

TRUYENFULL.UN

CHỦ THẦN QUẠT KHÔI

Văn Sao Công

Mục lục

- [Chương 1: Vượt Thời Gian](#)
- [Chương 2: Nhẫn Vàng Của Ta Đâu?](#)
- [Chương 3: Xuyên Không? Vô Hạn?](#)
- [Chương 4: Đồng Đội](#)
- [Chương 5: Nhiệm Vụ](#)
- [Chương 6: Bất Ngờ](#)
- [Chương 7: Saman](#)
- [Chương 8: Kiến Bu](#)
- [Chương 9: Hỏa Công](#)
- [Chương 10: Trở Về](#)
- [Chương 11: Tông Đồ Của Chủ Thần](#)
- [Chương 12: Thế Giới Hiện Tại](#)
- [Chương 13: Chân Khí](#)
- [Chương 14: Nhẫn Ô Kim](#)
- [Chương 15: Giác Ngộ](#)
- [Chương 16: Thuế Đất](#)
- [Chương 17: Đến Gần](#)
- [Chương 18: Thế Giới Quý Thần](#)
- [Chương 19: Hắc Sơn](#)
- [Chương 20: Tuần Tra](#)
- [Chương 21: Thành Hoàng](#)
- [Chương 22: Hắc Sơn Quân](#)
- [Chương 23: Hắc Phong](#)
- [Chương 24: Nuôi Quý](#)
- [Chương 25: Tấn Công Bất Ngờ](#)
- [Chương 26: Lục Đình Lục Giáp](#)
- [Chương 27: Kiếp Nạn](#)
- [Chương 28: Thiêu Hủy](#)
- [Chương 29: Trận Chiến Lớn](#)

Chương 30: Bùa Sấm Sét
Chương 31: Kiểm Kê
Chương 32: Việc Nhà
Chương 33: Giết Ngược
Chương 34: Sách Cổ
Chương 35: Chu Gia
Chương 36: Chu Bình Lâm
Chương 37: Tuần Kiếm Của Làng
Chương 38: Thành Viên Nòng Cốt
Chương 39: Đạo Tặc Hung Hãn
Chương 40: Cướp Giết
Chương 41: Pháp Sư
Chương 42: Chết Yếu
Chương 43: Đan Dược
Chương 44: Chi Điểm
Chương 45: Mở Ra Linh Nhãn
Chương 46: Vận Khí
Chương 47: Gia Tộc Lớn Trong Quận
Chương 48: Thế Giới Của Các Vì Sao
Chương 49: Sát Phá Lang
Chương 50: Quân Cửu Sơn
Chương 51: Sát Hạch
Chương 52: Tuyển Chọn
Chương 53: Quan Lớn
Chương 54: Phá Quân
Chương 55: Trận Sát
Chương 56: Tham Lang
Chương 57: Hồ Chân Nhân
Chương 58: Pháp Sư
Chương 59: Giao Tranh
Chương 60: Đại Bại
Chương 61: Làm Trái Ý Trời

Chương 62: Phá Thành

Chương 63: Địa Long

Chương 64: Loại Bỏ

Chương 65: Tùy Hầu

Chương 66: Mưu Tính

Chương 67: Quận Thành

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 1: Vượt Thời Gian

Ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng khiến Ngô Minh nhúu nhúu mắt.

- Ôi...

Hắn ngồi dậy, vươn vai, đưa mắt nhìn một lượt những vật sáng loang lổ trong căn nhà cũ kỹ, những hạt bụi li ti trong không khí, những món đồ gia dụng cổ xưa, chiếc giường làm bằng gỗ tử đàn được chạm trổ tinh tế mà hắn đang nằm, chiếc chăn bông thêu đôi uyên ương tuyệt đẹp mà hắn đang đắp, hắn bất giác lắc lắc đầu.

- Nhất định là mình đang nằm mơ!

Đây là phản ứng đầu tiên của Ngô Minh, phản ứng tiếp theo chính là:

- Giấc mơ cổ đại này sao thật quá...

Vừa nghĩ hắn vừa véo véo vào mặt mình, sau đó lại thử đọc các chữ trên bức tranh sơn thủy treo trên tường, mặt chợt biến sắc, tay phải bất giác rơi thõng xuống.

- A!

Hắn đột nhiên nghe thấy cạnh bên có tiếng kêu, đầu bên kia của chiếc gối thêu hoa đột nhiên xuất hiện một mái tóc dài, đen mượt và một mùi hương thoang thoảng thường có trên người các cô gái.

Chiếc chăn bông động đậy, một gương mặt thiếu nữ xinh đẹp lộ ra, giọt nước mắt còn đọng trên mi, dáng vẻ rất ngây thơ tội nghiệp.

Trong phút chốc, Ngô Minh mờ hôi đầm đìa...

Một dự cảm không hay đột nhiên chiếm lấy hẳn, nhưng hẳn làm ra vẻ ung dung bước xuống giường, giơ tay thu dọn quần áo rơi trên sàn nhà mặc vào, lại bình tĩnh ngồi trước gương chải đầu, sau khi phát hiện gương mặt trong gương là gương mặt của một cậu bé mười sáu, mười bảy tuổi thì mặt hẳn vẫn không biến sắc, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Thiếu nữ trên giường từ đầu đến cuối đều im lặng quan sát nhất cử nhất động của Ngô Minh, mặt không cảm xúc, ánh mắt đờ đẫn như người mất hồn.

Do nằm trên giường nên nàng không thấy được cảnh Ngô Minh lập tức tháo chạy khi vừa mới ra khỏi cửa, vẻ bình tĩnh trên mặt cũng tan biến đâu mất.

“Không phải là mơ!”

Ngô Minh quần áo xốc xếch chạy loanh quanh trong một khu vườn rộng, đi đến đâu cũng thấy các nha hoàn, người hầu mặc đồ cổ trang cúi đầu hành lễ, gọi mình là Minh thiếu gia, hẳn càng bị sốc nặng.

“Đúng là thời cổ đại... không lẽ mình vượt thời gian rồi sao?”

Là một sinh viên khoa văn, xem qua vô số các tiểu thuyết nổi tiếng, nên tình cảnh hiện tại Ngô Minh không lấy gì làm lạ.

Chỉ là... tiểu thuyết là tiểu thuyết, nhưng khi bản thân rơi vào tình cảnh như trong truyện thì ai lại bình tĩnh cho được chứ?

- Minh thiếu gia? Người sao vậy? Vân cô nương tối qua hầu hạ người không chu đáo sao?

Một giọng nói ngọt ngào vang lên, Ngô Minh nhìn qua thì thấy một người mập mạp, vẻ mặt nịnh bợ đang cúi người chào mình. Ý phục của người này hơn hẳn những người hầu khi này gặp, hình như là quản gia trong nhà.

“Đây là một tên nịnh bợ không hơn không kém!”

Ngô Minh nghĩ thầm trong bụng, sau đó đưa mắt nhìn người đó, đột nhiên trong đầu lóe lên một cảm giác quen thuộc, liền buột miệng nói:

- Ngô quản gia!

- Dạ, thiếu gia gọi tôi?

Ngô quản gia mập mạp nhanh chóng đứng thẳng người, vẻ thành khẩn.

- Minh thiếu gia có cần dặn gì ạ?

Dáng vẻ lôi thôi, xốc xếch của Minh thiếu gia, ông ta vờ như không thấy.

Có ai mà không biết Minh thiếu gia là cục cưng của đại tiểu thư, trước giờ được cưng chiều, chuyện gì cũng có thể làm được, áo quần xốc xếch cũng có là gì đâu? Những chuyện kinh thiên động địa hơn Minh thiếu gia còn làm được nữa là.

Thấy Ngô Minh tâm hồn đang treo ngược cành cây, ông liền đoán là nhất định tối qua cô nương kia chăm sóc thiếu gia không chu đáo rồi, nghĩ vậy nên trong lòng đã có tính toán sẵn.

- Cẩn dặn?

Ngô Minh định thần lại.

Hắn có thể khẳng định rằng, mình đã vượt thời gian!!!

Không những đã vượt thời gian mà hình dáng của hắn hiện tại không phải là hình dáng của mình! Tuy là trẻ hơn rất nhiều nhưng tuyệt nhiên lại không đẹp trai bằng lúc chưa vượt thời gian!

Đương nhiên, hiện tại đẹp trai hay không không cần biết, nếu họ phát hiện thiếu gia của họ hồn bay phách lạc đâu mất, hậu quả sẽ rất đáng sợ...

Bất giác, Ngô Minh nhớ lại những thứ mà người cổ đại thường dùng để trừ tà ma như tạt máu chó, trầm hãm phân... tự nhiên hai chân hắn mềm nhũng ra.

- Dù sao thì cũng phải giấu nhẹm chuyện đó đi, tuyệt đối không để bị phát hiện!

Nghĩ vậy nên Ngô Minh liền nói một câu mà từ cổ chí kim mọi người thường hay nói.

- Ta dối rồi!

Đây không phải nói dối, mà là thật. Không biết tối qua tên kia đã làm gì mà giờ hắn cảm thấy dối lả.

- Ô! Là lỗi của tiểu nhân! Tiểu nhân đáng chết!

Ngô quản gia tự vả vào mặt mình sau đó cười nói:

- Hôm nay Minh thiếu gia dậy muộn, hạ nhân lại quên không chừa thức ăn! Thật đáng đánh đòn! Đáng đánh đòn!

Trên thực tế thì những nhà giàu có như thế này lúc nào cũng có sơn hào hải vị để ăn cả. Ngô Minh chỉ cần bước chân ra khỏi cửa là sẽ có nha hoàn dâng cơm đến tận miệng.

Nhưng giờ Ngô Minh mất hồn mất vía, đi loanh quanh khắp nơi, ai dám cản hấn chứ?

Chỉ là từ xưa đến nay, thường người hầu có lỗi chứ chủ nhân sao mà có lỗi được? Thế nên Ngô quản gia mới nhận hết lỗi về mình:

- Tiểu nhân sẽ chuẩn bị ngay... hay là đến Lăng Phong Lâu? Bình thường thiếu gia thích dùng bữa ở đó nhất...

- Tốt lắm, đến đó vậy!

Giờ Ngô Minh làm sao mà biết đường cho được? Nhưng hiện giờ đầu óc hấn cứ mơ mơ hồ hồ, dường như có một phần ký ức nào đó đang tràn về, từ từ hòa vào đầu hấn, cứ như là hấn đang trải nghiệm cuộc sống khác của chính bản thân mình từ một góc độ khác.

Vì đang bận nghĩ ngợi nên Ngô Minh nhanh chóng đồng ý với gợi ý của Ngô quản gia.

.....

Một lúc sau.

Ngô Minh đang ngồi ở tầng cao nhất của Lăng Phong Lâu, mắt nhìn chăm chú vào thức ăn trước mặt.

Món chính là bánh bao nhân cua, đầu bếp Ngô gia nhất định đã làm món ngon sở trường nhất của mình đây. Bánh bao vỏ mỏng và trong suốt, có thể nhìn thấy thịt cua bên trong, một món ăn đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Món phụ là vài đĩa rau cũng được bày trí vô cùng công phu, hương thơm khó cưỡng.

Ngay cả món canh cũng được chăm chút tỉ mỉ, nước canh màu trắng sữa, có vị chua chua ngọt ngọt, dùng làm món khai vị quả nhiên thích hợp.

Tóm lại là, nếu là Ngô Minh khi chưa vượt thời gian, muốn ăn những món như thế này thì không viêm màng túi mới lạ.

Ngô Minh mặt thần thờ, dùng đũa gắp một cái bánh bao nhân cua lên.

Vù vù!

Gió lạnh thổi qua, Ngô Minh bất giác cảm thấy có gì đó thôi thúc.

Tòa lầu này bốn hướng đều trống rỗng, gió chỉ cần thổi qua là cả người sẽ bị lạnh, mà quan trọng hơn là gió thổi vậy, thức ăn đều nguội hết!!!

- Đem lò than lên đây!

Ngô quản gia đã chuẩn bị sẵn, vội vã đem lò than lên, xem như cũng cứu vớt được vị giác của Ngô Minh, nếu không dù là món ngon cỡ nào, một khi đã nguội thì không có gì ngon nữa.

- Tốt lắm, ông lui ra đi, ta muốn yên tĩnh một mình!

Miễn cưỡng ăn uống no bụng xong, Ngô Minh vẫy vẫy tay.

Ngô quản gia lập tức cùng nha hoàn đến dọn dẹp mọi thứ trên bàn, cúi người hành lễ xong mới rón rén lui ra. Ngay cả bước chân cũng đi nhẹ như mèo.

Gia quy trong ngôi nhà này, quả nhiên rất nghiêm khắc.

Ngô Minh ngồi vậy, mắt khép hờ lại, dường như đang suy nghĩ gì đó, đột nhiên hắt lại bật dậy, tựa người vào lan can nhìn ra.

Đập vào mắt là một hàng dài miên man các mái nhà, bên ngoài là dãy tường chắc chắn chạy nối nhau, khiến cho ngôi nhà giống như một tòa thành nhỏ.

Còn Lăng Phong Lâu chỗ hẳn đang ngồi đây, chính là vọng lâu của tòa thành nhỏ này.

Nhìn ra xa hơn một chút sẽ thấy bên ngoài, nông dân và trâu bò đang kéo cày trên đồng, trong nhà chốc chốc lại có khói bay ra, người hầu kẻ hạ chạy qua chạy lại, chăm chỉ như những chú kiến vậy.

Từ chỗ của Ngô Minh, chỉ thấy được đầu của họ qua qua lại lại, quả nhiên rất giống với những chú kiến.

Tay áo của Ngô Minh bay bay trong gió, cảm giác rất thần tiên.

Giờ Ngô Minh cũng đã hiểu tên kia trước đây tại sao lại thích nơi này. Chính là vì hẳn muốn hưởng thụ cảm giác cao cao tại thượng, như một vị thần tối thượng đang nhìn chúng thần của mình.

Nghĩ đến đây, Ngô Minh liền giơ ngón tay giữa lên biểu thị ý nghĩ của mình đối với tên Ngô Minh không còn tồn tại kia.

- Quả nhiên... đã là một thế giới khác sao?

Sau một lúc lâu, Ngô Minh thu tầm mắt lại, cố gắng sắp xếp lại ký ức của mình và lại thở dài đánh thượt một cái.

Nơi này không phải là kiếp trước, cũng không phải là thời cổ đại!

Tuy tiền thân là con nhà quyền quý nhưng Ngô Minh chỉ có thể lục lọi lại trong đầu tên kia một vài thứ mà thôi, và cũng chỉ biết được đây là một thế giới rộng lớn, bao la và đâu đâu cũng chứa đựng sức mạnh thần bí!

Điều trùng hợp là, tên kia trước đây cũng tên là Ngô Minh, hẳn rất thân với tỷ tỷ của hắn, ngoài mấy người bà con xa ra thì sản nghiệp lớn như thế này chỉ có một mình hắn là người kế thừa! Chẳng những thế, lại không ai dám dòm ngó gia sản của hắn, đây quả thật là chuyện khó tin.

Trong ký ức, tất cả những thứ này dường như đều có liên quan đến tỷ tỷ tài giỏi, từ nhỏ đã ở trong đạo quán của hắn.

Không biết tại sao, mặc dù người tỷ tỷ này rất thương và chịu đựng hắn, nhưng những ký ức mà Ngô Minh nhớ về người tỷ tỷ này lúc nào cũng ẩn chứa một nỗi sợ vô hình.

- Ôi... may là hiện giờ tỷ ấy đang ở trong đạo quán nên mới không bị phát hiện, những người còn lại đều là người hầu, họ sao mà dám chất vấn mình chứ?

Sau khi lấy lại sự tự tin, Ngô Minh liền đi xuống lầu, thấy Ngô quản gia đang đứng đó.

- Chuyện gì?

- À, Vân cô nương trong phòng thiếu gia...

Ngô quản gia ngập ngừng.

- Nàng ta...

Ngô Minh xoa xoa vào huyệt thái dương, cảm thấy có chút phiền muộn.

Trong ký ức thì tên Ngô Minh này rất bá đạo và làm rất nhiều chuyện tà đình.

Còn Vân cô nương kia chính là người mà tối qua tiền thân của mình đã cướp về, hình như cô ta còn có một thanh mai trúc mã nữa.

Nói là cướp về thì cũng không đúng lắm, dù sao thì cha mẹ của Vân cô nương sau khi nhận được tiền vàng của Ngô Minh xong liền dẫn con gái mình đến, lại không cần danh phận gì cả.

“Họa này của tên kia gây ra, ta không gánh dùm được!”

Trong đầu Ngô Minh chợt lóe lên một ý nghĩ, liền dùng khẩu khí trong ký ức nói:

- Nàng ta ư? Ta hôm nay đại phát từ bi, hãy cho nàng ta về nhà, cho nàng ta ít tiền, để nàng ta thành thân với tên Lâm Kỳ gì đó đi!

- Gì cơ?

Ngô quân gia mặt thẳng thốt:

- Minh thiếu gia chẳng phải đã cho người đi đánh chết tên Lâm Kỳ kia rồi sao?

- Ở... mau đuổi theo Lão Lục, gọi hắn về!

Ngô Minh gõ vào đầu mình, có quá nhiều thứ cần nhớ nên chuyện Lâm Kỳ hẳn hoàn toàn không nhớ gì.

Lão Lục kia là hộ vệ của Ngô Gia, đã giúp tên Ngô Minh xấu xa làm rất nhiều chuyện xấu, chuyện tà trời gì hắn cũng làm được...

- Thiếu gia!

Lúc này, một thanh niên cao to vội vã chạy đến, hoảng hốt nói:

- Minh thiếu gia, không xong rồi, Lão Lục bị Lâm Kỳ đánh chết rồi!

- Gì cơ? Tên Lâm Kỳ kia không phải là tên vô dụng sao? Sao có thể đánh lại Lão Lục?

Ngô quân gia nhúu mà y hỏi.

Trong đầu Ngô Minh đột nhiên đánh ầm một cái, dường như có một luồng sét vừa xoẹt qua, bất giác có một dự cảm không tốt.

“Chẳng lẽ ta đã vượt thời gian sắm vai một kẻ chuyên bắt nạt người lương thiện, là vai phản diện chỉ để đề cao nam chính thôi sao? Trời ơi! Kịch bản này có vấn đề!”

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhãn Vàng Của Ta Đâu?

Ngô Minh vẽ mặt hồ hững nhìn Ngô quản gia chất vấn người hầu ở Hộ Viện, trong đầu vẫn cố gắng sắp xếp lại mớ ký ức của tên Ngô Minh kia.

Tên Ngô Minh công tử ăn chơi kia tuy học hành kém cỏi nhưng hẳn cũng có chút kiến thức cơ bản, thế nên nhờ mớ ký ức đó mà Ngô Minh cũng biết được nơi mình sống lúc bấy giờ là nước Chu.

Nước Chu ở đây chẳng liên quan gì đến Đông Chu, Tây Chu trong lịch sử cả mà là một nơi tồn tại rất nhiều sức mạnh siêu nhiên, thần bí!

Ở đây có những người luyện võ, thân thể to cao, cường tráng, nhìn như những hung thú cổ xưa vậy!

Nhưng cũng có người đọc sách thánh hiền, dưỡng khí tu tâm, tính tình thẳng thắn, cương trực đúng kiểu một nhà nho!

Có cả những vị thần tiên của đạo giáo có thể hô mưa gọi gió!

Thậm chí, những người thông hiểu vu thuật, những pháp sư Salman có thể dùng sức mạnh của các sinh linh tự nhiên cũng như các cỗ sư chuyên nghiên cứu và nuôi dưỡng trùng độc, bùa chú cũng có nốt.

Ngô Minh còn muốn biết nhiều thứ hơn nhưng cái tên Ngô Minh công tử đào hoa kia lại là một tên học hành không ra gì, nên những thứ trong đầu hẳn mà Ngô Minh lục lợi được cũng là nhờ hẳn có người tỷ tỷ từ nhỏ đã ở trong đạo quán chỉ bảo cho.

- Lão Lục thật là một tên vô dụng!

Ngô quân gia phát tay, các khớp xương kêu lên răn rắc, giống như tiếng pháo nổ vậy.

Ngô quân gia này xem ra võ công cũng không phải dạng tầm thường.

- Thiếu gia! Tiểu nhân đi bắt tên Lâm Kỳ kia về để thiếu gia thỏa sức trừng trị hẳn có được không?

Nói vậy nhưng lúc quay đầu đi thì tất cả hào khí lúc nãy của Ngô quân gia không biết tan biến đi đâu mất hết mà lại trở về với cái vẻ nịnh bợ thường thấy, sự khác biệt trước và sau rất rõ ràng, cứ như là hai người khác nhau vậy.

- Đợi đã!

Nếu như là Ngô Minh của trước đây thì e là hẳn đã la hét inh ỏi, đòi phanh thây tên Lâm Kỳ kia rồi.

Nhưng Ngô Minh hiện tại không phải là tên Ngô Minh hung hăng, ăn chơi vô độ kia, cô nàng kia không phải là hẳn ta cướp về, cũng không phải hẳn ta sai người giết Lâm Kỳ nên đương nhiên là không muốn gánh trách nhiệm rồi.

Hơn nữa, Ngô Minh vừa mới vượt thời gian đến đây nên suy nghĩ và quan niệm trước đây đã thâm căn cố đế rồi nên muốn hẳn ra lệnh giết người, đặc biệt là những người không liên quan gì đến mình là chuyện không thể và tuyệt đối không bao giờ xảy ra.

Mà quan trọng nhất là tình hình hiện tại lại vô cùng kỳ lạ!

- Tên Lâm Kỳ kia rốt cuộc là người thế nào?

Ngô Minh quyết định hỏi rõ sự tình rồi mới tính tiếp.

- Lâm Kỳ?

Ngô quân gia quả không hổ danh là một kẻ bầy tôi thực thụ, nên chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhanh nhẩu trả lời:

- Thừa Minh thiếu gia, nhà hấn ở Bạch Thủy, là hàng xóm của Vân cô nương, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống nhờ vào mấy mảnh ruộng bạc màu... hấn từng được đưa vào võ đường địa phương nhưng hấn lại là một tên vô dụng không có tư chất luyện võ, thế nên sau ba ngày đã bị võ đường đuổi cổ.

Sắc mặt Ngô Minh càng trở nên kỳ lạ hơn.

Võ đường của kiếp này giống như trường tiểu học sau này thôi, thậm chí còn phổ cập hơn nữa, là nơi mà tất cả con em nhà nông đều phải vào để luyện võ, thời gian luyện cũng vài tháng, chủ yếu là để có vài miếng võ phòng thân.

Thế nên tiêu chuẩn vào học chắc chắn sẽ rất thấp, một người mà ngay cả võ đường cũng chê, không muốn dạy thì quả nhiên là một tên bất tài vô dụng rồi!

- Tư chất?

Ngô Minh đưa tay gõ gõ vào đầu mình, con người là bá chủ muôn loài! Về mặt lý luận mà nói thì chỉ cần là người thì đều có thể tu đạo luyện võ, dưỡng khí luyện trùng, thậm chí là trường sinh bất lão nữa!

Nhưng khi mà tất cả mọi người đều có tư chất cả thì việc tư chất tốt hay không là quan trọng hơn hết.

Có người luyện võ mười năm, một trăm năm nhưng hiệu quả lại không bằng người chỉ mới luyện một năm thậm chí là nửa tháng mười ngày nữa là!

Hầu hết đa số mọi người đều có tư chất nhưng nếu như tư chất quá kém thì cũng khác gì là người không có tư chất.

Ngay cả thân thể hiện tại của mình xem ra cũng biết vài chiêu võ và một ít kiến thức, chỉ là mấy thứ đó hoàn toàn nhờ vào sự đốc thúc của người tử tử kia cũng như miễn cưỡng luyện tập, nhồi nhét mà có được.

Nếu theo cách nói của các giáo đầu dạy võ thì tư chất của tên Ngô Minh ăn chơi kia thuộc hàng trung bình, vừa đủ dùng nhưng công sức và tiền bạc để bỏ ra bồi dưỡng, dạy võ cho hẳn lại đủ để bồi dưỡng cho mười người, thậm chí là mười lăm người chứ không ít.

Có thể nói, năng lực của tên Ngô Minh này, nhìn là biết!

“Xem ra... tên Lâm Kỳ kia thậm chí còn vô dụng bất tài hơn tiền thân của mình nữa... phải cẩn thận mới được!”

Ngô Minh thầm nhắc nhở mình.

Nhất định là có gì đó ở đây! Vốn là một tên vô dụng, thì tại sao võ công lại giỏi như vậy chứ, nhất định là có kỳ ngộ!

Kỳ ngộ đó là do gặp được cao nhân chỉ bảo hay là thông minh đột xuất, hoặc có thể là vượt thời gian cũng nên. Ngô Minh phát hiện mình đang rơi vào tình thế vô cùng khó xử.

Thân thể hiện giờ của hắn hình như đã trở thành kẻ thù không đội trời chung với người tên Lâm Kỳ kia?

“Hi vọng đó là một người thông minh và biết nhẫn nhịn vậy!”

Ngô Minh biết rõ là nếu như gặp được nhân vật chính thực sự kia, e là rất đáng sợ!

Đó không chỉ là người thông minh kiệt xuất mà còn là người có số mệnh đặc biệt nữa! Đánh sao cũng không chết, cho dù là trước đây có bị bắt nạt, ức hiếp, hành hạ thế nào thì cuối cùng cũng sẽ trở về báo thù.

“Nếu theo như tình tiết của các tiểu thuyết mà mình đã đọc thì lúc này nên phải hết đợt quái này đến đợt quái khác để nhân vật chính có thể tăng cấp và tích lũy kinh nghiệm, sau khi hết quái thì đích thân mình xông trận... tiếp đó nữa là tỷ tỷ mình sẽ xuất hiện, đối thủ tạm mất thế thượng phong, nhưng không lâu sau thì sẽ tăng cấp nhanh chóng... cuối cùng mình lại lôi cả môn phái của tỷ tỷ mình vào cuộc chiến đó, để rồi sau đó tất cả đều chỉ là những kẻ lót đường cho nhân vật chính trưởng thành và lớn mạnh.”

Ngô Minh nghĩ thầm trong bụng, cảm thấy sao mà thâm thúy quá nhưng sau đó liền lắc lắc đầu.

“Bỏ đi... cũng có thể là tự mình dọa mình thôi!”

- Minh thiếu gia không sao chứ!

Ngô quản gia thấy hăn đang bần thần bèn tiến đến hỏi.

- Không sao. Ông hãy theo ta.

Ngô Minh trở về với thực tại, sau đó dẫn Ngô quản gia đến thư phòng trong ký ức.

Trên kệ sách làm bằng gỗ tử đàn là những quyển sách còn mới nguyên, hai nhánh mai đang cắm trong bình hoa trong thư phòng tỏa hương thơm dịu dịu, trên bàn là một đồng lộn xộn, thậm chí còn có cả những quyển sách kiểu như Xuân Cung Bí Phổ nữa.

Ngô Minh nhăn mặt, tay phải quơ một cái, dẹp hết mớ lộn xộn kia qua một bên, sau đó thấy thư phòng khá tối liền móc ra một chiếc nhẫn màu đỏ, trên có chạm khắc hoa văn màu tím, vuốt nhẹ một cái.

Xẹt xẹt! Vài tia lửa nhỏ lóe lên, cây đèn dầu đã được thắp sáng.

Nhờ vậy mà căn phòng trở nên sáng sủa hơn, trên mặt Ngô quân gia lộ rõ sự ngưỡng mộ.

Ngô Minh hờ hững cất nhẫn vào, nhưng trong lòng thì lại vô cùng phức tạp.

Thế giới này, sức mạnh siêu phàm gắn bó mật thiết với cuộc sống như thế đấy.

Đương nhiên, tuy chỉ là một thứ đồ chơi hết sức tầm thường, nhưng giá cả lại rất cao, nếu không nhờ vào người tỷ tỷ kia thì một tên công tử miệt vườn như tên Ngô Minh đó e là khó mà có được.

Đây quả thật là một thế giới kỳ lạ.

- Ông hãy đi tìm Lâm Kỳ. Có lẽ hẳn không còn ở Bạch Thủy nữa nhưng hẳn cũng chưa đi xa đâu.

- Thiếu gia yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ hành hạ hẳn, rồi sau đó sẽ...

Ngô quân gia cười gian xảo, tự cho là mình hiểu ý người khác.

- Ai bảo ông đi giết chóc chứ?

Ngô Minh liếc mắt:

- Ông đuổi theo hẳn, sau đó nói là tất cả mọi việc chỉ là hiểu lầm, Vân cô nương kia ta sẽ trả lại cho hẳn, hai bên làm hòa...

Ngô quân gia trở mắt kinh ngạc, cứ như là lần đầu tiên thấy Ngô Minh vậy.

- Còn nữa!

Ngô Minh nghiêm mặt nói:

- Ông cho người đến đạo quán trong huyện tìm tỷ tỷ ta, nói là ta gây họa lớn rồi, cần phải có cao nhân thực sự giúp đỡ!

Ngô Minh cố ý nhấn mạnh hai chữ “thực sự”.

- Minh thiếu gia... thiếu gia muốn kinh động đến đại tiểu thư sao?

Ngô Minh hít thở sâu.

“Chỉ là một tên tiểu tử thôi, đáng không?”

Tuy tên Ngô Minh vô dụng kia thường gây họa nhưng nếu như không phải chuyện kinh thiên động địa gì cho lắm thì cũng sẽ không cầu cứu tỷ tỷ mình, lần này...

Ngô quán gia cảm thấy rất kỳ lạ.

- Ông cứ làm theo lời dặn của ta đi.

Ngô Minh ngán ngẩm đuổi Ngô quán gia đi, đóng cửa thư phòng xong, mới thở mạnh một cái.

Họa của tên kia, hẳn không gánh!

Thế nên cho người đi thăm dò trước, nếu tên Lâm Kỳ kia chịu hòa giải thì còn gì bằng nữa.

Nhưng nếu hẳn không chịu thì dùng cách kia vậy.

Hẳn không phải là Đại Ma Vương ngu ngốc trong các câu chuyện cổ tích, chỉ biết phái dũng sĩ này đến dũng sĩ khác ra trận để nhân vật chính

tích lũy kinh nghiệm, đến cuối cùng chờ khi đối phương đã lớn mạnh thì mình lại biến thành một kẻ cô độc, và đi đời dưới tay nhân vật chính.

Tuy có chút ngại khi làm phiền người thân nhưng hiện tại, sau khi đã tiêu hóa hết mớ ký ức lộn xộn của tên Ngô Minh kia thì hẳn dần tự tin hơn.

Hơn nữa, hẳn cũng chỉ muốn tỷ tỷ mình phái cao nhân ra tay giúp đỡ thôi chứ không cần đích thân tỷ tỷ phải xuất đầu lộ diện.

Nghĩ đến cách xử lý của tên vô dụng kia trước đây, Ngô Minh cũng có chút lo lắng.

Nhưng hiện giờ, dưới sự uy hiếp của nhân vật chính thực sự kia thì Ngô Minh cũng không ngần ngại dùng tuyệt chiêu của mình đó là méc người lớn.

Với thực lực hiện tại của mình, nếu muốn tự vệ e là khá miễn cưỡng, nên trước khi tăng thực lực và lớn mạnh hơn thì nhờ vả người khác cũng không có gì là mất mặt cả.

Lúc này, sau khi thấy xung quanh không có ai, cửa phòng cũng đã đóng kín, Ngô Minh liền bắt tay vào làm một chuyện vô cùng quan trọng.

- Hệ thống!

... Bốn bề im lặng.

- Nhấn vàng!

... Vẫn im lặng bốn bề.

- Ông lão?

... Thư phòng trống rỗng không có bất kỳ phản ứng gì, Ngô Minh không tin, vội vã lục hết trên người mình. Sau đó thần thờ ngồi phịch

xuống ghế, mặt mày ủ rũ than:

- Nhẫn vàng? Nhẫn vàng đâu? Nhẫn vàng của ta rốt cuộc ở đâu?

Trong kiếp trước của Ngô Minh có lưu truyền một câu chuyện thần thoại:

Bạn không hài lòng với công việc hiện tại? Bạn đã rất chán ngán cuộc sống buồn tẻ hiện tại? Bạn cảm thấy mình là người thất bại trong cuộc sống, muốn làm lại từ đầu?

Vậy thì hãy vượt thời gian! Chỉ cần vượt thời gian là mọi thứ sẽ khác. Hãy trở thành CEO, cặp kè kiều nữ bước lên đỉnh cao danh vọng!

Chỉ cần vượt thời gian, thì tất cả mọi chuyện đều không thành vấn đề!

Xấu sẽ biến thành đẹp, đã đẹp rồi thì sẽ đẹp hơn, yếu ớt sẽ biến thành dũng sĩ, dù cho có ngu ngốc đến mấy cũng sẽ trở thành thiên tài tuyệt thế!

Để có được tất cả những thứ đó, quan trọng nhất là phải có Nhẫn Vàng!

Sau khi tìm đi tìm lại xong, Ngô Minh đành ôm mặt than:

- Trời ơi, không có nhẫn vàng thì làm sao mà ta sống sót nổi trong cái thế giới đầy rẫy những kẻ mạnh này đây trời? Admin thời gian, ta có ý kiến, ta muốn về nhà!

Không thể không thừa nhận là, so với thế giới mà đi đâu cũng gặp sức mạnh siêu nhiên, đâu đâu cũng đầy rẫy những người xem thường mọi quy tắc này thì thế giới kiếp trước của Ngô Minh tuy khá nhàm chán và yên tĩnh nhưng ít ra cũng an toàn hơn nhiều.

Đối với người bình thường mà nói thì cuộc sống của kiếp trước rõ ràng là hạnh phúc hơn nhiều.

...

Sau một hồi lâu, thư phòng vẫn yên tĩnh không tiếng động, Ngô Minh chỉ còn biết thở dài:

- Ngay cả nhẫn vàng cũng không có, chẳng lẽ ta thật sự là nhân vật phản diện sao?

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 3: Xuyên Không? Vô Hạn?

Ba ngày sau

Tại sân luyện võ ở thành lũy nhà họ Ngô.

Ngô Minh đang đứng trước cọc gỗ, thóp ngực cong lưng vung tay đâm vào cọc gỗ.

- Năm trăm bảy mươi ba!

Cọc gỗ phát ra tiếng binh binh, các thớ gỗ chắc chắn bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Bọn nha hoàn và người hầu đứng kế bên nhìn không chớp mắt.

Thiếu gia của họ, siêng năng như vậy từ lúc nào?

Ngô Minh không bận tâm đến họ, chuyên tâm luyện, người ướt đầm mồ hôi.

Hắn là một người rất thực tế, nếu mình đã vượt thời gian, không thể trở về thì chi bằng hãy sống với cuộc sống hiện tại vậy!

Nhưng chấp nhận hiện thực không có nghĩa là tìm lấy cái chết! Mà phải tiếp tục sống, thậm chí phải sống cho tốt hơn nữa, nhất định phải là người trên nhiều người!

Dựa dẫm vào tỷ tỷ, đương nhiên là có thể tiếp tục làm một tên ăn chơi bất tài nhưng lỡ như ngày nào đó bí mật bại lộ thì phải làm sao?

Ngô Minh trước giờ không thích đặt hi vọng của mình vào người khác nên hẳn đang chuẩn bị lấy lại giá trị thực sự của bản thân.

Hơn nữa một Đại Chu mà đâu đâu cũng thấy những thứ như Võ Đạo Thông Thần, Đạo Pháp Thượng Tiên, thậm chí là Bàn Môn Tọa Gia, Tam Thiên Đại Đạo, Trường Sinh Bất Lão... khiến hẳn vô cùng kỳ vọng.

Kiếp trước tầm thường, chúng sinh bình đẳng, nhiều đó cũng đủ rồi.

Giờ ở đây, dường như có thể theo đuổi sự trường sinh, thậm chí là vĩnh hằng.

- Một ngàn ba trăm mười một!

- Một ngàn ba trăm mười hai!

- Hây!

Ngô Minh hét lên, tung nắm đấm mạnh mẽ vào cọc gỗ.

Lộp độp!

Một âm thanh lớn vang lên, cọc gỗ to chắc chuyên để luyện võ đột nhiên gãy làm đôi, rớt xuống, làm rất nhiều nha hoàn kinh hồn thất vía.

- Minh thiếu gia! Để nô tỳ lau mồ hôi cho người!

Một nha hoàn mặc váy dài màu xanh lục, yếu điệu, mỉm cười, ánh mắt lấp lánh long lanh như có vài ngôi sao nhỏ bước đến.

- Không cần, để tự ta!

Ngô Minh đón lấy khăn, lau khô mồ hôi trên người, lòng nghĩ thầm:

“Cuối cùng thì cũng đã lấy lại được công phu trước đây!”

Đại Chu tuy có Tam Thiên Đại Đạo vô cùng huyền bí, tinh thâm nhưng lưu truyền rộng rãi nhất vẫn là Võ Gia!

Dù sao thì khi nhập môn, yêu cầu cũng thấp nhất, tiền học cũng ít nhất nên đương nhiên là được lưu truyền rộng rãi, rộng hơn rất nhiều so với Đạo Gia, Pháp Gia...

Trước kia Ngô Minh cũng muốn theo tử tử mình học đạo, mặc dù con người là chúa tể của vạn vật nhưng đạo thuật yêu cầu quá cao, nếu chỉ dựa vào chút tư chất ít ỏi của hãn thì dù có học đến chết cũng chẳng ra làm sao cả, nên cuối cùng đành phải theo Võ Đạo yêu cầu thấp nhất kia.

- Võ Đạo có Nhục Thân Cảnh Cửu Trùng gồm: Định Tâm, Bì Nhục, Căn Cốt, Nội Tráng, Chân Khí, Tiên Thiên, Ngoại Canh, Nội Canh và Cực Biến!

- Tiền thân của mình đã luyện đến cảnh Nội Tráng, gân cốt bì tạng đều khá săn chắc, khí huyết mạnh mẽ, chỉ thiếu chút nữa thôi là sẽ chuyển hóa thành nội tức, đột phá đến cảnh Chân Khí thứ năm!

Bất luận là con đường học đạo nào, khi mới bắt đầu đều phải định tâm, thân tâm kiên định trước rồi mới học pháp, sau đó cứ vậy mà học tiếp những thứ khác.

Trong ký ức của Ngô Minh, tên vô dụng, ăn chơi của trước kia khi luyện đến đây thì không tài nào luyện tiếp được.

May là hãn được tử tử ngày đêm đôn đốc, nhồi nhét nên mới có thể vượt ải, thân thể lại được bồi bổ bằng nhiều loại dược liệu quý hiếm nên mới có được thân hình hoàn mỹ như bây giờ.

Lúc này, sau bao ngày khổ luyện, cuối cùng Ngô Minh cũng đã tiếp thu hết tất cả những “di sản” do tiền thân của mình để lại, thậm chí còn am

hiếu thân thể mình hơn, ra sức luyện tập, hạ quyết tâm phải giỏi hơn tên Ngô Minh tiền thân dốt nát kia.

- Minh thiếu gia, người do đại tiểu thư phái đến đã tới!

Một đứa trẻ cũng là người hầu chạy đến cúi người bẩm báo.

- Vậy sao? Để ta ra đón!

Ngô Minh trong lòng vui mừng đi theo người hầu ra đến tận cổng thành lũy. Đến nơi thì thấy ngay một người tầm khoảng ba, bốn mươi tuổi, mặc đồ đen, mũi kết đang đứng chờ.

- Người là Ngô Minh thiếu gia?

Người đó khẽ cúi người, ánh mắt sắc bén nhìn Ngô Minh khắp một lượt nói:

- Da thịt săn chắc, xương cốt cường tráng, rắn rỏi... khá lắm, khá lắm! Tại hạ là Phong Hàn, nhận lệnh của đại tiểu thư Ngô Tĩnh, lần này đến đây ngoài việc giúp thiếu gia giải quyết khó khăn ra còn phải dạy võ cho thiếu gia nữa...

“Lợi hại thật!”

Bị ánh mắt sắc lẹm của Phong Hàn nhìn vậy, Ngô Minh bất giác nổi hết da gà, thầm nghĩ:

“Ít ra thì cũng là thiên bẩm, không... có lẽ là cao thủ Ngoại Canh, Nội Canh! Tỷ tỷ mình chịu chơi thật, không biết làm sao mà mời được...”

Nghĩ vậy nhưng hấn lại tỏ ra vô cùng khiêm tốn nói:

- Phong sư phụ không cần đa lễ, xin mời vào trong nghỉ ngơi, còn chuyện phiền phức kia... có lẽ cũng không cần...

Ngô Minh nói chưa dứt lời đã thấy Phong Hàn khoát khoát tay. Anh đột nhiên quay đầu nhìn về phía cuối đường.

Rầm rập! Rầm rập!

Một chấm đen đang di chuyển, càng ngày càng lớn ra, sau đó hiện ra một bóng người, người đó như đang vác một vật gì đó, lướt nhanh đến với một tốc độ chóng mặt.

- Người là Ngô Minh?

Người đó bất giác dừng lại, mang theo một đám bụi mù, hất mặt lên, vênh váo hỏi:

- Lão này do người phái đến?

Bịch!

Người đó vung tay một cái, Ngô quản gia đang bất tỉnh, tay chân gãy vụn bị quăng nằm ra đất chẳng khác rác rưởi là mấy.

Ngô Minh im lặng không nói gì, thấy Ngô quản gia cung kính thường ngày giờ ra nông nổi này, trong lòng đương nhiên là không dễ chịu tí nào, hần hỏi:

- Ta dặn ông ấy phải khiêm tốn lễ phép, hơn nữa cái chết của Lão Lục cũng không truy cứu nữa, tại sao người lại cứ lôi thôi mãi vậy? ...Hay là vì Vân cô nương kia?

Lão Lục là thuộc hạ ác ôn của Ngô Minh trước kia, là một sát thủ lạnh lùng nham hiểm, hần chết đi cũng không oan ức gì, hơn nữa Ngô Minh hiện tại cũng không có ý báo thù chi hết, chỉ là người đó không nghĩ vậy.

- Tiện nhân kia?

Mặt Lâm Kỳ hiện rõ sự căm phẫn:

- Ắ dám sà vào lòng người khác phản bội ta, cha mẹ ả đã bị ta cho về châu trời rồi, hôm nay sẽ đến lượt ả!!! Kẻ nào dám động đến một con chó của ta, thì cả nhà hấn không toàn mạng! Người dám cướp người phụ nữ của ta, ta phải bắt cả thành nhà người đền mạng!

Lời tuyên bố vênh váo, coi trời bằng vun kia khiến Ngô Minh hết sức khinh thường.

Hấn biết, đối với hạng người này, nói gì cũng vô dụng, ngay lập tức, hấn hét lên:

- Lên!

Giáo đầu đang đứng kế bên liền hô lên một tiếng sau đó dẫn theo một toán hộ viện xông tới.

Giáo đầu đó là nhân vật nổi tiếng trong huyện, võ công lợi hại, còn võ phu hộ vệ kế bên cũng là một người cường tráng cao to, xương cốt cũng đang kêu lên răn rắc răn rôi.

- Hừ! Đồ ruồi muỗi!

Lâm Ngạo Thiên... à, không, Lâm Kỳ cười nhạt một cái, một vầng sáng xanh hiện lên trên tay hấn rồi đột nhiên trở thành một vòng tròn nhỏ.

Vị giáo đầu Ngũ Trùng Nhục Thân Cảnh kia cùng hộ vệ cạnh bên bỗng khựng lại, rồi đột nhiên ở giữa trán và trên cổ họ xuất hiện vết máu, họ ngã vật xuống đất.

- Giết người!

Bọn nha hoàn xung quanh sợ đến nổi nhấc chân không nổi, cả đám người bỏ chạy tán loạn.

- Công phu tốt, Canh Khí cương nhu đồng đều, ít nhất cũng là Nhục Thân Bát Trùng, tu vi đạt đến cảnh Nội Canh, tại hạ là Phong Hàn, xin được lĩnh giáo!

Véo!

Nói xong, Phong Hàn vụt biến thành một bóng đen, bay vào không trung, hai tay lóe lên ánh sáng bạc như ánh sáng của kim loại, rồi đột nhiên vồ xuống.

- Thiên Ưng Thập Tam Kích!

Xẹt xẹt!

Vô số Canh Khí phóng ra, vô cùng lợi hại, chuẩn xác, ít ra cũng là tu vi cấp Nội Canh.

-Ồ, cũng còn một cao thủ nữa ư?

Lâm Kỳ có chút bất ngờ.

- Chút nữa phải đem tên quân gia nói dối kia đem ngâm thuốc mới được!

Mặt hấn không có chút gì sợ hãi, hấn thu luồng sáng xanh kia lại, sau đó hóa thành một thanh kiếm thép dẻo, phút chốc, thanh kiếm đó biến ra thành ba kiếm ảnh.

- Phân Quang Kiếm Thuật!

Ngô Minh từ từ lùi lại, tức giận nghĩ bụng:

“Tiếc là không tập hợp đủ dân binh, khởi vận cung nỏ... nếu không đủ là cao thủ võ công cao cường đến đâu cũng sẽ hoảng sợ bỏ chạy!”

Là thành lũy bảo vệ nhà của dân thường trong thời loạn thì đương nhiên sức phòng vệ sẽ rất lợi hại, nếu như được bố trí tốt thậm chí có thể ngăn chặn được cả sự tấn công của một đội quân lớn.

Nhưng Ngô Minh chỉ là một tên bất tài, vô dụng, hơn nữa chuyện kêu gọi dân binh bỏ việc cày cuốc hàng ngày để tập hợp lại trong thời bình như hiện tại lại càng không thể. Làm vậy, mọi người sẽ tưởng hẳn bị điên.

Lúc này, thấy Lâm Kỳ và Phong Hàn đang xông vào tấn công nhau như những kẻ thù không đội trời chung kia, Ngô Minh cảm thấy lòng mình nặng trĩu.

"Trước đây, chút võ công cũng không biết, nhưng giờ lại đạt đến bậc Nội Canh? Tiến bộ nhanh vậy sao? Nhất định có vấn đề! Nếu như Phong Hàn không đến, e là trong thành lũy này không ai có thể ngăn được hẳn! Ngay cả mạng của mình hôm nay chắc cũng tiêu đời!"

Ngô Minh thấy mình thật xui xẻo nhưng cũng thật may mắn, hẳn liền lui vào trong thành, tay phải âm thầm thò vào ngực, đeo vật gì đó vào.

- Tên kia muốn chạy đi đâu!

Lâm Kỳ thấy Ngô Minh đang muốn tháo chạy, bèn sốt ruột đuổi theo, thành lũy nước sâu, tường cao, hẳn không nghĩ là sẽ tìm được Ngô Minh và ra tay diệt trừ hẳn ta.

- Vinh hạnh không! Người là người đầu tiên ép ta dùng bí pháp đấy!

Hắn nghiêng rãnh, mặt đỏ bừng bừng, thanh kiếm trên tay như một con rắn đang chuyển động, Canh Khí màu xanh chói mắt liền dài thêm ra ba thước.

Vụt vụt! Phong Hàn không kịp phòng vệ nên bị kiếm đánh trúng vai, ông hét lên một tiếng rồi ngã sòng soài dưới đất.

- Nộp mạng đi!

Lâm Kỳ bước loạng choạng, mặt đột nhiên trắng bệch, sau đó lại nhanh chân tiến lên, nhìn thấy Ngô Minh đang thảm hại nằm dưới đất, hẳn liền cười lớn.

- Ha ha, tiểu tử, mau ngoan ngoãn cúi đầu quỳ lạy ta đi, không chừng ta sẽ cho người đi đời một cách nhẹ nhàng hơn!

- Người làm gì vậy? Đừng đến đây, ta... ta còn một người tử tử rất, rất lợi hại đấy... tử ấy sẽ không bỏ qua cho người đâu...

Ngô Minh vô cùng kinh sợ, vội vã trở người, định quỳ xuống, nhưng sắc mặt đột nhiên nghiêm lại, tung ra một cú đấm.

Bình!

Nắm đấm bị bàn tay chắc nịch kia ngăn lại, Lâm Kỳ cười ha hả:

- Tuyệt vọng sao? Tưởng ta không biết chiêu trò của người à? Ta muốn cho người hi vọng sau đó để người tuyệt vọng đấy... A!!!

Lâm kỳ bỗng gào lên thảm thiết, bàn tay xuất hiện một vết bồng.

Ngô Minh không bỏ qua cơ hội tốt này, dùng nắm đấm được bao bọc bởi ngọn lửa đánh mạnh vào mặt Lâm Kỳ.

- Phi Ưng Lược Trảo!

Lúc này, Phong Hàn đang nằm dưới đất cũng tụ lực vào tay phải, xuất ra một chiêu Thiết Trảo, đánh trúng ngay vào lưng Lâm Kỳ.

Bình!

Lâm Kỳ lập tức ngã xuống đất, da thịt trên mặt lập tức chuyển thành màu đen. Dưới đất, một vệt máu đỏ dần chảy lan ra.

- Phì phì...

Ngô Minh thở dốc, thu nắm đấm có đeo chiếc nhẫn đỏ trên tay mình lại, thần thờ nhìn Lâm Kỳ đang nằm dưới đất nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết đạo lý là giả vờ sẽ bị sét đánh sao?

- Diệt trừ hần!

Ngô Minh lùi lại ra lệnh cho thuộc hạ.

Tuy Lâm Kỳ hiện như một cái xác không hồn nhưng cũng khó đảm bảo là hần sẽ không giở chiêu cùng hủy diệt.

- Tuân lệnh!

Mấy tên nô bộc nhận lệnh xong liền xông lên.

- Thật đáng tiếc!

Lúc này, Lâm Kỳ đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó vùng vẫy như một con cá chép, cả người hần được bao bọc bởi một luồng sáng màu lục, da thịt nhanh chóng liền lại, hần vung tay một cái, mấy tên nô bộc ói máu nằm lả ra đất, tiếp đến hần xông vào Ngô Minh:

- Chết đi!

Tai họa đang kề bên!

Không ai ngờ rằng Lâm Kỳ lại có thể trở nên mạnh mẽ nhanh chóng như vậy!

- Vậy mà cũng không chết sao? Quả nhiên là nhân vật chính mà!
Nhưng dù có vậy đi nữa, muốn lấy mạng ta, đừng có mà mơ!

Ngô Minh gồng người, ra đòn cuối!

- Hừ! Nộp mạng đi!

Một âm thanh gào thét vang lên, trong tiếng gào thét đó, một luồng sáng màu đen bay vút ra, nhắm thẳng vào lưng của Lâm Kỳ.

Rắc rắc!

Lâm Kỳ kinh ngạc tột độ, cả người bỗng nhiên bị đứt ra thành hai khúc.

- Sao lại... có thể...

Nửa thân người của hắn vẫn còn vung vẩy dưới đất, miệng ới ra từng ngụm máu tươi.

- ... Ta gặp được cơ duyên, từ một thế giới khác vượt thời gian đến đây, là nhân vật chính!!! Sao lại có thể bỏ mạng ở đây chứ? Lại còn tiêu đời dưới tay một tên nhà quê nữa?

Lâm Kỳ trừng mắt nhìn Ngô Minh, sau đó đứt hơi lìa đời.

Thân thể hắn bị đứt ra thành hai khúc, thậm đến nỗi không thể thảm hơn.

Ngô Minh mặt thẫn thờ, nhưng sau đó ánh mắt lại sáng lên, hắn thấy một vật màu xanh lục lặn ra từ trên thân thể của Ngô Minh.

Hắn vội vàng chạy đến, cầm vật đó vào tay.

- Ồ?

Vật đó vừa đụng vào tay lập tức trở nên ấm hơn, thì ra là một mảnh ngọc bội, bên trong dường như có Kim Tinh đang di chuyển.

Ngô Minh đang chăm chú nhìn, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại.

Trước khi hôn mê, một âm thanh quen thuộc, chấn ngất vang lên:

- Chủ Thần Điện đã mở! Xin hãy chuẩn bị!

-Ồ! Thì ra không phải là xuyên không mà là vô hạn!

Trong đầu Ngô Minh cứ quanh đi quẩn lại ý nghĩ này, hẳn dường như nhìn thấy một ảo ảnh, sau đó rơi vào hôn mê.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 4: Đồng Đội

- Chủ Thần Điện đã mở! Hãy chuẩn bị!

Âm thanh khô khan vẫn vang lên đều đều, trước mặt Ngô Minh bỗng tối sầm lại, hẫng lẫng ra bất tỉnh.

Cảm giác chói với, lo sợ ập đến, hẫng thấy như mình đang trong một cơn ác mộng, toàn thân như đang rơi tự do, không gì có thể bám víu. Ngô Minh cố gắng mở mắt nhưng hẫng phát hiện hẫng không thể điều khiển được bản thân mình.

Ầm!

Đột nhiên, hẫng có cảm giác như mình bị rơi từ trên cao xuống, toàn thân hẫng chấn động, hẫng giật mình tỉnh dậy.

Non xanh nước biếc, khói lam lãng đãng bay, xa xa còn có một thôn trang nhỏ xinh xinh. Tuy nhiên mắt của Ngô Minh lại nhúu nhúu lại.

Hẫng phát hiện một làn khói xanh trên không trung đột nhiên bất động!

Không những khói mà ngay cả những hàng cây xung quanh, hoa cỏ bên vệ đường, chim thú... tất cả đều đứng yên không động đậy. Thời gian như ngừng lại.

Ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, nhìn ra xung quanh hẫng phát hiện có vài người nữa đang nằm trên đất.

Ngô Minh ngờ ngàng thăm nghĩ:

- Thời gian dừng lại... xem ra quả nhiên là Chủ Thần! Tiêu rồi, sao mình lại đi nhặt miếng ngọc đó chứ?

Đây là không gian của Chủ Thần! Thế giới Chủ Thần kiểu địa ngục, nhiệm vụ thất bại, điểm không đủ... trong truyền thuyết đây mà!

Trời rũ lòng thương, Ngô Minh rất thích thế giới Đại Chu, hẳn chỉ muốn sờ thử xem có thứ gì có thể nhặt được không thôi chứ hẳn không muốn mình rơi vào hoàn cảnh bi đát này!

Với những nền tảng mà hẳn có được ở Đại Chu, hẳn hoàn toàn có thể dần dần lớn mạnh.

Trong thế giới đó, hẳn có một gia tộc không thua kém ai, lại có một người tỷ tỷ tu đạo, trong tương lai hẳn cũng sẽ học đạo!

Dù là không thích hợp để tu đạo đi chẳng nữa thì hẳn cũng có thể đi theo Võ Đạo, Nho Thuật thậm chí là Vu Pháp, Cổ Sư... ít ra còn có chút hi vọng gì đó!

Còn bây giờ thì, hẳn đã rơi vào Chủ Thần Điện, có thể sống sót để hoàn thành nhiệm vụ hay không cũng rất khó nói!

- Chết tiệt! Chẳng lẽ nhẫn vàng của tên Lâm Kỳ kia là cái này?

Ngô Minh vội vã sờ lên ngực mình, sau đó phát hiện trên người hẳn không có gì ngoài miếng ngọc hại hẳn phải đến thế giới này. Mặt Ngô Minh chợt biến sắc, sau đó hẳn lại nhìn lên tay phải của mình, mắt hẳn lại nhúu nhúu lại.

Dù sao thì trước đây trên tay hẳn vẫn có đeo một chiếc nhẫn Đạo Thuật, chiếc nhẫn đó thậm chí có thể phát ra sức mạnh kinh thiên động địa vào những giây phút nguy hiểm, sức mạnh đó mạnh đến nỗi khiến tay hẳn cũng bị thương.

Nhưng giờ, vết sẹo do chiếc nhẫn gây ra hoàn toàn biến mất!

Tất cả mọi thứ đang hiển hiện trước mắt đây khiến Ngô Minh không khỏi trầm tư suy nghĩ.

Lúc này, một âm thanh thần bí, đều đều, cứng nhắc không ngừng vang lên trong đầu hắn.

Đột nhiên, một vệt sáng rơi vào hắn, một hàng chữ được viết bằng kiểu chữ Triện hoặc kiểu chữ hay dùng để khắc lên bia đá gì đó hiện lên, Ngô Minh xem qua là hiểu nội dung của chúng là gì.

...

Ngô Minh cẩn thận xem đi xem lại hàng chữ đó mấy lần, đặc biệt là hai chữ màu đỏ được viết to ở cuối cùng. Xem xong, bất giác cả người hắn sởn hết gai ốc.

- Chỉ là...

Tiếp đến, Ngô Minh lại xem thuộc tính của bản thân, xem xong hắn rửa thầm:

- Đơn giản vậy thôi sao? Sức mạnh đâu? Tốc độ phản ứng đâu? Ít ra cũng phải có chút sức mạnh, thể chất gì đó chứ...

- A!

Đúng lúc này, âm thanh của một người con gái vang lên. Ngô Minh quay đầu lại thì phát hiện mấy người đang nằm kia từ từ bò dậy, hắn nghĩ bụng:

“Theo thiết lập của vô hạn thì thực lực càng cao sẽ càng mau tỉnh lại, điều đó cũng có nghĩa là... chẳng lẽ bọn họ còn tệ hơn mình sao...?”

Nhiệm vụ lần này có thành công không, sống sót hay tiêu đời đây, bất giác hẳn cảm thấy vô cùng lo lắng.

- Xin hỏi công tử, đây là đâu?

Một cô nương mặc trang phục màu vàng, thần thái phong lưu, bên khóe miệng còn có một nốt ruồi duyên dáng tiến đến hành lễ với Ngô Minh và cất giọng hỏi.

“Ồ, may là cũng bình tĩnh...” Ngô Minh thầm nghĩ, sau đó đang định trả lời thì người thanh niên bên cạnh cô nương kia cũng đứng dậy, vẻ mặt hoang mang tột độ nói:

- A... chuyện gì thế này? Lúc này không phải là ta đang ở trong tửu lâu sao? Sao tự nhiên lại đến đây? Các người là ai? Cướp? Thúc thúc ta là huyện úy trong huyện đấy nhé...

Ngô Minh không đoán hoài gì đến hẳn, mà chỉ tiếp tục chú ý đến hai người khác, một thiếu nữ tầm mười lăm, mười sáu tuổi tay đang nghịch vạt áo, người còn lại là một nam nhân thân thể cường tráng, mặt mày bặm trợn, không khác gì mấy tên côn đồ cho lắm.

Nếu tính thêm Ngô Minh thì có tổng cộng ba nam, hai nữ. Xem ra Chủ Thần Điện cũng không thần kinh đến mức lôi người già và trẻ em vào.

- Khụ khụ...

Ngô Minh đột nhiên ho khan mấy tiếng, bốn người còn lại lập tức nhìn hẳn về cảnh giác.

Hắn cười khổ sở, nhún nhún vai, đưa tay ra ý muốn nói mình vô can:

- Thật ra... ta cũng đến đây cùng lúc với mọi người, giờ cũng đang ngơ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra nữa nè! Giờ đang rất nguy hiểm,

chi bằng chúng ta đồng tâm hiệp lực với nhau cùng vượt qua nguy hiểm...

Ngô Minh vừa nói xong, cả bốn người còn lại đều im lặng vài giây, sau đó đột nhiên la lên ầm ỹ, mặt hoảng loạn:

- Chủ Thần Điện? Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể hiện thực hóa mọi ước muốn sao? Đùa! Nhất định là đang đùa thôi! Trang bị gì chứ? Danh hiệu gì chứ? Chỉ là xạo thôi!

Nhưng người thanh niên má cao, dáng người gầy như râu rệu sau đó thì lại giọng điệu ra vẻ chính nghĩa nói:

- Ta là người đọc sách thánh hiền, sao lại để bọn yêu ma quỷ quái mê hoặc được?

Ngô Minh khinh bỉ nghĩ thầm, với trạng thái hiện tại của người sao? E là tính tình cương trực, ngay thẳng của Nho gia đó cũng chỉ là giả vờ cho ra vẻ ta đây thôi chứ gì?

- Thần thiếp thì lại cảm thấy... với thân phận của thần thiếp thì chắc không có ai lại đùa với cái giá phải trả cao như vậy đâu...

Còn cô nương áo vàng vẻ phong trần thì cười đau khổ nói, sau đó nói tiếp:

- Thần thiếp vốn ở quận Đông Hải, nơi đó không có đồng bằng rộng lớn như ở đây, dường như là chỉ cần chớp mắt một cái là có thể từ miền Nam đến miền Bắc vậy...

- Còn ta là người quận Tần Biên! Một nơi cách xa quận Đông Hải, nếu muốn đến miền Bắc ít nhất cũng mất vài tháng!

Còn nam nhân như trong bang phái kia thì sắc mặt càng khó coi hơn, nói:

- Chuyện này...

Cuối cùng tới lượt thiếu nữ áo trắng cất giọng nói:

- Ta... ta từng nghe... cha ta nói, thế giới có Động Thiên Phúc Địa, có Đào Nguyên Bí Cảnh, một khi vào những nơi này thì bãi bể nương dâu... tất cả mọi thứ đều không thể theo lẽ thường mà nói được. Chúng ta hiện cũng đang rơi vào tình cảnh như vậy đúng không?

- O?

Ngô Minh vô cùng kinh ngạc nhìn thiếu nữ đó, sau đó hần nghĩ bụng.

“Cô gái này rất hiểu biết đây, ít ra cô ta biết nhiều thứ hơn so với tên Ngô Minh bất tài vô dụng kia” sau đó hần mới lên tiếng:

- Thôi được rồi, giờ chúng ta đều rơi vào tình cảnh nguy hiểm như nhau, thiết nghĩ nên cùng nhau hiệp lực mới đúng, hay là chúng ta giới thiệu làm quen một chút vậy, chỉ cần nói tên, tu vi và sở trường của mình là được!

- Thần thiếp tên Hoàng Oanh, xuất thân từ Bách Hoa Quán ở Đông Hải, còn sở trường thì... cầm, kỳ, thi, họa có tính không?

Hình như hành động của Ngô Minh cũng khiến cho những người khác cảm thấy yên tâm hơn thế nên cô nàng tên Hoàng Oanh kia cũng mạnh dạn giới thiệu bản thân, chỉ đến khi giới thiệu sở trường thì mới có chút bối rối.

- Có tu vi võ công không? Hoặc là đạo thuật gì chẳng hạn?

Ngô Minh ôm chút hi vọng cuối cùng hỏi.

Hoàng Oanh khẽ lắc đầu:

- Thần thiếp lưu lạc chốn phong trần, nhiều năm mua vui cho thiên hạ, chỉ biết hầu hạ, đưa đón đơn giản thôi, còn đạo thuật hay võ công gì đó thì hoàn toàn không biết...

Tuy cô nàng này xuất thân thấp hèn nhưng khi nói đến thân phận, xuất thân của mình thì vẻ mặt lại rất điềm nhiên, điều này khiến Ngô Minh không thể không chú ý đến cô nàng.

Còn gã trẻ tuổi gầy còm kia thì mắt lại sáng rỡ nói:

- Không ngờ ở Đông Hải còn có tuyệt sắc giai nhân như tỷ tỷ đây.... tiểu sinh tên Khang Thủ Lễ, cha là người có quyền có thế tại thành Hà Đông, nhị thúc là huyện úy, Khang gia ta cũng thuộc hàng thế gia ở Hà Đông. Lúc nhỏ ta đã theo võ sư học võ, võ công bậc hai...

- Thì ra là Khang công tử, công tử đa lễ rồi!

Hoàng Oanh quả nhiên không hổ danh xuất thân từ chốn phong trần, chỉ cần nàng cười một cái là tên Khang Thủ Lễ kia lập tức như người mất hồn.

- Tần Hồ! Nhục Thân Cảnh, bậc ba!

Nam nhân áo đen đến giờ vẫn là người ít nói nhất, hai mắt vẫn không ngừng quan sát xung quanh.

- Ta... ta tên Tiêu Ngọc, còn ca ca thì sao?

Thiếu nữ áo trắng thì nhẹ nhàng cất tiếng, hai mắt long lanh nhìn sang Ngô Minh hỏi.

- Tốt lắm, chúng ta đều giới thiệu cả rồi, nhưng người thì vẫn chưa? Không có chuyện gì là không thể nói cả, chẳng lẽ người có bí mật gì?

Khang Thủ Lễ đảo đảo mắt, lớn giọng hỏi.

- Giang hồ hiểm ác, trước giờ ta không bao giờ để lại tên tuổi của mình cả!

Ngô Minh nhếch miệng cười, sau đó nét mặt đăm chiêu nhìn sang cô nương tên Tiểu Ngọc nói:

- Ta không họ không tên, mọi người gọi ta là Vô Danh được rồi!

Khốn kiếp!

Lúc này bốn người còn lại đều ngăn người ra, tên Tần Hồ tính tình nóng nảy, cộc cằn nhất kia dường như muốn nhảy xổ vào Ngô Minh.

- Còn tu vi à? Cũng luyện đến được Nhục Thân Cảnh bậc ba, gân cốt cũng tạm!

Ngô Minh cười cười, tay phải run nhẹ một cái, một luồng sức mạnh cuồn cuộn dâng lên, các khớp xương kêu lên răn rắc như tiếng pháo nổ.

- Kinh lực nhập cốt, đỉnh cao của bậc ba?

Mắt Tần Hồ nhíu nhíu lại, tu vi võ đạo của Ngô Minh tính ra cao hơn hẳn.

Tuy hẳn tin nếu đánh chưa chắc gì mình thua, nhưng sau khi thấy những người còn lại xong hẳn liền dừng lại.

- Hừ! Đồ võ phu thô lỗ!

Khang Thủ Lễ hừ lên một tiếng, vẻ khinh bỉ chẳng thềm đấu với Ngô Minh, còn Tiểu Ngọc thì nhìn Ngô Minh vẻ vô tội.

Đúng lúc này, âm thanh to, rõ của Chủ Thần Điện lại vang lên.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 5: Nhiệm Vụ

- Đại Hạ?

Khang Thủ Lễ hoảng sợ la lên:

- Trước Đại Chu là Đại Thương, trước Đại Thương mới là Đại Hạ! Không lẽ chúng ta trở về nước Hạ trong lịch sử sao? Sao lại như vậy được?

- Quay về lịch sử là điều không thể nào, nhưng cũng có thể là một thế giới nào đó đã được tạo ra, một phần của cuộc đại chiến sao?

Ngô Minh có chút lo lắng, sau đó anh quay sang nhìn những người khác.

Sau khi nhận được nhiệm vụ Người Hồ Xâm Nhập, Hoàng Oanh và những người khác mặt liên tục biến sắc, đặc biệt là Tiểu Ngọc, cô hoảng sợ la lên:

- Saman là tên gọi của Vu Y và Tế Tư trên thảo nguyên, họ có thể dùng vu thuật! Còn Turu dũng sĩ lại là dũng sĩ mạnh nhất của bộ lạc người Hồ... Chúng ta...

Xem ra cô gái này đã từ từ chấp nhận thực tế, thậm chí cô ta còn đang nghĩ đến các khả năng có thể hoàn thành nhiệm vụ nữa.

- Kỵ binh người Hồ rất hung tàn, những nơi mà họ đi qua, một cọng cỏ cũng không mọc nổi! Bọn họ lại có sở trường cưỡi ngựa bắn cung, e là hai người chúng ta hợp sức lại mới có thể diệt được một người bọn họ!

Tần Hồ bước lên hai bước, ý muốn cùng Ngô Minh liên thủ.

- Quả nhiên!

Ngô Minh nhìn họ, Hoàng Oanh thì đang vô cùng kỳ vọng, còn Khang Thủ Lễ thì cũng chẳng nói gì.

Khi gặp khó khăn, phục tùng kẻ mạnh vẫn là bản năng của con người.

Những điều không vui, bất mãn trước đó giữa họ đột nhiên như những hạt bụi thoảng qua.

Ngô Minh thấy vậy, chỉ biết âm thầm lắc đầu ngao ngán.

Họ vốn là những người xa lạ, thậm chí còn không tin tưởng nhau, thì sao mà có thể đoàn kết, đồng lòng chống địch được chứ?

Ngô Minh vốn không kỳ vọng gì vào những “đồng đội” này, nhưng giờ sau khi biết được nhiệm vụ cần làm là nhiệm vụ sinh tồn, trong lòng anh cũng có chút lo lắng nhưng ngay lập tức lại thấy có chút gì đó nhẹ nhõm.

Anh lo lắng là vì Chủ Thần Điện đánh giá thực lực của họ kém xa so với kỵ binh người Hồ, thế nên mới giao cho họ nhiệm vụ sinh tồn mà không có bất kỳ yêu cầu nào khác đi kèm, nhưng đây cũng không phải là một nhiệm vụ dễ dàng gì.

Còn nhẹ nhõm là vì không có nội dung đánh giá tập thể nào thì sẽ không bị đồng đội kém cỏi làm liên lụy.

Tuy nhiên lúc này, việc cần làm là phải giữ hòa khí, đoàn kết, tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người lại. Nhiều người dù sao cũng sẽ mạnh hơn một người.

Nghĩ vậy, nên Ngô Minh liền chỉ vào thôn trang ở phía xa xa kia:

- Đại Thanh Trang, có lẽ là bên đó, hay là chúng ta đến đó dò la tình hình xem sao...

Nhưng đột nhiên anh sững lại.

Vốn là những làn khói lửng lơ dừng lại giữa không trung, sao giờ đột nhiên lại chuyển động. Gió bắt đầu thổi, lá cây xào xạc trong gió, dường như mọi thứ đã bắt đầu “sống” lại vậy.

Một thông tin hiện ra trong đầu Ngô Minh và đồng đội, thậm chí còn có cả một đồng hồ đếm giờ, kim đồng hồ di chuyển vô cùng nhanh nữa.

Ngô Minh và những người khác phút chốc ngẩn ra, bốn từ nhiệm vụ thất bại khiến họ có dự cảm không tốt tí nào.

- Đi thôi!

Tần Hồ là người dẫn đầu, hẳn ta là người của bang phái nên rất thực tế, hẳn tin rằng năm đấm chính là chân lý.

Hiện giờ, dù là trò đùa hay là âm mưu gì, chỉ cần thấy việc đối phương đưa thông tin thẳng vào đầu họ thì cho dù đúng là họ có ý trêu chọc anh thì anh cũng phải chấp nhận!

- Nhiệm vụ chính tuyến sẽ không bị phạt khi thất bại, bởi vì nếu thất bại thì sẽ không toàn mạng... Nhưng giờ...

Tiểu Ngọc và Hoàng Oanh đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn Tần Hồ đang đi xăm xăm phía trước, họ cũng chỉ biết cười đau khổ.

Hoàng Oanh đưa ánh mắt tội nghiệp, van xin nhìn qua phía Khang Thủ Lễ, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến Khang Thủ Lễ mềm lòng:

- Nếu Hoàng cô nương không chê...

- Chỉ cần Khang công tử rộng lòng giúp đỡ là thần thiếp đã cảm kích lắm rồi, sao lại chê cho được?

Hoàng Oanh mạnh dạn chủ động kéo tay Khang Thủ Lễ, giọng dịu dàng, nhõng nhẽo, phút chốc khiến Khang Thủ Lễ nổi máu anh hùng:

- Hoàng cô nương yên tâm, có Khang mỗ ở đây, không ai bắt nạt cô nương được đâu!

Hắn tuy là một tên vô dụng, giống như tên Ngô Minh trước đây vậy, lại ham mê tửu sắc nhưng dù sao cũng là Võ Đạo bậc hai, tu vi Bì Nhục Cảnh, cơ bắp săn chắc, bảo vệ một cô nương cũng không thành vấn đề.

- Xem ra cô nương chỉ có thể theo ta thôi!

Ngô Minh sờ sờ mũi, sau đó nắm lấy cổ áo của Tiểu Ngọc kéo đi, đi được vài bước là đã vượt mặt Khang Thủ Lễ, đuổi kịp Tần Hồ.

- Vô Danh đại ca ca, đa tạ ca ca!

Tuy bị nắm cổ áo kéo đi như con nít nhưng Tiểu Ngọc lại cười rất vui vẻ.

Lúc này, quan sát cô ta gần hơn, Ngô Minh phát hiện Tiểu Ngọc như một đóa lan, da trắng như sứ, thậm chí còn trắng hơn sứ thượng hạng nhất nữa.

- Tiểu Ngọc cô nương, cô nương chưa cho ta biết họ tên đầy đủ của cô nương!

Ngô Minh tuy gấp gáp nhưng cũng còn tâm trí hỏi mấy chuyện như vậy.

Tiểu Ngọc tinh quái mắt láo liên, bắt chước khẩu khí trước đó của Ngô Minh nói:

- Giang hồ hiểm ác, ta trước giờ chưa từng để lại tên tuổi! Ui da...

Chưa kịp dứt lời thì trán cô đã bị Ngô Minh búng cho một phát đau điếng.

Sau khi bị đánh đau, cô cũng không lém lỉnh nữa, chỉ là hình như vẫn còn uất ức trong lòng nên cứ lâu bầu:

- Nếu như đem theo túi Bách Ngọc, chắc sẽ không...

Nói đến đây, phát hiện mình lỡ lời nên cô liền im bật.

Ngô Minh lại không lấy gì làm lạ, từ cách ăn nói của cô ta là anh biết cô ta xuất thân không bình thường, chỉ là khi nghe cô nhắc đến thứ như vật phẩm Đạo Thuật giống mình thì mặt anh liền hiện rõ nét đăm chiêu, suy nghĩ.

Thời gian một nén hương không dài cũng không ngắn, đối với người bình thường mà nói, đặc biệt là một cô gái tay yếu chân mềm như Hoàng Oanh thì chuyện chạy đến Đại Thanh Trang cũng khó như lên trời vậy, nhưng đối với những người luyện võ, những người có vài bậc võ công như Ngô Minh chẳng hạn thì chẳng là gì cả.

Khi vừa đến được đầu thôn, trong đầu Ngô Minh lập tức nhận được thông tin hoàn thành của nhiệm vụ.

Ngô Minh thở hắt ra một cái rồi lập tức bỏ Tiểu Ngọc ra.

- Đa tạ Vô Danh ca ca, ca ca quả nhiên là người tốt!

Tiểu Ngọc cười tít mắt và cảm ơn anh rồi rít, sau đó quay sang nhìn về phía Khang Thủ Lễ, sốt ruột nói:

- Nhanh lên, sắp hết giờ rồi!

Lúc này, trong đầu họ, đồng hồ không còn bao lâu nữa là hết giờ!

Thấy bóng dáng của hai người họ, lại thêm vẻ mặt mệt mỏi của Khang Thủ Lễ, mắt Ngô Minh chợt sáng lên:

“Vói tốc độ của Khang Thủ Lễ, có lẽ sẽ vừa kịp giờ, hay là...”

Tần Hồ cười gằn một tiếng rồi đột nhiên đứng dậy đứng chặn trước mốc ranh giới.

- Người làm gì vậy? - Tiểu Ngọc cảnh giác hỏi.

- Làm gì à? - Tần Hồ cười lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là thử xem nhiệm vụ này là thật hay giả rồi. Hay là chỉ là muốn lừa chúng ta thôi...

Nói đoạn, hắn nhặt vài viên đá lên, rồi ra dáng đang nhắm vào mục tiêu để ném ra.

- Chờ đã!

Ngô Minh đột nhiên lên tiếng.

- Thế nào? Không lẽ đây không phải là chuyện Vô Danh huynh cũng đang muốn thử sao? - Tần Hồ cười nhạt nói tiếp:

- Ta chỉ là muốn biến ý nghĩ thành hành động thôi...

- Tuy là vậy, nhưng cơ hội thử còn rất nhiều, không phải là lúc này!

Ngô Minh lắc lắc đầu.

Tần Hồ lạnh lùng nhìn Ngô Minh, sau đó hắn đột nhiên cười lớn:

- Cũng đúng! Hôm nay nể mặt Vô Danh huynh vậy!

- Phù phù...

Khang Thủ Lễ và Hoàng Oanh rớt cuộc cũng vượt qua được cột mốc trước khi hết giờ, cả hai cảm thấy thật may mắn vì có thể đến kịp lúc:

- Đa tạ Vô Minh huynh tương trợ!

- Hừ!

Hành động lúc này của Tần Hồ, Khang Thủ Lễ đã nhìn thấy cả nên anh ta nhìn Tần Hồ với ánh mắt tóe lửa.

- Sao? Người không phục à, đối đầu với ta thử không? Bộ dạng công tử nhà giàu như người, thấy là không ưa rồi!

Tần Hồ cười gằn, ném ánh mắt sắc lẹm về phía Khang Thủ Lễ, khiến Khang Thủ Lễ hoảng sợ lùi lại mấy bước, cứ như muốn nấp sau lưng Ngô Minh vậy.

“Tên này... Chẳng lẽ hăn nghĩ đến thế giới mới là muốn làm gì thì làm sao?”

Ngô Minh hờ hững đứng nhìn và cũng có chút hiểu được tâm lý của Tần Hồ.

Lúc này, hành động của tên Tần Hồ kia rõ ràng là muốn đẩy mấy người kia cho Ngô Minh.

Đương nhiên, trong mắt Tần Hồ thì ngoài Ngô Minh ra, những người còn lại đều là những người vô dụng, nhưng Ngô Minh thì không nghĩ vậy, dù sao thì mỗi người đều cũng có sở trường riêng, không ai giống ai, đã là sở trường thì nhất định đều có giá trị của riêng nó.

Nên lúc này, chuyện quan trọng cần làm là phải hòa giải:

- Mọi người đừng cãi nhau nữa, giờ chúng ta mau nghĩ xem làm thế nào để tiếp xúc với người dân ở đây...

Ngô Minh chỉ tay ra xung quanh.

Lúc này, Tần Hồ và những người khác mới phát hiện là bọn họ đang ở trong một tình thế tiến thoái lưỡng nan. Đứng im cũng không được, mà đi cũng không xong bởi vì các thôn dân xung quanh đang trở mắt nhìn họ, thậm chí còn có vài thanh niên cao to đang gấp rút tập hợp lại nữa.

Thời thế loạn lạc, người dân nơi đâu cũng vô cùng cảnh giác, tự bảo vệ mình, nếu không sẽ bị các thế lực khác chèn ép.

- Theo ta thấy, họ rất cảnh giác với người ngoài! Họ hình như đang chờ người nào đó quan trọng đến đây...

Ngô Minh nhìn những thôn dân đang đứng chỉ trỏ về phía họ cách đó không xa, hạ giọng nói tiếp:

- Vậy giờ chúng ta phải thống nhất với nhau trước là nên ăn nói thế nào, nếu không, một khi bị người trong thôn trang này xem là kẻ địch, đuổi cả đám ra khỏi thôn trang thì lúc đó gọi trời trời không thấu, gọi đất đất cũng không nghe đâu!

Trong giờ khắc sinh tử, ngay cả người bình thường hung hăng như Tần Hồ cũng gật gật đầu đồng ý hợp tác với tên Khang Thủ Lễ mà hẳn xem thường kia.

- Ha ha, các vị khách từ xa đến đây, lão thật thất lễ quá!

Quả nhiên, không lâu sau, một ông lão râu tóc bạc phơ, sắc mặt hồng hào cùng vài thanh niên trẻ tuổi theo sau tiến đến chỗ họ, ông lão chấp tay kính cẩn nói:

- Lão là Vương Kiêu, là lý trưởng nơi đây, không biết quý danh các vị là gì, quê quán ở đâu?

Nhóm người Ngô Minh đưa mắt nhìn nhau, sau đó Ngô Minh đứng ra trả lời:

- Thất lễ, thất lễ, chúng ta là...

Nhờ đã bàn bạc với nhau từ trước nên thân phận của bọn người Ngô Minh đều khá rõ ràng. Theo lời Ngô Minh thì anh ấy và Khang Thủ Lễ là công tử con nhà quyền quý ở nơi khác, dẫn theo thê tử, nha hoàn và tùy tùng ra ngoài, không may gặp phải kỵ binh người Hồ, cả đoàn bị họ tấn công nên giờ chỉ còn lại năm người bọn họ.

Hoàng Oanh và Tiểu Ngọc đương nhiên là thê thiếp và nha đầu, còn Tần Hồ đáng vẻ bặm trợn, hung hăng nên chỉ có thể là hộ vệ thôi.

- Sao? Người Hồ?

Mặt Vương Kiêu liền biến sắc, những người phía sau ông cũng bắt đầu bàn tán lao xao, một lúc sau ông mới bình tĩnh nói:

- Thật thất lễ quá, bọn người Hồ kia càng lúc càng ngông cuồng, hay là chúng ta vào trong uống tách trà rồi nói tiếp vậy...

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 6: Bất Ngờ

Con cái nhà danh gia vọng tộc, Ngô Minh và Khang Thủ Lễ dĩ nhiên là vào vai rất ngọt, bởi vì họ vốn là đại thiếu gia cả.

Tuy Hoàng Oanh và Tiểu Ngọc cũng diễn rất đạt như lắm lúc cũng bị sự tinh tường của Vương Kiều dọa cho một trận khiếp vía. Vương Kiều mời họ vào thôn, sắp xếp cho họ ở trong một ngôi nhà xong liền phái người đi dò la tin tức của kỵ binh người Hồ.

- Hi hi... Hoàng Oanh tỷ tỷ lợi hại thiệt, lúc này mấy người đứng sau ông lão kia cứ nhìn không chớp mắt luôn!

Vừa vào trong nhà, Tiểu Ngọc liền cười hi hi nói với Hoàng Oanh.

- Bên ngoài có người nghe trộm! Lão Vương Kiều này vẫn đang rất cảnh giác chúng ta đấy!

Tần Hồ sau khi đến cửa sổ kiểm tra xong, liền nói nhỏ.

- Cũng dễ hiểu thôi... Nhưng mà tin kỵ binh người Hồ mà chúng ta nói, họ thà tin là có chứ không tế không tin!

Ngô Minh nhìn xung quanh một lượt, sau đó quay sang nhìn bốn người còn lại:

- Bây giờ, mọi người đã tin là chúng ta đang ở triều đại nhà Hạ hay chưa?

- Nói thật... Thiếp vẫn không thể tin được, nhưng thấy cách bày trí trong ngôi nhà này, cùng trang phục, đồ dùng của họ vừa giống lại vừa không giống thời Đại Chu, có chút gì đó xưa cũ hơn...

Hoàng Oanh cười cay đắng nói.

- Đúng vậy... Một người có thể lừa chúng ta, nhưng mười người, một trăm người, đều như vậy cả...

Tiểu Ngọc cũng xụ mặt nói.

- Nếu đã chắc chắn không phải Đại Chu thì cũng có thể khẳng định là chúng ta đang ở thế giới khác... ky binh người Hồ, e là chúng sẽ xuất hiện!

Ngô Minh nói:

- Lúc này nếu chúng ta muốn bảo toàn tính mạng thì phải dựa vào sức lực của những người khác nữa! Hoàng Oanh cô nương! Chuyện này phải phiền cô rồi! Đặc biệt là phải hỏi cho rõ hương dân ở đây luyện võ đến đâu, có cao thủ gì không...!

- Thiếp đã hiểu!

Hoàng Oanh nhanh chóng nhận lời.

Cô biết mình là người trói gà không chặt, lại không có xuất thân thần bí như Tiểu Ngọc, nếu đến lúc cả năm người bọn họ cần phải hi sinh một ai đó thì không ai khác người đó sẽ là cô, thế nên cô phải nắm bắt cơ hội để thể hiện giá trị của mình.

Đối với những hương dân ngày ngày chỉ làm bạn với đồng ruộng, với heo, gà, bò, lợn mà nói thì Hoàng Oanh như một vị tiên nữ giáng trần vậy, cho nên cô chỉ cần giở vài chiêu là cả đám thanh niên sẽ ngã rạp dưới váy cô.

- Vị đại ca này... Tiểu nữ tử...

Thấy Hoàng Oanh vuốt vuốt tóc, giọng nhõng nhẽo đi ra chào hỏi mình, anh hương binh đang theo dõi bọn họ đột nhiên thay đổi thái độ. Anh ta tỏ ra vô cùng niềm nở, nhiệt tình, cứ như thể Hoàng Oanh hỏi gì là anh sẵn sàng trả lời hết. Thấy cảnh tượng này, ngoài Khang Thủ Lễ ra, ba người còn lại đều toét miệng cười.

Trời về khuya.

Sau khi ăn cơm cùng với lý trưởng Vương Kiều kia xong, năm người Ngô Minh lại tụ tập lại với nhau.

- Hoàng Oanh cô nương có thu hoạch gì không?

- Có chứ!

Hoàng Oanh nhẹ nhàng đáp:

- Theo thiếp biết thì Đại Thanh thôn trang đa số là họ Vương, họ đều là những người có quan hệ huyết thống với nhau với số lượng hơn cả ngàn người sống rải rác khắp nơi trong thôn. Hiện giờ tình hình hỗn loạn nên bình thường họ cũng có luyện võ và hiện có hơn một trăm hương dũng, trong đó người võ công cao cường nhất là Vương Ấn. Vương Ấn là con của Vương Kiều, nghe đâu là một cao thủ Nhục Thân Chánh bạc năm!

- Nhận được tin từ chúng ta, lúc này thôn Đại Thanh đang âm thầm cảnh giới, chỉnh đốn lại bờ thành, chỉ là thiếp thấy không tin tưởng họ lắm...

- Thậm chí...thiếp còn nghe có người nói là chúng ta là tai họa, rằng chúng ta dẫn kỵ binh người Hồ đến, nếu lỡ như kỵ binh người Hồ kia mà kéo đến đây, họ sẽ bắt chúng ta lại giao nộp cho người Hồ để họ thoát được kiếp nạn đó!

"Đùng!"

Khang Thủ Lễ đấm mạnh xuống bàn, tức giận nói:

- Chả trách bọn họ cứ cho người canh chừng chúng ta, thì ra là như vậy!

- Thời thế loạn lạc, đột nhiên ở đâu xuất hiện mấy người không rõ thân phận như chúng ta, cho dù là ai thì cảnh giác cũng là chuyện dễ hiểu...

Ngô Minh sớm đã chuẩn bị tâm lý nên cũng thấy chuyện Hoàng Oanh nói cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Với tình hình cảnh giác và không chấp nhận người ngoài như trong thôn hiện nay, chuyện cho họ vào thôn ở vốn đã là chuyện lạ rồi.

E là, sở dĩ Vương Kiêu giữ họ lại rất có thể là ông ta tưởng họ là những người bị kỵ binh người Hồ truy bắt thật, thậm chí ông ta có thể còn đang nghĩ đến chuyện đem họ đi bán lấy tiền cũng nên.

- Chờ cho lượt kỵ binh người Hồ đầu tiên xuất hiện thì bọn chúng sẽ biết thế nào là lợi hại!

Tần Hồ nói xen vào.

- Từ giờ cho đến lúc đó, chúng ta phải hết sức cẩn thận!

Ngô Minh tổng kết một câu, sau đó anh nghiêm mặt nói:

- Ta còn vài câu muốn hỏi, mọi người có còn nhớ chuyện đã xảy ra trước khi bất tỉnh không?

- Ý Vô Danh ca ca nói là tại sao lại bị rơi vào đây đúng không? Thiếp không biết...

Còn Tiểu Ngọc thì chớp chớp mắt, vẻ ngây thơ nói:

- Hôm đó... muội đang ở nhà ôn bài, đột nhiên mọi thứ tối sầm lại, tình dậy thì đã ở đây!

- Thiếp cũng vậy...- Hoàng Oanh tiếp lời:

- Lúc đó thiếp đang đánh đàn ở Bách Hoa Quán, xung quanh không có gì khác thường cả!

- Còn ta thì lúc đó đang chuẩn bị đi giết một người!

Tần Hồ cười lạnh lùng nói, nghe thế Khang Thủ Lễ rụt rụt cổ lại, sau đó mới nói:

- Ta... Lúc đó ta đang ở trong tửu lầu, cùng vài vị bằng hữu đối ẩm ngâm thơ, ...

- Còn ta thì lại gặp họa từ trên trời rơi xuống ngay trước cửa nhà!

Ngô Minh là người cuối cùng mở miệng, nhưng trong lòng hấn lại đang nghĩ đến miếng ngọc bội trên người.

Mấy người này đều là vượt thời gian ngẫu nhiên, nên không ai nhắc đến chuyện ngọc bội cả.

Nghĩ đến chuyện pháp khí Đạo Thuật không có liên quan gì đến tình cảnh hiện tại, Ngô Minh cảm thấy rất nghi hoặc:

- Nhất định là có vấn đề... Rốt cuộc thì Lâm Kỳ làm sao có được ngọc bội này, tại sao ngọc bội này lại liên quan đến Chủ Thần Điện chứ? Còn nữa... Thân phận vượt thời gian của hấn nữa...

Thấy sắc mặt Ngô Minh có vẻ nghiêm trọng, những người khác tưởng anh đang lo lắng cho những ngày sắp tới.

“Beng!”

“Beng!”

“Beng!”

Đột nhiên, tiếng chiêng gấp gáp vang lên vào lúc đêm khuya thanh vắng, tiếng người bắt đầu lao xao, thỉnh thoảng còn nghe thấy cả tiếng la hét, gào khóc. Bọn người Ngô Minh bất giác cảm thấy lo lắng.

Xem ra, Chủ Thần Điện không cho họ nghỉ ngơi một ngày nào.

- Người già, phụ nữ và trẻ con đều ở trong nhà, các hương dũng vào vị trí chờ lệnh!

Trong đêm tối mịt mù, hàng loạt ánh đuốc tập trung lại như một con rồng lửa, chốc chốc lại có âm thanh chói tai vang đến.

Lúc bọn người Ngô Minh vừa bước ra khỏi cửa thì đã bị một toán hương dũng bao vây, trong đó người dẫn đầu là Vương Kiêu, đứng kế ông là một thanh niên cao to, cường tráng, làn da rắn rỏi như sắt.

- Vương lý trưởng, người Hồ kia không phải do chúng tôi dẫn đến đâu, chúng ta đi xem là biết thôi. Nếu đúng, thì chúng tôi sẽ đưa tay chịu trói, lúc đó ông muốn xử sao cũng được!

Ngô Minh quả quyết nói:

- Người Hồ hung hãn, nhất định sẽ không bỏ qua thôn Đại Thanh, ta và Khang huynh có quen biết với những nơi xung quanh, nếu có thể nhờ viện binh...

Nghe Ngô Minh nói vậy, Vương Kiêu mặt liên tục biến sắc.

Ông vượt vượt râu, khoát tay cười nói:

- Quý khách chê cười rồi! Chúng ta đến là chỉ để phòng quý khách gặp chuyện không may thôi, việc đã thế này, các vị không phiền cùng ta lên bờ thành xem chứ?

Xung quanh thôn Đại Thanh là một bờ rào bằng đất cao, giống như một thành trì nhỏ vậy, lúc này trên các bờ rào này đã được đốt đuốc sáng rực.

Đoàn người Ngô Minh cùng Vương Kiều lên một bờ thành, bỗng nghe đâu đó tiếng vó ngựa truyền đến, cũng không thể biết được là rốt cuộc có bao nhiêu binh mã đến.

- Với kinh nghiệm của ta, bọn kỵ binh người Hồ đó tuyệt đối chỉ khoảng mười tên!

Tần Hồ lắng tai nghe, sau đó đột nhiên tiếp:

- Mười người Hồ là một đội, họ gọi là Phu Trưởng, một trăm người sẽ có một trăm Phu Trưởng, một ngàn người có một ngàn Phu Trưởng, một vạn Phu Trưởng thì chuyển thành Vạn Kỵ, thông thường thì mười Phu Trưởng đều là Đồ Lỗ Dũng Sĩ, một đội một trăm Phu Trưởng sẽ có một Saman dẫn đầu trấn thủ...

Ngô Minh và những người khác nghe xong đưa mắt nhìn nhau, trong lòng càng thêm lo lắng.

Nếu trong nhiệm vụ có Saman xuất hiện, thì rõ ràng lần tấn công này nhất định là một đội một trăm người, thế nên những kỵ binh sắp tới kia cũng chỉ là tiên phong mà thôi.

Tuy thôn Đại Thanh cũng có một trăm hương dũng nhưng so với một trăm kỵ binh thảo nguyên thì không đáng là gì.

- Lý trưởng...

Một tiếng gọi truyền đến, liền đó một thôn dân mình bê bết máu chạy đến chân bờ thành và được một chiếc lồng đưa lên.

- Thế nào?- Vương Kiêu thấy người này đều bị cắt mũi cắt tai, ông sa sầm mặt.

Đúng lúc này, Vương Ấn chạy đến chặn ngay trước mặt năm người Ngô Minh.

- Bọn họ không phải đến bắt người... Nhưng họ muốn chúng ta mang lương thực, phụ nữ đến cho họ, lại còn muốn vào thôn nghỉ ngơi nữa...”

Các thôn dân vô cùng hoảng sợ chạy đến báo điều kiện của bọn kỵ binh người Hồ, Vương Kiêu càng nghe càng sa sầm mặt.

Lương thực, phụ nữ thì dễ rồi nhưng để họ vào thôn thì cũng có nghĩa là để mặc họ muốn chém muốn giết gì cũng được.

Lúc này, ông mới phát hiện ra rằng người Hồ không giống bọn lưu dân, sơn tặc thông thường, mà chúng là một bọn châu chấu lòng tham không đáy, muốn diệt sạch thôn Đại Thanh này!

- Các vị, lúc trước lão đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, thật có lỗi quá!

Sau khi bần thần, sững người ra một hồi lâu, Vương Kiêu đột nhiên đến trước mặt bọn người Ngô Minh cúi đầu hành lễ:

- Mong các vị hãy ra tay tương trợ, giúp thôn Đại Thanh chúng ta qua nạn kiếp này!

- Đương nhiên rồi!

Ngô Minh đưa tay đỡ Vương Kiêu dậy tiếp:

- Theo thông tin mà trước đây chúng tôi dò la được, lần này bọn người Hồ này đến cũng không hơn một trăm tên!

- Ủm! Đại Hạ ta tuy miền bắc loạn lạc, người Hồ vào xâm chiếm nhưng cũng vẫn chưa xâm chiếm đến đây, thế nên bọn này nhất định chỉ là bọn bị lạc đường thôi!

Vương Kiêu trong lòng tuy lo lắng, nhưng ngoài mặt lại tinh bơ như không nói:

- Chỉ cần kiên trì vài ngày, có lẽ không cần viện binh đến thì bọn người Hồ kia cũng sẽ tự rút lui...

- Hãy truyền lời ta! Tập hợp hết tất cả mọi thứ có trong võ khố ra, đang lúc sinh tử như thế này, không cần bủn xỉn gì nữa. Vương Ấn, con làm tổng giám!

Vương Kiêu lúc này đã bình tĩnh lại, và bắt đầu thể hiện sự uy phong của mình.

- Dạ!

Vương Ấn lạnh lùng đáp và bắt đầu chuẩn bị phòng bị.

- Mọii thấy, xác suất thôn Đại Thanh có thể kiên trì được bao nhiêu?

Bọn người Ngô Minh lúc này đột nhiên trở thành những người nhàn rỗi, đi cũng không được, mà ở cũng không xong. Ngô Minh càng nghe tiếng vó ngựa tiến đến gần, khí huyết hãn càng ngày càng sôi sục, hãn nhẹn không nổi bèn hỏi nhỏ Tiểu Ngọc.

- Chuyện này... cũng khó nói lắm, dũng sĩ Ba Đồ ít nhất võ công cũng tương đương với cao thủ Nhục Thân Cảnh bậc ba, bậc bốn của chúng ta, còn thầy Saman thì...

Tiểu Ngọc cắn cắn môi, sau đó nói tiếp:

- Vu thuật của các Saman rất mạnh sao? - Tuy Ngô Minh cũng có chút ký ức của tiền thân của mình nhưng những kiến thức và hiểu biết về mặt này lại vô cùng ít ỏi.

- Cũng khó nói lắm...

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tiểu Ngọc mới nói khẽ:

- Vu Sư cũng giống như Đạo Pháp vậy, nếu có đủ thời gian chuẩn bị thì ngay cả cao thủ Nhục Thân Cảnh Bậc chín cũng phải chịu thua, nhưng nếu Saman và Đạo Sĩ chưa kịp chuẩn bị gì lại bị tiến cận thì họ không khác nào người bình thường... Đương nhiên, với điều kiện họ đều là những Vu Sư và Đạo Sĩ bậc thấp, nhưng mà Saman trong một đội một trăm người thì cũng chỉ đến bậc này thôi chứ không hơn... Giờ muội lo nhất là Saman có thể trị liệu thương tích, cổ vũ sĩ khí...

Vèo!

Bỗng nhiên, hơn mười mũi tên bắn đến mang theo âm thanh ù ù bên tai. Tiếng người la hét thất thanh trên bờ thành.

- Kỵ thủ người Hồ!

Ngô Minh chỉ vừa nghĩ đến bốn chữ này thôi thì ngay sau đó lập tức phát hiện một mũi tên đang xé gió lao vút đến, nhắm ngay vào chiếc cổ trắng xinh của Tiểu Ngọc.

Phụt!

Máu tuôn ra, bắn cả lên mặt Ngô Minh.

Cảm giác ấm nóng và một mùi tanh xộc lên mũi, Ngô Minh sững người nhìn thiếu nữ đang nằm dưới đất.

Chết rồi sao!

Một cô gái có hiểu biết, xuất thân thần bí lại chết như vậy sao, chết ngay trước mặt Ngô Minh!

- Quả nhiên... Thiên hạ lớn thế này, không ai là không chết cả! Có vậy mới đúng là Chủ Thần Điện sao?

Ngô Minh nhanh chân nằm rạp xuống, hít một hơi thật sâu, hấn dường như cảm nhận được rằng Chủ Thần Điện cuối cùng cũng bắt đầu mở màn, gươm móng vuốt sắc nhọn về phía hắn!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 7: Saman

Ý trời khó đoán!

Nghe tiếng kêu la thảm thiết xung quanh, cùng với cái xác không hồn của Tiểu Ngọc trước mặt mình, Ngô Minh nghiêng rặng tức giận.

Thời thế loạn lạc, mạng người không hơn gì mạng chó nữa.

Trong nhiệm vụ sinh tồn của Chủ Thần Điện, sao lại có thể lười biếng được?

Lúc này, nếu mũi tên của đối phương chệch qua một chút thôi thì người mất mạng có thể là mình.

- Diệt sạch người Hán!

Tiếng vó ngựa ngày càng gần. Người Hồ vốn giỏi cưỡi ngựa, bắn cung, nên tuy chỉ có mười tên nhưng cung tên lại bắn ra như mưa. Cơn mưa mũi tên bao trùm lấy cả thôn. Đương lúc không ai dám lộ đầu lên để thăm dò tình hình thì bọn người Hồ kia đã xông đến trước bờ thành.

Phu trưởng trong bọn la lên một tiếng, sau đó hấn xuống ngựa, tay chân nhanh nhẹn leo lên bờ thành, gương mặt điều hâu của hấn lộ ra nụ cười độc ác.

Dưới ánh đuốc lúc mờ lúc tỏ, chỉ thấy hình xăm vật tổ trên mặt hấn không ngừng chuyển động, phù văn màu xanh đen trên đó cứ như đang muốn nuốt chửng bất kỳ ai mà chúng gặp phải.

Phụt!

Một luồng sáng xanh hình lưỡi liềm lóe lên trên tay hấn, luồng sáng vừa xoẹt qua, đầu của vài hương dũng đã rơi xuống đất, cảnh tượng vô cùng kinh hoàng. Thấy cảnh tượng đó, những hương dũng còn lại sợ đến thất kinh hồn vía, tay chân nhũn ra.

- Nếu như không nhận được tin, không có chuẩn bị gì trước thì thôn trang này sẽ còn thê thảm hơn bây giờ nữa...

Cảnh tượng trước mắt khiến Ngô Minh không khỏi ngậm ngùi. Tuy nhiên, khi thấy bọn người Hồ Kia liên liên tục leo lên bờ thành, Ngô Minh lập tức nháy mắt với Tần Hồ ý nói: “Chúng ta lên!”

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này, nếu không thể hiện mình thì chờ đến lúc nào đây?

Hơn nữa, thôn Đại Thanh bị người Hồ tiêu diệt, thì chuyện sống sót thêm bảy ngày của bọn người Ngô Minh quả nhiên không khác gì trò cười.

- Người Hồ muốn mở cổng thành, đừng để chúng đạt được mục đích!

Nói là làm, Ngô Minh lập tức xông vào một tên người Hồ vừa mới leo lên bờ thành.

Bụp!

Đối đầu với Ngô Minh là một tên người Hồ râu quai nón, hấn thấy Ngô Minh liền lập tức vung đao ra chém thẳng tới, hấn ra tay vô cùng độc ác. Nhất đao đó của hấn vung ra vô cùng dứt khoát và thành thạo.

Ngô Minh hít thở sâu, nhanh chóng né được nhất đao đó và lập tức đâm trả.

Trong giờ phút hai nắm đấm chạm nhau, tên người Hồ râu quai nón kia mặt lập tức biến sắc, hấn lại vung đao chém liên tiếp ba nhát, mỗi một đao chém ra đều vô cùng hiểm độc.

- Mạnh thật đấy, ít nhất cũng tương đương Nhục Thân Cảnh bậc ba, cao thủ đây!

Võ Đạo bắt đầu từ định tâm, sau đó mới luyện đến thân thể và gân cốt, cao hơn một bậc nữa là luyện cho lục phủ ngũ tạng được mạnh mẽ.

Lúc này, Ngô Minh đang ở mức Nhục Thân Cảnh bậc bốn, cũng là một cao thủ thuộc hàng nội lực. Thế nên, gân cốt của anh không những chắc khỏe, mà lục phủ ngũ tạng cũng vô cùng mạnh mẽ. Tuy vậy, anh cũng không muốn lấy thân mình để đối đầu với cây đao sắc bén trong tay tên người Hồ kia.

Anh nhanh chóng né được hai đao của tên người Hồ, tiếp đến lại thờ sâu, thóp bụng lại mới có thể né được nhát đao thứ ba mà tên người Hồ kia nhắm vào bụng anh.

Cú hít mạnh, thóp bụng này khiến cho Ngô Minh có cảm giác như phổi mình muốn vỡ tung, lập tức anh lại tung ra một đấm thật mạnh.

Bốp!

Cú đấm cực mạnh đánh trúng vào mặt của tên kỵ binh kia, khiến hấn ngã nhào xuống dưới bờ thành.

Trong lúc tên người Hồ kia bị đánh rơi xuống đất, Ngô Minh lại nghe thấy âm thanh của Chủ Thần Điện.

- A!

Lúc này, một tiếng la thất thanh truyền đến, thì ra là Hoàng Oanh và Khang Thủ Lễ gặp chuyện.

Một tên người Hồ đang cười nham hiểm xông lên. Khang Thủ Lễ tuy võ công thuộc hàng Nhục Thân Cảnh bậc hai nhưng khi thấy tên người Hồ hiểm ác kia xông đến thì tay chân lại bủn rủn, đứng im để bị bêu đầu. Hoàng Oanh thấy cảnh tượng đó nên mới la lên như thế.

Về phía hướng đông, Vương Ấn mặt bình thản như nước hồ thu và đang giao chiến với tên Đồ Lỗ dũng sĩ phu trưởng khi này leo lên bờ thành kia. Vương Ấn không ngừng xuất chiêu, mỗi chiêu đều đánh ra rất mạnh. Cảnh bên là một đám người đang run lập cập vây quanh Vương Kiêu. Thấy cảnh đó, Ngô Minh giận tím mặt.

Hắn lại nhìn sang phía Tần Hồ. Trên tay Tần Hồ đang cầm một con dao không biết lấy ở đâu ra, và đang giao chiến kịch liệt với một tên người Hồ khác. Thấy vậy, Ngô Minh bèn thở hắt ra một cái, sau đó nhanh chân chạy đến phía sau tên người Hồ đang đứng trước mặt Hoàng Oanh và lập tức tung ra một cú đâm.

Không ngờ tên người Hồ đó đã chuẩn bị từ trước, hắn quay đầu chém ra một đao thật mạnh.

Tuy nhiên, đao của hắn lại chém vào không trung, đương lúc hắn đang kinh ngạc vì không chém trúng mục tiêu thì Ngô Minh đã chộp lấy cổ áo phía sau của hắn, nhấc bổng hắn lên và ném mạnh một cái.

Bịch!

Một tiếng động lớn vang lên, cả người hắn đập mạnh vào đất, cổ hắn vẹo qua một bên, đầu thì móp vào, chắc chắn đã về châu Diêm Vương.

- Đa... Đa tạ Vô Danh công tử cứu mạng!

Cảnh tượng kinh hoàng trước mắt khiến Hoàng Oanh sợ đến thốt không nên lời, mãi một lúc lâu sau cô mới mở miệng được.

- Không có chi...

Vừa nói xong, Ngô Minh lập tức nghe thấy tiếng của Vương Kiêu đang hét lớn, hai hàng hương dũng lập tức dãn ra.

- Dám đến kiếm chuyện với thôn Đại Thanh ta? Xông lên!

Lệnh của Vương Kiêu truyền ra, vài hương dũng mặc giáp, tay cầm dao hung dũng xông lên, mấy hương dũng này ít nhất cũng thuộc hàng Nhục Thân Cảnh bậc hai, ba gì đó.

Đội hương dũng còn lại hình như còn lợi hại hơn, đội này đang giương ra mùi mẫn cung tên chuẩn bị bắn, trong đó có cả một cái nỏ nữa.

- Cung nỏ? Giáp trụ? Những thứ này, bất kể là triều đại nào, chỉ cần tự ý cất giấu không phải là sẽ bị cho là có ý đồ tạo phản sao?

Hàng loạt vũ khí lợi hại xuất hiện, Ngô Minh bất giác toát mồ hôi lạnh.

Vậy mới biết, thế giới này, cho dù là võ thuật đỉnh cao hay võ thuật bình thường cũng ghê gớm hơn rất nhiều so với thời cổ đại ở kiếp trước.

Thấy tình thế bất lợi, tên người Hồ cầm đầu mặt đột nhiên biến sắc. Hắn hét lên một tiếng, sau đó nhanh chóng nhảy xuống bờ thành, không đấu với Vương Ấn nữa.

Mấy tên người Hồ còn lại cũng vội vàng tháo lui, nhưng lại một trận mưa tên ập đến.

- Muốn thoát sau? Phải hỏi ý ta trước đã!

Lúc này, Vương Ấn sát khí ngút trời. Anh ta giành lấy nỏ tiễn, theo ánh đuốc, nhắm xuống chân bờ thành bóp cò.

Véo véo!

Một âm thanh chói tai vang lên! Âm thanh lớn như tiếng sấm, tưởng như đất trời đang muốn vỡ tung. Âm thanh lớn đến nỗi Ngô Minh lòng bùng lỗ tai, không nghe được âm thanh gì khác ngoài những tiếng véo véo, vù vù đó.

Phụt!

Một tên người Hồ vừa leo lên lưng ngựa, thì lập tức, một cung tên liền xuyên qua tim hãn, cắm phập xuống lưng ngựa!

Nhất tiễn song điêu!

Thấy thủ lĩnh bị tiêu diệt, những tên người Hồ còn lại phút chốc cũng mất hồn mất vía. Tần Hồ nhân cơ hội này, vung đao lên kết liễu tên người Hồ đang đấu với mình.

Mấy tên người Hồ dưới bờ thành chửi vọng lên, vài mũi tên lại bay vút ra.

Các hương dũng trên bờ thành thừa thế xông lên, cũng bắt đầu chửi rủa, rồi hàng loạt cơn mưa tên lại bùng lên, một lúc lâu sau mới chấm dứt. Bốn bề lại tĩnh lặng.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, không khí tang thương bao trùm lấy cả thôn Đại Thanh.

Trong từ đường, các thôn dân đang vây quanh các linh cữu, ai cũng mắt đỏ hoe hoe. Phụ nữ và trẻ con thì khóc ngất.

Còn Ngô Minh, Tần Hồ và Hoàng Oanh thì đứng quanh linh cữu của Tiểu Ngọc và Khang Thủ Lễ, trong lòng họ nặng như đang có một tảng đá lớn đè lên vậy.

- Tối qua, đa tạ các vị đã ra tay tương trợ!

Vương Kiêu khoanh tay, đến hành lễ với bọn người Ngô Minh, ông nói tiếp:

- Mong công tử yên tâm, linh cữu của hai người họ chúng tôi cũng sẽ sắp xếp thỏa đáng...

Phải công nhận rằng, hôm qua, hành động của Tần Hồ và Ngô Minh đã để lại ấn tượng đặc biệt cho Vương Kiêu.

Dù sao thì hai người họ cũng là cao thủ Nhục Thân Cảnh bậc ba, bốn. Nếu có họ ở đây thì thôn Đại Thanh cũng ít nhiều được an toàn. Trong thôn, ngoài Vương Ấn ra, có lẽ không ai đánh lại họ.

- Đa tạ lý trưởng!

Ngô Minh hai mắt hoe hoe đỏ nói: “Bọn người Hồ hung bạo kia nhất định sẽ không bỏ qua đâu... Chúng ta tốt nhất là nên chuẩn bị sẵn sàng!”

Hắn biết rất rõ là mình không ngại gì khi phải cận chiến với kỵ binh người Hồ thông thường nhưng nếu như đối phương dùng trò cười ngựa, bắn cung thì hắn cũng không thể chống nổi.

Dù là đánh tay đôi thôi, một tên dũng sĩ Đồ Lỗ cũng đủ làm hắn nhức đầu rồi.

Nếu nói trắng ra thì tối qua, nhờ hợp sức với thôn Đại Thanh nên hắn mới có thể sống sót đến ngày hôm nay.

- Làm sao mà lão không biết được chứ, tối qua bọn đó chỉ là tiên phong thôi. Trước giờ bọn người Hồ không đến thì thôi, mỗi lần đến ít nhất phải là một đội cả trăm người...

Lão Vương cười đau khổ, ông muốn nói tiếp nhưng lại thôi.

Ngô Minh biết là ông đang muốn nói gì, nên liền nói:

- Ta có thể viết một bức thư, chỉ là lúc này bọn kỵ binh người Hồ đang ở gần thôn Đại Thanh, e là...

Nghe Ngô Minh nói xong, Vương Kiều mặt sầm xuống, lúng túng nói: “Phải làm sao đây? Phải làm sao đây...”

Người này bình thường tuy hay mưu tính, nhưng do sống yên ổn khá lâu, giờ đột nhiên phải đối mặt với một cuộc chiến đầu rơi máu đổ, ông ta không hoảng loạn lên kể ra cũng kiên cường lắm rồi.

Nhưng, dù cho ông ta có nghĩ gì thì Ngô Minh nhất định sẽ không hứa hẹn gì hết.

Vì dù gì thì anh cũng không thể nhờ viện binh!

Tình hình hiện tại không như trước đây, nếu như Vương Kiều phát hiện ra gì đó thì liệu ông có dám đuổi họ không?

E là ông ta sẽ không dám làm gì họ, bởi vì ông không thể dập tắt tia hi vọng cuối cùng của cả thôn Đại Thanh này.

Trong lúc đang sắp chết đuối, cho dù là một cọng rơm cũng phải liều mạng bám vào.

Có lẽ, trong lòng Vương Kiều hiện giờ vẫn đang tự lừa dối chính mình.

Ngô Minh nhếch mép cười khế, nghĩ:

- Ta biết bọn người Hồ kia rất độc ác, giết người không nháy mắt, nhưng có vài thủ đoạn không thể không đề phòng!

**

Cách thôn Đại Thanh không xa.

Trong doanh trại tạm bợ nọ.

Mấy chục tên người Hồ đang đứng trang nghiêm quanh một thần y mặc bào trắng đen, đội mặt nạ có sừng hươu, trên lưng người này có đeo một chiếc trống Saman màu đỏ thẫm.

Lúc này, trước mặt mấy người họ, còn có một toán người Hồ khác đang quỳ mọp dưới đất, đầu cúi thấp, vẻ rất thảm hại. Bọn họ chính là những kỵ binh người Hồ đã tấn công thôn Đại Thanh tối qua.

- Thần Sói phù hộ chúng con!

Saman kia đột nhiên cất tiếng: “Theo quy định của vùng thảo nguyên... Thập Phu Trưởng của các người đã tử trận thì cả đội của các người cũng phải đi theo ông ấy!”

Đôi mắt ẩn dưới mặt nạ sừng hươu kia dường như không có chút gì xao động nhưng mấy tên người Hồ kia đã bắt đầu run sợ.

- Các người đi đi! Mạng sống của các người sẽ được chúng ta kế thừa, hãy tiêu diệt hết bọn người ở nơi đó cho ta!

Nói đoạn, Saman bước lên, túm lấy tóc của một tên tù binh đang quỳ trước mặt, con dao nhỏ trong tay phải giơ lên, cứa vào cổ người đó một cái.

Động mạch bị đứt, một luồng máu đỏ tươi tuôn ra xối xả, chiếc trống màu đỏ thẫm treo trên lưng Saman kia dường như càng đỏ thẫm hơn...

- A Lực Cổ! Hãy san bằng cái thôn đó cho ta!

Giọng của Saman vang lên bí hiểm, ông đưa mắt nhìn quanh doanh trại, rất nhiều bao lương thực lớn được chất xung quanh, cùng rất nhiều tù binh người Hán khác...

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 8: Kiến Bu

Khói lửa đột nhiên nổi lên.

Mặc dù thôn Đại Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng, thế nhưng khi những hương dưng nhìn thấy kẻ địch vẫn không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Người!

Chi chít toàn người là người!

Rất nhiều thôn dân vùng lân cận, bất kể già trẻ trai gái hay ốm yếu tàn tật đều bị người Hồ rượt đuổi lại đây, giống như kiến bu mà tấn công thành trì.

Đều là thôn dân trong cùng một vùng, không cần thận có khi đều là người quen, giờ phút này lại thấy bạn bè người thân người cầm gậy gỗ, người cầm hòn đá, sắc mặt tê dại bị người Hồ đuổi đến, trên bức tường bao quanh thôn Đại Thanh nhất thời trở nên rối loạn.

- Người Hồ thật táng tận lương tâm, quá điên cuồng rồi!

- Hai cha con Vương Kiêu và Vương Ân nhìn đến sắp rách cả khoe mắt, mở miệng chửi ầm lên, đồng thời ánh mắt nhìn Ngô Minh lại mang theo một tia kính phục.

- Chỉ cần có kẻ muốn xông lên, giết hết! Hãy nhớ rằng các người không chỉ chiến đấu vì bản thân mình, mà còn vì cha mẹ, vợ con...

-Giờ phút này Ngô Minh lại dẫn Tần Hồ cùng con cháu của mấy vị hung thần ác sát làm nhiệm vụ đốc trận.

Trước đó anh đã nói rõ với lý trưởng, người Hồ có thể muốn đuổi hết thôn dân xung quanh đến đây, giống như kiến bu mà công thành, đề nghị phải quản nghiêm thôn trang, tập hợp người già, phụ nữ và trẻ em lại một chỗ, thanh niên trai tráng thì gia nhập hương dũng, đồng thời thành lập đội đốc trận, trấn áp hỗn loạn.

Bởi cái sự nhún nhường của Vương Kiêu, việc này tổn sức mà chẳng thu được kết quả gì, vì vậy đành để Ngô Minh đi đắc tội người ta.

- ĐỪNG... Thúc thúc!

- Nhị Ngưu...

- Con là Tiểu Thạch Đầu mà...

- Dưới sự tấn công dồn dập của người Hồ, hơn một trăm thôn dân tay không tấc sắt chậm chạp tiến lên, bất kể là công thành hay thủ thành đều lệ rơi đầy mặt.

- Bắn tên!

- Ngô Minh vẫn giữ khuôn mặt lãnh khốc, bỗng nhiên hét to một tiếng:

- Thôn trang bị phá, chúng ta có còn mạng hay không?

- Bắn!

- Bên trên tường đất từng đợt từng đợt mưa tên thưa thớt rơi xuống, những tiếng kêu thảm thiết bên dưới lập tức vang lên liên hồi, không ít kẻ bỏ chạy tản ra bốn phía.

- Giết!

- Nương theo tiếng vó ngựa, hơn chục kỵ binh người Hồ rớt cuộc xuất hiện trước mắt Ngô Minh.

Đám người Hồ thân khoác áo da, lưng đeo bao đựng mũi tên, cưỡi ngựa chạy như bay, hai bên đeo trường cung cùng loan đao.

Nhìn thấy thôn dân bỏ chạy, tên cầm đầu đám người Hồ hét lên một tiếng, ngay lập tức ngồi trên lưng ngựa giương cung nạp tên, kéo căng dây cung rồi đột ngột buông tay.

Vù!

Thân cung bay ngang, ngay lập tức lấy mạng người vừa bỏ trốn.

Những người còn lại lại bị dồn ép lại với nhau, chuẩn bị cho làn sóng tấn công tiếp theo.

- Ha ha... Giết! Giết đi! Dù sao người chết cũng không phải con dân thảo nguyên chúng ta, những kẻ còn lại, chết càng nhiều càng tốt...

- Trong khi tên người Hồ đang cười một cách điên cuồng, xa xa lại truyền đến vài đám khói lửa, lại là vài chục kỵ binh người Hồ đang rượt đuổi từng đợt tù binh lại đây.

Đám đông người Hồ hò hét, vui cười, thậm chí tùy tiện sát hại đàn ông, lăng nhục phụ nữ, hoàn toàn không hề bận tâm.

- Súc sinh!

- Cảnh tượng này khiến đám người Vương Kiêu nhìn mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Khi những thôn dân bị ép theo làn sóng kiêu kiến bu bắt đầu công thành lần hai, trên dưới tường thành đều là lệ nóng đong đầy khóe mắt, nghẹn ngào chết lặng.

- Con... Con không làm được, tam thúc của con còn ở phía dưới.

Một thằng bé choai choai cầm cục đá trong tay mà không dám ném, vừa khóc vừa nói.

Chát!

Roi da hung dữ quật tới, gây ra lằn máu trên lưng thằng bé.

Tiếng gào điên cuồng của Ngô Minh truyền đến: “Còn ngần người ra làm gì? Ném cho ta!”

- Tay thằng bé run lên một cái, viên đá liền rơi xuống dưới.

Thôn dân xung quanh ai nấy đều nghiêng rãng nghiêng lợi, buông tay không giết người nữa, đồng thời không ít ánh mắt oán hận cũng đang tập trung trên người Ngô Minh.

- Nhìn thấy chưa? Biết tại sao cha không để con đi làm việc này rồi chứ?

Vương Kiêu lại lén lút nói với Vương Ân: “Nếu không... người ngồi trên đầu sóng ngọn gió bây giờ chính là chúng ta rồi.”

-Ngô Minh hiển nhiên cũng biết mình gây thù không ít.

Thế nhưng hãn chỉ cần kiên trì bảy ngày là sẽ có thể rời đi, đương nhiên hành động không sợ hãi.

...

Lần tấn công này trực tiếp kéo dài đến đêm mới chấm dứt, mà xung quanh thôn Đại Thanh đã chật đầy thi thể, thảm không nỡ nhìn.

Thậm chí cả mũi tên, cán gậy, gạch vỡ được thôn chuẩn bị cũng tiêu hao không ít, càng giật mình hơn là sự giày vò cả về thể lực và tâm trí của các hương dũng.

Trăng trên trời vẫn sáng như trước, trong thôn trang dưới mặt đất lại lâm râm tiếng khóc.

- Vô Danh công tử, thiếp đem chút thức ăn cho ngài!

Trên tường đất bao quanh, Ngô Minh vẫn đang tập trung tinh thần quan sát động tĩnh bốn phía, nhìn thấy một người phụ nữ như Hoàng Oanh lại dám đến chốn Tu La này, không khỏi có chút kinh ngạc.

- Thiếp... thiếp nghĩ Vô Danh công tử một ngày rồi chưa ăn uống gì, bèn cố ý đến đây...

Mặt Hoàng Oanh hơi đỏ lên, giơ hộp cơm trong tay lên.

- Đa tạ...

Bên trong hộp cơm có vài cái bánh bao, thịt khô cùng một bình rượu, Ngô Minh cũng không khách khí, lập tức nhận lấy ăn ngấu nghiến.

Lại nói Hoàng Oanh, lúc trước đánh bạo lên đây, giờ ngồi trên tường thành nhìn thấy bên dưới xác chết hỗn loạn, không tìm được có chút chóng mặt, đôi mắt lại hơi đỏ lên: “Những người này chết thảm quá!”

- Trần thế như giấc mộng, chúng ta biết đâu cũng đang nằm mơ...

Ngô Minh ăn no uống đủ, đột nhiên nói.

- Vậy thiếp hy vọng có thể mau chóng tỉnh dậy, thoát khỏi cơn ác mộng này!

Hoàng Oanh đột nhiên hỏi: “Vô Danh công tử có cách nào để cứu những bách tính vô tội bên ngoài kia không?”

- Sức lực không đủ, lo lắng thì làm được gì?

Ngô Minh lại lắc đầu: “Ta biết hiện tại Hoàng Oanh cô nương có lẽ rất đau lòng, nhưng cô hãy nhớ rõ một điều, cho dù có thiện tâm, cũng nên làm việc trong khả năng của mình, nếu không chỉ đem lại thảm họa cho bản thân và những người xung quanh.”

Hoàng Oanh dường như có chút suy nghĩ: “Cũng giống như ngày hôm qua công tử cứu thiếp sao?”

- Đúng vậy!

Ngô Minh ngẩn ra, lát sau liền nói: “Ngày hôm qua ta chắc chắn có thể cứu cô, đương nhiên nên hành hiệp trợ nghĩa, cũng giống như hôm nay, nếu ta có thể lấy một địch trăm, thậm chí đơn thương độc mã, giết chết Saman, vậy ta đã sớm làm việc thiện rồi, đáng tiếc năng lực không đủ, biết làm sao bây giờ?”

- Thiếp hiểu rồi...

Hoàng Oanh cúi chào Ngô Minh, đột nhiên nói: “Hôm nay kỵ binh người Hồ không hề tổn hại, nhuệ khí bên ta lại giảm xuống đáng kể, theo thiếp thấy, sợ rằng không trụ nổi quá ba ngày...”

Hơn nữa... vị Tần Hồ huynh kia, dường như có dự tính của riêng mình...

- Tùy hãn thôi...

Ngô Minh im lặng trong chốc lát, lại nói: “Không biết Hoàng Oanh cô nương có từng nghĩ đến manh mối chính về nhiệm vụ là gì không? Tại sao bắt buộc phải làm nổi bật cái từ “lựa chọn” này?”

- Trừ khi...

Hoàng Oanh kinh ngạc thốt lên một tiếng.

- Không sai, nhiệm vụ của chúng ta chỉ là sống sót... chỉ thế mà thôi!

Khóe miệng Ngô Minh hiện ra ý cười: “Có vẻ tối nay quân Hồ cũng không tập kích lần nữa đâu, không biết Hoàng Oanh cô nương có thể thay tại hạ tìm Tần Hồ tới đây, thuận tiện giúp ta một việc không?”

Người Hồ không ngừng dồn đuổi những thôn dân gần đó có thể phát hiện được tới đây, giống như kiến bu mà công thành, tiêu hao dần dần thể lực của những người bảo vệ thôn.

Đợi đến khi người dân vùng lân cận đều chết hết, dưới thôn Đại Thanh có đến gần ngàn cái xác chết la liệt, thôn trang gần đó trong vòng mười dặm không một bóng người.

So với đó, chiến hào, vật cản, thậm chí vũ khí trang bị dự trữ vốn có của thôn Đại Thanh đã tiêu hao hơn nửa, hương dũng cũng có người chết người bị thương, mà quan trọng hơn là sĩ khí bị đả kích cực kì ghê gớm.

Lúc này, khảo nghiệm thực sự vừa mới bắt đầu.

- Bản tên!

- Tên bay như mưa!

Đợi đến lúc thôn dân chạy loạn chết hết, kỵ binh người Hồ cho dù không cam lòng đến thế nào vẫn phải tự mình ra trận.

Từng trận từng trận mưa tên dội lên đỉnh tường đất bao quanh, lại bị khiên gỗ ngăn lại, khoảng chục tên kỵ binh xuống ngựa tấn công, vịn vào đó mà trèo lên.

- Giết!

Lúc này, Ngô Minh, Tần Hồ cùng vài vị đứng đầu hương dũng mặc áo giáp da, tay nắm bích luyện cương đao, dẫn theo các vị hương dũng khác chiến đấu ở tuyến đầu.

Cũng chỉ có bọn họ những tay lão luyện Nhục Thân cảnh tầng ba bốn mới có thể dựa vào lợi thế địa hình mà chống lại công kích của dũng sĩ Đồ Lỗ của người Hồ.

- Xem đao!

Sắc mặt Ngô Minh vững vàng, đối mặt với tên người Hồ chém qua một đao mà không hề thay đổi, vai ưỡn một cái, chủ động đón nhận lưỡi đao, một đao hạ xuống, lưu lại trên áo giáp da một vết hằn sâu, thậm chí đau đến tận xương, thế nhưng đao thép trong tay anh vẫn như độc long thoát khỏi khe suối, hung ác đâm xuyên qua người tên thập phu trưởng người Hồ trước mặt.

Quân Hồ khốn cùng, đến đầu mũi tên đều làm bằng xương cốt, hiển nhiên giáp cũng chả tốt hơn bao nhiêu.

Mà thứ Ngô Minh mặc lại là món áp đáy hòm của thôn Đại Thanh, chút vốn liếng tích lũy của lão đầu Vương Kiều, lại có lợi thế địa lí từ trên cao đánh xuống, đương nhiên chiếm ưu thế hơn cả.

Ám chỉ của Chủ Thần Điện vẫn văng vẳng bên tai, thế nhưng Ngô Minh đã lười để ý đến.

Nếu như không thể sống tiếp, vậy tích lũy nhiều thành tích hơn nữa có tác dụng gì?

- Các người tránh hết ra, để ta!

Đột nhiên một tiếng thét to truyền tới, Ngô Minh đưa mắt nhìn qua, liền thấy Vương Âm mặc giáp trụ tiến lên, tay cầm Bát Xà mâu, trên người mặc giáp sắt, như thần tiên hạ phàm càn quét quân Hồ, càng làm tim nảy lên một cái.

Bộ giáp sắt này mới là món áp đáy hòm hàng thật giá thật trong kho vũ khí của Vương Kiêu!

Sắt ở cỡ đại rất đắt đỏ, cái loại áo giáp toàn thân này hao tổn vật liệu một cách khủng khiếp, mà công nghệ đòi hỏi lại kinh người hơn.

Một bộ áo giáp, nói có thể nuôi sống cả thôn Đại Thanh thì hơi quá, nhưng nửa thôn Đại Thanh thì dư sức.

Lấy cảnh giới tu vi của Vương Ân kết hợp với bộ giáp sắt, quả thực là một cỗ máy giết chóc hình người!

Dưới thế gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ, quân Hồ rốt cuộc cũng bỏ lại mấy xác chết, rút lui như thủy triều, các hương dũng trên tường bao đột nhiên hoan hô, tôn sùng Vương Ân như anh hùng.

- Mọi người xem!

Thế nhưng ngay lập tức, một tiếng hô kinh ngạc lại đánh vỡ bầu không khí này.

Một vị hương dũng chỉ vào nơi không xa, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Gì cơ?

Mắt Ngô Minh hơi nheo lại, thì thấy trong quân doanh của quân Hồ đột nhiên có thêm một nhân vật đáng nghi đeo mặt nạ, hông treo trống đỏ.

- Lang thần ban cho chúng ta sức mạnh.

Tên người Hồ đeo mặt nạ sừng hươu gào lên một tiếng, vỗ vỗ lên trống làm phép đeo trên hông.

Đùng! Đùng!

Tiếng trống trầm thấp như vang vọng trong tim mỗi người, khiến Ngô Minh hơi phiên muộn, người Hồ lại lớn tiếng hoan hô, miệng vết thương trên người bắt đầu ngưng đổ máu, có những người bị thương nhẹ, vết thương trên người lại lộ ra da thịt mới tái sinh trắng mịn, không cần uống thuốc cũng khỏi!

- Hông rồi! Toàn bộ các vết thương nhẹ đều được trị khỏi?

Ngô Minh chế nhạo trong lòng, đặt tên cho kỹ năng của kẻ địch, Vương Kiều lại như bị bóp cổ rít lên chói tai: “Là Saman! Saman của người Hồ, làm điều xấu... chúng ta rốt cuộc đã làm bao nhiêu điều xấu mà lại phải chịu đựng điều này?”

- Lên! Con dân của Lang thần vĩnh viễn không sợ hãi!

Con người đờ đẫn của Saman chuyển động, cầm trống làm phép lên, tay không ngừng vỗ, một vòng ánh sáng nhàn nhạt màu máu hiện ra, ôm trọn bốn bề.

Đám người Hồ bị ánh sáng bao trùm ồn ào gào thét, tinh lực dồi dào, sĩ khí vô cùng sung mãn, mà đối lập với nó, đoàn người trên tường vây lại kinh hoàng tuyệt vọng, sĩ khí hạ thấp đến cực điểm.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 9: Hỏa Công

Nhờ ma thuật của Saman, kỵ binh người Hồ sĩ khí vốn đã suy giảm, bị thương la liệt bỗng nhiên phát động tấn công một lần nữa!

Máu và lửa! Sống và chết! Trận chiến tồn vong giữa hai chủng tộc lại bắt đầu trên tường đất bao quanh thôn Đại Thanh!

Điều khác biệt so với trước đây chính là, sự xuất hiện của Saman đã khiến sĩ khí cùng sức chiến đấu của người Hồ tăng mạnh hơn bao giờ hết, còn thôn Đại Thanh lại như rơi xuống tận cùng đáy cốc.

Trong ánh tà dương đỏ như máu, người Hồ mấy lần tấn công, suýt chút nữa là đánh vỡ phòng tuyến, đều nhờ vào đám người biết võ công như Vương Ấn, Ngô Minh liều mạng mới có thể ngăn lại được.

Đợi đến khi ánh sao sáng rọi, người Hồ rút quân, Ngô Minh và Vương Ấn không thể che giấu sắc mặt mỗi một, áo giáp trên người đầy rẫy những vết chém.

- Phù...

Dưới sự giúp đỡ của hai vị hương dũng, Vương Ấn rất vất vả mới băng bó hết các vết thương máu thịt trợn lẩn, cởi ra bộ giáp sắt như dính liền với cơ thể, cười khổ nói với Ngô Minh: “Vô Danh công tử, ta hôm nay hao tổn quá nhiều chân khí, e rằng phải điều dưỡng một đêm mới có thể tiếp tục chiến đấu, nơi này nhờ vào huynh rồi...”

- Yên tâm đi, tại hạ cũng không muốn người Hồ xâm phạm, chết không có chỗ chôn!

Ngô Minh lập tức cười nói. Hôm nay mọi người đều thấy được Vương Ẩn anh dũng chiến đấu ở tuyến đầu, xông pha còn ác liệt hơn Ngô Minh, thậm chí còn giết được số kẻ địch nhiều nhất.

- Vậy thì tốt quá... Đợi đến khi người Hồ rút lui, tại hạ nhất định phải kết bạn với huynh mới được!

Thái độ của Vương Ẩn với Ngô Minh lại vô cùng thân thiện, không biết có phải ảnh hưởng từ Hoàng Oanh hay không.

Sau khi thấy Vương Ẩn rời đi, Tần Hồ lại tiến lên: “Hôm nay người cũng tổn sức nhiều rồi, nhân lúc còn sớm về nghỉ ngơi đi! Đừng để người đẹp chờ lâu...”

Vừa nói trên mặt vừa treo lên nụ cười mà thẳng đàn ông nào cũng hiểu, hiển nhiên là đã hiểu lầm gì đó.

Thực tế, Ngô Minh bề ngoài có vẻ dũng mãnh phi thường nhưng lại không giống với Vương Ẩn, vẫn âm thầm giữ lại ba phần sức lực.

Lúc này thấy Tần Hồ đột nhiên chủ động muốn nhận việc gác đêm bèn giật mình, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ cảm kích: “Đa tạ!”

Cũng không nói nhiều thêm mà nhảy thẳng xuống tường bao.

Chỉ là... Tần Hồ không phát hiện ra, Ngô Minh sau khi nhảy khỏi tường bao thì trên mặt lóe lên một tia âm u lạnh lẽo.

...

- Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là sinh tồn... Cho nên, có thể chọn lựa về phe thôn Đại Thanh, cũng có thể theo phe người Hồ!

Trên lầu các tối tăm, Ngô Minh cùng Hoàng Oanh sánh vai nhìn xuống thôn làng tưởng chừng như yên bình tĩnh lặng, đột nhiên nói.

- Huynh...lẽ nào muốn nói... Tần Hồ hẳn muốn...- Hoàng Oanh vội bưng kín môi, mặc dù đã lờ mờ đoán ra, thế nhưng khi thực sự nghe thấy vẫn có chút khó có thể tin được: “Hẳn ta không sợ...”

- Mỗi người luôn nghĩ rằng mình là người đặc biệt... có khi hẳn cho rằng mình là người có công, đám người Hồ kia sẽ coi trọng hơn một chút chẳng!

Khóe miệng Ngô Minh mang theo một tia chế giễu: “Người Hồ mạnh mà thôn Đại Thanh lại yếu, nếu như không gặp vận may thì hôm nay thôn có thể đã bị hủy, tuyệt đối không thể trụ được tới bảy ngày, kẻ địch lại có Saman trợ giúp... Tính cách kẻ này sùng bái sức mạnh, phục tùng cường giả, cô nghĩ xem, trong tình cảnh như vậy, hẳn sẽ lựa chọn thế nào?”

- Huynh biết hẳn muốn dâng tặng thôn trang? Sao không bắt lại...

Hoàng Oanh nói được một nửa lại dừng lại, trên mặt lộ ra nụ cười gượng gạo.

Suy cho cùng bọn họ và Tần Hồ đều là người ngoài! Cho dù có vạch trần âm mưu của Tần Hồ thì cũng chỉ bị nghi ngờ hơn mà thôi.

Huống hồ cho dù loại trừ được mối họa bên trong, hai người cũng không có lòng tin rằng thôn Đại Thanh có thể chống đỡ được tới bảy ngày.

- Cho nên... đành phải mạo hiểm thôi!

Ngô Minh lắng tai nghe ngóng, phát hiện âm thanh hỗn loạn văng vẳng ở chỗ tường vây, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa chấn động, không kịp chờ đợi mà nói với Hoàng Oanh: “Bắt đầu rồi, chúng ta cứ theo kế hoạch mà hành động!”

Hoàng Oanh nhìn Ngô Minh, sắc mặt phức tạp, ẩn mình vào bóng đêm.

...

- Tần đại nhân, người... người làm gì vậy?

Thấy Tần Hồ đột nhiên làm loạn, chém chết hai người bên cạnh như bổ dưa thái rau, mấy người hương dũng xung quanh đều mang vẻ mặt bị dọa đến phát gốc luôn rồi.

- Làm gì hả? Ha ha... đương nhiên là đầu hàng rồi!

Tần Hồ liếm máu tươi dính trên lưỡi đao, vẻ mặt hung ác điên cuồng.

Đột nhiên hắn điên cuồng bổ nhào về phía trước, ánh đao chớp lóe, hắn là cao thủ Nhục Thân cảnh tầng ba, đối phó với hương dũng bình thường như mảnh hổ xông pha giữa bầy dê, chớp mắt giết sạch những người giữ cửa thôn.

- Bớ người ta giết người!

- Người ngoài giết người rồi!

...

Tiếng thét chói tai cùng tiếng chiêng trống vang lên, Tần Hồ cười gằn: “Ha ha... Ngô Minh, Hoàng Oanh, đôi gian phu dâm phụ các người tự cầu phúc cho mình đi!”

Xoay khóa, chậm rãi mở cửa.

Người Hồ đã chuẩn bị sẵn sàng bên ngoài lập tức phát động tấn công, vô số kỵ binh như gió tràn vào tàn sát.

Người Hồ vốn là chủng tộc sống trên lưng ngựa, một người một ngựa mới có thể phát huy sức chiến đấu đến mức cao nhất, mấy ngày nay ở bên ngoài đều phải từ bỏ điểm mạnh nhất, lấy sở đoản đối mặt với sở trường, sớm đã ức nghẹn, giờ phút này có thể phi ngựa như bay tiến vào, cực kì sắc bén, thân cận giết thần, quý cận giết quý!

- Chư vị đại nhân, ta là...

Tần Hồ Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi, gương mặt tươi cười xông lên.

Thế nhưng trong tích tắc, mặt hắn liền biến đổi.

Người Hồ nhìn thấy hắn, chẳng những không dừng lại mà còn ra roi thúc ngựa, cười ác độc mà xông lên.

- Á...

Ánh sáng gươm đao vụt qua, kẻ đối diện người ngựa phối hợp, nương theo sức ngựa mà tấn công, một đao chém xuống uy lực có thể so với cao thủ Chân Khí cảnh.

Tần Hồ chật vật đưa đao lên đỡ.

Keng!

Trong tiếng vang cực lớn, cánh tay hắn bị chấn động mạnh, gan bàn tay nứt ra, trường đao vung lên, trước ngực lại xuất hiện một vết thương lớn, ngã vật ra đất, máu tràn ra ngoài khoe miệng, thế nhưng trong mắt vẫn còn vẻ vùng vẫy, hiển nhiên là hồi quang phản chiếu.

Đạp đạp!

Ngay lập tức một lượng lớn móng ngựa giẫm đạp xuống, nghiền hắn thành thịt vụn.

- Giết!

- Giết hết bọn chó người Hán!

Kỵ binh người Hồ hưng phấn gào thét sau đó tản ra, như hổ giữa bầy dê mà tha hồ tàn sát.

Trong chốc lát toàn bộ thôn Đại Thanh biến thành địa ngục giữa nhân gian.

Mà gần từ đường trước đó thu nhận người già, phụ nữ và trẻ em, mọi người chột giật mình tỉnh giấc, âm âm đại loạn, Vương Ấn cũng chạy đến, bộ dáng vô cùng chật vật: “Có chuyện gì vậy? Sao dám người Hồ lại vào được đây?”

Dưới tình thế hỗn loạn, làm gì có ai đến trả lời hẳn, chỉ có thể cầm lấy xà mâu ném mạnh một cái xuyên qua tên kỵ binh người Hồ.

- Vương huynh!

Ngô Minh mặc áo giáp da đột nhiên chạy tới: “Là lỗi của ta, người Hồ tập kích trong đêm, phá cửa mà vào, giờ chỉ có nước giết chết kẻ cầm đầu mới có con đường sống!”

- Ta cũng đi!

Wương Ấn việc đáng làm thì không từ chối.

Thông qua tìm hiểu của Hoàng Oanh, Ngô Minh sớm biết người này mặt lạnh tâm nóng, thái độ thẳng thắn thật thà, lúc này tính mạng của toàn thôn đều nằm trong tay hẳn, hẳn tất nhiên không thể thoái thác.

- Ấn nhi!

Vương Ân lập tức nhấc xà mâu lên, không nhìn Vương Kiêu đang chặt vật chạy lấy một cái liền đi theo Ngô Minh.

...

- Ừ! Rất tốt... Có cả ngàn người bên ngoài, lại thêm trăm mạng thôn dân trong thôn, trống phép của ta nhất định có thể luyện thành!

Lúc này, Saman đeo mặt nạ sừng hươu, cưỡi trên lưng một con ngựa tốt, không quan tâm đến sự nguy hiểm của chiến trường cùng sự hung tàn của binh lính, bên cạnh là một tiểu đội mười người căng thẳng đi theo vào trong thôn trang nhưng không tham gia vào bữa tiệc giết chóc.

Người này giơ cái trống phép màu đỏ như máu trong tay lên vỗ vỗ không ngừng, trong miệng lầm bầm từ gì đó.

Màu đỏ máu của trống phép dưới ánh lửa hiện lên tươi đẹp ướt át, từng lá bùa như thể có sinh mạng, giống như sống lại mà vụn vẹo lay động, mang theo một cảm giác kỳ dị.

- Đáng chết, Saman kia đang làm phép!

Vương Ân thấy được cảnh này liền đỏ cả mắt: “Trống phép của Saman dùng xương trắng làm khung, da người làm vỏ lại nhuộm bằng máu, có thể tập hợp sức mạnh của các oan hồn...”

Người cổ đại rất coi trọng cuộc sống sau khi chết, loại phương pháp giết người xong còn không cho người chết được an ổn của Saman còn làm người ta căm hận hơn một phần tổ tiên bị đào lên.

Đến Ngô Minh nhìn thấy còn cảm thấy da đầu run lên.

- Theo ta xông lên!

Vương Ấn hô hào một tiếng, rút đoản mâu trên lưng ra phóng mạnh về phía trước, trong tích tắc đâm thành lỗ hổng trên người một tên người Hồ.

- Bảo vệ Saman!

Đám kỵ binh người Hồ hò hét liều mạng xông lên.

- Giết!

Vương Ấn dồn lực vào xà mâu khiến cán dài cong thành một độ cong kỳ dị rồi ném mạnh.

Bùm!

Một tên kỵ binh người Hồ cả người lẫn ngựa đều té nhào, bị các hương dũng đang dồn lên tấn công loạn đao phanh thây.

- Bắn tên!

Hai bên bèn xông vào nhau, đánh giết dữ dội.

Nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của Saman hiện lên vẻ khinh thường, bỗng nhiên từ trong ngực lấy ra một cây tiêu làm bằng xương, phùng miệng thổi.

Huýt huýt!

Tiếng tiêu như cung tên vô hình đâm vào tai, một hương dũng ôm chặt cổ, thẳng đơ ngã xuống đất, khuôn mặt đen kịt.

Saman không ngừng thổi tiêu, mỗi lần thổi là một người ngã xuống, hung uy cuồn cuộn ngất trời, người Hồ xung quanh lại tập hợp lại đây, đám người Vương Ấn bị dồn vào tình thế bất lợi.

- Đừng đứng trước mặt Saman, tiêu của hắn có độc!

Ngô Minh ngay từ đầu đã lảng lạng cúi thấp đầu để không biến thành mục tiêu đầu tiên, quan sát trong chốc lát rồi lập tức hét lớn.

- Đúng, đừng đối diện với miệng tiêu!

Vương Ấn tới lui như gió, lại vừa giết được hai tên kỵ binh người Hồ cũng hét lớn.

Các vị hương dũng dồn dập tách ra, lấy cung tên để ngăn địch. Thế nhưng Saman vẫn ung dung dùng tiếng tiêu để giết người.

Hừng hực!

Đột nhiên, xung quanh càng lúc càng sáng rõ, ngọn lửa đỏ vàng hừng hực không ngừng lan tràn.

- Cháy rồi!

- Cháy rồi!

...

Ánh lửa chói mắt như soi rọi cả bầu trời, khiến toàn bộ thôn Đại Thanh run rẩy trong biển lửa.

- Có chuyện gì vậy? - Vương Ấn quỳnh lên - Người Hồ phóng hỏa?

Thế nhưng lúc này, bộ dáng Saman ở phía đối diện có chút nôn nóng, lớn tiếng hô quát, tựa như muốn triệu tập, chinh đốn đội ngũ.

Dù sao thế lửa ngày một mạnh khiến cho kỵ binh người Hồ bị phân tách thậm chí có nguy cơ giết nhầm.

Bao quanh thôn Đại Thanh đều là tường đất, không gian bên trong không rộng lắm, nóc nhà liền kề nhau, càng nguy hiểm hơn chính là vòng

ngoài cùng đều là những ngôi nhà dựng lên bằng cỏ và gỗ, đến một miếng ngói cũng hiếm thấy, nếu chúng bị bắt lửa thì thật sự quá nguy hiểm.

Nếu không may thôn dân thôn Đại Thanh và người Hồ đều phải chết chung một chỗ.

- Húy!

Lúc này Saman dẫn theo một dũng sĩ Turu thân tín, kéo dây cương ngựa tính quay đầu rời đi.

Thế nhưng Ngô Minh sao có thể để hãn rời đi, lập tức tháo cung tên bằng sừng trâu tốt nhất trên lưng xuống, giương cung cài tên rồi mạnh mẽ thả tay.

Vèo!

Mũi tên nanh sói bay thẳng về phía Saman nhưng bị ngựa cản lại, một phát trúng ngay cổ, máu tươi chảy đầm đìa.

Bắn người trước hết phải bắn ngựa, vật cưỡi của Saman ngã xuống đất chết khiến hãn chật vật lăn trên mặt đất.

- Ha! Mau nộp mạng!

Có thể thấy được, lúc này viện binh người Hồ đang bị thế lửa ngăn chặn, mặc dù lo lắng nhưng Vương Ấn sao có thể bỏ qua cơ hội trời cho để giết chết thủ lĩnh của kẻ địch? Xà mâu như rắn ra khỏi hang đâm tên dũng sĩ Turu cuối cùng ngã xuống khỏi lưng ngựa, sau đó phóng về phía Saman.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 10: Trở Về

- Huýt huýt!

Nhìn thấy Vương Ẩn đang xông thẳng đến, trong ánh mắt của Saman lộ ra vẻ hoảng loạn hiếm thấy, tiếng tiêu chói tai không ngừng vang lên.

Sóng âm vô hình ngưng trọng trong không khí, dường như biến thành mũi tên tẩm độc có thể lấy mạng người!

Vương Ẩn lại như linh xà gấp gáp uốn khúc trườn tới, thỉnh thoảng cúi đầu khom người né tránh chất độc vô hình, đột ngột xuất hiện trước mặt Saman, trường mâu đâm xuống như muốn một giáo giết chết tên yêu nhân ngoại tộc này.

Phốc!

Tay phải của Saman máu bắn tung tóe, cây tiêu bằng xương rơi xuống đất, Ngô Minh căn chuẩn thời cơ, một mũi tên bay ra suýt chút nữa đã lấy được mạng kẻ này.

- Các người... đều phải chết!!!

Saman oán độc nhìn Vương Ẩn và Ngô Minh, miệng dùng ngôn ngữ Đại Hạ khô khan cứng nhắc mà nguyên rủa, cũng không thèm để ý đến vết thương trên tay mà vớ lấy trống phép, dùng lực nện xuống một cái!

Tùng!

Tiếng trống dữ dội hơn lần trước truyền đến, trong tích tắc khiến Ngô Minh cảm thấy máu trong cơ thể đông cứng lại, bên tai như nghe thấy oan hồn đang khóc than rít gào, hai mắt nổi đóm đóm, suýt nữa thì ngất xỉu.

Dáng vẻ của Vương Ấn lại càng không xong.

Trường mâu sắp đâm tới lại mềm oặt buông thông xuống, mũi miệng xuất huyết, tai chảy ra hai hàng máu!

Một tiếng vỗ lại có thể khiến hai cao thủ bị thương!

Chỉ là chiêu thức này có vẻ không được dùng thường xuyên, Ngô Minh nhìn thấy Saman sau khi vỗ xuống một cái liền loạng choạng, gần như ngã nhào tại chỗ.

Hắn khà khà cười gằn, lại lấy ra một con bọ cạp đen từ trong cái túi đeo bên hông bắn lên mặt Vương Ấn.

- Á!

Hét thảm một tiếng, Vương Ấn tránh không kịp, khuôn mặt bị bọ cạp chích, trong giây lát liền ngã lăn trên mặt đất, không phát ra âm thanh nào nữa.

- Độc vật thật độc!

Ngô Minh dường như cảm thấy gánh nặng ngàn cân đang tập trung lên người mình, lại như đang trong cơn ác mộng không cách nào tỉnh lại, chỉ thấy ánh mắt âm hiểm của tên Saman đã nhìn chăm chăm qua đây, thế lửa phía sau nhỏ dần, thân ảnh cùng tiếng hò hét của đám kỵ binh người Hồ lại xuất hiện.

- Cử động đi! Mau cử động!

Ngô Minh liều mạng điên cuồng hét lớn trong lòng, khí huyết trong chớp mắt lên đến đỉnh điểm, đột nhiên răng rắc một tiếng như cái gì đó bị đánh vỡ, một tia chân khí vô cùng thuần khiết xuất hiện ở đan điền sau đó nhanh chóng di chuyển tới toàn thân.

- Chân Khí cảnh

Cảm thấy đã khôi phục năng lực hành động, thậm chí thân thể còn trở nên mạnh mẽ hơn, Ngô Minh lập tức nhận ra võ thuật của mình đã có đột phá.

- Xem ra vừa rồi Saman đã sử dụng một loại công kích theo phạm vi, hơn nữa khoảng cách càng gần, sát thương càng lớn. Vương Ấn tuy là Chân Khí cảnh, thế nhưng đứng quá gần nên thất khiếu đổ máu. Mình đứng xa hơn thì khí huyết chỉ thỉnh thoảng hỗn loạn đôi chút, sau khi đột phá Chân Khí cảnh liền có thể áp chế xuống...

Ngô Minh trong lòng biến đổi, bề ngoài lại vô cùng chậm rãi đi tới, Saman bình thường luôn tự đắc với nụ cười ác độc thì nay trên mặt lại lộ vẻ kinh hoàng, vừa nhìn chăm chăm đối phương vừa lấy ra một con rết hai đuôi.

- Người Hán... Người sắp chết rất thảm...

Saman thu lại trống phép mà vô cùng đau lòng, cầm con rết lên phía trước, cười gằn mà nói: “Ta phải lột da các người đem làm trống...”

- Tự lột da mình đi!

Ngô Minh đột nhiên ngẩng đầu cười xán lạn, tay giương cung nạp tên, một mũi tên nanh sói bay vút lên.

Sau khi mũi tên bắn ra hần không hề do dự nạp tên tiếp tục bắn.

Hai mũi tên nanh sói nổi đuôi nhau bay tới, Saman không ngờ Ngô Minh vẫn có thể cử động, quay đầu vội vàng lùi lại, trên người hiện ra một tầng đồ như máu đánh văng mũi tên đầu tiên, lại trốn không thoát mũi tên thứ hai!

Phốc!

Máu trên cổ bắn ra tung tóe, Saman té nhào trên mặt đất, mặt nạ rơi xuống lộ ra gương mặt lạnh lùng âm hiểm: “Không... Không thể nào...”

- Xèo xèo!

Giờ phút này hãn bi thương trăm bề, hơi thở yếu dần, độc vật trên tay ngay lập tức không nghe theo khống chế, con rết hai đuôi rít lên một tiếng rồi cắn ngón tay cái của hãn khiến Saman chết ngay tức khắc.

- Đáng tiếc...

Ngô Minh nghe lời nhắc nhở của Chủ Thần Điện nhìn đám kỵ binh đang xông tới cách đó không xa, còn có chi chít côn trùng đang bò lên thi thể của Saman, không cam lòng lùi lại phía sau, nhanh chóng ẩn mình vào trong hẻm tối.

Mặc dù trống phép và cây tiêu của Saman có vẻ là đồ tốt, trên người có khi còn có bí kíp ma thuật gì gì đó, thế nhưng tầng côn trùng lúc nhúc đen xì kia lại khiến Ngô Minh sờn da gà.

Khó khăn lắm mới giết chết được kẻ địch, giờ lại vì mò mẫm thi thể mà chết thì cũng quá oan uổng rồi!

Trong cơn đại loạn, Ngô Minh nhẹ nhàng di chuyển qua lại trong thôn một cách dễ dàng, đi đến phía sau một sân vườn tráng lệ, đào một lớp đất lên rồi nhắc một phiến đá.

- Huynh tới rồi!

Dưới tia sáng leo lắt, đôi mắt của người đẹp lấp lánh như ánh sao đêm.

- Ủ!

Ngô Minh nhìn xung quanh một lúc, đột nhiên đánh ra hai chưởng đập đổ bức tường gạch, lại lách mình tiến vào trong tích tắc, sau đó đập phiến đá lên trên.

Ầm!

Tiếng nổ vang dội trên nền đất, hiển nhiên lối vào đã bị lấp kín.

Trong bóng tối chỉ có hơi thở thơm ngát của Hoàng Oanh bên cạnh, Ngô Minh thở dài một hơi.

- Tên cầm đầu đám người Hồ chết rồi? - Hoàng Oanh hỏi.

- Đương nhiên rồi... Tiếp theo chúng ta cứ ở đây đợi thời hạn đến thôi!

Ngô Minh nỗ lực điều tức, phục hồi thể lực bị hao tổn trước đó, hai tai không ngừng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Trong hơi nóng nhè nhẹ, các loại âm thanh không ngừng truyền đến “Người Hồ rút rồi!”, “Cháy rồi!”, “Mau dập lửa cứu người!” cũng không khiến Ngô Minh bận tâm.

Mấy đêm này hẳn ở cùng Hoàng Oanh, không phải để làm những việc phóng đảng như Tần Hồ tưởng tượng mà là đi khảo sát địa hình, đào hầm ngầm.

Hẳn cũng chính là người âm thầm phóng hỏa.

Toàn bộ thôn Đại Thanh, vòng ngoài là khu tập trung nông dân nghèo khó, đều là nhà tranh vách đất, đốt cái là cháy, Ngô Minh chọn nơi này cũng vì khu nhà giàu có đều nằm ở trung tâm, lại xây bằng gạch ngói giống như từ đường và nhà lý trưởng, rất khó bắt lửa, thôn dân lại hay hội họp ở đó, để bảo toàn tính mạng nhất định sẽ dốc toàn lực dập lửa, ảnh hưởng cực thấp.

Hoàng Oanh trầm mặc, cũng không hỏi tại sao lại phải trốn.

Dù sao trước có Tần Hồ phản bội, sau lại có Ngô Minh phóng hỏa, cho dù là vì thôn, nói ra chỉ sợ càng kích động quần chúng, có khi còn bị đánh chết tươi.

Thế nhưng không phóng hỏa lại càng không xong.

Người Hồ một khi đại thắng, nhất định sẽ giết chóc kinh hoàng hơn.

Hơn nữa, Ngô Minh cũng đã suy nghĩ thấu đáo, nếu như lần trốn có thể dễ dàng qua ải thì ngay từ đầu đã có thể làm rùa đen rút đầu rồi.

Saman của người Hồ có năng lực tìm kiếm linh hồn, nhất định phải lập bẫy giết chết, nếu không thì muốn bắt mình còn không phải việc nằm trong lòng bàn tay hay sao.

Lúc này cho dù là bên nào thắng cũng không làm khó được mình nữa.

Hồn loạn tiếp tục kéo dài một đêm.

Đến ngày thứ hai, thông qua cửa thông gió Ngô Minh vẫn nghe được những tiếng khóc than, đi kèm với đó là âm thanh đại loại như “Bắt lấy đôi gian phu dâm phụ kia!”, “Thiêu chết đám người ngoài kia!” truyền đến, hiển nhiên là thôn dân đang lấy chuyện của hãn và Tần Hồ ra để trút giận.

- Huynh không tức giận chứ?

Tiếng nói của Hoàng Oanh truyền tới: “Nếu không phải huynh hành sự quả quyết, có lẽ toàn bộ người thôn Đại Thanh đều chết hết rồi!”

- Đã sớm nghĩ tới, phiền lòng có ích chi?

Ngô Minh nhắm mắt lại: “Hoàng Oanh cô nương nếu như còn sức thì tranh thủ nghỉ ngơi đi, dù sao vẫn phải sống khổ thêm một khoảng thời gian nữa!”

Trong hầm có chuẩn bị một ít lương khô và nước sạch, hoàn toàn có thể vượt qua thời gian còn lại, thế nhưng Ngô Minh vẫn có thói quen giữ gìn thể lực, đề phòng biến cố lớn có thể xảy ra.

Lúc này anh đang tập trung tinh thần cảm nhận từng tia chân khí sinh ra tại đan điền, sau đó lưu chuyển toàn thân.

- Thật là trong họa có phúc... Không ngờ mặc dù đã đánh giá cao Saman kia, thế nhưng thực lực của đối phương vẫn nằm ngoài sức tưởng tượng...- Ngô Minh thầm nghĩ.

Lần này anh đã tính toán hết mọi thứ, chỉ để sót thực lực kinh người của Saman, hẳn thậm chí có thể công kích trong phạm vi lớn!

Nếu như không có Vương Ấn gánh vác, bản thân lại đột phá ngay lúc lâm trận, tình thế sẽ vô cùng hung hiểm.

- Dù sao... cuối cùng cũng đạt đến Chân Khí cảnh rồi!

Ngô Minh dồn khí xuống đan điền, cảm nhận thấy năng lượng mạnh hơn trước đó đến mấy lần liền vui mừng.

Võ thuật ở thế giới này, Nhục Thân cảnh khi bắt đầu luyện bao gồm chín tầng: Định Tâm, Bì Nhục, Cân Cốt, Nội Tráng, Chân Khí, Tiên Thiên, Ngoại Cương, Nội Cương, Cực Biến.

Định Tâm chính là bắt đầu con đường tu luyện, Bì Nhục, Cân Cốt, Nội Tráng sau đó đều là để không ngừng mài dũa thịt khiếu, rèn luyện khí huyết, gân cốt, cơ thịt, là quá trình nền tảng cho Nội Tráng.

Tên công tử bột trước kia có rất nhiều tài nguyên, trên thực tế đã hoàn thành bước cơ bản từ lâu, chỉ là luyện tập và tâm tính thiếu sót nên mới kẹt tại cửa ải Nội Tráng, chậm chạp không hóa thành chân khí.

Lúc này đổi thành Ngô Minh, đột phá trong trận huyết chiến lại vô cùng thuận lợi, nước chảy thành sông.

Trong bóng tối, không rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, cuộc sống trôi qua khá gian nan.

Ngô Minh lại tìm vui trong gian khổ, nghiên cứu sự tiến triển võ thuật của mình:

- Sau khi hóa thành chân khí, mỗi một hành động của người luyện võ sẽ mạnh mẽ hơn người thường, sau đó không ngừng bồi dưỡng khuếch đại chân khí, lấp đầy đan điền, khiếu huyết, kinh mạch, tẩy luyện toàn thân để đạt đến Tiên Thiên!

- Chỉ là... không luyện võ không được sao? Làm khiên thịt không có tiền đồ, có muốn quay về ở cùng mấy tên đạo sĩ cấp thấp và đạo sĩ tầng Luyện Khí xem thử không... Không! Có Chủ Thần Điện ở đây, há chẳng phải thích đi đường nào thì có đường đó hay sao? Chỉ cần có đủ điểm thưởng! À không, thành tích là được!

- Vô Danh công tử?!

Đang lúc Ngô Minh trầm tư suy nghĩ, bên cạnh truyền đến tiếng gọi trầm thấp của Hoàng Oanh, uyển chuyển ôn nhu còn mang theo một chút run rẩy, có chút không nói nên lời.

- Sao vậy?

Ngô Minh hơi ngẩn ra, lập tức có một cơ thể thơm ngát rúc vào lòng anh, bên tai truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của người đẹp: “Ồn cứu mạng... thiệp không có gì để báo đáp, chỉ có thể...”

Sống qua hai kiếp, Ngô Minh đã sớm không phải là kẻ quân tử giữ gìn lễ tiết, hưởng chi tình cảnh ngặt nghèo giữa sống và chết càng dễ dàng kích thích dục vọng của nam nhân.

Lập tức không hề từ chối, hai tay bắt đầu sờ loạn...

Hoàng Oanh uyển chuyển phối hợp, hai người đang muốn tiến thêm bước nữa thì một thanh âm to lớn khoáng đạt không hợp thời vang lên:

- Hoàn thành nhiệm vụ tuyển đầu! Luân Hồi Giả trở về!

Trong giây lát, cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến, Ngô Minh chỉ có thể âm thầm dựng thẳng ngón tay giữa với Chủ Thần Điện, lập tức trước mắt biến thành màu đen.

- Đây là... đâu?

Ngô Minh đứng trong hư không nhìn cảnh tượng như thời kì hồng hoang, hỗn độn sơ khai xung quanh, giật thót người: “Không thấy Hoàng Oanh, xem ra mỗi người đã về lại không gian riêng của mình rồi sao?”

- Nhiệm vụ hoàn thành! Bắt đầu tổng kết!

Âm thanh chấn động tâm hồn truyền đến, trong giây lát một màn sáng hiện ra trước mặt Ngô Minh.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy phía trên khung cảnh hỗn độn hoang sơ là một tòa Quỳnh Lâu Thiên Cung to lớn hùng vĩ, ngoạn nghệ sừng

sống như một sự tồn tại vĩnh hằng, vượt ra ngoài vũ trụ, tỏa ra ánh hào quang muôn trượng mà không một ngôn từ nào có thể miêu tả được!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 11: Tông Đồ Của Chủ Thần

Trên tầng mây thứ chín, cảnh tượng sơ khai như thời kỳ hồng hoang.

Chủ Thần Điện đứng đó, hùng vĩ mà tĩnh lặng như vất ngang bốn phương trời, bao quát cả vũ trụ, kéo dài vô tận từ quá khứ đến hiện tại, từ hiện tại đến tương lai.

- Nhiệm vụ hoàn thành! Bắt đầu kết toán!

Luồng khí xung quanh Ngô Minh tuôn trào lưu động, quang ảnh tái hiện lại cảnh tượng xuyên việt đến Đại Hạ bị người Hồ xâm lược cùng sự nỗ lực ở thôn Đại Thanh.

Chốc lát sau, một hàng chữ viết của Chủ Thần Điện hiện ra, giống như vân triện, lại giống như kim văn, mang theo hơi thở thần bí nhưng lại khiến con người ta vừa xem liền hiểu:

- Nhiệm vụ tuyến đầu: Sòng sót! Hoàn thành! Đạt được một trăm tiêu công!

- Giết được năm tên kỵ binh người Hồ, đạt được hai trăm năm mươi tiêu công!

- Giết được một dũng sĩ Đồ Lỗ, đạt được một trăm tiêu công!

- Giết được Saman, đạt được ba trăm tiêu công!

- Tổng thành tích đạt được: bảy trăm năm mươi tiêu công!

- Nhiệm vụ của người mới hoàn thành, chúc mừng canh thân số sáu mươi chín đã vượt qua nhiệm vụ của người mới, trở thành Luân Hồi Giả chính thức!

- Kiểm tra cho thấy ba hồn bảy phách của Luân Hồi Giả canh thân số sáu mươi chín bị tổn hại, có muốn bắt đầu trị liệu hay không? Lần trị liệu này sẽ tiêu tốn một ngàn tiểu công!

- Một ngàn? Ba hồn bảy phách?

Ngô Minh sờn da gà: "Linh hồn của ta bị thương ấy hả, sao ta lại không biết Saman kia còn có năng lực tổn thương linh hồn người khác chứ..."

Sắc mặt Ngô Minh đột nhiên cứng lại, ra là thế, Chủ Thần Điện nói đến có lẽ không phải Saman mà là linh hồn vốn xuyên việt mà đến của hắn!

- Nhưng mà... một ngàn tiểu công? Có bán ta đi cũng không đủ à nha! Nhiệm vụ của người mới không phải là dễ gian lận nhất hả? Sao đến phí trị liệu cũng không trả nổi là thế nào?

Ngô Minh nhìn tình cảnh nghèo kiệt xác của mình mà lệ rơi đầy mặt, đột nhiên hỏi: - Tiểu công có tác dụng gì?

Xoẹt!

Trong tích tắc, màn sáng không lồ rơi ầm xuống, vô số chữ lớn sáng rực rào rào xuất hiện như thác đổ, chói lóa cả mắt.

Bí kíp luyện công, dòng máu, vũ khí phép thuật, tạp loại...

Danh mục mỗi loại hiện lên, đầy đủ rực rỡ y như trong siêu thị, chẳng thiếu thứ gì.

Ngô Minh trước hết nhìn vào cột bí kíp luyện công, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn có cảm giác bị vàng 24k làm chói lóa cả hai mắt.

- “Hỗn Độn công”: Hỗn độn sơ khai, vạn vật làm sao xuất hiện? Người luyện công pháp này, trở về với căn nguyên, đúc ra hỗn độn kim thân, tồn tại vĩnh hằng! Yêu cầu trao đổi: một triệu thiên công!

- “Khai Thiên Tịch Địa công”: Khi luyện thành có thể biến đổi đất, nước, lửa, gió, mở ra trời đất, tạo nên thế giới! Yêu cầu trao đổi: chín trăm chín mươi chín ngàn thiên công!

- “Thái Cực Thượng Thanh Huyền công”: bí kíp chí tôn của Đạo gia, do tổ tôn đích thân truyền lại, cao nhất có thể đạt đến cảnh giới của Thái Thượng Vô Cực Thánh Nhân! Yêu cầu trao đổi: chín trăm chín mươi ngàn thiên công!

- “Phật Đà kim thân”: tuyệt đỉnh thần công chốn Phật môn, đúc thành thân thể vạn Phật, trở thành Phật tổ trong tương lai! Yêu cầu trao đổi: chín trăm chín mươi ngàn thiên công!

- “Tinh Thần Hàng Thế quyết”: tập hợp lực lượng của các vì sao trên Thiên cung, ngưng tụ mệnh cách Tử Vi Chân Long, nghịch thiên đổi mệnh! Yêu cầu trao đổi: tám trăm năm mươi ngàn thiên công!

...

- Cái nào trông cũng có vẻ lợi hại...

Ngô Minh lại tiện tay mở ra các loại dòng máu:

- Dòng máu thuần khiết của mười hai vị tổ Vu! Yêu cầu trao đổi: năm trăm ngàn thiên công!

- Dòng máu Thần Long! Yêu cầu trao đổi: hai trăm năm mươi ngàn thiên công!

- Dòng máu Chu Tước! Yêu cầu trao đổi: hai trăm năm mươi ngàn thiên công!

- Dòng máu Toàn Quy! Đầu chim đuôi ba ba, khắc chế khiên gỗ... một trăm ngàn thiên công!

- Dòng máu Chu Yểm! Đây là hung thú, lông trắng giống khi và vượn, móng vuốt màu đỏ, xuất hiện thì thiên hạ đại loạn! Yêu cầu trao đổi: một trăm ngàn thiên công!

- Dòng máu Tà Lang! Thú tượng trưng cho điềm xấu, thân mình như con cáo khổng lồ, đuôi trắng đỏ, đi tới đâu nơi đó chiến tranh thiên tai không dứt! Yêu cầu trao đổi: chín mươi ngàn thiên công!

...

Còn có các loại pháp khí:

- Hỗn Độn châu, một triệu thiên công! Bàn Cổ tạc, một triệu thiên công, Hiên Viên kiếm, một triệu thiên công! Sao người không đi cướp đi?

Ngô Minh phiến muện, mở sang một trang khác, nhìn thấy “Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận” cũng có giá một triệu thiên công y hệt như thế bèn hoàn toàn câm nín: - Thiên công rất cuộc là thứ gì?

- Điểm thành tích của Chủ Thần Điện chia thành thiên công, đại công và tiểu công! Tỷ lệ quy đổi là mười lấy một! Vật có ký hiệu thiên công, chỉ có thể lấy thiên công để đổi. Các loại điểm thành tích có thể phân chia, cộng lại, mỗi lần như vậy sẽ bị trừ một khoản phí nhất định!

Ngô Minh xem đến đây, thật sự lệ rơi đầy mặt: "Đến phân chia, cộng lại cũng mất một khoản phí thủ tục, ta sai rồi! Người còn ác hơn cả đi cướp, sao không đi cho vay nặng lãi luôn đi?"

Nói xong hấn bồng giật mình, tìm đến cột vũ khí phép thuật, lật tung từ dưới lên trên cuối cùng cũng tìm thấy cái trống máu tựa tựa như cái của tên Saman kia.

- Trống phép da người: Vũ khí phép thuật chuyên dụng của Saman giáo, do xương, máu, da người làm thành, có thể tăng thêm uy lực của phép thuật! Cấp bậc của vật phẩm: Vũ khí phép thuật cấp thấp! Yêu cầu trao đổi: năm mươi đại công!

Ngô Minh thử trao đổi, quả nhiên một khung nhắc nhở hiện ra: "Không đủ đại công, có muốn chuyển đổi tiểu công hay không? Lần này cần tiêu tốn năm trăm năm mươi tiểu công!"

- Không!

Ngô Minh mang vẻ mặt đau khổ mà nhấn nút từ chối, sớm biết cái trống rách kia có giá như thế, hấn cho dù phải mạo hiểm cũng phải thử một chút.

Mà càng khiến hấn phẫn nộ hơn nữa là sự vô liêm sỉ của Chủ Thần Điện!

- Rõ ràng năm trăm tiểu công là đủ rồi, thế mà người còn đòi thêm một khoản phí thủ tục! Thậm chí đại công chia thành tiểu công cũng thu tiền... Được một tắc lại muốn tiến một thước, còn quá đáng hơn cả quân ăn cướp!

Đáng tiếc cho dù Ngô Minh có kháng nghị thế nào, Chủ Thần Điện vẫn sừng sững bất động.

Ngô Minh cũng xem như hiểu rõ, đối mặt với quân độc tài không thèm nói lý này, mình nói gì cũng không có tác dụng, đành phải lật đi lật lại cột danh mục bí kíp luyện công, cuối cùng cũng tìm được thứ muốn xem:

- Hà: “Quy tức pháp”! Đây là phương pháp mình chuyên dùng để rèn luyện khí ở phủ tạng lúc còn ở Nội Tráng cảnh mà, tỷ tỷ mất nhiều công sức mới lấy được về tay, có giá một trăm tiểu công! Mà hiện tại mình lên được Chân Khí cảnh, cần phải tu luyện phiên bản cao hơn “Linh Quy Dưỡng Khí Công”! Phải trả đến ba trăm tiểu công... Thôi bỏ đi... Mấy cái bí kíp luyện công sau này đến chỗ tỷ tỷ xem thử xem sao, không nên lãng phí...

Ngô Minh nghiêng răng mà đóng cửa sổ trao đổi lại, nhìn bình luận ba hồn bảy phách bị tổn hại mà lắc lắc đầu: "Vẫn nên giải quyết mỗi họa ngầm này trước đã..."

Hắn không muốn linh hồn của mình bị lưu lại di chứng gì, chỉ là chỗ tiền hai trăm năm mươi còn thiếu thực sự khiến hắn cực kỳ buồn bực.

- Chủ Thần Điện, ở đây có thu lại bí kíp luyện công hay vật phẩm không?

Ngô Minh hỏi thử.

- Có! Nhưng nhất định phải thông qua kiểm định, xác nhận là vật có giá trị!

Thật trùng hợp, trên người Ngô Minh không có thứ gì dư thừa, bí kíp luyện công của bản thân lại đã có trong danh mục của Chủ Thần Điện, nghĩ cũng đừng mong chiếm được lợi ích.

- Vàng bạc cũng không thu... ai dà, nếu như nhẫn của mình ở đây thì có thể thử rồi...

Ngô Minh đang nhắm mắt chau mày, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, từ trong ngực lấy ra miếng ngọc bội đã hăm tiến vào Chủ Thần điện.

Sau khi hăm vào trong phó bản liền bị lột sạch, trên người chỉ còn lại miếng ngọc bội này, có thể thấy là vật không bình thường.

- Ngọc bội. Vật kỳ lạ chưa được biết đến, cần giám định.

Lúc này, bề mặt ngọc bội càng trở nên lóng lánh, ngôi sao vàng bên trong di chuyển ngày càng nhanh.

Ngô Minh tựa như gặp ảo giác, khi hăm lấy miếng ngọc bội ra, khung cảnh hồng hoang hỗn độn như chấn động.

- Giám định!

Ngô Minh nơm nớp lo sợ nói: "Giám định có thu tiền không thế? Hy vọng phí không cao quá, khiến ta tán gia bại sản..."

Được cái lần này Chủ Thần Điện không những không thu phí, ngược lại còn sót ruột hơn cả Ngô Minh, trực tiếp ra tay.

Ầm!

Một trụ sáng từ Chủ Thần Điện trên chín tầng mây mạnh mẽ đáp xuống, thanh thế cuộn cuộn bao phủ lấy miếng ngọc bội.

- Làm gì vậy?

Ngô Minh liên tục lùi lại phía sau, nhìn Chủ Thần Điện mà mặt hơi biến sắc: "Lẽ nào..."

Miếng ngọc bội bề mặt sáng loáng lưu chuyển trong trụ sáng, đột nhiên biến thành vô số hình chiếu, thậm chí tạo ra trong Ngô Minh một ảo giác to lớn vô hạn như bao trùm cảm thế giới.

Một lúc lâu sau trụ sáng mới biến mất, ngọc bội chậm rãi rơi xuống, Ngô Minh gấp rút xem kết quả:

- Nghi ngờ là kỳ vật của thế giới nguyên bản, bộ phận thất lạc của Chủ Thần Điện! Có muốn đóng góp cho Chủ Thần Điện hay không?

- Ồ? Khen thưởng thì sao? Cho ta bao nhiêu điểm thưởng đây?

Ngô Minh kinh ngạc hỏi.

- Không đủ quyền hạn, không thể trả lời!

- Không thì tùy tiện đổi một công pháp, dòng máu tương đương cho ta cũng được, ta cũng không tham lắm đâu, mười hạng đầu trên bảng thiên công là được...

- Không đủ quyền hạn, không thể trả lời!

Ngô Minh lại hỏi thêm vài câu nữa, ý cười hiện lên trên mặt: "Thế mà là một phần thất lạc của Chủ Thần Điện? Hơn nữa... cũng không ép buộc hay cướp đoạt, thậm chí mê hoặc lừa gạt mình giao ra cũng không làm được... Quả nhiên Chủ Thần Điện lúc này chỉ là một vật chết tư duy cứng ngắc, nói cách khác... chỉ là một chương trình bị động bị hạn chế?"

- Ta lựa chọn đóng góp!

Ngô Minh khẽ cắn răng, đưa ra quyết định.

Thôi thì, cả ngàn con chim trong rừng cũng không bằng một con chim trong tay.

Với cảnh giới hiện nay của hắn, căn bản không thể nào nghiên cứu vật này, mà cảnh ngộ trong phó bản trước cho thấy, vật này trong phó bản của Luân Hồi Giả chả có tác dụng gì.

Hơn nữa cho dù là ở thế giới bên ngoài, với thân phận, địa vị của hần, muốn từ từ leo đến lúc có thể đột phá ngục trang, nghiên cứu thế giới nguyên bản chỉ sợ không biết đã phải trải qua bao nhiêu phó bản luân hồi rồi, thi cốt cũng đã lạnh.

Thậm chí còn phải vô cùng cẩn thận, không được để lộ một chút tin tức nào.

Đạo lí dân thường vô can, giữ ngọc là tội, Ngô Minh lại càng hiểu rõ.

- Dù sao cũng không phải đồ của mình, đánh cược sai cũng chả đau lòng!

Ngô Minh cắn răng, lập tức lựa chọn đồng ý.

Ầm!

Trong tích tắc, trời đất đảo lộn, ngọc bội đột nhiên biến thành một tia sáng, đi vào trong Chủ Thần Điện phía trên khung cảnh hồng hoang.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Dòng khí Thái Sơ lưu chuyển, toàn bộ thế giới phát sinh biến hóa cực lớn.

Chủ Thần Điện nổ vang, càng trở nên to lớn hùng vĩ, quang mang vạn trượng, một tia sáng bỗng nhiên chiếu xuống, đi vào trong thân thể Ngô Minh.

- Đỉnh! Luân Hồi Giả canh dần sáu mươi chín có đóng góp kiệt xuất cho Chủ Thần Điện! Quyền hạn cơ bản tăng lên rất nhiều! Thu được danh hiệu dành riêng cho mình- Tông đồ của Chủ Thần.

- Tông đồ của Chủ Thần? Có tác dụng gì thế?

Trên mặt Ngô Minh đầy dấu chấm hỏi.

- Tông đồ của Chủ Thần là người có đóng góp lớn lao cho Chủ Thần Điện, Chủ Thần mong muốn cùng với các tông đồ, ngày càng lớn mạnh!

- Luân Hồi Giả mang danh tông đồ của Chủ Thần sẽ có những đặc quyền sau đây:

- Thứ nhất, biết được thông tin về nhiệm vụ luân hồi trước ba ngày!

- Thứ hai, mỗi khi nhiệm vụ kết thúc, được miễn phí trị liệu hạn mức năm ngàn tiểu công!

- Thứ ba, có được tầm nhìn thực, miễn phí thủ tục khi quy đổi điểm thành tích!

- Thứ tư, cứ cách ba nhiệm vụ luân hồi, được quyền miễn phạt nếu nhiệm vụ tuyển đầu thất bại!

- Ta... Ta... Ta...

Ngô Minh hoàn toàn kinh sợ rồi.

- Cái này... Cái này quả thật...

Trong lòng đã mơ hồ hiểu rõ, cho dù Chủ Thần Điện có đem tuyệt thế công pháp hay dòng máu cao cấp nhất đưa cho hắn, mối quan hệ giữa hai bên vẫn là người nuôi sống ta, ta phụ thuộc vào người, nhưng mà hiện tại quả thật là tiết tấu muốn xoay người làm chủ, tự mình quyết định một phen mà!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 12: Thế Giới Hiện Tại

-.Chủ Thần Điện... mà lại bị sứt mẻ?

-.Hơn nữa trong nhiệm vụ trước có khi còn bị đờ, thậm chí là sai sót...

-.Còn có đặc quyền của Tông đồ của Chủ Thần...

Ngô Minh mắt sáng lên: "Tất cả những điều này chỉ có thể làm rõ một điểm! Đó chính là Chủ Thần Điện lúc này... vẫn chỉ là một chương trình máy móc sơ cấp, lại còn bị sứt mẻ, vô chủ, chỉ có thể dựa vào quy tắc nhất định để hoạt động..."

Lúc này nội tâm Ngô Minh vô cùng kích động: "Đã như vậy... nếu mình có thể khống chế Chủ Thần Điện, trở thành chúa tể của vạn vật thế giới, vậy thì muốn gì mà không có chứ?"

Ngô Minh kích động rồi, triệt triệt để để kích động rồi.

Dù cho có thể dựa vào Chủ Thần Điện mà trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân hay là thần thánh phương Tây thì cũng chỉ là tồn tại dưới quyền kẻ khác, mà hẳn lại có hy vọng trở thành chủ nhân của Chủ Thần Điện, hoàn toàn không có cửa so sánh!

-.Cơ mà... tầm nhìn chân thực, lại là cái gì nữa?

Ngô Minh nhìn bốn phía xung quanh, không gian trống rỗng một mảnh, cái gì mà hồng hoang, hỗn độn đều biến mất không thấy tăm hơi,

ngoài Chủ Thần Điện ở tít trên cao kia thì không còn vật gì khác, có chút cảm giác bất lực khi ở trong một không gian trắng xóa.

Trong lòng cảm thấy có cái gì đó không đúng, hần bèn mở danh sách trao đổi, miệng dần mở to.

- “Hỗn Độn công”: Hỗn độn sơ khai, vạn vật làm sao xuất hiện? Người luyện công pháp này, trở về với bản nguyên, đúc ra hỗn độn kim thân, tồn tại vĩnh hằng! Yêu cầu trao đổi: một triệu thiên công! (Không có)

- “Khai Thiên Tịch Địa công”: Khi luyện thành có thể biến đổi đất, nước, lửa, gió, mở ra trời đất, tạo nên thế giới! Yêu cầu trao đổi: chín trăm chín mươi chín ngàn thiên công! (Không có)

- “Thái Cực Thượng Thanh Huyền công”: bí kíp chí tôn của Đạo gia, do tổ tôn đích thân truyền lại, cao nhất có thể đạt đến cảnh giới của Thái Thượng Vô Cực Thánh Nhân! Yêu cầu trao đổi: chín trăm chín mươi ngàn thiên công! (Không có)

...

- Dòng máu thuần khiết của mười hai vị tổ Vu... không có! Hiên Viên kiếm... không có! Hỗn Độn chu... không có nốt!

Ngô Minh cạn lời rồi: "Về cơ bản chỉ cần là đồ vật trên bảng thiên công, mười thứ thì đến chín thứ hết hàng... bảng đại công cũng có thiếu hụt, cuối cùng chỉ còn bảng tiểu công cơ bản là hoàn chỉnh..."

- Chủ Thần Điện... Luân Hồi Giả có sà giao dịch không?

- Không!

- Thế số hiệu của các Luân Hồi Giả khác thì sao? Ta có thể tra cứu không?

- Không đủ quyền hạn, không thể trả lời!

- Còn có ai khác cũng là tông đồ của Chủ Thần như ta không?

- Không đủ quyền hạn, không thể trả lời!

...

Qua mấy lần hỏi thử, Ngô Minh không tìm được mà cười gượng: "Thôi được rồi... bảng trao đổi không đầy đủ, đến phòng giao dịch cũng không có nốt, quả nhiên là không gian Chủ Thần sơ cấp nhất, đã thế làm việc còn vô cùng máy móc nữa chứ!

- Mặc dù biết Chủ Thần Điện có chỗ thiếu sót, có thể làm chủ đã rất vui rồi, cơ mà một cái Chủ Thần Điện thế này, có cảm giác lập tức từ anh nhà giàu đẹp trai cao lớn biến thành cái tia gì gì đó hay không?

Nói thì nói vậy, nhưng dù sao cũng được trị liệu miễn phí, không thể bỏ đó không dùng. Ngô Minh lập tức nói: "Chủ Thần Điện, ta muốn trị liệu!"

Một ánh sáng trắng đáp xuống, bao trùm lấy toàn thân hắn, giống như được lăn lộn trong nước nóng vậy, vô cùng ấm áp.

- Đỉnh! Lần trị liệu này đã kết thúc!

Ngô Minh lắc lắc cánh tay: "Chả có cảm giác gì..."

Quả thực, sau khi trị liệu ngoại trừ đầu óc nhẹ nhàng hơn chút thì hắn hầu như không cảm thấy có gì khác.

Nếu không phải biết Chủ Thần Điện sẽ không lừa mình, hắn nhất định sẽ cho rằng đây là trò Chủ Thần Điện chém ra để kiếm tiền.

- À còn nữa... Chủ Thần... sao đồ vật trên người ta không thấy đâu hết vậy...

Ngô Minh lại thử nói chuyện với Chủ Thần Điện lần nữa, cũng chả biết làm sao, mặc dù hiện tại hắn có chút quyền hạn, nhưng cũng không phải rất cao, ít nhất vẫn chưa đạt đến trình độ hắn hỏi gì Chủ Thần Điện liền trả lời đó.

Chờ đến sau khi thăm dò ra một đồng “Không đủ quyền hạn, không thể trả lời”, Ngô Minh xem như đại khái hiểu rõ.

- Bởi vì là vật ngoài thân, còn là vật ngoài thân mang sức mạnh, do đó mỗi lần tiến vào thì phải trả thêm một khoản phí ngoài mức quy định mới được mang theo bảo vật của thế giới bên ngoài vào trong Chủ Thần Điện?

Khuôn mặt Ngô Minh mang đầy vẻ khó mà tin nổi: "Thật sự... chết cũng muốn thu tiền!

Cơ mà nhớ đến Chủ Thần Điện mới được lập ra, lại muốn chiếm chút lợi ích từ việc chuyển đổi điểm thành tích liền biết được nguồn năng lượng của cái Điện này chưa đến mức nghèo rớt mồng tơi thì cũng nhất định là trong một phạm vi vô cùng eo hẹp. Hắn ngoại trừ chết lạng thì không còn cách nào khác.

-Thôi bỏ đi... Chủ Thần Điện, có thể quét qua ta một chút không, sau đó chọn ra cái gì mà chức vụ, bí kíp luyện công hay dòng máu... phù hợp nhất đó... hoặc không thì gợi ý cũng được!

- Không đủ quyền hạn, không thể trả lời!

- Đánh giá tệ!

Ngô Minh buồn bực không thôi, đành mở bảng trao đổi “Linh Quy Điều Khí Công”, hỏi: "Thế sau khi ta đổi võ công này thì có được luyện

ngay và luôn không?"

- Chủ Thần Điện chỉ cung cấp bí kíp luyện công, nếu muốn luyện có thể trả phí một trăm tiểu công để đổi một cơ hội giác ngộ, tiến độ trong khi luyện do thiên phú quyết định.

Lần này Chủ Thần Điện trả lời ngay lập tức.

- Đến truyền công cũng không làm được á?

Ngô Minh hai mắt đờ đẫn luôn rồi, cứ như thế công lực tám mươi năm mà hăn thu được đều mất trắng, trong giây lát ước mơ trở thành tuyệt thế cao thủ cũng vỡ nát tan tành.

- Cơ hội giác ngộ phương pháp luyện công chủ yếu dựa vào tư chất thiên phú? Vậy mình xem như hết hi vọng rồi...

Ngô Minh vẫn nhớ rõ thân thể của tên công tử bột trước đây, khi luyện “Quy tức công” đã phải bỏ ra mấy tháng mới học xong bước cơ bản.

Từ đó suy ra thiên phú của mình ở phương diện này thật sự không cao.

Nhưng mà từ trước đến nay, luyện võ khó ở chỗ khi mới học hoặc khi thăng cấp dễ gặp bình cảnh, nếu như có thể dùng trạng thái giác ngộ do Chủ Thần Điện cung cấp mà đột phá thì cũng xem như là vật đáng tiền.

- Phương án tốt nhất lúc này chính là vẫn nên giữ lại điểm thành tích quý giá, xem xem thế giới bên ngoài có tài nguyên gì không, không có thì lại vào Chủ Thần Điện tìm kiếm vậy!

Ngô Minh liếc mắt nhìn trạng thái của mình.

Lúc này các chữ viết trên màn sáng đột nhiên biến đổi:

- Số hiệu Luân Hồi Giả: Canh Thân sáu mươi chín.

- Họ tên: Ngô Minh.

- Tu vi: Nhục Thân cảnh tăng năm Chân Khí.

- Trang bị: Không.

- Danh hiệu: Tông đồ của Chủ Thần

...

-Ta có thể lựa chọn trở về thế giới hiện tại không?

- Được! Chú ý: không được nói với bất cứ ai về Chủ Thần Điện dù vô tình hay cố ý, kẻ vi phạm: loại bỏ!

Cấm đoán trong dự đoán vẫn khiến da đầu Ngô Minh tê rần.

- Cũng không biết quyền miễn phạt nếu nhiệm vụ tuyển chính thất bại sau ba lần làm nhiệm vụ của mình có thể dùng trong trường hợp này không...

Ngô Minh thở ra một hơi.

Mặc dù mình đã đóng góp lớn cho Chủ Thần Điện, nhưng để đạt đến trạng thái không thèm quan tâm đến nhiệm vụ hay bị loại bỏ thì vẫn còn xa lắm.

Ước mơ trở thành chủ nhân của Chủ Thần Điện lại càng xa vời, không thể với tới hơn nữa.

Nhưng hiện tại cũng xem như đã bước được một bước rồi!

- Sau khi trở về thế giới hiện tại, khi nào ta có thể về lại đây?

- Các Luân Hồi Giả bình thường sẽ bị hút vào khi nhiệm vụ tiếp theo bắt đầu, tông đồ của Chủ Thần có thể quay lại không gian Chủ Thần Điện

bất cứ lúc nào!

- Nếu đã như thế, vậy thì... trở về thôi!

Ngô Minh nhìn thấy dòng tin tức này thì hoàn toàn yên tâm, lựa chọn tạm thời giữ lại tiểu công, quay về thế giới Đại Chu.

...

- Đã xảy ra chuyện gì? Sao đệ đệ của ta đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại?

- Ta không quan tâm, dù thế nào ta cũng nhất định phải cứu nó!

Trong cơn mơ màng, bên tai như có giọng nữ truyền đến, Ngô Minh theo bản năng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, lông tơ trên người dựng đứng cả lên như nhìn thấy kẻ địch trời sinh.

- Ký ức khắc sâu đến thế, xem ra là tử tử ruột Ngô Tinh của tên Ngô Minh kia? Cũng chả biết sao Ngô Minh lại sợ cô ấy đến thế?

Ngô Minh hé mắt đã thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lớn ấm áp mềm mại, trên người đắp một cái chăn bông, nếu nhớ không nhầm thì đây chính là gian phòng ngủ nơi hãn mới xuyên không đến ở.

- Minh thiếu gia tỉnh rồi!

Động tác hé mắt của hãn bị một nha hoàn nhìn thấy, lập tức hét ầm lên.

- Tỉnh rồi?!

Một cô gái mặc trang phục tu đạo kinh hỉ chạy tới.

Cô gái này có một đôi mắt phượng, lông mày lá liễu, môi mỏng đỏ như son hơi vênh lên, da thịt sáng bóng như ngọc mang theo hơi thở thanh

khiết, thật là một người đẹp hiếm thấy.

Có điều gương mặt lạnh lùng lại đem đến cho người ta cảm giác vô tình lãnh bạc, chỉ khi nhìn Ngô Minh con người mới mang theo tia nhu tình mềm mại như nước.

Dường như nhìn thấy ánh mắt của Ngô Minh, tia nhu tình bị thu hồi trong nháy mắt, thay vào đó là vẻ mặt hiền hòa nhã nhặn.

- Đệ tỉnh rồi?

- Hả?

Ngô Minh trong thời gian ngắn không thể tiếp nhận nổi đàn im lặng, giơ tay phải của mình lên.

Cảm giác nóng rát như thiêu đốt cùng mát mẻ đồng thời truyền ra khiến hẳn không tìm được mà than nhẹ một tiếng kêu đau.

- Sao đệ lại không cẩn thận như thế chứ?

Nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Ngô Minh, nét băng sương trên mặt Ngô Tinh liền sụp đổ tan tành, ngồi vào bên mép giường mà nói: "Dám trêu chọc kẻ địch mạnh như vậy? Nếu không phải tử tử không yên tâm, sợ rằng đệ đã..."

- Xin lỗi! Tiểu đệ biết lỗi rồi!

Đầu óc Ngô Minh có chút loạn, nhìn nhìn cánh tay bị gói thành cái móng heo của mình.

Rõ ràng là vết bỏng lúc trước được bôi lên một lớp thuốc, sau đó tử tử gói loạn lên mới biến thành như vậy.

- O?

Ngô Tinh khẽ ồ lên một tiếng, văng trán khẽ nhả, đem theo một tia lạnh lùng khiến Ngô Minh bất giác run rẩy cả người: "Đệ hôn mê một ngày một đêm, phải nghỉ ngơi nhiều hơn mới được..."

Cũng không nói nhiều liền đứng dậy rời đi.

Ngô Minh thì vẫn đang ngẩn người ra: "Hôn mê? Còn có vết thương trên tay mình? Xem ra... lần này đến Chủ Thần Điện, là linh hồn xuyên đến? Chỉ có thể di chuyển linh hồn... cái Chủ Thần Điện này cũng quá sơ cấp rồi!"

Cảm nhận một chút phía trong đan điền, lúc này Ngô Minh đành cười khở: "Vẫn là Nội Tráng cảnh tầng bốn, một chữ “lừa gạt” làm sao nói hết được đây? May mà mình đã ghi nhớ kỹ tất cả cảm ngộ khi đột phá, đã không còn bình cảnh, muốn lên cấp lúc nào cũng được..."

- Giám viện xin mời đi lối này...

Ngô Minh chờ chưa đến một lúc thì Ngô Tinh đẩy cửa tiến vào, còn mời thêm một ông lão mặc đạo bào đến.

Người này bên trong mặc giới y, bên ngoài khoác đạo bào, đầu đội Ngũ Nhạc quan, chân đi giày Đẳng Vân, khuôn mặt gầy guộc, ba sợi râu dài, có chút phong thái của thần tiên.

Mà thứ khiến Ngô Minh khó quên nhất chính là đôi mắt của lão, một đôi mắt sáng như các vì sao, dường như có thể nhìn thấu hần từ trong ra ngoài.

- Ủ! Bàn đạo có thể đảm bảo, thân thể và linh hồn của đệ đệ đạo hữu hoàn toàn không có vấn đề gì, lần trước bất tỉnh có thể là do kinh hãi, nghỉ ngơi nhiều một chút là được!

Lão đạo vuốt râu cười, lúc có lúc không dùng ánh mắt sáng như sao của lão nhìn Ngô Minh.

- Đa tạ Giám viện!

Ngô Tinh cúi đầu hành lễ, cung kính tiễn lão đạo ra ngoài, sau đó đuổi hết hạ nhân đi, đến ngòai cạnh mép giường, cũng thu lại vẻ mặt băng lãnh mà ôm Ngô Minh vào lòng, khóc nước mắt như mưa: "Đệ đệ của ta... Tỷ tỷ rất sợ... sợ không bao giờ còn có thể nhìn thấy đệ nữa..."

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 13: Chân Khí

- Đừng khóc! Đừng khóc nữa! Đệ không phải vẫn khỏe mạnh sao?

Ngô Minh nhìn đôi mắt đỏ hồng của mỹ nhân, ngoài miệng thì nhẹ giọng an ủi, trong lòng lại lạnh ngắt, nói thầm vừa rồi thật quá nguy hiểm.

Đạo pháp ở thế giới này thần thông quảng đại, có thể mở ra Thiên Nhân, còn có yêu tinh ma quỷ có thể bám theo, chiếm đoạt thân xác con người để sống lại, tuy nhà giàu ở nông thôn kiến thức nông cạn, nhưng người tu đạo như tỷ tỷ Ngô Tinh nhất định hiểu rõ.

Cho dù cô ấy không có năng lực, lần này Ngô Minh lâm vào tình thế hung hiểm như vậy, nhất định sẽ tìm người ra tay giúp đỡ!

Lão đạo lúc này rõ ràng là một cao nhân đặc đạo, tới đây để thi pháp tra xét.

Nếu như nhìn thấy linh hồn mới xuyên việt của Ngô Minh sớm hơn mấy ngày thì căn bản không có cách nào che giấu được, nhất định sẽ bị xem là ác ma mà xử tử, vĩnh viễn không được siêu sinh.

- Cũng may... may mà mình còn có Chủ Thần Điện!

Ngô Minh ngay lập tức nghĩ đến trị liệu của Chủ Thần Điện.

Trước đây chưa có cảm giác gì, thế nhưng sau lần tỉnh lại này lại thấy thân thể và hồn phách cực kỳ hài hòa, có lẽ là nhờ hiệu quả của lần trị liệu kia.

Nếu không nhớ xuất hiện manh mối gì thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Kết quả như hiện tại đã là quá tốt, có lời khẳng định vừa rồi của lão đạo kia, sau này Ngô Minh có làm ra việc kinh thế hãi tục gì thì cũng sẽ không có ai nghĩ đến phương diện này nữa.

- Sao lại chờ người ra thế?

Sau khi xác định cái gì đó, cách nói chuyện của Ngô Tinh rõ ràng đã tùy ý hơn rất nhiều.

- Đệ... Đệ nhớ đến cái nhẫn của mình!

Ngô Minh tùy tiện tìm một cái cớ.

- Bị hỏng từ lâu rồi!

Ngô Tinh liếc đệ đệ một cái, trên mặt như có gió xuân thổi qua, có chút quyến rũ không nói lên lời.

Ngô Minh giật mình, cũng biết tại sao vị tỷ tỷ tùy ý này bình thường đều giả bộ lạnh lùng, nếu không như vậy, chỉ cần dựa vào diện mạo này đi đâu cũng đủ thành hồng nhan họa thủy.

- Chỉ là một món đồ cấp thấp, sau này tỷ tỷ sẽ cho đệ một pháp khí thực sự!

Ngô Tinh tiếp tục nói, Ngô Minh lại nghĩ đến miếng ngọc bội hình như là một bộ phận của Chủ Thần Điện.

Trong lúc hoảng loạn, người nên chú ý tới không nhiều lắm, hoặc căn bản chả có ai.

Lại nói, miếng ngọc bội kia đã bị Chủ Thần Điện lấy đi rồi, cho dù có ai hoài nghi đi chăng nữa, Ngô Minh cũng có thể giả vờ như không biết, dùn đây sạch sẽ.

- Còn nữa... vị đạo trưởng kia là...

Ngô Tinh ôn nhu trả lời: "Đó là Giám viện ở đạo quán của tử tử, Thủ Huyền đạo trưởng, xưa nay đạo pháp tinh thông, lại giỏi về y thuật, tử tử đặc biệt mời ông ấy đến để xem bệnh cho đệ..."

- Đến Giám viện cũng mời đến được, vị tử tử trời cho này của mình ở đạo quán xem ra rất được lòng người.

Ngô Minh nghĩ nghĩ trong lòng, đột nhiên nhìn thấy đôi mày lá liễu của Ngô Tinh nhếch lên, trên mặt lộ vẻ mặt hành sự quyết đoán: "Ta biết, lần này đệ xảy ra chuyện, toàn bộ là do ả hồng nhan họa thủy Lý Tú Vân gây ra, phải dùng côn đánh đến chết, lấy đó răn đe kẻ khác!"

- Dừng!

Ngô Minh buột miệng nói.

Lý Tú Vân chính là cô nương đầu tiên hấn gặp sau khi xuyên việt, cũng là một người đáng thương.

Không nói đến thanh mai trúc mã Lâm Kỳ bị ma quỷ bám thân, thậm chí cả nhà đều bị giết sạch, bây giờ còn bị tên thiếu gia hư hỏng chiếm đoạt, còn bị Ngô Tinh mang thù, khó lòng bảo toàn cái mạng nhỏ.

Hấn vẫn luôn không biết phải đối mặt với cô nương này như thế nào, mấy hôm trước một mực cố gắng trốn tránh không gặp, cứ thế trốn luôn trong thư phòng.

Mà bây giờ Ngô Tinh trở về, việc này cần phải gấp rút giải quyết.

- Đây là...

Ngô Minh nhìn Ngô Tinh tràn đầy sát khí, cuối cùng cũng nhớ ra vị tỷ tử Ngô Tinh này vô cùng quan tâm đến đệ đệ, nhưng đối với người ngoài lại cực kỳ lạnh lùng tuyệt tình!

Nếu không phải như vậy, một cô gái yếu đuối ắt không thể bảo vệ gia nghiệp lớn đường này, còn thuận lợi được nhận vào đạo quán, lên như điều gặp gió.

- Cô nương này...

Ngô Minh nghĩ đi nghĩ lại, ngậy ra không tìm được từ gì để hình dung, không lẽ lại nói mình thích cô ta? Thế cũng quá nào tàn rồi.

Im lặng một lúc liền nói: "Cô nương này cũng khá đáng thương, hay là thả cô nương ấy về nhà..."

-Ha ha...

Ai ngờ Ngô Tinh lại phì cười: "Tỷ tử chỉ muốn dọa đệ đệ một chút thôi, làm sao nữ động đến tâm can bảo bối của đệ chứ?"

Bỗng nhiên có chút tấm tắc kinh ngạc: "Chỉ là không ngờ... thời gian ngắn không gặp, tính tình đệ đệ thay đổi rồi, còn biết thương hoa tiếc ngọc nữa chứ..."

- Ha ha...

Ngô Minh cười khan hai tiếng, cũng biết nếu không có bảo đảm của lão đạo lúc trước, bản thân lộ ra nhiều manh mối như vậy đã đủ khiến Ngô Tinh nghi ngờ rồi.

Mà nhìn thấy Ngô Tinh trên mặt cười duyên, thế nhưng đáy mắt lại lóe lên một tia sắc bén rồi nhanh chóng biến mất, trong phút chốc có một suy

đoán nảy ra trong đầu Ngô Minh: "Chẳng lẽ..."

...

Thời gian trôi đi rất nhanh.

Vết thương trên người Ngô Minh vốn không nghiêm trọng, cũng không biết Ngô Tinh thoa linh dược gì lên, sau ba ngày tay phải đã gần như khỏi hẳn.

Vị Thủ Huyền đạo nhân kia cũng lộ mặt, sau đó liền trở về đạo quán, ngược lại Ngô Tinh hình như lại xin nghỉ vài ngày, chuẩn bị để ở chung với đệ đệ khiến da đầu Ngô Minh tê rần.

Trên võ đài.

Ngô Minh mặc áo vạt ngắn, mở toang lồng ngực, lộ ra cơ bắp mơ hồ rõ múi, bỗng nhiên bật hơi ra tiếng, khí mạch kéo dài không dứt, ào ào như gió.

Nhục Thân cảnh tầng 5, Chân Khí cảnh!

- Vũ...

Ngô Minh hít thở thật sâu, lỗ chân lông toàn thân như mở ra, giống như nổi lên từng tia từng tia hơi nước.

Lòng hấn vẫn có chút bụi ngùi xúc động: "Lại đến Chân Khí cảnh, không ngờ linh hồn đột phá, thân thể còn phải đột phá thêm một lần... nhưng mà nhờ vậy, kinh nghiệm qua đột phá hai lần càng tăng lên, nền tảng thâm hậu lại càng sâu thêm một tầng."

Chủ Thần Điện tuyển chọn Luân Hồi Giả, dường như chỉ có linh hồn đi vào trong.

Thế nhưng những việc đã trải qua lại vô cùng chân thực, lúc trước Ngô Minh đột phá trong một trận huyết chiến sinh tử, giờ đây lại như nước chảy thành sông.

- Tốt!

Phong Hàn đứng bên cạnh vỗ vỗ tay, khuôn mặt cứng đờ như người chết hiện lên một tia ý cười: "Vốn nghĩ với tư chất của Minh thiếu gia, muốn đột phá Chân Khí cảnh phải trải qua tôi luyện trong chiến đấu thực tế, hoặc là lên chiến trường, cảm ngộ tình thế nguy hiểm giữa sống và chết, mới có thể hợp nhất sức mạnh của da thịt, gân cốt và nội tạng, sinh ra chân khí... không ngờ bây giờ đã đột phá luôn rồi!"

Nhưng mà, nghĩ tới trận chiến sinh tử với Lâm Kỳ lần trước, Phong Hàn lại lập tức thoải mái, nhẹ giọng nói: "Lần này thiếu gia đạt đến Chân Khí cảnh, đã bỏ xa chín mươi chín phần trăm người cùng tuổi, có thể nói trong chốc lát trở thành thiếu niên kiệt xuất!"

Ngô Minh nghe thấy vậy có chút xấu hổ.

Không phải người cùng tuổi nào cũng có được tài nguyên luyện võ phong phú như của hắn, lại được Chủ Thần Điện chọn trúng, trải qua nhiệm vụ phó bản, cử tử nhất sinh mới xem như miễn cưỡng đột phá, cái giá phải bỏ ra Phong Hàn hoàn toàn không thể tưởng tượng đến.

Như nhìn thấy sự xấu hổ của Ngô Minh, Phong Hàn nói: "Minh thiếu gia không cần tự ti... phải biết rằng trong một huyện cũng không có mấy người đạt đến Nhục Thân cảnh tầng năm, nếu như gia nhập quân đội, không quản xuất thân đều có thể trực tiếp lên làm Thập trưởng rồi! Với thân phận của Minh thiếu gia, muốn làm phó đội chánh cũng được, có xuất thân nhà quan..."

Nền tảng cơ bản nhất của chế độ quân đội ở thế giới này là luật Thập Ngũ, năm người một Ngũ, mười người một Thập, hai Ngũ một Thập, Thập

trưởng là người đứng đầu một nhóm mười người, miễn cưỡng cũng xem là một kẻ có quyền.

Đương nhiên Ngô Minh có xuất thân tốt, lại là nhà giàu bản địa, có tỷ tỷ sắp xếp, một khi làm quan nhất định sẽ có hàm cửu phẩm trở lên.

Chức vị phó đội chánh này sẽ được Quận Thủ của triều đình bổ nhiệm, danh xưng Bồi Nhung tòng úy, hàm cửu phẩm! Ấn quan, lệnh sắc phong cũng không thiếu, xem như chính thức thoát khỏi tầng lớp dân thường và sai nha, bước vào giai cấp “quan lại”.

Đừng có xem thường, người bình thường ở Đại Chu có phần đấu cả đời cũng chưa chắc được.

Đương nhiên, Ngô Minh trên có tỷ tỷ làm chỗ dựa, dưới có nhà to ruộng tốt, vợ đẹp gái xinh, chỉ có ngốc mới đi tòng quân hay làm quan.

- Phong sư phụ võ công cao cường, nếu như gia nhập quân đội nhất định như hổ về rừng sâu, giao long xuống biển, không kẻ nào có thể địch lại được...

Ngô Minh như có chút kính phục mà nói.

-Thiếu gia chê cười rồi...

Phong hàn lắc đầu: "Ta xuất thân nhà nghèo, không có căn cơ, cho dù gia nhập quân đội cũng chỉ làm phó mà thôi, ban đầu có lẽ làm được đến phó đội chánh, nhưng muốn leo lên chức vụ đội trưởng, trừ khi gặp vận may, nếu không ít nhất cũng phải mất mười năm..."

Khi nói đến đây, Ngô Minh có thể thấy rõ vẻ không cam lòng trong mắt Phong Hàn.

Cũng khó trách, nếu như sống tốt thì cần gì phải nhận lời mời của Ngô Tinh tới làm giáo đầu dạy võ công cho hẳn?

Mà Phong Hàn đến Ngô gia cũng không hẳn không có ý muốn làm thân mượn sức.

Nói tóm lại là mỗi bên đều đạt được thứ mà mình mong muốn.

- Tại hạ sẽ dốc lòng dạy thiếu gia kỹ xảo và phương pháp đọ sức, võ công cùng kinh nghiệm về vũ khí, còn tâm pháp sau này của thiếu gia vẫn nên lấy từ chỗ tỷ tỷ của người...

Phong Hàn nhanh chóng khôi phục trạng thái, đằng hoàng trịnh trọng mà nói: "Không phải tại hạ muốn giữ làm của riêng, mà là công pháp vận khí của thiếu gia cao hơn tại hạ rất nhiều, tiền đồ sau này không thể giới hạn!"

- Không thể giới hạn?

Ngô Minh nghiền ngẫm thử đoán nghĩa bốn chữ này, đột nhiên hỏi: "Võ đạo sau Nhục Thân cảnh vẫn còn cảnh giới nào khác sao?"

- Đương nhiên là còn!

Phong Hàn không chút do dự trả lời: "... Sau Nhục Thân cảnh, người luyện võ có thể vượt qua người thường mà đạt đến cảnh giới thánh nhân, thay da đổi thịt, một người xông pha trận mạc, đấu lại ngàn vạn người như trong truyền thuyết đều là sự thật!"

- Vậy nếu so với người tu đạo thì sao? Ngô Minh lập tức hỏi.

- Nhưng người luyện võ như ta sau khi đạt đến Chân Khí cảnh, khí huyết vững vàng, gặp kẻ địch chỉ cần hét to một tiếng, máu tươi phun ra ba thước, mấy pháp thuật nho nhỏ đều phá bỏ dễ dàng, những người thường tu

đạo lại càng không cần nhắc đến, chỉ cần chưa đạt đến cảnh giới "Dùng tay không vẽ bùa, chữ mới thốt ra là thành lời chú", cực kì dựa dẫm vào vật ngoài thân, chỉ cần kẻ luyện võ có thể đến gần thì khà khà...

Nghe xong câu trả lời của Phong Hàn, Ngô Minh thấy được người này có cái nhìn phiến diện hoặc đối với vinh quang của người học võ rất cố chấp.

Nhưng mà, trong lòng Ngô Minh chợt lóe lên hình ảnh cô thiếu nữ Tiểu Ngọc mà mình đã gặp trong nhiệm vụ luân hồi đầu tiên.

Cô gái này đem đến cho hắn một cảm giác khác thường, rất có thể là một người tu đạo.

Mỗi tội cảnh giới không cao, quá dựa dẫm vào vật ngoài thân, lại còn đụng phải cái thứ chuyên nuốt đồ như Chủ Thần Điện, đem tất cả bùa chú, vũ khí phép thuật liệ vào hàng “vật ngoài thân”! Phải trả điểm thành tích mới được lấy lại, đem vào trong phó bản.

Xem ra, Tiểu Ngọc khi đối mặt với mỗi nguy hiểm sống chết giống như cá không có quai hàm, chim nhỏ gãy cánh, chết đi một cách lặng lẽ, đến hương hồn cũng không biết đã đi về đâu.

- À ừ... chúng ta vốn là linh hồn luân hồi bị Chủ Thần Điện hút vào trong phó bản, không biết nếu chết trong phó bản thì có phải là chết thật không hay chỉ bị xóa đi ký ức?

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 14: Nhấn Ô Kim

- Vậy cảnh giới của người luyện võ chúng ta với cảnh giới của người tu đạo phân chia thế nào? Ví dụ Chân Khí cảnh tương ứng với cảnh giới nào của người tu đạo?

Ngô Minh sớm đã tích đầy một bụng câu hỏi, gặp được một người có vẻ từng trải như Phong Hàn sao có thể bỏ qua được chứ?

Phong Hàn nhăn mày: "Võ công và Đạo pháp là hai việc khác nhau, tại sao nhất định phải có cảnh giới tương ứng chứ?"

Ngô Minh phiền muộn: "Vậy những cái như xếp hạng cảnh giới thông dụng cũng không có sao?"

- Đương nhiên không có! Ngữ khí của Phong Hàn mang theo sự lạnh lẽo: "Thứ hạng chân chính phải dựa vào thực lực...hai Đại tông sư gặp mặt, chém giết lẫn nhau, người sống sót đương nhiên mạnh hơn kẻ đã chết! Kẻ mạnh vang danh thiên hạ thời nay ai mà không từ cảnh thầy chết thành núi máu chảy thành sông mà tôi luyện thành chứ?"

Ngô Minh gật gật đầu: "Ta hiểu rồi, thực lực chân chính chính là vận dụng hợp lí thiên thời, địa lợi, nhân hòa, pháp thuật không phân cao thấp, nhưng lại chia ra mạnh yếu!"

Phong Hàn gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ trẻ nhỏ dễ dạy bảo.

- Là ta quá cố chấp...

Lại không biết Ngô Minh đang cười khố trong lòng: "Đại Chu là thế giới thực! Cũng không phải trò chơi... cơ bản không cần đến cái gọi là bình đẳng! Hệ pháp thuật và hệ vật lý không cần phải cân bằng... Tư chất của người tốt, thiên phú cao, vốn liếng hùng hậu, đương nhiên có thể lựa chọn con đường mạnh mẽ hơn, ngay từ khi bắt đầu đã có sự chênh lệch rồi! Khoảng cách với người bình thường chỉ có càng ngày càng lớn, không bao giờ thu hẹp được!

- Mà trên mỗi con đường khác nhau cũng có những cấp độ khác nhau, muốn biết lợi hại hay không chỉ có đánh nhau mới biết được!

- Nếu vậy... mình nhận cái chức "võ sĩ" này hơi có chút tầm thường, muốn đuổi kịp mấy tên con cưng của trời kia nhất định phải bỏ ra càng nhiều tinh lực tâm huyết hơn nữa, còn phải làm nhiều công ít, dù sao cũng có Chủ Thần Điện trong tay, có nên suy xét thử đổi chức vụ không nhỉ?

Mặc dù tư chất của tên công tử bột trước kia không được tốt, chỉ có thể đi theo con đường luyện võ, thế nhưng Ngô Minh của hiện tại có Chủ Thần Điện nâng đỡ, chỉ cần có đủ điểm thành tích, pháp thuật khẩu quyết cơ bản của Đạo gia thậm chí là Vu pháp cổ độc đều không thiếu, không hẳn không thể chọn ra con đường hợp nhất với mình.

Đáng thương cho Phong Hàn, vốn tưởng gặp được một nhân tài cũng coi như tạm được như Ngô Minh là đã thu được một đồ đệ tốt.

Lại không biết trong lòng Ngô Minh đã đang xem xét nhảy ra khỏi cái hố lửa làm một võ sĩ "khiên thị", nhảy vào vòng tay của một môn phái khác.

Chỉ sợ nếu biết được sự thật, hẳn đã sớm dùng móng vuốt chim ưng nện Ngô Minh rồi.

...

Sau khi luyện tập một buổi chiều, Ngô Minh ăn uống ngon miệng hơn hẳn, buổi trưa ăn liền một lúc ba bát cơm bắp thơm phức, còn nhai nửa con gà nướng, một bát thịt kho tàu béo mà không ngán, mềm mềm ngon miệng cùng một ít thức ăn chay xong mới gặm trái cây tráng miệng, nhàn nhã mà đi tìm Ngô Tinh.

- Sợ rằng giá tiền một bữa cơm này cũng đủ cho gia đình bình thường sống qua mười ngày nửa tháng...

Ngô Minh vừa đi vừa suy nghĩ trong lòng: "Lượng cơm lúc này của mình đã gấp hai ba lần một người đàn ông lực lưỡng của gia đình bình thường, càng không thể thiếu thịt, nhà thường dân nào nuôi nổi mình chứ? Chả thách dân gian có câu "Văn nghèo võ giàu, tu pháp phá nhà", xem ra phí dụng của ba loại này là tăng theo thứ tự rồi!"

- Ta nghe Phong Hàn nói đệ thế mà đã đột phá Chân Khí cảnh rồi, rất tốt!

Ngô Minh đi vào trong phòng Ngô Tinh, người thấy từng hương thanh nhã mới hơi cảm thấy có chút không đúng.

Mà Ngô Tinh lại không có chút cảm giác nào.

Lúc này trước mặt cô chỉ có một bình nước cùng ít trái cây tươi, hạt thông các loại, hiển nhiên đạo pháp tinh thâm, thậm chí đã bắt đầu thử ích cốc, làm trong lòng Ngô Minh sợ hãi.

- Nếu đã đạt đến Nhục Thân tầng 5, "Quy Tức công" đã không còn hợp với đệ nữa, đây là "Linh Quy Dưỡng Khí công" tiếp theo đó! Đủ để luyện đến Cực Biến cảnh, đệ tự mình xem trước, có gì không hiểu thì hỏi Phong Hàn!

Ngô Tinh thở dài xa xăm: "Tỷ tỷ đã ra ngoài ba ngày, đến lúc phải trở về đạo quán rồi!"

"Linh Quy Dưỡng Khí công"?

Sách cổ tới tay, bề mặt như còn mang theo hương thơm ấm áp khiến lòng Ngô Minh rung động, lại phải mạnh mẽ kìm lại hỏi: "Đệ thấy Phong Hàn là một nhân tài, có thể dùng bí kíp này để lôi kéo không?"

- Đương nhiên có thể, người này xuất thân sạch sẽ, chỉ tội không có căn cơ! Nếu đệ có thể lôi kéo hẳn là việc tốt! Chỉ là phương pháp luyện công không thể tùy tiện truyền lại, đệ phải nhớ kỹ đó!

Ngô Minh không để ý lắm, gật đầu.

Ngô Minh sắc mặt nghiêm túc, lại biết rõ võ đạo ở Thế giới này, Nhục Thân cảnh có chín tầng: Định Tâm, Bì Nhục, Cân Cốt, Nội Tráng, Chân Khí, Tiên Thiên, Ngoại Cương, Nội Cương, Cực Biến!

Bốn tầng đầu đều là để hiểu rõ tâm tính của bản thân, rèn luyện da thịt gân cốt nội tạng, làm nền tảng cho quá trình luyện võ.

Một quyển "Quy Tức công", một quyển "Linh Quy Dưỡng Khí công" lại đủ để luyện đến đỉnh tầng chín! Cũng là do Ngô Tinh trả giá rất cao mới lấy được về tay, đặt trong nhà khá giả khác cũng đủ làm bảo bối truyền đời rồi, người bình thường chỉ cần xem hiểu cũng đủ để mạnh mẽ chuyển mình, thay đổi vận mệnh của bản thân.

Cho dù phương pháp luyện công vận khí của Phong Hàn sớm đã định, không dễ thay đổi, nhưng nếu có thể truyền lại cho con cháu, nói không chừng còn có thời cơ chấn hưng cả một gia tộc!

Đương nhiên cũng chính vì vậy, Ngô Minh không ngốc đến mức trực tiếp giao cho đối phương.

Ngoài trừ không có công thì không nhận lộc còn một vấn đề nữa, đó chính là bây giờ thưởng lớn như thế, sau này biết phải làm sao?

- Tỷ tỷ yên tâm, đệ biết rồi!

Ngô Minh mỉm cười đáp.

Không hiểu sao khi nhìn đệ đệ biết tiến biết lùi, hiểu được mất, dường như trưởng thành trong chớp mắt lại khiến Ngô Tinh có chút tiu nghỉu, đột nhiên tháo chiếc nhẫn đen sẫm phát sáng, kiểu dáng bình thường đeo lên tay Ngô Minh.

- Đây là... vũ khí pháp thuật?!

Ngô Minh nheo mắt lại, kinh ngạc nói.

Hắn vẫn là biết nhìn hàng, cái nhẫn này trông bề ngoài đen thui, nhưng từng tầng từng tầng vẫn rất có quy luật, phía bên trong còn có phù văn tinh tế tỉ mỉ.

Quan trọng nhất là sau khi đeo nhẫn lên, một tia chân khí ở trong đan điền của hắn bắt đầu rục rịch, sao còn không đoán ra là hàng quý hiếm được chứ?

- Đây là nhẫn Ô Kim, vũ khí pháp thuật cấp thấp, cách một khoảng vẫn có thể tổn thương người khác, lúc trước Lâm Kỳ chính là chết dưới uy lực của nó, chỉ là phải thúc đẩy được chân khí nên trước kia tỷ mới chưa đưa cho đệ, bây giờ thì không vấn đề gì...

Ngô Tinh hời hợt nói, thế nhưng trong lòng Ngô Minh lại vô cùng chấn động.

Một vũ khí pháp thuật! Cho dù là hàng cấp thấp, so về giá trị thì cái nhẫn hỏa thuật trước kia hoàn toàn không thể sánh được.

- Tỷ tỷ... tỷ đưa cái này cho đệ, vậy trên người tỷ...

Vũ khí pháp thuật không phải món đồ thông thường, Ngô Minh thậm chí còn nghi ngờ Ngô Tinh từ trên xuống dưới chỉ có mỗi cái này mà thôi.

- Đệ yên tâm, trong đạo quán lúc này vẫn không kẻ nào có thể làm khó được tỷ!

Ngô Tinh hơi có chút ngang ngược mà khoát tay, lại mềm giọng nói: "Đệ cứ giữ lấy đi! Còn nữa... mấy ngày nay ta đang vận động để nhận đệ vào đạo quán, bộ "Linh Quy Dưỡng Khí công" kia được chuyển hóa từ khẩu quyết của Đạo gia mà thành, phù hợp với tự nhiên, nhất định không được lười biếng đó..."

-... Đa tạ tỷ tỷ!

Nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt Ngô Tinh, lại biết tính cách nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy của cô nương này, Ngô Minh cũng không từ chối mà cầm lấy vật kia, trong lòng lại âm thầm nhớ kỹ.

- Mặc dù ta đã không phải là Ngô Minh của trước kia, thế nhưng tỷ đối tốt với ta như vậy, ta cũng sẽ dốc lòng báo đáp, nhất định bảo vệ tỷ chu đáo!

Ngô Minh từ trước đến nay rất xem trọng "Một người làm quan, cả họ được nhờ", "Nhận một chút ân huệ nhỏ, phải báo đáp gấp bội".

Tất nhiên không thể nói với Ngô Tinh về bí mật của Chủ Thần Điện, nhưng đợi sau này hãn trưởng thành mạnh mẽ hơn, nhất định sẽ báo đáp cô nương này.

Dù sao cũng mạo danh đệ đệ của người ta, lại lấy đi không biết bao nhiêu lợi ích như vậy, không báo đáp lại hãn sẽ nghĩ không thông.

Đương nhiên bây giờ hãn vẫn còn nhỏ yếu, tất nhiên sẽ không làm kiêu, cứ thế nhận lấy là được.

Đêm đến.

Ngô Minh nằm trên giường nhỏ mềm mại, đuổi hết đám nha hoàn hạ nhân ra ngoài, gối đầu lên hai cánh tay chậm rãi nhắm mắt, trong lòng gọi Chủ Thần Điện.

- Đỉnh! Tra thấy Luân Hồi Giả canh thân sáu mươi chín, tông đồ của Chủ Thần yêu cầu được tiếp dẫn, quyền hạn thông qua, cho phép tiến vào!

Trong nháy mắt, Ngô Minh có cảm giác đang liên lạc với một không gian thần bí mà to lớn vô hạn.

Nếu như là một Luân Hồi Giả bình thường thì chỉ có thể bị động đợi Chủ Thần Điện cuốn vào, sao có thể coi Chủ Thần Điện như nhà mình, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra như thế này được chứ?

Thế nhưng Ngô Minh lại có quyền riêng, có thể tùy ý quay lại.

- Đợi sau này Chủ Thần Điện có thể dùng thân thể thực xuyên qua, vậy mới là con át chủ bài lớn nhất! Đến lúc đó thế gian tuy rộng lớn cũng không có mấy người có thể làm khó mình!

Chỉ cần có thể đặt thân thể thực của mình vào trong Chủ Thần Điện là coi như có một nơi tránh nạn hoàn mỹ nhất rồi.

Đáng tiếc bây giờ Chủ Thần Điện vẫn chưa có chức năng này, khi Luân Hồi Giả làm nhiệm vụ, thân thể ở thế giới thực ngược lại trở thành sơ hở lớn nhất.

- Đỉnh! Tra thấy Luân Hồi Giả mang theo vũ khí pháp thuật cấp thấp, có muốn bỏ ra năm mươi tiêu công để mang vào theo hay không?

- Móa! Đến ta còn muốn thu tiền?!

Ngô Minh có chút buồn bực, đương nhiên ngay lập tức lựa chọn không.

Tuy rất muốn kiểm định một chút, thế nhưng trước khi nhiệm vụ luân hồi lần sau mở ra sẽ có cơ hội, điểm thành tích quý giá, không thể tiêu tốn như vậy được.

Ánh sáng lóe lên, Ngô Minh lại thấy được không gian trắng xóa mịt mù kia, chăm chú nhìn lên Chủ Thần Điện to lớn hùng vĩ trên chín tầng mây.

- Bây giờ mình mới buồn bực chút chút, mấy người tu đạo kia, đặc biệt là người mới lần đầu tiên tiến vào còn không phải khóc chết luôn sao...

Mặc dù giáo đầu dạy võ công Phong Hàn có cái nhìn phiến diện, thế nhưng Ngô Minh hỏi thăm nhiều nơi, kết hợp với kinh nghiệm của bản thân liền biết trong thế giới Đại Chu, mấy chức vụ hệ pháp thuật như đạo sĩ, pháp sư, Saman... đâu đâu cũng đều là các anh đẹp trai nhà giàu lại cao lớn!

Đương nhiên cũng chính vì thế, mấy chức vụ thuộc hệ pháp thuật này phụ thuộc khá nghiêm trọng vào vật ngoài thân, đặc biệt là lúc mới bắt đầu luyện thành tu vi!

Đạo sĩ, pháp sư lúc đó cũng giống như các đệ tử Nho gia chưa đủ hiểu biết, chưa thể ra ngoài du lịch, mỗi ngày đều phải đọc Kinh dưỡng khí, nếu như phải thi triển pháp thuật thì với chút pháp lực nhỏ nhoi của bọn họ không thể không nhờ cậy bùa chú, vũ khí pháp thuật.

Mà Luân Hồi Giả lần đầu tiên vào Chủ Thần Điện cố tình đến một điểm thành tích trên người cũng chả có...

- Đây quả thực là cái hố giết người không đền mạng...

Ngô Minh mở danh mục trao đổi ra, xem đến cột dụng cụ: "Mà giá cả trao đổi của vũ khí phép thuật cũng như các loại dụng cụ khác lại cao, đã vậy còn giới hạn yêu cầu đại công, thiên công nữa chứ. Cũng chính vì bây giờ Chủ Thần Điện chỉ là một thế giới tinh thần cho nên mới không khuyến khích trao đổi ra vũ khí phép thuật thực sao?"

Do có được kinh nghiệm từ kiếp trước, lúc này Ngô Minh to gan đặt ra giả thiết, thế mà lại có vẻ bắt ra mạch của Chủ Thần Điện.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 15: Giác Ngộ

Phương pháp luyện công, khẩu quyết gì gì đó đều là hư không, cho dù có trao đổi cũng không mất đồng nào.

Thế nhưng vũ khí pháp thuật, dòng máu các loại thì lại khác biệt rất lớn.

Do đó muốn trao đổi thành vật thực, mang vào thế giới Đại Chu thì cũng phải trả giá cao hơn nữa mới được.

- Từ đó có thể thấy... Chủ Thần Điện vẫn nằm trong một không gian tinh thần, đang hướng đến quá trình chuyển hóa thành vật chất, giai đoạn sơ cấp... ây da trách nhiệm thì nặng mà đường thì xa...

Ngô Minh nhìn sang trạng thái của mình:

- Số hiệu Luân Hồi Giả: Canh Thân sáu mươi chín.
- Họ tên: Ngô Minh.
- Tu vi: Nhục Thân cảnh tầng năm Chân Khí.
- Trang bị: Không.
- Danh hiệu: Tông đồ của Chủ Thần.
- Thuộc tính hầu như trắng xóa cả...

Ngô Minh thở dài một tiếng, lập tức lên giọng nói: "Chủ Thần Điện, chi ra một trăm tiểu công, đổi lấy một cơ hội giác ngộ "Linh Quy Dưỡng Khí công"."

- Đỉnh! Tra thấy Luân Hồi Giả sở hữu tâm pháp "Linh Quy Dưỡng Khí công", phù hợp yêu cầu! Tiêu tốn một trăm tiểu công, bắt đầu giác ngộ!

Một cột sáng màu trắng đáp xuống bao trùm lấy Ngô Minh bên trong.

Dường như trong nháy mắt, hần cảm thấy bảy trăm năm mươi tiểu công của mình rút mất một trăm, chỉ còn lại con số sáu trăm năm mươi.

Đương nhiên, đau lòng chỉ trong chốc lát, ngay sau đó Ngô Minh thấy lòng mình hoảng hốt, tựa như quay lại thời kỳ hỗn mang thượng cổ.

Bên bờ sông lớn, cây cỏ mọc cao chót vót vươn thẳng lên trời, che lấp mặt trời mặt trăng, vật xung quanh thứ gì cũng cao to thế, cứ như đến từ thế giới người khổng lồ vậy.

Mà trong chỗ đất trũng bên bờ sông có một ngọn núi nhỏ hình dạng như cái mai bồng nhiên chấn động, phát ra âm thanh gầm rít như loài rồng!

Ầm! Ầm!

Đá trên núi lăn xuống đem theo lượng lớn rêu xanh, một cái mai rùa có hoa văn đặc biệt xuất hiện, bốn cái chân rùa cực kì thô to có vảy, giữa các ngón chân có màng, cuối cùng là móng vuốt vươn ra, cả ngọn núi nhỏ bồng nhiên đứng dậy, biến thành một con thần thú thời hỗn mang!

- Đây là... Đẳng Xà quán quanh lưng, thủy hỏa kết hợp, nhật nguyệt tương phối, là Thượng Cổ Huyền Quy!

Trong lòng Ngô Minh cực kỳ chấn động, khắc sâu hình ảnh này vào tâm trí.

Tích tắc sau đó hắn liền trở về trong không gian Chủ Thần Điện, khiến hắn rõ ràng tất cả những thứ vừa diễn ra chỉ là ảo giác!

Thế nhưng chỉ cần một ánh mắt cũng đủ làm hắn ghi tạc hơi thở thể lương mà xưa cũ của thời thượng cổ vào tận đáy lòng.

- Thần Quy tuy thọ nhưng vẫn có hạn, Đấng Xà đạp sương bay lên nhưng chết đi cũng hóa thành tro tàn...

Ngô Minh lẩm bẩm, chỉ cảm thấy một hồi bi thương ập đến khiến hắn tràn ngập cảm giác đời người thật quá ngắn ngủi, từ đó cảm khái trần thế như một giấc mộng cùng giấc ngộ to lớn muốn theo đuổi sự siêu thoát!

Trong ý cảnh này, dòng khí lưu chuyển trong cơ thể hắn bất giác thay đổi, đường vận khí của Quy Tức công trước kia vừa chuyển liền trở nên càng thâm sâu u tịch, mang theo cảm giác chân định.

Ở trong tình cảnh không có gì mà vẫn tĩnh lặng, không làm gì mà bình định được, không biết gì mà như đã biết, đó chính là chân định!

Đến lúc này Linh Quy Dưỡng Khí công của hắn không chỉ hoàn thiện bước đầu mà còn tiến vào trong trạng thái huyền diệu khó có thể giải thích được.

- Linh Quy Dưỡng Khí công (Sơ cấp)

Cũng không biết đã qua bao lâu, Ngô Minh nhìn gợi ý mới xuất hiện trên thuộc tính của mình liền cảm khái: "Ngô Tinh nói bộ "Linh Quy Dưỡng Khí công" này được chuyển hóa từ khẩu quyết của Đạo gia, quả nhiên có chút đạo lý... Chủ Thần Điện cũng không dối trên lừa dưới."

Vốn dĩ với tư chất bẩm sinh của hắn, cho dù có vùi đầu khổ tu “Linh Quy Dưỡng Khí công”, muốn hoàn thiện bước đầu cũng không thể trong ngày một ngày hai.

Dù sao, chỉ phân biệt huyết đạo, vận khí đả thông kinh mạch thôi cũng đã phải vô cùng thận trọng! Không thể phạm sai lầm, kẻ khác cho dù tài cao ngất trời cũng phải cực kỳ cẩn thận, suy luận diễn giải xong xuôi mới dám bắt đầu luyện tập.

Với cái tiến độ này, cho dù trước đó Ngô Minh vẫn một mực luyện Quy Tức công thì tối thiểu cũng phải mất trăm ngày mới có thể xem như hoàn thiện bước đầu.

Nào giống như bây giờ?

Mới chỉ sau một lần giác ngộ, Ngô Minh đã cảm thấy toàn bộ chân khí trong cơ thể mình chuyển hóa, không chỉ vậy hơi thở cũng kéo dài, như có như không, như ngắt như nối, như biến thành bản năng, cũng chính là biểu hiện trên người có công phu, vô cùng quen thuộc mà di chuyển!

- Đi xong bước này, tối thiểu cũng giảm được nửa năm nỗ lực!

Ngô Minh rất vừa lòng, lật lật danh sách trao đổi rục rờ đủ loại, đặc biệt là cột Vu thuật đạo pháp, hơi có chút tiếc nuối.

- Cho dù lúc trước bị kiểm tra qua một lần, nhưng Ngô Tinh đã nói đến việc muốn vận động để đưa mình vào Đạo quán thì rõ ràng vẫn có chút tin tưởng... Nếu đã như vậy, những khẩu quyết pháp thuật khác không cần luyện nữa, nếu không đến khi tra xét hơi thở không tinh khiết chỉ là chuyện nhỏ, nhờ không may bị xem như gian tế của môn phái khác thì đúng là có nhảy xuống Hoàng hà cũng không rửa sạch tội...

Vật có thể tìm thấy ở thế giới Đại Chu liên không lấy của Chủ Thần Điện, đây là nguyên tắc chung mà Ngô Minh mới định ra.

Cũng giống như lần này hắn lấy được “Linh Quy Dưỡng Khí công” và món vũ khí pháp thuật cấp thấp - nhẫn Ô Kim từ chỗ Ngô Tinh, xem như lời được gần cả nghìn tiểu công.

- Vẫn nên giữ lại tiểu công, chưa đến lúc bắt đắ dĩ, trước lúc thực hiện nhiệm vụ phó bản hay mọi việc đã được chuẩn bị sẵn thì không thể đụng đến!

Ngô Minh lật đi lật lại danh sách trao đổi.

Hắn có tầm nhìn chân thực, mấy chỗ viết "Không có" kia đương nhiên không cần nhìn đến, dù vậy Chủ Thần Điện hiện tại muốn thỏa mãn hắn đã là quá dư dả rồi.

- Có một vũ khí lợi hại như vậy trong tay, loại đạo nào không tu được chứ?

Ngô Minh càng lật càng tự tin hẳn lên.

Văn nghèo võ giàu, tu pháp phá nhà! Muốn tu luyện pháp thuật, tiền bạc, bạn tu, phương pháp, địa điểm tu luyện là không thể thiếu, trong đó tiền bạc là quan trọng nhất!

Mặc dù không thể trực tiếp trao đổi nhưng Ngô Minh lật xem nhiều lần liền hiểu được một số thứ.

Cho dù là pháp thuật cấp thấp nhất cũng cần nhiều vật liệu kỳ quái mới có thể luyện thành.

Thiết Thai, Kim Tinh, Ngân Phách gì gì đó đều là đồ trẻ con, một số vật liệu tu luyện phép thuật tà môn mới thực sự khiến người ta đau đầu.

Ví dụ chỉ đơn giản như đạo pháp "Thúc Âm Sách" thôi cũng đã cần thu thập tóc máu của một đứa bé gái sinh vào giờ âm ngày âm tháng âm

năm âm, móa nó còn cần đến bảy bảy bốn chín đũa bé gái khác nhau nữa chứ!

Còn một cái gọi là "Tang Môn Đình", muốn luyện thì phải tìm một cây đinh sắt của một chiếc quan tài làm bằng gỗ cây hòe đã chôn ở nơi nhiều âm khí trên trăm năm, thậm chí nguyên nhân chết, mệnh cách hay cả bát tự của người chết cũng có yêu cầu!

Cực phẩm như đan sa, giấy bùa bào chế sáu bảy năm trở lên hay linh dược vài chục năm, vài trăm năm các loại thì lại càng không cần nói đến.

Dù sao chỉ có thứ người không tưởng tượng ra được, còn lại chẳng có gì mà người tu đạo không cần!

Vật liệu như thế có tiền chưa chắc đã mua được, phải kết hợp tiền bạc và thế lực, một thứ cũng không được thiếu!

- Chả trách Ngô Tinh muốn gia nhập đạo quán, trước hết không nói đến truyền thụ Đạo pháp, chỉ phân phối mấy thứ thượng vàng hạ cám kia thôi... cũng không phải một Ngô gia nho nhỏ có thể cũng cấp được...

Ngô Minh dụi dụi con mắt: "Cơ mà... trong Chủ Thần Điện cũng có mấy thứ vật liệu này, chỉ cần người đủ điểm thành tích, muốn đổi bao nhiêu liền có bấy nhiêu! Lợi ích lớn như vậy nếu không trù tính tốt thì thật là áy náy... Chỉ là..."

Ngô Minh lại nghĩ đến một phương diện "đau trứng".

Nếu Chủ Thần Điện đã thu tiền đem vật phẩm vào thì chẳng có lý gì đem ra mà không mất phí cả.

Dựa theo cách làm như gian thương cướp giật mà bóc lột đến hai lần mỗi khi muốn đổi điểm thành tích của nó liền biết, lần này mà không thu hai lần tiền thì quả không có thiên lý!

Cũng chính là nói, vật phẩm sau khi đổi ra chỉ có thể tự mình dùng trong không gian Chủ Thần, muốn đem ra ngoài làm kinh doanh hả? Ha ha... nội thuế thôi cũng đủ khiến người lỗ vốn học máu rồi!

- Đáng tiếc... Đáng tiếc...

Ngô Minh lập tức buồn bực: "Nếu như quyền hạn của mình có thể miễn đi tầng bóc lột này thì chỉ sợ mua đi bán lại vật phẩm thôi cũng đủ phát lên rồi..."

-... Chợt có tên môn đồ điên cuồng mài dao trong đêm, để tinh phiêu diêu lay động, các vì tinh tú cao đẹp, bắt đầu từ hôm nay thay đổi hoàn toàn, giết người cần gì phải tiếc tay...

Trong thư phòng, Ngô Minh tay cầm sách, vẻ mặt ngơ ngác.

Mà bìa trong quyển sách cổ, bên trên giấy trắng có một hàng chữ đen, mấy chữ "Sử luận tạp bản – quyển 7" đặc biệt dễ thấy.

Nếu đã đến Đại Chu thì không thể không hiểu lịch sử, Ngô gia dù gì cũng là một gia đình giàu có, cho dù tên công tử bột trước kia không học hành gì nhưng trong thư phòng vẫn có vài quyển sách để trang trí.

Lúc này lại lợi cho Ngô Minh.

- Sau Đại Hạ là Đại Thương, hoàng đế cuối cùng của nhà Thương vô đạo, lại có Thái tổ Đại Chu lợi dụng thời cơ nổi dậy, lập nên Trung Nguyên, cách đây hai trăm lẻ bảy năm...

- Đại Chu Vĩnh Bình năm thứ bảy, Linh đế tại vị, kinh đô và các vùng lân cận gặp hạn hán lớn, đồng ruộng khô hạn trải dài nghìn dặm, có tên phản tặc tên là Hoàng Kiệt lợi dụng thời cơ mà nổi dậy, tùy tiện làm loạn chốn kinh kì khiến Linh đế phải dời đô, không lâu sau liền lo sợ mà chết... Kẻ này làm loạn suốt mười bảy năm mới bình định được, sử gọi là loạn

Vĩnh Bình... Từ đó về sau vận nước Đại Chu ngày càng suy yếu, các hoàng đế kế vị sau đó không tới ba năm liền nối nhau băng hà, cho tới người kế vị hiện nay, niên hiệu Bình An, đáng tiếc chỉ là một đứa bé mới hơn mười tuổi...

Ngô Minh gấp sách lại, thở dài: "Nước không có vua lớn, xã tắc sau này, trong có quyền thần, ngoài có mối họa từ các chư hầu, phiên trấn, tiết độ sứ... Chư Tử Bách Gia nổi dậy, thật sự là tiết tấu thiên hạ đại loạn... chả trách mình phải sống trong hầm đất..."

- Cơ mà thiên hạ đại loạn hay không cũng chả liên quan gì đến con sâu gạo như mình, quan trọng là bài thơ châm biếm Hoàng Kiệt này sao lại quen tai thế nhỉ?

Ngô Minh gõ gõ đầu, nín thình mà bỏ sách xuống, chuẩn bị đến võ trường.

- Vẫn nghe quen quen... chẳng lẽ thế giới này có nhiều người xuyên việt lắm à?

Hai mắt Ngô Minh đờ đẫn, trước ngực bỗng nhiên đình trệ.

- Ấy da!

Tiếng kêu đau của một cô gái trẻ truyền đến, lập tức có âm thanh chén bát rơi vỡ đi kèm.

- Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết! Cô gái mặc áo váy xanh lá sen kinh sợ liên tục nhận lỗi, Ngô Minh lại ngăn người.

- O? Tú Vân cô nương, là cô!

Ngô Minh nhận ra rồi, cô gái nhỏ trước mặt rõ ràng là cô Lý Tú Vân lần trước.

Lại nói lúc đầu hẳn sợ gặp đối phương, vẫn luôn trốn trong thư phòng, thế nhưng sau đó Ngô Tinh trở về đương nhiên sẽ không khách khí với Lý Tú Vân, trực tiếp đuổi cô ta ra khỏi phòng ngủ của Ngô Minh, đoạt lại "lãnh địa" của hẳn.

Từ đó về sau Ngô Minh rất ít gặp lại đối phương, cũng không biết bị sắp xếp đến chỗ nào rồi.

Bây giờ xem ra tình cảnh cũng không được tốt lắm.

- Đứng lên đi!

Ngô Minh đưa tay ra muốn đỡ, lại thấy ánh mắt đối phương như nai con sợ hãi, hậm hực thu tay về.

- Tú Vân cô nương... xin lỗi, ta lập tức ra lệnh cho người đưa cô về nhà!

Biết đối phương có ý tránh mình, lại cực kì sợ hãi mình, Ngô Minh liền nói.

- Không! Không! Ta không trở về, Minh thiếu gia tha mạng! Chuyện gì nô tỳ cũng sẵn sàng làm, người đừng đuổi ta đi!

Ai ngờ vừa nghe muốn đưa cô ta về nhà, Lý Tú Vân lại càng sợ hãi, thậm chí thân thể bắt đầu phát run.

Ngô Minh thậm chí hoài nghi đối phương vài giây sau đó sẽ chồm lên ôm lấy hai chân mình, không kìm được có chút tò mò: "Rốt cuộc là có chuyện gì? Cô nói thẳng ra đi!"

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 16: Thuế Đất

Nghe cô gái trẻ nước mắt giàn giụa giải thích, Ngô Minh xem như hiểu rõ tình hình.

Nguyên nhân của việc này đại khái bắt nguồn từ ba chữ "Ăn tuyệt hậu"!

Cha mẹ Lý Tú Vân đều chết hết, nhà lại không có đàn ông, không có con trai kế thừa gia sản, việc này trong mắt người dân khác trong thôn liền trở thành sau khi tuyệt hậu có thể chia nhau món lợi một cách chính đáng.

Càng không nói đến Lý gia cũng xem như có chút tài sản, tính thêm cả khoản trước đó Ngô Minh cho quả thật khiến không ít người tơ tưởng.

Nếu như Lý cô nương trở về, bảo vệ không được gia sản cũng chỉ là chuyện nhỏ, vừa mất tiền lại vừa mất người, sau cùng có khi còn bị bán đi nơi nào không biết.

- Vậy cô ở lại đây thì không sao... Ó!

Ngô Minh vỗ đầu một cái, cuối cùng nhớ ra mình cũng là giai cấp có đặc quyền.

Lúc trước đánh chết Lâm Kỳ, xảy ra việc lớn liên quan đến mạng người mà nhiều ngày như vậy cũng không có nha dịch nào dám đến nhà tra hỏi, có thể thấy rõ sự hung hăng càn quấy, ngang ngược hống hách của Ngô gia.

Mà Lý cô nương được Ngô gia bảo vệ, nghe nói còn là thiếp thất của Ngô thiếu gia, cho dù là nửa thiếp thất nửa nô tỳ cũng không phải một người dân bình thường trong thôn dám mơ ước đến.

- Mong Minh thiếu gia đừng đuổi ta đi, tiểu nữ kiếp sau kết cở ngậm vành cũng sẽ báo đáp...

Lý Tú Vân nói xong liền quỳ xuống, nước mắt giàn giụa khiến Ngô Minh hơi ngại ngùng.

- Thôi bỏ đi... Cô thích ở bao lâu thì ở bấy lâu!

Ngô Minh phát phát tay, nghĩ đến Ngô gia nhà lớn nghiệp lớn, nuôi thêm một miệng ăn cũng không vấn đề gì.

Dù sao thì cô nương Lý Tú Vân này trông cũng môi hồng răng trắng, giữa hai lông mày có vài tia quyến rũ, dáng người khá đẹp, tên công tử bột trước kia cũng rất có mắt nhìn người.

Như nhìn thấy ánh mắt của Ngô Minh, gò má Lý cô nương thoáng chốc đỏ bừng, một đường lan xuống cổ.

Theo đạo lý lúc này Ngô Minh là chủ nhà, có muốn làm gì cô ta cũng là điều hiển nhiên, yên dạ yên lòng, thế nhưng Ngô Minh chỉ chầm chậm đi qua, cũng không nói thêm gì.

- Cơ mà... cũng không nên chỉ hoàn toàn nghe lời một phía của cô gái này, nuôi cô ta cũng coi như làm việc thiện, nhưng vẫn nên phái người đi xem xét, nếu như...

Lý Tú Vân quay lưng lại với Ngô Minh nên không nhìn thấy, Ngô Minh vừa quay người, trong con ngươi xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Trên đài diễn võ, Phong Hàn ăn vận chỉnh tề, sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn:

- Võ công tại hạ đang luyện chính là Kim Cang Đại Lực Ứng Trảo Thủ! Võ công này lưu truyền rất rộng rãi, môn phái đông đảo, ta thuộc nhánh "Thiên Ứng", bí truyền là "Thiên Ứng Thập Tam Liên Kích", luyện thành có thể như chim ưng bay lượn xung quanh, từ trên đánh xuống, cực kì mạnh mẽ!

Hắn nói đến đây liền giơ hai tay ra: "Thiếu gia hãy nhìn tay của ta!"

Ngô Minh tiến lên nhìn thì thấy gân cốt trên hai tay Phong Hàn quặp vào nhau, vừa đen vừa cứng, thon dài biến dạng giống như móng gà, không kìm được mà lòng lạnh ngắt: "Ta luyện đến cuối cùng hai tay sẽ không biến thành thế này chứ?"

- Ha ha! Đương nhiên là không! Thứ thiếu gia đang luyện là nội công thượng thừa, phát triển từ trong ra ngoài, tự nhiên mà thành, không cần phải ngâm nước thuốc nhiều lần, cũng không cần đập hai tay thành đường cong!

Phong Hàn nói mà thốn thức không thôi, sau khi Ngô Minh không biết vô tình hay cố ý nói sẽ truyền thụ Quy Tức công và Linh Quy Dưỡng Khí công cho hắn, hắn liền không giấu diếm gì Ngô Minh nữa.

Dù sao, mặc dù gân cốt kinh mạch của hắn đã ổn định, sửa lại chỉ tốn sức tốn thời gian, lại làm nhiều công ít, thế nhưng có thể ban phước cho con cháu sau này hắn đương nhiên không dám lười biếng.

- Vấn đề then chốt của Kim Cang Đại Lực Ứng Trảo Thủ tại hạ đã dốc lòng truyền dạy, tiếp theo chính là luyện! Khổ luyện! Trước cào cát vàng! Sau cào đá viên! Cuối cùng là cào vụn sắt! Luyện thành móng tay có thể lúc cứng lúc mềm, không gì kiên cố mà không phá nổi!

- Tuân mệnh!

Ngô Minh mặc trang phục luyện công, tràn trề tư thái anh hùng, đối mặt với chậu cát vàng trước mặt bắt đầu luyện tập đầu ra đấy.

- Phi Ứng Phác Dương!

- Ứng Kích Trường Không!

Trên thao trường tiếng hít thở âm ỷ, trào phong bức người, Phong Hàn nhìn mà liên tục gật đầu: "Vốn tưởng chỉ là một tên công tử bột, không ngờ rất có nghị lực, lại có căn cơ..."

Phong Hàn hiểu rõ, có một khởi điểm như vậy, chỉ cần Ngô Minh cố gắng bằng một nửa mình trước kia thôi, thành tựu trong tương lai hoàn toàn có thể vượt xa. Đây chính là quy luật của thế giới, vô cùng tàn khốc! Con cháu nhà giàu cố gắng một phần, sĩ tử nhà nghèo phải cố gắng gấp mười lần, một trăm lần mới có thể đuổi kịp!

Sắc mặt hẩn ngẩn ngơ, như nghĩ đến cái gì đó mà trầm mặc trong chốc lát, nhìn nhìn mặt trời rồi nói: "Đủ rồi! Minh thiếu gia, người mới bước đầu luyện tập, nếu không muốn gân mạch xương cốt bị tổn thương thì có thể dừng lại rồi!"

- Không cần!

Ngô Minh mồ hôi như mưa: "Ta cảm thấy... bây giờ ta còn lâu mới tới cực hạn!"

Đột nhiên ở giữa thao trường, móng vuốt quét qua như gió, ác liệt bức người, giữ chặt hai bên cọc gỗ, hơi thở kéo dài, khoang mũi rung ra tiếng, trên tay dùng lực vừa cuộn vừa quấy: "Mãnh Cầm Tê Dương!"

Đùng ùng!

Hai âm thanh cực lớn vang lên, vụn gỗ bay tán loạn, hai cánh tay của hình nhân vậy mà bị Ngô Minh vặt xuống.

- Đây... Đây... Kim Cang Đại Lực Ứng Trảo Thủ bước đầu hoàn thiện! Còn có hơi thở này...

Phong Hàn tiến lên, nhìn đôi bàn tay trắng nõn như bạch ngọc không có một vết chai, giống như một công tử con nhà giàu được bảo dưỡng cẩn thận của Ngô Minh, trên mặt lộ vẻ chấn động kinh ngạc không thôi.

Sao có thể biết lúc này Ngô Minh đã dùng nội công thượng thừa bảo dưỡng đôi bàn tay, hoàn toàn không bị chút tổn thương nào, vô cùng nội liễm, một chương đánh ra mang theo sức mạnh của quỷ thần, tràn trề khó có thể ngăn chặn!

Đây là cảnh giới cao nhất mà hắn ta luôn theo đuổi, thế mà Ngô Minh chỉ cần nhẹ nhàng nhàng là đã đạt được.

Sự chênh lệch rõ ràng như vậy thật khiến hắn có chút nản lòng thoái chí, lòng tự ái bị đả kích nặng nề.

- Quy Tức nhập định! Mạch khí dài lâu... Thiếu gia ngài thế mà đã luyện Linh Quy Dưỡng Khí Công từ từ đạt đến độ hoàn mỹ nhất! Thật là khó mà tin nổi.

Trong mắt Phong Hàn liên tục hiện lên sắc thái khác thường: "Loại võ công này tràn trề sức sống, chuyên về dưỡng sinh, quả là sự kết hợp tuyệt vời với Ứng Trảo Thủ mạnh mẽ hung tàn! Dùng để ôn dưỡng đôi tay hoàn toàn không cần lo bị thương nữa... Chúc mừng thiếu gia, Tiên Thiên đã ở ngay trước mắt rồi!"

Thực ra sau khi Ngô Minh lĩnh ngộ Linh Quy Dưỡng Khí Công liền biết mình đã không còn gặp bất kỳ trở ngại nào trên con đường tiến đến cảnh giới Tiên Thiên.

Người luyện võ ở Chân Khí cảnh đã hóa ra chân khí, ở Tiên Thiên cảnh cũng chỉ là quá trình bổ sung chân khí cho toàn thân, ôn dưỡng căn nguyên, trở về với năng lực bẩm sinh.

Lúc này Ngô Minh đẩy chân khí di chuyển đến đôi tay, điều dưỡng gân mạch xương cốt, rõ ràng đã bước qua bước then chốt nhất!

Sau Tiên Thiên chính là Ngoại Cương! Có thể đem tiên thiên chân khí đẩy ra ngoài ba tấc, cách một khoảng cũng có thể làm bị thương người khác, không thứ kiên cố nào không phá bỏ được! Sau Ngoại Cương là Nội Cương, cương khí phân bố khắp toàn thân, thậm chí nội tạng xương cốt cũng cô đọng thành một tấm cứng như thép! Một người luyện võ như vậy, nhập ngũ liền trở thành kẻ có thể địch lại trăm người! Dân thường cũng có thể phong hàm cửu phẩm, chức quan võ lại càng dễ lấy! Đáng tiếc...

Phong Hàn thở dài một tiếng.

Bản thân hắn cũng đã đạt đến cảnh giới này, kiếm một chức quan không khó, nhưng muốn nghĩ đến thăng bát phẩm, thất phẩm sau này lại khó hơn lên trời!

Dù sao, ngoại trừ nhà giàu có danh tiếng thế lực, võ tướng hạng này yêu cầu về mưu lược binh pháp cực kì cao, hắn là con nhà nghèo, có thể luyện võ đạt đến cảnh giới như bây giờ đã là rất may mắn rồi, làm gì còn thời gian đi nghiên cứu binh pháp? Lại thêm không có căn cơ, quả thật là không cách nào ngẩng đầu lên được.

Loại người này nếu như không có mảnh khốe riêng, cả đời tối đa cũng chỉ có thể làm một trợ thủ hoặc làm tay sai được những gia tộc giàu có hay nhà quan lớn nuôi dưỡng mà thôi.

- Nếu có cơ hội để tiến cử, Ngô Minh nhất định không quên Phong sư phụ!

Ngô Minh hứa, mắt đối mắt mà nhìn Phong Hàn một cái, tất cả đều diễn ra trong im lặng.

...

Thu đến hạ đi, thời gian hơn một tháng đã yên lặng trôi qua lúc nào không hay.

Trong khoảng thời gian này, Ngô Minh vẫn luôn yên tâm làm một con gián đất sống trong ụ bảo vệ, mỗi ngày đều không ngừng luyện công, tiện thể cẩn thận vươn râu ra tìm hiểu tình hình địa phương, thế cục thiên hạ.

Mà chỉ trong vòng vài tháng này, cả võ công lẫn kiến thức của hắn đều có tiến bộ lớn.

Đầu tiên là tiêu hóa hoàn toàn kí ức của tên công tử bột trước kia, có thể tự tin đối mặt với bất kì ai mà không lộ ra sơ hở.

Ngoài ra, một đôi Kim Cang Đại Lực Ứng Trảo thủ đã luyện đến vô cùng thành thạo, khiến Phong Hàn không ngừng cảm thán, nói ngoại trừ kinh nghiệm đối mặt với địch hại đạo tùy cơ ứng biến thì đã không còn gì để dạy nữa rồi.

Mùa thu thu hoạch để cất trữ cho mùa đông!

Đối với bất kỳ nhà nông nào mà nói, mùa thu là mùa quan trọng nhất trong năm, thậm chí còn liên quan mật thiết đến kế sinh nhai của cả gia đình.

Thu hoạch ở một nước nông nghiệp thời cổ đại còn ảnh hưởng đến vận nước, vô cùng trọng đại.

Đến mùa này, làm chủ nhà trên danh nghĩa của Ngô gia, Ngô Minh cũng không được nhàn rỗi, mỗi ngày đều phải xuống thôn tuần tra, ít nhất

cũng làm ra vẻ.

Dù sao đất tốt xung quanh cái ụ bảo vệ này, thậm chí vài thôn gần đây đều mang họ "Ngô", nông dân cũng hơn nửa là tá điền của Ngô gia.

Tuy mấy công việc cấp thấp này đều do đám chó săn của Ngô quản gia giải quyết, nhưng Ngô Minh cũng không thể không lộ mặt.

- Ủ! Năm nay thu hoạch không tồi!

Ngô Minh chấp hai tay, vừa đi trên bờ ruộng nhìn các loại ngũ cốc như gạo, lúa mạch tràn đầy vừa không khỏi nói một câu.

Theo tính toán của hắn, một mẫu này thu hoạch được khoảng một thạch đến hai thạch, so với kiếp trước thì thật đáng rầu, nhưng đối với người thời này thì cũng có thể xem như thu hoạch tốt rồi.

- Đều là nhờ phúc của chủ nhân ngài!

Bên cạnh Ngô Minh có một nông dân già cả đang khom mình, dáng người tháo vát thật thà, đôi tay khô nứt thô ráp, trong mắt lại có tia giáo huấn của sơn dân, vừa xoa xoa tay vừa nói.

- Thôn này cũng do lão Tôn ông làm việc tốt! Ngô Minh cười cười, nhìn lão Tôn: "Còn gì nữa, nói đi...!"

- Chủ nhân... năm nay mặc dù thu hoạch tốt, nhưng năm trước hạn hán lớn, lương thực mùa đông của thôn dân chưa thấy đâu, năm nay trong thôn còn chết mất một con trâu, đào mương nước cũng cần dùng người, tổn không ít công sức...

Lão Tôn nói, suýt chút nữa mắt nước mắt lưng tròng: "Thuế đất năm nay?"

- Ha ha... thôi bỏ đi! Cứ theo lệ cũ mà làm!

Ngô Minh nhìn chăm chăm lão Tôn, cười mà không nói, đợi đến khi trán đối phương rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh dày đặc mới cười nói.

- Đa tạ chủ nhân! Đa tạ chủ nhân!

Lão Tôn cảm động đến rơi nước mắt, như trút được gánh nặng, nhìn dáng vẻ của lão như suyt chút nữa quỳ xuống lạy Ngô Minh, lại lộ ra vẻ tươi cười: "Chủ nhân nghỉ ngơi một chút, thức ăn buổi trưa đã chuẩn bị xong rồi, gà mái già đêm qua đã bắt đầu hầm, còn có một ít món dân dã mới bắt trên núi, món trong thôn, nếm thử đồ tươi..."

Ngô Minh câu được câu không mà hừ, ha, trong lòng có chút đau thương âm ỉ.

Thông lệ năm trước chính là một nửa, đầy đủ năm phần! Cũng có nghĩa là những người nông dân này, bán mặt cho đất bán lưng cho trời, làm cả năm thì có nửa năm là mất trắng.

Thế nhưng cho dù như vậy, làm tá điền của Ngô gia sẽ được miễn phần chia cho quan phủ, thuế má các loại, thế mà cũng là "công đức" vĩ đại! Cam tâm tình nguyện, vui vẻ ngất trời mà bị bóc lột!

- Cái này gọi là số đỏ, nếu không xuyên thành giai cấp dưới đáy xã hội, không quần áo không cái mặc, thế mới là nghĩ lại không rét mà run!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 17: Đến Gần

- Thật nhàn nhã...

Mấy ngày liên tiếp chạy xuống thôn, Ngô Minh cũng rất hưởng thụ cuộc sống sa đọa của một tên thiếu gia nhà địa chủ thời phong kiến.

Hắn tập võ luyện công, thân thể cường kiện, tất nhiên không cảm thấy chút mệt mỏi nào.

Thậm chí chỉ những công việc to lớn, quang vinh, chính nghĩa như giảm tô giảm tức mới cần hắn cất lời vàng ngọc, còn về những kẻ cố ý nợ thuế không nộp, lưu manh các loại thì sẽ do đám tay sai của Ngô quản gia giải quyết, một đường cũng xem như mở rộng tầm mắt.

Lúc này trở về ụ bảo vệ của mình, sau khi nghỉ ngơi một phen, lại gọi hai nha hoàn đến xoa bóp thư giãn gân cốt, hai nha hoàn này đối với việc hầu hạ người khác rất quen thuộc, lúc này lại muốn bay lên cành cao biến thành phượng hoàng, đương nhiên xuất ra thủ đoạn áp đáy hòm. Ngô Minh chỉ cảm thấy bốn bàn tay mềm mại như không xương, từng li từng tí mà chậm chậm nhấn bóp, gân mạch xương cốt tê dại hết cả, suýt chút nữa đến cả linh hồn cũng bay lên luôn.

- Cuộc sống thoải mái, an toàn lại thanh thản dễ chịu...

Hai mắt Ngô Minh khép hờ, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu không phải còn bị nhiệm vụ của Chủ Thần Điện kìm chế, chỉ sợ mình đã sớm sa đọa rồi nhỉ?"

Từ tiết kiệm biến thành xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ quay lại tiết kiệm mới khó, cho dù có chí hướng, cuộc sống an nhàn như vậy quả thực bào mòn tâm chí người ta.

- Nói đến... xem ra nhiệm vụ của Chủ Thần Điện còn cách một khoảng thời gian nữa, cũng là việc tốt! Chỉ là... chắc cũng nhanh thôi!

- Đỉnh!

Nói thì chậm mà đến thì nhanh, đang lúc Ngô Minh chuẩn bị trực tiếp "làm thịt" hai cô nha hoàn, một long chiến hai phượng, âm thanh to lớn của Chủ Thần Điện trực tiếp vang lên trong não hấn, khiến hấn tâm tư gì cũng bay mất tiêu.

- Các người đều lui ra đi!

Đuổi hai cô tỳ nữ là con gái rượu của gia đình nghèo trên mặt còn mang vẻ oán hận ra ngoài, sắc mặt Ngô Minh nghiêm túc, đọc sau đó giải mã tin tức trong não.

- Kính gửi tông đồ của Chủ Thần! Luân Hồi Giả canh thân số sáu mươi chín, nhiệm vụ của ngài sẽ được mở vào ba ngày sau, xin hãy chuẩn bị tốt!

Âm thanh của Chủ Thần Điện đều đều, cứng ngắc lại vô cùng uy nghiêm.

- Cuối cùng cũng đến!

Ngô Minh nắm chặt bàn tay.

- Tra tin tức cụ thể về nhiệm vụ!

Lại nói hấn vì lẽ gì mà giữ lại lượng lớn tiểu công như vậy, còn không phải để đợi cái này sao?

Đổi thành một Luân Hồi Giả bình thường, mỗi khi nhiệm vụ Chủ Thần Điện mở ra liền thô bạo ngang ngược mà trực tiếp kéo người, một chút chuẩn bị cũng không có, chỉ có thể cẩn thận trang bị vũ khí cho bản thân ngay từ đầu, tận hết khả năng mà nâng cao mọi mặt.

Thế nhưng Ngô Minh không giống vậy!

Có được đặc quyền biết trước tin tức khiến hẳn có thể trao đổi hoặc cường hóa vật phẩm một cách có mục đích, lúc này hiệu quả của một trăm tiểu công quả thật có thể so với một ngàn tiểu công của các Luân Hồi Giả khác!

- Luân Hồi Giả canh thân sáu mươi chín! Phó bản nhiệm vụ của ngài sẽ mở vào giờ Tý ba ngày sau!

- Độ lớn của khung cảnh: Phó bản cỡ vừa!

- Độ khó của nhiệm vụ: Hồng!

- Miêu tả nhiệm vụ tuyển đầu:...

...

Sắc mặt Ngô Minh nghiêm trọng, không bỏ qua một chữ nào.

Lúc lâu sau trên mặt mới hiện lên ý cười: "Còn may, xem ra cũng không bởi vì ta là tông đồ của Chủ Thần mà chuẩn bị liều mạng tăng độ khó..."

Ngô Minh xem như đại khái hiểu được một chút về định nghĩa cấp bậc độ khó cùng từ "Hồng" kia.

Xem ra toàn bộ cấp bậc nhiệm vụ của Chủ Thần Điện được sắp xếp lần lượt từ trên xuống dưới dựa theo quy luật Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang. Nhiệm vụ phó bản của người mới mà hẳn trải qua lần

trước thuộc cấp Hoang đế nhất, lần này chỉ điều chỉnh tăng lên một cấp mà thôi.

- Nhưng mà cũng không thể xác định độ khó này tăng lên bao nhiêu, việc liên quan đến cái mạng nhỏ, có thật trọng thể nào cũng không xem là quá đáng...

Ngô Minh trong con người lấp lóe ánh sáng, rơi vào trạng thái trầm ngâm suy tư.

...

Trong lúc này.

Có hai bóng đen cũng lén lút đến bên ngoài ụ bảo vệ.

- Đây chính là nhà của Ngô gia? Cũng xem như có chút khí thế!

Một người mặc đạo bào, hai con người trong bóng đêm phát sáng tựa như lửa âm khiến người nhìn sợ hãi: "Căn cơ chỉ có vậy, sao có thể chống đỡ nổi vị đạo chủng chân truyền kia quật khởi chứ? Nghĩ không thông, nghĩ không thông!"

- Ha ha... người ta là mệnh cách trời sinh, thân mang địa khí đại vận, liên quan gì đến phong thủy chỗ ở trên trần thế chứ?

Người còn lại cười lạnh, lại tựa như có chút lo lắng: "Nếu chúng ta làm ra việc này, dính líu không ít, chỉ sợ đánh rã không được còn bị rã căn."

- Cái này lại không phải lo, vị kia đã có người khác đối phó. Nếu không, người cho rằng lão gia nhà chúng ta sao lại nóng lòng đồng ý như thế, chẳng lẽ chỉ vì cái danh ngạch nho nhỏ trong đạo quán hay sao?

- Cái gì?

Người kia kinh hãi: "Lại còn ân tình cỡ này?"

- Không sai, một tên công tử bột nho nhỏ có là gì? Cứ cho là chiếm được một danh ngạch cũng không thể khiến lão gia nhà chúng ta vì vậy mà tranh chấp với vị đạo chùng kia, dù sao tam công tử cũng không phải loại hàng có thể bồi dưỡng thành tài gì, năm nay không được, không phải còn có năm sau sao?

Người tu đạo lắc đầu: "Chúng ta xuống tay với kẻ này cũng vì muốn phá tâm tu đạo của người kia, khiến người khác ra tay với người đó! Đã nói với người đến thế rồi... yên tâm chưa? Chỉ cần việc này hoàn thành, sẽ có người dọn dẹp cho chúng ta!"

- Chả trách ta nói lần này lão gia nhà chúng ta sao lại to gan đến thế, không sợ báo thù, thì ra là tìm được núi dựa rồi!

Người ban đầu bỗng nhiên tỉnh ngộ, lẩm bẫm một mình: "Trấn áp một vị đạo chùng, còn là hương thân căn cơ vững chắc, sợ rằng phải có vị cấp cao nào đó trong quận gây áp lực mới được. Cho dù Ngô gia ngang ngược hống hách, cũng chưa đến mức trêu chọc người trong quận chứ?"

- Ha ha... Đây chính là người không trêu chọc người khác, người khác lại tới trêu chọc người! Giờ là lúc nào? Trời phát cơ hội giết người, rồng rắn góc đầu dậy, hào kiệt nổi lên, tất cả đều vì tranh một đường cơ duyên, người chặn đường kẻ khác, sao trách được người khác đến lật đổ người?

- Cơ duyên? Rồng rắn? Rồng...

Người ban đầu ánh mắt mù mịt, lại nghĩ đến diềm báo trước loạn thế lúc này, thiên tài các loại đều nổi dậy, thế nhưng vận khí của một quận cũng chỉ có vậy, theo bản năng càng đấu đá lẫn nhau, tranh đoạt cơ duyên thiên mệnh, trong giây lát lập tức nghĩ đến một chuyện: "Tranh đạo mạch? Đoạt long khí?"

Đi hai vòng nào càng lúc càng sáng ra: "Không sai! Với thiên tư mà cô nàng Ngô Tinh này bộc lộ ra, tư chất được quán chủ ca ngợi là "đạo chủng chân truyền", đạo hạnh thăng tiến vùn vụt mới là bình thường, đợi đến hội Long Môn cũng chưa chắc không thể tạo thành kìm hãm với vị kia, bắt buộc phải trấn áp!"

- Trong lòng người hiểu rõ là được, không cần nói nhiều, mất công sinh ra vướng mắc nhân quả!

Người tu đạo lắc lắc đầu, im lặng không nói.

Người kia im lặng một lúc lâu, bùi ngùi thở dài nói: "Người đứng sau đã bố trí như vậy, chỉ sợ không phải vì một người sáng lập Long Môn nhỏ, chiếm vị trí đầu mà dễ như vậy, từ nay quận Sở Phượng chúng ta chỉ sợ sẽ xảy ra nhiều chuyện..."

- Ha ha... cái này người lại sai rồi!

Người tu đạo ngạo nghễ cười: "Phóng mắt nhìn tình hình hiện nay, Đại Chu ngày một suy tàn, Thiên Tinh giáng thế, thế cục tranh giành thiên hạ là không thể tránh khỏi, nhưng cho dù sau này ai chiếm được thiên hạ, chẳng lẽ còn có thể làm gì lão gia nhà chúng ta hay sao? Thiên hạ như vậy, quận này cũng là như vậy, bất kể Đại Chu, quận thủ hay đạo quán, cho dù nhà kia lên nắm quyền cũng phải võ về binh sĩ, người luyện võ, chức sắc, nếu không sẽ dẫn đến tình thế "oán thán dậy đất"... Chúng ta còn sợ cái gì nữa?"

- Không sai! Không sai!

Người ban đầu liên tục gật đầu: -Lần này xem ra cũng may có đạo trưởng mới có thể làm tốt công việc!

- Chúng ta là đồng liêu, không cần phải thế!

Nói là nói vậy, trên mặt kẻ tu đạo kia vẫn hiện lên vẻ hơi hơi đắc ý, khi nhìn về phía ụ bảo vệ lại có chút rầu rĩ: "Chỉ là kẻ kia như rùa rụt cổ không chịu ra ngoài, quả thật có chút khó thực hiện!"

Dù sao lực phòng ngự của ụ bảo vệ lúc này rất mạnh, Ngô Minh lúc trước gặp phải chuyện liên quan đến Lâm Kỳ, sau đó có chút chim sợ cành cong, tăng mạnh đề phòng, thậm chí trong kho vũ khí cũng vì sự có mặt của Ngô Tinh mà càng khùng bố hơn so với thôn Đại Thanh, mỗi giáp sắt thô đã có ba bộ, thêm hai xe bắn tên có thể bắn xa nghìn bước, quả thật là vũ khí sát thương cỡ bự, còn có hương dũng tuần tra cả ngày lẫn đêm.

Trận doanh cỡ này, chỉ cần không phải là đội quân lớn tiến hành vừa vây vừa đánh, bất kể người nào nhìn thấy cũng có cảm giác da đầu tê rần.

- Không sợ!

Người ban đầu lại cười nói: "Nếu như bình thường chúng ta xem như không có cách nào đối phó với kẻ này, nhưng bây giờ đang là lúc thu hoạch mùa thu, nhất định có cơ hội!"

- Lời này rất đúng!

Đạo sĩ cười gật đầu, hiển nhiên cho rằng chỉ cần không ở trong ụ bảo vệ, bắt giữ một tên công tử bột dễ như ăn cơm uống nước vậy.

Dù sao, cho dù nghe nói tên công tử bột này đã thay đổi hoàn toàn, dốc lòng luyện võ, thế nhưng con đường võ thuật gian nan trắc trở, một tên công tử bột mới luyện vài tháng thì có kết quả gì chứ?

Cao thủ thực sự cần đối phó chỉ có tên Phong Hàn kia mà thôi.

...

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

Hai người này không tính toán sai, chỉ đáng tiếc là đã bỏ sót một điểm!

Trong con mắt của Ngô Minh, trời cao đất rộng cũng không lớn bằng cái mạng nhỏ của mình!

Lúc này nhiệm vụ Chủ Thần Điện sắp đến, loại việc nhỏ như thuế đất chỉ cần không làm âm ỹ đến long trời lở đất thì đừng mong hãn ra ngoài một bước.

Bởi vậy ba ngày liên tiếp hãn đều ru rú trong nhà, ngồi yên luyện khí, điều chỉnh tâm thể khiến công sức chuẩn bị của hai kẻ bên ngoài đều không có chỗ dùng đến.

- Biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải mạnh mẽ xông vào trong?

Nhất thời hai kẻ bên ngoài như ngồi trên đống lửa, một người than vãn nói: "Lẽ nào có người nhìn thấu âm mưu của chúng ta?"

- Nếu quả thật bị nhìn thấu, vậy nên huy động hết hương dũng tới bắt người, chúng ta lấy hai địch bốn, còn chạy trốn được sao?

Người tu đạo lại vuốt vuốt râu: "Theo như bản đạo thấy, không phải tên công tử bột kia bộc phát tính tình, mà là trong lúc khí cơ giao cảm, sự tình có chút biến hóa... Dù sao vận mệnh của vị đạo chủng chân truyền kia cũng vững như bàn thạch, không thể dễ dàng phá hủy được!"

- Vậy chúng ta phải làm sao? Người kia có chút lo lắng.

- Một chữ! Đợi!

Người tu đạo có vẻ đã định liệu trước, thực ra trong lòng cũng có tính toán khác.

Tuy hẳn nương nhờ chủ nhà, nhưng địa vị lại giống như khách khanh, tuyệt đối không thể ép hẳn đi mạo hiểm chịu chết.

- Chủ thượng lấy lễ quốc sĩ đối đãi mình, mình lấy lễ quốc sĩ mà báo đáp... Chủ nhân hiện giờ dù sao cũng chỉ đối đãi mình như khách khanh, mình chỉ làm những việc mà khách khanh nên làm là được...

Trong mắt người tu đạo lóe lên ngọn lửa âm u, nói với người còn lại: "Nhưng mà đợi không cũng không coi như làm việc, người đi... như vậy như vậy... đã hiểu chưa?"

- Được!

Người còn lại trong mắt hiện lên vẻ khâm phục, chậm chậm lui ra, lẩn vào trong bóng đêm.

...

Trên trời trăng sáng sao thưa, chim hỉ thước sải cánh bay về phương nam.

Bất giác đã tới nửa đêm, gần đến giờ Tý.

Trong ụ bảo vệ, Ngô Minh sớm đã dặn dò người ngoài muốn đóng cửa vận khí mấy ngày, tìm kiếm cơ hội đột phá, nhất định không được làm phiền, hiện tại đang nằm ngủ thoải mái trên giường lớn, yên lặng gọi tên Chủ Thần Điện.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 18: Thế Giới Quỷ Thần

- Đỉnh! Tra thấy Luân Hồi Giả canh thân sáu mươi chín, tông đồ của Chủ Thần yêu cầu được tiếp dẫn, quyền hạn thông qua, cho phép tiến vào!

Âm thanh to lớn thần bí của Chủ Thần Điện vang lên, cả người Ngô Minh cứng đờ, chiếc nhẫn đen sẫm trên tay lóe lên tia sáng.

- Đỉnh! Tra thấy Luân Hồi Giả mang theo vũ khí pháp thuật cấp thấp, có muốn bỏ ra năm mươi tiểu công để mang vào theo hay không?

- Có!

Ý nghĩ mới lóe lên trong đầu, trong chớp mắt Ngô Minh thấy mình đã đứng trong không gian Chủ Thần Điện, nhẫn Ô Kim trên ngón trỏ trái thành linh đập vào mắt, chỉ có điều điểm thành tích cũng bị trừ đi năm mươi trong yên lặng, biến thành sáu trăm.

- Chủ Thần Điện, có thể kiểm định qua vật này không? Nếu có thể thì phải tốn bao nhiêu tiểu công?

Ngô Minh tháo nhẫn Ô Kim ra, đặt trong lòng bàn tay giơ lên, hỏi:

- Tông đồ của Chủ Thần có tầm nhìn thực, miễn phí kiểm định!

Chủ Thần Điện cũng xem như trả lời thẳng thắn, một chùm tia sáng chiếu xuống bao trùm lấy nhẫn Ô Kim bên trong, trong chớp mắt một hàng số liệu hiện lên trước mắt Ngô Minh.

- Tên đồ vật: Nhẫn Ô Kim.

- Vật liệu tạo thành: Thiết pháp tinh anh, than đá phương tây.

- Trọng lượng: Một lạng bốn chỉ.

- Cấp bậc của vật phẩm: Vũ khí pháp thuật cấp thấp.

- Hiệu quả: Chú Kim Nhân mỗi ngày dùng được một lần, trong phạm vi một trượng có thể tự động phục hồi, lúc kích phát cần dẫn động chân khí hoặc pháp lực.

- Chú thích: Nhân này được đúc thành từ bụi sắt tinh luyện trộn lẫn với than đá, trong khi tôi luyện còn ếm bùa chú vào bên trong, mỗi ngày có thể thi triển một lần pháp thuật phụ. (Chú ý: Sau mỗi lần thi triển chú Kim Nhân cần phải bổ sung pháp lực, chân khí hoặc đặt ngoài trời, dùng tinh hoa của mặt trăng mặt trời để ôn dưỡng, nếu không pháp thuật sẽ không còn hiệu nghiệm.).

- Như thế này có vẻ đơn giản thuận tiện hơn một chút!

Ngô Minh hài lòng gật đầu: "Quan trọng nhất là, cảm giác không cần dùng tiền thật là sướng..."

Đeo nhẫn Ô Kim lên tay, Ngô Minh lập tức lật mở danh mục trao đổi, bắt đầu trao đổi một cách có mục đích.

- Thuốc đẩy lùi ma quỷ: Vị thuốc chính gồm hùng hoàng của Vũ Đô, phối với chu sa tán nhỏ, dùng sáp phối một cách thích hợp, dùng phù ấn đập kín lại, bọc trong túi đỏ thẫm, các loại quỷ thông thường nhìn thấy sẽ phải tránh xa! Yêu cầu trao đổi: Năm mươi tiểu công! Được hai viên!

Tia sáng lóe lên, sau khi điểm thành tích bị trừ đi, trên tay Ngô Minh có thêm hai cái túi thơm có mùi hương kỳ lạ, trên mặt túi lưới làm bằng sợi tơ như lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

- Kiếm làm bằng gỗ cây đào trăm năm: Vật liệu chính là lõi của cây đào trăm năm, bên trên có khắc bùa chú, trải qua mười ba khâu mới thành, có thể khắc chế các loại yêu ma quỷ quái giao hoạt! Kinh thư cổ có nói: Cây đào là tinh hoa của năm loại gỗ, người xưa dùng cây thần này để trấn áp hàng phục tà khí, linh hồn của đào sinh ra tại cửa quỷ, có thể khắc chế tất cả ma quỷ, xưa nay dùng kiếm gỗ đào để áp chế tà khí. Yêu cầu trao đổi: Một trăm tiểu công! Đã đổi!

Lại một lần nữa sau khi trao đổi, một thanh kiếm làm bằng gỗ đào màu đồng đỏ, mang theo phong cách cổ cùng hương thơm thoả mái dễ chịu rơi xuống, Ngô Minh dùng tay bắt lấy.

Bởi vì biết trước tin tức, biết tiếp theo sẽ phải đến một thế giới như thế nào nên Ngô Minh hầu như không hề do dự.

Hai thứ này đều mang đặc tính pháp thuật, nhưng lại không xếp vào hàng vật phẩm đạo pháp của cấp bậc vũ khí pháp thuật, cũng hơi giống chiếc nhẫn trước kia của hắn.

Ngay sau đó Ngô Minh lại lật đến cột bùa chú, đổi một đồng bùa chú cấp thấp dùng một lần như chú Kim Cang, bùa hàng ma, trấn yêu, phá tà, xua đuổi hung thần các loại.

Cuối cùng hắn lại nghiêng rằng nghiêng lợi đổi lấy thuốc trị thương nghe nói vô cùng hiệu quả và bùa "hồi xuân cấp một", có công dụng hồi phục ngay tức khắc, tiểu công bị đem đổi sạch bách.

- Nhiệm vụ tiếp theo thiên về thể loại linh dị thần quái, một thế giới có thần tiên ma quỷ tồn tại, không thể không làm vậy!

Ngô Minh sau khi trang bị đầy đủ, nai nịt gọn gàng chỉ chờ xuất phát, lại lật qua cột đạo pháp, không tìm được mà thở dài một hơi: "Đáng tiếc...!"

Hắn vẫn rất muốn học tập Vu pháp đạo thuật, trở thành người có pháp thuật.

Dù sao, không nói đến lực sát thương và tính thích hợp, chỉ bàn riêng khía cạnh sống lâu thì luyện tập đạo thuật Vu pháp, thậm chí cho dù là cổ thuật, xác suất sống lâu vẫn lớn hơn võ đạo một hai phần.

Đáng tiếc với điểm thành tích ban đầu của hắn, mấy cái pháp thuật tu đạo chính tông của đạo gia đến cái râu ria cũng không chiếm được, nhiều nhất chỉ đổi được hai pháp thuật âm tà ngoan lệ nhỏ, còn bắt buộc phải dùng khí huyết tinh nguyên của bản thân để tu luyện, không thể nhanh chóng luyện thành! Một chữ "hỗ" làm sao nói hết?

Hơn nữa, cứ cho là học đạo pháp thì cũng phải bắt đầu học từ cái cơ bản, không thể phát huy uy lực, muốn bàn đến nâng cao lực chiến, vậy cứ dùng vật phẩm dùng một lần là ổn.

Càng không cần nói đến Ngô Tinh đang vận động cho hắn gia nhập đạo quán, không thể để lộ sơ hở gì.

Do vậy lần này Ngô Minh dứt khoát dùng toàn bộ điểm thành tích đổi thành lực chiến dùng một lần, chuẩn bị kiếm một món lớn.

Hắn đã quyết chí trở thành chủ nhân của Chủ Thần Điện! Sao có thể không liều mạng phẫn đấu chứ?

- Không biết Chủ Thần Điện sẽ cho các Luân Hồi Giả khác bao nhiêu thời gian chuẩn bị? Sẽ không phải trực tiếp đi vào phó bản giống như lần trước, đến thời gian rảnh rồi quay lại Chủ Thần điện cũng không có chứ?.

Ngô Minh có chút xấu xa thử đoán, bên tai ngay lập tức truyền đến âm thanh to lớn của Chủ Thần Điện: "Bắt đầu nhiệm vụ luân hồi, các Luân Hồi Giả hãy chuẩn bị sẵn sàng!"

Trong tích tắc, một cảm giác chóng mặt, trời đất quay cuồng đột nhiên mạnh mẽ ập đến khiến trước mắt Ngô Minh biến thành màu đen.

...

Đợi đến khi mở mắt ra một lần nữa, hẳn phát hiện mình đã đến một thế giới khác.

Trong một khe núi non nước hữu tình, ít người qua lại, một đám người đang nằm lộn xộn trên mặt đất.

Sương sớm bao phủ lá cây, xung quanh là một tầng sương mù dày đặc trên núi đang không ngừng bốc lên, mang theo không khí lạnh như băng.

Ánh mắt Ngô Minh quét qua, nhìn thấy vài người đang đứng dậy, mắt đối mắt, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác, trong lòng cũng run lên một cái: "Có kinh nghiệm?"

- Hắt xì!

Sáng sớm lạnh lẽo, nằm trên mặt đất cũng chẳng dễ chịu gì, không lâu sau những người ngã xuống đất đã lần lượt bò dậy, trên mặt đều mang theo vẻ hoang mang lúng túng.

Bất kể là ai đột nhiên bị đem đến một thế giới rộng lớn vô biên khác, sắc mặt cũng sẽ đều không tốt.

- Đúng là...

Ngô Minh sờ sờ thân thể mình, khoe miệng hiện ra ý cười: "Đúng là linh hồn sao? Sao mình lại có cảm giác chân thực thế nhỉ?"

Nhìn thoáng qua không thấy Hoàng Oanh, hẳn có chút thất vọng: "Xem ra không phải lần nào cũng có thể đụng phải nhau..."

- Các vị hãy yên lặng!

Lúc này trong số những người đã có kinh nghiệm lại tinh dậy đầu tiên, một vị dáng người cao lớn, mắt to mày rậm, có chút hàm hậu, dường như bẩm sinh đã có cốt cách thật thà trung hậu đứng ra: "Tại hạ Đồ Dường Hạo! Cũng đến từ Đại Chu như các vị ở đây... Hiện tại chỉ có thể nói với các vị, tất cả những việc xảy ra trước mắt tuyệt đối không phải trò đùa, mà là một vị Thần, Phật, Ma quỷ, Diêm Vương sáu đường, một vị có năng lực to lớn ở thế giới siêu thoát nào đó đã dùng pháp lực mạnh mẽ vô biên, thần thông quảng đại để tạo ra một chốn bồng lai thần kì... Tình hình cụ thể, đầu tiên mọi người cẩn thận nghĩ lại một chút sẽ rõ..."

Đúng như dự đoán, người này vừa nói xong, đám người mới lập tức há hốc mồm kinh ngạc.

Đối với người cổ đại mà nói, muốn tiếp nhận định nghĩa như Chủ Thần Điện, thế giới vô hạn... quả thật vẫn có chút làm khó người khác.

Đồ Dường Hạo rõ ràng cũng chẳng ôm chút hy vọng nào, đi thẳng về phía Ngô Minh và mấy người tinh dậy tương đối sớm, lại lẳng lẳng kéo giãn khoảng cách, rõ ràng là người có kinh nghiệm.

- Các vị đây chắc đã từng đến thế giới khác một lần, tất nhiên sẽ hiểu lời tại hạ vừa nói...

Sắc mặt Đồ Dường Hạo rất chân thành: "Chúng ta cũng cần phải biết, nhiệm vụ của Chủ Thần Điện rất khó, nếu không đồng tâm hiệp lực thì hy vọng thành công vô cùng xa vời..."

- Đứng lại!

Đồ Dường Hạo còn chưa tiến lên, một hiệp khách thiếu niên đầu đội nón rộng vành, ôm cổ kiếm trong ngực, tràn ngập khí phách cao thủ võ lâm, kẻ khác chớ tới gần lạnh lùng mở miệng.

- Sao vậy? Huynh đệ có vẻ không tin tưởng tại hạ? Sáp Huyết Minh của tại hạ là một bang phái lớn danh chấn Chủ Thần Điện, nếu các vị muốn gia nhập, tại hạ cũng có thể tiến cử...

Sắc mặt Đồ Dưỡng Hạo càng lúc càng thành khẩn, Ngô Minh lại lùi về sau một bước, cảm thấy kẻ này bên dưới vẻ bề ngoài khiêm tốn hiền lành dường như ẩn giấu một con hung thú khủng khiếp.

- Ha ha... chuyện này chỉ lừa được đám tiêu tiền như rác mới đến, trải qua mấy lần làm nhiệm vụ trong Chủ Thần Điện ai chẳng biết Sáp Huyết Minh của các người ngang ngược bá đạo, còn vô cùng thích dẫn dụ người mới gia nhập, tùy tiện bóc lột!

Người phụ nữ mặc váy làm bằng vải bố, đeo trâm gỗ, vẻ ngoài bình thường đứng bên phải Ngô Minh cười mỉm nói, như có như không mà liếc nhìn Ngô Minh.

- Sáp Huyết Minh?

Ngô Minh dường như không biết gì, mở miệng hỏi: -Bên trong Chủ Thần Điện còn có thể kết thành đồng minh nữa hả?

Lời vừa nói ra lập tức tiết lộ đầy đủ thân phận người mới, sắc mặt Đồ Dưỡng Hạo lại càng thành khẩn, mỉm cười nói: "Bên trong Chủ Thần Điện đương nhiên không thể, thế nhưng thế giới Đại Chu thì sao?"

- Lại có thể ở trong thế giới Đại Chu?

Ngô Minh trong lòng kinh sợ, lập tức như bưng tỉnh, Chủ Thần Điện nghiêm cấm Luân Hồi Giả tiết lộ bí mật cho người khác, thế nhưng nếu cùng là Luân Hồi Giả, đương nhiên là không bị hạn chế rồi.

- Không sai, các huynh đệ trong Sáp Huyết Minh của ta cắt máu ăn thề, kết làm đồng minh, giúp nhau canh gác, đều là hảo hán đối xử chân

thành với nhau!

Đỗ Dưỡng Hạo vỗ vỗ ngực: "Nếu huynh đệ tin ta, chúng ta có thể hợp tác nhiệm vụ lần này! Đương nhiên, Sát Huyết Minh của bọn ta phát triển đến ngày hôm nay cũng có những con sâu làm rầu nồi canh, khó tránh bị phê phán, nếu huynh đệ không muốn gia nhập bọn ta cũng không ép buộc!"

Đỗ Dưỡng Hạo vừa nói, hai vị Luân Hồi Giả khác vừa đến đứng sau lưng hắn, lập tức tạo thành một đội nhỏ, dáng vẻ có chút thế lực.

Hơn nữa, kẻ này nói đúng sự thật, thừa nhận điểm thiếu sót, sự thành khẩn quả thật có thể để lại ấn tượng tốt cho người khác.

Ít nhất Ngô Minh có thể nhìn thấy ánh mắt của vài người mới lóe lên, rõ ràng đã bị thuyết phục.

- Không cần... tại hạ ở một mình quen rồi!

Ngô Minh nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại, vẻ mặt cứng đờ, gần như tất cả các Luân Hồi Giả đều như vậy.

Bởi vì tin tức của Chủ Thần Điện đã truyền tới:

- Xác nhận tất cả Luân Hồi Giả! Thế giới: mở!

- Tuyên bố nhiệm vụ tuyến đầu: Đến nơi!

- Miêu tả nhiệm vụ: Đây là một thế giới mà thần và quỷ, yêu hồ và yêu quái giao hoạt cùng tồn tại, ba cõi sáu đường không toàn vẹn, vô cùng dễ dàng tụ họp lại. Bên trong huyện Hắc Đài phía dưới dãy núi Hắc Sơn dường như phát sinh điều khác thường, huyện lệnh dán bảng cáo thị cầu xin giúp đỡ, cũng vào lúc này, một đám người kỳ lạ đến...

- Yêu cầu của nhiệm vụ: Đến huyện thành huyện Hắc Đài xé cáo thị, thành công thì sẽ mở ra nhiệm vụ tiếp theo, thất bại sẽ trừ một ngàn tiểu

công, điểm thành tích không đủ: loại bỏ!

- Quy mô khung cảnh: Phó bản cỡ vừa!

- Độ khó nhiệm vụ: Hồng!

...

- Chết tiệt, thế mà lại có thế giới của thần tiên và yêu quái!

Sắc mặt Đồ Dưỡng Hạo thay đổi, lớn tiếng nói: "Vị nào có bùa chú khắc chế ma quỷ hoặc tu luyện và có vũ khí đạo pháp? Ta đồng ý trao đổi với giá cao..."

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 19: Hắc Sơn

- Thế giới quý thần?

Ngô Minh đương nhiên không ngờ đến độ thừa nhận mình đã có chuẩn bị trước, lộ ra vẻ mặt ngây thơ không biết gì.

- Sao thế được? Độ khó cấp Hồng sẽ cho ra phó bản cỡ vừa, lại vẫn là thế giới thần quý cùng tồn tại...

Sắc mặt Đồ Dưỡng Hạo bên kia cũng hoàn toàn thay đổi, thậm chí kiểm khách mặt lạnh bên cạnh Ngô Minh và người phụ nữ mặc váy bằng vải bố sắc mặt cũng không khá hơn.

- Xin hỏi vị tỷ tỷ này, nhiệm vụ cấp Hồng của Chủ Thần Điện rất khó sao?

Ngô Minh đến gần một người phụ nữ trẻ tuổi, chấp tay hỏi.

- Ha ha... Tiểu đệ thật biết nói chuyện, tỷ tỷ tên Sơn Lan, tiểu đệ tên gì?

Cái thân xác này của Ngô Minh rõ ràng không tồi chút nào, ít nhất thuộc tính sức cuốn hút của Tiên Thiên cảnh cũng khó gây ra ác cảm cho người khác. Sơn Lan cười đến hoa nhường nguyệt thẹn, vậy mà lại nhặt đi vài phần phong tình quyến rũ.

- Tiểu đệ Vô Danh!

Đối phương đã nói ra biệt hiệu, Ngô Minh đương nhiên cứ theo đó mà làm.

- Vô Danh tiểu đệ, không tồi!

Sơn Lan ha ha cười: "Ta rất thích những người thông minh như đệ! Hôm nay ta sẽ cho đệ biết một tin! Trong số các nhiệm vụ của Chủ Thần Điện, nhiệm vụ cấp Hoang là dễ nhất, tiếp theo là cấp Hồng, chiếu theo lệ cũ thì khung cảnh chỉ ở cỡ nhỏ, độ khó cũng thấp đi, kẻ địch mạnh nhất cũng chỉ mới đến cấp Tiên Thiên, Ngoại Cường, mấy pha có ma quỷ các loại cực kì ít... Nhưng mà bây giờ độ khó rõ ràng đã bị tăng lên rồi..."

Nói đến đây, trên mặt nàng cũng hiện lên vẻ u sầu lo lắng.

- Thảo nào Đồ Dưỡng Hạo vẫn luôn mang dáng vẻ hài lòng đặc ý giờ lại gập như kiến bò trên chảo nóng, cũng không trách được hẳn, mang tâm trạng ưu nhàn tự tại đi câu cá, kết quả lại vớ phải một con cá mập trắng lớn, chính là loại cảm giác đó...

Ngô Minh nghe mà trong lòng toát mồ hôi hột: "Thay đổi này... không liên quan gì đến mình chứ?"

Hắn âm thầm suy đoán, có lẽ việc hắn cầm miếng ngọc bội đến đã bổ sung đầy đủ các bộ phận của Chủ Thần Điện, mới khiến thế giới càng trở nên chân thực, độ khó cũng tăng lên.

- Vậy... mục đích cuối cùng của Chủ Thần Điện là gì? Sẽ không phải là chơi đùa trong lúc nhàn chán vô vị chứ?

Ánh sáng tìm tòi suy xét xẹt qua con người, Ngô Minh lớn tiếng nói: "Các vị... nhiệm vụ lần này muốn chúng ta đến huyện Hắc Đài nhưng không giới hạn thời gian, đây không phải là ám chỉ trên con đường này nhất định có nguy hiểm rình rập, ép chúng ta không thể không đi hay sao?"

- Lời này rất có lý!

Đồ Dưỡng Hạo nói: "Bây giờ... chúng ta bắt buộc phải hợp tác rồi!"

Lời này vừa thốt ra, đến cả Sơn Lan và vị kiếm khách mặt lạnh kia cũng có chút bị thuyết phục, Ngô Minh lại lắc lắc đầu: "Đa tạ ý tốt, chỉ là tại hạ đã quen tới lui một mình rồi!"

Thật sự là từ chối không chút do dự!

Đồ Dưỡng Hạo nghe thấy thế, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

- Vị bằng hữu này...

Đồ Dưỡng Hạo còn đang muốn nói gì đó, xung quanh bóng cây lắc lư, truyền đến âm thanh nước nở như tiếng quỷ khóc!

Hu hu!

Tảng sáng, trong không khí âm đạm mù mịt, sương mù dày đặc, tiếng khóc hu hu văng vẳng bốn phía quả thực khiến da đầu người ta run lên.

Thậm chí trong làn sương mù trắng xóa còn có một bóng đen thoát ẩn thoát hiện, thất khiếu đổ máu, tử trạng cực kì thảm khốc.

- Cô hồn dã quỷ?

Một tên gọi hiện lên trong lòng Ngô Minh, nhưng hẳn không cảm thấy sợ hãi lắm.

Dù sao ở trong thế giới Đại Chu đã không ít lần nhìn thấy mấy thứ đồ chơi này, mà còn là du hồn dã quỷ hàng thật giá thật, cùng lắm thì cũng chỉ dùng các loại âm thanh quỷ quái để hù dọa người khác, lại bị những vật dương cương, ô uế khắc chế, chỉ cần chưa thuộc vào hàng lệ quỷ, ác quỷ thì cũng chưa gây trở ngại đến việc lớn.

- Này!

Ngay lúc này, một người trẻ tuổi trong đám người mới vừa bò dậy, mặc Nho sam, đeo khăn vuông của văn sĩ trông giống một người đọc sách đứng ra, quát lớn đám quý: "Thiên hạ thái bình thịnh trị, lại dám ban ngày ban mặt, đám yêu ma quỷ quái các người còn không mau lùi lại?"

Xoạc!

Lời nói của hấn vang vang có lực, mạnh mẽ khí phách, dường như có một luồng trường lực vô hình không ngừng mở rộng.

Đám quý quái kia đùng phải giọng nói này trên người lập tức vang lên âm thanh xì xèo như nước lạnh gặp dầu sôi, kêu thảm một tiếng, mất hút trong bóng tối.

- Ồ? Không ngờ thật sự có một sĩ tử luyện được tính khí cương trực!

Ngô Minh mắt sáng lên.

Người luyện võ chỉ cần quát to một tiếng, thậm chí là người thường cắn đầu lưỡi lấy máu tươi thuần khiết cũng có thể quát lùi loại quý này, nhưng nhất định sẽ không hiệu quả bằng sĩ tử này!

Nho gia có câu: Ta giỏi bồi dưỡng tính khí cương trực!

Tính khí cương trực là bản lĩnh cao cường vô cùng đặc biệt của Nho gia! Nếu như đạt đến cấp bậc đại Nho nổi danh thiên hạ thì quả thật chỉ cần hét lên một tiếng, đến cả quý vương cũng phải lùi xa, thậm chí yêu nhân tu luyện tà thuật cũng bất an trong lòng, ma công đại hạ giá!

Đương nhiên sĩ tử này còn xa mới đạt tới cảnh giới đó, nhưng tâm cũng xem như kiên cường chính trực, người đọc sách mà ngộ ra được chút đạo lý, nếu đến Đại Chu tham gia khoa cử, thi đồng sinh cũng còn dư dả.

- Vị công tử này...

Đồ Dưỡng Hạo bĩu môi, người bên cạnh lập tức tiến lên, rõ ràng là muốn lôi kéo.

Bất kể ra sao, một sĩ tử Nho gia tu luyện được tính khí cương trực, trong cái thế giới quỷ thần này cũng khá hữu dụng.

- Không đúng...

Da đầu Ngô Minh đột nhiên căng thẳng, sau lưng tê dại: "Tại sao ngẫu nhiên ở một vùng lại có cô hồn dã quỷ? Thứ này không phải từ khi sinh ra đã có các thần cõi âm như thành hoàng, thổ địa, quỷ binh tiếp dẫn hay sao? Hay là nơi đây... vốn chính là cõi âm tà địa phủ?"

- Mọi người xem!

Sơn Lan kinh ngạc hô lên một tiếng, trong đám sương mù, những bóng dáng mơ hồ hư ảo xuất hiện ngày càng nhiều, tất cả đều là những cô hồn dã quỷ mặt trắng bệch, chân như có như không.

Thậm chí ở giữa đám quỷ, trong làn sương mù dày đặc còn hiện lên từng luồng khí đen, phát ra tiếng cười khà khà quái dị.

- Lệ quỷ!

Ngô Minh rầm rì nói.

Nếu như đem cô hồn dã quỷ xem như người thường thì lệ quỷ ít nhất cũng phải tương đương cấp bậc của một chiến binh tinh nhuệ.

- Lại... lại còn nhiều như thế!

Sắc mặt vị sĩ tử lúc trước cũng trắng bệch cả ra, hẳn biết với công phu dưỡng khí của mình, nhìn thấu tâm tính, tà ác bất xâm, tám con quỷ chứ

mười con quý thông thường cũng không đụng được đến mình. Nhưng mà lệ quý thì khác! Loại quý này có âm khí, nếu không tính đến hao hụt, ba mươi lăm con quý đã đủ khiến mình khó lòng chống đỡ nổi, cuối cùng cả đám cùng dồn lên tấn công.

Cho dù là người luyện võ khí huyết dương cương, nếu bị lệ quý quần thân, nhẹ thì bệnh nặng một trận, nặng thì có khi đi đời nhà ma.

Sương mù trên núi ngày càng dày đặc, đám quý ngày càng tiến gần.

- Các vị đứng tập trung vào một chỗ, không được sợ hãi, chúng ta nhân khí dồi dào hợp lại cùng nhau, mọi người đồng tâm hiệp lực ma quý cũng không dám đến gần chúng ta, sau đó cùng nhau xông ra ngoài!

Đồ Dưỡng Hạo trầm giọng uy nghiêm nói.

Ngô Minh nín thính, đột nhiên xông vào trong màn sương.

- Tên này bị ngốc à?

Sơn Lan và mọi người đứng đối diện nhìn, con mắt dần dần mở lớn.

Bởi vì sau khi Ngô Minh tiến sâu vào trong màn sương, đám quý đột nhiên tránh né rồi tản ra, thậm chí cả mấy luồng khí đen cũng vậy.

- Người tu đạo? Không, là thuốc đẩy lùi ma quý!

Đồ Dưỡng Hạo thất thanh hô lên kinh ngạc, ngữ khí vừa hâm mộ vừa có chút hối hận.

Với gia thế của hắn, một viên thuốc đẩy lùi ma quý hiển nhiên chẳng đáng là bao, nhưng chẳng lẽ cứ mỗi lần làm nhiệm vụ đều chỉ đổi mỗi nó?

Có muốn nâng cao võ công tâm pháp hay không? Có muốn chuẩn bị thuốc bổ sung hay không? Còn có vật phẩm dự phòng Vu pháp, cổ thuật,

đạo pháp và cả điểm thành tích giữ lại để đề phòng bất trắc nữa chứ...

Về cơ bản sau khi trao đổi toàn bộ, có ít bùa phá tà chuyên dùng để khắc chế đám quỷ này đã là rất tốt rồi.

Nào được như Ngô Minh, biết trước tin tức cụ thể sau đó trao đổi có mục đích, hiệu quả đương nhiên khác với người bình thường rồi.

- Nhưng mà... tên người mới này lẽ nào toàn bộ đều đổi lấy vật khắc chế ma quỷ, bất cần như vậy sớm muộn gì cũng chịu thiệt!

Đồ Dưỡng Hạo cười lạnh trong lòng, trên mặt lập tức bày ra vẻ oai phong凛冽, nhanh chóng sắp xếp xong đội hình, sĩ tử tính tình cương trực kia rất có nghĩa khí đứng lên hàng đầu, theo sau là mấy người thuộc Sáp Huyết Minh, Sơn Lan và kiếm khách mặt lạnh một người đứng bên trái một người đứng bên phải, da đầu tê rần cứng đờ mà xông vào vào trong màn sương.

...

-Cũng khá thú vị đấy!

Ngô Minh đeo túi thơm có chứa thuốc đuổi ma quỷ trên cánh tay, nhìn đám du quỷ màu xám trắng đang tranh nhau lẫn tránh, càng đi sâu vào trong trên mặt càng lộ vẻ đang suy nghĩ gì đó.

Ở Đại Chu, hệ thống các thần cõi âm rất đầy đủ, người quỷ khác đường, cũng không có nhiều du quỷ đến vậy cho hẳn mở mang tầm mắt.

Mà lúc này, nhìn thấy những người già yếu, phụ nữ, trẻ em sắc mặt trắng bệch, đờ đẫn, đổi thành người thường thì chỉ sợ hai chân đã sớm run lẩy bẩy mà chạy trốn chết luôn rồi.

- Lệ quỷ?

Ngô Minh nhìn mấy luồng khí đen trước mặt chỉ hơi kiêng dè thuốc đuổi ma quỷ trên tay hắn, bộ dáng nóng lòng muốn xông lên thử xem sao mà phì cười, vỗ vỗ vật dài bọc vải trên lưng một cái.

Xoạt!

Trong tích tắc thanh kiếm gỗ đào màu đồng đỏ đã ở trên tay, hắn cười lạnh một tiếng mà đâm thẳng kiếm về phía trước.

Kiếm làm bằng gỗ cây đào có thể ngừa quỷ thần, lại thêm bản thân hắn đã đạt đến đỉnh tầng năm Nhục Thân Cảnh, gần như có bốn năm phần uy lực của Tiên Thiên, kiếm ảnh không ngừng lóe lên, thậm chí còn mang theo từng tia kiếm quang chói mắt.

- A!

Lệ quý hét thảm một tiếng, hình thể bị kiếm khí đập tan, từng luồng khí đen xám nổi lên mà không tụ lại được.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ma quỷ xung quanh càng tránh xa Ngô Minh như tránh tà.

- Đáng tiếc... thế mà không được cộng điểm thành tích...

Ngô Minh thu kiếm lại, mặt không biểu cảm mà bĩu môi, lại nhìn về phía sau, phát hiện mình không biết đã bỏ xa đám người kia từ lúc nào.

- Cũng không biết cáo thị ở huyện Hắc Đài có bao nhiêu bản?

Ngô Minh đi thẳng một đường, phát hiện sau khi ra khỏi lớp sương mù dày đặc, trong núi cũng lờ mờ hiện ra một con đường nhỏ, đi xuống tiếp gần nửa canh giờ nữa thì thấy lác đác vài hộ dân.

-Thì ra muốn xuống núi chỉ có một con đường này...

Ngô Minh ngoảnh đầu lại thấy dãy núi ẩn mình trong màn sương, chỉ lộ ra một bóng đen cực lớn trông như một con mãnh thú chỉ chực chờ nuốt chửng mọi vật sống, không tìm được mà thở dài.

Mà lúc này sau khi xuống núi, một trấn nhỏ hoang tàn đổ nát đột nhiên xuất hiện trước mặt hẳn.

Một người thanh niên khỏe mạnh cũng không thấy, đại đa số là những người già tóc bạc trắng, nét mặt có chút đờ đẫn cùng tử khí.

Chỉ là ánh mắt khi nhìn thấy Ngô Minh lại như nhìn thấy quỷ vậy.

- Khách nhân từ trong Hắc Sơn đi ra sao?

Ngô Minh đi một mạch đến giữa trấn mới có một cụ già run rẩy chống gậy tiến lên, nét mặt già nua sốt sắng đánh giá Ngô Minh.

- Đúng vậy... không biết đây là nơi nào? Huyện Hắc Đài ở đâu?

Ngô Minh chấp tay hỏi.

- Nơi này là trấn Hắc Thủy, ra khỏi trấn đi khoảng hai mươi dặm về hướng đông chính là huyện thành...

Cụ già nghiêng người, không dám nhận lễ của Ngô Minh, nói: "Người đã từ trong Hắc Sơn đi ra, chắc hẳn không phải sứ giả Hắc Sơn mà là dị sĩ thân mang kỳ thuật, lão sao dám nhận chứ?"

- Hắc Sơn?

Ngô Minh nhìn rặng núi âm khí lượn lờ như quanh năm không thấy ánh mặt trời, địa khí kéo dài liên liên không dứt phía sau, con người hơi co rút lại: "Xem ra ngọn núi này ở nơi đây cũng giống như nơi tuyết địa, vô cùng nguy hiểm..."

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 20: Tuần Tra

Lúc này Ngô Minh vừa mới tới nơi, chi bằng im lặng để tránh nói nhiều sai nhiều.

Tuy rằng trưởng lão hình như có việc muốn nhờ giúp đỡ, nói không chừng là một nhiệm vụ tuyến phụ, nhưng hẳn có nỗi lo bị loại bỏ đang treo trên đỉnh đầu nên không nán lại lâu, hỏi rõ đường sau đó nhắm thẳng huyện thành mà đi.

- Trấn nhỏ này âm khí dày đặc khiến người ta nhìn thấy mà da đầu tê dại, cũng không phải nơi tốt lành gì...

Đi vài dặm về hướng mặt trời, sương mù dần tan, Ngô Minh mới như trút được gánh nặng mà thở ra một hơi.

Lúc này nhìn thấy xung quanh ruộng đồng bao la bát ngát, bờ ruộng chạy ngang chạy dọc, tiếng gà kêu chó sủa rộn rã, khói bếp từ mấy căn nhà tranh cách đó không xa lượn lờ bốc lên, thế là không sao rồi.

Lại đi hơn mười dặm nữa thì thấy thành quách vuông vức chu vi trái dài mấy dặm, trên tường thành phủ kín rêu đen, cửa thành mở rộng, người qua lại rộn ràng, sắc mặt xanh xao mang theo cảm giác rách nát nghèo đói.

- Phí vào thành mười văn tiền!

Lính gác cổng thành vội lạnh mặt, nhìn thấy Ngô Minh thân người thon dài, cằm y ngọc bào, dáng vẻ không giống với dân thường, hai con mắt khê động.

Ngô Minh đương nhiên trên người không có vật gì thừa thãi, mặc dù trong Chủ Thần Điện cũng có trao đổi trên phương diện này, thế nhưng điểm thành tích quý giá nên cũng không để ý lắm đến nó.

Nhưng lúc này lại có chút phiền toái nho nhỏ.

- Tính toán có chút sai lầm, biết vậy sớm mặc thanh sam Nho y, tìm vô bao kiếm gỗ đào lại thì đã có thể giả làm tú tài để hưởng đặc quyền rồi...

Ngô Minh âm thầm ghi nhớ điểm này, không vào thành mà tiến đến cột cáo thị bên cạnh.

Bên cạnh cổng thành, cáo thị dán chi chít thành từng tầng chồng lên nhau, phần góc vàng ố cả, công văn bắt giữ hàng ngày, ảnh chân dung truy nã hay chỉ đạo của quan phủ chiếm phần nhiều.

Chính giữa là một cáo thị màu vàng, bên trên viết:

...Hiện nay trong trấn Hắc Thủy thuộc huyện Hắc Đài liên tục xuất hiện lũ yêu nghiệt, dã quỷ sinh sôi, bản quan có trách nhiệm bảo vệ dân chúng trong thành, bảo vệ đất đai... chỉ là âm dương không chung đường, nay đặc biệt kêu gọi những người tài giỏi, kỳ nhân dị sĩ, anh hùng hào hiệp trong dân gian, hiểu rõ tình cảnh khốn cùng của người dân... bất kể xuất thân, quê quán, việc thành lập tức nhận được trăm lượng bạc ròng cùng trăm mẫu ruộng tốt...

Phía dưới là một niên hiệu xa lạ cùng ngày tháng rõ ràng, còn có quan ấn đỏ tươi vuông vức.

- Trăm mẫu ruộng tốt? Chừng này cũng gần bằng cả ngàn lượng bạc rồi, quá hậu hĩnh... chỉ là... trấn Hắc Thủy?

Ngô Minh bỗng nhiên nhớ tới nơi mình đi qua trước khi đến đây, bật cười khanh khách: Không ngờ đi tới đi lui, vẫn phải quay lại điểm xuất

phát...

Ngay sau đó cũng không nói nhiều mà tiến lên phía trước, nhẹ nhàng xé bản cáo thị xuống nằm trong lòng bàn tay.

- Ồ?

- Có người xé cáo thị?

Lập tức đám đông tụ tập lại đây, dùng ánh mắt tò mò, chần động hay âm thầm cười trên nỗi đau của người khác mà đánh giá.

- Há? Nhìn cảnh này liền biết... mấy người xé cáo thị trước đó chỉ sợ đã lành ít dữ nhiều!

Ngô Minh trong lòng vừa động, sắc mặt không hề thay đổi, bày ra phong thái trang nghiêm.

Hai tên công sai lập tức tiến đến, trong lòng có chút bất đắc dĩ, bọn chúng nhìn người nhiều, đương nhiên biết thiếu niên này không giống mấy kẻ lừa ăn lừa uống trước đây, đành phải nói: "Người đã nghĩ kỹ chưa? Nếu như không làm được bị huyện tôn trách tội, chỉ sợ không ai cứu nổi người!"

- Đương nhiên rồi!

Ngô Minh cười nhẹ đáp lại, sau đó đi cùng hai tên công sai vào thành, phí vào thành cũng được miễn.

Bên trong huyện Hắc Đài phần hoa hơn bên ngoài vài phần, trên đường cũng không có mấy người đói khổ, đường phố cũng khá sạch sẽ, hàng gạo, hàng muối, tiệm trà, hiệu cầm đồ, quán rượu, quán trọ, tiệm vải, tiệm trang sức, thanh lâu... san sát nối tiếp nhau, còn có mấy người bán hàng rong, gánh theo cả trăm loại hàng rao bán khắp hang cùng ngõ hẻm.

Một đường không nói câu nào, khi đến huyện nha, đi vào từ cửa hông, Ngô Minh được đưa đến ngồi đợi trong một gian sương phòng.

Lúc này một tên tiểu nha lại nói: "Một lúc nữa Ngũ tuần sử đại nhân đến đây, người phải chú ý đó!"

Huyện tôn là người đứng đầu một huyện, hầu gia quản lý đất đai dân chúng cả trăm dặm, hiển nhiên không phải cứ muốn là được gặp, tuần sử là chức quan chuyên bảo đảm trị an cho một huyện, tương tự như cục trưởng cục cảnh sát ở đời sau, cấp bậc ở các triều đại không giống nhau, có tòng cửu phẩm, cũng có chánh cửu phẩm, nhưng dù sao cũng đã vào hàng quan lại, sai dịch không thể so sánh.

- Điều này ta biết, đa tạ đã báo trước!

Ngô Minh chấp tay hành lễ, nhận lại được một cái liếc mắt khinh thường.

- Hừ!

Tên tiểu nha lại không lấy được hồng bao, phí lót tay như trong dự liệu thì hừ lạnh một tiếng, uể oải lui ra, Ngô Minh lập tức biết mình đã đắc tội tên quý nhỏ kia, nếu sau này bị làm khó thì càng phiền phức.

Chỉ là hãn không phải người bản địa mà là khách nơi xa đến, trên người không một xu dính túi nên cũng mặc kệ.

Vị Ngũ tuần sử này rõ ràng là quý nhân việc nhiều, Ngô Minh đợi hơn nửa canh giờ mới xem như nhìn thấy người thật.

Đương nhiên trong thời gian đó đến chút nước trà điểm tâm cũng không có, đây là hậu quả của việc chọc giận tên quý nhỏ kia.

- Học sinh Ngô Minh, tham kiến Ngũ tuần sử!

Ngô Minh nhìn vị quan đang bước vào, thân cao bảy thước, tướng mạo không tới bốn mươi tuổi, da thịt đen nhánh săn chắc, hai mắt phát sáng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mang theo hơi thở uy nghiêm của luật pháp, đương nhiên biết đây là tuần sử của thôn Hắc Đài – Ngũ Hồng, hẳn chấp tay cúi thấp người hành lễ.

Lúc này đương nhiên không thể nói mình không họ không tên, dù sao trước đây lấy "Vô Danh" làm tên, các Luân Hồi Giả khác nghe thấy cũng chỉ cho rằng đó là biệt hiệu mà thôi.

Đây gọi là khi lấy giả làm thật, thật lại như giả.

- Người tên là Ngô Minh? Có tài đức gì mà dám nhận việc này? Hả? Người từng đi học?

Nhìn thấy Ngô Minh chỉ chấp tay vái mà không quỳ lạy, khóe mắt Ngũ Hồng giật giật, lại nghe thấy Ngô Minh tự xưng "học sinh", không kìm được mà hỏi.

Hắn giữ việc trị an của huyện, dù là điều dân vô lại hay thậm chí là dám hải tặc nhìn thấy hắn cũng đều nơm nớp lo sợ, nói một không hai, dân chúng bình thường nhìn thấy hắn đều phải quỳ xuống ngay, nếu không chính là không tôn trọng quan trên.

Lúc này hắn thấy Ngô Minh biết lễ nghi lại có tiết tháo, thân nhiên như không, trong lòng cũng xem trọng hơn một chút.

Đương nhiên việc này cũng có liên quan đến việc Ngô Minh tự nhận mình là người đọc sách.

Tất cả các triều đại từ trước đến nay, chỉ cần là quốc gia nông nghiệp thì nhất định sẽ ưu tiên sĩ tử đọc sách.

- Tại hạ đọc sách từ nhỏ nhưng chưa có công danh gì, cảm thấy vô cùng hổ thẹn, chẳng qua biết được vài chữ mà thôi...

Ngô Minh tuy rằng có học hành đôi chút, nhưng ai mà biết tứ thư ngũ kinh ở cái triều đại này nó như thế nào? Nếu nói mình là đồng sinh, tú tài, kiểm tra nhất định lộ ra sơ hở, còn không bằng nói mình chỉ biết vài chữ.

Dù sao khi đọc bảng cáo thị bên ngoài thành, Ngô Minh biết chữ viết ở nơi này gần giống như ở triều Đại Chu, không có vấn đề gì lớn.

- Cho dù là vậy cũng rất hiếm có rồi...

Ngũ Hồng khẽ gật đầu, sắc mặt hơi dịu xuống.

Tuy rằng Ngô Minh còn chưa phải là đồng sinh, nhưng cũng là con nhà có học, xuất thân là người đọc sách, sĩ tử hàng dự bị cũng nên giơ cao đánh khẽ một chút, lúc này cũng không phải trường hợp chính thức gì, hẳn cũng không phải huyện tôn thất phẩm, đương nhiên cũng nhẹ nhàng mà bỏ qua: -Cáo thị không phải đơn giản, một khi đã nhận lấy thì không thể từ chối được nữa, người đã suy nghĩ kĩ chưa?

- Xin đại nhân yên tâm! Tại hạ từ nhỏ đã luyện công phu hít thở, phụ thân trước đây lại quen với một vị đạo trưởng, có xin được vài lá bùa linh thiêng đặt trên người, một ít ma quỷ nhỏ nhỏ vẫn có thể nắm chắc phần thắng...

Ngô Minh nói xong, thấy Ngũ Hồng dường như vẫn hơi do dự liền tiếp tục: "Lần này do đọc sách nhiều sinh ra phiền muộn, nghĩ đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường nên mới ra ngoài du lịch, mở mang vốn hiểu biết, lần này để đến được đây đã phải đi qua Hắc Sơn..."

Câu cuối này là do nhanh nhẹn nghĩ đến khi dân chúng trấn Hắc Thủy nhìn thấy mình từ trong Hắc Sơn đi ra thì bị dọa gần chết mà thêm vào.

- Hắc Sơn?

Ngũ Hồng nghe thấy sắc mặt cũng biến đổi, nhìn chăm chăm Ngô Minh một lúc lâu mới cười nói: "Thế đạo hiện nay không yên ổn, người có thể đi du lịch bốn phương, trên người hiển nhiên mang theo dị thuật, nếu đã như vậy, ta sẽ báo tên người lên trên..."

- Đa tạ đại nhân!

Ngô Minh cúi người thật thấp để hành lễ, lúc này nhiệm vụ trong đầu bỗng nhiên biến đổi:

- Đến huyện Hắc Đài, xé cáo thị thành công, nhiệm vụ tuyến phụ: Đến nơi (Hoàn thành)!

- Nhiệm vụ tuyến phụ số hai mở ra: Thăm dò tra xét!

- Mục tiêu nhiệm vụ: Người xé bảng cáo thị trong vòng bảy ngày phải thăm dò, tra xét ra chân tướng biến cố ở trấn Hắc Thủy, thành công sẽ mở ra nhiệm vụ tuyến đầu! Thất bại trừ một ngàn tiểu công, điểm thành tích không đủ: loại bỏ!

- Trấn Hắc Thủy?

Ngô Minh trong lòng thở dài một tiếng, lại hơi hơi cau mày: "Lại thực sự có liên quan đến cái trấn kia? Nhưng vì sao phải làm việc thừa thãi như vậy, còn phải đến cái huyện thành này trước...?"

Ngũ Hồng lại hỏi: "Ừ, người là thiếu niên anh hùng, phụ lão trong trấn Hắc Thủy đành nhờ cả vào người, huyện tôn có lệnh, trong vòng bảy ngày nhất định phải có kết quả... Người còn yêu cầu gì khác không?"

Lúc này đương nhiên có nô tài dâng trà lên, cuộc nói chuyện cũng đến hồi kết thúc.

- Chuyện này...muốn đối phó với yêu tinh ma quỷ các loại, học sinh còn cần một ít vật liệu, bố trí pháp đàn, đồ cúng tế...

Ngô Minh giả bộ có chút khó xử.

Dù sao hiện tại hãn cũng đúng là không xu dính túi, nghèo xác nghèo xơ.

- Điều này bốn quan đương nhiên sẽ nói một tiếng với công trưởng, khi người đi cứ cầm lấy mười lượng bạc!

Ngũ Hồng hơi cau mày, nhắc chén trà lên.

Ngô Minh đương nhiên biết đây là nhắc trà tiễn khách, lập tức đứng dậy vái tạ cáo từ.

...

Ra khỏi cửa nha môn, Ngô Minh sờ sờ năm lượng bạc trong ngực, cười lạnh một tiếng.

Trên sổ sách ghi mười lượng bạc, nhưng qua tay hộ tào, các cấp tiểu nha lại mỗi tầng lại trừ đi một ít, lập tức rút lại còn một nửa, đây là quy tắc, ai cũng không nói được gì.

Mà Ngũ Hồng nói mười lượng bạc, thực tế trong sổ sách có khi xuất ra cả hai mươi, ba mươi lượng cũng không cần giải thích cặn kẽ.

Dù sao cũng nhớ tới vẫn còn cần hãn làm việc, đưa cho hãn quan ngân thượng phẩm nguyên chất trắng sáng, vụn vỡ lẻ tẻ, phát ra ánh sáng bạc, không ít thì nhiều cũng là một món tiền, đủ cho một nhà ba người nghèo khó túng bấn sống qua một năm.

- Sau khi mình xé cáo thị, không biết nhiệm vụ của mấy người Đồ Dưỡng Hạo sẽ thay đổi hay thất bại, hay có thể xé cái khác...

Ngô Minh như không có mục đích nào nữa đi dạo trong huyện thành, cũng không để ý đến cái đuôi bám theo mình từ khi ra khỏi cửa nha môn.

Quan phủ cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể tin tưởng để hẳn cầm tiền chạy chú? Tất nhiên phải cử người bám đuôi theo dõi rồi.

Lúc này thì không sao, nhưng một khi qua thời hạn bảy ngày hoặc bản thân lộ ra ý nghĩ muốn chạy trốn, vậy thì kết cục... khà khà...

- Nhưng mà... nước ở trấn Hắc Thủy này xem ra cũng rất sâu...

Ngô Minh không ra khỏi thành, kích thích hai cái đuôi, ngược lại bước đi nhẹ nhàng, hai đầu chân mày nhíu lại: "Tên Ngũ Hồng này! Gân cốt cường tráng, võ công tương đương Nhục Thân cảnh tầng bốn ở thế giới Đại Chu, cao thủ Nội Tráng... mà vẫn chỉ là tuần sử, thấp hơn đội trưởng, dịch đình, nhiều nhất đến một trăm... Cứ cho là ăn mấy khoản kê khống, hai mươi ba mươi tên tay sai vẫn có, trên người còn mang danh quan lại, có thể mạnh mẽ trung hòa uy lực của thuật pháp... thậm chí, cứ cho là hẳn không làm được, còn có thể cậy nhờ huyện úy, sương quân của một huyện nhất định phải có đến ba trăm, năm trăm người..."

- Lực lượng lớn như vậy mà vẫn không làm gì được mấy chuyện quý quái ở một cái trấn nhỏ sao?

Ngô Minh cau mày.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 21: Thành Hoàng

Lực lượng mà một kẻ giữ việc trị an cho cả một huyện có thể điều động được cũng khá là khủng bố.

Càng khởi nói đến hẳn làm việc cho triều đình, được mệnh số bảo vệ, nếu có thể xin được công văn phủ lên trên con dấu của huyện tôn thì đám yêu tinh dã quỷ bình thường trong núi hay thậm chí là các thần cõi âm cũng không thể đến gần hẳn.

- Xem ra mình gặp phải phiền phức lớn rồi đây...

Ngô Minh có chút buồn bực, nhưng mà đây là nhiệm vụ của Chủ Thần Điện, không thể không tiếp nhận.

Sau đó lại nhìn mặt trời trên cao, thấy đã sắp đến buổi trưa, hẳn không nhàn nhã đi dạo nữa mà tìm một quán rượu ung dung đi vào.

- Mời công tử vào trong!

Quán rượu có hai tầng lầu, bảng hiệu mạ vàng, hiển nhiên là một cửa tiệm lâu đời.

Lúc vừa vào cửa có một tên tiểu nhị trên vai vắt một cái khăn lông trắng tiến lên, ân cần tiếp đón: - Công tử đi một người? Ngồi bên cạnh cửa sổ được chứ ạ?

- Ừ!

Ngô Minh lên lầu ngồi xuống, hấp háy cái mũi, mùi thơm của rượu thịt lập tức xông lên, không kìm được cười nói: "Hình như thịt kho tương ở chỗ các người rất ngon!"

- Đương nhiên, thịt dê, thịt bò kho tương ở chỗ chúng ta là ngon nhất Hắc Đài! Cửa tiệm đã bán mấy chục năm rồi, chỉ là thịt bò không dễ kiếm, hôm nay công tử đến thật khéo, mấy ngày trước Lý gia trang bên ngoài thành có một con trâu ngã chết, chủ tiệm mua được hai cái chân trâu mang về, tươi ngon nóng hổi... Công tử có muốn chọn món không?

Tiểu nhị rất biết cách nói chuyện, Ngô Minh cười cười: "Vậy mang một cân lên đi... tiện xào thêm hai đĩa rau xanh với một bình rượu!"

- Có ngay!

Tiểu nhị xuống lầu, rất nhanh mang một bình rượu lên, lúc này lương thực rất quý hiếm, rượu có chút vấn đề, nhưng được cái nồng độ thấp, uống vào cũng giống như nước giải khát vậy.

Không lâu sau đó hai đĩa rau cũng được mang lên, xanh mơn mớn còn mang theo mùi thơm, Ngô Minh đã sớm đói bụng, lúc này không nhanh không chậm mà từ từ ăn uống, động tác cẩn thận tỉ mỉ, thoát nhìn giống như con cháu nhà giàu được dạy dỗ tử tế.

- Công tử, đây là thịt bò kho tương của ngài!

Đợi đến khi Ngô Minh ăn uống xong một nửa, một đĩa thịt bò xắt miếng màu đỏ sậm, vân thịt săn chắc được đưa lên, ăn vào trong miệng dư vị đậm đà, có thể nói màu sắc, hương thơm, mùi vị đều đủ cả.

- Người đợi chút!

Ngô Minh ăn vài miếng, trong lòng thầm khen ngợi, chợt gọi tiểu nhị lại.

- Dạ! Quan khách có gì cần dặn dò?

Tiểu nhị chấp tay cung kính hỏi.

- Ta là người từ nơi khác mới tới, huyện Hắc Đài của các người... dạo gần đây hình như không được yên ổn?

Ngô Minh như vô tình nói.

- Vâng... sát bên ngọn núi quý kia, có thể yên ổn mới lạ...Tiểu nhị cười khở: "Nhưng mà quan khách nói cũng đúng, vài tháng gần đây bên trấn Hắc Thủy nghe nói nhiều người chết lắm... Đến hòa thượng, đạo sĩ tự do trong huyện được mời đến cũng liên tục chết vài người, chẳng ai còn dám đi nữa..."

- Ồ? Vậy là có ma quỷ quấy phá sao? Ngô Minh phấn chấn tinh thần.

- Ai nói không phải chứ? Mấy thứ trên ngọn Hắc Sơn đều mang tà tính, đặc biệt là... từ ba tháng trước, miếu thổ địa ở trấn Hắc Thủy bị đổ đến nay...

Tiểu nhị buột miệng nói xong mới nhận ra mình lỡ lời: "Quan khách dùng cơm trước đi ạ... cần gì thì cứ gọi tiểu nhân..."

Sau đó vội vội vàng vàng chạy xuống lầu.

- Miếu thổ địa bị đổ? Lẽ nào là do vị trí thổ địa bị trống? Không thể tiếp dẫn vong hồn mới gây ra chuyện? Cũng không đúng... thổ địa nho nhỏ của một trấn có đáng là gì? Thành hoàng phải luôn một người khác tới không phải là xong rồi à?

Lúc này Ngô Minh cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao tiểu nhị của một cái tiệm nhỏ có thể biết nhiều như vậy đã nằm ngoài dự liệu rồi.

Sau đó hẳn ăn uống no đủ, thanh toán vài văn tiền xong mới chậm chậm bước ra khỏi quán.

...

- Miếu thành hoàng?

Ra khỏi cửa tiệm, Ngô Minh hỏi phương hướng, lúc này đã đến trước miếu thành hoàng.

Thế giới này có thần tiên!

Thậm chí không chỉ ở đây, đến thế giới Đại Chu cũng có thần linh tồn tại.

Ở thời cổ đại, thiên tử nắm giữ quyền bính trong thiên hạ, có năng lực tạo ra số mệnh, cũng có thể thông qua thờ cúng tế bái mà lập nên hay phế bỏ quý thần trung hạ đẳng!

Sự tích liên quan đến lai lịch của các thần linh cũng rất đa dạng.

Có người vốn là vị quan nổi danh đã từng tạo phúc cho cả một vùng, sau khi mất lại rất linh thiêng, được lập từ đường thờ phụng.

Có người là tinh linh trời sinh, thật tự nhiên mà kết hợp cùng sức mạnh của núi sông, mạch nước, nắm giữ quyền bính.

Cũng có kẻ thật ra chính là yêu ma quỷ quái, lừa được người dân kiến thức hạn hẹp trong thôn lấy nhang đèn, thức ăn và máu cung phụng.

Nói tóm lại, nguồn gốc có đa dạng, kỳ dị đến đâu cũng bắt buộc phải được triều đình thừa nhận, hoặc khi sinh ra đã được định sẵn có chức vụ trong hàng thần linh mới tính là tu thành chính quả, nếu không đều được gọi là "dâm từ tà tế", bị quan phủ chính thống trấn áp.

Thành hoàng huyện Hắc Đài đương nhiên được xếp vào loại đã tu thành chính quả, miếu thờ chiếm đến mấy mẫu đất, cũng khá trang nghiêm.

Trong lời đồn, thành hoàng Hắc Đài vốn tên là Vương Huyền Phạm, là tiến sĩ của triều đại trước, trong khoảng thời gian làm huyện lệnh vùng này đã khuyến khích trồng dâu nuôi tằm, xử lý chính trị một cách gọn gàng, trị an trong vùng rất nghiêm ngặt, đi đường không nhật của rơi, đêm ngủ không cần cài then cửa, dân số tăng nhanh, được xưng tụng là đại trị.

Sau đó triều đình tăng thuế, người này vì dân chúng mà cầu xin nên bị lưu đày, trên đường đi thì bệnh chết. Dân chúng trong huyện cảm cái ân đức ấy mà xây từ đường thờ phụng ông, chẳng qua cũng mấy lần bị đập phá.

Mãi cho đến triều đại này, tri phủ sau nghe chuyện dâng tấu lên triều đình, xin ý chỉ được xây miếu tế bái mới xem như có được sắc mệnh, tu thành chính quả.

Ngô Minh đến điện thần, thấy tượng thần trang nghiêm phía trên bàn tế.

Màn che bốn phía rủ xuống, khói hương lượn lờ vấn vít, trên chiếc bàn hẹp dài làm bằng gỗ lim thương hạng bày tế phẩm thờ cúng bốn mùa, ở chính giữa là tượng đất sét của một văn sĩ trung niên, trên người mặc quan phục thất phẩm, ánh mắt như mang theo vẻ uy nghiêm.

Nhập gia tùy tục, Ngô Minh cũng thắp một nén nhang, vái vài cái.

- Há?

Trong tích tắc, đầu lông mày của hắn khẽ động.

Võ công đạt đến đỉnh Chân Khí cảnh, nửa tiến lên Tiên Thiên khiến khả năng cảm ứng của thân thể hắn mạnh hơn người thường gấp mười lần,

lúc này nhạy bén cảm giác được một lực lượng đang chú ý tới.

- Là thần lực sao?

Loại cảm giác này chỉ xẹt qua rồi biến mất, nếu không phải Ngô Minh cực kì mẫn cảm với lực lượng tâm linh thì quả thật không thể phát hiện ra.

Đương nhiên, cho dù có phát hiện ra cũng không phải việc lớn gì.

Dù sao âm dương không chung đường, thần linh muốn can thiệp vào việc trên dương thế, đặc biệt là những người võ công đã luyện đến đỉnh điểm, khí huyết cực kì dồi dào như Ngô Minh cũng không phải dễ.

- Khách hành hương mau dừng bước!

Sau khi quyên góp một chỉ bạc tiền dầu vừng, Ngô Minh đang muốn rời đi thì một âm thanh truyền đến bên tai.

Ngoái đầu lại nhìn thì thấy một người ăn mặc như người coi miếu đứng đó cười tủm tỉm: "Khách hành hương muốn cầu điều gì? Hay lại đây gieo một quẻ xem sao?"

- Cũng được!

Ngô Minh không ý kiến, theo sát người coi miếu đến trước một cái bàn nhỏ.

- Không biết quan khách muốn hỏi về tình duyên hay tiền đồ? Người coi miếu nghiêm túc lên cũng có chút khí chất áp đảo người khác, lại hơi có cảm giác giả thần giả quỷ.

Loại chuyện này kiếp trước Ngô Minh không tin.

Nhưng lúc này đến thế giới quỷ thần, thà rằng tin là có chứ không thể tin là không có, nói: "Giải nạn!"

- Nếu vậy, mời ngẫu nhiên viết ra một chữ!

Ngô Minh cầm bút lông, trải một tờ giấy trắng rồi ngẫu nhiên viết một chữ “vô” lên trên.

- Ồ?

Người coi miếu kinh ngạc thở dài một tiếng: "Xưa nay không một vật, nơi nào dính bụi trần? Nhìn tướng mạo của công tử, lẽ ra phải không gặp tai kiếp nào mới đúng, nhưng trên đời làm sao có thể có người như vậy? Thật là kỳ lạ!"

- Công tử xin được giải nạn...

Người coi miếu lấy ra một cái mai rùa và vài đồng tiền, trong miệng lẩm nhẩm gì đó, đột nhiên hất cái mai rùa xuống, mấy đồng tiền xếp hàng ngay ngắn trên tờ giấy trắng, hợp lại với chữ "vô".

- Công tử sinh ra đã là một người phi phạm, mệnh cách tiền đồ không phải kẻ như ta có thể nhìn thấu, nhưng nếu chỉ muốn xin cách giải nạn thì có thể đi về phía nam tìm kiếm!

Người coi miếu tròng lớn hai mắt, mồ hôi trên trán túa ra như mưa, thoát nhìn là do hao phí tâm lực quá độ mà thành, miễn cưỡng nói.

- Phía nam?

Ngô Minh cau mày, nghĩ đến bố cục huyện thành lúc này, đại khái là đông quý tây phú bắc bần nam tiện, khu đông và khu tây cũng chính là nơi quan lại chức sắc sinh sống, phía bắc và phía nam giống như khu dành cho dân thường và nông dân nghèo vậy.

- Lời của quỷ thần không thể hoàn toàn tin tưởng, xem thôi thì được! Chỉ là...

Ngô Minh cười lạnh trong lòng.

Thành hoàng của cái huyện này hình như xem hăn như con cờ, còn muốn làm người chơi cờ thì phải.

Đương nhiên, có thể bị xem như con cờ cũng có nghĩa là hăn có chút tác dụng.

Cho dù là bị lợi dụng cũng còn hơn bị gạt ra ngoài.

- Đa tạ tiên sinh, tại hạ xin cáo lui!

Cuối cùng Ngô Minh còn dùng ánh mắt sâu kín nhìn chăm chăm người coi miếu.

Chỉ thấy người này toàn thân chấn động, trong mắt lộ ra vẻ hoang mang bối rối, còn đem theo chút hèn mọn, hăn cũng không vạch trần, chỉ nhẹ nhàng cười, ném xuống vài văn tiền rồi bước từng bước lớn ra ngoài.

- Xem ra... chắc hăn thành hoàng hay huyện tôn đang đấu sức với một thế lực khác, thậm chí đang rơi vào thế yếu hoặc có chút kiêng dè mới không thể không đi tìm trợ giúp bên ngoài?

Người tu đạo bình thường nếu như gặp phải loại việc nghiêm trọng, nhân quả dây dưa như thế này chỉ sợ đã sớm chạy trốn xa cả ngàn dặm.

Thế nhưng Ngô Minh không giống vậy.

Quả thật giống như lời người coi miếu nói lúc trước, hăn vốn không có nhân quả với thế giới này, thậm chí chỉ có thể coi như khách qua đường, còn gì phải sợ chứ?

Huyện tôn thì sao? Thành hoàng thì thế nào?

Nếu đi ngược lại với đạo của mình, vẫn có thể chém như thường!

Đương nhiên lúc này vẫn cần mượn lực người ta, hãn cũng không phải mấy thiếu niên phản nghịch ở đời sau, động một tí là la hét đòi nghịch thiên xem thế nào.

Chỉ là trong ngực không biết vì sao nảy sinh ra cảm giác hào hùng, không kìm được ngâm vang: "Cười gió phá sóng hãn có ngày. Treo thẳng buồm mây vượt biển cả!"

- Hay!

Sĩ tử mặc thanh sam bên cạnh đột nhiên vỗ tay nói: "Quả là một câu thơ hay!"

Thấy ánh mắt của Ngô Minh đang nhìn qua, mặt không kìm được mà đỏ lên: "Xin mời công tử, tại hạ Diệp Hiếu Hữu, đến vì muốn cùng mẫu thân dâng hương lễ tạ thần linh, thấy công tử phong thái bất phàm, xuất khẩu thành thơ mà vô cùng ngưỡng mộ, thất lễ thất lễ..."

Lúc này nhìn lại mới thấy Ngô Minh là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, cằm y đại bào, mặt sáng như ngọc thì lại càng âm thầm kính phục.

- Thì ra là Diệp huynh, tại hạ Ngô Minh, là nhân sĩ ngoài thôn du lịch qua đây...

Ngô Minh chấp tay, lại thấy mấy chiếc xe ngựa xa hoa tráng lệ, y phục trang sức của nô tài nha hoàn sau lưng Diệp Hiếu Hữu là đã biết rõ xuất thân của người này không thấp chút nào.

- Thiếu gia...

Vào lúc này, một góc rèm xe bị vén lên, lộ ra một đôi mắt đẹp đang nhìn quanh, lúc sau một cô nha hoàn đeo trâm vàng nhẫn ngọc, có chút nhan sắc nhấc chân váy chạy tới: "Chủ mẫu đang thúc giục rồi..."

- Gia mẫu cho gọi, thật sự xin lỗi...

Diệp Hiếu Hữu xấu hổ mà chấp tay hành lễ: "Nhà tại hạ ở đầu hẻm Đông Thủy, là nhà thứ nhất có hai con sư tử đá trước cửa... Ngô huynh nếu có thời gian rảnh, nhất định đừng quên đến tìm tiểu đệ!"

- Tên này là thỏ chắc?

Sau khi người này lưu luyến nói lời từ biệt, Ngô Minh lại thấy buồn nôn.

Đương nhiên, ở thời cổ đại, dựa vào sao chép thơ từ cổ quả thật có thể lấy làm hòn gạch gõ cửa, thế như muốn khí thế bá vương một khi phát ra, bốn phương phải quỳ lạy thì chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 22: Hắc Sơn Quân

Bước ra từ miếu thành hoàng sau đó đi thăm thú xung quanh một chút cũng đã sắp hết một ngày.

Đúng lúc Ngô Minh đang định tìm một quán trọ nghỉ ngơi, ngày mai lại đi đến phía nam thử vận may thì phía trước có một cô gái đang đi tới, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng mà kéo cánh tay hắn: "Vô Danh tiểu đệ, tỷ tỷ vất vả lắm mới tìm được đệ!"

- Thì ra là Sơn Lan tỷ tỷ...

Ngô Minh cười gượng giãy ra, ở trên đường lớn lôi lôi kéo kéo quả thật không hợp quy củ, ngoài ra hắn còn có chút đề phòng.

Dường như nhìn thấy vẻ cảnh giác của Ngô Minh, Sơn Lan cười hì hì, cũng không trong lòng: "Tiểu đệ người được lắm, xé cáo thị sớm như thế, hại bọn ta phải mất bao nhiêu công sức mới xem như hoàn thành nhiệm vụ đó..."

- Bọn ta?

Ngô Minh như có chút nghi ngờ, hỏi:

- Chính là ta cùng với kiếm khách Lăng Cô Hồng, còn có tên nho sinh kia nữa... Đồ Dường Hạo chết tiệt, đừng để bà đây gặp lại hắn trong Chủ Thần Điện!

Sơn Lan nhắc đến Đồ Dưỡng Hạo thì nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng là gặp phải uất ức gì đó mà không nói ra được: "Giờ bọn ta đã tách ra, hay là tiểu đệ người đi cùng với bọn ta luôn?"

- Tiểu đệ đi một mình quen rồi!

Ngô Minh tâm nảy lên một cái, hẳn biết loại tổ đội thành lập tạm thời này không hề có chút thấu hiểu cùng tin tưởng nào, giải tán giữa đường là chuyện bình thường.

- Nhưng mà... vẫn nên đến chào hỏi một hai lần, cùng nhau chia sẻ tin tức nhiệm vụ!

Sơn Lan nghe mà vui mừng khôn xiết, đưa Ngô Minh đến một quán trọ.

Trong sân nhỏ được bao trọn phía sau quán trọ, Ngô Minh nhìn thấy Lăng Cô Hồng đang luyện kiếm cùng với nho sinh đang cầm một quyển sách vắt óc suy nghĩ.

- Hi hi... các người xem ta mang ai tới này?

Sơn Lan cười hì hì, liếc hai người kia một cái, đắc ý nói.

- Là người! Rõ ràng hành động của Ngô Minh đã để lại ấn tượng sâu đậm cho nho sinh, hẳn đứng bật dậy, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc sau đó vội vàng vái chào: "Huynh đài hữu lễ, tại hạ Lâm Khí Chi!"

- Lăng Cô Hồng! Kiếm khách mặt lạnh coi chữ quý như vàng.

- Tại hạ Vô Danh, xin chào hai vị!

Sau khi Ngô Minh chào lại, bốn người mới ngồi xuống quanh một chiếc bàn đá.

- Sao mọi người lại tách ra khỏi Đờ Dương Hạo?

Ngô Minh mới đầu đã đi thẳng vào vấn đề chính.

- Đừng nói với bà đây về tên đáng chém ngàn vạn đao kia... Sơn Lan còn chưa nguôi giận: "Bọn ta tập trung lại để phá vòng vây, nhân khí quá vượng, tuy không sợ lệ quý nhưng lại thu hút một tên tướng quý! Tên Đờ Dương Hạo ham sống sợ chết kia bỏ chúng ta lại làm mồi nhử, một mình chạy trốn rồi!"

- Loại người như hãn chỉ là nguy quân tử, khẩu Phật tâm xà, liên tiếp làm hại đến mạng người, ta xấu hổ khi đứng chung hàng ngũ với hãn!

Thư sinh Lâm Khí Chi cũng nói, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ tức giận.

-... Cũng may ta và Lâm công tử đều có hai chiêu tuyệt kỹ, lại có thêm bản lĩnh cao cường của Lâm công tử mới có thể đột phá vòng vây dày đặc... nhưng mà cũng bị tách khỏi những người khác, lại mất một ít thời gian ở trấn Hắc Thủy mới tới được huyện thành...

Sơn Lan vuốt vuốt bộ tóc mềm mượt óng ả của mình, thản nhiên nói, thế nhưng Ngô Minh rất rõ ràng, mất một ít thời gian trong lời nói của đối phương hoàn toàn không đơn giản như thế.

Nhưng mà hiện tại bọn họ vẫn chưa phải một đội, đương nhiên nên như vậy.

- Lúc này... chúng ta đều giữ khoảng cách với Đờ Dương Hạo, tên này lòng dạ hẹp hòi, đương nhiên sẽ ra tay trước để chiếm lợi thế, sợ rằng phải sớm tính toán mới được! Vô Danh tiểu đệ... người...

Sơn Lan muốn nói lại thôi.

Ngô Minh lại cười cười: "Tiểu đệ quen tự do rồi, nhưng lúc này có thể cùng hợp tác để đối phó với Đồ Dương Hạo, hơn nữa chúng ta có thể trao đổi rất nhiều tin tức về Chủ Thần Điện và nhiệm vụ lần này..."

Bản thân hẳn là tông đồ của Chủ Thần Điện, rất nhiều quy tắc của Chủ Thần Điện đã có sự thay đổi.

Lúc này hẳn cũng không nói nhiều mà lắng nghe Sơn Lan tổng kết các quy tắc trao đổi của Chủ Thần Điện cùng vài việc cần chú ý...

Kinh nghiệm của người phụ nữ này rõ ràng rất phong phú, không chỉ Lâm Khí Chi mà đến cả Lăng Cô Hồng cũng lặng thinh không nói, vô cùng nhập tâm.

- Cuối cùng... chính là việc liên quan đến Chủ Thần Điện!

Sơn Lan nói đến điều cuối cùng, trên mặt lộ ra nụ cười khổ: "Có thể tạo ra động thiên siêu việt lạ thường như thế này, lại cuốn chúng ta vào bên trong, nhất định là một người có năng lực vô cùng lớn, không lời nào có thể miêu tả được làm ra. Dựa vào tin tức do Sáp Huyết Minh công bố, vị có năng lực to lớn này rất có thể là chủ nhân cõi âm thời thượng cổ, nắm giữ sáu đường luân hồi! Dù sao... tình hình của chúng ta hiện tại rất giống như bị cuốn vào vòng luân hồi..."

- Có cách nào để thoát khỏi không?

Lâm Khí Chi ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi.

- Không có!

Giọng nói của Lăng Cô Hồng lạnh như băng: "Trừ khi chết đi... nếu không vĩnh viễn không thể rời khỏi Chủ Thần Điện!"

Ngô Minh liếc mắt.

Hắn biết một phương pháp, trở thành chủ nhân của Chủ Thần Điện đương nhiên có thể thoát khỏi luân hồi, nhưng đây là bí mật lớn của hắn, tất nhiên không thể lộ ra.

Vì vậy hắn nói: "Ta mới chỉ trải qua một lần nhiệm vụ phó bản, tuy không biết nhiều lắm về Chủ Thần Điện nhưng vẫn có một số tin tức liên quan đến nhiệm vụ lần này..."

Hắn đem suy đoán về thổ địa, thành hoàng... có qua có lại mà nói ra.

- Không thể nào? Sơn Lan nghe xong, kinh ngạc chờ người ra sau đó thất thanh hô lên: "Thành hoàng của một huyện ít nhất cũng là thần tiên thất phẩm, chức vị đã được xác định, lại có sắc chỉ màu đỏ! Thần uy rộng lớn như biển cả mà còn không giải quyết được chuyện này, người như chúng ta sao có thể nhúng tay vào được? Không... nó vốn không nên can dự vào, dù sao chỉ là một nhiệm vụ cấp "hồng" mà thôi!"

Nói xong, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà nhìn bốn phía xung quanh.

Tuy rằng sân nhỏ là do quán trọ cung cấp, vô cùng thanh tĩnh, thế nhưng thành hoàng cai quản cả huyện thành này, nơi đây cũng nằm dưới quyền người ta nên không dám nói nhiều.

- Ta không nói vị thần này không có năng lực, chỉ nói ông ta đang phải kiêng dè cái gì đó!

Ngô Minh nói: "Vẫn còn thời gian bảy ngày, hay là ngày mai chúng ta chia ra thăm dò tin tức, buổi tối lại đến đây tụ họp?"

- Đương nhiên là được!

Sắc mặt ba người còn lại đều không tốt, đến cả thần tiên cũng can dự vào rõ ràng khiến họ cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

...

- Đại nhân! Mấu chốt chính là sau khi ăn cơm thịt bò ở quán rượu Lý gia vào buổi trưa, buổi chiều lại đi miếu thành hoàng, buổi tối đến quán cũ của Kỳ gia nghỉ ngơi..

Bên trong huyện nha lúc này có một căn phòng dùng để phê duyệt công văn vẫn đang đèn đuốc sáng trưng.

Ngũ Hồng ngồi sau ngọn đèn dầu, bóng lưng dập dùi theo ánh lửa, hiện lên vẻ uy nghiêm, hơi có chút đáng sợ.

- Ủ... ta biết rồi, người đi nói với lão Kỳ một tiếng, lão là người cũ, đương nhiên biết phải làm thế nào... Ngày mai các người tiếp tục giám sát, một giây cũng không được để mất dấu bọn họ, hiểu chưa?

Giọng nói của Ngũ Hồng trầm ổn, mang theo một phần uy nghiêm.

- Tuân lệnh!

Hai tên dịch đình vâng vâng dạ dạ, cung kính lui ra, yên lặng đóng cửa phòng lại.

- Miếu thành hoàng?

Ngũ Hồng nhìn chăm chú ngọn lửa đèn trông như hạt đậu, con người sâu thăm thẳm: "Thật không ngờ... tên này mới đến mà đã phát hiện ra manh mối!"

Tuy hôm nay cũng liên tục tiếp mấy lượt kỳ nhân dị sĩ, nhưng không thể không nói Ngô Minh vẫn để lại cho hấn ấn tượng sâu đậm nhất.

- Nhưng mà... phát hiện ra rồi thì có thể làm gì chứ?

Ngũ Hồng cười lạnh: "Người ta là thần tiên thất phẩm cũng không dám quản lý việc này, người chỉ là một sĩ tử nho nhỏ, tuy rằng có chút bản lĩnh, cuối cùng chẳng phải vẫn đi chịu khổ thay người khác hay sao? Thậm chí còn bị liên lụy, người chết hồn diệt?"

- Lại nói mấy người ngày hôm nay đều đi ra từ Hắc Sơn... thật là kỳ lạ!

Ngũ Hồng thối tắt đèn dầu, chậm chậm bước ra, trong bóng đêm chỉ nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ: "Hắc Sơn quân..."

Ngày hôm sau.

Ngô Minh cố ý đi tới thành nam, ngẫu nhiên đi dạo, lãng phí cả một ngày mà không thu được gì.

- Nhưng mà... tên coi miếu ngày hôm qua rõ ràng là bị kẻ khác mượn xác đổi hồn, muốn dẫn dụ mình tới đây, sao một ngày trôi qua rồi mà vẫn không có chuyện gì xảy ra?

Hắn cau mày, không biết đã đi đến cạnh một dòng nước từ lúc nào.

Bên bờ sông có một vài gian nhà tranh dựng thẳng san sát nhau, thô kệch đổ nát, ngay cả ở khu nam cũng ít khi gặp cảnh nghèo khó đến bậc này.

Trên sông còn có hai con thuyền ô bông nho nhỏ, hiển nhiên chính là nơi ăn ở của đám người này.

- A Vân? Con làm sao vậy a Vân? Mau tỉnh lại đi!

Tiếng khóc than thảm thiết của một người phụ nữ đột nhiên truyền đến.

Đám đông lúc này đã sớm tụ tập lại đây, ở giữa là một phụ nữ làm nghề đánh cá nghèo đói, ôm lấy một cô bé tầm bảy tám tuổi không ngừng gào khóc.

- Có chuyện gì vậy?

- Thì ra là cô vợ Hứa gia... Ôi chao... Cái nhà này xui xẻo quá... khi lục lang còn sống gia cảnh còn tốt, giờ mất rồi, đến con gái cũng đổ bệnh...

- Lại nói... Hứa lục lang cũng không phải người phàm, nghe nói có thể kết nối với thủy thần, lượng cá mỗi đêm đánh được đều gấp mấy lần người thường!

- Sao ta lại nghe nói có giao tình với thổ địa?

- Ôi chao... đáng tiếc vài tháng trước lên trấn Hắc Thủy xong thì chả thấy bóng dáng đâu, đi đời nhà ma, để lại vợ con lẻ loi hữu quạnh, giờ đến con gái cũng như vậy, ôi chao, cái số nó vậy rồi...

....

Mấy cái khác coi như bỏ qua, chỉ có vài chữ như "trấn Hắc Thủy", "thổ địa" vào tai lại khiến đầu óc hấn hấn như có tiếng sấm rền vang.

- Thì ra là cái này...

Ngô Minh lách vào trong đám người tiến lên: "Tại hạ biết chút y thuật! Để ta xem xem sao..."

- Hu hu... đại phu? Đại phu? Người mau cứu lấy a Vân...

Người phụ nữ làm nghề đánh cá kia giờ phút này kéo tay áo Ngô Minh như nắm chặt cọng rơm cứu mạng cuối cùng, không chịu buông ra.

Ngô Minh cúi người xuống, lật mở mí mắt của cô bé sau đó bắt mạch, thấy cô bé này hơi thở mong manh, ấn đường biến thành màu đen thì giật mình: "Đây không phải là bệnh mà là trúng tà!"

Đồng thời càng khẳng định, thành hoàng chỉ dẫn hần đến đây là muốn hần đi tìm gia đình này.

Hần oán thăm: "Vòng vòng vèo vèo nhiều thế làm gì không biết? Chơi đồ vui chắc?"

Vậy nhưng trong lòng hần cũng rõ ràng, trên đời tuy rằng có đạo pháp, có thể thấy được thần quỷ, thế nhưng đối với một số thần tiên mà nói, có vài quy tắc vẫn bắt buộc phải tuân theo.

Đó cũng giống như thiên cơ vậy, làm ra đáp án mập mờ dùng để giảm nhẹ mối quan hệ nhân quả.

Nếu không liên lụy quá nhiều, đến cuối cùng lại ném chính mình vào trong, đến khi pháp thuật thần thông không thắng được nghiệp lực mới là cực kỳ xui xẻo.

So với các thần cõi âm, Ngô Minh là người trên dương thế, vì vậy cũng giảm đi một ít kiêng kỵ.

Lập tức nói: "Ta có thể cứu cô bé này, nhà tỷ ở đâu?"

- Ở bên kia!

Người phụ nữ làm nghề đánh cá gần như mừng phát khóc, cùng Ngô Minh đi đến một cái lều tranh rách nát, trên vách bao treo đầy áo phơi các loại, mùi tanh của cá xộc lên khiến Ngô Minh không kìm được mà cau mày.

Đặt cô bé lên trên một chiếc giường nhỏ, thấy mặt cô bé bị bao phủ bởi một tầng khí xanh đen, hai đầu lông mày nhú chặt lại như đang vô cùng đau đớn, thân thể lạnh ngắt, hiển nhiên mệnh đã đến lúc tận rồi.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 23: Hắc Phong

- Tỷ đừng sốt ruột!

Ngô Minh đè tay lên mạch đập sau đó chậm rãi truyền một luồng chân khí vào trong, thế nhưng cũng chỉ có thể làm dịu một chút bệnh tình của cô bé, hai hàng lông mày của hắc nhú lại.

Nếu là các loại bệnh vật như cảm sốt, một luồng chân khí của hắc tuy không thể củng cố căn nguyên của cơ thể, chữa được bách bệnh thì ít nhất cũng có thể làm phấn chấn tinh thần mà tỉnh lại mới đúng.

Thế nhưng tà ác xâm chiếm, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến chân khí.

- Ấy dà... không ngờ lần đầu tiên dùng đến nó lại là để giúp cô bé này...

Ngô Minh lấy ra một lá bùa màu vàng, mặt hơi nhăn lại.

Dù sao cũng chỉ mất một lá, hơn nữa còn là chuyện liên quan đến bí mật của thành hoàng, với lại cái nhà này cũng đáng thương, thôi thì cứ làm vậy.

- Lấy giúp ta một bát nước lại đây!

Hiện giờ tuy Ngô Minh thoát nhìn mới chỉ mười sáu tuổi, thế nhưng ánh mắt khi nhìn người khác lại cực kỳ uy nghiêm, mỗi một hành động đều có vẻ quyết đoán vô cùng, khiến người ta không dám không nghe theo.

Người phụ nữ làm nghề đánh cá vâng dạ liên hồi, lập tức đi lấy một bát nước nóng mang đến.

Cái bát thô to làm bằng gốm sứ, lớp men cũng bị tróc hết cả, miệng bát còn bị mẻ, bên trong đựng nước sạch.

Ngô Minh nhìn thấy vậy, cũng không nói gì mà dùng ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải kẹp lấy lá bùa, lại lóe lên một cái.

Xoạt!

Một ngọn lửa nổi lên, trong tích tắc đốt cháy lá bùa, ngọn lửa màu vàng nhạt chẳng mấy chốc đã nuốt trọn lá bùa, biến thành từng sợi từng sợi tàn hương không ngừng rơi vào trong nước.

Người phụ nữ làm nghề đánh cá bên cạnh nhìn mà sửng sờ.

- Mớm thứ nước có chứa bùa phá tà này cho con gái cô đi! Sau đó chuẩn bị một cái lọ sành và mấy thứ như...

Ngô Minh đứng dậy, nhẹ nhàng thở dài.

Nếu là đạo sĩ chính hiệu thì sẽ dùng pháp lực của mình để dẫn động bùa phá tà, khi đó hiệu quả thu được nhất định sẽ lớn hơn nhiều, thậm chí còn không cần phải hòa bùa vào nước.

Thế nhưng chân khí của người luyện võ và pháp lực của người tu đạo vốn dĩ đều có sức mạnh phi thường, đương nhiên sẽ có điểm giống nhau. Khi Ngô Minh lựa chọn các vật phẩm như bùa chú đã cố ý chọn loại mà người thường cũng có thể dùng được, hiển nhiên không có gì đáng ngại.

Chỉ là, đã đến bước này rồi.

Bùa chú cấp cao chính hiệu hay những vũ khí của đạo gia, pháp bảo hàng xịn chỉ có người tu đạo mới có thể dùng được, thậm chí còn yêu cầu

tu vi cảnh giới của đạo sĩ, không phải là thứ mà bây giờ Ngô Minh có thể mơ ước đến.

- Vân nhi tỉnh rồi! Vân nhi tỉnh rồi!

Lúc này, cô vợ Hứa gia vui mừng hét lên, cô bé đang nằm trên chiếc giường nhỏ mí mắt khê động, sau đó hai mắt mở ra, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn, đột nhiên nhoài người về phía mép giường mà nôn thốc nôn tháo.

Thậm chí chất dịch nôn ra cũng đen kịt đặc quánh như mực, tanh hôi vô cùng, bên trong hình như còn có những con trùng nhỏ lúc nha lúc nhúc.

Cô bé nôn mửa không ngừng, sau khi nôn ra hơn nửa lọ sành chất lỏng màu đen mới nặng nề ngủ, sắc mặt tuy vẫn trắng bệch như cũ nhưng luồng khí xanh đen lúc trước đã không còn, hơi thở đều đều, xem như đã nhạt về được cái mạng nhỏ.

- Đợi đến khi cô bé tỉnh lại, nấu mấy loại như canh gừng cho cô bé uống, dùng khí ấm điều dưỡng là không sao nữa rồi...

Ngô Minh phẩy tay áo một cái, cửa sổ cùng cửa chính đều mở toang, một làn gió mát thổi qua quét đi uế khí, sau đó hần đi ra ngoài, nhìn chăm chăm vào dòng nước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Ân nhân! Ân lớn cứu mạng không có gì để trả, sau này thiệp nguyện làm trâu làm ngựa, kết cỏ ngậm vành cũng phải báo đáp ân đức to lớn của ngài!

Cô vợ Hứa gia đi đến sau lưng hần, đột nhiên vái lạy.

- Không cần làm vậy!

Ngô Minh dùng hai tay làm giả động tác đỡ: "Ta giúp cô bé cũng chỉ vì có vài câu hỏi cần cô trả lời mà thôi..."

- Ân nhân cứ hỏi, nếu thiếp biết thì sẽ nói hết không giấu diếm gì!

Cô vợ Hứa gia nghiêm mặt nói.

- Thật ra việc này... có liên quan lớn đến con gái của cô, chắc hẳn cô cũng nhìn ra, con bé không phải mắc bệnh nặng gì mà là bị trúng tà!

Ngô Minh vừa nói xong, cô vợ Hứa gia như xụi lơ trên mặt đất, hai mắt đờ đẫn, lầm bầm trong miệng: "Quả nhiên là vậy... quả nhiên là vậy... thiếp biết nó sẽ không bỏ qua cho chúng ta..."

- Nó là ai?

Ngô Minh lập tức hỏi.

Cô vợ Hứa gia chậm rãi lắc đầu: "Ân nhân vẫn đừng nên biết thì tốt hơn, tránh để rước họa vào thân, thiếp sao có thể an tâm được?"

- Không phải rước họa vào thân, mà họa đã sớm ở trên người rồi... biết cáo thị trong huyện chứ? Là ta xé đó!

- Là ngài?

Cô vợ Hứa gia kinh ngạc nói, lập tức lại gật đầu: "Vậy thì quả thật phải kể từ đầu chí cuối cho ân nhân nghe rồi!"

- Ủ, người đàn ông trong nhà cô, Hứa lục lang... nghe nói kết giao với thủy thần thổ địa, rốt cuộc là thật hay giả?

Ngô Minh lập tức hỏi.

- Đương nhiên là thật...

Cô vợ Hứa gia dường như rơi vào trầm tư: "Lục lang tính tình phóng khoáng, trước nay rất thích giúp đỡ mọi người, lại có mắt âm dương, có thể

nhìn thấy cõi âm, lúc trước khi đi đánh cá thì quen biết một con quẻ nước, nhờ vậy ngày nào cũng đánh được một thuyền đầy cá mang về."

- Sau đó, con quẻ nước kia tích đủ công đức, trở thành thổ địa của trấn Hắc Thủy, lục lang nhớ mong bạn cũ nên hay đi thăm hăn, lần nào cũng vui vẻ uống rượu đến say mềm mới quay về...

- Mấy tháng trước, sắc mặt lục lang hoảng hốt mà nói với thiếp bạn cũ gặp khó khăn lớn, không thể không cứu, sau đó đi đến trấn Hắc Thủy... ai ngờ... ai ngờ lần này đi lại là âm dương cách biệt! Hu hu...

Người phụ nữ này rõ ràng nhắc đến nỗi đau trong lòng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Hết lòng vì nghĩa, cũng xem như đáng mặt đàn ông!

Ngô Minh khen ngợi một tiếng, hỏi: "Có biết kẻ thù là ai không?"

- Tuy rằng lục lang không muốn cho thiếp biết, thế nhưng qua đôi ba câu chuyện thì nghe ra đó là đại tướng Hắc Phong, một trong mười tám động chủ của mười tám đường sông núi dưới trướng Hắc Sơn quân! Hình như đang tranh đoạt thần vị với thổ địa trấn Hắc Thủy...

Cô vợ Hứa gia vừa khóc vừa nói, Ngô Minh thì lại thấy đầu mình đang phình cả ra.

- Hắc Sơn quân? Động chủ mười tám đường? Đại tướng Hắc Phong? Còn có thần vị?

Hăn lập tức hiểu ra bản thân đã bị cuốn vào trong một sự việc vô cùng to lớn.

Lại nhớ đến trấn Hắc Thủy nằm ngay bên dưới chân ngọn Hắc Sơn, giống như tiền tuyến vậy, đằng sau có hai ông lớn đang âm thầm tranh đấu

thì càng có chút không rét mà run.

Sau khi gặng hỏi mà không biết thêm tin tức gì, Ngô Minh mới để lại vài chỉ bạc, cảm khái mà chào từ biệt.

...

- Hắc Sơn quân? Nghe giống một vị nào đó được phong quân, nhưng nếu vẫn dùng núi làm tên, lẽ nào là sơn thần? Hay thật ra là một con yêu quái pháp thuật cao cường?

Ngô Minh có chút đau đầu.

Đi được hai vòng thì vừa khéo nhìn thấy bảng hiệu hẻm Đông Thủy, phủ đệ đầu tiên ngay sát đường lớn chính là Diệp gia, đất rộng bạt ngàn, hai con sư tử đá trước cửa cũng có chút khí thế.

- Muốn biết lai lịch của Hắc Sơn quân, nhất định phải tra cứu ghi chép về huyện và địa lý nơi đây...

Ngô Minh hạ quyết tâm, đến trước cửa Diệp phủ: "Xin hỏi Diệp Hiếu Hữu Diệp công tử có ở nhà không? Tại hạ Ngô Minh, là bạn của Diệp công tử, trước kia được mời đến..."

Tên gác cửa thấy Ngô Minh khí vũ hiên ngang, tư thái bất phàm, không dám chậm trễ mà lập tức chạy đi báo tin.

Một lúc sau đã thấy Diệp Hiếu Hữu cười tươi ra đón, miệng xưng huynh gọi đệ: "Ngô huynh làm tiểu đệ đợi mãi, hai câu thơ hôm đó càng nghĩ càng cảm nhận được dư vị, đang muốn thỉnh giáo..."

...

- Hắc Sơn quân?

Trong sân nhỏ của quán trọ mà đám Sơn Lan trú ngụ, mấy người nghe Ngô Minh kể lại câu chuyện xong đều cảm thấy khó tin: "Chẳng lẽ người này là mục tiêu của chúng ta?"

- Không phải!

Ngô Minh lại nói: "Ta mượn được sách ghi chép về huyện trong nhà một sĩ tử mới biết được người này lai lịch thần bí, nghe nói là một tướng quân tiền triều giết người vô số, sau khi chết hồn phách thành thần, là chủ của ngọn Hắc Sơn dài ba trăm dặm, đương nhiên cũng có người nói hắn là một con hổ thành tinh, tự xưng là Hắc Sơn..."

- Bất kể thế nào, sự việc cũng đã rất phiền phức rồi...

Sắc mặt Sơn Lan xám tro: "Đã là sơn thần, có thể điều động linh khí trong vòng ba trăm dặm trên núi Hắc Sơn, ngay cả dân chúng đèn nhang cúng bái cũng không cần, uy lực vô biên, thậm chí còn mạnh hơn thành hoàng một bậc!"

Loại thần tiên cai quản ngọn núi lớn có tiếng này đương nhiên có linh khí sông núi trợ giúp, không cần nhiều sự tin tưởng sùng bái của người dân.

So ra mà nói còn ung dung tự tại hơn cả thành hoàng Hắc Đài.

Đương nhiên thực lực cũng vậy.

Dù sao một người cai quản núi sông ba trăm dặm, một người chỉ có cái huyện thành nho nhỏ, ai mạnh ai yếu quả thật vừa nhìn là thấy.

- Hơn nữa... chỉ trong ghi chép thôi cũng có đôi ba câu chuyện khác được tiết lộ, cho thấy kẻ này ngang ngược hung ác, chẳng phải thần tiên thiện lương gì...

Ngô Minh thở dài một tiếng: "Sự việc đã quá rõ ràng rồi... biến cố ở trấn Hắc Thủy là do vị trí thổ địa bị trống... đằng sau lại có bóng dáng Hắc Sơn quân... đương nhiên, dựa theo phỏng đoán của ta, có lẽ chúng ta chỉ phải đối phó tên đại tướng Hắc Phong kia mà thôi!"

- Đương nhiên là chỉ có hãn rồi, nếu không tất cả chúng ta hợp lại có khi cũng chẳng bằng một cái ngáp của vị sơn quân kia...

Sơn Lan liếc mắt xem thường: "Chỉ là thành hoàng Hắc Đài cũng có liên quan... dính líu không nhỏ, nhưng mà thu hoạch chắc chắn rất hậu hĩnh... không chừng còn có sắc lệnh của thần nữa!"

- Sắc lệnh của thần?

Ngô Minh cũng biết đến thứ đồ chơi này, thế nhưng vật này không có tác dụng với người sống, chỉ có người chết, thần cõi âm hay yêu tinh ma quỷ mới cần đến, nghe nói có khá nhiều hạn chế, tuy có thể sống lâu, nhưng càng ngày càng sa sút.

- Dù sao cũng coi như một loại bảo hiểm sau khi chết... chỉ là... sắc lệnh của thần ở thế giới này đến Đại Chu còn có tác dụng sao?

Ngô Minh liếc mắt xem thường, hỏi một câu lập tức khiến Sơn Lan không nói được gì: "Cũng nên... có lẽ... có chút tác dụng!"

Cô gái này nói xong câu cuối, bản thân cũng không tin tưởng lắm.

- Thôi... chim nhạn muốn chường hay luộc ăn thì cũng phải bắt được đã rồi tính sau...

Ngô Minh cười cười: "Tình hình hiện tại đã rõ ràng rồi... thổ địa trấn Hắc Thủy là do thành hoàng Hắc Đài phái tới chân núi Hắc Sơn làm gian tế, lại không ngờ Hắc Sơn quân ngang ngược phản công, thủ hạ là đại

tướng Hắc Phong đuổi giết thổ địa, có lẽ còn cướp mất thần vị, thả rất nhiều ma quỷ oan hồn ra quấy phá cuộc sống của người dân..."

Lúc này trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi.

May mà lúc trước không ỷ vào sức mạnh mà cố gắng xông vào sâu trong Hắc Sơn, nếu không thật sự gặp phải Hắc Sơn quân thì đúng là chết không có chỗ chôn.

Mà Chủ Thần Điện hiển nhiên cũng sẽ không để một đám đầu óc mơ màng như bọn hắn đến trấn Hắc Thủy liều chết, vì vậy mới mở ra nhiệm vụ xé cáo thị và thăm dò tra xét.

Chỉ là tiếp theo đây đã đến lúc lưỡi đao thấy máu rồi.

Ý nghĩ mới xuất hiện trong đầu Ngô Minh, gợi ý của Chủ Thần Điện cũng nháy ra:

- Nhiệm vụ tuyến phụ: Thăm dò tra xét (Hoàn thành!)
- Mở ra nhiệm vụ tuyến đầu: Đánh kẻ mạnh, giúp kẻ yếu.
- Giải thích tình cảnh: Người là một người nhạy bén, phát hiện ra Hắc Sơn quân và thành hoàng Hắc Đài đấu đá lẫn nhau, không đành lòng nhìn dân chúng chịu khổ nên đã lựa chọn đứng về phía người lương thiện!
- Mục tiêu của nhiệm vụ: Trong vòng mười ngày, giết hoặc đuổi được đại tướng Hắc Phong, trả lại bình yên cho trấn Hắc Thủy!
- Phần thưởng của nhiệm vụ: Hoàn thành nhiệm vụ tuyến đầu, thưởng năm trăm tiêu công! Giết được đại tướng Hắc Phong, thưởng một ngàn tiêu công! Điểm thành tích do giết được yêu ma quỷ quái khác tính riêng!
- Độ khó của nhiệm vụ: Hồng!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 24: Nuôi Quý

- Các người cũng thấy rồi sao?

Ngô Minh nhìn quanh một vòng, thấy ba người Sơn Lan cũng đang ngẩn ngơ.

- Chúng ta...

Sơn Lan và Lăng Cô Hồng vẻ mặt đau khổ: “Khi nào thì chọn phe thiện lương?”

- Ta làm sao biết được?

Ngô Minh buồn bực trong lòng, cái nhiệm vụ này nhìn kiểu gì cũng thấy châm biếm: “Nhưng mà... nếu đã nhận nhiệm vụ thì chỉ có thể cố gắng hoàn thành, cũng may chúng ta không phải đối đầu trực tiếp với Hắc Sơn quân, còn có trợ lực từ phía thành hoàng Hắc Đài...”

Nói thì nói vậy, nhưng nghe thấy phải đối nghịch với một Hắc Sơn quân hùng cứ ba trăm dặm Hắc Sơn, trong lòng mấy người ai cũng cảm thấy nặng nề khó tả.

- Nhiệm vụ thay đổi... có cần phải nói một tiếng với cái tên đáng chém ngàn đao kia không?

Sắc mặt Sơn Lan thay đổi mấy lần, vẫn nói: “Tên kia tuy rằng chỉ là một đầu mục nhỏ trong Sáp Huyết Minh, thế nhưng vẫn có thể điều động được một phần tài nguyên...”

- Chỉ sợ... không đơn giản như vậy...

Ngô Minh lại thở dài: “Người làm sao biết được nhiệm vụ của đối phương có giống chúng ta hay không? Nếu như khác nhau, vậy không phải là mất công đưa điểm yếu ra cho người ta bắt thóp sao?”

- Cũng đúng...

Vẻ mặt Lâm Khí Chi và Lăng Cô Hồng vừa mới đổi, Sơn Lan lại nói: “Không sai, là ta suy nghĩ chưa kỹ càng, đa tạ Vô Danh tiểu đệ đã nhắc nhở!”

Thấy vậy Ngô Minh lập tức hiểu ra, ba người này rõ ràng phải tiếp nhận áp lực quá lớn nên có chút mất bình tĩnh.

Trong lòng lại sợ hãi: “Chẳng lẽ thực lực của thần linh ở thế giới này lớn mạnh đến vậy?”

Lúc này cũng không nhiều lời nữa, cả đám nói chuyện phiếm vài câu, không có hi vọng đi tiếp, sau đó mỗi người hậm hực trở về phòng mình đi ngủ.

Đêm đến.

Mây đen phủ kín bầu trời, huyện thành chìm đi lại vào ban đêm, ở thời cổ đại càng khó thấy được một tia ánh đèn, từ giờ Tý đến giờ Sửu trời đất là một mảnh tối mịt.

Ngô Minh nằm trong phòng, mặc nguyên quần áo đi ngủ, hơi thở đều đặn mà kéo dài, như có như không, tầng hào quang yếu ớt nhẹ nhàng trên mặt lúc ẩn lúc hiện.

Linh Quy Dưỡng Khí công trên người đã luyện tới cảnh giới vô cùng thành thạo, ngay cả trong giấc ngủ cũng có tiến bộ.

Ừng ục!

Lúc này, cửa sổ khẽ động, có một vật từ trong bóng đêm nhảy vào trong.

Vật này ở trong phòng lăn một vòng, sau đó biến thành hình người, móng tay vô cùng sắc bén chồm lên trên chiếc giường nhỏ.

Bịch!

Ngay khi móng tay xanh sẫm sờ vào áo của Ngô Minh, một tầng ánh sáng vàng bỗng nhiên hiện lên, lóa sáng cả căn phòng.

- Á!

Bóng người phát ra tiếng rít chói tai vô cùng thê thảm, lộ ra đầu tóc rối bù, mặt xanh nanh vàng vô cùng dữ tợn, nhìn thấy tầng ánh sáng vàng trên người Ngô Minh thì rất ngạc nhiên, muốn rút lui.

- Thật sự có quý ư?

Ngô Minh mở mắt yên lặng nhìn, khóe miệng nhếch lên: “Ta không làm hại người khác, người khác lại muốn hại ta, được! Được lắm!”

Cũng không nói nhiều mà ném ra một lá bùa dán lên khung cửa, bên ngoài căn phòng như có một quầng sáng lóa lên, rực rỡ như ngọc lưu ly, lại giống như tường đồng vách sắt, con quỷ tụ tán vô hình, lúc này đụng phải hét thảm một tiếng, bị bật trở lại.

- Đây là loại quỷ bị người sai khiến?

Trong mắt Ngô Minh hiện lên vẻ nóng lòng muốn thử, vội nhảy xuống giường như mãnh hổ xuống núi, trong tiếng rít gào đánh ra một chưởng, chân khí cuốn theo gió lớn, dòng khí cuộn trào trong phòng.

- Chít chít!

Bóng dáng con quỷ mỏng manh như tờ giấy, đối mặt với một chướng của Ngô Minh, phát phơ lùi về phía sau như con thuyền nhỏ trong cơn sóng dữ, mặc dù sóng gió cao vút nhưng vẫn không thể lật.

Thế nhưng lúc này nhìn thấy khí huyết dương cương của Ngô Minh cũng không dám tiến lên mạo phạm, không ngừng đâm vào cửa sổ, cửa lớn.

- Chà chà... quả nhiên... võ công chưa đạt đến Tiên Thiên, tinh, khí, thần hợp thành một thể thì chỉ có thể bảo vệ bản thân, không có cách nào sát thương loại vật vô hình này sao?

Người luyện võ khí huyết dương cương, nếu trong lòng không sợ hãi thì ma quỷ thông thường đương nhiên không thể đến gần, thế nhưng lúc này cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Nhưng nếu đạt đến cảnh giới Tiên Thiên hay luyện ra được cương khí, trong chiêu thức ngưng tụ được khí huyết tinh thần thì sẽ có điểm khác biệt, chưởng phong đánh ra có thể làm bị thương lệ quỷ, ác quỷ!

Chỉ là hiện tại Ngô Minh mới luyện đến đỉnh Chân Khí cảnh, tinh, khí, thần còn thiếu một chút nên không thể ngưng tụ để luyện bước cuối, vậy mà lại có công dụng này.

- Người luyện võ trước khi đạt đến Nhục Thân cảnh tầng sáu muốn đối phó với ma quỷ thì chỉ có...

Móng tay Ngô Minh gảy một cái đâm vào ngón trỏ, ép ra một giọt máu tươi long lanh óng ánh, đỏ như mã não, đánh về phía con quỷ đang nhe nanh múa vuốt như đang trêu đùa cười nhạo.

Bịch!

Chưởng phong đánh ra, một cái bóng màu đỏ lóe lên, từ trong ngực con quý xông ra.

- Á!

Con quý hét thảm một tiếng, trước ngực thủng một cái lỗ lớn, thân hình dần dần tan rã, trong con người thậm chí còn hiện lên vẻ sợ hãi, nhanh chóng xông về phía cửa sổ như một con dã thú bị vây nhốt.

- Cho dù là người bình thường, căn đầu lưỡi lấy tinh huyết ở kinh Thiếu dương cũng có thể tránh quý, người luyện võ cũng vậy, có khi còn lợi hại hơn... đối phó với con quý này thậm chí còn không cần đến tinh huyết nơi đầu lưỡi, máu bình thường là đủ... Đương nhiên, người luyện võ nhất định phải ở trạng thái mạnh mẽ nhất về mọi mặt, nếu như đang bị trọng thương hay trong lòng sợ hãi, tinh, thần, khí không tụ lại một chỗ, hòa vào trong máu thì không có tác dụng lắm...

Ngô Minh lại nhớ kỹ thêm một điều.

- Chuyện gì vậy?

Sơn Lan ở bên ngoài hoảng sợ hỏi, đi kèm theo đó là âm thanh kiếm rút ra khỏi vỏ réo rất lạnh lạnh.

Hiển nhiên trận đấu này đã bị mấy người bên cạnh phát hiện ra.

Ngô Minh lúc này cũng không có tâm trạng thử nghiệm, rút thanh kiếm làm bằng gỗ đào bổ xuống vài nhát, lệ quý kêu thảm một tiếng sau đó tiêu tan, từng luồng khí đen chậm rãi biến mất dưới ánh sáng vàng óng ánh trong suốt.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Chỉ sau vài giây, giọng nói của Sơn Lan và Lăng Cô Hồng truyền vào trong.

Ngô Minh mở cửa, thậm chí còn nhìn thấy bóng dáng của nho sinh Lâm Khí Chi bước ra khỏi phòng, rõ ràng đám người này ở trong thế giới nhiệm vụ đều không thể yên tâm tuyệt đối, mới nghe thấy gió thổi cỏ lay thôi đã phải cảnh giác.

- Bị một vị khách không mời mà đến phá hỏng mộng đẹp, nhưng mà không sao...

Lúc này Ngô Minh đương nhiên đã thu dọn hết những vật khó coi, quần áo chỉnh tề, sắc mặt ung dung khiến Sơn Lan và Lăng Cô Hồng trong nháy mắt có cảm giác nhìn không thấu.

- Người... đi làm gì đó?

Nhìn thấy Ngô Minh bước ra khỏi sân nhỏ, Sơn Lan không kìm được hỏi.

- Đương nhiên là đi đáp lễ rồi!

Trong con mắt hẩn xẹt qua một tia lạnh lẽo, cười gằn nói.

Nếu không báo thù, quả thật muốn xem hẩn như bùn nhão thích nặn thế nào thì nặn thế đó sao? Hơn nữa nhiệm vụ mới được công bố đã bị kẻ khác tấn công, lập tức khiến Ngô Minh liên tưởng.

- Từ con quý hôm nay có thể thấy, kẻ khống chế phía sau rõ ràng cũng chẳng phải loại dững mãnh quả cảm, thậm chí còn không được tính vào tầng lớp tu đạo, nhiều nhất cũng chỉ là hạng thuật sư học được vài chiêu sai khiến quý mà thôi...

- Hơn nữa... khoảng cách cũng sẽ không quá xa...

Ngô Minh trèo lên tường, như linh miêu bay vút lên, trên mặt hiện lên một tia lạnh lùng...

...

- Á... tiểu quý của ta... tiểu quý của ta bị tiêu diệt rồi!

Trước đó không lâu, vào giờ phút Ngô Minh chém chết con quý thì một tên đàn ông mặt ngựa ở trong một căn phòng bên trong một cái sân nhỏ cách quán trọ không xa hét thảm một tiếng, lỗ mũi máu chảy ròng ròng, cơ thịt toàn thân co rúm lại, mồ hôi lạnh tuôn rơi giống như đang phải chịu nỗi đau cực kì lớn.

- Tên... tên đáng chết kia thế mà dám giết tiểu quý của ta... á á á... mỗi thù này không đội trời chung, ta muốn cả nhà hẵn chết thảm!

Sau khi ồm ồm thở dốc, tên đàn ông mặt ngựa cố gượng người dậy, sắc mặt trắng bệch, trong mắt hiện lên thù hận thấu xương.

Sắc mặt Đồ Dường Hạo cùng một tên Sát Huyết Minh bên cạnh gã cũng không tốt: “Mã lão tam... bản lĩnh của ông chúng tôi đã rõ, xem ra lần này đối phương có người tài giỏi...”

Đồ Dường Hạo lia mắt nhìn quanh khiến đám người mới đang run rẩy rùng mình: “Không thể ở đây được nữa, chúng ta phải đi ngay!”

Pháp lệnh trong huyện thành rất nghiêm ngặt, thế giới này còn có quý thần tồn tại, vô cùng kiêng kỵ điều này.

Càng không cần nói đến toàn bộ huyện thành Hắc Đài thực chất vẫn nằm trong phạm vi quản hạt của thành hoàng, tuy rằng huyện thành rộng lớn, dân số cả vạn người nên chưa chắc đã để ý đến nơi này, thế nhưng vẫn vô cùng rắc rối.

- Tiểu quý của ta ơi...

Mã lão tam vẫn mang vẻ mặt đờ đám, thoạt nhìn còn đau khổ hơn cả con trai ruột chết đi.

- Ta đã sớm nói với người rồi... loại pháp thuật sai khiến ma quỷ này chính là dùng thân mình nuôi quỷ, trước khi hại người đã tự hại mình, có khi còn bị cản trở, so với ngũ quỷ thần thông của chính tông huyền môn không biết thua kém bao nhiêu... Lần này cũng coi như một cơ hội, nhân lúc còn kịp hãy bỏ cái thuật pháp nho nhỏ này mà đổi sáng món khác đi!

Cậu thanh niên đứng cạnh Đồ Dường Hạo mở miệng nói.

Khi hắn không nói chuyện trông cũng bình thường như những người khác, thế nhưng lúc mở miệng lại vô cùng mạch lạc, trên người như có một loại uy nghiêm nào đó khiến ngay cả Đồ Dường Hạo cũng không dám nói gì, Mã lão tam lại càng không ngừng gật đầu vâng dạ.

Thế nhưng sau khi gật đầu Mã lão tam lại cười khổ.

Hắn đương nhiên cũng muốn luyện chính tông huyền môn, thế nhưng giá rao bán của loại phương pháp luyện công này đắt đỏ cỡ nào chứ? Ví dụ như phép ngũ quỷ vận tài cần phải có bản lĩnh vô cùng cao cường để bắt quỷ, nuôi quỷ, lập đàn cầu pháp, tế tự, cho quỷ ăn, chú vãng... Sau khi quỷ luyện thành rất dễ điều khiển, uy lực vô cùng to lớn, không cần lo nghĩ đến việc bị cản trở, thế nhưng giá rao bán cũng cao khủng khiếp, hắn hai trăm đại công! Dựa theo cách trao đổi của Chủ Thần Điện thì cần có đủ hai ngàn hai trăm tiểu công, có bán hắn đi cũng không xoay sở nổi!

Càng không cần nói đến sau khi mua được pháp quyết còn phải mua vũ khí pháp thuật cùng một bộ, thậm chí nuôi quỷ cõi âm đến cuối cùng còn phải tự mình đi bắt loại quỷ vô cùng lợi hại, tính đi tính lại nếu không có ba ngàn tiểu công thì không đủ!

Số mà hãn tích lũy được qua mấy lần nhiệm vụ luân hồi có thể trao đổi được “Thuật nuôi quý” này đã là vết sạch gia sản, mấy cái khác nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Lúc này thanh niên kia lại tiếp tục nói: “Đương nhiên... ta cũng biết người tu hành không dễ dàng gì, về sau cũng có thể cho người mượn điểm thành tích, lần này xem như đập đi để xây lại, đại nạn không chết, tất có hậu phúc!”

- Đa tạ Trịnh công tử, đa tạ Trịnh công tử!

Ở trong Chủ Thần Điện, cho mượn điểm thành tích quả thật chính là đại ân đại đức cứu mạng, Mã lão tam cảm động đến rơi nước mắt, liên tục vái tạ, nghĩ thầm trong lòng: “Vị Trịnh Tiềm Trịnh công tử này nghe nói không phải dạng vừa, anh trai hãn có chức vị cao trong Sáp Huyết Minh, đến cả Đồ lão đại cũng phải hầu hạ cẩn thận...”

Ý tưởng nịnh bợ nảy ra trong đầu.

Lại nhìn nhìn sắc mặt Đồ Dưỡng Hạo có vẻ ôn hòa, không giận dữ mấy thì hạ quyết tâm.

- Thế nhưng lúc này lão Đồ người nói không sai, nơi này không thể ở tiếp, chúng ta mau mau đi thôi!

Trịnh Tiềm thấy đã thu phục được Mã lão tam thì cũng khẽ gật đầu.

Có thể sống sót qua mấy lần nhiệm vụ Chủ Thần Điện đều không phải hạng tầm thường.

Tên Mã lão tam này tuy rằng không có lẽ lối, dung mạo thô tục, thế nhưng mệnh cách thuần âm, dù sao có thể tu luyện phương pháp nuôi quý thì cũng coi như một nhân tài.

Tuy hẳn dựa dẫm vào đại ca nên tạm thời không có kẻ nào dám ức hiếp, thế nhưng Chủ Thần Điện kinh khủng đến mức độ nào chứ? Ngay đến cả Sáp Huyết Minh cũng chỉ là con giun con dế đang vùng vẫy, đương nhiên phải chuẩn bị thêm nữa, tăng cường thực lực của bản thân mới đúng.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 25: Tấn Công Bất Ngờ

- Trịnh công tử nói chí phải!

Tên Đồ Dường Hạo này ngoài mặt hiền lành trong lòng độc ác, thế nhưng khi đối diện với Trịnh Tiềm thì lại bày ra vẻ vô cùng đứng đắn lễ phép.

- Không ngờ thế giới phương này... đã có thần tiên được sắc phong chính thức lại có thêm một Hắc Sơn thần quân... Sắc lệnh của thần đã tồn tại, vậy nên làm tốt một chút. Nếu như phúc duyên thâm hậu, chúng ta sau này có khi còn được sắc phong chính thức, trở thành thần tiên không biết chừng... Lần này Đồ lão đại người quả thật đã lập được công lớn, ta đương nhiên sẽ nói với đại ca ta...

Trịnh Tiềm nói.

- Đa tạ công tử!

Đồ Dường Hạo cũng âm thầm xao động.

Hắn không có dã tâm lớn như Ngô Minh, sau khi chết có thể thành thần, linh hồn không trở nên mê muội đã là phúc ba đời rồi.

Càng không cần nói đến, nếu như có được sắc lệnh của thần, trở thành thần tiên chính thức của một phương thì sẽ có thể bảo vệ ân đức của dòng họ, tích lũy mệnh số, là bước khởi đầu để một dòng họ trở nên giàu sang phú quý, thậm chí có thể đảm bảo vận mệnh trăm ngàn năm sau!

Phần thưởng hậu hĩnh như vậy được treo lên, không chỉ Đồ Dường Hạo mà cả Mã lão tam hay thậm chí là mấy người mới cũng máu nóng sôi sục, chỉ hận không thể hét to mấy tiếng, bày tỏ lòng trung thành.

- Khà khà!

Ngay lúc này bên ngoài cửa sổ có một bóng đen xẹt qua, một tiếng cười gằn truyền đến.

- Kẻ nào?

Sắc mặt Đồ Dường Hạo trầm xuống, thân thể khẽ động, trong tích tắc chồm lên tấn công trong phạm vi hai trượng, dứt khoát như giao long rời biển, mãnh hổ xuống núi, mang theo dòng khí cuồn cuộn mãnh liệt, một chưởng đánh ra, răng rắc! Cửa sổ vỡ thành nhiều mảnh, giấy dán cửa bay tán loạn, một cái áo khoác chầm chậm rơi xuống.

- Không xong rồi! Giương đông kích tây!

Đồ Dường Hạo sắc mặt tối sầm lại, chỉ nghe một âm thanh ầm ầm vang dội vang lên sau lưng. Ngô Minh nghiêm mặt xông thẳng vào, cũng không thèm nhìn, một tia sáng màu đen từ trong tay bay vọt ra.

- Người!

Mã lão tam chỉ kịp kêu lên một tiếng, cổ đã bị tia sáng màu đen đâm trúng nứt ra một cái lỗ hồng lớn, máu tươi phun ra như suối, co giật ngã lăn trên nền đất.

- Á!

Những người mới trước nay vẫn chưa từng trải qua ầu đả chém giết máu tươi đầm đìa nên khi nhìn thấy cảnh này đều kinh hoàng hét lên không

ngừng, khiến Đồ Dường Hạo vô cùng cảm hận: “Hét cái gì? Muốn gọi công sai đến hả?”

Lúc này bản thân vẫn đang ở trong huyện thành, nếu như gây ra rắc rối, một khi bốn cổng đều đóng, lục soát toàn thành thì ngay cả hãn cũng có chút lo sợ.

Dù sao hãn cũng không phải thần tiên, chẳng thể bay lên trời hay chui xuống đất, đối mặt với tường thành cao mấy trượng lại có binh lính canh gác thì năng lực vẫn kém rất xa.

Thế nhưng lúc này hãn đã không còn kịp suy nghĩ đến vấn đề này nữa rồi.

Bởi vì Ngô Minh sắc mặt lạnh lùng, đôi tay cong thành móng vuốt đã đánh về phía hãn.

Xì xì!

Tiếng gió thổi tán loạn vang lên, móng tay vung lên mang theo âm thanh xé gió.

Cũng ngay trong lúc đó, bắp thịt ở cánh tay phải của Ngô Minh căng lên, gân xanh cuộn cuộn, nước da vốn dĩ nõn nà như ngọc biến thành màu đen nhánh xanh thẫm, giống như do sắt thép đúc thành.

Bất cứ ai cho dù thân thể cứng như kim cương, không thể bị phá vỡ, trúng một vuốt này nhẹ cũng mất vài lạng thịt.

- Kim Cang Đại Lực Ứng Trảo Thủ?

Đồ Dường Hạo nhìn thấy móng vuốt đang mạnh mẽ xé gió của đối phương, không dám chậm trễ, hai tay hoàn toàn biến thành màu đen như mực: “Hãy xem Thiết Sa chưởng của ta đây!”

Ầm!

Hai bàn tay không như người thường mà giống của thần linh đập vào nhau, Ngô Minh và Đồ Dưỡng Hạo đều lùi về phía sau một bước.

- Tiên Thiên?

Ngô Minh giật mình, cảm nhận được sức mạnh trên tay mình. Hắn biết kẻ địch đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, kinh khí toàn thân ngưng tụ tại một điểm, quay về với những gì sẵn có, bất kể là lượng hay chất của chân khí hắn đều không thể so sánh được.

Thế nhưng lúc này sẩy một ly đi một dặm, bản thân đã để lỡ mất chiêu đầu, mình lại lợi dụng điểm sơ hở trong tâm linh của đối phương mà tấn công mãnh liệt, cộng thêm đỉnh cao Chân Khí cảnh vốn có và Tiên Thiên đã luyện được một nửa cũng xem như ngang sức ngang tài.

- Xem chiêu của ta đây! Thiên Ứng Thập Tam Kích!

Sau khi đánh ra một chiêu, Ngô Minh quyết không nhượng bộ, nhân lúc Đồ Dưỡng Hạo chưa thở xong một hơi mà bay vút lên cao, đôi bàn tay hóa thành móng vuốt sắc bén liên tục nhanh chóng vồ xuống.

Trong võ thuật từ trước đến nay, tất cả những người dùng chiêu thức bay vút lên trời sau đó từ trên không đánh xuống này đều phải đối mặt với nguy hiểm khôn cùng.

Bởi vì tuy từ trên cao đánh xuống có thể mượn lực thế nhưng cũng bày ra điểm yếu của mình trước mặt kẻ địch, nếu không thể thừa thắng xông lên đánh bại đối phương, đối mặt với chiêu phản kích sau đó nhất định phải giật gấu vá vai, được chỗ này hỏng chỗ kia, thậm chí là thất bại và tử vong!

Vì thế trước đây khi Phong Hàn dạy võ cho Ngô Minh đã ân cần dặn dò, Thập Tam Liên Kích này một khi xuất ra nhất định phải khiến kẻ địch không còn sức lực phản kích!

- Á!

Móng vuốt xé ngang không trung!

Ngô Minh lúc này mang theo một loại khí thế quyết tiến không lùi, vững vàng áp chế đối thủ, Thập Tam Ưng Trảo lưu loát đánh ra như mưa lớn xối xả.

- Người...

Đồ Dương Hạo chỉ cảm thấy móng vuốt che kín cả bầu trời, như sông lớn rộng dài cuồn cuộn ập đến, lực tấn công mạnh mẽ không gì sánh được. Bản thân hẳn tuy rằng gắng gượng chịu đựng thế nhưng dũng khí đã trút ra hết, còn phải lo lắng đến cứu viện của kẻ địch, trong tích tắc không giữ vững được tâm thần, bị móng vuốt đang xé gió lao tới kia đâm thủng phòng ngự mà chụp tới.

Thịch!

Bóng người mới vừa lóe lên đã lập tức phân ra, Đồ Dương Hạo rên lên một tiếng rồi ngã nhào trên mặt đất, trên cánh tay máu tươi đầm đìa, một miếng thịt dài biến mất không thấy tăm hơi.

Những chiêu thức này của Ngô Minh nhanh nhẹn nhạy bén vô cùng, phá cửa, phóng ám khí, giết người, đối đầu với Đồ Dương Hạo, ba chiêu hai thức thậm chí nhanh đến mức kẻ khác không kịp phản ứng lại!

Lại còn lợi dụng thiên thời địa lợi, dùng thân thể Nhục Thân cảnh tầng năm Chân Khí đánh bại cao thủ Tiên Thiên cảnh tầng sáu!

Trận chiến này nếu truyền ra ngoài, nhất định không chỉ chấn động một phen mà ngay đến Phong Hàn cũng sẽ vui mừng không thôi, thắng thắn mà nói Ngô Minh đã có thể xuất sư rồi.

- Giết!

Sau khi tấn công bất ngờ, võ công đã xuất ra hết lại còn đánh bại được Đồ Dường Hạo, trong mắt Ngô Minh xẹt qua một tia lạnh lùng, muốn nhân lúc thắng lợi tiến lên truy kích, lấy mạng Đồ Dường Hạo.

Kẻ này dám cử người đến ám hại hắn, đương nhiên không thể giữ lại.

Hơn nữa lần này hoàn toàn dựa vào đánh úp mới có thể làm Đồ Dường Hạo bị thương, ngay từ đầu đã chiếm được lợi thế ra tay trước.

Nếu như đánh lại một lần nữa Ngô Minh cũng không dám chắc chắn, hơn nữa nếu để lại kẻ này chắc chắn sẽ mang đến rắc rối lớn cho việc hoàn thành nhiệm vụ, do đó nhất định phải giết!

Trong mắt Ngô Minh hiện lên vẻ lạnh lẽo, thân ảnh nhanh như chớp mà nhào lên, năm ngón tay phải xò ra hóa thành móng vuốt sắc bén mà vồ lấy đầu của Đồ Dường Hạo.

Nếu như một vuốt này có thể chụp xuống, đầu óc của Đồ Dường Hạo nhất định sẽ vỡ tung mà chết.

- Dừng tay!

Lúc này một tiếng quát nhẹ mang theo khí chất đạo gia truyền đến, bỗng nhiên vài bóng đen ngang dọc đánh tới, thoạt nhìn như roi dài rắn độc, mạnh mẽ khúc khuỷu trườn đến.

Lách cách!

Ngô Minh biến ra móng vuốt để vồ lấy một cái bóng đen, lòng bàn tay bị đâm nhói lên một cái, vội ném đi thì thấy trên mặt đất không biết từ lúc nào mọc ra vài nhánh dây leo xanh thẫm, bên mép còn có gai nhỏ.

- Đạo pháp?

Ngô Minh vung vung tay phải của mình, bàn tay lập tức khôi phục trạng thái nồn nà như ngọc, phía trên không để lại một vết sẹo nào.

Dù sao, khi hấn tấn công thì mu bàn tay được rót vào chân khí, da dẻ chắc nịch, cơ thịt cứng ngắc, không kém Thiết Sa chương là mấy.

- Xem ra... người chính là kẻ thực sự cầm đầu Sáp Huyết Minh trong nhiệm vụ lần này!

Hấn buông hai tay xuống, nhìn chăm chú Trịnh Tiềm trước mặt, mắt hơi nheo lại.

Trịnh Tiềm nhìn đám người mới bị dọa đến phát ngốc, Mã lão tam máu chảy thành vũng, ngã chết trên mặt đất, còn Đồ Dường Hạo dường như đã bị trọng thương, nằm ỉu xiu trên nền đất, sắc mặt không tốt lắm.

Dù sao chỉ trong một phút bất cẩn đã bị kẻ địch tấn công, giết một người, làm bị thương một người, phế mất hai lực chiến đấu lớn, cho dù là ai thì sắc mặt cũng không tốt lên nổi.

- Gió xuân từ chín tầng trời, hóa thành nước mưa nuôi dưỡng đất đai vạn vật, mau!

Sắc mặt Trịnh Tiềm âm trầm như nước, thế nhưng trên tay lại bấm một đạo quyết, chỉ thẳng vào Đồ Dường Hạo.

Gió nhẹ thổi qua, một chùm ánh sáng màu xanh mang theo hơi nước hiện lên trên người Đồ Dường Hạo, bắt đầu cầm máu và làm lạnh miệng

vết thương.

Cùng lúc đó vài nhánh dây leo lại như rắn độc vây bám lấy Ngô Minh, trườn bò ngẫu nhiên như muốn nhào lên cắn một miếng bất cứ lúc nào.

- Đa tạ Trịnh công tử!

Đồ Dưỡng Hạo lật người gượng dậy, cười gằn: “Thằng nhãi... người chết chắc rồi!”

Lúc trước Ngô Minh khẳng định kẻ này đã bị trọng thương, gân mạch đều tổn hại. Thế nhưng bây giờ hẳn không chỉ có thể gượng gợng hoạt động mà vết thương trên tay đã dần dần khép miệng, không kìm được mà âm thầm thán phục.

Trịnh Tiềm cũng nói: “Dám một mình đến đây quả nhiên là kẻ gan to tay trời, tài nghệ cao cường. Đáng tiếc người cũng quá coi thường bọn ta rồi...”

Ngón tay khẽ động đậy, cả đám dây leo và Đồ Dưỡng Hạo đều xông lên.

- Vậy sao? Kẻ phải chết chưa chắc đã là ta...

Ngô Minh lại cười: “Người cho rằng ta đơn thương độc mã tới đây mà không chuẩn bị gì hay sao?”

- Cái gì?

Sắc mặt Trịnh Tiềm chợt biến đổi, thế nhưng chưa kịp nói gì bên ngoài đã truyền tới âm thanh ầm ĩ: “Mau bắt lấy kẻ gian!”

- Có kẻ phóng hỏa!

- Mau gọi quan sai!

...

Trong chốc lát bên ngoài ồn ào tiếng người, từ xa đến gần, rộn rộn ràng ràng, có thể thấy lấp ló bóng dáng đàn ông lực lưỡng cầm cuốc cầm đuốc, gậy phòng thân cùng phu đi tuần bao vây chạy tới, trên mặt đều mang vẻ thù hận.

- Nơi này là nhà ở của các người, khà khà... cộng thêm lai lịch không rõ, không vượt qua được cuộc điều tra nhất định không thoát được liên can...

Ngô Minh cười cười, hắn cũng không phải đồ ngốc mà một mình xông trận, trước khi đến đây cũng có chuẩn bị một chút.

Đương nhiên nếu như có thể một đòn mà chọc thủng được phòng ngự, đánh tan quân địch là tốt nhất, nếu như không thể, đám dân chúng đang phần nộ bị thu hút tới đây chính là vốn thoát thân của hắn.

- Sao nào? Không biết thuật pháp cao cường của người khi đối mặt với khí thế của quan lại và quân đội còn có thể dư ra mấy phần?

Ngô Minh cười mỉm đứng xem.

Trịnh Tiềm hơi do dự, oán hận liếc xéo Ngô Minh một cái, nhìn thấy bộ dáng bước đi không vững của Đờ Dưỡng Hạo cũng biết được đạo pháp của mình không cao, thuật hồi xuân nho nhỏ chỉ có thể tạm thời áp chế tình trạng vết thương. Bây giờ nếu muốn bao vây tiêu diệt một mình Ngô Minh thì còn có khả năng, nhưng phải đối đầu với đám đông thì sức lực còn kém xa, không kìm được mà cảm hận nói: “Chúng ta đi!”

- Bọn ta thấy rồi, kẻ gian trộm cắp phóng hỏa đã chạy vào trong cái viện này!

Bên ngoài truyền đến tiếng hét lớn, nhưng ngọn đuốc ở bốn phía tụ lại đây, thậm chí còn có một giọng nói uy nghiêm vang lên: “Khoái ban của quan phủ đang làm việc, những kẻ không có phận sự lui hết ra!”

- Đáng chết! Thằng nhãi này rốt cục đã làm bao nhiêu việc? Khiến người người phần nộ đến mức này!

Khoái ban của quan phủ, đương nhiên chính là bổ khoái. Tuy rằng không thuộc hàng sai nha nhưng lúc này cũng là làm việc theo ý chỉ, có mệnh số của quan phủ trên người, người tu đạo tuy vẫn có thể đổi đầu nhưng đạo pháp sẽ bị sụt giảm, vô cùng bất lợi.

Trịnh Tiềm không do dự nữa, nhanh chóng cùng Đồ Dưỡng Hạo rút lui về phía sau sân nhỏ.

- Đại nhân... chờ chúng ta với!

Cùng lúc đó mấy người mới khác lại vô cùng khiếp đảm, kinh hoàng chạy theo sau.

- Một kẻ ở lại cho ta!

Ngô Minh cười lạnh một tiếng, dùng khăn che mặt rồi tiến lên đuổi theo truy kích...

...

- Đây là...

Ngày hôm sau, khi ánh nắng ban mai vẫn còn mờ nhạt, đám người Sơn Lan vẽ mặt đờ đẫn nhìn Ngô Minh bước vào trong, ném một người xuống.

- O? Đây không phải là Vương Hạ Vương huynh hay sao? Người không phải đi cùng tên Đồ Dưỡng Hạo kia à, sao bây giờ lại...

Lâm Khí Chi dụi dụi mắt rồi nhìn về phía Ngô Minh, chốc lát bưng tỉnh, trên mặt mang theo vẻ phẫn nộ: “Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy chứ?”

Sơn Lan vô cùng có thâm ý liếc Ngô Minh một cái, mỉm cười ngời xồm xuống, nhìn kẻ đang run run rẩy rẩy kia: “Người tên là Vương Hạ phải không? Ta có một câu hỏi muốn hỏi người, mong người trả lời đúng sự thật, nếu không...”

- Hừ!

Lăng Cô Hồng hừ một tiếng, vô cùng phối hợp mà rút kiếm ra.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 26: Lục Đinh Lục Giáp

- Nhiệm vụ truyền phụ: Năm vùng (Hoàn thành!).

- Mở ra nhiệm vụ tuyển đầu: Làm tiên phong cho Hắc Sơn.

- Giải thích tình cảnh: Người đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ do đại tướng Hắc Phong giao cho. Bây giờ đại tướng Hắc Phong muốn người tìm chế lực lượng của huyện Hắc Đài, giúp hắn hoàn toàn nắm vững thần vị!

- Mục tiêu của nhiệm vụ: Trong vòng mười ngày, giúp đỡ đại tướng Hắc Phong luyện hóa thần vị hoặc làm rối loạn thế cục huyện Hắc Đài.

- Phần thưởng của nhiệm vụ: Hoàn thành nhiệm vụ tuyển đầu thưởng năm trăm tiểu công! Giết được tuần sử Ngũ Hồng thưởng năm trăm tiểu công! Giết được huyện lệnh Hắc Đài Trương Chính Nhất thưởng một ngàn năm trăm tiểu công!

- Độ khó của nhiệm vụ: Hồng!

...

Vương Hạ dù sao cũng chỉ là một người bình thường ở thế giới Đại Chu, không hiểu được tầm quan trọng của tin tức và nhiệm vụ trong thế giới luân hồi, bị Sơn Lan dọa dẫm vài câu đã lập tức hỏi đáp nấy.

Mà nội dung nhiệm vụ hắn để lộ ra lại khiến sắc mặt của mấy người Ngô Minh liên tục biến đổi.

- Lại là nhiệm vụ đối kháng?

Sơn Lan cười khở một tiếng, bổ một cái vào sau gáy Vương Hạ khiến hấn hai mắt trắng dã rồi ngất xỉu luôn.

- Người đã sớm biết có phải không, Vô Danh?

- Không phải, chỉ là đối phương âm thầm muốn hại ta, đương nhiên phải báo thù rồi! Tiện tay kéo tên người sống này về!

Ngô Minh nhún nhún vai, khiến Lăng Cô Hồng liếc mắt xem thường.

- Theo lời hấn nói... Bọn họ sau khi tách ra khỏi chúng ta ở trấn Hắc Thủy thì gặp phải đại tướng Hắc Phong, nhiệm vụ cũng vì vậy mà thay đổi...

Sơn Lan cười khở: “Lần này lại càng rắc rối hơn rồi!”

- Nhưng mà cũng có tin tốt! Lăng Cô Hồng lại nói: “Từ nhiệm vụ của hấn chúng ta có thể thấy tên đại tướng Hắc Phong kia giờ phút này đang chuyên tâm luyện hóa thần vị nên sẽ bị kiềm chế, nói không chừng là một cơ hội tuyệt vời!”

- Tại hạ đọc sách cũng có ghi chép... thần tiên chân chính tạo phúc cho một phương như thành hoàng thổ địa cần phải có địa khí lòng dân mới có thể an ổn... mà nhìn trấn Hắc Thủy, dân chúng lầm than khổ đốn, chịu khổ quá lâu... nhất định sẽ bị cản lại, không thể thuận lợi nắm giữ quyền binh!

Nho sinh Lâm Khí Chi lúc này chen vào một câu.

- Lời này rất có lý!

Trong mắt Sơn Lan liên tục xuất hiện tia khác thường: “Đây chính là cơ hội của chúng ta!”

- Phải! Chỉ là trước lúc đó...

Ngô Minh liếc nhìn Ngũ Hồng đang hôn mê chưa tỉnh trên mặt đất: “Hay là đưa người này vào trong nha môn, dù sao cũng là kẻ bí mật ám sát, nói không chừng còn có chút lợi ích, kéo được chút cứu viện bên ngoài...”

Lòng dân vững như thép, pháp luật vô tình như lửa trong lò, đối mặt với hình phạt nặng nề hẳn đương nhiên phải khai ra hết mọi chuyện.

Còn về việc có khai ra bí mật nào khác hay không?

Có Chủ Thần Điện ở đây, chẳng việc gì phải sợ.

- Được!

Ngô Minh vỗ vỗ tay: “Việc không nên chậm trễ, ngày mai chúng ta có thể hành động, hôm nay vẫn cần tìm ra cứu viện ở trong huyện Hắc Đài...”

- Lâm huynh, làm phiền người đưa kẻ này tới nha môn, cứ xử phạt theo mức cao nhất. Người là người đọc sách, có khi còn gặp được huyện lệnh, lợi ích nhiều vô cùng, nếu như có thể mượn được một lực lượng lớn, nói không chừng có thể vượt qua nhiệm vụ lần này...

Ngô Minh tuy cũng được học hành đôi chút, thế nhưng muốn đi đàm luận sách vở với một cử nhân tiến sĩ được chọn ra từ khoa cử thì tốt nhất nên tránh tự rước lấy nhục.

- Còn chúng ta...

Ngô Minh nhìn xung quanh.

- Hì hì... cái này, hôm nay ta có chút việc nên không thể đi cùng rồi!

Sơn Lan cười nhẹ một tiếng, Lăng Cô Hồng đang nắm chặt kiếm cũng im lặng không nói.

Ngô Minh thấy vậy, trong lòng hiểu rõ hai người còn có tư cách Luân Hồi Giả hơn cả hãn đây hiển nhiên đã nhận được loại nhiệm vụ tình tiết nào đó.

Cũng may trước đó hãn đã dò hỏi được nhiệm vụ của mấy người này giống hãn. Mục tiêu lớn đã giống nhau, các chi tiết nhỏ nhặt khác không cần nghiên cứu sâu, hãn cười nói: “Vừa đúng lúc... tại hạ cũng có chút việc riêng, một ngày là đủ. Buổi tối chúng ta sẽ tụ họp tại đây, có thể xuất phát được rồi...”

Trong vòng mười ngày cần phải giải quyết xong chuyện ở trấn Hắc Thủy, nói dài không dài nói ngắn không ngắn nhưng cũng có chút gấp rút.

Sau đó cả đám cùng nhau dùng bữa sáng, lại nhìn Lâm Khí Chi đưa Vương Hạ đến nha môn mới thoải mái mà chào tạm biệt.

...

- Bây giờ... xem ra cả thành hoàng và Hắc Sơn quân đều có chút kiêng kị, sẽ không dễ dàng can thiệp vào... Chúng ta lai lịch không rõ, trên người không có chút vướng mắc nhân quả nào, vậy không phải trở thành quân cờ rồi sao?

Ngô Minh chậm rãi bước đến trước miếu thành hoàng, trong lòng cười lạnh.

Đương nhiên lúc này nhiệm vụ khó khăn, có thể mượn được chút lực lượng cũng là tốt lắm rồi. Hãn ngay lập tức chỉnh trang y phục mũ mào rồi chậm chậm bước vào.

Miếu thành hoàng vẫn đường hoàng trang nghiêm như cũ, đặt chính giữa trên điện thờ là một bức tượng đất sét thếp vàng mặt mũi uy nghiêm như đang nhìn xuống chúng sinh.

Ngô Minh sắc mặt nghiêm túc, thắp ba nén nhang cắm lên rồi lặng lẽ khấn: “Kẻ tầm thường Ngô Minh, không đành lòng nhìn dân chúng trấn Hắc Thủy lâm than khổn đốn, nguyện trừ khử tai họa Hắc Phong. Thành hoàng linh thiêng hãy trợ giúp cho ta!

Sau đó hấn khấu đầu lạy ta, vái liên tiếp ba vái rồi yên lặng chờ đợi.

Trong tích tắc, Ngô Minh cảm thấy một nguồn sức mạnh toát ra từ tượng thần, bao trùm cả điện lớn.

Đồ cúng trên bàn, bày biện cúng tế tuy rằng vẫn như cũ nhưng lại có chút khác biệt.

- Người là Ngô Minh? Có thành tâm muốn giúp dân trừ hại hay không?

Trên điện thờ truyền xuống một âm thanh vang dội uy nghiêm, mang theo sức mạnh to lớn và cảm giác áp bách không gì sánh được.

- Lại... có thể mạnh mẽ đến vậy?

Ngô Minh như đeo cả ngàn cân trên người, trong lòng vô cùng kinh ngạc: “Thành hoàng một huyện cũng chỉ là thần tiên chính thức thất phẩm, có sắc lệnh màu đỏ thôi mà đã có sức mạnh nhường này?”

Ngô Minh có thể cảm nhận được, đối mặt với sức mạnh khổng lồ của đối phương, bản thân hấn cũng chỉ bé nhỏ như loài giun dế vậy.

- Nhưng mà... cho dù là giun dế cũng sẽ có dã tâm và con đường tiến lên phía trước!

Hấn điên cuồng hò hét trong lòng, trên mặt lại cứng đờ, chỉ có con mắt hiện lên vẻ kiên cường: “Đương nhiên thành tâm!”

Hắn nhân cơ hội này liếc nhanh một cái, đáng tiếc chỉ thấy tầng tầng lớp lớp màn che rủ xuống, màn trướng dày đặc ngăn trước tượng thần, chỉ lộ ra ánh mắt lóe sáng như chớp đang thăm dò.

- Tốt lắm!

Ánh sáng trong mắt của thần chiếu rọi khắp nơi khiến Ngô Minh nảy sinh cảm giác bị nhìn thấu từ trong ra ngoài.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe thần nhàn nhạt một tiếng rồi trôi dạt không thấy tăm hơi.

- O? Sao lại đi mất rồi? Nhảm kịch bản hả?

Ngô Minh trong lòng âm thầm mắng vốn, bỗng nhiên nhìn thấy một vị thần mặc áo giáp vàng đi ra từ bên cạnh điện thờ, sắc mặt cứng rắn như thép, âm thanh vang vọng như chuông: “Từ xa xưa âm dương khác biệt, chủ thượng là phong quân của một huyện, đương nhiên càng phải tuân thủ... Người có tấm lòng này quả thật rất đáng quý, sẽ có các vị thần thiện lương bảo vệ! Chủ nhân thượng bùa thần Lục Đinh Lục Giáp, giúp người một tay!”

Vị thần mặc áo giáp vàng này tuy cũng mang lại cảm giác áp bách cho Ngô Minh, thế nhưng nếu so sánh với thành hoàng thì rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, có lẽ là tay sai của thần.

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh chậm rãi biến mất trong ánh sáng vàng lấp lánh, biến thành một lá bùa màu vàng rơi xuống, bên trên có lời chú Lục Đinh Lục Giáp, giấy sinh mây khói, mơ hồ thấy được thân ảnh của vị thần vừa rồi.

- Đa tạ thành hoàng!

Ngô Minh cúi thấp người hành lễ, cảm giác áp bách ngay lúc đó biến mất không thấy tăm hơi.

Bên cạnh không biết từ lúc nào đã có thêm một người, cũng đang quỳ trên đệm cói khấu đầu lạy tạ, lầm rầm khấn: “Thành hoàng lão gia phù hộ! Cho một nhà lão được bình an, buôn bán phát đạt. Năm sau lão nhất định sẽ dùng ba loại gia súc cúng bái, không dám làm trái...”

- Là mơ ư! Không phải!

Ngô Minh biết rõ vừa rồi có được thần cảm, dùng thần lực để hình thành phạm vi riêng, có thể gặp được vào ban ngày, không cần đêm đến báo mộng.

Sờ sờ ngực mình, một lá bùa không biết đã nằm ở bên trong từ bao giờ đang phát ra từng vòng từng vòng thần lực, mang theo quang sáng yếu ớt.

Thần thông như vậy quả thật là đáng sợ.

- Nếu không phải còn bị nhang đèn kiểm chế... lại có mối kiêng kị lớn, đến ta cũng không nhịn được muốn thử một chút...

Ngô Minh hành lễ thêm một lần nữa rồi đi ra khỏi miếu thành hoàng.

Hắn đương nhiên biết rõ, thần linh ở thế giới Đại Chu phần lớn chính là đường lui của các cao thủ ở đủ mọi hạng người, chứ tử bách gia khác sau khi ngã xuống hay các thần ở cõi âm.

Người sống chân chính biến thành thần tiên ít ỏi vô cùng.

- Thế nhưng...

Ngô Minh hết sờ sờ lá bùa trong ngực lại nhìn nhìn miếu thờ sau lưng, trong mắt hiện lên một tia sâu thẳm, cũng không nói gì mà nhẹ nhàng rời đi.

...

Bây giờ vẫn còn thời gian, hẳn bèn cố ý đến thăm viếng một vài đạo quán.

Lại nói nếu Ngô Minh muốn từ bỏ vận mệnh bi ai của một dũng sĩ khiên thịt, bước lên con đường của một pháp sư vừa cao vừa giàu lại còn đẹp trai thì đạo quyết đương nhiên vô cùng quan trọng.

Nói đúng hơn, ngoài Chủ Thần Điện ra thì đạo quán trong thế giới Đại Chu là có hy vọng nhất.

Nhưng lúc này rốt cục trong lòng vẫn thấy may mắn, muốn tìm thử trong thế giới nhiệm vụ xem sao.

Nếu có thể chuyển đổi nhất định cần không ít điểm thành tích.

- Hơn nữa... cũng không nhất định phải luyện ở trong này. Sau khi lấy được pháp quyết rồi có thể gia nhập đạo quán sau đó từ từ học cũng được...

Ngô Minh hơi có chút vô trách nhiệm nghĩ, dựa theo những đạo quán đã hỏi trước mà đi thăm viếng từng nơi một.

Đương nhiên, cho dù ở đâu cũng rất hiếm thấy đạo sĩ có bản lĩnh thật sự. Đạo quán trong huyện Hắc Đài bây giờ phần lớn đều coi trọng vật chất, nhang đèn cúng bái, đã biến chất từ lâu.

Mấy tên pháp sư “đạo pháp tinh thâm” thuộc hàng Chân Nhân nếu không phải loại hàng thân thể bạc nhược hơi thở yếu ớt, bị một chưởng của Ngô Minh quật ngã thì là kẻ chỉ biết đàm luận sâu xa, không thành thạo phương pháp tu luyện khiến Ngô Minh cảm thấy vô cùng bất lực.

Thế nhưng hẳn vốn mang theo tâm trạng thẳng thì vui, bại cũng không buồn mà đến, xem tất cả như mở mang tầm mắt nên cũng không thất vọng

lắm.

- Căn cuối cùng!

Ngô Minh ngẩng đầu lên trời hít sâu một hơi, sau đó bước vào trong một đạo quán nhỏ có chút tồi tàn.

So sánh với mấy nơi nhang khói hưng thịnh mà nói, đạo quán này ngay cả hàng rào trước cửa cũng đã mục nát hơn nửa, nước sơn trên tấm hoành phi cũng bị tróc, hiện ra một vẻ nghèo túng chán chường.

Thế nhưng khi Ngô Minh đi vào sân trong thì lại thấy sân vườn sạch sẽ gọn gàng, mang theo ý vị thoải mái tự nhiên, không tìm được mà cảm thấy vui vẻ thanh thản trong lòng. Sau đó hắn chỉ nhìn thấy duy nhất một vị đạo sĩ thân hình gầy nhỏ khô quắt, đen nhẻm không một chút thịt, đôi mắt đục ngầu nhưng lại như ẩn giấu một luồng khí tinh khiết. Trong lòng hắn có chút cứng nhắc, tiến tới vái lạy rồi ném xuống mười lượng tiền nhang đèn – đem qua gây ra hỗn loạn, còn nhân cơ hội đó nhét đầy túi riêng một chút, vì vậy trên người Ngô Minh lúc này có thể xem như tiền bạc dồi dào.

- Vô lượng thiên tôn, thí chủ cúng lễ hậu hĩnh như vậy là vì muốn cầu điều gì?

Lão đạo sĩ ngồi ngay ngắn trên đệm hương bồ, mắt hơi hơi nheo lại, hỏi.

- Đệ tử trong lòng ngưỡng mộ đại đạo, cố ý tới để cầu phương pháp!

Ngô Minh cũng không làm kiêu mà nói thẳng.

- Phương pháp? Mí mắt lão đạo hơi động: “Ta thanh tu đã lâu nhưng không có phương pháp nào khác, người đi đi! Đi đi!”

Ngô Minh bị từ chối, hậm hực bỏ đi.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, từ trước đến nay vị cao nhân nào mà chẳng phải thử thách hết lần này đến lần khác mới chịu thu nhận đồ đệ chứ.

Cho dù là đạo chơi chốn hồng trần hay vì tiền tài cung phụng thì cũng có thể bắt chẹt đám con cháu nhà giàu buộc chúng cung cấp cho mình.

Ngô Minh chỉ là một kẻ lai lịch không rõ ràng, dây dưa rất sâu, lại còn tự nhiên đi vào muốn người khác truyền phương pháp cho mình, không bị đánh một gậy vào đầu đã là tốt lắm rồi.

- Nhưng mà thế cũng tốt... cũng xem như biết được một nơi, sau này có cơ hội lại đến vậy, cứ mặt dày bám theo... chỉ không biết là có còn đủ thời gian hay không...

Ngô Minh trầm ngâm, nhớ kỹ tên của đạo quán rồi chậm chậm rời đi.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 27: Kiếp Nạn

Lão đạo đợi sau khi Ngô Minh rời đi mới đứng dậy, chăm chú nhìn vào tượng thần rồi bỗng nhiên thở dài: "Tư chất bình thường, tâm tính lại rất tốt, trên người không biết vì sao lại mang theo kiếp nạn, không phù hợp với đạo Vô Vi thanh tịnh của ta..."

Lão đạo dùng tay bấm độn, sắc mặt thay đổi: "Lai lịch không có, kiếp trước cũng không... còn có thần lực bảo vệ cơ thể... Kẻ này rốt cuộc từ đâu tới? Chẳng lẽ là... kiếp nạn lớn giáng xuống, trời đất kịch biến hay sao?"

Vừa nghĩ đến đó, lão đạo cau mày vội vàng đi về phía hậu viện.

...

Ngô Minh bị từ chối nhưng trong lòng lại có chút phấn khởi.

Dù sao chỉ cần người còn ở đó, phương pháp còn ở đó, vật có hình có chất thì vẫn có thể nghĩ cách lấy về.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, đang lúc muốn quay về quán trọ thì hai tên công sai mặc áo đen đứng chặn giữa đường: "Ngô công tử, Ngũ Hồng đại nhân của chúng ta cho mời!"

- Ồ? Cuối cùng cũng kìm lòng khôngặng rồi?

Ngô Minh cười thầm trong lòng, miệng nói: "VẬY ĐƯƠNG NHIÊN PHẢI ĐI MỘT CHUYẾN RỒI, NHỜ HAI VỊ DẪN ĐƯỜNG CHO!"

Cũng không nói đã nhìn thấu việc bị bám đuôi theo dõi mấy ngày nay.

- Đến đây... ngồi xuống đi, người mau nếm thử xem, hoành thánh này ngon lắm!

Ngũ Hồng đang ngồi trong một quán ven đường phía trước, thường phục trên người không thể che giấu được khí thế uy nghiêm của hắn: "Lão Trương, đem thêm một bát nữa lên!"

- Có ngay đây!

Ông lão bên cạnh cười cười, lập tức chạy đi nấu nước, trộn đều thịt băm sốt tương tươi ngon sau đó bọc một lớp vỏ hoành thánh mỏng hơn tờ giấy bên ngoài, ném vào trong nồi nước sôi. Một lát sau ông lão bưng một bát lên, hoành thánh óng ánh long lanh, lại rắc thêm ít gừng lên thơm nức cả mũi, vô cùng hợp với khí trời lạnh lẽo lúc này.

- Quả thật là ngon! Ngon quá xá luôn!

Ngô Minh cũng không từ chối mà ăn thử một miếng, chỉ cảm thấy tươi ngon vừa miệng, kỳ diệu hơn chính là nước dùng mang theo mùi vị canh nồng đậm, tuy trong veo nhìn thấy đáy bát nhưng lại vô cùng đậm đà khiến dư vị cuộn trào không dứt.

- Quan khách thích là tốt rồi, đây là tay nghề mấy chục năm của lão đó...

Lão Trương chấp tay cười hì hì, sau đó đứng qua một bên.

Ngô Minh tự ăn phần mình, đồng thời nhạy bén chú ý tới mười mấy ánh mắt đang kín đáo theo dõi nơi này, trong đó có một hai ánh mắt bản thân hắn cảm thấy có chút nguy hiểm.

Trong lòng hắn biết Ngũ Hồng được cảnh báo nhất định sẽ tăng mạnh phòng ngự, nói không chừng lúc này còn đang có ý nghĩ muốn dụ rắn ra

khỏi hang nên không nói gì, sau khi ăn no uống đủ rồi mới hỏi: "Đa tạ đại nhân đã thưởng cho đồ ăn, không biết người gọi ta đến có việc gì?"

- Đương nhiên là có việc rồi!

Ngũ Hồng húp từng miếng canh nhỏ, con người hiện ra vẻ âm trầm: "Hỗn loạn đêm qua là do người gây ra phải không?"

- Phải!

Quan phủ đương nhiên có kẻ theo dõi lành nghề, Ngô Minh cũng không nghĩ phải dấu giếm lâu dài: "Đám người kia... đã bắt được chưa..."

- Hừ!

Ngũ Hồng lạnh lùng hừ một tiếng: "Chết mất một tên, bắt được một tên, còn có một tên sáng nay các người đưa tới!"

- Bốn quan còn định giới thiệu để người làm quen với đám kỳ nhân dị sĩ này, không ngờ các người lại cùng một bọn!

Giọng nói của hắn tràn ngập sự không hài lòng, tự nhiên mang theo một luồng nộ khí trộn lẫn với uy thế của quan lại ép tới, lưu manh côn đồ mà thấy nhất định sẽ sợ chết khiếp.

Ngô Minh vẫn tự nhiên nhìn ngó xung quanh như chẳng bị ảnh hưởng chút nào.

Dù sao, kiếp trước ở trong ti vi quan lớn quyền cao chức trọng nào mà hắn chưa nhìn thấy, một cái hàm cừu phẩm nho nhỏ, về mặt tâm lý hắn nhất định sẽ không rơi vào thế yếu. Hơn nữa hắn có Chủ Thần Điện ủng hộ, trên người lúc này còn có võ công, đây chính là sức mạnh!

Nếu là người chăm chỉ đọc sách, khí chất tài hoa tự nhiên sẽ bộc lộ ra. Người có sức mạnh khí chất cũng sẽ ung dung tự tại, khiến Ngũ Hồng

không tìm được mà vô cùng kinh ngạc.

Lúc này Ngô Minh chấp tay nói: "Đám đạo tặc này dám ám sát mệnh quan triều đình, quả thật là gan to tà trời, phát điên mất rồi! Hoàn toàn không có chút quan hệ nào với chúng ta! Không biết đại nhân có hỏi ra được gì không?"

- Mấy thứ này vẫn còn chưa đủ hay sao?

Sắc mặt Ngũ Hồng trầm xuống: "Nghe được bọn chúng muốn ám sát huyện tôn, thật sự là ăn phải gan hùm mật báo, chỉ là đang muốn hỏi lại thì hần đã chết mất rồi!"

- Sao lại chết rồi? Dùng hình phạt nặng quá? Ngô Minh có chút hứng thú hỏi.

- Dùng hình phạt quá nặng? Ngũ Hồng lạnh lùng hừ một tiếng: "Nói đùa chắc? Ở nơi cửa công ăn xong bát cơm này có thể khiến phạm nhân sau khi chịu phạt xong chỉ muốn đem hết của cải ba đời nhà mình giao ra, xong việc trên người không lưu lại một vết sẹo, ra tay sao có thể không biết nặng nhẹ như thế được?"

- Chỉ mới hỏi đến điểm mấu chốt trong Hắc Sơn thì tự nhiên lăn đùng ra chết!

Ngũ Hồng nói xong còn giật mình đánh thót một cái, rõ ràng tình cảnh lúc đó đã kích thích hần không ít: "Tra xét sau đó cho thấy không phải bệnh cấp tính cũng không phải trúng độc, hơn nữa có ngục thần trấn áp, tà ma lại càng không phải..."

- Bị Chủ Thần Điện loại bỏ?

Trong lòng Ngô Minh lạnh lẽo, trên mặt lại không để lộ chút gì, còn bày ra dáng vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ là thủ đoạn của vị Hắc Sơn quân kia?"

Sắc mặt hần có chút khó coi, vội đứng dậy cúi sâu người hành lễ với Ngũ Hồng: "Đại nhân! Tại hạ có thể đảm bảo không có chút quan hệ gì với đám đạo tặc kia, nếu có thì đã không giao nộp hần cho quan phủ rồi, ngài nói có phải không?"

- Người nói cũng đúng...

Vẻ mặt giận dữ của Ngũ Hồng dần dần biến mất: "Hôm nay huyện tôn cũng gặp Lâm Khí Chi rồi, còn đàm luận thư từ với hần nửa canh giờ, có chút tán dương... Ta tin các người không có quan hệ gì với Hắc Sơn quân, thế nhưng... cũng mong các người không khiến ta khó xử..."

Hần dù sao cũng có chút bản lĩnh, lại là tay lỏi đời chốn quan trường, vậy mà lúc nói chuyện lại như mang theo vẻ thành khẩn.

- Xin đại nhân yên tâm, ngày mai chúng ta lập tức khởi hành, giải quyết việc ở trấn Hắc Thủy!

Ngô Minh có chút ý tứ sâu xa nói: "Sẽ không vượt qua thời hạn mà huyện tôn đề ra..."

- Như vậy quá tốt rồi!

Ngũ Hồng đứng dậy thanh toán tiền, lão Trương nói thế nào cũng không chịu nhận. Sau đó hần vẫn phải thay đổi nét mặt lão mới miễn cưỡng nhận lấy, cung kính tiễn bước quan khách.

Ngô Minh vẫn bình tĩnh như cũ nói: "Lão Trương, canh này của ông làm ngon thật, cho ta thêm một bát nữa!"

- Dạ được, quan khách đợi một chút!

Lão Trương quay người lau mồ hôi lạnh, cũng không biết lão có cảm giác đã đuổi được ôn thần đi không nữa. Dù sao Ngũ Hồng ngồi ở đây một

lúc, việc buôn bán cả buổi chiều cũng xem như mất toi!

- Xem ra... nha môn cũng không phải chỉ biết ăn mà không biết làm việc, nhiều tên ở chốn quan phủ lâu năm liên thủ lại với nhau, muốn hỏi ra việc gì từ miệng một tên người mới còn không phải quá dễ dàng...

Ngô Minh chậm chậm ăn uống, khước miệng mang theo tia cười lạnh: "Nhưng mà... một tên người mới nho nhỏ, đến Chủ Thần Điện còn không hiểu thì có thể khai ra cái gì chứ? Thậm chí còn chịu không nổi hình phạt mà để lộ bí mật, còn bị loại bỏ..."

- Đương nhiên, một ít đầu mối vẫn không tránh khỏi lộ ra. Ngũ Hồng lúc này nhất định sẽ không tin bọn mình nữa...

- Không tin thì không tin vậy, giờ vẫn còn cần dùng tới bọn mình, mình lại bực bạch cõi lòng như vậy là đủ rồi!

Đối với người cầm quyền mà nói, tin hay không tin mấy người lai lịch đáng nghi từ bên ngoài tới thật ra không hề quan trọng, quan trọng là có tác dụng hay không!

Hiện giờ Ngô Minh đã thể hiện ra thái độ đối địch với đại tướng Hắc Phong, lại lập tức khởi hành, đương nhiên Ngũ Hồng không thể nói gì được. Dù sao cũng không phải người của mình, cứ để tùy ý đi đến trấn Hắc Thủy làm âm ỉ, giải quyết được thì tốt, chết cũng chẳng đáng tiếc, nếu như có thể cả hai cùng bị thương thì càng tốt hơn.

- Nếu như cứ tiếp tục kiên trì ở lại huyện thành... chỉ sợ, tiếp theo sẽ không chỉ đơn giản là giám sát thôi đâu!

Ngô Minh trở về quán trọ đang trú ngụ, thấy mấy người Lăng Cô Hồng đều có mặt. Sơn Lan nhìn thấy Ngô Minh thì tiến lên đón, cười nói: "Huyện lệnh huyện Hắc Đài Trương Chính Nhất cũng là một nhân vật văn nhả. Lần này may có Lâm công tử ra mặt nói chuyện với hãn công văn mới

được phê duyệt. Hắn còn cử nha dịch tới giúp đỡ, chúng ta xem như đã danh chính ngôn thuận rồi!"

Danh chính ngôn thuận thì có thể mượn mệnh số của quan phủ làm trợ lực, cũng khá quan trọng.

Ngô Minh nghe mà vui mừng trong lòng, lại thấy Sơn Lan và Lăng Cô Hồng cũng đang vui mừng khôn xiết thì không kìm được mà nói: "Xem ra công việc của hai vị cũng đã giải quyết thuận lợi rồi?"

- Thuận lợi thì chưa, chỉ là có chút thu hoạch mà thôi! Ngô Minh tiểu đệ đi chuyến này không thuận lợi sao?

Sơn Lan như đang suy tư gì đó mà hỏi.

- Ủ...

Ngô Minh trả lời qua loa, sau đó nói ra ý đồ của mình.

- Người định báỉ sư trong thế giới luân hồi?

Sơn Lan cười cười: "Cũng xem như thông minh... đây quả thật là phương pháp vừa tiết kiệm được thời gian lại tiết kiệm được sức lực. Thế nhưng chúng ta là Luân Hồi Giả, muốn đi theo con đường này khó khăn vô cùng!"

- Gì cơ? Chẳng lẽ còn bí quyết nào khác?

Ngô Minh trong lòng hơi động: "Nếu Sơn Lan tỷ tỷ tình nguyện nói sự thật cho đệ biết, tiểu đệ vô cùng cảm kích!"

- Vô cùng cảm kích thì không cần, dù sao cũng là việc ai cũng biết!

Sơn Lan liếc Ngô Minh một cái, chân thành nói: "Nếu muốn báỉ một người khác ở trong thế giới luân hồi làm sư phụ, người luyện võ thì còn

được, một khi đã là pháp sư, đạo sĩ hay các cao tăng đại đức có liên quan đến pháp lực thì cực kì ít thu nhận Luân Hồi Giả làm đồ đệ... Mặt dày đòi hỏi, dây dưa quấy rầy đều không có tác dụng! Thậm chí có người quỳ đến chết trước cửa cũng chẳng được tích sự gì!"

- Sao lại nghiêm khắc như vậy?

Ngô Minh nghi hoặc hỏi.

- Nguyên nhân à... theo lời đồn, mấy vị cao nhân kia có thể mở ra linh nhãn, nhìn thấy trên người chúng ta có kiếp nạn nên cực kì không thích!

Sơn Lan nói: "Có kiếp nạn trên người cũng đồng nghĩa với việc phải vào đời độ kiếp, một khi trở thành sư phụ thì sẽ dính dáng đến nhân quả, thậm chí còn có thể bị liên lụy. Người tu đạo vốn tính ung dung tự tại, trừ khi là tình thân cốt nhục hay tình huống gần như không thể chối từ, nếu không nhất định không đồng ý truyền lại phương pháp tu luyện!"

- Kiếp nạn? Chúng ta?

Sắc mặt Ngô Minh có chút khó coi: "Không phải là đang nói đến Chủ Thần Điện chứ?"

- Thân ở trong lục đạo luân hồi, thế giới chu thiên, bị Chủ Thần Điện ép phải đi mạo hiểm không ngừng, còn không phải là kiếp nạn lớn đó ư?

Sơn Lan cười khở một tiếng nói: "Do vậy, nếu người muốn học được pháp quyết ở trong thế giới nhiệm vụ, trừ khi có cơ duyên lớn, số mệnh lớn, còn không chỉ có..."

Bởi vì có Lâm Khí Chi ở đây nên cô không nói tiếp nữa, thế nhưng Ngô Minh lập tức hiểu rõ ý.

- Chỉ có cách giết một người để đoạt bí quyết của kẻ đó mà thôi?

Ngô Minh thầm căn rǎng: "Còn chưa đi đến bước cuối cùng đã không qua được phần này..."

Tuy vẫn chưa nói xong, thế nhưng Lâm Khí Chi đã lạnh lùng hừ một tiếng: "Các vị! Tại hạ xin cáo từ trước!"

Người tu luyện tính khí cương trực của Nho gia nhất định không thể làm trái với bản tính của mình.

Cho dù là Khổng Tử cũng sẽ không dạy người đi giết người để đoạt bảo vật của người ta, nếu như Lâm Khí Chi mà còn nghe tiếp được thì mới là lạ.

Thực tế không trực tiếp cắt bào đoạn nghĩa rõ ràng là đã biết biến báo lắm rồi.

Đương nhiên, cũng có thể bởi vì Lâm Khí Chi cảm thấy mấy người này cũng chỉ là đồng đội trong một lần làm nhiệm vụ, chẳng có cái "nghĩa" nào để nói, đương nhiên cũng chẳng cần cắt cái gì.

- Làm phiền Lâm huynh đợi một chút, bây giờ quả thật vẫn còn có chút việc!

Ngô Minh sắc mặt nghiêm túc, kể chuyện Ngũ Hồng ngày hôm nay sau đó nói: "Xem ra... nhiệm vụ lần này của chúng ta không thể chậm trễ thêm nữa rồi, nếu không huyện Hắc Đài cũng không tha cho chúng ta, nếu vậy hai bên đều là kẻ địch, nhất định sẽ chết rất thảm!"

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 28: Thiêu Hủy

Giữa trưa ngày hôm sau.

Mặt trời trên đỉnh đầu nóng như thiêu đốt, đây chính là thời điểm dương khí thịnh nhất trong ngày, đến sương mù bao quanh trấn Hắc Thủy cũng như tán đi ba phần.

Vài con tuấn mã đang phóng như bay trên đường lớn.

- Kẻ địch lần này của chúng ta ngoài đại tướng Hắc Phong ra còn có Luân Hồi Giả!

Đến trước cột mốc ranh giới trấn Hắc Thủy, Ngô Minh ghìm cương ngựa, như có chút suy tư mà nói: "Mấy người mới bây giờ người thì chết, người thì bị thương, phiêu dạt tiêu tán hết cả nên không đáng lo ngại, chỉ còn lại hai kẻ là Đồ Dưỡng Hạo và Trịnh Tiềm, một người luyện võ đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, một người tu luyện đạo pháp, không thể kinh thường..."

Nhớ đến ngày đó hẳn tuy tập kích bất ngờ mà thành công, nhưng cũng chỉ là hành động khi người khác không ngờ đến mà thôi. Hơn nữa cả hẳn và Trịnh Tiềm đều có điều kiêng kị nên không xuất ra tuyệt chiêu, con người trở nên u ám.

Lúc này nền tảng bên phía mình cũng đã kiếm được gần đủ rồi. Lăng Cô Hồng là kiếm tu, một thân võ công đối sang cũng không thua Tiên Thiên là mấy, vừa khéo có thể đối đầu với Đồ Dưỡng Hạo.

Sơn Lan võ nghệ kém hơn một chút nhưng lại có tuyệt chiêu khác, chắc là trao đổi mấy vật như bùa, vũ khí pháp thuật cường lực hoặc tà thuật nhỏ nào đó.

Đáng tiếc Luân Hồi Giả trong Chủ Thần Điện không được phép sao chép phương pháp luyện công của nhau. Ngô Minh cũng không xem trọng lắm loại phương pháp có thuật mà không có đạo này.

Chỉ còn lại một người là Lâm Khí Chi, văn chương thông thạo, tư duy miễn tiệp, khí chất nổi bật, không biết vì sao tính khí cương trực của nho gia còn chưa luyện xong bước đầu, chẳng có tác dụng gì cả.

- Tiếc quá... Lâm Khí Chi này mà là một bậc đại nho, chỉ cần đạt đến cấp độ vang danh một quận thôi thì sự việc lần này đã trở nên đơn giản rồi. Tà thần của một cái trấn nhỏ đến một tiếng hét của hắn cũng không chịu nổi, cho dù có pháp vực cũng sẽ bị đánh tan...

- Tóm lại, Sơn Lan cho dù có thêm át chủ bài, cộng với tên hàng tặc kèm Lâm Khí Chi nữa cùng lắm thì có thể loại bỏ Trịnh Tiềm, vẫn còn lại đại tướng Hắc Phong và đám âm binh yêu ma quỷ quái của hắn nữa, chẳng lẽ để một mình mình đối phó?

Ngô Minh thờ mặt ra, có chút tiếc nuối.

Lúc đầu nếu như dừng lại ở trấn Hắc Thủy lâu một chút, thậm chí bước vào miếu thổ địa yết kiến thì có khi đã có thể nhận được nhiệm vụ phản diện rồi.

Cứ nghĩ đến Trương Chính Nhất có giá một ngàn năm trăm tiểu công, đến cả Ngũ Hồng cũng có giá năm trăm tiểu công là hắn lại chảy cả nước miếng. Càng không cần nói đến một đám quan lớn trong thành như lục tào, chủ bộ, huyện thừa các loại, nếu như xử lý hết một lượt thì phần thưởng chắc chắn vô cùng hậu hĩnh!

Đương nhiên Ngô Minh cũng không phải kẻ ngốc, đạo lý nhận lại được càng nhiều thì nguy hiểm càng lớn vẫn hiểu được một chút.

Nhân lực của toàn bộ huyện Hắc Đài rất khủng khiếp, càng không cần nói đến bên trong còn có một vị thành hoàng Hắc Đài, đám người Trịnh Tiềm muốn ám sát được một hai người cũng không phải chuyện dễ dàng đến thế.

- Tình huống tốt nhất chính là hai tên kia vẫn còn ở trong huyện thành tìm cơ hội ám sát mấy người như huyện lệnh, tuần sử các loại để dẫn đến hỗn loạn...

- Bây giờ Đờ Dương Hạo đã bị mình đánh trọng thương, tuy có pháp thuật chữa trị nhưng sức chiến đấu chắc chắn giảm đi một hai phần, cứ kéo dài thêm một phần thì đại tướng Hắc Phong lại càng có khả năng luyện hóa được thần vị, trở thành thần tiên chân chính... Khi hấn đại công cáo thành cũng là lúc bọn mình chết không có chỗ chôn, không thể kéo dài thêm nữa!

Ngô Minh liếc thấy sắc mặt của đám người Sơn Lan nghiêm túc thì biết đạo lý này bọn họ cũng hiểu được, nếu không đã không cùng nhau đến đây, hấn thăm gặt đầu.

...

- Các vị nghĩa sĩ, chúng ta đã sắp xếp thỏa đáng theo dặn dò của các vị!

Lúc này có hai tên sai dịch của nha môn mặc đồ đen từ trong trấn đi ra, khom người nói.

Ngô Minh nhìn qua thì thấy một trong hai người này lộ vẻ hoảng sợ không yên, mặt mày ủ ê, một người mặt hình chữ quốc vương vức, mang theo chính khí, vừa nhìn đã biết là kẻ xui xẻo bị loại bỏ trong khoái ban của nha môn, nếu không cũng chẳng đến lượt phải đi lo loại chuyện này.

- Rất tốt! Cho dù là hoàng đế cũng phải cho binh lính cơm ăn, chúng ta cũng sẽ không để các người chịu thiệt...

Hôm trước Ngô Minh hẳn làm loạn một chuyến nên giờ cũng có thể xem như thổ hào, lập tức lấy ra hai đĩnh bạc năm lượng nhỏ thưởng cho mỗi người một nén. Kẻ đang mặt mày ủ ê kia thoáng lộ ra vẻ vui mừng, người bên cạnh lại từ chối hai tiếng mới miễn cưỡng nhận lấy, nói: - Chúng ta tới là để bảo vệ dân chúng, cũng không phải là thèm muốn chút tiền thưởng này của ngài!

Kiểu người này Ngô Minh vừa nghe đã biết là lời nói thật, hơn nữa cũng là một người làm việc thật.

Nếu như không phải quá sắc sảo thì cũng không bị ép tới đây. Sau đó Ngô Minh hỏi thì biết hẳn tên là Triệu Trứ, người phía trước là Vương Nhị, hiện đang là quan sai thuộc biên chế chính thức của nha môn.

Trong thực tế, loại việc nguy hiểm như thế này về cơ bản đều sẽ giao cho đám râu ria bên ngoài biên chế giải quyết. Không biết sao lần này huyện tôn lại có lời, bố đầu không đến đã là cực hạn, những người còn lại đều phải liệu lấy mà làm.

Hắn cũng không nói nhiều nữa, đi thẳng đến khu vực bên ngoài trấn thì thấy một gian miếu thổ địa, cửa lớn mở toang, cũng khá gọn gàng, thậm chí còn có hương khói nhang đèn lượn lờ, thế nhưng rõ ràng có chút âm khí âm u tĩnh mịch.

Một vài người già vừa mới cúng bái xong đi ra, thấy đám người Ngô Minh thì sắc mặt lập tức biến đổi.

- Hừ... đến loại thần tiên này mà cũng có người vái lạy!

Lâm Khí Chi nhìn thấy mà run rẩy không thôi. Ngô Minh mặt ngấn ra, trong con ngươi xẹt qua một tia âm u.

Thổ địa là thần tiên phúc đức chân chính, được toàn dân kính ngưỡng, dùng nhang khói cúng phụng.

Thế nhưng ác thần làm rối loạn chốn âm ty, thả ma quỷ ra reo rắc nỗi sợ hãi cũng sẽ được kính nể, dùng đồ ăn cúng bái y như vậy! Thậm chí hiệu suất còn cao hơn một chút!

Trong trấn Hắc Thủy chắc hẳn số người vì tự bảo vệ bản thân mà cúng phụng chiếm phần nhiều! Có sức mạnh thì sẽ thu được quyền lớn, điều này vốn là chân lý! Còn ai nhớ được vị thổ địa xui xẻo trước kia nữa chứ?

- Cũng may chúng ta đến sớm, nếu không có sức mạnh cầu nguyện, hương khói nhang đèn trợ giúp thì chỉ sợ chẳng mấy chốc mà luyện hóa được thần vị!

Ngô Minh vung tay một cái: "Tiến lên!"

- Đợi đã... các người làm cái trò gì vậy?

Một vài người già lại vô cùng sợ hãi, đứng chặn ở phía trước.

- Nối giáo cho giặc, quả thật là đáng buồn! Mau rút!

Thế nhưng Ngô Minh không thèm nhìn một cái, hai cây roi vừa rút ra lập tức khiến đám người này chạy bán sống bán chết.

Lúc này lại có một tốp dân chúng trong trấn từ xung quanh tụ tập lại, mặt không cảm xúc, trong con người như tro tàn dường như mang theo ý nghĩ thù địch cùng chờ mong.

Ngô Minh lạnh lùng cười một tiếng, lấy ra một bản công văn từ trong ngực rồi mở ra, lớn giọng nói: "Tra thấy thổ địa trấn Hắc Thủy tàn hại dân chúng trong trấn, khiến dân chúng lầm than khốn đốn, nay ra lệnh phá hủy miếu!!!"

Bản công văn này có đóng ấn lớn vuông vức của huyện tôn phía trên, lúc này mang theo một sức mạnh khôn tả.

Lời nói vừa dứt thì ầm một cái, trong không trung như chợt xuất hiện tiếng sấm rền vang, âm thanh gầm lên giận dữ văng vẳng vọng lại sau đó trở nên yên tĩnh.

- Bây giờ là giờ ngọ, chúng ta nhận lệnh của huyện tôn, nếu đối phương chỉ là yêu quái bình thường thì không sao, thế nhưng nếu nó chiếm được thần vị của thổ địa, vậy thì rất phiền phức!

Ngô Minh dùng trí tuệ trác việt nhanh chóng ứng phó nói: "Triệu Trứ, Vương Nhị! Còn ngây người ra đó làm gì? Tiến lên niêm phong miếu lại!"

Wương Nhị vẫn có chút do dự, Triệu Trứ thì lại lớn tiếng tuân lệnh, cất bước tiến lên phía trước.

- Đợi đã... đây là miếu của thổ địa lão gia, không được niêm phong... không được niêm phong đâu...

Lúc này một vị già cả lớn tiếng hô: "Nếu như niêm phong xong làm lão gia nổi giận, chúng ta đều không có kết cục tốt... cùng nhau xông lên!"

Đám người lập tức tiến lên, hơi có cảm giác tình cảm quần chúng cuộn như nước.

Ngô Minh thấy vậy, nụ cười lạnh lùng nơi khóe miệng ngày càng sâu.

Một người thành rồng, ba người thành sâu, khi thật sự gặp chuyện đều rút hết cổ lại để người khác ra mặt hoặc hi sinh, lại không nghĩ tới ai ai cũng ôm suy nghĩ như vậy, thành ra lại bị kìm chế, không thể không nhả ra lợi ích.

Mà một khi thời gian dài trôi qua, sau khi thói quen được hình thành thì lại gấp gáp muốn bảo vệ cái thể chế này, chỉ sợ rằng rồi ren qua đi mất đi càng nhiều, quả thật bi ai biết chừng nào?

- Đây là mệnh lệnh của huyện tôn, các người muốn kháng lệnh có phải không?

Bóng dáng Lăng Cô Hồng lóe lên một cái đã đến trước mặt một ông lão, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào sau gáy ngay lập tức khiến ông lão hai mắt trắng dã, ngã xỉu tại chỗ.

Hắn cũng là người khôn ngoan, biết lúc này cần giải quyết một cách nhanh chóng vấn đề, nếu ngâm lâu, ít ỏi vài người liều chết với "dân ý" toàn trấn thì quả là ngu ngốc.

- Mau lui xuống!

Lòng dân như thếp, quan pháp vô tình như lửa trong lò. Dân chúng sợ quan đã là chân lý ngàn đời nay.

Mấy kẻ dẫn đầu nhanh chóng bị trấn áp. Đối mặt với quan sai trong huyện, dân chúng trong trấn sợ hãi co rụt lại, không dám tiến lên phía trước.

- Hừ! Tà tể hại người!

Triệu Trứ thấy vậy lạnh lùng hừ một tiếng, lại liếc nhìn tượng thần trong miếu thổ địa như có quầng sáng mờ mịt xẹt qua, trong lòng có chút sợ hãi. Thế nhưng hắn ngay lập tức ổn định lại tinh thần, bước từng bước lớn lên phía trước nhưng không đi vào trong miếu mà thẳng tay đóng cửa lại, dán hai tờ giấy niêm phong lên trên. Trên mỗi tờ còn có ấn lớn đỏ tươi, vô cùng dễ thấy.

- Việc lớn đã thành!

Ngô Minh thấy vậy, cuối cùng cũng thỏa chí cười lớn: "Sơn Lan, Lăng Cô Hồng, mau hủy cái miếu này đi, nhanh một chút!"

Miếu thổ địa được dân chúng cúng bái bên trong, không chừng bên ngoài còn có pháp vực. Ma quỷ cõi âm thông thường vào giữa trưa không dám ra ngoài, thế nhưng pháp vực lại rất khó nói. Đây chính là gợi ý của thành hoàng Hắc Đài.

- Thế nhưng bây giờ miếu đã bị niêm phong luôn rồi, sau đó còn thiêu hủy. Chẳng cần biết hẳn sắp đặt bao nhiêu yêu ma quỷ quái, cơ quan cạm bẫy, tất cả đều sắp biến thành bột mịn!

- Đã sớm chuẩn bị rồi!

Sơn Lan cười, cùng với Lăng Cô Hồng gỡ túi nước xuống hắt lên trên miếu thổ địa, sau đó đánh mồi lửa ném về phía miếu.

Hừng hực!

Ngọn lửa khủng khiếp lập tức bùng lên, túi nước vốn dĩ không phải đựng nước mà là dầu đốt.

Lửa cháy ngập trời, trong quầng sáng đỏ hồng vang lên từng trận gào thét thảm thiết, mùi cháy đen tanh hôi truyền đến, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu thứ bên trong.

- Vậy là... xong rồi?

Lâm Khí Chi có chút không thể tin được: "Nếu dễ dàng như vậy, sao trước khi đến không..."

- Đám yêu ma nho nhỏ thì đã chắc chắn đã giải quyết xong. Thế nhưng đại tướng Hắc Phong đương nhiên sẽ không đơn giản như thế!

Ngô Minh lại cười khô: "Càng không cần nói đến... cho dù giết được đại tướng Hắc Phong thì cũng sẽ bị Hắc Sơn quân đánh trả, liên lụy rất nhiều. Chính vì vậy huyện Hắc Đài không dám khinh thường mà hành động. Nhưng mà chúng ta không giống vậy!"

Lâm Khí Chi nhất thời ngộ ra.

Hắn hiểu được mình không phải là người ở thế giới này, căn cơ không ở đây, đương nhiên không sợ bị báo thù.

Chỉ sợ không biết huyện tôn đại nhân có nghĩ tới phương pháp khốc liệt như vậy không?

Lâm Khí Chi quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Vương Nhị và Triệu Trứ sắc mặt ngơ ngác, rõ ràng không ngờ đám người Ngô Minh đã không làm thì thôi, một khi làm thì khí thế mạnh mẽ như sấm vang chớp giạt, vừa quyết đoán vừa tàn nhẫn như vậy!

- Chít chít!

Trong biển lửa đột nhiên truyền đến một âm thanh to lớn, hai cánh cửa rực lửa bị đập bay ra, phía sau là một một bóng đen lông xù, răng nanh nhô ra, móng vuốt sắc bén, cái đuôi dài bị bén lửa, cả người bị bao phủ bởi quầng sáng đen trắng, có chút huyền dị.

Con thú này vừa mới chạy ra ngoài, lửa trên người lập tức biến mất. Con mắt xanh to như chén rượu hiện lên vẻ căm hận nhìn chăm chăm mấy người Ngô Minh, đột nhiên mở miệng lớn tiếng nói:

- Các người làm hỏng việc lớn của ta, quả thật là gan to tà trời!

- Là thổ địa?

- Yêu... yêu quái!

Một đám người lập tức bị dọa sợ: "Thì ra thổ địa của chúng ta, vậy mà lại là một con chuột... yêu tinh chuột?"

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 29: Trận Chiến Lớn

- Nhìn thấy chưa hả, thổ địa gia gia của các người thực ra là một con yêu quái! Còn không mau chạy đi?!

Ngô Minh xoay người nhảy xuống ngựa, nhanh chóng nói với hai người Triệu Trứ: "Hai vị công sai bận rộn đến giờ là đủ rồi, tiếp theo đưa dân chúng trong trấn chạy thoát thân mới là việc quan trọng!

Hắn nói xong, đem cương ngựa nhét vào tay hai người Triệu Trứ.

Vương Nhị sững sờ tiếp nhận, hai người nhanh chóng nhảy lên ngựa, mang theo dân chúng trong trấn chạy thực mạng.

- Đây là...

Sơn Lan nhìn thấy dân chúng trong trấn lúc đầu còn sững sờ, sau đó lập tức ồn ào tản ra, mà con chuột to như con bò kia, quầng sáng trắng đen trên người khi có khi không chớp lóe, dáng vẻ kêu la thảm thiết, không khỏi suy tư.

- Thần vị thổ địa tập hợp tín ngưỡng của vạn dân, thần tiên phúc đức chân chính có được dân chúng tin tưởng, ác thần vì kính sợ mà được cung phụng đồ ăn, đều có thể chấp nhận... Nhưng bây giờ lại phải giải quyết từ gốc rễ.

Mấy người Lâm Khí Chi nhìn thấy cảnh hai người Triệu Trứ, Vương Nhị cưỡi ngựa thúc giục dân chúng, đều như ngộ ra: "Vậy hiện giờ... ở trước mặt dân chúng trong trấn tấn công thổ địa, thiêu hủy miếu thờ khiến

uy tín của hắn bị tổn thất lớn, sau đó lập tức xua đuổi dân chúng chạy đến nơi khác, có thể xem như giải quyết từ gốc rồi!"

Dù sao, không cần biết là kính hay là sợ, mấu chốt vẫn cần phải có người cúng bái.

Hiện tại cả trấn Hắc Thủy sạch trơn không một bóng người thì có thể làm được gì?

Thế nhưng làm như vậy quả thật gieo không ít tai họa, có khi còn bị tất cả người dân trong trấn ghi thù. Nếu như tất cả bọn họ liên hợp lại cáo quan, đám người Ngô Minh đều không thể chống đỡ được.

Ngô Minh thấy vậy cũng cười cười, nói với yêu tinh chuột: "Bây giờ người đảm đương chức vị trong hàng thần tiên, phụ trời phụ đất, bị dân chúng oán trách, lại không có sức mạnh cầu nguyện, hương đèn nhang khói bổ sung trấn áp, còn muốn luyện hóa thần vị?"

Con chuột lúc này không ngừng kêu thảm thiết, quầng sáng đen trắng trên người chớp lóe không dừng, màu đen giống như các đốm li ti dần dần xâm chiếm, át đi màu trắng.

- Nhân lúc hắn bị cản trở, mau diệt trừ!

Ngô Minh hét to một tiếng, cùng với Sơn Lan, Lăng Cô Hồng nhào lên.

Giải quyết thổ địa trấn Hắc Thủy dễ dàng như vậy đó!

Thế nhưng cũng phải xem là ai làm.

Cho dù là huyện lệnh Hắc Đài Trương Chính Nhất cũng không thể di chuyển dân chúng của một trấn... chuyện này đồng nghĩa với việc phải có ít nhất vạn mẫu đất tốt để an trí người dân, tiêu hao một triệu lượng bạc

trắng! Nếu không sẽ bị người oán hận, thậm chí là tạo phản. Trong huyện làm gì có nhiều tiền đến thế? Cho dù có cũng không nỡ trả giá cao như vậy.

Thế nhưng Ngô Minh không giống vậy, chẳng kiêng dè điều gì, có dũng khí dám đem nhật nguyệt đổi thay trời, đập tan tất cả, đẩy ngã để làm lại.

Nếu như không phải nhân lực và lực lượng dưới quyền không đủ, thực tế chỉ cần dùng một mối lửa đốt luôn cả trấn Hắc Thủy là xong việc, có khi còn có thể vớt cá dưới ao, giăng lưới bắt sạch được đám người Trịnh Tiềm là tốt nhất.

- Đương nhiên, nếu Ngũ Hồng biết mình dùng cách này chỉ sợ sẽ hối hận chết luôn!

Xua đuổi hơn ngàn người dân chạy nạn vào trong huyện, sắc mặt Trương Chính Nhất sẽ thế nào nhỉ?

Nếu sớm biết được Ngô Minh là dạng người gan to tà trời đến vậy, chỉ sợ đã lập tức truy bắt tổng giam vào ngục, sau đó chém đầu rồi?

- Chú ý... đừng để hãn chạy mất!

Tay Ngô Minh rung lên, một sợi xích sắt vắt ngang trời bay đến như ác giao lượn vòng, được chân khí rút vào kêu lên xì xèo.

Mấu chốt của trận chiến này vẫn là giết đại tướng Hắc Phong!

Giết được hãn, trấn Hắc Thủy sẽ không việc gì, sau này có thể di dời dân trong trấn trở về, yên bình qua ngày.

Còn nếu để hãn chạy thoát thì sẽ vĩnh viễn không có ngày an ổn, nhiệm vụ tuyển đầu cũng sẽ rời xa.

Vèo!

Trong quầng sáng lạnh lẽo đang chớp động, ánh kiếm như sấm sét hiện ra, đột nhiên xuất hiện ở đằng trước Ngô Minh.

Là Lăng Cô Hồng!

Đây là lần đầu tiên Ngô Minh nhìn thấy thanh kiếm dài hẵn quý như trân bảo, mang theo như hình với bóng ra khỏi vỏ, chợt cảm thấy một luồng ánh sáng lạnh lẽo phả vào mặt.

Trong ánh sáng xanh cao ba thước, hình dáng cổ xưa của thanh kiếm hiện ra rõ mồn một, đằng xà cuốn quanh chuôi kiếm, mũi kiếm thăm thẳm, ở giữa có pháp văn và rãnh máu.

- Yêu nghiệt mau chịu chết!

Lăng Cô Hồng người kiếm hợp nhất, thanh kiếm dài trong tay uyển chuyển bay qua, từng tắc từng tắc phát ra ánh sáng rực rỡ, nhắm thẳng đến yết hầu hiểm yếu của yêu tinh chuột.

Xoạt!

Không ngờ con yêu tinh chuột này hành động nhanh như gió, tuy vẫn đang bị cản trở nhưng đầu lại cúi xuống một cái, thanh kiếm dài của Lăng Cô Hồng xẹt qua lưng nó, tạo ra từng tia từng tia lửa, lại kéo ra một miệng vết thương thật dài, máu tươi bắn tung tóe!

- Đám người trần mắt thịt các ngươi! Ta thề nhất định phải giết sạch các ngươi, lột da rút gân mới thỏa mỗi hận trong lòng!

Yêu tinh chuột lớn tiếng gào thét, ánh sáng đen trên cơ thể cuối cùng cũng áp đảo, bỗng nhiên hét thảm lên một tiếng, một luồng ánh sáng trắng trong người bị ép ra rơi trên mặt đất.

Thế nhưng lúc này, bất kể Ngô Minh, Sơn Lan hay Lăng Cô Hồng đều không thể nhìn kĩ.

Bởi trong chớp mắt khi luồng ánh sáng trắng này bị ép ra, khí tức trên người yêu tinh chuột chợt ổn định trở lại, gió tanh mang theo khí đen phả thẳng vào mặt.

- Các người phá hỏng thần vị của ta, còn giết con cháu ta, thù này không báo ta thề không sống tạm bợ!

Thân hình con chuột khổng lồ biến to thêm ba phần, đứng thẳng dậy như con người, da lông trên người cháy sém, lốm đốm loang lổ, lộ ra ánh mắt hung ác tàn độc.

Xẹt!

Trong tích tắc, con chuột khổng lồ hóa thành một cái bóng đen, kéo theo gió lớn mãnh liệt nhào đến.

Xích sắt trong tay Ngô Minh run lên, lập tức cảm thấy một nguồn sức mạnh to lớn truyền đến, không khỏi buông tay lùi về phía sau, sắc mặt khó coi: "Tốc độ và sức mạnh này ít nhất cũng phải tương đương với người luyện võ ở cảnh giới Ngoại Cương..."

Sơn Lan ở bên cạnh hét thêm một tiếng, ôm lấy bờ vai đang máu tươi đầm đìa của mình.

Tuy rằng võ công của Lăng Cô Hồng cao cường nhất, nhưng cũng vì vậy mà bị đại tướng Hắc Phong để ý đến nhiều nhất. Hắn liên tiếp lùi lại hai bước, sắc mặt trắng bệch, nhìn nhìn thanh kiếm dài trong tay, con người hiện lên vẻ đau lòng khôn nguôi: "Kim Phong của ta..."

Khi nhìn thấy hai dấu răng bắt mắt trên thân kiếm, sắc mặt Ngô Minh cũng lập tức thay đổi.

- Ha ha... xem ra cũng là một cây kiếm linh thiêng, nếu không đã không thể lưu lại hình dáng dưới dấu răng của bốn tướng quân!

Đại tướng Hắc Phong điên cuồng cười, hàm răng sắc bén lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

- Á!

Ngay lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Ngô Minh giật mình, thấy thư sinh Lâm Khí Chi đang nằm trong vũng máu, trên tay còn cầm một vật đang phát ra quang sáng trắng.

Hai người Đồ Dưỡng Hạo và Trịnh Tiềm cười gian xảo bước ra, nhặt vật đó lên: "Nhãi con quả là to gan, dám dòm ngó thần vật, chết cũng chưa hết tội!"

- Cũng làm được đến bước này rồi, suýt chút nữa đã để cho các người lật ngược thế cờ!

Sắc mặt Trịnh Tiềm âm trầm, trên tay nổi lên một cành phan nhỏ màu đen. Trong khi cành phan rung động lắc lư, một luồng khói đen chọt nổi lên, lan ra hơn mười trượng, bên trong lờ mờ truyền đến âm thanh giáp sắt kéo lê trên mặt đất. Vô vàn bóng hình mờ ảo hiện ra, mặt mũi tái nhợt, con người đỏ rực như lửa.

- Đồ Dưỡng Hạo và Trịnh Tiềm đều ở đây, quả thật là tình huống tồi tệ nhất...

Sơn Lan và Ngô Minh, Lăng Cô Hồng dựa sát vào nhau, không khỏi nhìn nhau cười khổ.

Sơn Lan nhìn về phía Trịnh Tiềm, lại liếc hai người bên cạnh, nói nhỏ: "Giờ đã cùng bước lên một chiếc thuyền rồi nên cũng nói thẳng luôn, tuyệt

chiêu của ta là một lá bùa sấm sét, chỉ cần kéo dài thời gian là có thể làm con yêu quái này trọng thương!"

- Ta có một phương pháp bí mật, tiêu hao tinh nguyên để đánh đổi lấy lực chiến tăng gấp ba lần! Lăng Cô Hồng cũng nói.

- Còn ta thì...

Ngô Minh cười nhạt, trên tay nổi lên một đống bùa sặc sỡ.

- Bùa Kim Cang!

- Bùa Phá Ma!

- Bùa Khu Sát!

...

Từng tầng từng tầng ánh sáng nổi lên trên thân thể ba người, thậm chí còn làm khói đen xung quanh tán ra.

- Nhiều bùa thế? Chẳng lẽ Vô Danh người là đạo sĩ chuyên về thuật luyện bùa?

Sơn Lan con người co rút, đến cả hai người Trịnh Tiềm đứng đối diện sắc mặt cũng không khỏi thay đổi.

- Làm phiền Lăng huynh và Sơn Lan tỷ tỷ đối phó với yêu tinh chuột. Hai người này cứ giao cho ta giải quyết!

Ngô Minh trên tay đeo thuốc xua đuổi ma quỷ, lấy ra kiếm gỗ đào, bước đến trước mặt Trịnh Tiềm và Đồ Dưỡng Hạo.

Lúc này mí mắt Trịnh Tiềm giật giật: "Không ngờ... người lại đổi lấy nhiều vật khắc tà như vậy, nhưng làm sao chống lại quỷ binh của ta cơ

chứ?"

- Ta cũng không ngờ, vốn sắp xếp để đối phó với âm quân của thổ địa cuối cùng lại dùng trên người người...

Ngô Minh khẽ cười: "Đây có phải nên dùng một câu để nói về người... khí số đã tận rồi!"

- Kẻ khí số đã tận là người!

Trịnh Tiềm quát to một tiếng, rung lắc cành phan nhỏ, từng tầng từng tầng âm binh lại nhào lên, vô cùng hung ác tàn bạo.

Binh!

Ánh sáng vàng trên người Ngô Minh lóe sáng dữ dội, hai tên quỷ binh lập tức rơi xuống, bị hất bay ra ngoài. Cùng lúc đó thanh kiếm gỗ đào cũng được rút đầy chân khí, chém xuống mấy nhát, lại vài lệ quỷ bị đánh tẩn ra.

- Hây! Mau đỡ một chưởng của ta!

Trong tích tắc một bóng đen từ trong đám âm quỷ nhào lên, Đồ Dưỡng Hạo sắc mặt lạnh lùng đánh tới một chưởng kéo theo gió dữ ập đến.

- Thiết Sa chưởng? Công lực của lão Đồ người tụt lùi rồi!

Ngô Minh vừa cười lớn vừa đánh ra một chưởng giống như vậy, chân khí giao nhau, Đồ Dưỡng Hạo liên tiếp lùi về phía sau ba bước, sắc mặt biến đổi lớn: "Tiên Thiên?!"

- Lần trước sau khi đánh bại người có ngộ ra được đôi chút!

Có lý quyết không nhượng bộ, Ngô Minh nhắm thẳng vào điểm yếu của Đồ Dưỡng Hạo, đột nhiên bay vút lên rồi như chim ưng vỗ dề, hay tay

biến thành móng vuốt mà liên tiếp đánh xuống: "Thiên Ưng Thập Tam Kích!"

Đồ Dường Hạo lần trước bị bại dưới chiêu này, tuy rằng có văt óc suy nghĩ phương pháp hóa giải, thế nhưng Ngô Minh đã đạt đến Tiên Thiên, tức khắc không giống trước. Hắn chỉ cảm thấy một sức mạnh cực lớn đánh đến, móng vuốt xé gió mà vồ lên mặt khiến trong lòng hắn hiện lên bóng đen của lần thất bại trước.

- Chấn!

Cùng lúc đó một lá bùa trên người Ngô Minh bốc cháy, ánh sáng vàng lóe lên, trong khoảnh khắc chấn động đám quỷ binh đều đông cứng lại.

Đồ Dường Hạo trong tích tắc ngẩn ra, lập tức nhìn thấy hai cái móng tay đang càng ngày càng tới gần.

- Không xong rồi!

Ý nghĩ mới xuất hiện trong đầu hắn đã hét thảm một tiếng, bị hai ngón tay Ngô Minh cắm xuyên qua não, chết đến không thể chết thêm lần nào nữa.

- Đồ Dường Hạo đã chết, tiếp theo tới lượt ngươi rồi!

Trên tay Ngô Minh vẫn còn dính óc não đầy máu tươi, nhìn chăm chăm Trịnh Tiềm rồi đột nhiên nhếch mép cười.

- Đáng chết! Đồ bỏ quả nhiên là đồ bỏ, phí phạm bao nhiêu thuốc quý của ta...

Trịnh Tiềm thềm oán hận, ánh mắt liếc nhìn Sơn Lan và Lăng Cô Hồng đang hợp lực, khó khăn chống đỡ dưới sự tấn công như vũ bão của

đại tướng Hắc Phong, trong lòng cũng ổn định lại: "Bùa chú trên người người còn dư lại bao nhiêu?"

- Việc này thì không cần người phải lo lắng!

Ngô Minh hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên giơ tay lên, túi chứa thuốc xua đuổi ma quỷ bay ra nổ tung giữa không trung. Sương đen lập tức tản ra, đám quỷ hét lên chói tai rồi rút lui.

Nhân cơ hội này nhanh chóng nhắm thẳng vào Trịnh Tiềm.

- Ha ha... hết trò rồi chứ?

Cảnh tượng này lọt vào trong mắt Trịnh Tiềm, hắn liền tự hiểu là Ngô Minh đã xuất hết tuyệt chiêu, bùa chú cũng đã dùng hết, không khỏi hạ quyết tâm, trong miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Đám quỷ gào thét, trên cơ thể hiện ra khí đen, hóa thành binh đao, ánh mắt càng trở nên điên cuồng.

Đồng thời mấy hạt giống trên đất cũng trời lên rồi nhanh chóng biến thành dây leo xanh sẫm mang theo gai nhọn, khúc khuỷu bò tới giống như rắn độc.

- Chính là lúc này!

Trong mắt Ngô Minh xẹt qua một tia lạnh lùng, đột nhiên nhào lên tấn công, một viên thuốc xua đuổi ma quỷ từ trong tay bay ra rồi nổ tung.

Sức nổ của hai viên thuốc xua đuổi ma quỷ lập tức khiến đám quỷ hung hãn đều phải lùi xa.

Ngô Minh ở trên không trung bay vút ngang hai trượng đến trước mặt Trịnh Tiềm, một kiếm nhắm thẳng yết hầu của hắn mà đâm đến.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 30: Bùa Sấm Sét

Kiểm gỗ đào phải trải qua hơn mười công đoạn mới làm thành, mang màu đồng đỏ, thơm ngát làm thoải mái lòng người. Thân kiếm lại vô cùng sắc bén, sau khi được rút vào tiên thiên chân khí thì không hề thua kém kiếm dài được rèn bằng sắt của người phàm ở chốn nhân gian!

Mà mục tiêu nhắm tới lại là yết hầu hiểm yếu, người thường nếu trúng chiêu nhất định sẽ thập tử nhất sinh.

- O?

Dao kiếm không đâm vào máu thịt mà lại giống như chọc vào một lớp da lông trơn loáng, lưỡi kiếm bị nghiêng trượt ra khiến Ngô Minh khẽ hô lên kinh ngạc.

- Đáng chết!

Quầng sáng lóe lên trên người Trịnh Tiềm, hấn bay người lùi về phía sau, vui mừng không ngớt: "Tên nhà quê như ngươi đã từng nhìn thấy vũ khí pháp thuật chưa hả? Ta không chỉ có Tụ Âm phiến để tấn công mà còn có vũ khí pháp thuật để phòng thân nữa. Người làm gì được ta chứ..."

Đùng!

Cũng đúng lúc này ánh sáng vàng trên người Ngô Minh tan vỡ khiến Trịnh Tiềm ngẩn ra, ngay sau đó cười lớn: -Ha ha... pháp lực bùa chú đều dùng hết cả rồi, để ta xem ngươi lấy cái gì chống lại đại quân?

- Vũ khí pháp thuật? Loại phòng ngự?

Ngô Minh đờ mắt nhìn đám quỷ đang dần bao vây đến đây, không hề có chút động tĩnh nào: "Dựa vào tình huống của nhần Ô Kim thì thấy, cho dù là vũ khí pháp thuật cũng sẽ phải sử dụng một cách hạn chế... Xem ra lần này thật sự phất lên rồi!"

Ý nghĩ trong đầu vừa chuyển tay đã không hề chậm trễ, trong tích tắc vài lá bùa màu vàng bay ra.

Lá bùa ở trong không trung hóa thành ngọn lửa rồi rơi trên đám dây leo, ngay lập tức giống như dầu đốt không ngừng bám lấy khiến đám dây leo bị thiêu thành tro bụi.

Bùng!

Trên người Ngô Minh lại phát ra một tầng ánh sáng vàng, thậm chí còn hình thành một bộ giáp vàng khiến đám ác quỷ phải tránh né lùi xa.

- Đáng chết... người rớt cuộc chuẩn bị bao nhiêu lá bùa?

Cơ thịt trên mặt Trịnh Tiềm co rúm cả lại.

Cho dù là ai, nhìn thấy Ngô Minh tiêu xài phung phí như không cần tiền như vậy đều có cảm giác tinh thần hỗn loạn.

Có được số điểm thành tích này, không tích lũy để trao đổi vũ khí pháp thuật và phương pháp luyện công cao cấp mà lại đi đổi thành bùa chú dùng một lần? Tất cả điều này khiến Trịnh Tiềm như thấy được một tên thổ hào còn phá gia chi tử hơn cả mình, tràn ngập cảm giác thất bại và ảo giác không chân thực.

Ánh kiếm lóe lên! Khí lạnh bức người!

Ngô Minh mở ra áo giáp vàng, một mạch dồn thoát ra khỏi đám quý, đánh thẳng đến trước mặt Trịnh Tiềm.

Trịnh Tiềm hoang mang trốn tránh, lăn lộn một vòng trên mặt đất, vô cùng thảm hại.

- Sao không cố gắng đỡ lấy chứ...

Ngô Minh khẽ cười, từng bước từng bước ép đến: "Cho dù là vũ khí pháp thuật dùng để phòng thân... thì cũng chỉ có thể dùng một lần, một khi vượt qua giới hạn chịu đựng hoặc pháp lực tiêu hao gần hết thì sẽ giống như đồ bỏ đi, có phải hay không?"

- Người...

Trịnh Tiềm còn đang muốn nói thì thấy trên tay Ngô Minh có một lá bùa bốc cháy, mang theo xung động kỳ dị: "Chấn!"

Trong tích tắc, con mắt hẩn đờng cứng lại, ngay sau đó một đoạn mũi kiếm đâm thẳng vào yết hầu.

- Ta... Đại ca ta... sẽ không tha cho người...

Máu từ mũi và miệng của Trịnh Tiềm trào ra, chậm chậm ngã xuống.

-Ồ! Xem ra còn có kẻ chống lưng? Cũng đúng... một tên công tử bột mà trên người lại có hai thứ vũ khí pháp thuật, xem ra thể lực không nhỏ...

Ngô Minh lạnh lùng cười một tiếng, không chút do dự tiến lên mò mắt thi thể: "Chỉ là nhiệm vụ phải đối địch, thiên vương lão tử thì cũng chém, người là cái thá gì?"

- O?

Lúc này Trịnh Tiềm đã chết, cành phan nhỏ trên tay hắt giống như cá voi hút nước mà thu lại khói đen, đám quỷ binh dày đặc che kín bầu trời cũng biến mất không thấy tăm hơi.

- Quả nhiên là đồ tốt!

Một người biết được sự quý giá của vũ khí pháp thuật như Ngô Minh sau khi kiểm tra sơ qua một lượt thì nhanh chóng nhặt lấy.

Sau đó hẩn nhìn thấy tay phải của Trịnh Tiềm còn đang giấu thứ một vật bèn nhặt lên xem, thì ra là một lá bùa màu bạc, lời chú màu vàng bên trên uốn éo như nòng nọc, mang theo một sức mạnh to lớn thì giật mình: "Tên này quả thật giấu nhiều tuyệt chiêu... cơ mà vẫn chưa luyện được ra, bùa Hám Thần này tuy có khá nhiều hạn chế, hiệu quả lại nhỏ, thế nhưng nếu được dùng đúng chỗ thì lại có một loại sắc bén nguy hiểm khác.

Ngô Minh ra tay nhanh như gió, lại thấy áo ngoài của Trịnh Tiềm tương đối kỳ lạ, đường may bên trong tỉ mỉ vô cùng, hào quang chớp động thì lập tức lộ ra.

Áo ngoài vào tay tức khắc mang đến một loại cảm xúc khác biệt, rõ ràng là một bảo bối hiếm thấy.

- Đáng tiếc... Đáng tiếc...

Sau khi thu được hai vũ khí pháp thuật, Ngô Minh kiên trì mò tiếp nhưng chỉ tìm thấy một ít bạc vụn và đồ vật lặt vặt, không khỏi có chút thất vọng lắc đầu.

- Nhưng mà...

Trong đám đồ lặt vặt còn có một vật khá dễ thấy, đó là một lá bùa màu trắng, nét chữ bên trên đã không thể đọc được nữa, được làm từ đá xám trắng, xung quanh vẫn còn một tầng sáng yếu ớt.

Ngô Minh trong lòng kích động, lập tức thu lấy sau đó nhanh chóng chuyển sang một chiến trường khác.

...

- Huyết Kiếm thuật!

Lăng Cô Hồng hai mắt đỏ quạch, trên mặt nổi gân xanh, từng giọt từng giọt máu dần dần hiện lên.

Mà thanh kiếm dài trong tay hẳn như hóa thành dải cầu vồng màu đỏ, bay lượn đâm tới đại tướng Hắc Phong phía trước.

- Kiếm tiên? Phi kiếm!

Đại tướng Hắc Phong để lộ ra móng vuốt đập mạnh vào dải cầu vồng đỏ khiến tia lửa bắn ra bốn phía. Một vuốt bị gãy, thế nhưng thanh kiếm cổ Kim Phong cũng bị hẳn nằm trong tay còn lại.

- Đáng tiếc... nếu như là kiếm tiên chân chính, chuột lão gia ta đã chạy càng xa càng tốt. Thế nhưng bây giờ... ha ha...

Đại tướng Hắc Phong cười một cách quái dị rồi há to miệng. Chỉ nghe thấy âm thanh răng rắc vang lên, Kim Phong kiếm vậy mà bị hẳn từng miếng từng miếng nhai cắn rồi nuốt xuống.

- Tên nghiệt súc!

Thanh kiếm này như được liên kết với tinh thần của Lăng Cô Hồng, là vật được luyện bằng máu. Sau khi kiếm bị hủy hẳn cũng lập tức nôn ra máu rồi lăn trên đất ngất xỉu, sống chết không rõ.

- Lợi hại đến vậy sao?

Ngô Minh đuổi tới thì thấy Sơn Lan đang vô cùng mệt mỏi chật vật, trên tay cầm một lá bùa màu xanh thẫm mang theo tia sét, trong miệng lẩm nhẩm khấn, từng giọt máu từ trên tay tí tách rơi xuống. Vẻ mặt đang vô cùng tuyệt vọng, khi nhìn thấy Ngô Minh mới có chút vui mừng: "Mau giúp ta ngăn cản con yêu tinh này lại!"

- Thật là...

Ngô Minh lắc lắc đầu, trong lòng vừa động, vội lấy ra lá bùa Lục Đinh Lục Giáp mà thành hoàng ban tặng: "Sắc!"

Bình!

Một vị thần mặc áo giáp vàng đeo mặt nạ, uy phong lẫm lẫm chọc thủng không gian mà bước ra trong ánh sáng vàng lấp lánh, toàn thân bao quanh bởi luồng khí đỏ trắng, con người lạnh lẽo tràn đầy sát ý, nhào lên đánh nhau với đại tướng Hắc Phong.

- Đáng chết! Người là... của thành hoàng...

Giọng nói vô cùng tức giận của đại tướng Hắc Phong truyền đến, Ngô Minh rút kiếm đứng lên trước bảo vệ Sơn Lan: "Ta không biết hiệu quả của thứ đồ này có thể kéo dài bao lâu, mau làm phép đi!"

- Người cố định con yêu quái này lại, tốt nhất đừng để nó di chuyển!

Sơn Lan sắc mặt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lại sâu xa liếc nhìn Ngô Minh một cái, sau đó khép mắt lại.

Chỉ vài giây sau đó, máu của cô gần như đã nhuộm đỏ cả lá bùa, biến nó trở thành một lá bùa máu.

- Bùa Thiên Tâm Ngũ Lô! Lên!

Lá bùa đã uống no máu phát phơ bay lên, treo lơ lửng trên không trung, tỏa ra một luồng sức mạnh to lớn, mang theo tia sét chói lòa mắt.

- Đây không phải là bùa sơ cấp mình dùng... mà là loại cao cấp hơn nhiều... Thế nhưng, cô gái này rõ ràng không có nhiều pháp lực, cũng là dùng máu luyện thành sao?

Ngô Minh lùi lại vài bước, sắc mặt lập tức biến đổi.

Mà đại tướng Hắc Phong bị ảnh hưởng bởi khí tức của thiên lôi ngày càng trở nên cuồng bạo, không ngừng lao lên tấn công, nói: "Người phụ nữ kia không có ý tốt, người không nên phạm sai lầm mà kéo ta cùng chết!"

- Ha ha! Bốn tôn dù sao cũng chỉ là một phân thân, nếu có thể kéo người cùng chết nhất định sẽ có công đức, vừa cho đi vừa nhận về vẫn xem như có lời!

Vị thần mặc áo giáp vàng cười lớn, đột nhiên ôm chặt lấy đại tướng Hắc Phong: "Mau ra tay đi!"

- Sắc!

Sơn Lan không do dự nữa, trên trán mồ hôi lạnh tuôn như mưa, chỉ thẳng vào đại tướng Hắc Phong.

Ầm!

Tia sét từ trên trời đánh xuống, trong tiếng ầm ầm vang dội, dòng khí lan tràn bốn phía mang theo từng đám tro bụi.

- Lôi pháp! Bùa tốt! Quả là bùa tốt!

Ngô Minh thấy vậy không ngừng thán phục: "Đống bùa của ta đem so với nó chỉ giống như giấy vụn! Không biết giá cả thế nào, sau này ta cũng đổi một cái để phòng thân..."

- Nào có dễ như lời người nói?

Sơn Lan liếc hẳn một cái xem thường: "Không phải là người tu đạo chân chính sao có thể dùng được bùa chú cao cấp? Như lá bùa Thiên Tâm Ngũ Lô này... cũng là do ta dựa vào mối quan hệ, nhờ một cao nhân luyện lại cho mới miễn cưỡng có thể dùng máu để thôi thúc... Giờ vẫn đau lòng này!"

- Thì ra là thế...

Ngô Minh thuận miệng nói, hai mắt nhìn chăm chăm vào bên trong đám khói bụi, ánh mắt cảnh giác.

- Không cần lo lắng, trúng Thiên Tâm Ngũ Lô của ta, cho dù là yêu quái pháp lực cao cường cũng phải...

Sơn Lan mới nói được một nửa thì đã thấy một con chuột khổng lồ da lông cháy đen, trên người toàn là vết thương từ trong đám sương khói nhào ra, nhắm thẳng về phía Ngô Minh, không khỏi kinh hãi, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng: "Không xong rồi!"

Tấm bùa Thiên Tâm Ngũ Lô quả thật là tuyệt chiêu cuối cùng của cô, thậm chí đã tiêu hao bảy tám phần nguyên khí để khởi động nó. Nhưng giờ một khi Ngô Minh bị tập kích mà chết, chỉ sợ kết cục chính là cả đám đều chết.

- Giết!

Nguy cơ đến gần nhưng sắc mặt Ngô Minh vẫn vô cùng bình tĩnh, trong tâm sáng rõ.

Nhìn thấy con chuột khổng lồ đang nhào đến gần, hẳn lạnh mặt, tay trái nắm thành nắm đấm, như chiếc chày giã bằng kim cương nện xuống cái miệng to của nó.

Bừng!

Răng rắc!

Hàm răng cắn phập xuống, tiếng máu thịt nát nhừ truyền đến khiến Sơn Lan không kìm được mà nhắm chặt hai mắt lại.

- Không hổ là yêu tinh chuột, sức sống quả thật quá ngoan cường!

Âm thanh nhàn nhạt truyền đến, Sơn Lan vô cùng kinh ngạc mà mở mắt, sau đó con người lập tức trừng lớn.

Chỉ thấy cả bàn tay phải của Ngô Minh đã luồn vào trong miệng con chuột khổng lồ, đầu cánh tay thấp thoáng hai cái lỗ, máu chảy ồ ạt.

Mà hai con mắt to như hạt đậu của đại tướng Hắc Phong mở to hết cỡ, nửa thân dưới bị chọc thủng một cái lỗ to, nội tạng lòi cả ra ngoài, rõ ràng là đã chết ngắc rồi.

Cùng lúc đó, sau khi nhả Ô Kim trên tay trái của Ngô Minh lại lóe lên một tia sáng thì u ám hẳn đi.

Vừa rồi hẳn đã chủ động đưa năm tay cho đại tướng Hắc Phong cắn nuốt, nhân cơ hội đó kích hoạt chú Kim Cang trong nội tạng của nó.

Bất kể da lông phòng bị có dày bao nhiêu, sức sống có ngoan cường thế nào thì lục phủ ngũ tạng vẫn là phần quan trọng lại vô cùng yếu ớt, một khi bị nổ từ bên trong mà còn sống được thì mới là lạ.

- Mau nhả ra cho ta!

Ngô Minh vặn bung răng chuột thì phát hiện vết cắn quả thật rất sâu, gần như cắt đứt gân, sâu tận xương. Nếu chậm trễ thêm một giây nữa thôi thì cả cái tay đều đi luôn rồi.

- Này...

Sơn Lan ngơ ngác nhìn Ngô Minh đang tự bẻ bó loạn cả lên, trong lòng chấn động không thôi.

Loại tâm thái đối mặt với sinh tử nhưng mặt không biến sắc, thậm chí tự hi sinh thân mình này, cô tự vấn lại bản thân cũng không quyết đoán được như vậy.

Hơn nữa, thần kì không gì có thể sánh bằng chính là, cho dù hạ được quyết tâm, trong thời khắc mấu chốt bắt chuẩn được thời cơ để ra tay.

Kiểu người như thế này bất kể ở đâu cũng có thể bộc lộ được tài năng.

- Sơn Lan cô nương nếu như còn có tâm trạng nhìn ta, vậy thì chi bằng đến chăm sóc Lăng huynh...

Âm thanh nhàn nhạt của Ngô Minh truyền đến khiến hai má Sơn Lan không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng.

Một lúc sau, ba người đã nghỉ ngơi sơ sơ vây quanh thi thể to như con bò, sắc mặt đều có chút phấn khích.

- Phát tài rồi! Chúng ta phát tài rồi!

Sơn Lan hai mắt lóe sáng: "Đạo hạnh của con yêu tinh chuột này không chừng đã hơn trăm năm, đã kết nội đan! Cho dù không có... máu thịt, nội tạng, xương cốt của nó đều là vật đại bổ. Đặc biệt da lông của nó nếu làm thành áo giáp thì không chỉ nhẹ mà lực phòng ngự còn có thể so với giáp sắt! Chúng ta chia thế nào đây?"

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 31: Kiểm Kê

Vừa mới dứt lời, ánh mắt ba người nhìn nhau đều mang theo chút đề phòng.

- Không chỉ là con yêu tinh chuột này mà còn có đồ của mấy người Luân Hồi Giả trước để lại, còn có thần vị và sắc lệnh của thần nữa...

Ngô Minh cười khẽ, đột nhiên nói.

- Vô Danh tiểu đệ ngươi có ý gì?

Sơn Lan tái mặt, lùi ra sau mấy bước, dường như dựa sát vào người Lăng Cô Hồng, ánh mắt cảnh giác.

- Không giấu gì cô, lần nhiệm vụ này ta gặt hái được rất nhiều, thế nhưng giết người của Sáp Huyết Minh, gieo họa cũng không ít!

Ngô Minh hờ hững nói: "Hai vị có điều gì muốn chỉ bảo tiểu đệ không?"

- Ngươi nói đùa sao Vô Danh công tử... những việc xảy ra trong nhiệm vụ luân hồi, người ngoài làm sao biết được chứ. Hơn nữa cái tên Đồ Dưỡng Hạo kia cũng chỉ là một tên tiểu tốt mà thôi...

Sơn Lan thầm kêu khổ.

Tuyệt chiêu của cô và Lăng Cô Hồng quả thật đã xuất ra hết, nguyên khí đại thương. Lúc này cho dù một người bình thường cũng có thể giết chết hai người.

Mà Ngô Minh, nhìn thì thấy chỉ mất đi tay trái, lực chiến vẫn còn một nửa.

Một khi trở mặt thành thù thì chỉ có kết cục thập tử nhất sinh mà thôi.

- Chúng ta có thể thề, tuyệt đối không tiết lộ bí mật có liên quan đến nhiệm vụ lần này!

Lăng Cô Hồng lại đột nhiên nói.

- Lời thề không thể tin!

Ngô Minh lắc đầu, lá bùa Hồi Xuân trong ngực bắt đầu lóe lên tia sáng yếu ớt.

- Thế nhưng lời thề của Chủ Thần Điện thì có thể tin!

Sơn Lan như cảm nhận thấy nguy hiểm, lập tức nói: "Chúng ta có thể định ra kế ước, lấy Chủ Thần Điện làm chứng, tuyệt đối không tiết lộ một chút bí mật nào có liên quan đến nhiệm vụ lần này!"

- Hả? Thế cũng được! Nhưng mà có thể thực hiện ngay lúc này sao? Ngô Minh hỏi lại.

Sơn Lan lập tức nói: "Đương nhiên có thể, Luân Hồi Giả chúng ta khi đang ở trong thế giới nhiệm vụ có thể thông qua hao tổn điểm thành tích hay dùng vật phẩm đặc biệt để nhờ Chủ Thần Điện làm chứng một kế ước nào đó. Điều này tương đương với việc có Chủ Thần Điện đảm bảo, tuyệt đối không có một Luân Hồi Giả nào dám làm trái!"

Ngô Minh gật đầu: "Vậy bây giờ làm luôn đi, nếu không ta hoàn toàn không có cách nào tin tưởng hai người các người!"

Hắn là tông đồ của Chủ Thần Điện, tự tin rằng quyền hạn nhất định sẽ cao hơn hai người Luân Hồi Giả này. Cho dù bọn họ có giở trò cũng không

dấu được hẳn.

Dù sao từ góc độ quyền hạn mà nói, trong lúc phân định còn mơ hồ thì Chủ Thần Điện dù thế nào cũng sẽ thiên vị hẳn một chút.

- Khế ước Lời Thề Máu!

Sơn Lan nét mặt đau khổ mà lấy ra một lá bùa đồng minh màu đỏ, lấy huyết thư làm điều khoản rồi nhỏ một giọt máu tươi lên trên, sau đó chuyển sang cho Lăng Cô Hồng. Người này lạnh lùng hừ một tiếng, cũng làm y hết thế rồi mới giao đến tay Ngô Minh.

- Thiên Đạo Minh Thệ: Luân Hồi Giả tân dậu số ba mươi ba và Luân Hồi Giả âm hợi số bốn lập lời thề, không được dùng bất kì hình thức nào để tiết lộ tình hình cụ thể của nhiệm vụ luân hồi lần này. Kẻ làm trái: loại bỏ! Bản hiệp nghị này sẽ do Chủ Thần Điện giám sát chấp hành, có đồng ý hay không?

- Thật thú vị!

Những thứ khác có thể làm giả, Chủ Thần Điện thì không.

Ngô Minh gật gật đầu, cũng sửa lại một vài chỗ khiến bản khế ước nhìn qua càng thêm chặt chẽ hơn rồi mới giao trả cho Sơn Lan và Lăng Cô Hồng xác nhận. Cuối cùng hẳn gật đầu, bản khế ước trong tay chớp mắt hóa thành một tia máu đi vào trong cơ thể hai người đối diện.

- Bản khế ước này... muốn lấy được thì phải làm thế nào?

Ngô Minh hay mắt sáng lên, lập tức muốn biết giá cả của lá bùa đồng minh này.

- Rất hiếm có... phải trải qua nhiệm vụ bất kì nào đó trong một số thế giới tình tiết đặc biệt mới có!

Sơn Lan nét mặt đau khổ: "Nếu không phải mạng nhỏ khó bảo toàn... bốn cô nương chết cũng không lấy nó ra đâu..."

- Vừa rồi đã đắc tội, hai vị xin đừng trách!

Thấy hiệp định đã đạt thành, hai người này lại có vẻ biết thời thế, Ngô Minh lập tức thay đổi sắc mặt, cười cười chấp tay tạ lỗi: "Con yêu tinh chuột này hai vị phân chia là được rồi, tại hạ thứ gì cũng không lấy!"

- Người cái người này...

Sắc mặt Sơn Lan hòa hoãn trở lại, vốn nghĩ rằng lần này nhất định lỗ vốn, có thể bảo toàn mạng sống đã xem như quá tốt rồi, cũng không hy vọng xa vời chiến lợi phẩm, thật không ngờ cuối cùng còn lấy được thi hài của một con yêu tinh chuột trăm năm.

Bây giờ cô lại phát hiện ra, bản thân càng ngày càng không nhìn thấu được người tên Vô Danh này.

- Lần nhiệm vụ này đã đến lúc phải chào từ biệt, hai vị ở nơi chân trời góc bể, có duyên thì sẽ gặp lại!

Ngô Minh cũng không quan tâm mấy thứ này, vẫy vẫy tay rồi phóng khoáng rời đi, giọng nói vẫn chậm chậm vọng lại: "Ta chỉ muốn khuyên hai vị, không nên tiếp tục dấn sâu vào bãi nước đục tranh đấu của thế giới này nữa, nếu không kết cục thật sự đáng lo ngại!"

Thực tế nhiệm vụ của Luân Hồi Giả biến đổi không lường, hãn cơ bản cũng chẳng lo đụng phải người của Sáp Huyết Minh cho lắm.

Lại nói, hai thứ vũ khí pháp thuật chẳng lẽ đã thu về tay rồi đều không dùng?

Một khi dùng, bí mật không phải sẽ lộ hết ra sao?

Do vậy, cho dù hai người này không thể đưa ra một đáp án khẳng định, Ngô Minh cuối cùng cũng có ba phần khả năng không giết bọn họ. Thế nhưng kết cục như bây giờ là tốt nhất rồi.

Bảo hấn đi giết người đoạt bảo bối, đặc biệt là đồng đội vừa mới cùng nhau sát cánh chiến đấu rồi một mình thôn tính chiến lợi phẩm, hấn vẫn có chút ngượng tay.

Càng không cần nói đến, da lông của con yêu tinh chuột trăm năm kia chẳng có chút tác dụng nào với người đã có pháp y như hấn. Mà cho dù có yêu đan thì cũng làm sao so được với giá tiền của hai thứ vũ khí pháp thuật chứ.

Còn sắc lệnh của thần vị quan trọng nhất kia càng không thể đánh giá được.

- Chủ Thần Điện, ta muốn trở về.

Ngô Minh đi khỏi một quãng, lập tức nói.

- Tra thấy Luân Hồi Giả canh thân số sáu mươi chín, tông đồ của Chủ Thần đã hoàn thành nhiệm vụ tuyển đầu, bắt đầu tiếp dẫn!

Trong tích tắc trời đất đảo lộn, hấn đã trở về bên trong không gian Chủ Thần Điện.

- Bắt đầu trị liệu!

Ngô Minh lớn tiếng hét, toàn thân lập tức được tắm trong trụ sáng. Nhìn thấy tay trái không ngừng phục hồi, xương thịt sinh trưởng, thậm chí khôi phục lại y như cũ, khoe miệng hấn mang theo ý cười nhẹ nhõm.

Mặc dù cái thế giới thần quý kia có vẻ vẫn còn nhiều giá trị, thậm chí rất nhiều bảo vật ẩn dấu còn chưa được khai quật, thế nhưng Ngô Minh một

khắc cũng không dám nán lại.

Dù sao một thoáng cuối cùng kia, bọn họ xem như đã đắc tội nặng nề cả huyện Hắc Đài lẫn Hắc Sơn quân rồi. Nếu như còn ở lại, kết cục thật đáng lo. Lời cuối cùng lưu lại cho hai người Sơn Lan quả thật đều là lời vàng ngọc.

- Nhiệm vụ hoàn thành! Bắt đầu kết toán.

Ngô Minh vung vẩy cánh tay, nhìn bóng dáng hư ảo của tình cảnh trong nhiệm vụ hiện lên trước mặt.

Một lúc sau, một tầng chữ triện liệt ra đáp xuống trước mắt Ngô Minh.

- Nhiệm vụ tuyến đầu: Đánh kẻ mạnh, giúp kẻ yếu – Hoàn thành! Đạt được năm trăm tiểu công!

- Giết được đại tướng Hắc Phong, đạt được một ngàn tiểu công!

- Tiêu diệt oán quý, lệ quý, chuột tinh... tổng cộng đạt được bốn trăm tiểu công!

- Tổng số điểm thành tích đạt được: một ngàn chín trăm tiểu công!

- Chuột tinh... chẳng lẽ là ở trong miếu thổ địa?

Ngô Minh lắc lắc đầu: "May mà đã dùng một môi lửa thiêu sạch, nếu không sẽ còn có chút rắc rối nữa..."

Trên mặt hân lập tức lộ vẻ vui mừng, lại thở phào một hơi. Ở trong thế giới nhiệm vụ lúc nào cũng phải cẩn thận dè dặt như bước đi trên băng mỏng, trở về đây mới xem như có thể thở ra nhẹ nhõm.

- Một ngàn chín trăm tiểu công... cộng thêm nhiều chiến lợi phẩm như vậy, lần này mình phát tài thật rồi!

Trên mặt Ngô Minh hiện lên tia hưng phấn: "Khoảng hai ngàn tiểu công, gần đổi được đạo pháp sơ cấp rồi... Việc đáng làm mà còn do dự nhất định sẽ gây ra họa lớn! Phải viết thư thúc giục Ngô Tinh tử, nếu như vẫn chưa thể gia nhập đạo quán, vậy mình lập tức tự tu, dựa vào Chủ Thần Điện cũng có thể thành tài!

Lúc này hẳn lấy ra chiến lợi phẩm lúc trước, trong lòng mong chờ mà nói: "Chủ Thần Điện, mau giám định toàn bộ!"

Ánh sáng của Chủ Thần Điện buông xuống, đầu tiên chính là lá bùa mà Trịnh Tiềm cầm trong tay trước khi chết: "Bùa Tiểu Chu Thiên Lô: Bùa sấm sét hạng trung, dùng sấm sét để chế ngự địch, người bình thường cũng có thể thúc giục!"

- Quả nhiên là con nhà giàu, lần này phát tài rồi!

Ngô Minh tìm kiếm lời thuyết minh của bùa Thiên Tâm Ngũ Lô, phát hiện cấp bậc vật phẩm của bùa Tiểu Chu Thiên Lô có chút không giống, thế nhưng hiếm có chính là hạn chế cũng ít, thậm chí còn có thể dùng chân khí để dẫn động. Do vậy giá cả không hề thấp, năm mươi đại công, cũng gần bằng bùa Thiên Tâm Ngũ Lô rồi.

Tiếp theo là hai thứ vũ khí pháp thuật:

- Tên vật phẩm: Tụ Âm phiến.

- Nguyên liệu tạo thành: Gỗ cây hòe trăm năm, chỉ ngũ âm, gấm vóc của trời.

- Cấp bậc vật phẩm: Vũ khí pháp thuật cấp thấp.

- Tác dụng: Dùng gỗ cây hòe làm cán, gấm vóc, chỉ âm làm mặt phiến, có thể sinh ra cõi âm, nuôi dưỡng ma quỷ, du quỷ bình thường cư trú bên

trong, tỷ lệ cực nhỏ có thể hóa thành lệ quý! (Chú ý: Cành phan này cứ cách ba tháng phải đặt lên thi thể một lần, dùng âm khí để nuôi dưỡng!)

...

- Tên vật phẩm: Vô Trần pháp y.

- Nguyên liệu tạo thành: Tơ tằm của trời, lông chuột lửa, tóc của nữ quý.

- Cấp bậc vật phẩm: Vũ khí pháp thuật hạng trung.

- Tác dụng: Lực phòng ngự có thể so với áo giáp sắt thông thường, mỗi ngày được sử dụng một lần chú Thiểm Tị, còn tăng cường thêm chú Tịnh Y, không dính một hạt bụi.

- Một cái là vũ khí pháp thuật cấp thấp, một cái và pháp y hạng trung?

Ngô Minh lập tức quyết định, Tụ Âm phiến kia thì chưa biết nhưng bộ Vô Trần pháp y vẫn nên sớm mặc vào thì tốt hơn.

- Tiếc quá... Tiếc quá đi... Thế mà không tìm thấy đạo pháp khẩu quyết nào trên người Trịnh Tiềm...

Ngô Minh trên mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối, ánh mắt dời về phía vật phẩm cuối cùng.

Cột sáng đáp xuống, bùa đá trắng xám khẽ rung lên giống như không cam lòng.

- Sắc lệnh của thần...

Ánh mắt Ngô Minh chớp động, chỉ thấy một một màn sáng hiện lên:

- Tên vật phẩm: Sắc lệnh của thổ địa trấn Hắc Thủy.

- Chất lượng vật phẩm: Sắc lệnh màu trắng hàm chính cửu phẩm.

- Tác dụng: Chứng nhận quyền hạn của thổ địa một vùng, nếu luyện hóa nhập vào thân thể có tỷ lệ nhỏ trở thành thần tiên chân chính!

- Giới hạn: Trấn Hắc Thủy thuộc huyện Hắc Đài trong thế giới quỷ thần.

- Đáng chết... quả nhiên là thứ vô dụng...

Ngô Minh nhăn nhó mặt mày, có cho hãn tiền cũng không dám về huyện Hắc Đài làm thổ địa.

Lại nói nơi đó hung hiểm vô cùng, không chừng còn bị biến thành quân cờ của Hắc Sơn quân và thành hoàng Hắc Đài, kẻ thông minh nhất định sẽ không làm vậy.

- Vật phẩm này có thể thu hồi, đổi được ba mươi đại công, có muốn giao cho Chủ Thần Điện hay không?

Thế nhưng lời thuyết minh sau đó lại khiến hai mắt Ngô Minh phát sáng.

Đây là lần đầu tiên Chủ Thần Điện chủ động nó có thể thu hồi lại vật phẩm, hơn nữa còn là đại công hiếm có, tương đương với ba ngàn tiểu công! Đối với một Luân Hồi giả bình thường thì con số đã là ba vạn ba trăm rồi!

- Còn có lựa chọn nào khác nữa không?

Hãn dẫn lòng lại mà nhìn về phía dưới.

Quả nhiên ở phần cuối của lời thuyết minh vẫn còn một hạng mục lựa chọn đi kèm:

- Hạng mục lựa chọn đặc biệt của Tông đồ của Chủ Thần Điện: Có thể bỏ ra năm mươi đại công, lựa chọn sắc lệnh của thần sửa đổi thành sắc lệnh tay sai của thần! Cấp bậc vật phẩm thấp, phạm vi sử dụng trở nên rộng hơn! (Chú ý: Trong quá trình sửa đổi, sắc lệnh của thần có thể biến mất do thất bại!)

- Tay sai của thần? Vậy là chưa vào được hàng ngũ thần tiên rồi...

Trên trán Ngô Minh hiện ra một đường hắc tuyến: "Nhưng mà có thể sử dụng trong thế giới Đại Chu đã rất tốt rồi... chỉ là điểm thành tích này, thôi bỏ qua, cứ giữ lại trước đã!"

Lúc này không giao nộp cũng không sửa đổi, cứ để trong không gian Chủ Thần Điện vậy.

Dù sao, Ngô Minh thấy chỉ sợ còn lâu mới đến lúc hẳn phải sử dụng gấp sắc lệnh của thần, giữ lại trong Chủ Thần Điện cũng chả sợ nó bay mất.

- Nếu vậy, tính cả vũ khí pháp thuật thì số tiền lần này mình lời được chắc chắn phải hơn năm ngàn...

Ngô Minh vui sướng cười lớn, sau đó lựa chọn trở về, một tiếng hét thảm dương như ngay lập tức truyền tới: "Vô Trần pháp y với Tụ Âm phiến thì thôi không nói, đến nhẫn Ô Kim mang về mà người còn muốn thu phí, Chủ Thần Điện, sao người không đi ăn cướp đi?"

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 32: Việc Nhà

- Loại cảm giác này cũng thật kỳ lạ!

Ngồi trên vân sàng, Ngô Minh sờ sờ Vô Trần pháp y trên tay, chỉ cảm thấy đông ấm hạ mát, vô cùng thoải mái hợp lòng người.

Lại nhìn ra bên ngoài: "So với lần trước, tốc độ trôi của dòng chảy thời gian dường như cũng có chút thay đổi... là quy định thông thường hay là sự thay đổi sau khi mình ra nhập mới có?"

- Nhưng mà cho dù là vậy, vốn là mang danh nghĩa đóng cửa bí mật tu luyện, bây giờ đúng lúc có thể bù vào!

Ngô Minh lập tức nhắm mắt lại, trong tích tắc, trên mặt tỏa ra một tầng ánh sáng dịu nhẹ, chân khí trong cơ thể rót đầy tứ chi bách hài, nhục thân khiêu huyết, quay về với những gì vốn có, thân thể tiên thiên trong khoảng khắc đạt thành.

- Về mặt tinh thần thì đã đột phá rồi, thân thể chỉ cần đi theo nên vô cùng đơn giản... Dù sao, ta bị kẹt ở cửa này cũng lâu quá rồi!

Ngô Minh vừa cười, trong đầu não cũng hiện ra một màn sáng:

- Số hiệu Luân Hồi Giả: Canh thân số sáu mươi chín.

- Họ tên: Ngô Minh.

- Tu vi: Nhục Thân cảnh tầng sáu Tiên Thiên.

- Trang bị: Nhẫn Ô Kim, Vô Trần pháp y.

-Danh hiệu: Tông đồ của Chủ Thần.

- Ấy dà... Nhẫn Ô Kim không thể không đeo, số còn lại cũng chỉ có thể mặc trước cái này đi ra mà thôi...

Ngô Minh nhìn bộ pháp y trên người mình, trên mặt mang theo nụ cười khở: "Pháp khí hạng trung đã đòi sáu mươi tiểu công của ta, cứ sau một lần là bay mất một trăm mười tiểu công. Thuế má kiểu này nếu Luân Hồi Giả nào muốn đầu cơ trục lợi thì chỉ có lỗ vốn!"

Lúc này hắn vừa nghĩ ngợi vừa mặc thêm một cái áo khoác dài bên ngoài để che đi Vô Trần pháp y rồi mới ung dung bước ra.

- Minh thiếu gia!

Hai thiếu nữ đoan trang hiếu lý lẽ, cử chỉ có chừng mực lập tức hành lễ, cũng không biết đã đợi bao lâu.

- Giờ là lúc nào rồi?

Ngô Minh cảm nhận ánh mặt trời chói lóa, con mắt nheo lại.

- Từ lúc thiếu gia đóng cửa đã một đêm nửa ngày trôi qua. Lúc này còn nửa canh giờ nữa là tới giữa trưa!

Nha hoàn chậm chậm nói, đôi mắt xinh đẹp toát lên vẻ mỉa mai.

Trong mắt mấy cô nương này, thiếu gia nhà mình sau một đêm dường như lại càng không giống trước, da dẻ trở nên nhẵn mịn như đồ sứ thượng thừa, con người đen nhánh càng mang theo một loại cảm giác sâu không lường được.

- Ủ, căn dặn nhà bếp chuẩn bị đi, ta muốn dùng cơm!

Ngô Minh nhấc tay lên.

Dưới ánh sáng mặt trời, bàn tay của mình trắng nõn không tì vết, non mịn vô cùng, ngay cả một vài vết chai sạn ban đầu cũng hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Võ công luyện đến Tiên Thiên, quay về với những gì vốn có chính là có tác dụng này.

Cơm trưa rất nhanh được mang lên, ba món mặn ba món chay còn có thêm một bát canh, tất cả đều có đủ sắc, hương, vị. Ngô Minh ăn ngon lành từng miếng từng miếng lớn.

Tên công tử bột trước kia mỗi lần ăn đều phải có bảy món mặn tám món chay, hẳn đương nhiên sẽ không lãng phí như vậy, thế nhưng bây giờ chuyên tâm luyện võ, có đủ lượng thức ăn là tốt nhất.

- Minh thiếu gia!

Lúc này Ngô quản gia tiến vào, thấy Ngô Minh đang càn quét thức ăn nhưng lại không hề để lộ ra tướng ăn trái với lễ nghi thì thầm tán thưởng trong lòng.

Vị thiếu gia này từ sau sự việc lần trước đã thông suốt rất nhiều. Không chỉ có thiên phú võ công được Phong giáo đầu khen ngợi không dứt mà đến cả cách đối nhân xử thế, tiếp đãi nhân này vật nọ cũng tiến bộ rất nhiều, khiến lòng trung thành của lão không khỏi tăng thêm vài phần.

Dù sao, theo hầu một vị chủ nhà như vậy tương lai mới có hy vọng.

Giống như thời đại bây giờ, bọn họ đều là con cháu của gia nô, liên tiếp mấy đời đều là tôi tớ phục vụ Ngô gia, vốn đã gắn bó chặt chẽ với số mệnh của chủ nhà, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

- Xảy ra chuyện gì sao?

Ngô Minh nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của Ngô quản gia thì giật mình.

Không thể không nói, tuy lão già này đối với người ngoài cực kỳ hung ác, thế nhưng cũng xem như một tên chó săn được việc. Sau chuyện của Lâm Kỳ lần trước, lão dưỡng thương xong quay lại làm việc thì đều xử lý vô cùng thỏa đáng. Công lao trong lần thu hoạch mùa thu này lại càng to lớn.

Lúc này lại trở nên như vậy, đương nhiên là đã xảy ra chuyện.

- Thôn Thanh Thạch có kiện cáo liên quan đến mạng người, thủ phạm chính là một chi của Ngô gia, càng bê bối hơn...

Sắc mặt Ngô Minh lúc trắng lúc đỏ, lập tức nói.

- Việc này thì có liên quan gì đến ta...

Ngô Minh mới nói được một nửa thì ngân ra, có liên quan đến mình thật!

Thế giới này là thế giới Đại Chu, hẳn cũng nghe ngóng được nơi mình ở là một làng quê thuộc quận Sở Phượng, huyện Vân Bình. Làng này có ba thôn, Ngô gia lấy ụ bảo vệ làm trung tâm, trải dài đến hai ngàn mẫu đất, là một thế lực bá chủ hàng thật giá thật.

Mà theo như quy chế của Đại Chu, huyện thành có tuần sứ ty phụ trách những việc liên quan đến đạo tặc, trong làng có tuần sứ của làng, nhập vào lại tịch.

Cho dù là trong huyện Vân Bình Ngô gia vẫn có chút sức ảnh hưởng, là thổ hào thân hào hàng máu mặt ở nông thôn. Dựa theo quy tắc ngầm,

tuần sứ của làng tuy rằng ghi tên ở trong tuần sứ ty, thế nhưng theo lệ vẫn do Ngô gia phái người đảm nhiệm.

Nhớ lại thì hình như tên công tử bột không tim không phổi đã đem chức vị này tặng cho giáo đầu dạy võ công trước Phong Hàn. Nhưng mà sau đó vị giáo đầu này đã bị Lâm Kỳ một kiếm chém chết luôn rồi. Sau sự việc đó người trong nhà hẳn cũng cứu trợ không ít, thậm chí còn thưởng vài mẫu đất, thế nhưng chức vụ tuần sứ của làng vẫn bị thu hồi lại. Ngô Minh vẫn chưa nghĩ ra nên giao cho ai.

Bây giờ xảy ra việc này, tuần sứ của làng đương nhiên nên ra mặt.

Càng không cần nói đến, trong việc này còn có sự góp mặt của chi bên Ngô gia nữa.

Ở thời cổ đại, Ngô Minh bây giờ chính là trưởng họ của Ngô gia. Cho dù trong họ xảy ra chuyện gì cũng phải tự mình mở từ đường, trưng trị bằng gia pháp.

- Trong một huyện ở thời cổ đại, sự thống trị với thôn làng vốn rất yếu ớt, toàn bộ đều dựa vào dòng họ tự cai quản lẫn nhau, cho nên mới phải đề cao “nhân hiếu”, quả là lễ pháp giết người...

Ngô Minh nghĩ đến đây lòng lại lạnh ngắt.

Hai ngàn mẫu đất là cái khái niệm gì chứ? Đất của cả huyện Vân Bình cũng chỉ rộng ba trăm ngàn mẫu, vậy cũng chiếm gần một phần trăm rồi còn gì.

Có cơ nghiệp cỡ này trong tay, chỉ cần không gặp hạn hán lớn hay lũ lụt lớn đặc biệt nghiêm trọng thì mỗi năm cứ ổn định thu được hai ngàn lượng bạc, thu nhập vững chắc vô cùng, càng không cần lo đến vấn đề kinh doanh, trở thành mạch máu căn cơ cho cả một dòng họ quật khởi!

Chị em Ngô gia không có họ hàng gần, chỉ có mấy chi bên họ xa, có công đức năng lực gì mà được giữ cơ nghiệp này?

Hắn lúc này mới vỗ vỗ trán, nhớ ra rồi, Ngô gia trước đây chỉ là một nhà địa chủ nho nhỏ cỡ trăm mẫu đất thôi.

Chỉ đến sau khi Ngô Tinh quật khởi, thậm chí còn báii nhập đạo quán thì được miễn thuế, người đi theo ngày càng nhiều mới có được quy mô hai ngàn mẫu đất như bây giờ.

Thực tế nếu không phải mới tiến vào hàng thân hào nông thôn, tên công tử bột trước kia có chút phá của thì giờ đã lên đến ba ngàn mẫu không biết chừng!

- Mẹ ơi... không ngờ Ngô Tinh tỷ lại mạnh mẽ đến vậy! Gần như tương đương với địa vị sự nghiệp của một vị cử nhân rồi...

Ngô Minh nghĩ thầm trong lòng, lại nói với Ngô quản gia: "Vừa đúng lúc... ở thôn Thanh Thạch không phải còn vài khoản nợ rắc rối vẫn chưa đòi được hay sao? Gọi thêm vài người nữa, chúng ta đến đó xem một chút!

Lần trước rớt cổ ở yên trong nhà là vì nhiệm vụ của Chủ Thần Điện. Bây giờ đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, Ngô Minh cũng chẳng có việc gì làm.

- Tuân lệnh!

Ngô quản gia lập tức khom người lui ra đi gọi người, Ngô Minh nhìn bóng lưng của lão, tim bỗng đập mạnh không rõ lý do.

- Chẳng hiểu sao lòng có chút hoảng hốt, chẳng lẽ la người luyện võ tâm huyết dâng trào? Nói đùa chắc... ở trong thế giới Đại Chu mình có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Nói thì nói vậy nhưng ánh mắt Ngô Minh vẫn trở nên có chút âm trầm: "Người đâu! Mau gọi Phong Hàn Phong sư phụ đi cùng với ta!"

Người luyện võ đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, chân khí trong người đã cô đọng thành một khối, sau này trở về với cội nguồn, về cơ bản rất khó mắc phải các bệnh tật thông thường, lòng cũng sẽ không tự nhiên hoảng hốt như vậy.

Ngô Minh nhìn kẻ đầy tớ chạy đi báo tin, lòng cũng bình ổn trở lại, tự cười mình: "Mình đúng là đồ... sợ chết!"

...

-Việc lớn đã thành!

Nhìn thấy bảy kỵ binh từ trong ụ bảo vệ đột nhiên xông ra ngoài, một người vẫn luôn ở bên ngoài giám sát ánh mắt lóe sáng, lén lút thả một con chim màu xám ra.

Con chim màu xám này không hề bắt mắt chút nào, vỗ vỗ cánh rồi bay vút lên không trung, sau đó đậu lên một bờ vai.

- Thanh Bình đạo trưởng, thằng nhóc Ngô gia cuối cùng cũng ra ngoài rồi?

Kẻ đứng bên cạnh thấy con chim màu xám trên vai người tu đạo thì hai mắt lóe sáng.

Chính là hai tên vẫn luôn canh giữ bên ngoài ụ bảo vệ của Ngô gia!

- Đương nhiên là thế! Kẻ được ta sắp xếp kia đã từng nhìn thấy mặt thằng nhóc Ngô gia một lần, lại còn là một người thối nát, tuyệt đối không thể nhận lầm được!

Trong mắt Thanh Bình đạo trưởng như phóng ra ngọn lửa âm u: "Dư chấp sự, những việc còn lại cứ tiến hành theo kế hoạch!"

- Được! Chúc đạo trưởng mã đáo thành công!

Dư quản sự chấp tay cười, vô cùng tin tưởng vào người tu đạo.

...

- Thôn Thanh Thạch!

Ngô Minh đương nhiên không biết những việc này, dẫn theo Ngô quản gia, Phong Hàn và bốn gia đình cường tráng giục ngựa chạy tới thôn Thanh Thạch.

- Ngô đại thiếu đến rồi!

Vừa đến cửa thôn, một vài người già cả trong thôn đang đứng đợi, trên mặt tràn ngập vẻ bỡ ngỡ.

Không bỡ ngỡ cũng không được, nửa thôn đều là tá điền của nhà người ta, sống lưng sao mà thẳng lên cho được?

- Người đang ở đâu? Ta muốn đi xem!

Ngô Minh nhảy xuống ngựa, đi bộ đến một gian nhà ngói phía đông thôn.

Sân không lớn lắm, nền đất được lát gạch xanh mài nước, cửa sổ rộng rãi thoáng đãng, còn có một sân phơi lúa nho nhỏ, ở trong thôn đã có thể xem như biệt thự rồi.

- Chính tông Ngô gia hiện nay chỉ còn lại hai người Ngô Minh và Ngô Tinh... những người khác đều là chi bên họ hàng xa, phân bố ở thôn làng

mười dặm xung quanh. Nghe nói ban đầu còn vì chuyện đất đai mà có kẻ muốn giở trò bẩn thỉu, bị Ngô Tinh vô cùng xem thường...

Nếu là nhân vật quan trọng thật sự thì đã cùng nhau đi vào trong ụ bảo vệ từ lâu rồi.

Dù sao trong một ụ bảo vệ đều được chuẩn bị sẵn kho lương, kho hàng, phòng xay, tiệm rèn, chuồng gia súc và cả thầy thuốc, giống hệt một cái vương quốc nho nhỏ, hiếm có hơn nữa chính là vô cùng an toàn, gần như có thể so được với huyện thành.

Thế nhưng bây giờ ngoài Ngô Tinh và Ngô Minh ra thì người ở nhiều nhất chính là con cái của gia nô, đầy tớ và tá điền trung thành nhất, từ đó có thể nhìn ra được trọng điểm.

- Nhưng mà... tuy chỉ là chi bên họ hàng xa, xảy ra loại chuyện này vẫn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Ngô gia...

Ngô Minh cau mày, đi đến phòng chính xem sao.

- Đây là nơi xảy ra vụ án, vẫn chưa ai dám động vào!

Một người già tôn kính nói, vén rèm lên, Ngô Minh nhìn thì thấy hai cỗ thi thể một già một trẻ được thu gọn lại một cách qua loa, đắp chiếu lên che lại, trên nền đất có một vũng máu đen.

Trong đó có một ông già nhìn hơi quen mắt, trong trí nhớ người này hình như là một vị thuộc hàng chú bác họ hàng xa của hắn, chỉ là năm nay cũng từng có ý đồ với trăm mẫu ruộng tốt được truyền lại. Vì vậy bây giờ nhìn thấy, trong lòng hắn lập tức sinh ra cảm giác căm ghét.

Đương nhiên, lúc này không phải là thời gian nghĩ đến việc đó.

Lỡ tai Ngô Minh giật giật, bên ngoài thấp thoáng truyền đến một âm thanh: "Nghe nói là bố chồng loạn luân với con dâu thì bị con trai bắt gặp, lập tức biến thành huyết án..."

- Ấy dà... là hai mạng người đấy! Cái cô họ Đồng ấy ta cũng từng gặp rồi, đôi mắt mê hoặc như hồ ly, mặt còn mang nét đa tình, quả nhiên là mầm họa!

- Gia môn bất hạnh mới có cái nghiệp chướng này... Quan trọng là đứa con trai cuối cùng cũng tự tử theo, cũng xem như còn chút lương tri...

...

Bất kể mối quan hệ có như thế nào, việc này xảy ra vẫn sẽ ảnh hưởng đến Ngô gia, lúc này sắc mặt Ngô Minh đột nhiên trầm xuống.

- Không xong rồi! Cái cô họ Đồng thất cổ rồi!

Lúc này một bà lão kinh hoàng hét lên khiến mặt Ngô Minh lại càng đen sì.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 33: Giết Ngược

- Việc này không đúng lắm!

Ngô Minh vân vê môi: "Không cần biết sự việc thế nào, làm lớn lên thì cũng đều là gia môn bất hạnh, lời đàm tiếu về Ngô gia lập tức sẽ xấu đi rất nhiều!"

Có vài việc, chỉ có thể làm, không thể nói.

Hiện giờ đưa ra trước ánh sáng, ít thì bị nói ra nói vào, nhiều thì có khi còn ảnh hưởng tới vận mệnh.

Cứ nghĩ mà xem, sau khi xảy ra loại chuyện này thì còn gia đình trong sạch nào dám gả con gái cho cái nhà này nữa chứ, lâu ngày đến cả gia nghiệp cũng sẽ vì thế mà lụn bại dần đi.

Hơn nữa đây dù sao cũng là một điểm yếu. Bình thường thì không sao, tất cả đã có Ngô Tinh áp chế hết. Thế nhưng vào thời khắc quan trọng mà bị lôi ra chỉ trích thì cũng giống như để lộ khe hở cho người ta lợi dụng vậy.

- Ngô quản gia, ông mau đi cứu người!

- Phong sư phụ, làm phiền người tiếp tục trông coi hiện trường!

Ngô Minh lập tức sắp xếp, đồng thời bảo đám gia đình giải tán hết quần chúng đang vây lại xem rồi mới gọi thôn chính đến: "Xảy ra án mạng, người đã báo quan chưa?"

- Dạ chưa, tiểu nhân vẫn đợi đại thiếu đến xử lý đây ạ!

Thôn chính cười lấy lòng nói.

- Được! Làm rất tốt... Trong chuyện này không có người bị hại, lại là việc xấu trong nhà. Mà việc xấu trong nhà thì không nên đem ra ngoài...

Ngô Minh đang nói, một tên gia đình bên ngoài chạy vào bấm báo: "Ngoài cửa có một người tu đạo, hẳn nói có việc gấp muốn xin gặp!"

- Người tu đạo?

Ngô Minh trong lòng kinh ngạc, sau đó hơi rùng mình: "Đưa kẻ đó vào đây!"

Một lúc sau, một người tu đạo trên người mặc đạo bào, có ba chòm râu dài, sắc mặt hồng hào, khí độ giống như thần tiên bước vào, đôi mắt như có tinh quang chớp động: "Bần đạo Thanh Bình, bái kiến công tử!"

- Người nói có việc cần tìm ta, là việc gì?

Ngô Minh dường như tư tưởng không mấy tập trung, thuận miệng nói.

- Bần đạo đi qua căn nhà này, thấy mây đen áp đỉnh, nhất định gặp họa sát thân, lại cũng gây ra chút trở ngại cho công tử!

Thanh Bình đạo nhân trầm giọng nói.

- Ồ? Gây trở ngại cho ta?

Ngô Minh lập tức bày ra vẻ kinh hãi đến biến sắc: "Mong đạo trưởng chỉ giáo!"

- Được!

Thanh Bình đạo nhân kia vuốt râu nói: "Theo lẽ thường, gia đình này phúc trạch dài lâu, cho dù con cháu có bất tài cũng sẽ không làm ra loại việc trái với luân thường đạo lý như vậy... xảy ra việc này, nguyên nhân là do có kẻ thi pháp hãm hại!

- Cũng có chút thú vị đấy! Trong lòng Ngô Minh chợt xuất hiện ý nghĩ, ngoài mặt lại hỏi: "Thi pháp hãm hại?"

- Đúng! Thanh Bình đạo nhân tiếp tục nói: "Đây vốn dĩ không phải nhất thời nảy sinh lòng tham, mà là âm đức gặp trở ngại, thậm chí mục tiêu còn là chính tông nhà công tử... chỉ là mệnh số của chính tông dày nặng, nhất thời chưa hiện rõ nên mới phát tác trước ở chi bên!

- Điều này...

Trên mặt Ngô Minh lộ ra vẻ chần chừ do dự, thế giới này có thần có quỷ, ba ngàn đại đạo đủ cả, những chuyện liên quan đến phong thủy vận mệnh lại càng đi sâu vào lòng người: "Ta phải suy xét cân nhắc đã, trước phải sai người đi xem..."

- Không kịp nữa rồi!

Thanh Bình đạo nhân lại nói: "Lúc này chi bên gặp phải báo ứng, cho thấy sự sắp xếp đã bắt đầu hoạt động. Dao kiếm kè cổ còn có thể ung dung được sao?"

Rồi lại tiếp: "Nếu công tử không tin có thể đưa ta đi xem mộ tổ của gia đình này, trong vòng ba đời, chắc chắn xảy ra điều khác thường!"

- Việc này... mộ tổ của gia đình này cũng không xa lắm, đi xem một chút cũng được! Người đâu, cùng ta ra ngoài thôn!

Ngô Minh dường như đã bị thuyết phục, lại thấy ánh mắt của Thanh Bình đạo nhân kia xẹt qua một tia sáng màu xanh, sắc mặt Ngô Minh đỏ ra,

mê man đi ra ngoài.

Mộ tổ nhà Ngô Minh đương nhiên không nằm ở đây, thế nhưng chi Ngô gia ở thôn này có một nghĩa địa bên ngoài thôn.

Sau đó cũng không cười ngựa, mấy người cùng nhau dẫm lên bùn xanh mà đi.

- Công tử người xem... đất này tựa núi nhìn sông, cũng xem như không tòi chút nào. Thế nhưng địa khí hung ác, đủ thấy có biến!

Chuyển dời tầm mắt qua một khe núi nhỏ, không khí xung quanh bỗng chốc trở nên thanh u.

Thanh Bình đạo nhân chỉ vào mặt đất mà nói, nghĩa địa ngoài thôn đương nhiên âm khí dày đặc, khiến đám người Ngô quản gia da đầu tê rần.

Mắt thấy sắp tới nơi, Ngô Minh đột ngột dừng lại: "Việc này... ta vẫn nên quay về, để tỷ tỷ của ta đến xem thì hơn!"

- Làm sao đợi được nữa?

Mắt thấy con mồi sắp chui đầu vào lưới, Thanh Bình đạo nhân kia trong lòng cuống lên, ngay lập tức tiến lên kéo ống tay áo Ngô Minh: "Tính mạng của cả nhà công tử đang như ngàn cân treo sợi tóc, trì hoãn nữa sao được?"

Trong tích tắc, ánh sáng xanh trong mắt lại bùng lên, một màu xanh thăm thẳm, thậm chí còn muốn xuyên qua con người trong mắt Ngô Minh.

- Việc này... tất nhiên nghe theo đạo trưởng...

Ngô Minh ngẩn ra, rồi đột nhiên lại mỉm cười một cách quái dị: "... mới là lạ đó!"

Trong chớp mắt, một hồi đánh trả khủng khiếp truyền tới khiến sắc mặt của Thanh Bình đạo nhân kia nhanh chóng biến đổi: "Không xong rồi!"

Chỉ thấy ánh mắt của thiếu niên trước mặt trong tích tắc ngưng tụ lại, móng vuốt chụp ra như mãnh hổ lao xuống núi, khí thế ác liệt vô cùng, làm gì có chút dáng vẻ bị không chế?

Kẻ tu đạo kia lập tức biết mình đã bị lừa gạt, lúc này có muốn cản lại cũng không kịp thi triển đạo pháp, chỉ có thể vội vàng lùi lại.

Xẹt!

Dù vậy móng vuốt của Ngô Minh vẫn để lại một vết sâu trước ngực hẳn, máu từ từ chảy ra.

- Vô công được lắm! Đã đạt đến Tiên Thiên rồi sao?

Thanh Bình đạo nhân kia lùi về phái sau mấy trượng, thở dài nói: "Không ngờ suốt ngày đi bắt nạt, lại để nhận mỗ mắt!"

- Thiếu gia!

Đám người Ngô quản gia đều sửng sờ, Phong Hàn lại tiến lên che chắn trước mặt Ngô Minh.

- Không cần nói nữa, mau giết chết tên yêu đạo này cho ta!

Ngô Minh lạnh lùng cười: "Ở trong thôn người không tiện ra tay, bốn thiếu gia cũng cảm thấy không tiện chút nào!"

Giọng nói vừa dứt, Phong Hàn và hai tên gia đình như lang như hổ mà chồm lên phía trước.

- Không ngờ người cũng không chỉ là một tên công tử bột!

Đau nhức trước ngực truyền đến, Thanh Bình đạo nhân sắc mặt căm hận, lập tức bấm quyết: "Sắc!"

Thùng thùng!

Mặt đất nứt ra, hai cổ thiết thi mặt xanh nanh vàng, mặc áo giáp sắt nhóm dầy, trong không khí quanh quần mùi tanh hôi.

Các loại quý côi âm sợ hãi ánh mặt trời, thế nhưng cỡ cương thi thì ít bị kìm chế hơn một chút.

- Ấy! Là thiết giáp thi, cẩn thận đừng để bị cào rách da, nếu không độc từ thi thể ngấm vào người thì thần tiên cũng khó cứu!

Phong Hàn kiến thức uyên bác, vừa nhìn là đã nhận ra nội tình. Ngô Minh thấy vậy, lòng lạnh ngắt: "Tên đạo sĩ này chuyên luyện thi thể, lại cố ý dẫn mình tới nơi âm địa, nhất định là muốn lừa gạt, tâm này ắt phải diệt!"

- Cơ mà... là thể lực nào cố ý đến gây khó dễ cho mình chứ?

Ngô Minh đang muốn tiến lên phía trước vây hãm tấn công, khước mắt lại liếc thấy một cái bóng đen từ trong mộ đang dùng tốc độ cực nhanh đánh tới, mi mắt giật giật: "Cao thủ Cương Khí?"

- Á!

Lúc này tiếng hét thảm thiết truyền đến, hai tên gia đình bên cạnh Phong Hàn đã trúng chiêu. Ngô quản gia lại hét lớn, hoảng loạn chạy đến trước mặt Ngô Minh: "Thiếu gia, chúng ta mau chạy thôi!"

- Giờ chưa cần phải vội!

Ngô Minh tiến lên phía trước hai bước, trầm mặc đánh giá kẻ mới tới.

- Chuyện gì đây?

Bóng đen hiện thân, thế mà lại là Dư chấp sự lúc trước, nhìn thấy cảnh này mà sắc mặt không hề biến đổi.

- Thăng nhãi gian xảo này, dám dụ ta vào bẫy!

Thanh Bình đạo nhân nói, trên người xẹt qua một tầng ánh sáng màu xanh, miệng vết thương trước ngực cũng ngừng chảy máu, sắc mặt âm trầm: "Nhưng mà không sao, dù gì cũng đã chạy ra ngoài rồi!"

Lập tức hai lá bùa bay lên bám vào phía trên thiết giáp thi, phát ra ánh sáng vàng yếu ớt.

Có thêm sự trợ giúp này, thiết giáp thi càng trở nên hung tàn, sức mạnh lớn vô cùng, hành động nhanh như gió.

- Thần đả? (1) Nhìn giống mà lại không phải!

Sắc mặt Phong Hàn ngưng trọng.

- Lão đạo giải quyết đám người này, người đi bắt thăng nhãi kia!

Thanh Bình đạo nhân nói, hai cỗ thiết giáp thi lập tức vây chặt lấy Phong Hàn, thỉnh thoảng còn phóng ra mấy lá bùa để quấy rối.

- Người họ Dư, là một chấp sự?

Ngô Minh nhìn người đàn ông trung niên cao gầy trước mặt, đột nhiên cười lên: "Nhất định là một hộ lớn trong huyện, chỉ cần tra là ra, có tin ta nói với tỷ tỷ khiến người chết không được toàn thân!"

Nghe đến tên Ngô Tinh, cho dù là tên Dư chấp sự này mí mắt cũng không khỏi giật giật. Hắn lập tức cười nói: "Công tử yên tâm, sau khi người đi, chúng ta đương nhiên cũng sẽ tiễn Ngô Tinh tiểu thư lên đường!"

Loại tư thái này khiến Ngô Minh trong lòng hiểu rõ: "Quả nhiên... không phải cố ý nhằm vào mình mà là Ngô Tinh tử! Đối với tử ấy mà nói, mình quả thật là một điểm yếu! Đáng tiếc..."

Vừa nghĩ đến đây, con ngươi hiện lên một tia lạnh lùng.

- Mau đỡ một vuốt của ta!

Khẽ quát một tiếng, chân vút lên không trung, hai tay như vuốt sắc mạnh mẽ tấn công về phía trước.

- Tiên Thiên?

Dư chấp sự có chút kinh hãi: "Thiên phú tuyệt vời, không ngờ Minh công tử cũng thuộc hàng bình thường im hơi lặng tiếng, nhưng một khi làm lại khiến người khác kinh ngạc. Cho dù là ta thời còn trẻ cũng chưa chắc đã có tu vi bậc này, đáng tiếc..."

Bóng hình lơ là tiến lên phía trước, năm đấm bằng thịt kéo dài, lại mang theo cương khí cứng rắn không gì có thể phá vỡ.

Võ thuật đạt đến Nhục Thân cảnh tầng chín, giữa Tiên Thiên và Cương Khí quả thật có một khoảng cách to lớn khó mà vượt qua.

Ầm!

Năm đấm và móng vuốt đập vào nhau, Ngô Minh rên nhẹ một tiếng, cảm thấy trên tay như có vạn cây kim đâm vào, đau nhức tận xương. Hấn cắn răng nhẫn nhịn, lại nhắm thẳng chỗ hiểm trên người Dư chấp sự mà vồ tới một vuốt.

- Dốt nát ngu xuẩn!

Dư chấp sự nhắm chuẩn thời cơ, hai ngón tay chụm lại thành kiếm, đột ngột chỉ xuống. Nhìn thì có vẻ cả hai bên đều bị tổn hại, thế nhưng lực

đánh của Tiên Thiên Cương Khí sâu ba tấc, lại chắc chắn có thể đỡ được trước khi chưởng của Ngô Minh đánh đến.

Chỉ là hăn không lại không nhìn thấy nụ cười bên khóe miệng Ngô Minh.

Phù!

Cương khí đâm vào, trên người Ngô Minh nổi lên một tầng ánh sáng trắng.

- Vũ khí pháp thuật?

Dư chấp sự vô cùng kinh ngạc, lập tức cảm thấy trước ngực đau nhức, máu từ mũi và miệng tuôn ra, không ngừng bay lùi lại.

- Cương khí hộ thể? Vậy mà còn chưa chết?

Ngô Minh có chút ngạc nhiên, nhẫn Ô Kim trên ngón tay trái lóe lên, một tia sáng đen yếu ớt xẹt qua.

- Á!

Đau nhức từ đôi chân truyền tới khiến Dư chấp sự không kìm được mà hét thảm một tiếng, cúi đầu xuống nhìn, hai chân đều bị cắt tới đầu gối, máu chảy ồ ạt, lập tức ngắt xiú.

- Ha ha... thế mà có tới hai thứ vũ khí pháp thuật, hôm nay lão đạo cũng sắp phát tài rồi!

Thanh Bình đạo nhân ở bên kia nhìn thấy không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn vui mừng, con người lộ ra vẻ tham lam: "Nhãi con, mau lại đây cho ta!"

Luồng khí đen trên tay hắn biến đổi một cách khôn lường, giống như một con rắn đen vút qua không trung bay tới, nấp độc bén nhọn, gió tanh bức người.

- Hây! Giết!

Ngô Minh căn đầu lưỡi lấy tinh huyết rồi phun ra một ngụm máu, trong tiếng hét to lại đánh mạnh một chưởng.

Bùng!

Con rắn đen như bị sét đánh, tản ra không trung, hóa thành từng tia từng tia sương khói, thế nhưng lại kéo dài không dứt, cứ nhúc nhích giống như có sinh mệnh vậy.

- Phong Hàn, thế nào rồi?

Phong Hàn nhân cơ hội lùi lại, đứng phía trước bảo vệ Ngô Minh.

- Tên yêu nhân tu đạo này pháp lực cao cường, chỉ sợ nhất định phải chạy đi mới là thượng sách!

Phong Hàn nhìn thấy tên Thanh Bình đạo nhân kia lại gọi ra hai cỗ thiết giáp thi, còn có thêm nhiều đồng giáp, sắc mặt có chút trắng bệch: "Kẻ này không phải là hạng pháp sư giang hồ mới học được một hai pháp thuật cở cở, chỉ sợ có thể so với đạo sĩ chính phái đã nhận được bùa!"

- Đánh rắn không được còn bị rắn cắn, không thể!

Ngô Minh đột nhiên lại nói: "Người bảo vệ ta một lúc!"

Sau đó nhẹ nhàng lùi về phía sau rồi đột nhiên ngồi xuống, hai mắt nhắm lại.

- Ha ha... đến đây đi!

Phong Hàn thấy vậy, lòng hăng hái cũng tuôn trào trong lòng, ngang tàng canh giữ bên cạnh Ngô Minh.

Một tích tắc trôi qua.

Ngô Minh đang ngồi trên mặt đất bỗng mở mắt, lấy từ trong ngực ra một lá bùa nền bạc, bên trên dày đặc những con nòng nọc màu vàng: "Sắc!"

- Á... Bùa Tiểu Chu Thiên Lô!

Lá bùa bay lên, ánh chớp màu vàng bạc lóe sáng, theo tiếng hét lên kinh ngạc của Thanh Bình đạo nhân mà nổ oành một cái!

***

(1) Thần đả: Niệm chú thỉnh thần linh nhập thể, mượn oai thần mà thi triển võ công.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 34: Sách Cổ

- Tốt quá, xem ra lần thử nghiệm trước không có sai sót gì. Nếu như chưa từng trải qua thế giới nhiệm vụ, thời gian ở thế giới bên ngoài thực ra ngắn ngủi một cách khác thường, dường như chỉ là nháy mắt một cái!

Tia điện xẹt qua, đám cương thi bị đánh ngã hết ra đất, một luồng sấm sét to lớn như măng xà nhằm thẳng vào Thanh Bình đạo nhân, lấy hấn làm mục tiêu chính mà giáng xuống.

Ngô Minh thấy vậy, trong mắt xẹt qua tinh quang.

Vừa rồi hấn đương nhiên đã quay về Chủ Thần Điện một chuyến, lại tiêu tốn điểm thành tích để lấy bùa Tiểu Chu Thiên Lô ra.

Phí mang ra cộng thêm cái giá phải trả để có được bùa này quả thật hao tổn vốn liếng của hấn, đương nhiên còn đặt đờ hơn việc tìm kiếm ở trong thế giới Đại Chu. Thế nhưng nguy hiểm cận kề, ai còn băn khoăn về vấn đề này nữa chứ?

Có thể giữ mạng còn giết luôn được kẻ địch mạnh, dù gì cũng thấy có lời lớn.

- Cương thi dù sao cũng là vật âm tà, nhất định rất sợ sấm sét!

Phong Hàn nhìn thấy đám cương thi đông đảo đã ngã vật ra đất co giật thì lập tức tiến lên phía trước, đao dài liên tiếp xẹt qua chặt hết từng cái đầu của chúng.

Xoạc!

Đồng thi giáp thi vốn dĩ cứng rắn vô cùng, đao thương bất nhập, lúc này xương thịt lại mục nát như cây khô mà đứt đoạn, chảy ra thứ máu hoặc đen đặc hoặc xanh thâm tanh hôi nồng nặc.

- Thiếu gia, tên yêu đạo kia đã chết rồi!

Phong Hàn ra tay nhanh như gió, sau đó lại tiến tới chỗ Thanh Bình đạo nhân thì chỉ thấy một cỗ thi thể cháy sém, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Thanh Bình đạo nhân... chết rồi...

Lúc này Dư chấp sự hai chân đứt đến đầu gối ở một bên đang kinh ngạc không nói nên lời.

Hắn dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, người tu đạo phong lưu tiêu sái như nhìn thấu sự tình nơi trần thế, sống thỏa thích theo ý mình lại bại bởi một tấm bùa sấm sét!

- Người trông coi hẳn cho kĩ!

Ngô Minh vừa chỉ vào Dư chấp sự, Phong Hàn lập tức hiểu ý, cười gằn tiến lên phía trước.

- Người muốn làm gì... ta đây là...

Dư chấp sự có dự cảm không tốt, vội lết về phía sau hai bước, sau đó chỉ thấy một cái bóng đen bay tới đánh mạnh vào mặt khiến hắn nôn ra một ngụm đầy răng và máu tươi.

- Sao? Không giấu thuốc độc trong răng, xem ra không phải là tử sĩ!

Phong Hàn bóp cổ Dư chấp sự, tách hàm dưới của hắn ra rồi tỉ mỉ xem xét, giọng nói có chút thất vọng.

- Cầm máu cho hắn, chú ý đừng để hắn chết!

Ngô Minh căn dặn một câu rồi lập tức không thèm để ý đến kẻ này nữa mà đi đến chỗ Thanh Bình đạo nhân.

Uy lực của bùa Tiểu Chu Thiên Lô vô cùng to lớn, tên đạo sĩ này giờ đã biến thành một cỗ thi thể cháy sém, xung quanh còn bốc lên ít khói xanh.

- Không hổ là lô pháp có tính công phá mạnh nhất! Bùa Tiểu Chu Thiên Lô đã vậy, không biết lô pháp cao cấp chính hiệu còn có uy lực đến mức độ nào nữa!

Ngô Minh đưa tay sờ một cái, từng lớp từng lớp tro tàn cháy đen lập tức từ trên thi thể rơi xuống.

- Cháy thành thế này rồi... chỉ sợ cũng chẳng còn chiến lợi phẩm nào... ơ?

Lại khơi ra thêm mấy lần, một cái hộp sắt được bịt kín mít rơi xuống, vừa nhìn là biết đang giấu một vật quan trọng bên trong.

- Chà chà...

Hộp sắt trên tay mang đến cảm giác lạnh buốt, kín kẽ vô cùng, bùa sấm sét vừa rồi dường như không thể làm tổn hại đến nó một chút nào.

Con mắt khê động, Ngô Minh tìm một mảnh vải bọc vật này lại rồi nhìn về phía thôn Thanh Thạch đang mơ hồ nhồn nháo, lập tức nói với Phong Hàn: "Làm phiền Phong sư phụ tra xét tên Dư chấp sự này, nhất

định phải tra ra được kẻ chủ mưu. Còn về kẻ tu đạo kia... quả là trách nhiệm ông trời bắt chúng ta phải gánh..."

- Minh thiếu gia!

Không lâu sau đó, vài tên gia đình ở lại trong thôn đã mang theo thôn dũng chạy đến.

- Ủ... đây là một tên yêu đạo, án mạng ở Ngô gia lúc trước cũng là do kẻ này thi pháp hãm hại! Hiện giờ lại còn muốn làm hại ta, đã bị ta giết chết rồi!

Người chết không thể mở miệng bắt bẻ, Ngô Minh tha hồ đổ tiếng xấu lên đầu hẳn.

- Quả nhiên là yêu nhân!

Đám thiết giáp, đồng giáp thi năm ngón ngang trên mặt đất lúc này chính là chứng cứ tốt nhất, lại cộng thêm "uy danh" của Ngô Minh, mọi người đương nhiên tin tưởng không nghi ngờ gì.

- Ấy dà... Ngô thúc thúc và Ngô huynh nổi gót mà đi, việc này quả thật khiến ta đau lòng không thôi. Ta thấy nên nhận một đứa con trai ở chi bên làm con thừa tự để còn kế thừa hương hỏa!

Ngô Minh liếc thôn chính một cái: "Nếu vậy... từ Ngô gia lấy ra mười mẫu đất, ta sẽ cho thêm mười mẫu để làm ruộng công của thôn, làm phiền các vị trưởng lão vất vả thêm lần nữa, lo liệu tang sự của Ngô gia! Tất cả các loại phí cần chi ra cứ đến ụ bảo vệ của Ngô gia để lãnh!

- Như vậy sao được chứ...

Thôn chính khách khí hai câu sau đó đồng ý, trong mắt hiện ra vẻ vui mừng. Hai người đều không cần nói mà hiểu ý nhau.

Ngô gia xảy ra loại chuyện tai tiếng này đương nhiên không thể để lộ ra ngoài. Ngô Minh muốn dàn xếp ổn thỏa, cho ra hai mươi mẫu đất làm ruộng công chính là để thu mua miệng lưỡi của dân chúng trong thôn.

Mà tất cả chi phí dùng cho tang sự lại càng là chỗ có thể giữ không ít thủ đoạn.

Được chia nhiều lợi ích như vậy, nếu người dân trong thôn mà còn huyên náo om sòm thì thôn chính có thể trấn áp.

Càng không cần nói đến bản thân Ngô Minh cũng là một địa chủ lớn, không có mấy người dám mạo hiểm chọc vào hăn.

- Tốt lắm... có điều hai cha con Ngô gia bị yêu pháp hại chết, tên tu đạo này còn có thuật luyện thi, ta lo hai vị đó sau khi chết không được an ổn, lại phải nhờ cả vào thôn chính rồi!

Ngô Minh cười hì hì nói, ý của hăn chính là muốn thôn chính đốt luôn hai cỗ thi thể này đi, chỉ giữ lại tro xương để chôn, hủy thi diệt tích.

- Đương nhiên là vậy rồi...

Thôn chính trong lòng lạnh ngắt, nhìn thấy tia sáng lạnh lẽo trong mắt Ngô Minh thì không dám nói thêm gì nữa mà gật đầu luôn.

Hai người này thống nhất ý kiến với nhau xong, những việc tiếp theo trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Có chứng cứ rành rành trên mặt đất cộng đêm Ngô Minh và thôn chính hai miệng một lời, Thanh Bình đạo nhân lập tức bị biến thành yêu đạo, đến thi thể sau khi chết cũng phải ngâm hố phân. Tuy dân phong lúc này thành thật chất phác, thế nhưng lại hận thấu xương loại yêu nhân thao túng điều khiển thi thể, thậm chí còn vì sợ hãi mà dùng một mồi lửa đốt ngay trong đêm.

...

Ánh trăng như nước.

Bên trong ụ bảo vệ của Ngô gia, Ngô Minh đang ngồi trên vôn sàng, nhìn chiến lợi phẩm ngày hôm nay đang đặt trên chiếc bàn gỗ đỏ mà lâm vào trầm tư.

- Xem ra... có kẻ muốn gây khó dễ cho Ngô Tinh tử! Mình lại trở thành điểm yếu sao...

Ngô Minh đưa tay lên đỡ trán, khóe miệng cười lạnh: "... vẫn bị xem như quả hồng nhũn thật rồi... Sức mạnh! Ta cần sức mạnh!

Khát vọng về sức mạnh lại càng cuộn trào trong lòng hắn.

Đại Chu sụp đổ, phiên trấn các nơi thi nhau nổi dậy. Chỉ là một cái huyện thành nho nhỏ mà tranh đấu đã kịch liệt như vậy, muốn ở trong loạn thế bồi dưỡng bản thân, cứu giúp dòng họ thì sao có thể không có sức mạnh chứ?

- Chỉ mới đạt đến Tiên Thiên... còn thiếu nhiều lắm...

Hộp sắt lúc này đã được kiểm tra qua vài lần, Ngô Minh cầm lấy rồi chậm chậm dùng tay nhấn lên cơ quan.

Răng rắc!

Sau khi âm thanh vàng sắt đập vào nhau, các bánh răng khớp lại vang lên, hộp sắt hơi lộ ra một khe hở. Ngô Minh mở ra, khóe mắt liếc thấy một vật màu xanh ngọc.

- Đây là... Ngân Triện Ngọc Thư?

Đồ vật bên trong hộp sắt không nhiều, chỉ có ba thứ viết chi chít những chữ cực nhỏ, một khối thư bản làm bằng ngọc, bên trên chi chít chữ triện màu bạc, kiểu chữ cổ xưa mang theo đạo vận khiến Ngô Minh lập tức nghĩ đến hoa văn trên bùa Tiểu Chu Thiên Lô.

- Không nghĩ tới thứ này lại có thật... từng nghe Ngô Tinh tử nói, loại chất liệu này chỉ dùng để bảo tồn sách cổ cực kỳ quý giá, chẳng lẽ nhặt được bảo bối rồi?

Ngô Minh thầm kích động, sau đó lại phát hiện sách ngọc này chỉ có một trang, thậm chí phần cuối còn bị thiếu, không khỏi có chút tiếc nuối.

Sau khi lấy sách ngọc ra, bên dưới còn có một tấm sắt mặt trên cũng có chữ giống vậy nhưng màu đỏ, tràn ngập khí tức dữ tợn khủng bố.

- “Thái Dương Luyện Thi pháp”?

Ngô Minh lật qua lật lại tấm sắt thì thấy mặt sau có một bức tranh dạ xoa phi thiên, luồng khí tà ác được vẽ sống động như thật, sắc mặt biến đổi: “Tà pháp! Có vẻ thiết giáp thi của tên Thanh Bình đạo nhân kia là từ đây mà ra?”

Trong hộp sắt, bên dưới nữa chỉ còn một vài tờ giấy màu vàng mỏng manh, ghi lại một ít hiểu biết khi đi du lịch và cả bút ký ngẫu nhiên, tuy nhiên cũng đủ để Ngô Minh hiểu rõ lai lịch của tên Thanh Bình đạo nhân này.

Dựa theo ghi chép viết tay của hắn, người này ban đầu cũng chỉ xuất thân từ một hộ săn bắn trong núi. Năm hắn hai mươi tuổi tình cờ nhìn thấy ánh sáng ngũ sắc tỏa ra ở ngọn núi phía sau nhà, khí màu đỏ bắn ra ba thước. Trong lòng biết là vật kỳ lạ, hắn bèn đào đất để tìm kiếm ánh sáng kia, đào sâu khoảng một trượng mới thấy được Ngân Triện Ngọc Thư.

Cuốn sách ngọc này tuy rằng tàn tạ thế nhưng phương pháp ghi chép trong đó lại vô cùng cao minh. Thanh Bình đạo nhân nhờ vào nó, lại mạnh mẽ luyện khí để nhập môn, tu pháp bước đầu thành công. Từ đó hắn đi du lịch khắp nơi, tìm kiếm cao nhân giúp đỡ tiện thể cũng muốn giải nghĩa sách ngọc, bổ sung đầy đủ phương pháp.

Trên đường đi đây đi đó hiểu biết của hắn cũng ngày một tăng, lại càng may mắn có được “Thái Dương Luyện Thi pháp”, như bắt được bảo bối quý giá mà từ từ tu luyện.

Phải biết rằng, Ngân Triện Ngọc Thư không chỉ khiếm khuyết mà còn có đạo không có thuật, bản “Thái Dương Luyện Thi pháp” này vừa vặn có thể bù đắp lại phần còn thiếu. Thanh Bình đạo nhân dựa vào nó mà công tích đức hạnh tăng nhanh, không chỉ năng lực đấu pháp mạnh mẽ lên rất nhiều mà còn có thể khởi động linh nhân, không cần sư phụ cũng có thể tự hiểu về phong thủy huyền học. Hắn có thể cắt đứt phong thủy của mộ phần, tăng thêm vận số cho nhà ở, cuối cùng dựa vào bản lĩnh của mình mà được người khác cung phụng, áo cơm không lo.

Đáng tiếc hôm nay lại chết dưới tay Ngô Minh.

- Chà chà... không ngờ kẻ này lại là một thiên tài trong lĩnh vực huyền học đấy!

Ngô Minh tuy không hiểu, thế nhưng nhìn thấy sự kiêu ngạo trong con chữ của Thanh Bình đạo nhân thì hơi có chút kính phục: "Chỉ dựa vào một đoạn chấp vá nhặt được mà tự ngộ ra linh nhân, sắp xếp được bố cục phong thủy, đáng tiếc... đụng phải ta cũng coi như người xui xẻo!"

- Chủ Thần Điện!

Ngô Minh lòng vừa động, vội ôm hộp sắt vào trong ngực.

- Tra thấy yêu cầu của tông đồ Chủ Thần, quyền hạn thông qua, bắt đầu tiếp dẫn!

Trong tích tắc, Ngô Minh đã đi vào trong không gian Chủ Thần trống trải, hiện ra nơi tầng mây cao nhất là tòa Chủ Thần Điện to lớn hùng vĩ, giống như cung điện thần tiên trên thiên cung.

- Thế mà không thu phí đem vào... chẳng lẽ là bởi vì vật này không thể ngay lập tức gia tăng thực lực sao?

Hắn nhìn nhìn hộp sắt trên tay mình, lại như có chút suy tư: "Mau giám định!"

Hai cột sáng đáp xuống, bao trùm lấy tấm sắt và sách ngọc vào bên trong. Một lúc sau một màn sáng buông xuống.

- “Thái Dương Luyện Thi pháp” (bản thiếu): Phương pháp thuộc Luyện Thi tông, dùng khí nơi chín tầng địa ngục để tế luyện thi hài thành con rối, đao thương bất nhập, có thể bay lên trời chui xuống đất, không đâu không đến được. Tổng cộng phân thành năm cấp: Đồng thi, thiết thi, ngân thi, kim thi, dạ xoa phi thiên. Bản thiếu sót này cao nhất chỉ có phương pháp luyện ra ngân thi. Có thể bỏ ra năm mươi đại công để bổ sung! Có muốn bổ sung hay không?

- “Hoàng Đình Âm Phù kinh” (Bản của Pháp Sư): Xem xét đạo trời, cứ làm theo sự vận hành của trời. Cái đạo của tự nhiên thì yên tĩnh, cho nên trời đất vạn vật sinh sôi. Cái đạo của trời đất thấm nhuần khắp nơi, vì vậy âm dương hơn thua với nhau. Nhờ âm dương thúc đẩy lẫn nhau mà sự biến hóa được thuận – đạo pháp cơ bản, bước cơ bản để luyện thành Nhân Tiên. Bị khiếm khuyết, cần một trăm lẻ năm đại công để bổ sung hoàn toàn phần của Pháp Sư! Cần năm trăm đại công để bổ sung đầy đủ phần dành cho Chân Nhân! Cần một ngàn đại công để bổ sung đầy đủ phần dành cho Thiên Sư! Có muốn bổ sung hay không?

- Một cái là pháp, một cái là thuật?

Ngô Minh lật lật bảng trao đổi mà Chủ Thần Điện cung cấp, tìm được thông tin về “Thái Dương Luyện Thi pháp” và Luyện Thi tông nhưng cũng không thấy xúc động lắm. Vậy mà lúc lật đến “Hoàng Đình Âm Phù kinh”, khóe mắt hơi nheo lại.

- Hoàng Đình Âm Phù kinh – Cuốn dành cho Nhân Tiên: Xem xét đạo trời, cứ làm theo sự vận hành của trời, ghi chép tường tận về Nhân Tiên! Đạo pháp hoàn chỉnh, có thể tu luyện đến đỉnh Nhân Tiên! Yêu cầu trao đổi: hai trăm thiên công!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 35: Chu Gia

- “Cuốn dành cho Nhân Tiên”?

Ngô Minh như nghĩ ra gì đó, lập tức lật về phía trước, thế là lại tìm được một cột: “Hoàng Đình Âm Phù kinh – Cuốn dành cho Địa Tiên”, pháp thuật của Địa Tiên có giá hai ngàn thiên công! Hơn nữa còn là bị thiếu!

Chủ Thần Điện nằm trong đoạn thời gian bị hỏng, bảng thiên công mười cái thì có đến chín cái hết hàng, Ngô Minh cũng đã quen rồi.

- Dựa vào cái đức hạnh của Chủ Thần Điện, hàng bị hết nhất định là những thứ vô cùng lợi hại... có vẻ cái chức vị Địa Tiên này ở thế giới Đại Chu cũng rất ghê gớm, là một nhân vật lớn ăn trên ngồi trước rồi...

Thực tế đến bây giờ Ngô Minh cũng vẫn chưa hiểu rõ các cảnh giới của đạo gia. Thế nhưng hẳn đã từng nghe qua một cái danh hiệu trong cuốn dành cho Nhân Tiên – Chân Nhân!

Người tu đạo đạt đến cấp bậc danh hiệu này nghe nói pháp lực cao thâm khó mà tưởng tượng nổi, là nhân vật mới chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, chuyên trăm yêu trừ ma, trấn áp được số mệnh.

Thậm chí đến trong quận huyện cũng cực kỳ hiếm thấy, là khách quý của các chư hầu và tiết độ sứ, có khi còn được triều đình phong cho danh hiệu!

Ngô Minh thấy sức mạnh cỡ này cũng đủ lớn rồi, thế mà vẫn chỉ nằm trong hàng Nhân Tiên.

- Nhìn miêu tả trong Âm Phù kinh thì Pháp Sư, Chân Nhân, Thiên Sư hình như đều là các cảnh giới nhỏ trong cảnh giới lớn của Nhân Tiên thôi!

Ngô Minh sờ sờ cảm: "Tên Thanh Bình đạo nhân này, đến phương pháp tu luyện dành cho Pháp Sư mà còn bị thiếu, chẳng trách lại tệ lậu như thế..."

Sau đó hẳn lại xem xét kỹ càng mới biết trong giới tu đạo, Nhân Tiên là một cảnh giới vô cùng rộng lớn. Về cơ bản chỉ cần tu luyện đến đỉnh của Nhân Tiên – Thiên Sư cảnh là có thể tiêu dao thoát tục ở chốn nhân gian, làm được những việc kẻ khác không làm được, coi vinh hoa phú quý nơi trần tục như gió thoảng mây bay.

Mà trước cảnh giới Pháp Sư vẫn còn hai giai đoạn là đạo sĩ nhận được bùa và luyện sư.

Theo cách nhìn của Ngô Minh và hiểu biết của Phong Hàn, tên Thanh Bình đạo nhân kia chỉ vừa mới chạm được đến cấp bậc đạo sĩ nhận được bùa, cũng miễn cưỡng xem như một đạo sĩ. Hoặc nói hẳn vừa mới bước lên con đường, vẫn còn chưa tu luyện phần bên trong thì đã gặp phải Ngô Minh, thế là thành vồ ếch luôn.

Nhưng mà có thể bước lên con đường này cũng đã là rất giỏi rồi.

Dù sao đạo pháp gian khó, giống như đám Mã lão tam, Trịnh Tiềm lúc trước đều học được một hai cái pháp thuật nho nhỏ, còn chưa được xếp vào hàng đạo sĩ chính quy mà chỉ có thể tự xưng là hàng râu ria là thôi...

- Cái quyển Ngân Triện Ngọc Thư này chỉ có một trang, thiếu đến hơn nửa. Nếu là người mới luyện hoặc luyện sư thì còn được, chứ đến giai đoạn

Pháp Sư mà còn bị thiếu thì phải dùng một trăm lẻ năm đại công để bù vào...

Ngô Minh sờ sờ cảm: "Có điều... chất lượng của vật phẩm này hơi cao thì phải, giá chào bán cao hơn đồng sách cổ về đạo pháp mà mình định tu luyện nhiều..."

Trong Chủ Thần Điện, cấp bậc vật phẩm của các loại đạo pháp tuy rằng không được ghi rõ, thế nhưng từ mặt giá cả cũng có thể phân biệt được một chút.

Càng không cần nói đến, quyển “Hoàng Đình Âm Phù kinh” này lại còn có tập tiếp theo, thậm chí sự phân chia Nhân Tiên và Địa Tiên Ngô Minh đến nghe cũng chưa từng nghe thấy... Trong số kiến thức có hạn mà hắn có được thông qua các lần làm nhiệm vụ thì Chân Nhân đã là một thân phận vô cùng vĩ đại rồi.

Các nhân tố chòng lên nhau khiến cán cân trong lòng Ngô Minh bắt đầu nghiêng.

- Thử lần cuối cùng, nếu bên Ngô Tinh tử vẫn không có tin tức gì, đạo quán không chào đón thì ta tự tu tự lĩnh ngộ vậy!

Để “Hoàng Đình Âm Phù kinh” và “Thái Dương Luyện Thi pháp” lại trong không gian Chủ Thần Điện, Ngô Minh đi ra, sau đó thắp đèn dầu lên rồi say sưa đọc bản ghi chép tay của Thanh Bình đạo nhân.

Tên này tuy xuất thân bần hàn thế nhưng cơ duyên không tầm thường, hiểu sâu biết rộng. Hắn còn tiện tay ghi chép lại rất nhiều thứ khiến vốn kiến thức của Ngô Minh tăng lên không ít.

Trong ánh trăng lạnh lẽo, màn đêm đã buông xuống lúc nào không biết.

- Cái ngọn đèn dầu này... làm người ta đau mắt quá đi!

Ngô Minh vươn vai duỗi người, xoa xoa đôi mắt. Đèn dầu trong phòng hẳn đã là loại có chất lượng tốt nhất, hình như là làm từ mỡ cá voi, sau khi đốt lên thậm chí còn mang theo hương thơm thoang thoảng. Thế nhưng hẳn đã sống trong cảnh điện nước đầy đủ nên khó mà cảm thấy hài lòng. Một khi so sánh cuộc sống bây giờ với cuộc sống kiếp trước, chênh lệch lập tức hiện ra rõ mồn một.

Thư sinh thời cổ đại “xem sách để hiểu rõ lịch sử, một đời rục rờ gửi gắm vào văn chương”, đáng tiếc cũng không biết có bao nhiêu kẻ xui xẻo do vậy mà bị tổn thương thị lực.

- Ngô gia chỉ là nhà giàu cỡ nhỏ, thôi bỏ qua đi... nghe nói danh gia vọng tộc chân chính của một quận mỗi đêm đều dùng mười cây nến cực lớn làm bằng mỡ trâu, thô to như cánh tay người. Hao tổn rất nhiều tiền bạc, thế nhưng cả căn nhà đều sáng như ban ngày. Nghe nói càng cao cấp hơn là còn dùng đạo pháp để chiếu sáng, không thể tưởng tượng nổi xa xỉ đến mức độ nào...

Ngô Minh thở dài một tiếng, chuẩn bị nghỉ ngơi đi ngủ.

Dù sao, cho dù thân thể hẳn khỏe mạnh không sợ chút ít tổn hại này thì cũng vẫn cần phải chú ý bảo dưỡng.

- Công tử đã ngủ chưa ạ?

Đúng lúc này, nha hoàn thông phòng ở bên ngoài khẽ gõ cửa: "Phong Hàn Phong sư phụ xin được gặp người!"

- Sao? Mau mời vào!

Ngô Minh lớn tiếng nói, sau đó nhìn thấy Phong Hàn bước từng bước lớn vào phòng, hai mắt sáng lên: "Tên Dư chấp sự kia chịu khai ra rồi?"

- Dạ, Tiết lão tứ ở chuồng ngựa trước kia là kẻ lành nghề ở chốn công đường, đã truyền được vài đời rồi, vì phạm phải tội gì đó mới bị cách chức. Ta gọi hắn đến, trước lão kiếm sống bằng nghề đó nên giờ vừa ra oai, cái tên Dư chấp sự kia chịu không nổi hai lần, biết gì đều khai ra cả rồi!

Sắc mặt Phong Hàn có chút âm trầm.

- Có phải là Chu gia trong huyện thành không?

Ngô Minh cười cười.

Trong bản chép tay có ghi, Thanh Bình đạo nhân là khách quý của Chu gia.

So với Ngô gia – một hộ phát lên có chút đột ngột mà nói thì Chu gia mới là nhà giàu chân chính trong huyện, có năm mươi khoảng đất. Theo thể chế Đại Chu một khoảnh đất tương đương với một trăm mẫu, Chu gia đích thị là một cường hào với năm ngàn mẫu đất, tô tứ hàng đàn, họ hàng có đến hơn ngàn người.

Càng không cần nói đến cứ mỗi đời nhà đó đều có thể cho ra một vị quan hàm bát phẩm. Nếu có một kỳ nhân dị sĩ nào đó xem được vận số, nhìn thấy tình cảnh này nhất định sẽ nói: "Hồng khí vẫn vút, phúc trạch dài lâu, là một hộ danh gia vọng tộc hiển hách trong huyện!"

Ngô gia tuy rằng cũng miễn cưỡng được xếp vào hàng cường hào, thế nhưng chỉ đứng hàng chót. Tích lũy thêm mấy đời người mới mong với tới hàng gia tộc giàu có quyền thế như Chu gia bây giờ.

- Nếu đã như thế, vậy bỏ qua đi...

Phong Hàn cười khở: "Mẫu chốt là bọn chúng nhắm vào đại tiểu thư, thế nhưng mục đích lại là hội Long Môn! Đằng sau dường như còn có gia tộc quyền thế trong quận nhúng tay vào."

- Hội Long Môn? Gia tộc quyền thế trong quận?

Danh gia vọng tộc ở thế giới này đại khái được chia thành thân hào nông thôn, các hộ gia đình hiển hách trong huyện, quận, cao hơn nữa là các dòng họ hiển hách danh chấn thiên hạ.

Ngô gia về cơ bản là thân hào nông thôn hàng đầu, hoặc có lẽ cũng được xem như đứng chót trong hàng các gia tộc quyền thế trong huyện rồi. Mà Chu gia lại là một hộ lớn đứng đầu huyện. Nhưng không cần biết là hạng nào, đối mặt với các gia tộc quyền thế trong quận thì ít nhất cũng vẫn kém hơn một cấp lớn!

Nói đơn giản hơn, sức mạnh của các gia tộc quyền thế trong quận đến cả quận thủ hàm ngũ phẩm có thực quyền cũng không dám xem nhẹ. Thậm chí quan lại mới nhậm chức còn phải đến thăm viếng. Nếu không nhận được sự ủng hộ của họ thì không chỉ gặp trở ngại trong việc thi hành các biện pháp chính trị mà thậm chí có thể bị lật đổ luôn.

- Thật là...

Ngô Minh đứng dậy mở cửa sổ.

Bóng đêm lạnh lẽo, mây đen che phủ mặt trăng, bầu trời u ám vô cùng ngọt ngào giống như chỉ một giây nữa thôi mưa to gió lớn sẽ đổ ập xuống.

- Gió thổi báo hiệu giông tố sắp đến... Phong sư phụ!

Trong bóng đêm, Phong Hàn nhìn thấy Ngô Minh đột nhiên thay đổi một cách đáng kinh ngạc, sóng gió nổi lên nhưng không hề sợ hãi. Chỉ vài bước chân đi qua đi lại thôi thậm chí cũng mơ hồ có bóng dáng oai phong như rồng như hổ, trong lòng không khỏi vô cùng kính phục.

Võ công đạo thuật có thể từ từ rồi luyện, thế nhưng cái sức chịu đựng bẩm sinh khi đối mặt với sóng gió này thì không thể học được.

Nghe tin Ngô gia gặp phải khó khăn lớn như vậy, hãn vốn dĩ đã chuẩn bị báo tin, làm tròn bổn phận của mình rồi bái tạ rồi khỏi đây, thoát khỏi vũng bùn lầy này.

Thế nhưng bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của Ngô Minh, lại thêm Ngô Tinh là một hạt giống tu luyện trong đạo quán, tiền đồ rộng lớn, lòng hãn không khỏi động một cái, khom mình nói: "Thiếu gia có gì cần dặn dò?"

- Người có thể nói đúng sự thật, ta rất cảm kích!

Ngô Minh vẫy vẫy tay: "Đây không phải là việc của tiên sinh, ta không nỡ liên lụy người. Xin hãy chuẩn bị trước ba trăm lượng, tiên sinh có thể tự do rồi!"

- Công tử đang nói gì vậy?

Tuy ban đầu Phong Hàn đúng là có ý định như vậy, thế nhưng vào thời khắc quyết định hãn lại đột nhiên thay đổi sắc mặt: "Trung thần từ trước đến nay không thờ hai chủ. Phong Hàn tuy chỉ là một người bình thường, nhưng cũng không phải hạng tiểu nhân thấy gia chủ gặp nạn là lập tức bỏ của chạy lấy người!"

- Là ta không đúng, xin Phong sư phụ đừng trách!

Ngô Minh nhìn thấy dáng vẻ vô cùng kiên quyết của Phong Hàn trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ. Thế nhưng lúc này hãn đương nhiên không nói ra, trên mặt lộ vẻ cảm động, đứng dậy cúi sâu người hành lễ: "Tấm lòng cao cả của tiên sinh, Ngô Minh sẽ không bao giờ quên!"

Hai người cùng nhìn nhau cười, mối quan hệ lại sâu sắc thêm một chút.

- Việc liên quan đến gia tộc quyền thế trong quận này suy cho cùng cũng chỉ là chuyện vu vơ, không có chứng cứ xác thực... Cho dù có, Ngô gia chúng ta là một hộ lớn trong huyện, Ngô Tinh tỷ lại là người của đạo quán, không có căn cứ thì đến thái thú hay các nhà quyền thế trong quận cũng không dám động vào!

Nếu đã quyết định cùng nhau gánh vác, Ngô Minh trước tiên phải làm cho Phong Hàn yên tâm.

Sau đó hần lại lạnh lùng cười: "Sự việc dù thật sự như vậy, cùng lắm thì bỏ luôn cái cơ nghiệp này... gia tộc quyền thế trong quận thì sao chứ, thế lực còn có thể vươn sang quận khác, châu khác hay sao?... trước khi đi khỏi, nhất định phải bắt cái nhà kia chịu báo ứng!"

Phong Hàn gật đầu, thế giới này có những lực lượng siêu phàm tồn tại, sức mạnh to lớn thuộc về bản thân mình. Giống như những người như Ngô Tinh, lại mang Ngô Minh theo, cho dù đi đến đâu cũng đều có thể mở ra một cục diện mới.

Đương nhiên căn cơ của một gia tộc giàu có quyền thế nằm ở đất đai. Hai chị em Ngô Tinh đến một địa phương khác cũng có thể không cần lo áo cơm, thế nhưng có thể gây dựng được một phần gia nghiệp hay không thì không chắc.

Vừa nói ra tình huống xấu nhất, thấy Phong Hàn trong lòng hiểu rõ, sắc mặt Ngô Minh lập tức biến đổi theo: "Đây đều là tình huống xấu nhất... chỉ để đề phòng bất trắc mà thôi, chúng ta vẫn cần thăm dò tin tức trong quận. Thế nhưng Chu gia đã có tâm tư hại nhà ta, ắt phải diệt trừ!"

Tiếng cười lạnh lẽo mang theo sát khí khiến Phong Hàn giật mình.

- Có vài việc phải làm phiền Phong sư phụ rồi!

- Xin thiếu gia cứ dặn dò!

Ngô Minh chậm rãi đi lại bên trong sảnh: "Ta mặc dù đã từng nghe nói đến Chu gia, thế nhưng hiểu biết vẫn còn không sâu... Cái nhà này có quan hệ thế nào với các hộ khác trong huyện, trong quận, có thể điều động bao nhiêu sức mạnh quân sự, và cả vì sao lại muốn gây khó dễ cho Ngô gia ta đều cần tiên sinh để tâm nhiều một chút..."

Sau khi tiễn Phong Hàn rời khỏi, Ngô Minh lại nói với nha hoàn: "Mau gọi Ngô quản gia đến đây cho ta!"

Bất kể Phong Hàn làm gì, suy cho cùng một giọt máu đào vẫn hơn ao nước lã, không phải đề phòng thế nhưng vẫn phải có một số biện pháp cần thiết.

Hơn nữa một số việc để nô tài sinh ra trong nhà mình đi giải quyết mới có thể yên tâm.

- Thiếu gia, người tìm lão?

Không lâu sau Ngô quản gia cười lấy lòng bước vào, trên mặt còn mang theo vẻ khiêm nhường.

Ngô Minh lại thấy số mệnh của lão rất may mắn.

Bất kể là chuyện của Lâm Kỳ lúc trước hay cái bẫy của Thanh Bình đạo nhân lần này lão đều có thể khỏe mạnh mà sống sót. Cái khác không nói, chỉ riêng số mệnh của lão cũng xem như không tồi chút nào rồi.

- Ủ... Người gửi một bức thư đến đạo quán trong huyện, mời tỷ tỷ về nhà một chuyến! Còn...

Ngô Minh hơi do dự: "Còn mấy người họ hàng xa của Ngô gia đang phân tán ở tám thôn trong vòng mười dặm cũng gọi hết về đây, ta có chuyện muốn tuyên bố!"

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 36: Chu Bình Lâm

Huyện thành Vân Bình.

Trong khu vực tập trung các nhà quyền quý ở phía đông có một tòa nhà hào hoa quý phái diện tích lên đến mấy mẫu đất, gạch xanh tường trắng, đình đài lầu các phòng ở san sát nối liền nhau.

Trước nhà là một cánh cổng lớn sơn đỏ, hai pho tượng sư tử đá giương nanh múa vuốt án ngữ hai bên, còn có một tấm hoành phi đề hai chữ lớn “Chu trạch” thếp vàng.

Cửa lớn lúc này đang đóng kín, vài tên canh cổng mặc đồ xanh đội mũ nôi ngồi trên băng ghế dài, dáng vẻ có chút uể oải mà ngáp lên ngáp xuống. Trong khi đó cửa hông lại mở để người ra người vào.

Đây chính là trạch viện của Chu gia, một hộ lớn trong huyện!

Dựa theo quy tắc của triều đình nhà Chu, chỉ có các gia đình quyền quý trong quận hay nhà của quan ngũ phẩm mới có tư cách được gọi là “phủ đệ”!

Chu gia tuy là cường hào, thế nhưng sức ảnh hưởng chỉ nằm vón vện trong một huyện, xưng “trạch” đã là rất thích hợp rồi.

Tuy triều đình nhà Chu đã sụp đổ, lễ pháp chế độ đều lụn bại thế nhưng có một số quy tắc vẫn được tuân thủ một cách nghiêm khắc, đặc biệt là trong huyện thành và quận phủ.

Lúc này, bên trong thư phòng có hai người đang chơi cờ.

Hai người này, một người nét mặt già nua, ba sợi râu dài phất phơ rủ xuống, đội khăn dành cho văn sĩ trên đầu, có chút phong thái của một thư sinh nhiệt huyết hào hùng. Đôi mắt đen nhánh ôn hòa, sâu không lường được. Đây chính là gia chủ đời này của Chu gia – Chu Đồng An.

Ngồi đối diện với ông là một thiếu niên ôn nhuận như ngọc, tay cầm quân cờ màu trắng, đang tập trung tinh thần ứng phó.

Không lâu sau đó trán thiếu niên bắt đầu hơi đỏ mồ hôi, một con rồng lớn bị diệt, hẳn không khỏi vứt quân cờ đi mà nói: "Khả năng chơi cờ của phụ thân đại nhân cao thâm vô cùng, hài nhi tự thẹn không bằng!

Người này chính là con trai trưởng của Chu Đồng An – Chu Bình Lâm. Khi hắn còn nhỏ, câu từ nhạy bén, đi bảy bước chân có thể làm xong một bài thơ, được ca tụng là “thần đồng”, cũng có chút tiếng tăm.

Chu Đồng An thấy vậy thì khẽ thở dài.

Xưa nay chức vị tộc trưởng của các gia tộc lớn tuy nắm quyền bính trong tay thế nhưng cũng không dễ làm. Bản thân hắn cũng đã giúp đứa con này lan truyền một ít danh tiếng, lại rèn luyện thêm nhiều, nhưng giờ xem ra cũng vẫn chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài.

Cái vỏ bọc này ở thời bình đương nhiên cũng đủ dùng rồi. Thế nhưng hiện tại thì không được.

Vì vậy hắn lại hỏi: "Sắp tới ngày hội, lễ vật tặng cho các quan trong huyện và các phòng đã chuẩn bị đầy đủ cả chưa?"

- Đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi ạ, lễ vật đều nhiều hơn bình thường năm phần theo lời dặn của phụ thân!

Chu Bình Lâm cung kính đáp: "Ngoài ra... bên nhị thúc con cũng gửi tặng ngàn lạng bạc ròng, do Tống võ sư đích thân đưa đến!

- Tốt lắm!

Chu Đồng An gật đầu: "Nhị thúc của người đi nơi khác làm quan, tặng lễ cho ai cũng không thể thiếu phần của hẳn... Hẳn là niềm hy vọng của Chu gia trong tương lai, có thể bảo toàn gia nghiệp nhà ta trong vòng bốn mươi năm, nhất định không được thất lễ đấy...

Người đang được nói đến chính là em trai của Chu Đồng An – Chu Đồng Nhân.

Người này sớm đã thi đậu cử nhân, tuy chưa thi lên tiến sĩ nhưng cũng được bổ sung vào hàng quan lại, lúc này đã làm đến chức huyện thừa chính bát phẩm rồi.

Huyện thừa là trợ thủ của huyện tôn, bình thường không hay quản nhiều chuyện thế nhưng huyện tôn cũng phải nể mặt đôi chút. Lên hơn nữa thì sẽ là huyện lệnh chính thất phẩm, hầu tước quản lí cả trăm dặm đất đai.

Chỉ có điều không phải ở huyện Vân Bình.

Điều này rất dễ hiểu, thế lực của Chu gia vốn đã lớn, nếu như có thêm một vị huyện thừa bát phẩm hay thậm chí là huyện tôn thì cả huyện Vân Bình này không phải đều phải theo họ Chu hết cả sao?

Phân ra cho đi đến nơi xa nhậm chức chính là bản năng của kẻ cầm quyền.

Hiện nay chế độ của nhà Chu lụn bại nên còn có thể ở cùng một quận, cũng xem như không xa lắm, chứ nếu là trước đây có khi còn không được ở cùng một châu.

- Con hiểu rồi!

Chu Bình Lâm cung kính trả lời rồi chột nói: "Còn nữa, việc Ngô gia... chúng ta có phải chèn ép quá mức rồi không? Vì việc này mà làm xấu đi mối quan hệ với đạo quán hình như có chút lợi bất cập hại... danh tiếng cũng..."

- Hừ!

Chu Đồng An lạnh lùng hừ một tiếng khiến Chu Bình Lâm lập tức run lên: "Chỉ sợ không chỉ có thế đâu nhỉ? Ta biết người vẫn luôn có ý với con bé Ngô Tinh kia, khó tránh khỏi có chút yêu nhau củ ấu cũng tròn..."

Chế độ lễ pháp thời nay vô cùng nghiêm khắc, con không thể làm trái ý cha, nếu không sẽ bị người đời khinh thường, đại họa ập xuống đầu. Chu Bình Lâm lập tức toát mồ hôi lạnh, nhận lỗi nói: "Con không dám!"

- Con nghĩ được như vậy thật thì tốt...

Chu Đồng An uy nghiêm nói: "Chèn ép Ngô gia không chỉ là con đường duy nhất để chúng ta tạo dựng mối quan hệ với gia đình trong quận kia mà còn... Nữ nhân Ngô Tinh này cũng không phải kẻ như con có đủ tư cách đụng vào, đã hiểu chưa?... đã sớm bị kẻ quyền quý khác nhìn trúng rồi!"

Chu Bình Lâm nhớ đến một bóng hình tuyệt đẹp mà lòng chột đau nhói. Thế nhưng lúc này hẳn không dám biểu lộ ra dù chỉ một chút, chỉ có thể nói: "Con biết rồi ạ!"

Bất kể trong lòng nghĩ như thế nào, ít nhất Chu Đồng An cũng rất hài lòng với thái độ lúc này của hắn, sắc mặt trở nên ôn hòa nói: "Vi phụ đã sắp xếp cả rồi. Chỉ cần bắt được thằng nhóc con họ Ngô kia, bên trong đạo quán sẽ có người náo loạn thay chúng ta... hai bên cùng hành động, đến lúc đó..."

Đột nhiên tiếng bước chân dồn dập truyền đến cắt đứt lời nói của Chu Đồng An.

Mày hăn cau lại, Chu Bình Lâm biết đây là dấu hiệu cha hăn đã tức giận đến cực độ thì lập tức lạnh hết cả sống lưng, sau đó càng thêm khúm núm không dám lên tiếng nữa.

- Chủ nhân, tiểu nhân có chuyện quan trọng muốn bẩm báo!

- Vào đi! Nghe thấy giọng nói bên ngoài, Chu Đồng An cố nén giận dữ. Hăn biết tội tớ trong nhà hiểu rõ tính tính của hăn, lúc này nếu không có việc vô cùng gấp thì căn bản không dám tiến tới quấy rầy.

- Khởi bẩm chủ nhân!

Bước vào là một người đàn ông trung niên mặc một bộ quần áo màu đen gọn gàng, nét mặt ác độc, nhìn thấy Chu Đồng An thì quỳ xuống hành lễ: "Dư chấp sự và vị khách quý tên Thanh Bình đã không liên lạc gì một ngày một đêm. Theo tin tức tình báo thôn Thanh Thạch phát hiện một yêu đạo tự xưng là Thanh Bình, điều khiển thi thể tu luyện tà pháp, đã bị đánh chết ngâm hố phân, thi thể thành tro!"

- Cái gì?

Tin tức kinh động này lập tức khiến Chu Đồng An không kìm được mà hét lên, sau đó hất văng những quân cờ trắng đen trên bàn cờ xuống đất.

- Thanh Bình đạo trưởng...

Chu Bình Lâm cũng có chút hoảng hốt. Hăn chợt nhớ tới cảnh tượng vị đạo trưởng kia đầu đội mũ trúc áo lông bay bay, phóng khoáng chỉ tay xuống thiên hạ, đến cha hăn cũng kính trọng vô cùng, vậy mà đã chết rồi?

Thậm chí kết cục còn thê thảm như vậy?

-... Thanh Bình đạo nhân rốt cuộc vì sao mà chết? Có thể lật lại bản án được không?

Chu Đồng An hít thở nặng nề, qua một lúc mới lạnh lùng hỏi.

- Trước đó Thanh Bình đạo nhân đã bày mưu để bắt đứa con trai Ngô gia, sau đó có lẽ vì đấu pháp thua đối phương nên mới bị giết! Còn về việc lật lại bản án...

Người mặc đồ đen khó xử nói: "Lý chính và thôn dân liên danh làm chứng, lại có thêm đồng thi thiết thi đã luyện thành, một vài cỗ còn bị trộm ở trong huyện, có tiền án... Nhân chứng vật chứng xác thực đều đủ cả, bằng chứng quá vững chắc nên đã khó lại càng khó!

Nghe thấy thế sắc mặt Chu Đồng An lại đen như đáy nồi: "Dư chấp sự thì sao? Hẳn giờ đang ở đâu?"

- Dư chấp sự không rõ tung tích, thuộc hạ nghi hẳn đã rơi vào tay Ngô gia!

Người mặc áo đen cắn răng nói, lại thấy Chu Đồng An cũng không nổi trận lôi đình như trước mà chuyển thành âm trầm.

Lúc lâu sau Chu Đồng An mới lạnh lùng cười: "Được! Được! Được lắm! Thật không ngờ trong Ngô gia cũng có cao nhân!"

Sau đó hắn lập tức hạ lệnh: "Người lui xuống thu hồi lại tất cả đãi ngộ của Thanh Bình đạo nhân, còn nữa... tạo ra bằng chứng Dư Thành tham ô tài sản của gia chủ, đã sớm bị đuổi ra ngoài, hiểu chưa?"

Chu Bình Lâm thần thờ nghe, nhìn thấy người áo đen khom người chào rồi rời khỏi, lòng hắn có chút lạnh lẽo.

Một khi xảy ra chuyện, phải sạch quan hệ là điều bình thường.

Dù sao Ngô gia cũng là hộ lớn trong huyện giống nhà hãn, không thể dùng một số phương pháp như khi đối phó đám nông dân thấp cổ bé họng. Một khi phải lên công đường thăm vấn thì sẽ có chút bị động. Loại việc hy sinh lợi ích nhỏ để bảo toàn lợi ích lớn này là chuyện thường tình ở huyện.

Nhưng hiểu là một chuyện, làm được lại là một chuyện khác.

Tuy nếu đám con cháu của Dư Thành và Thanh Bình đạo nhân hiểu lý lẽ thì vẫn có thể âm thầm chăm sóc một chút, nhưng chẳng lẽ vẫn chưa nghe thấy thói đời nóng lạnh sao? Kết cục chỉ sợ cũng đều không tốt.

Làm việc như vậy, quả thật khiến người ta khiếp sợ!

Cùng lúc đó, trong ụ bảo vệ của Ngô gia.

Ngô Minh mặc áo lông cáo đầu đội mũ bạc, quả thật là phong phạm như ngọc. Lư hương trong phòng đốt loại hương liệu tốt nhất, dòng khí trong veo thuần khiết lượn lờ bay lên khiến không gian giống như cảnh nơi cõi tiên vậy.

Theo quy tắc của nhà Chu, con trai năm mươi lăm tuổi sẽ cử hành lễ đội mũ. Nhà công thần quyền quý hay quan viên tam phẩm trở lên dùng mũ bằng ngọc, gia đình giàu có trong quận hoặc nhà quan ngũ phẩm trở lên thì dùng mũ bằng vàng, sĩ tộc dùng mũ bạc, còn nhà thường dân thì chỉ có thể dùng mũ bằng gỗ hoặc bằng trúc.

Lúc này Ngô Minh đang nghe Phong Hàn giảng giải: "Chu gia đã nhiều đời cư ngụ tại Vân Bình. Ngược dòng thời gian đến hai trăm bảy mươi năm trước, Chu Dũng theo đại tướng quân Ngô Khởi bình định loạn đất Thục, chinh chiến nửa đời người có được đất phong, Chu gia nhờ vậy mà phát lên. Rồi mấy đời sau đều cho ra cử nhân, thừa cơ mà trở nên hưng thịnh. Đến giờ đã có được hơn năm ngàn bốn trăm mẫu đất, họ hàng vượt quá ngàn người, nô bộc nhiều như mây bay. Hiện nay người có chức quan cao nhất chính là em trai ruột của gia chủ Chu Đồng An – Chu Đồng Nhân,

đang là huyện thừa Thanh Mộc. Trong huyện Vân Bình, kẻ có quan hệ sâu sắc nhất với Chu gia là Hồ chủ bộ. Kẻ này có thể nhận được chức chủ bộ của huyện là cho Chu gia xuất lực lớn trợ giúp, được xem như ân nhân... Ngoài ra Chu gia còn điều động tôi tớ âm thầm giúp đỡ một số nhà kinh doanh, thu lợi cực nhiều..."

Ngô Minh thỉnh thoảng gật đầu, có vẻ Phong Hàn đã phí nhiều công sức rồi.

Trong một thời gian ngắn có thể tra rõ thực lực cơ bản của Chu gia, khiến Ngô Minh cảm thấy như nhìn thấy một con quái vật khổng lồ đã cắm rễ ở Vân Bình, thế lực trải dài khắp mấy huyện.

- Hơn nữa... còn có một chủ bộ, có vẻ khó đây!

Tia lạnh lẽo xẹt qua mắt Ngô Minh.

Quy chế một huyện ở Đại Chu bao gồm một huyện lệnh chính thất phẩm nắm toàn bộ quyền lớn, bên dưới lại có một huyện thừa và một huyện úy chính bát phẩm. Huyện thừa bình thường không quản chuyện gì, huyện úy lại nắm giữ sương binh.

Bên dưới thành phần chính này còn có các tào của bộ lại, hộ, hình, công. Các công tào của sáu bộ nhỏ đều mang hàm chính cửu phẩm.

Ngoài ra còn có một vị tuần sử chính cửu phẩm phụ trách việc liên quan đến bọn trộm cướp và một vị chủ bộ quản lý văn thư của các phòng, liên lạc trên dưới chỉnh lí các việc cơ mật, là một vị trí khá quan trọng.

Chỉ có điều quyền hạn của chủ bộ lớn vô cùng, gần giống như tể tướng vậy. Nếu phẩm hàm cao hơn nữa có khi còn có thể tiến quyền huyện lệnh, do đó chỉ có hàm cửu phẩm.

Ngoài các chức quan này thì bên dưới nữa còn có các quan viên nhỏ của các phòng ban như ti lại ở nhà kho, bổ đầu của khoái ban, tuần sử các thôn. Càng nhiều hơn nữa là đám râu ria còn không vào nổi lại tịch.

Vốn vẹn một huyện nha lại như chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, quả là một trung tâm thu nhỏ.

Lúc này Ngô Minh làm một phép so sánh nhỏ, Ngô gia và Chu gia đều là hộ lớn trong huyện, bên ngoài nhìn tương đương nhau nên không thể sử dụng mấy biện pháp giống như đối phó với nông dân thấp cổ bé họng khiến họ nhà tan cửa nát được.

Thế nhưng nếu thực sự so sánh các mối quan hệ, Ngô gia không chỉ kém hơn một bậc.

Tuy rằng lễ vật bốn mùa, tiền tránh nóng chống lạnh gì gì đó đều không thiếu, thế nhưng cũng chỉ có vậy. So với một Chu gia còn giúp chủ bộ lên nắm quyền thì có chút nông cạn.

Ít nhất Ngô Minh khẳng định, nếu thật sự phải náo loạn đến tận công đường thì huyện tôn có thể vẫn đối xử bình đẳng, thế nhưng từ chủ bộ đổ xuống chỉ sợ đều sẽ thiên vị Chu gia.

Đến lúc đó cho dù mình có nắm bằng chứng xác thực cỡ nào thì cũng đều có chút thấp thỏm.

- Càng không cần nói đến... tình huống xấu nhất, Chu gia còn có thể mượn mối quan hệ trong quận, đến cả huyện lệnh cũng bị chèn ép... vậy quả thật là thua trăm phần trăm rồi!

Do đó Ngô Minh vốn dĩ không định đến công đường giải quyết việc này.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 37: Tuần Kiềm Của Làng

- Suy cho cùng vẫn là nền tảng của Ngô gia quá mỏng, phất lên quá nhanh, còn kém xa nền tảng vững chắc không thể lung lay của Chu gia... Cái khác không nói, Ngô gia chắc chắn không thể nâng đỡ nổi một huyện thừa một chủ bộ...

Ngô Minh thở dài một tiếng rồi chột đứng lên đi ra ngoài cửa.

Hai nha hoàn đã sớm chờ, cung kính mà giúp hăn chỉnh lý quần áo.

- Bọn họ đều tới cả rồi chứ?

-Thôn Bạch Thủy, thôn Thanh Thạch, thôn Đại Điền... và các chi ở thôn khác cũng đều đến đông đủ rồi ạ!

Một nha hoàn có đôi mắt sáng ngời tên Lục Nhị khẽ đáp, hơi thở như hoa lan, dòng khí ấm áp truyền đến mang theo mùi hương thơm mát của mái tóc khiến lòng Ngô Minh cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Tốt lắm! Đến từ đường!

Chỉ có điều giờ không phải lúc thích hợp, Ngô Minh đương nhiên dập tắt tâm tư tìm vui của mình mà đi đến từ đường Ngô gia.

Từ đường này có diện tích vô cùng rộng lớn, mái cong đầu cung (1), gạch đỏ ngói xanh mới tinh tươm.

Quảng trường nhỏ phía trước chi chút hơn trăm người tụ tập lại, nam nữ già trẻ nhìn thấy Ngô Minh tiến tới đều treo nụ cười lên mặt rồi hơi hơi

khom người xuống, chỉ có vài cụ già giữ vững được dáng vẻ.

Đây chính là các thành viên của dòng họ Ngô.

Đương nhiên những người chính thức được xem như họ hàng gần gũi như không có lấy một người, về cơ bản đều là chi bên họ xa. Thậm chí còn có phường cùng nhau bám víu vào gia phả, miễn cưỡng leo bám vào mà đến nữa.

Họ hàng như vậy nếu thật sự bàn đến dòng máu thì cũng quá buồn cười rồi.

Nhưng mà người cổ đại vẫn thường đề cao đoàn kết lại để tự bảo vệ mình, người cùng họ năm trăm năm trước vẫn là một nhà mà! Chỉ cần gia phả ghi vậy thì người ngoài cũng chả ai bàn tán được gì.

- Các vị!

Ngô Minh hơi giơ tay lên.

Người bên dưới nhìn thấy tiểu ma vương nổi danh ngày xưa giống như biến thành một người khác, trên người lại mang theo uy nghiêm cực lớn thì không khỏi im lặng.

- Các vị... là trưởng họ của Ngô gia, ta nghe chuyện trong thôn Thanh Thạch xong quả thật lòng đau như cắt!

Ngô Minh đỉnh đạc nói, hoàn toàn tách khỏi hình tượng một tên công tử bột hành vi hoang đường hoang dã vô độ ngày trước: "Lần này ta triệu tập các vị đến đây là để lập ra quy tắc cho dòng họ Ngô chúng ta!"

-... không đọc sách thì không hiểu lẽ nghĩa, hiện này họ lớn nào ở Vân Bình mà không phải là sách vở truyền đời chứ? Ta thấy con cháu thế hệ sau mỗi này đều làm ruộng, vui đùa nơi thôn dã, lãng phí khoảng thời gian tươi

đẹp nhất thì vô cùng đau lòng... Nay ta quyết định xây dựng trường học cho họ ta, xuất một trăm mẫu đất để làm học điền (2). Chỉ cần là con cháu Ngô gia đều có thể vào học miễn phí, bao ăn bao ở, học giỏi còn có thể được phần thưởng!

Lời vừa nói ra, bên dưới lập tức ồn ào cả lên.

Phí đi học không hề ít, mà con lớn ăn nghèo cha. Ngô Minh chịu bỏ tiền xây trường học lại còn cho cơm ăn, cho con cháu Ngô gia có tiền đồ quả thật khiến người bên dưới vô cùng kinh ngạc.

- Tốt!

Lúc này, một thành viên lớn tuổi trong họ trước vẫn giữ im lặng giờ lại vỗ tay nói: "Nên làm vậy từ lâu! Nên làm như vậy từ lâu rồi!"

Những người này đương nhiên đã biết trước ý định của Ngô Minh, cũng thương lượng xong cả rồi.

Bây giờ thấy quả thật là chuyện tốt đương nhiên sẽ ủng hộ hết mình.

Trên mặt Ngô Minh mang theo ý cười: Nếu vậy các vị hãy cùng ta vào trong từ đường chỉnh lý lại quy định rồi tế bái tổ tông, lấy đó làm phép tắc chung!

Lúc này cửa lớn từ đường mở rộng, Ngô Minh dẫn đầu, đàn ông con trai nối đuôi theo sau, quy củ nghiêm ngặt. Đàn bà con gái chỉ có thể đứng ngưỡng mộ mà chờ ở bên ngoài.

Trong từ đường hương khói lượn lờ, sau khi hiệp định lập ra, Ngô Minh tự tay viết bài văn tế rồi đưa cho một vị lớn tuổi trong tộc đọc lên, sau đó thiêu hủy rồi lại thắp hương tế tổ.

Tất cả đều đầu vào đấy, Ngô Minh nghiêm túc làm theo nề nếp, rất có phong thái. Thế nhưng trong lòng lại không biết đang nghĩ gì.

- Cháu ngoan! Người có thể làm được điều này chính là đặt vững căn cơ trăm năm của dòng họ mình, lão già ta cho dù chết cũng có thể nhắm mắt rồi...

- Tốt lắm, có đứa cháu ngoan như người làm gia chủ, quả là phúc của cả họ chúng ta!

...

Mấy người già cả lúc này thật tâm suy nghĩ cho dòng họ Ngô, đều không tìm được mà biểu lộ chân tình, nước mắt tuôn như mưa.

Ngô Minh vẫn luôn khẽ cười đáp lại, rửa sạch hoàn toàn cái ấn tượng về một tên công tử bột của mình.

Chỉ sợ sau ngày hôm nay, các thôn xung quanh đều sẽ lưu truyền câu “trai hư biết nghĩ lại quý hơn vàng” gì gì đó.

Bận rộn đến buổi trưa, Ngô Minh lại mở một bữa tiệc lớn mời mọi người ăn một bữa. Lại còn cố ý giết một con lợn thơm phức, thịt kho tàu béo béo mỡ mỡ, còn có bánh bao trắng bóc, đủ loại thức ăn cứ như nước chảy mà mang lên, vô cùng phong phú. Quả thật Ngô Minh cũng biết hôm nay sẽ có rất nhiều người đến hoặc cũng vì một bữa này mà cố ý bảo nhà bếp làm nhiều hơn.

Thôn làng lúc này rất nghèo khó, ngày lễ ngày tết cũng hiếm khi được ăn một bữa thịt. Người trong họ nhìn thấy bữa tiệc lớn như vậy lập tức vui mừng vô cùng. Sau đó giống như gió cuốn mây tan mà ăn, phụ nữ trẻ em ai ai cũng mang theo nụ cười. Cuối cùng còn bọc cơm thừa lại để mang về rồi mới vui vẻ chào từ biệt.

- Thiếu gia!

Lúc này Ngô quản gia bị phái đến huyện thành cũng đã quay về, trên mặt mang theo nét hổ thẹn nói: "Đại tiểu thư lúc này đang đóng cửa tu luyện, ai cũng không gặp. Tiểu nhân vô dụng!"

- Đóng cửa tu luyện sao...

Ngô Minh sờ sờ cằm: "Thôi bỏ qua, người lui xuống làm tốt kế hoạch xây trường học trước đi, chuẩn bị khế đất của một trăm mẫu đất..."

Lại nhìn thấy Ngô quản gia như có chút đau lòng, hãnh không khỏi cười nói: "Sao vậy? Cảm thấy không đáng sao?"

- Dạ không phải... lão chỉ cảm thấy nếu như đại tiểu thư biết được nhất định sẽ rất vui vẻ...

Ngô quản gia cười lấy lòng, sau đó nói thêm vài câu rồi mới vái chào lui ra, khoe mắt dường như có chút đỏ lên.

- Dù gì... lão cũng không phải kẻ sau khi nhà ta phát lên rồi mới tới nương tựa vào mà là nô tài sinh ra ở đây, đi theo nhà ta mấy đời rồi, chẳng trách lại như vậy...

Ngô Minh đứng lặng lẽ một lúc rồi lại thở dài.

Chưa đến cổ đại, căn bản không thể hiểu rõ tác dụng của họ hàng đối với một người.

Thậm chí cho dù là tạo phản, bởi vì sẽ liên lụy đến cả chín họ nên chỉ cần Ngô Minh làm, đám họ hàng và nô tài sinh ra trong nhà đều sẽ không chùn bước không quay đầu lại mà đi theo hãnh.

Đương nhiên đây là lúc thế lực còn mạnh, còn nếu nằm ở thế yếu thì tài sản bị dòm ngó, chiếm đoạt cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ. Xưa kia chi của Ngô Minh ở thế yếu nên đương nhiên sẽ bị người khác bắt nạt. Nhưng bây giờ cùng với sự phát lên của Ngô Tinh, đến chức vị trưởng họ cũng giành lại được rồi, đương nhiên vô cùng khác trước!

- Tuy là thế giới của những con người phi phạm, thế nhưng tạo dựng vây cánh, thế lực bè đảng cũng không phải không có chút tác dụng nào, ít nhất cũng có thể giải quyết rất nhiều chuyện vụn vặt...

Mở trường học, bồi dưỡng không khí văn chương để con cháu sau này được đọc sách biết chữ, quả thật là một việc lớn trong họ.

Ngô Minh biết trước kia Ngô Tinh nhất định cũng có ý tưởng này, chỉ có điều là thân con gái, Ngô Minh lại là một tên kém cỏi chả được tích sự gì cho nên mới trì hoãn mãi.

Giờ thì sao? Tất cả đều đã khác!

- Trong số các thành viên trong họ tất nhiên sẽ có kẻ tốt người xấu, nhất định phải sàng lọc lại toàn bộ. Mấy người lúc trước ngấp nghé gia tài đất đai nhà mình đều loại thẳng tay. Con cháu của những nhà khác trong họ thì đối xử bình đẳng...

Những người lớn tuổi thuộc thế hệ trước có quá nhiều tâm tư, Ngô Minh cũng không dám dùng.

Thế nhưng những người trẻ tuổi sau khi đọc sách biết chữ lại được mài giũa sự sắc sảo dưới tay hẫn, về cơ bản có thể dùng được.

Thậm chí còn có thể cho con cháu của các nô tài trong nhà cùng đọc sách, ít nhất cũng phải biết được một vài chữ.

Cứ kiên trì bền bỉ như vậy, gian khổ bồi dưỡng mười mấy năm thậm chí mấy chục năm, văn phong phát triển mạnh mẽ. Nếu có thể cho ra vài tú

tài cử nhân thì gia nghiệp đương nhiên sẽ bền vững, dòng họ cũng sẽ phần vinh hưng thịnh.

Chỉ có điều đây là đạo lý thời bình, đến thời chiến vẫn còn một điểm nữa.

Người đọc sách chỉ là hạt giống, văn võ một thứ cũng không được thiếu!

Hiện giờ phải chịu sự chèn ép của Chu gia, Ngô Minh lại càng nóng lòng muốn nắm giữ sức mạnh.

Ngày thứ hai, trong khi nắng sớm mờ nhạt, tiết trời vẫn còn đang lạnh lẽo đã lệnh cho hương dũng tập hợp lại.

Ngô gia có hai mươi khoảnh đất, hai trăm tá điền, là thế lực hàng đầu xung quanh đây. Lúc này hương dũng bao gồm hơn năm mươi người xếp thành năm hàng, tuy không được tinh nhuệ cho lắm nhưng cũng đều là đàn ông lực lưỡng cả, vậy cũng rất tốt rồi.

- Hây hây!

Nhìn thấy Ngô Minh đi đến, Phong Hàn ho nhẹ một tiếng, hơn năm mươi người lập tức đồng thanh hô to: "Xin chào đại thiếu!"

- Miễn lễ!

Ngô Minh thấy vậy thì có chút hài lòng.

Thực ra nếu điều động toàn bộ người trong ụ bảo vệ thì hai trăm người cũng có, nhưng như vậy sẽ làm lỡ mất việc.

Dựa theo quy chế quân đội thời cổ đại, năm hộ xuất một đình. Có nghĩa là một nhà năm người chọn ra một người đàn ông không trông trọt

chăn nuôi nữa mà đi xung quân, như vậy mới không làm trễ nải hoạt động sản xuất thường ngày của toàn xã hội.

Hiện giờ Ngô gia có hai trăm hộ, bình thường chọn ra bốn mươi năm mươi người là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa phải là khi bị tấn công, cần bảo vệ bảo mới có thể dùng đến lực lượng này. Lúc đó tất cả mọi người đều là binh sĩ, tính mạng cả nhà đều nằm trong ụ bảo vệ. Cả trăm người liều chết đủ để chống lại đại quân ngàn người!

Ngô Minh lại vô cùng tự tin có thể quản lý được đám người này.

Bởi vì hiện nay sống chết của cả nhà tá điền đều gắn bó chặt chẽ với nhà chủ. Nếu như tâm tình Ngô Minh không tốt, thu hồi lại đất đai thì bọn họ lập tức trở thành kẻ không nhà để về, phải đi làm dân lưu lạc.

Từ Đại Chu đến nay tình hình ruộng đất bị chiếm đoạt ngày càng nghiêm trọng, cộng thêm chiến tranh thiên tai liên miên, dân lưu lạc chỉ có một con đường chết.

- Ta muốn, xây dựng lại đội tuần kiểm!

Ngô Minh trước tiên nhìn bọn họ thao luyện sau đó lớn tiếng tuyên bố.

- Dựa theo quy chế, đội tuần kiểm sẽ có một tuần kiểm năm dịch đình, tất cả đều được vào lại tịch, lĩnh một phần tiền thưởng. Ngoài ra còn có mười tên chạy việc, vậy tổng công có mười sáu người!

Trong huyện có tuần kiểm ty phụ trách những việc liên quan đến đạo tặc. Các làng cũng có đội tuần kiểm riêng, thuộc quyền quản lý của tuần kiểm ty. Thế nhưng trên thực tế dựa vào quy tắc ngầm, một khi trong làng có cường hào thì chỉ cần là người do nhà đó tiến cử, tuần kiểm ty cũng sẽ phê chuẩn.

Tuy rằng chỉ là một chức vụ không có phẩm cấp, thế nhưng đối với mấy người phía dưới kia lại là một lối thoát. Vì vậy bọn họ lập tức xông lên.

- Bây giờ các nhóm hương dũng phân thành các đội nhỏ thi đấu với nhau, chọn ra mười sáu người rồi cùng để cử đội tuần kiểm của làng!

Ngô Minh vừa dứt lời thì đã thấy mọi người xắn tay áo, nóng lòng muốn thử sức. Lại có Phong Hàn giữ trật tự, phân thành vòng tròn, tuy khí thế ngất trời nhưng cũng rất có nề nếp.

- Tiếc quá đi mất... nếu như Phong Hàn có thể làm người đứng đầu đội tuần kiểm thì tốt biết bao!

Ý nghĩ này Ngô Minh cũng chỉ dám giữ trong lòng mà thôi.

Phong Hàn là thiên tài Nhục Thân cảnh tầng tám Nội Cương, nhập ngũ cũng có thể có được một chức quan phó đội trưởng tòng cửu phẩm.

Tuần kiểm của làng tuy có chút thực quyền lại kiếm chác được, thế nhưng suy cho cùng vẫn là đây đó thấp hèn. Để Phong Hàn giữ chức đó là sỉ nhục hẳn.

Phong Hàn lúc này tuy có chút thật lòng thật dạ đi theo Ngô Minh, thế nhưng thân phận của hắn vẫn là khách của Ngô gia, muốn đi lúc nào cũng được.

- Ha ha... thi đấu để giành chức quan? Loại việc này sao có thể không gọi ta một tiếng chứ?

Đột nhiên một âm thanh như sấm rền vang lên bên ngoài sân võ.

Sau đó một người đàn ông vạm vỡ cao lớn, cường tráng nảy nở, mày tằm mắt báo, râu dài như kim, nhấn mạnh từng chữ như sấm rền bước vào.

Tuy đã là cuối thu nhưng hẳn lại cõi trần, từng khối cơ bắp giống hệt như thép tinh luyện vậy. Bên trên còn có những vết sẹo dài như những con rết đan vào nhau khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

- Cũng xem như một trang hảo hán, đáng tiếc có vẻ hơi ngang ngược!

Mắt Ngô Minh lóe lên: "Tên này là ai?"

***

(1) Đấu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chĩa ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đấu.

(2) Học điền: ruộng công dùng cho giáo dục, lợi ích thu được dùng cho giáo dục vào thời xưa.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 38: Thành Viên Nòng Cốt

- Đại thiếu, người này tên Ngô Thiết Hồ, cũng là một tá điền trong làng. Chỉ có điều ham ăn biếng làm, thích múa đao nghịch côn, bỏ mặc ruộng vườn. Hễ đến giờ vẫn chưa lấy vợ, cứ ở một mình. Hễ trước kia vậy mà cũng từng gia nhập hương dũng, thành tích ở hạng mục huấn luyện nào cũng đều đạt hạng nhất. Sau đó do ngang ngược không chịu phục tùng lại nghiện rượu gây chuyện, đánh trọng thương người ta nên bị tống vào đại lao. Giờ không biết sao lại được thả ra rồi...

Một tên gia đình đứng bên cạnh lập tức ghé vào tai Ngô Minh nói nhỏ.

Đám hương dũng nhìn thấy Ngô Thiết Hồ thì nhanh chóng co rụt cả lại, một vài người thì vui mừng tiến lên, miệng gọi một tiếng đại ca.

- Cũng có vài phần khí thế hung hãn. Nhìn vóc dáng này, cho dù có vào đại lao cũng là hạng bá chủ trong đó.

Lòng Ngô Minh chợt động.

Loại người này sống trong thời bình, dưới chân pháp luật thì chỉ có kết cục chém đầu giữa phố mà thôi. Thế nhưng bây giờ thì khác!

Hơn nữa hương dũng tuy được huấn luyện đúng cách, rốt cục vẫn chưa từng trải qua chiến đấu khốc liệt. Vào thời khắc quan trọng lại thiếu đi dũng khí hủy diệt mọi thứ, coi nhẹ pháp luật.

Nói cách khác, nếu để bảo vệ gia đình dòng họ những người hương dũng này sẽ chẳng hề từ nan. Thế nhưng muốn họ đi đối đầu với người

khác thì lại có chút thiếu dũng khí. Còn muốn giương cờ tạo phản, chống lại triều đình hả? Vậy toàn đội sẽ giải tán ngay và luôn.

Tên Ngô Thiết Hồ này gia nhập quả là chuyện tốt.

Ý tưởng trong lòng xoay tới xoay lui, thế nhưng trên mặt Ngô Minh vẫn bình tĩnh như không.

- Sao nào Minh thiếu gia? Ta đây có đủ tư cách tham dự hay không?

Ngô Thiết Hồ bước tới gần, khí thế sắc bén lại càng áp bách. Hắn chấp tay qua loa rồi cười nói.

- Nếu đã không giới hạn điều kiện thi đấu, người đương nhiên có thể tham gia!

Ngô Minh cười cười: "Chỉ có điều người tới trễ một khắc (1), đã biết tội hay chưa? Dựa theo phép tắc nhà ta, kẻ báo danh đến muộn sẽ bị đánh mười roi để răn đe!

- Há?

Con người trong mắt Ngô Thiết Hồ trừng lớn, thoát nhìn giống y như hổ thật. Một gã sai vặt đứng bên cạnh nhìn lập tức bị dọa cho mặt mũi trắng bệch, ngã nhào trên mặt đất. Sắc mặt Ngô Minh lại không mảy may thay đổi.

Nếu như lúc này còn không nghe theo cũng có nghĩa là không chịu gia nhập dưới trướng của hắn, không nghe theo sự sai khiến. Chiêu mộ một tên thích sinh sự lại không nghe lời thì có tác dụng gì chứ? Còn có cái tính nết này, sớm diệt trừ mới tốt.

Người này tuy gân cốt cường tráng, thế nhưng suy cho cùng cũng chỉ mới học được chút võ mèo cào. Nhiều nhất thì cũng chỉ đến Nhục Thân

cảnh tăng bốn Nội Tráng giống như tên công bột lúc Ngô Minh mới xuyên vào mà thôi. Chẳng cần Phong Hàn phải ra mặt, Ngô Minh dùng một cánh tay cũng có thể đánh bại hẳn.

- Không sai. Ta đây phạm lỗi, bị phạt là đúng tội!

Ngô Thiết Hồ chăm chú nhìn Ngô Minh sau đó cười lớn, đột nhiên quỳ một gối xuống đất: "Đánh đi!"

- Tiến lên!

Ngô Minh gật gật đầu, một người bên cạnh cầm roi bước lên phía trước.

Pặc!

Ngọn roi quật xuống. Ngô Thiết Hồ rên lên một tiếng, trên lưng hẳn lên một vết đỏ.

Pặc pặc!

Trong gió trời lạnh lẽo, mười roi trong chớp mắt đã đánh xong. Gia đình tiến tới bậm báo: -Khởi bậm công tử, đã phạt xong rồi ạ!

Ngô Thiết Hồ cũng không hổ danh một trang hảo hán, một tiếng cũng không thềm kêu. Hẳn nhanh chóng đứng lên hoạt động gân cốt một chút rồi liếc nhìn tên gia đình vừa đánh hẳn lúc này, vẻ mặt xem thường: "Khà khà... Diêm Tam người đánh chẳng có tí ti sức nào, không phải tối qua đã dùng hết trên người đám đàn bà rồi chứ?"

- Được rồi!

Ngô Minh vừa cau mày, Ngô Thiết Hồ lập tức ngậm miệng không nói nữa.

- Nếu đã phạt xong, người cũng chưa bị loại khỏi biên chế của hương dũng thì xuống dưới thi đấu đi!

- Đa tạ đại thiếu!

Ngô Thiết Hồ hô to một tiếng rồi nhào vào trong vòng chiến, khí thế cuồn trào như mãnh hổ xuống núi: "Kẻ nào đấu với ta?"

- Chúc mừng thiếu gia đã chiêu mộ được một nhân tài!

Đợi sau khi Ngô Thiết Hồ thi triển võ công xong rời khỏi sàn đấu, Phong Hàn khẽ gật đầu chúc mừng Ngô Minh.

- Cũng không tính là nhân tài, chỉ có chút dũng cảm mà thôi!

Ngô Minh sắc mặt không đổi: "Trước hết cứ tạm thời sử dụng, không tiếc ban thưởng cho hẳn. Nếu cuối cùng vẫn không chịu phục tùng phép tắc của ta thì chỉ có thể giết!"

Lúc này sau khi đã trải qua hai lần nhiệm vụ luân hồi, tâm tư của Ngô Minh chợt thay đổi. Tuy chưa đến mức xem mạng người như cỏ rác nhưng cũng sắp thành tài. Phong Hàn nghe hẳn nói băng quơ mà đã quyết định mạng sống của một con người thì trong lòng run rẩy.

- Hây da...

Lúc này Ngô Thiết Hồ vừa mới đánh bại đối thủ cuối cùng, gào to một tiếng...

...

- Phong sư phụ vất vả rồi, lại đây uống cốc trà gừng trước đã nào!

Sau màn đấu võ buổi sáng, Ngô Minh và Phong Hàn cùng quay về ăn bữa sáng. Nhà bếp sớm đã nấu trà gừng nóng hôi hổi mang lên, màu sắc đỏ

tươi như hồ phách, nóng hừng hực. Uống vào trong bụng sinh ra luồng khí nóng, cả người chột nhẹ nhàng toát mồ hôi, ấm áp lên nhiều.

- Ngon lắm!

Ngô Minh cũng uống một bát: "Dặn dò nhà bếp, những hương dũng hôm nay đến cũng cho mỗi người một bát. À... phát thêm cho mỗi người năm cái bánh bao cộng thêm một miếng thịt!"

Phong Hàn thấy vậy lại nhớ lại cảnh tượng vừa rồi:

- Trong trận đấu của các hương dũng, Ngô Thiết Hồ tuy chiếm được hạng nhất nhưng lại không được lòng người khác, lúc bầu cử bị tụt hạng nên chỉ có thể bổ sung vào dịch đình, chức tuần kiểm của làng rơi vào tay Triệu Tùng. Thế nhưng sau đó công tử lại thưởng cho hẳn mười lượng bạc, loại vừa đấm vừa xoa, kìm chế lẫn nhau này quả thật thâm sâu biến hóa khôn lường, không biết là do trời sinh hay từ đâu có được...

- Đội tuần kiểm này chức năng thoát nhìn cũng giống như hương dũng. Có điều trên thực tế ít nhiều gì cũng có cái vỏ bọc quan lại, có chút tác dụng...

Ngô Minh gắp một miếng đồ trắng miệng, lại như vô tình hỏi: "Lần trước Phong Hàn sư phụ đi thăm dò tin tức về Ngô gia, không biết từ đâu mà lại tìm được một số tin tức về con đường buôn bán của nhà đó vậy?"

- Đều là do huynh đệ trước kia giúp đỡ... trong giới làm ăn chân chính hay mờ ám ta đều có chút quan hệ...

Phong Hàn không nói cặn kẽ nhưng Ngô Minh vừa nghe là hiểu.

Tình hình hỗn loạn, sơn tặc cũng đông lên theo.

Cũng có một số lục lâm (2) hảo hán thường thấy trong tiểu thuyết thoại bản (3), thích chiếm núi lập trại hô hào lấy nghĩa khí làm tôn chỉ, chuyên thay trời hành đạo.

Đương nhiên phần nhiều là những mối họa nhỏ, quan binh vây quét là có thể tiêu diệt. Cũng có vài kẻ may mắn sống sót được, đều có mắt nhìn mà đến làm chó săn cho những hộ lớn quan to.

Phong Hàn lúc trước phiêu bạt có lẽ cũng có chút liên quan đến chúng.

Ngô Minh thấy vậy thì khẽ vung tay ra hiệu cho những kẻ không liên quan lui ra ngoài, sau đó nói ra ý tưởng của mình: "Đội tuần kiểm của làng ta vốn có trách nhiệm vây bắt trộm cướp, lại có thể quang minh chính đại huấn luyện, trước tiên cứ mượn cơ hội này để luyện binh đã. Người đi thả tin tức, chia rẽ khiêu khích đám thổ phỉ kia ra tay với con đường vận chuyển buôn bán của Chu gia. Đến lúc đó ta sẽ một lưới tiêu diệt sạch sẽ, trước tiên cứ phải cho Chu gia một bài học nho nhỏ!"

- Việc... việc này là...

Phong Hàn kinh ngạc đến biến sắc mặt: "Không thể được... Ba nhà mười tám trại không kẻ nào dám ra tay..."

- Bọn chúng không làm chúng ta không ép được hay sao?

Ngô Minh lạnh lùng cười, nói: "Hơn nữa... cứ cho là bọn chúng gan bé, chúng ta đánh thẳng lên núi sau đó lại diệt luôn một nhà không phải là xong luôn hay sao?"

Phong Hàn sợ hãi đến xanh mét mặt mày.

Cái loại khí thế khốc liệt máu lửa này khiến hẳn cảm thấy không giống như nhìn thấy một công tử con nhà giàu có mà lại giống như gặp phải một tướng soái ý chí kiên cường từng trải trận mạc, có chút do dự mà nói:

- Có điều... như vậy ngoài ánh sáng còn có thể đứng vững gót chân, trong bóng tối lại là ngằm tuyên chiến với Chu gia, không chết không dừng lại!

- Không chết không dừng lại?

Ngô Minh phì cười một tiếng: "Ngay từ khi Chu gia ra tay hãm hại ta - gia chủ đời này và cũng là người kế thừa duy nhất của Ngô gia thì mối quan hệ giữa hai nhà không phải đã sớm không chết không dừng rồi hay sao?"

- Giờ đang là cuối năm, các hiệu buôn của Chu gia nhất định phải áp tải tiền bạc, lễ vật về huyện. Nếu như tất cả đột ngột bị cắt đứt, gia nghiệp của Chu gia tuy lớn nhưng chi tiêu cũng nhiều, ta xem bọn chúng có thể chống đỡ được bao lâu...

Câu này quả thật lại nói trúng trọng tâm rồi.

Chu gia tuy có năm mươi khoảnh đất thế nhưng họ hàng cũng hơn ngàn người, lại còn phải nâng đỡ hai chức quan, số tiền bỏ ra sẽ nhiều đến mức độ nào chứ?

Ngược lại Ngô gia có hai mươi khoảnh đất nhưng lại chỉ cần nuôi hai chị em Ngô Minh, thỉnh thoảng giúp đỡ họ hàng một chút là xong. Chênh lệch trong đó quả thật không thể tính toán được.

Hơn nữa gia đình quan chức mà lại buôn bán thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh, vì vậy chỉ có thể dùng danh nghĩa nô tài sinh trong nhà mình để mở hiệu buôn, lại khác biệt thêm một tầng.

- Nếu làm vậy... phen này chỉ sợ Chu gia sẽ tức đến giậm chân mất!

Phong Hàn có chút suy tư: "Vậy cũng coi như giải quyết tận gốc, nhưng chỉ sợ Chu gia phản công lại..."

- Ta chỉ sợ bọn chúng không dám đến!

Ngô Minh lạnh lùng cười một tiếng: "Đúng lúc một lưới tóm gọn!"

Một tia sát khí nổi lên khiến Phong Hàn không kịp đỡ mà rùng mình.

...

Mấy ngày sau đó huyện thành vẫn luôn sóng yên biển lặng.

Ngay cả chuyện xảy ra ở thôn Thanh Thạch trước đây nha môn cũng chỉ cử người xuống tùy ý xem xét tro xương và cương thi rồi qua loa kết án.

Chu gia chẳng có hành động gì lại còn chủ động cắt chức chấp sự của Dư Thành, bày ra dáng vẻ nuốt giận để hóa giải chiến tranh.

Ngô Minh cũng không kiện cáo gì, mỗi ngày đều âm thầm khổ luyện cùng hương dũng và hơn mười người thuộc đội tuần kiểm, thể hiện tài năng xây dựng uy tín.

Hai nhà thoạt nhìn đều giống như sóng yên biển lặng, trên thực tế lại đang ẩn dấu nanh vuốt. Sự trầm lặng lúc này chẳng qua là để tập trung được càng nhiều sức mạnh, chỉ đợi giáng xuống một đòn sấm sét!

Thời gian cứ trôi, không biết từ lúc nào đã đến mùa tháng chạp.

Tiết trời mùa đông lạnh lẽo, nhà nhà đều dùng những thứ như ngô, táo đỏ, long nhãn, hạt sen và đậu xanh để nấu cháo tháng chạp, thơm nước cả mũi.

Lúc này Phong Hàn biến mất một khoảng thời gian đã trở về, bẩm báo với Ngô Minh: "Đã xử lý ổn thỏa cả rồi, tin tức về đội thương nhân của Chu gia cũng đã phát tán ra ngoài. Ta sợ lưu lại chứng cứ nên không dám

liên lạc thẳng với sơn trại, thế nhưng cũng đã giao bản đồ đường đi đến chỗ chúng!"

- Được lắm! Chúng ta sắp đón năm mới, thổ phỉ cũng phải tàn phá bừa bãi một phen mới xem như một năm béo bở chứ!

Ngô Minh thối thối cháo: "Tin tức nhà ta phải bỏ ra giá lớn như vậy mới nghe ngóng được, toàn bộ đều tiết lộ cho chúng. Kẻ nào có thể nhin được miếng thịt mỡ dâng lên tận miệng như thế chứ?"

- Cho dù có nhin được cũng chẳng sao!

Ngô Minh ăn cháo xong, mang theo Phong Hàn đến sân luyện võ.

Gió mùa đông lạnh lẽo, thế nhưng mười mấy người đàn ông lực lưỡng của đội tuần kiếm được Triệu Tùng và Ngô Thiết Hồ dẫn đầu lúc này lại đang rèn luyện cẩn thận, bên cạnh còn có hương dũng được tỉ mỉ tuyển chọn ra.

Nhìn thấy Ngô Minh tất cả đều đồng thanh hô to: "Xin chào đại thiếu!"

So với lúc trước tác phong lại càng nghiêm túc giống như trong quân ngũ.

- Miễn lễ!

Trải qua mấy ngày này Ngô Minh cũng đã hiểu rõ người dưới tay mình. Trong đội tuần kiếm của làng, Triệu Tùng trầm mặc ít nói nhưng có thể đảm đương được trọng trách, cũng biết được ít chữ nghĩa, uy tín cực cao. Mà võ công của Ngô Thiết Hồ là cao cường nhất, cũng có vài tên đàn em đi theo.

Đương nhiên lúc này vẫn đều nằm dưới trướng Ngô Minh.

- Các người mau thay những trang bị này!

Ngô Minh vung vung tay, hai tên gia đình lập tức nâng mấy cái rương to đến, nặng nề thả xuống đất.

- Đây là...

Ngô Thiết Hồ mở ra nhìn thì thấy một rương toàn là áo giáp bằng da được giữ gìn rất tốt. Trong đó có hai bộ còn nạm thêm tấm sắt để bảo vệ các điểm yếu và phần tim, lực phòng ngự cũng xem như rất tốt rồi.

Rương còn lại là những thanh đao bằng thép tôi luyện thượng hạng, lưỡi đao lóe lên tia sáng lạnh lẽo. Ngoài ra còn có cung mạnh nở cứng, tất cả đều là đồ tốt được lấy ra từ kho vũ khí.

***

(1) Một khắc: mười lăm phút.

(2) Lục lâm: vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại.

(3) Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 39: Đạo Tặc Hung Hãn

- Đây là... cung lõi sắt?

Là kẻ cầm đầu đám dịch đình, Ngô Thiết Hồ quả thực không hề có chút khách khí nào mà tròng một trong hai bộ giáp có nạm thêm tấm sắt vào người, sau đó dặt thêm một thanh đao làm bằng thép tôi luyện vào bên hông. Bộ còn lại đương nhiên thuộc về Triệu Tùng.

Hai người này là thủ lĩnh, lại chọn thêm vài người biết dùng cung tên, cầm cung cứng làm bằng sừng trâu trên tay, đeo bao mũi tên lên lưng. Sau đó chợt nhìn thấy trong tay Phong Hàn không ngờ lại là một cây cung lõi sắt, sắc mặt cả bọn chợt biến đổi.

Thời nay, những cây cung có thể bắn xa hai trăm bước đã được coi là cung tốt. Thế nhưng cung bằng lõi sắt lại có tầm bắn xa tới ba trăm bước chân, có thể xem như một cỗ máy giết người.

Nhìn thấy sắc mặt của Ngô Minh, mọi người bỗng cảm thấy sợ hãi trong lòng, sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

- Người đâu!

Ngô Minh vẫy vẫy tay, hai tên gia đình bưng một cái mâm gỗ đi ra, vén tấm vải đỏ lên thì thấy bên trên chất đầy những thỏi bạc trắng năm lạng, ánh bạc lấp lánh chói lòa mắt người nhìn.

- Nhưng thứ khác ta không nói nhiều nữa... Lần này theo ta ra ngoài truy bắt bọn trộm cướp, ta nói giết ai thì cứ giết kẻ đó! Người chết, bị

thương ta đều sẽ trợ cấp! Ban thưởng cho người nhà, giờ mỗi người hãy nhận trước mười lượng bạc!

Ngô Minh vung tay lên, đích thân phát bạc cho từng người.

Hai đĩnh bạc nặng trĩu lập tức khiến các hương dưng dịch đình đỏ cả mắt hô lên: "Nguyện liêu chết vì công tử!"

- Được lắm, chúng ta xuất phát!

Ngô Minh mang theo đám người Phong Hàn lập tức khởi hành, nhìn quang cảnh ruộng đồng chợt cười nói: "Cái vỏ bọc đội tuần kiểm này thật quá hữu dụng, chúng ta đi phòng ngừa đám đạo tặc, chính là quan! Có gì phải sợ chứ?"

- Thiếu gia nói phải lắm!

Ngô Thiết Hồ lại cười gằn một tiếng, thắt chặt áo giáp trên người.

Tình hình hiện nay tuy hỗn loạn, chuẩn bị một ít vũ khí trong ụ bảo vệ còn có thể giải thích được. Thế nhưng đường đường chính chính mang ra ngoài thì có khác gì muốn tạo phản?

Đến ngay cả gia đình đi thúc giục nộp thuế cũng chỉ dùng gậy gộc, chính là vì có chút kiêng kỵ.

Thế nhưng dùng danh nghĩa của đội tuần kiểm thì lại vô cùng danh chính ngôn thuận.

- Lần này chúng ta phải đến núi Thước Tử, mọi người biết cả rồi chứ?

Nếu đã đi ra ngoài, Ngô Minh cũng không giấu diếm gì nữa. Hắn khê vung tay, Phong Hàn bèn nói hết sự thật.

- Đương nhiên biết. Núi Thước Tử này án ngữ giữa Vân Bình và con đường núi phía tây, trên núi có một đám đạo tặc hung hãn chiếm đóng. Thủ lĩnh của chúng tên là Tiếp Thiên Phong!

Ngô Thiết Hồ lạnh lùng cười: “Nghe nói tay chân của tên Tiếp Thiên Phong này có chút bản lĩnh, cũng từng ra vào đại lao. Hồ gia ta quả thật muốn thử đánh tay đôi với hắn xem sao!

-...

Ngô Minh hừ nhẹ một tiếng, cả đội lập tức im lặng như tờ. Những người này trước đây đều là hương dũng tá điền nhà hãn, còn được cho bạc, mấy ngày nay hãn lại xây dựng được uy nghiêm nên chỉ cần không nói thẳng ra là cần đối đầu với quan phủ, muốn tạo phản thì cơ bản đều có thể dùng được: “Thật không dám giấu diếm gì, nhà ta có thù oán với Chu gia. Lần này một đội thương nhân của nhà đó lại đúng dịp phải đi qua chân núi Thước Tử... Khà khà...

- Trên đường diệt cướp đánh nhằm giết nhằm là chuyện rất bình thường...

Ngô Thiết Hồ ngẩn ra rồi lại lập tức hô to: "Có khi... chúng ta chưa đi, đội thương nhân của nhà đó đã bị Tiếp Thiên Phong cướp rồi cũng nên!"

- Chính là vậy đó!

Thật không ngờ tên này lại thức thời đến thế, chỉ có điều giết người vô tội để mạo nhận công trạng cũng nói được đường đường chính chính như vậy, quả thật cũng có thể xem như một người tài.

Ngô Minh nói: "Mục đích của trận chiến này là để truy bắt bọn trộm cướp, bảo vệ đất đai và dân chúng. Vì vậy các người không những được hưởng một phần chiến lợi phẩm, mà ta còn bẩm tấu lên tri huyện để xin công trạng cho các người!"

Quyết định này vừa nói ra lập tức khiến người người hò reo vui mừng.

Ngô Minh và Phong Hàn lại đứng đối diện lặng lẽ nhìn, cười khẽ.

Lần này Ngô Minh thật sự muốn giết người. Nếu như Tiếp Thiên Phong ra tay, vậy thì giết luôn thể. Nếu không thì cướp giết đội thương nhân của Chu gia trước sau đó tiện thể diệt luôn cả hang ổ của Tiếp Thiên Phong.

Chỉ cần giết người diệt khẩu, không có nhân chứng, đến lúc truy cứu có thể nói rằng đội thương nhân của Chu gia đã bị Tiếp Thiên Phong tiêu diệt. Hàng hóa còn lại đương nhiên trở thành chiến lợi phẩm! Có khi còn có công trạng diệt cướp nữa ấy chứ!

Còn về hàng hóa của đội thương nhân? Đó là do bọn đạo tặc trên núi cướp được! Sao có thể nói không thành có, nói đưa là đưa chứ?

Hơn nữa trong lúc chiến đấu có đồ bị mất cũng là chuyện quá bình thường.

Tóm lại lần này phải đánh cho Chu gia một đòn thật mạnh thật hiểm, tiện thể đẩy hết trách nhiệm lên đầu đám thổ phi. Về phần luật pháp cũng chẳng có cách nào, đủ để khiến cho Chu gia tức hộc máu!

Trao đổi xong, Ngô Minh phất phất tay, đám người lập tức tản ra giống như thường ngày đi tuần trong làng.

Đến khi đêm xuống, nhóm người nhìn thì giống như quay về, thế nhưng Ngô Minh lại mượn vỏ bọc đó dẫn theo quân tinh nhuệ chạy vào trong núi Thước Tử.

Núi Thước Tử nằm ở phía tây huyện Vân Bình, đỉnh núi san sát nối liền nhau, có đỉnh trông như cây gậy dài. Đỉnh chính thì bị hõm xuống, có một hồ nước lộ thiên hình thù như cái muống, nên mới lấy tên là Thước Tử.

Trên ngọn núi này có một đám đạo tặc hung hãn do Tiếp Thiên Phong cầm đầu.

Chỉ có tên bị chọn sai chứ tuyệt đối không có biệt danh nào bị gọi nhầm. Tên Tiếp Thiên Phong này dáng vẻ cũng giống hệt như biệt danh của hắn, đôi tai dơi khá khiến người ta chú ý. Lúc này hắn đang uống từng bát từng bát rượu, trước mặt là một cái bàn dài bày đầy những khối thịt khô lớn, bánh bao, gà rừng, thỏ hoang và cả những vò rượu lâu năm còn nguyên vẹn, thơm nức mũi.

Đừng thấy thô phi ung dung mà nhầm, cuộc sống thường ngày cũng rất gian khổ. Một bữa ăn này gần như bằng mức chi tiêu của cả mười ngày bình thường.

- Đại ca, chẳng lẽ có mối làm ăn nào dâng đến cửa?

Người bên dưới còn đang ăn như hổ đói, nhị đương gia - một tên chột đang dùng con mắt còn lại của hắn nhìn thẳng Tiếp Thiên Phong.

- Khà khà... không sai, một tên tay sai cấp dưới mới dâng lên bản đồ đường đi của một đội thương nhân vừa vặn phải đi qua địa bàn của chúng ta. Đồ vật mà chúng mang theo bên trong đủ cho toàn bộ huynh đệ chúng ta có một năm béo bở!

Một tia lạnh lẽo lóe lên trong mắt Tiếp Thiên Phong, hắn nói.

- Vậy còn chờ gì nữa, cứ cướp luôn đi! Tam đương gia - một tên đàn mặt đen lòng dạ ác độc lập tức nói: "Chúng ta đông người như vậy, sợ gì chứ?"

- Máu chốt lần này có chút hóc búa. Đây là hàng hóa của Chu gia trong huyện, người áp tải là Tống Kim Cương!

Tiếp Thiên Phong nói.

- Chu gia? Tống Kim Cương? Nhị đương gia có chút giật mình: “Quả thật không dễ làm, đúng là chuyện tà trời...”

Hắn biết rõ sức ảnh hưởng của những gia tộc lớn kiểu này, có khi còn có mối quan hệ dây dưa chẳng chịt với một vài đám thổ phi khác. Một khi đã làm thì quả thật không còn chỗ dung thân.

- Cùng lắm là chết, có gì mà phải sợ?

Tam đương gia rượu xông lên não, vỗ vỗ ngực hào khí ngút trời: "Chỉ cần đại ca lệnh một tiếng đệ lập tức đi làm. Cùng lắm thì trốn vào sâu trong núi, đại quân vây diệt cũng chẳng sợ!"

- Nhị đệ tam đệ nói đều có lý, nhưng để sót mất một điểm, đó là tin tức này từ đâu mà tới?

Tiếp Thiên Phong cười nhạt: "Từ khi Tiếp Thiên Phong ta lập trại tới nay đều không tiếp xúc với các gia tộc lớn, chính là vì không muốn làm đao cho người ta. Lần này rõ ràng có kẻ muốn dùng kế mượn đao giết người, nhưng cũng đừng hòng..."

- Nói thật với các đệ ta đã tính toán chu toàn hết cả rồi, cũng biết lần này hoàn toàn là sự đấu đá của các gia tộc lớn trong huyện. Chúng ta cứ bí mật trốn ở phía sau theo dõi, mặc kệ hai nhà đó sống mái với nhau trước. Sau đó mới ngư ông đắc lợi, còn tiện tay giúp đỡ một bên để lấy lòng, tất cả đều nhẹ nhàng trôi chảy! Cho dù không được việc thì cũng có thể rút lui!

- Đại đương gia quả là anh minh!

Nhị đương gia phục sát đất, tự thấy người ta làm đại ca mà mình chỉ có thể làm nhị ca quả nhiên là có lý do cả.

- Hay cho một kế câu cá chờ thời!

Lúc này ở cửa sảnh lớn bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

Tiếp Thiên Phong vừa nhìn thì thấy một thiếu niên mặc áo giáp da đang đứng ở cửa sảnh lạnh lùng cười, một đội binh sĩ mặc áo giáp ủa vào, rượu trên người lập tức tỉnh một nửa: "Người là ai?"

- Ta đương nhiên là trai cò trong lời người nói rồi. Có điều người không biết, lần này ta chỉ cần cái đầu của các người mà thôi!

Ngô Minh lười phí lời với hắn, vung tay lên: "Giết hết cho ta!"

Vút vút!

Được lệnh, Triệu Tùng lập tức giương cung cài tên, mũi tên trút xuống xối xả như mưa. Sau hai lần như vậy, Ngô Thiết Hồ hét to một tiếng rồi dẫn theo những người còn lại xông lên, máu tươi lập tức văng tung tóe.

- Quả nhiên một đòn cũng không đỡ nổi!

Ngô Minh thấy vậy thì lắc đầu.

Lần này hắn bất ngờ bao vây tấn công lên núi, một hang ổ thổ phỉ nhỏ bé có thể dùng cái gì để phòng ngự? Hắn và Phong Hàn hai cao thủ xuất quỷ nhập thần, trong tích tắc đã giải quyết được vài cái còi báo động ở vòng ngoài.

Một nhóm người mạnh mẽ xông vào, đám đạo tặc lúc này còn đang uống rượu nhảy múa thì sao có thể là đối thủ được chứ?

Một bên là hương dũng tuần kiểm được huấn luyện lâu năm, lại được trang bị đầy đủ, một bên chỉ là một đám người ô hợp, thậm chí phần lớn không có vũ khí, càng không có áo giáp, lại còn bị tấn công bất ngờ. Kết quả ra sao đương nhiên không cần nói nhiều.

Sau nửa canh giờ, Triệu Tùng áo giáp đẫm máu quay về bẩm báo: “Thiếu gia, năm mươi ba tên đạo tặc không một tên nào lọt lưới! Đã kiểm tra toàn bộ trại một lần, tìm thấy tám thạch lương thực phụ, hai trăm ba mươi bảy lượng bạc cùng vô số thứ linh tinh khác. Ngoài ra còn có một ít vũ khí bằng đồng nát sắt vụn, có thể đem về đúc lại...”

- Ha ha, đại thiếu, ta đã giết được Tiếp Thiên Phong. Đây là cái đầu chó của hắn!

Phong Hàn là một cao thủ biết kiếm chế, sau khi phá phòng ngự của trại xong thì không ra tay nữa, mặc kệ cho đám hương dũng phát huy khả năng.

Ngô Thiết Hồ thì lại sáng khoái tràn trề, trên người đầy vết thương, nhắc một cái đầu người chết không nhắm mắt đến. Hai cái tai dơi vô cùng dễ thấy, đúng thật là Tiếp Thiên Phong.

- Lần này dũng cảm chém được đầu của đạo tặc, công đầu thuộc về người!

Ngô Minh gật đầu, trong lòng hiểu rõ Triệu Tùng và Ngô Thiết Hồ tuy đều có tài dẫn dắt, thế nhưng Triệu Tùng thiên về chỉ huy còn Ngô Thiết Hồ chỉ đơn thuần là một vị tướng dũng mãnh mà thôi.

- Thương vong thì sao?

Vừa hỏi đến đây, Ngô Thiết Hồ lập tức rơi vào thế bí, trở mặt ghen lời. Triệu Tùng cung kính khom người, nói: “May mà có áo giáp bảo vệ, phe ta chỉ có một người bị thương nặng và sáu người bị thương nhẹ!

- Tốt lắm!

Trong chiến đấu có hay không có áo giáp phòng thân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Lần này Ngô Minh dốc hết kho tàng của mình, vũ

trang cho đám thủ hạ đến tận rừng, hiệu quả quả nhiên không tồi chút nào.

- Có cái đầu này, rất nhiều việc có thể nói rõ ràng rồi...

Ngô Minh nhìn quét qua một vòng, chuẩn bị sau khi chặn giết đội thương nhân của Chu gia thì ném cái đầu này ra trước, sau đó để đám thủ hạ cùng chém giết làm cam kết, quả là không một chút sơ hở. Chu gia về mặt luật pháp cũng chỉ có thể cố gắng âm thầm chịu đựng, đau mà không dám kêu!

- Tu sửa cái trại trên núi này một chút, cũng là một cứ điểm không tồi!

Ngô Minh nhìn nhìn thế đất, đặc biệt là núi sâu san sát nối liền nhau phía sau trại, không khỏi vô cùng hài lòng.

Mà dã tâm của hắn đến giờ mới lộ ra một phần!

Chặn giết một đội thương nhân thì thắm vào đâu? Cho dù có thể làm đến mức không chê vào đâu được, khiến Chu gia về mặt luật pháp không tìm được một chút kẽ hở, thậm chí phải nuốt cục tức này vào thì cũng chỉ là một chút khó khăn nho nhỏ mà thôi. Chỉ cần đất đai vẫn còn thì về cơ bản vẫn không hề tổn hại gì!

Thế nhưng những gì Ngô Minh muốn tuyệt đối không chỉ đơn giản như thế.

Chặn đứng đội thương nhân khiến Chu gia mất đi con đường vận chuyển hàng hóa tiền bạc mới chỉ là bước đầu tiên!

Còn bước tiếp theo, chẳng lẽ về mặt luật pháp không tìm được kẽ hở thì Chu gia sẽ phải nhịn hay sao? Sao có thể như thế?

Ngô gia chỉ mới vừa bước vào hàng ngũ cường hào, động nhẹ một cái đã tiêu diệt được một trại. Vậy Chu gia danh tiếng lâu đời sẽ có lực lượng

mạnh cỡ nào chứ?

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 40: Cướp Giết

- Luật pháp không giải quyết được việc này, bọn chúng nhất định sẽ lén lút dùng số đông và vũ khí để đấu với chúng ta!

Ngô Minh nhìn về phía huyện thành, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo: “Lần này ta tập kích đội thương nhân, nhất định sẽ để lại ấn tượng về một thiếu niên bông bột nhưng hung tàn độc ác. Lúc này nhất định có cả đám người Chu gia đang hò hét “tên này không thể giữ lại”, muốn đến giết ta để phòng trừ mối họa về sau!

- Số người mà Chu gia có thể điều động được đông hơn Ngô gia, vũ khí cũng đầy đủ hơn Ngô gia, thậm chí cao thủ mời đến cũng nhiều hơn Ngô gia. Sau khi nghe được tin nhất định sẽ dốc toàn lực, huy động toàn bộ lực lượng... đến lúc đó...

Ngô Minh nhìn về phía sau núi, những rặng núi nối liền nhau kéo dài không dứt, trong bóng tối giống như một con mãnh thú mang theo một loại nguy hiểm không thể miêu tả được.

- Lúc đó ta sẽ không quay về mà ngược lại còn đi vào trong núi sâu! Dẫn đầu mọi người đọ sức với bọn chúng!

Hành quân, lương thực, khí giới, thuốc men trong địa hình núi đều là những vấn đề to lớn. Chu gia chỉ có thể cho rằng Ngô Minh đã mất trí phát điên, cách ngày chết không còn xa, nhất định sẽ hăng hái đuổi theo.

Mà mục đích của Ngô Minh cũng chính là điều này.

Nếu muốn so về mặt tiêu hao tài nguyên, bản thân nhất định không phải là đối thủ của Chu gia. Thế nhưng mình vẫn có thể dùng Chủ Thần Điện để gian lận mà!

Có trao đổi của Chủ Thần Điện trong tay, chỉ cần có đủ điểm thành tích thì quả thật chẳng khác nào có một ngón tay vàng mở ra một nguồn tài nguyên vô hạn. Khi ở trong núi ưu điểm này càng phát huy được tác dụng gấp trăm ngàn lần trở lên.

Đương nhiên, tiêu hao cũng vô cùng khủng khiếp.

Tuy rằng Chủ Thần Điện có trao đổi lương thực, thế nhưng Ngô Minh tính toán thì thấy cái giá phải bỏ ra khi vào trong Chủ Thần Điện đổi một thạch, lại tốn điểm thành tích để mang ra thế giới bên ngoài có thể đổi được cả bốn mươi, năm mươi thạch ở Đại Chu.

Thế nhưng khi ở trên núi, lại đang trong một trận chiến lớn, có bỏ ra cả trăm thạch tiền cũng không mua nổi một thạch lương thực! Càng không cần nói đến có thể bổ sung các loại thuốc men, khí giới. Tiền này bỏ ra hoàn toàn xứng đáng.

Đương nhiên biện pháp này thứ nhất mức tiêu hao rất lớn, thứ hai phải là tông đồ của Chủ Thần mới có thể sử dụng.

Không phải Luân Hồi Giả nào cũng có thể giống như Ngô Minh, coi Chủ Thần Điện như nhà của mình thích về là về được,

Theo cách nói của Sơn Lan và Lăng Cô Hồng thì chỉ sau mỗi lần làm nhiệm vụ mới có được một cơ hội trị thương và trao đổi mà thôi. Còn muốn đi vào á? Đợi lần nhiệm vụ tiếp theo đi!

Lần này Ngô Minh đã hạ quyết tâm, liệu mình tiêu hao hết điểm thành tích cũng phải giữ chân quân tinh nhuệ của Chu gia ở trong núi sâu cho đến khi hết đạn cạn lương, sau đó một lưới tóm gọn!

Thế lực của Chu gia to lớn quả thật không sai, thế nhưng kẻ địch cũng không phải chỉ có một mình Ngô gia.

Một khi gặp phải tổn thất nghiêm trọng, Ngô gia có thể hợp tác với các gia tộc đối địch với Chu gia khác, tung hoành ngang dọc, chậm rãi cắt thịt uống máu.

- Mình quả là một tên thù dai...

Ngô Minh nhìn màn đêm xa xăm, không khỏi bật cười khanh khách.

Thực ra với tích lũy của hắn ở trong Chủ Thần Điện, chưa chắc không có vật phẩm phù hợp với chiến thuật đánh thẳng vào kẻ cầm đầu phe địch, thậm chí cũng không phải không thể thẳng tay lấy luôn mạng của gia chủ Chu gia.

Thế nhưng, một là nhà đó nằm ở trong huyện thành, xung quanh có nhiều hộ vệ, vô cùng nguy hiểm. Hai là họ hàng Chu gia có đến hơn ngàn, cho dù giết một người thì vẫn có thể tôn người thứ hai, thứ ba lên làm gia chủ!

Hơn nữa dựa theo phép tắc chính thống, gia chủ đương nhiệm nhất định phải báo thù cho gia chủ trước đó, giữ được nghĩa lớn thì địa vị mới vững chắc được.

So với việc tạo thành một vụ án lớn kinh thiên động địa như vậy thì chi bằng thẳng tay nhổ bật căn cơ của Chu gia lên, làm một mẻ khỏe cả đời.

Nói đến hiện tại, lần này chẳng qua chỉ được tính là tuần kiểm diệt cướp, bàn đến ảnh hưởng thì còn kém xa việc ám sát gia chủ của một gia tộc lớn.

Chỉ cần không cùng cấp bậc địa vị thì người bên dưới có chết bao nhiêu cũng sẽ không khiêu chiến được thần kinh mẫn cảm của những kẻ ăn

thịt kia.

...

- Thiếu gia, tù binh đã được phân loại, gồm ba mươi hai tên. Trong đó bắt được năm sáu tên đầu sỏ nhỏ, còn có một tên chốt tự xưng là nhị đương gia của trại, bằng lòng đầu hàng...

Ngô Minh bước đến giữa sảnh lớn. Triệu Tùng áp giải tù binh đi vào, từng tên đều bị trói lại bằng dây thừng, sắc mặt kinh hoàng.

- Vị quan nhân này, ta đồng ý quy hàng. Ta là nhị đương gia ở đây, ta biết kho báu của đại đương gia chôn ở đâu...!

Tên chốt nhìn thấy Ngô Minh, sắc mặt lập tức vui mừng, lớn tiếng gọi.

- Ổn quá! Chém!

Ngô Minh vừa cau mày, Ngô Thiết Hồ đứng bên cạnh lập tức cười gằn một tiếng. Dao dài hạ xuống, một cái đầu người lập tức bay lên, máu chảy ồ ạt.

Cảnh tượng tàn khốc này tức khắc khiến những kẻ bên dưới câm như hến.

- Ta không thèm muốn kho báu của các người... cũng chẳng quan tâm các người có trung thành hay không. Bây giờ muốn sống thì bước lên phía trước, chặt một cánh tay hay một cái chân của đám đầu sỏ này xuống...

Ngô Minh chỉ về phía mấy tên đầu sỏ nhỏ đang run cầm cập.

Thực tế việc sơn tặc sống mái với nhau là quá bình thường, việc này căn bản cũng chẳng thấm vào đâu, chỉ là một động tác theo lệ thường mà thôi.

Nếu đến việc này mà còn không đồng ý làm thì đương nhiên chỉ có thể giết.

Sau một trận chửi rửa, hét thảm trộn lẫn với máu tanh, trong sảnh cũng chỉ còn sót lại mười mấy người ít ỏi.

- Rất tốt... ta muốn các người làm cho ta một việc. Sau khi việc thành, cái trại trên núi này cùng với tiền bạc của cái đều sẽ thuộc về các người...

Ngô Minh cười cười.

Tên nhị đương gia và đám đầu sỏ đương nhiên không thể giữ lại, nếu không đám thổ phỉ này cũng giống như quả bom hẹn giờ vậy.

Như hiện tại tạm thời vẫn có thể sử dụng một chút.

...

Ngày thứ hai, trời vừa hửng nắng.

Sương mù dày đặc bao phủ vùng rừng núi, tiếng chim hót côn trùng kêu vang. Trong bầu không khí lạnh lẽo, một đội thương nhân đang khó nhọc cất bước.

- Dừng thêm chút sức đi!

Tên tay sai của tiêu sư vừa đánh xe vừa lão luyện hét lên: "Đã qua ngày mồng tám tháng chạp rồi, không thể chậm trễ thêm được nữa. Hoàn thành công việc sớm một chút để còn sớm về nhà đón tất niên!"

- Đi qua núi Thước Tử này là đến vùng đất bằng phẳng rồi!

Phía trước đội thương nhân, quản sự vẻ mặt phúc hậu cười cười nhìn người đàn ông lực lưỡng da màu đồng cổ trông giống như kim cương mà nói: "Suốt đường đi vẫn phải cảm tạ sự bảo vệ của Tổng võ sư!"

- Chúng ta vốn đều làm việc cho cùng một chủ nhân, việc này có đáng gì đâu?

Tống Kim Cương mắt như chim ưng: “Gần nửa ba nhà mười tám trại ở huyện Vân Bình đều là quân cờ trong tay Chu gia chúng ta. Đám Tiếp Thiên Phong trên núi Thước Tử tuy không đến mức dám mạo hiểm ra tay, thế nhưng vẫn phải đề phòng mới được!”

Đúng lúc đoàn xe đi qua một khe núi nhỏ, bụi cây đối diện đột nhiên rung lên. Một đám thổ phỉ giương cao cờ hiệu của Tiếp Thiên Phong nhảy xuống tấn công: "Xông lên!"

Bọn chúng bước chân hoảng loạn, số lượng cũng không nhiều, nhìn giống như đang chạy thoát thân khiến cho hộ vệ của đội thương nhân kinh ngạc bật cười.

- Há? Không đúng!

Tống Kim Cương giật mình, lập tức thấy tên thổ phỉ đầu tiên va vào một hộ vệ rồi bị ném lăn quay ra đất lớn tiếng cầu xin: "Đại gia tha mạng! Tha mạng! Chúng ta đều bị ép tới!"

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc hộ vệ đang đầu óc mơ hồ thì một đám người khác xuất hiện: "Chúng ta là người của tuần kiểm ty đang truy bắt đám loạn tặc Tiếp Thiên Phong. Các người đừng tự rước vạ vào thân!"

Đám người này được trang bị đầy đủ, cầm đao giương cung xông thẳng xuống, hàng ngũ chỉnh tề giống như thiên quân vạn mã.

- Đây là quân pháp! Tuần kiểm ty của huyện ta mà lại có nhân tài bậc này?

Tống Kim Cương ngấn người.

Mà lớp vỏ bọc quan lại này rõ ràng có sức đe dọa khá lớn. Vài tên hộ vệ đã thu đao lại, chỉ có ông chủ hiệu buôn là cười khỗ tiến lên tiếp đón, chuẩn bị một khoản đút lót.

- Há? Không đúng, sao lại nhìn lạ mắt như vậy, mọi người đề phòng!

Sau một khắc ngấn ra, Tống Kim Cương là người đầu tiên có phản ứng, vội hét lớn.

Thế nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, quan binh tuần kiểm ty trước mắt cũng cười gằn rút cung tên ra.

Vút vút!

Mũi tên trút xuống như mưa, hộ vệ vẫn chưa kịp chuẩn bị trúng tên ngã xuống hết lượt. Cũng trong tích tắc lại có hai mũi tên nanh sói được làm từ thép tinh luyện, mang theo móc câu từ hai phía nhắm thẳng vào người Tống Kim Cương mà bay tới.

- À! Ra là cố ý nhắm vào ta sao?

Trong chớp mắt, Tống Kim Cương chột nghiêng người lùi lại vài thước, co ngực rút lưng lại giống như ngay lập tức biến thành một tờ giấy mỏng tránh né hai mũi tên.

Phập!

Thế nhưng sau đó máu vẫn tóe ra từ vai của hắn.

- Bắn giỏi lắm! Tống Kim Cương rên lên một tiếng: "Hai mũi tên ban nãy dùng để ép ta phải tránh né, mũi tên này mới là đòn sát thủ phải không?"

Bộp bộp!

Ngô Minh và Phong Hàn từ trong rừng rậm bước ra, vỗ tay nói: "Tổng võ sư được xưng tụng là kim cương chuyển thế. Một thân võ công luyện ra quả nhiên không thể coi thường. Đến ngay cả mũi tên nanh sói tinh chế của cung lõi sắt cũng chỉ có thể cắm sâu vào ba phần thịt... có điều... độc thì sao?"

- Độc?

Tổng Kim Cương ngoái lại nhìn thì thấy trên bả vai có một lớp màu xanh thẫm kéo dài, bản thân lại không hề cảm thấy bất kì ngứa ngáy hay đau đớn nào, giống như đã hoàn toàn tê dại, không khỏi vô cùng sợ hãi. Hắn biết loại tình huống này mới thực sự nguy hiểm đến tính mạng: "Các người là quân tiểu nhân bỉ ổi!"

- Trong lúc đánh trận còn phân ra bỉ ổi hay không bỉ ổi sao? Mọi người nghe lệnh, một kẻ cũng không tha!

Ngô Minh điên cuồng cười một tiếng, Phong Hàn dưới trướng hẳn chớp mắt nhào ra, bay ngang không trung, móng vuốt xé gió mà liên tiếp hạ xuống: "Thiên Ưng Thập Tam kích!"

- Hây da! Kim Cương thế!

Tổng Kim Cương máu nóng dồn lên não, toàn thân như tỏa ra một lớp ánh sáng vàng mỏng manh, liều mạng đánh nhau với Phong Hàn.

Chỉ có điều, võ công của hắn có chút cao cường, thế nhưng trên người có vết thương lại còn bị trúng độc, quả thật hoàn toàn đã rơi vào thế yếu, bị dồn ép thảm thương.

- Ha ha... Giết!

Đám người Ngô Thiết Hồ ở một phía khác, ba người một nhóm tạo thành hình tam giác nho nhỏ, giống như mảnh hổ mạnh mẽ xé nát hàng phòng ngự rồi xông vào giết đội thương nhân bên trong, tàn sát trắng trợn.

Hắn vung đao ác liệt, thẳng tiến không lùi, kết hợp với thế trận nên càng trở nên không gì địch nổi: "Công tử có lệnh, giết hết nhưng kẻ này xong chúng ta sẽ có hai phần tiền tài hàng hóa, tùy ý sử dụng, còn chần chờ gì nữa?"

Có hẳn dẫn đầu liên tiếp giết chết hai người, hương dũng dịch đình phía sau cũng dần dần thả lỏng, đổ mắt tàn sát.

Ngô Minh lại đeo cung tên sau lưng đứng giữa bất động. Bất cứ kẻ nào muốn chạy trốn đều bị hắn bắn chết, không một tên nào lọt lưới.

Bùng!

Ở trung tâm vòng chiến, hai người dốc sức đánh về phía đối phương một chưởng, sau đó bay nhanh giật lùi về phía sau. Bóng dáng của Phong Hàn và Tống Kim Cương hiện ra, cả hai đều máu chảy đầm đìa.

- Các người làm như vậy không sợ Chu gia ta báo thù hay sao? Giết hại dân lành tương đương với tạo phản!

Tống Kim Cương hét lớn, đập một lá bùa vào miệng vết thương, máu lập tức ngừng chảy.

- Ha ha... chúng ta truy bắt loạn tặc Tiếp Thiên Phong, có công không có tội. Các người bị thổ phỉ hại chết thì liên quan gì đến bọn ta?

Phong Hàn cười lớn, dùng một lá bùa tương tự dán lên vết thương. Tinh thần lập tức phấn chấn, một lần nữa nhào lên.

- Đây là muốn đánh đến chết sao!

Tống Kim Cương cảm thấy sợ hãi: “Còn nữa... lá bùa này là từ đâu mà tới?”

Lá bùa Tiểu Hồi Xuân trong tay hắn là nhờ vào mối quan hệ với Chu gia, cộng thêm mạnh tay bỏ ra một số tiền mới có thể có được thứ đồ bảo mệnh này trong tay.

Lúc này thấy Phong Hàn tự nhiên lấy ra dùng như không phải chuyện lớn gì khiến hắn chợt có cảm giác cao thâm không lường được.

- Chạy!

Lúc này quay đầu lại thì thấy đội thương nhân xung quanh dường như đã bị chém chết gần hết, binh bại như núi đổ. Hắn không kịp tìm đường mà lòng lạnh ngắt, đột nhiên liền chết chạy trốn.

Vút!

Một mũi tên giống như bám riết không tha bắn tới, nhắm thẳng vào đùi hắn, mang theo máu tươi màu xanh sẫm trộn lẫn.

- Trúng tên độc của ta còn muốn chạy?

Cuối cùng, bên tai Tống Kim Cương truyền đến giọng nói của một thiếu niên, sau đó giống như hoàn toàn chìm vào trong bóng tối vô tận.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 41: Pháp Sư

Sau trận đại chiến, hiện trường ngổn ngang bừa bãi.

- Kiểm tra chiến trường, kẻ bị thương cũng giết!

Theo ý đồ của Ngô Minh, trận chiến này không giữ lại tù binh. Đám hương dũng địch định kiểm tra một vòng, thấy người nào còn đang hấp hối, bất kể là người của Chu gia hay đám thổ phỉ cũng đều chém chết.

Triệu Tùng gỡ dây thừng ra, mở các thùng bọc sắt trên xe, mở hé ra một khe hở nhìn vào thì khóe mắt khẽ động.

- Bảo vệ tốt số hàng hóa này. Không có lệnh của công tử ai cũng không được động vào!

Đây là cố ý dận dò Ngô Thiết Hồ.

Ngô Thiết Hồ thấy vậy cũng chỉ lầu bầu vài câu trong miệng, sau đó thành thật đi đến mắc xe vào đám súc vật, rồi lừa chúng đi.

- Thiếu gia...

Triệu Tùng tiến lên, nhìn thấy Ngô Minh đang dùng tay nâng một cái đầu lên thì hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói vài câu bên tai Ngô Minh.

- Người làm tốt lắm...

Ngô Minh nhìn thấy xe ngựa đã được lừa xong thì lớn tiếng nói: “Vận chuyển toàn bộ hàng hóa đến trại trên núi. Quét dọn chiến trường, chú ý

không được để lộ ra sơ hở... Ngoài ra phái người đem đầu của Tiếp Thiên Phong vào trong huyện báo cáo chiến công!

Đây là khiêu khích trắng trợn!

Ngô Minh cứ một mực khẳng định mình đến để diệt cướp, có cái đầu làm chứng. Đội thương nhân của Chu gia đều bị Tiếp Thiên Phong cướp, vậy đối phương quả thật chẳng có cách nào khác.

Hiển nhiên Chu gia cũng có thể yêu cầu trả lại hàng hóa nguyên vẹn, thế nhưng Ngô Minh đương nhiên cũng sẽ không nhận món nợ này, có thể quang minh chính đại mà tuyên bố đây là của hãn thu được! Trên đường bị mất mát, cùng lắm là trả lại vài lạng bạc làm ra vẻ, những thứ khác tuyệt đối không nhận nợ. Cho dù kiện lên đến quận hãn cũng chẳng sợ.

Quan trọng hơn chính là Chu gia vốn dùng danh nghĩa kẻ khác để buôn bán. Lúc này lại càng rắc rối hơn.

- Thiếu gia, chỉ sợ Chu gia chó cùng rứt giậu, chúng ta vẫn nên nhanh quay về ụ bảo vệ thì hơn!

Phong Hàn lại nói: “Chỉ cần quay về, cho dù là binh lính trong huyện đánh tới cũng không sợ!”

- Nếu như ta quay về, bọn chúng sao còn dám tới nữa chứ?

Ngô Minh cười lớn một tiếng: “Cứ đợi trong trại trên núi này, nhìn bọn chúng đến đây nộp mạng!”

...

Cùng lúc đó, bên trong đạo quán thuộc huyện Vân Bình.

Đạo quán tọa lạc tại ngoại thành phía đông huyện Vân Bình, địa thế tựa núi nhìn sông, có một luồng khí thanh khiết tự nhiên. Lúc này tuy đang

là mùa đông tháng mười hai lạnh lẽo khắc nghiệt, thế nhưng trong vườn lại ấm áp như mùa xuân, trăm hoa đua nhau, khoe màu đua sắc. Còn có tùng xanh bách cổ, cỏ xanh trải dài như một tấm thảm. Có thể thấy được hạc trắng giang cánh, vượn linh hiển trái, quả thật là một mảnh đất lành của thần tiên.

Bên trong có một cái sân nhỏ được bày biện cực kì đơn giản. Chỉ có một cái hồ cùng một khóm tùng xanh, ngoài ra không còn vật gì khác. Trong sự vắng vẻ mang theo cảm giác tĩnh mịch, nếu là người có linh nhãn thì sẽ thấy được trong không trung có những phù văn chi chít dày đặc, hình thành trận lớn hấp thu tinh khí của trời đất. Làn nước xanh ngọc bích trong đầm lại có kiếm khí ẩn sâu không phát ra giống như giao long, vô cùng nguy hiểm.

Kèo kẹt!

Lá thông rơi xuống đầy đất cũng không có ai đến quét dọn.

Không biết từ lúc nào hai cánh cửa đột nhiên mở toang, hiện ra khuôn mặt cho dù vui mừng hay tức giận cũng vẫn xinh đẹp của Ngô Tinh.

- Một lần đóng cửa tu luyện lại tiêu hao nhiều thời gian như vậy, may mà đã đột phá thành công. Cũng không biết bên đệ đệ có xảy ra chuyện gì không nữa...

Trên mặt Ngô Tinh nổi lên một tầng ánh sáng tinh mịn rồi lại đột nhiên biến mất. Cô nhìn nhìn sân nhỏ, hài lòng gật đầu rồi bước ra cửa lớn.

- Đại tiểu thư!

Một nha hoàn bên cạnh ngã nhào trên mặt đất, đầu đến hết lên. Rõ ràng không biết đã đợi bao lâu rồi, thậm chí còn dựa trên cửa mà ngủ.

Lúc này cũng chẳng màng đến đau đớn mà nói thẳng: “Lúc trước Ngô quản gia có đến tìm đại tiểu thư một lần, nói Minh thiếu gia có việc gấp, mời người nhanh chóng về nhà một chuyến!”

- Cái tên đệ đệ này của ta...

Khóe miệng Ngô Tinh khẽ cười, sờ sờ đầu nha hoàn: “Tuyệt nhi đợi một chút, để ta xem nó lại gây họa gì cho ta...”

Cô nha hoàn ôm đầu, thềm liếc mắt xem thường.

Ai mà không biết tiểu thư nhà mình sốt sắng lo lắng cho cậu em trai này nhất, cho dù rách một lớp da cũng phải báo thù. Lần này đi ra không biết đến lượt nhà nào gặp xui xẻo.

Ngô Tinh lại không hề di chuyển, thoáng suy tư một lúc rồi lấy ra một lá bùa màu trắng, gấp thành hình thù một con hạc giấy rồi thổi nhẹ.

Phật phật!

Hạc giấy trong tích tắc bay lên, giống như chính mình có sinh mệnh mà đập đập đôi cánh, bay về phía xa xa.

Một lúc sau, một con hạc giấy màu phấn hồng bay trở lại, nói nhỏ bên tai Ngô Tinh khiến sắc mặt cô chậm rãi biến đổi.

- Được! Được lắm! Không ngờ ta đóng cửa tu luyện lâu quá, lại có kẻ xấu dám ra tay với đệ đệ của ta?

Con hạc giấy màu hồng phấn biến thành tro bụi. Đôi lông mày thanh tú của Ngô Tinh rũ xuống mang theo ba phần âm trầm, ba phần sát khí.

Đột nhiên cô xoay người đi đến một nơi nào đó.

- Ngô Tinh sư tỷ!

- Chúc mừng Ngô Tinh sư tỳ xuất quan!

...

Trên đường, các đạo đồng (1) nhìn thấy Ngô Tinh thì đều cung kính hành lễ rồi đứng sang một bên, còn có một vài giọng nói thầm nhỏ truyền đến: “Nhớ kĩ đấy... Đây chính là sư tỳ chân truyền, đạo pháp tinh thông. Tất cả mọi người trong đạo quán ngoại trừ vài vị sư trưởng ra đều phải tỏ ra kính trọng!”

- Ta thấy mắt phượng của Ngô sư tỳ chứa đầy sát khí, chỉ sợ lần này có kẻ xui xẻo rồi!

Trong ánh mắt kính nể, ngưỡng mộ thậm chí là khiếp sợ của đám đồng môn, Ngô Tinh lại đã đi đến trước một gian phòng nhỏ.

- Kính chào Ngô sư tỳ, hiện nay đạo trưởng của chúng ta không tiếp khách!

Một đạo đồng bước ra, lập tức cũng bị một luồng sức mạnh to lớn vô hình đẩy sang một bên: “Không phải việc của ngươi, đừng tự rước vạ vào thân!”

Ngô Tinh lạnh lùng nói, ngón tay gảy một cái, một tia kiếm sáng đỏ trong suốt trong tích tắc đã chặt đôi cửa lớn của gian phòng nhỏ thành hai mảnh.

- Diệu Thanh đạo nhân vì sao lại vô duyên vô cớ phá cửa nhà ta?

Một người tu đạo trung niên mặc đạo bào màu đen búi tóc kiểu đạo sĩ đi ra, nhìn thấy Ngô Tinh thì nheo mắt lại, quát lên.

Diệu Thanh chính là đạo hiệu (2) của Ngô Tinh sau khi gia nhập đạo quán, thu được bùa.

- Kỳ Vân lão đạo, người dám hợp mưu với Chu gia để mạo nhận danh ngạch của đệ đệ ta, đáng phải nhận kiếp nạn này!

Ngô Tinh lại lạnh lùng cười. Trong tích tắc mấy luồng ánh sáng màu đỏ hiện ra tạo nên một vòng xoáy mang theo linh lực kinh người.

- Diệu Thanh sư tỷ và Kỳ Vân lão đạo đang đánh nhau!

Một vài người tu đạo đứng ở phía xa nhìn, thấy cảnh tượng này thì lại lui ra sau vài bước, có chút hưng phấn nói: “Trận đấu giữa hai đạo sĩ thực thụ quả là hiếm thấy!”

- Tuy rằng Diệu Thanh sư tỷ và Kỳ Vân sư huynh đều đã thu được bùa, đạo pháp cao thâm. Thế nhưng Kỳ Vân sư huynh tu luyện nội tại đã lâu, Diệu Thanh sư tỷ tuy có thiên phú nhưng chỉ sợ...

Một tên tu đạo mặt trắng nõn, mắt đào hoa còn chưa nói hết đã há hốc mồm.

Tia sáng đỏ xẹt qua, Kỳ Vân đạo nhân được mọi người vô cùng kỳ vọng vào lại ngã nhào trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thê thảm nói: “Người... người vậy mà đã...”

- Diệu Thanh nữ quan, người quá đáng rồi đấy!

Nhìn thấy cảnh này, một người tu đạo vội vàng chạy tới, tức giận vô cùng: “Hình phạt như vậy cho dù giám viện có bỏ qua đi chẳng nữa ta cũng phải bắt người đến trước mặt viện trưởng phân trần!”

Sau một cái vẫy tay, năm luồng khí đen như rắn độc quấn vào nhau đánh tới, mang theo tiếng cười âm u của ma quỷ. Bên trong dường như còn hiện lên vô vàn bóng dáng mờ ảo.

- Chấp Pháp sư thúc ra tay rồi!

Một đệ tử khác hưng phấn nói: “Đạo hành của Chấp Pháp sư thúc cao thâm, đã đạt tới cảnh giới của Pháp Sư! Tay không cũng có thể thi triển pháp thuật!

Người tu đạo ở thế giới này, cảnh giới lớn thì không nói, bắt đầu tu luyện có một số cấp bậc như kẻ chưa vào nghề, đạo sĩ thu được bùa, Luyện Sư, Pháp Sư...

Những người mới học được vài phép thuật nho nhỏ đã ra ngoài hành tẩu giang hồ chỉ có thể tự xưng là thuật sĩ giang hồ, chưa được xếp vào hàng ngũ những người tu đạo.

Mà những người tu đạo chân chính đầu tiên phải hiểu rõ tâm tính của bản thân, sau đó bái xin gia nhập đạo quán. Mỗi ngày đều phải đọc kinh sách, ngồi thiền luyện khí là những đạo đồng chưa vào nghề hoặc tạp dịch sai vặt.

Cao hơn nữa, sau khi đã thuần thục kinh sách, tinh thông các loại lập đàn cầu khẩn thì có thể tham gia sát hạch. Qua được kì sát hạch thì sẽ có luật sư truyền dạy pháp thuật, thu được bùa chú, được gọi là các đạo sĩ thu được bùa.

Người tu đạo lúc này mới được coi là đạo sĩ thực thụ. Những người tu đạo thay mặt thần linh ra ngoài truyền giáo, tạo phúc diệt nạn, siêu độ âm quỷ, chủ trì các đại lễ lập đàn cầu khẩn phần nhiều thuộc loại này.

Sau khi trở thành đạo sĩ, người tu đạo có được pháp thuật mà tu luyện nội tại. Khổ tu pháp lực, rèn luyện ngũ tạng thịt huyết, trăm ngày xây dựng nền móng, trở thành Luyện Sư!

Trước khi đạt đến cấp bậc Luyện Sư, pháp lực của đạo sĩ rất yếu. Thân thể lại càng kém hơn nhiều, vẫn giống như một người bình thường. Thế nhưng sau khi tu luyện nội tại thành công, xây dựng được nền móng thì

người như mang thần lực, thậm chí ngày ăn ba bữa xé xác hổ báo đều không phải việc khó khăn gì.

Sau Luyện Sư mới là Pháp Sư!

Khi đạt đến cảnh giới Pháp Sư thì không cần dùng đến những vật trung gian như vũ khí pháp thuật hay bùa chú nữa, có thể trực tiếp dùng tay không tạo ra pháp thuật. Càng quan trọng hơn chính là có thể bắt đầu thử tạo ra những vật như vũ khí phép thuật, bùa chú các loại. Bất kể là tự dùng hay bán đi đều có thể coi như một mỏ vàng dùng không bao giờ cạn.

Đối với rất nhiều đạo sĩ cảnh giới Chân Nhân chỉ có thể ước ao chứ không thể đạt tới, trở thành Pháp Sư đã là giấc mộng cả đời rồi!

Bây giờ nhìn thấy Pháp Sư ra tay sao có thể không kích động chứ?

- Hừ! Tưởng ta không biết gì chắc. Người và Kỳ Vân cùng một giuộc cấu kết với nhau... Những việc nhỏ nhặt trước đây ta đều nhẫn nhịn. Nhưng các người có làm gì cũng không nên đụng tới đệ đệ của ta! Xem kiếm của ta đây!

Cánh tay này của Chấp Pháp đạo nhân có biệt danh “Ngũ Quỷ Thần Trảo”, luyện ra năm con hung quỷ lệ quỷ trong tay. Ra tay là bắt được, thuận lợi vô cùng, kèm theo đó còn có hung khí gió âm uy lực kinh người.

Thế nhưng trong lúc cát đá bay mù trời, Ngô Tinh khê kêu một tiếng, một luồng ánh kiếm màu đỏ thẫm lại mãnh mẽ hiện lên.

- Thiên địa vô cực mau nghe lệnh của ta, chém!

Xì!

Ánh kiếm xích hồng tựa như giao long hiện ra phá tan gió xoáy, năm con hung quỷ trong tích tắc biến mất không thấy tăm hơi.

- Người...

Chấp Pháp đạo nhân liên tiếp lùi lại hai bước, miệng phun ra một ngụm máu tươi nhuộm đỏ trường bào, nhìn Ngô Tinh bằng ánh mắt tràn đầy khiếp sợ: ‘Người... Người lần này bế quan đã tu luyện nội tại thành công, nền móng vững chắc. Đã tiến vào cấp bậc Pháp Sư còn luyện ra một thanh kiếm phép Xích Đứ?’

- Thì sao? Còn muốn đấu nữa không?

Ngô Tinh âm thầm bất động, thanh kiếm nhỏ đỏ rực như lửa, thân kiếm như ngọc mang theo ánh sáng óng ánh lúc ẩn lúc hiện, nhả ra nuốt vào một luồng khí màu đỏ.

Kỷ Vân đạo nhân đang ngã trên đất thấy vậy, trong mắt lại hiện lên một tia tuyệt vọng.

Từ khi hãn gia nhập đạo quán vẫn luôn khổ sở ngày đêm, sáng thu sương sớm đêm nuốt ánh trăng, hơn mười năm trời không dám lười biếng. Thấp thỏm thận trọng vẫn chỉ mới đến giai đoạn tu luyện nội tại, là một Luyện Sư.

Hiện giờ một cô gái mới gia nhập đạo quán vài năm lại đã hoàn toàn vượt qua hãn.

- Người đừng vội ra oai. Ước hiệp đồng môn như vậy, viện trưởng nhất định sẽ không...

Chấp Pháp đạo nhân còn đang giãy giụa muốn nói gì đó thì đã nghe thấy một tia sét mang theo âm thanh từ sâu trong đạo quán truyền tới: “Diệu Thanh đạo nhân!”

- Kính chào viện trưởng!

Đối mặt với người đứng đầu đạo quán Vân Bình này, cho dù là Ngô Tinh, Chấp Pháp đạo nhân hay các đệ tử đang đứng nhìn đều phải cúi đầu hành lễ.

- Hôm nay nữ quan Diệu Thanh có tiến bộ mạnh mẽ, đã tiến vào cảnh giới Pháp Sư. Lòng ta cảm thấy vô cùng vui mừng, nay đặc biệt đề bạt làm cao công (3)! Dẫn đầu đệ tử đạo quán ta tham dự hội Long Môn!

- Tuân lệnh!

Ngô Tinh hành lễ. Chấp Pháp đạo nhân lại không thể kìm nén được nữa, lửa giận ngập đầu mà gắt xui luôn.

***

(1) Đạo đồng: thiếu niên tu đạo.

(2) Đạo hiệu: tôn hiệu của một đạo sĩ

(3) Cao công: Danh từ chuyên môn của pháp sư trong Đạo giáo. Những người tu đạo được cho là có đạo pháp cao thâm, trong khi cử hành các nghi thức tôn giáo được ngồi ở giữa trên cao thì được xưng là cao công.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 42: Chết Yêu

Chu Bình Lâm đi xuyên qua hành lang đến trước cửa thư phòng thì nhìn thấy mấy người đang khiêng một thứ gì đó đi qua, bên trên đắp vải trắng, máu tươi tí tách nhỏ xuống.

- Có chuyện gì vậy?

Hắn cau mày, chặn một tên quân sự lại hỏi.

Tên quân sự giật mình, nhìn thấy là Chu Bình Lâm mới dám bẩm báo: "Là nha hoàn trong viện của Tứ phu nhân! Lão gia đang phiền lòng chuyện cứu tế mùa đông, tam phu nhân lại tóm lấy cô gái này, nói là tay chân không sạch sẽ. Sau đó tra ra thì thấy mệnh số không tốt nên bị đánh chết luôn..."

Chu Bình Lâm cũng giật mình, đi đến trước cửa thư phòng gõ cửa: "Cha!"

- Là Bình Lâm à? Vào đi!

Chu Bình Lâm thả nhẹ bước chân đi vào trong rồi cung kính hành lễ, không dám thở mạnh chút nào.

- Việc giải quyết đến đâu rồi?

Mặc dù vừa mới dùng gậy đánh chết một nha hoàn nhưng sắc mặt Chu Đồng An vẫn rất ung dung bình tĩnh, tràn ngập vẻ thư sinh cùng dáng vẻ nho gia đại đức.

- Đã thương lượng xong cả rồi. Nhà tam thúc bỏ ra năm mươi lượng bạc cho nhà con thím tư, mỗi năm bù thêm một thạch lương thực!

Chu Bình Lâm nhẹ giọng nói.

- Kẻ nào kẻ nấy, vì đất đai tiền bạc mà đến cả tổ tông cũng không thèm để ý đến!

Chu Đồng An lạnh lùng hừ một tiếng: "Đều là họ hàng thân thích với nhau mà còn tranh giành đến đỏ cả mắt, quả thật không dám nhận mà!"

- Trong họ có quá nhiều việc vặt, các gia tộc lớn khác cũng chạy không thoát. Chu gia ta hiện giờ có thể duy trì yên ổn cũng là nhờ có phụ thân đại nhân trấn giữ ở đây, bày mưu tính kế!

Chu Bình Lâm khom người, lời này nói ra vô cùng thật lòng thật dạ. Hẳn biết càng là các gia tộc lớn thì càng khó xử lý công bằng mọi việc. Các phòng các chi người nào kẻ nấy đều giống như lang như sói.

Nếu không phải phụ thân thủ đoạn cao minh thì quả thật khó lòng giữ vững.

- Ấy dà... Hai bên đều đồng ý là tốt rồi!

Chu Đồng An tỉ mỉ hỏi rõ sự tình, sau khi nghe Chu Bình Lâm trả lời từng câu mới thở ra một hơi: "Người giải quyết việc lần này rất tốt, chỉ có điều còn thiếu chút lão luyện..."

Sau đó hẳn lại gợi ý vài câu rồi mới nói tiếp: "Giờ đang là mùa đông lạnh giá, củi lửa gạo mì của các phòng đều phải chú ý, không được để thiếu sót. Còn phải thường xuyên để tâm đến đám nô tài sinh ra trong nhà, đừng để chúng không có cơm ăn. Huyện tôn mới nhậm chức, lúc này mà xảy ra mấy việc như đói rét, sắc mặt mọi người đều rất khó coi!"

- Đương nhiên là vậy rồi. Đã sớm xác nhận sẽ cung cấp lúa gạo tiền bạc... chỉ có điều, bên phòng thu chi thì sao ạ?

Chu Bình Lâm có chút chần chừ do dự.

- Cứ đợi thêm một thời gian đi, Tổng võ sư hai ngày nay chắc cũng sắp đến nơi. Đến khi khoản ngân lượng đó được bọn họ áp tải đến thì làm gì cũng dễ rồi...

Chu Đồng An cũng thở dài.

Người khác đều cho rằng Chu gia là một gia đình giàu có, cơm ngon áo đẹp vàng bạc chất thành đống. Thế nhưng lại không biết được cái gia tộc lớn này họ hàng có đến hơn ngàn người, lại cộng thêm đám nô tỳ và nô tài sinh ra trong nhà nữa, chi tiêu quả thật nhiều như núi như biển. Càng không cần nói đến vẫn còn hai chức quan cần phải duy trì.

Lúc này vẫn còn hy vọng Chu Đồng Nhân và Hồ chủ bộ tiến thêm một bước nữa, nên đương nhiên không thể thiếu phần hiếu kính cho cấp trên rồi.

Lại nói đến quan viên ở Đại Chu muốn yên ổn qua ngày thì vô cùng nhàn nhã, sống ăn dật không tranh với đời là có thể có công không tội, đến khi già có khi còn tích góp được một phần gia nghiệp không nhỏ.

Thế nhưng nếu muốn tiếp tục bò lên thì trước tiên không được thiếu phần hiếu kính quan trên, không được bóc lột cấp dưới quá mức, thỉnh thoảng còn phải thu mua lòng người. Khoản tiêu hao này vô cùng to lớn, toàn bộ đều do Chu gia chống đỡ.

- Cứ nói đến việc này ta lại có chút lo lắng. Con đi hỏi lại xem...

Chu Đồng An vừa mới nói, tiếng bước chân dồn dập truyền đến: "Lão gia, việc lớn không hay rồi!"

Một người bước vào, Chu Bình Lâm nhận ra đây là quản gia lão Chu mà cha hẳn tin tưởng nhất, trong tay lão còn đang nắm chặt một phong thư.

Tuy rằng rất muốn xem, thế nhưng Chu Bình Lâm đến đâu cũng không dám cử động, sợ bị coi là có ý đồ dòm ngó chức vị gia chủ, trong lòng lại có chút bi ai.

- Thằng nhãi ranh!

Ầm!

Chu Đồng An nhận thư, vừa đọc được vài dòng đã lập tức nổi trận lôi đình. Hắn vỗ bàn một cái, cốc chén rơi xuống đất vỡ vụn ngổn ngang.

- Phụ thân bớt giận!

Chu Bình Lâm và lão Chu đều quỳ xuống. Bây giờ thì có thể hỏi rồi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

- Con xem đi... Con xem đi... Thằng nhãi con Ngô gia quả thật là gan to tà trời! Chu Đồng An quăng bức thư vào mặt Chu Bình Lâm, có chút đau đớn.

Lúc này Chu Bình Lâm cũng chẳng màng đến nữa mà nhanh chóng đọc thư, trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ: "Vậy mà cũng dám làm..."

Hắn cũng là con cháu gia tộc lớn, hơi có chút sợ hãi loại thủ đoạn một lời không hợp lập tức lật bàn này: "Có thể nói rõ sự việc rồi mời quan phủ giúp đỡ tiêu diệt không?"

- Đồ dân!

Chu Đồng An phẫn nộ hét lên một tiếng rồi lại chỉ lão Chu: "Người nói cho nó nghe!"

Lão Chu cười khố nói: "Đại thiếu gia, việc này là không thể! Đội tuần kiếm của Ngô gia đã đến huyện nha, nói là truy bắt đạo tặc trong đêm, tiêu diệt được đám Tiếp Thiên Phong gồm hơn năm mươi người. Huyện lệnh còn phải vì thế mà xin công trạng... Chỉ cần bọn chúng một mực khẳng định hàng hóa là của thu được trong trại của bọn sơn tặc, chúng ta lại không có chứng cứ thì cũng chẳng nghĩ ra được cách nào nữa..."

- Ngô Minh...

Chu Bình Lâm có chút bất ngờ. Trong trí nhớ của hắn, kẻ này cũng chỉ là một tên công tử bột mà thôi. Không ngờ lúc này mới nhìn ra được vài phần bộ mặt thật của hắn, quả là sát phạt quyết đoán lại ác liệt tàn nhẫn vô cùng.

- Được! Được lắm! Rất tốt!

Chu Đồng An cũng lạnh lùng cười: "Lão hồ không ra oai, bọn chúng lại dám coi thường Chu gia ta là con mèo bệnh... Lão Chu, người ra lệnh cho đám Hắc Lão Hồ, Cồn Địa Long cùng ra tay. Toàn bộ võ sư giáo đầu nhà ta đều sắp xếp vào trong đội. Ra lệnh cho đại chấp sự, nhị chấp sự và cả mấy tên theo hầu đều đi hết luôn. Mở kho vũ khí, chọn ra những thanh kiếm tốt nhất... Hừ! Nói đến độ tinh nhuệ, Ngô gia bọn hắn có thể so được với Chu gia chúng ta hay sao? Ta muốn hắn chết không có chỗ chôn thây!

Chu Bình Lâm rùng mình một cái. Hắc Lão Hồ Cồn Địa Long này đều là đạo tặc hung hãn có tiếng ở huyện Vân Bình. Ngay cả hắn đến giờ mới biết đây là chó nhà hắn nuôi!

Mà hiện tại cha hắn rõ ràng đã vứt bỏ cái dự định dùng luật pháp để xử lý việc này, chuẩn bị dùng vũ lực để bắt lấy Ngô Minh!

Lúc này Chu Đồng An lại chỉ vào Chu Bình Lâm: "Thái bình thịnh thế muốn giữ được yên ổn thì dựa vào văn tài, thời loạn dựa vào vũ lực. Lần

này con cũng đi theo luôn! Nhất định phải mang đầu thằng nhãi ranh kia về đây cho ta!"

- Tuân lệnh!

Cho dù có không muốn cỡ nào thì lúc này cũng không còn đường cho Chu Bình Lâm từ chối, chỉ có thể quỳ xuống nói.

Thế nhưng ngay sau đó lại có một tên chấp sự nhanh chóng chạy đến bẩm báo, hai tay dâng lên một cái ống trúc: "Thư từ đạo quán được bồ câu mang đến, là thư cấp cao nhất!"

- Đem lại đây!

Chu Đồng An nhận thư. Chiếc nhẫn trên tay phát sáng, ống trúc tự động mở, hiện ra một đoạn giấy cổ.

- Đây là...

Chỉ đọc qua vài dòng, Chu Đồng An lại giống như bị cướp mất tâm phúc mà xụi lơ trên ghế. Một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng: "Tạm thời hủy bỏ đợt hành động này!"

Cứ như có ảo giác, Chu Bình Lâm chợt thấy dáng người Chu Đồng An khom xuống, dường như lại già thêm mấy phần.

...

Núi Thước Tử, bên trong trại trên núi.

Ngô Minh đã chuẩn bị sẵn sàng, giờ lại hiểu được cái gọi là người tính không bằng trời tính.

- Hả? Là thư của tỷ tỷ?

Còn chưa đợi được sự báo thù của Chu gia thì thư của Ngô Tinh đã truyền đến trước khiến đầu óc Ngô Minh không khỏi hơi mơ hồ. Sau khi mở ra xem, hẳn lại có chút bực tình.

- Tỷ tỷ viết thư đến nói đã trấn áp Chu gia rồi, còn khiến bọn chúng phải ngậm bồ hòn làm ngọt... Đương nhiên việc mình làm cũng có chút quá đáng. Đối lại, đạo quán không thể thu nhận mình được nữa, bảo mình đừng quá sốt ruột, tỷ ấy sẽ nghĩ cách...

Ngô Minh gấp thư lại rồi nhét vào trong ngực. Sau đó lại sờ sờ mũi, có chút ngại ngùng.

Cái loại cảm giác được tỷ tỷ bảo vệ này đối với tên công tử bột lúc trước thì quá là bình thường. Thế nhưng hẳn thì lại có chút cảm giác không thoải mái vì nợ ân tình của người khác.

- Thực ra mình cũng có thể tự giải quyết mà!

Đáng tiếc điều này không thể nói với người khác.

Nếu dựa theo kế hoạch của mình, lần này dự định tiến vào, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, đủ để một lưới tóm gọn quân tinh nhuệ của Chu gia! Đến lúc đó Chu gia chính là hổ đã bị bẻ mất nanh để mặc mình nhào nặn, hơn nữa còn có thể luyện ra một nhánh tinh binh kỳ binh!

Ý tưởng ban đầu chính là khi Chu gia báo thù thì trốn vào trong núi sâu, dựa vào những thứ như lương thực, thuốc men thậm chí là bùa chú... do Chủ Thần Điện cung cấp để một lần tiêu diệt hết thế lực ngầm của Chu gia.

Đến lúc đó Chu gia không có vũ lực bảo vệ chẳng khác nào một miếng thịt béo, không biết chừng còn cửa tan nhà nát, ngã một cái không gượng dậy nổi.

Đây mới cách giải quyết tận gốc khiến bọn chúng không còn kế hiểm nào đủ sức báo thù nữa.

Đương nhiên Ngô Minh cũng hiểu rõ, mình tự nhiên biến ra được lương thực thuốc men các loại nhất định sẽ bị nghi ngờ. Thế nhưng ở thế giới này, mấy vật phẩm đạo pháp như túi hạt cải, nhẫn không gian không phải là không có, chỉ có điều là vô cùng hiếm thấy, cấp bậc như các gia tộc lớn trong huyện còn chẳng đụng vào được mà thôi. Đến lúc đó có thể dùng tạm cái lý do này để che đậy.

Thậm chí sau khi việc thành còn có thể ngấm ngầm xuất ra lực lượng, một lưới tóm gọn thế lực đang nhắm vào Ngô Tinh xem như báo ân, kết thúc nhân quả của cái thân thể này. Sau đó có thể thoải mái như trời cao biển rộng, tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Không được nữa thì cũng có thể ung dung bỏ đi. Chỉ dựa vào Chủ Thần Điện, thế giới này không có nơi nào hãn không thể tới!

Thế nhưng hiện tại nhân quả lại sâu thêm một tầng rồi.

- Ấy dà... người đẹp có ơn lớn lại không thể lấy thân báo đáp, nên làm thế nào mới tốt đây...

Ngô Minh lắc lắc đầu như muốn hất văng cái suy nghĩ không lành mạnh ra khỏi đầu: "Người đâu! Nói với Phong Hàn, chúng ta trở về thôi!"

Còn về việc không thể gia nhập đạo quán gì gì đó như trên thư nói thì hoàn toàn bị Ngô Minh xem nhẹ.

Chỉ là đạo quán của một cái huyện nho nhỏ mà thôi, người đã giấu không ít đạo quyết trong người như Ngô Minh đương nhiên không thèm để ở trong lòng.

Tuy rằng không thể lấy được đồng đạo quyết nhiều như vô hạn trong đạo quán cũng có chút đáng tiếc, thế nhưng dù sao cũng chỉ cần thêm ít điểm thành tích mà thôi. Người đã quyết chí trở thành chủ nhân của Chủ Thần Điện như Ngô Minh cũng chẳng quan tâm lắm.

...

Đối với tá điền hai nhà Chu gia Ngô gia mà nói, mấy ngày nay có thể xem như sóng yên biển lặng.

Thậm chí từ trên xuống dưới còn phơi phới bầu không khí tất niên vui mừng. Đợi đến khi Ngô Minh trở về, cái không khí này lại càng dâng cao đến đỉnh điểm.

- Thiếu gia, lần này chúng ta tổng cộng thu được năm ngàn hai trăm lượng bạc trắng, mười lăm miếng ngọc thượng hạng. Ngoài ra còn có sắt tinh luyện, muối ăn và đủ loại lễ vật, theo tính toán cũng bằng mười lăm ngàn lượng bạc!

Triệu Tùng bậm báo với Ngô Minh, trên mặt hưng phấn vô cùng.

- Ủ! Trước đó ta đã hứa sẽ trợ cấp cho các người hai phần là ba ngàn lượng, mỗi người được một trăm lượng. Phân năm mẫu đất cho người nhà những người bị thương hoặc chết trận!

Ngô Minh nói. Triệu Tùng nghe xong thì lộ ra vẻ mặt cực kì kích động, quỳ rạp xuống nói: "Chủ nhân anh minh. Chúng ta nguyện liều chết vì người!"

Lần điều động này cũng không tính là đặc biệt nguy hiểm lại thu hoạch được nhiều, đương nhiên chẳng có gì đáng nói.

Dù sao tối đa cũng chỉ là đánh cướp một đội thương nhân, lúc này quả thật không tính là việc lớn gì nên đám người bên dưới cũng xem như hài

lòng.

Nói thật đây cũng là việc lúc trước Ngô Minh cân nhắc.

Cứ cho là lần này Chu gia xuất ra toàn bộ quân tinh nhuệ, lực lượng của hai bên âm thầm sống mái với nhau. Chỉ cần chưa có nhân vật đầu não quan trọng nào chết đi thì ngoài sáng chẳng qua cũng chỉ là trong lúc diệt cướp giết nhảm mà thôi, thậm chí còn tương đương với mức độ một lần hai thôn dùng vũ khí để đánh nhau.

Nếu có thể, chỉ cần một lần là thành công, lại nhổ sạch thế lực tiềm tàng ẩn trong bóng tối của Chu gia, thì hai cái chức quan kia có thể duy trì được bao lâu chứ?

Đáng tiếc, tính toán vẫn chẳng thể đuổi kịp thay đổi!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 43: Đan Dược

- Vẫn là Ngô Tinh tỷ uy vũ. Không cần biết phía trước gai góc đến thế nào, chỉ dựa vào năng lực của bản thân đã có thể một kiếm chém đứt!

Lúc này khi đã quay về ụ bảo vệ, càng nhiều tin tức truyền đến khiến Ngô Minh âm thầm kinh ngạc.

Tuy hẳn đã biết có kẻ muốn đối phó với Ngô Tinh, hơn nữa còn chuẩn bị báo tin để cô đề phòng, bản thân thì âm thầm trợ giúp. Thế nhưng lại không nghĩ tới cô gái này lại có thể dựa vào thực lực của bản thân, mạnh mẽ phá hỏng cục diện.

Những người phi phạm, sức mạnh thuộc về chính bản thân họ. So ra hoàn toàn khác biệt với tư tưởng của số đông tập hợp lại.

- Có điều... sức mạnh của một cá nhân tuy rằng to lớn, thế nhưng thế lực tiềm lực cũng không thể coi thường!

Ngô Minh lại có lý lẽ riêng của mình, đó chính là hai con đường đều phải đi. Dùng sức mạnh của bản thân để tự vệ, sau đó lấy tầng lớp vây cánh để bảo hộ bên ngoài.

Đây chính là con đường cá nhân đi đôi với thế lực.

Tuy rằng chỉ có sức mạnh của chính mình mới không thể bị người khác cướp mất. Thế nhưng trên con đường tu luyện vạn biến cũng không thể tránh khỏi việc phải đoạt tinh hoa của trời đất để nuôi dưỡng bản thân. Việc mượn lực này cũng vô cùng quan trọng.

Chính Ngô Minh cũng thừa nhận sự giúp ích của thể chế, thế lực của thế giới bên ngoài đối với một người!

Tiền bạc, bạn tu, phương pháp hay địa điểm tu luyện của người tu đạo về cơ bản đều là ngoại lực, không xem trọng sao được?

Do vậy hẳn lập tức ra lệnh cho Triệu Tùng chấn chỉnh lại đội tuần kiểm, mỗi ngày đều tăng cường tuần tra. Hương dũng thì giao cho Phong Hàn chỉnh đốn lại, ụ bảo vệ càng cần phải đề phòng nghiêm ngặt.

Mặc dù trong thư Ngô Tinh đã nói rõ ràng, thế nhưng Ngô Minh không phải là người ủy thác sự an toàn của bản thân vào lời cam đoan của kẻ khác.

Nơi này lại không giống với trại trên núi.

Ụ bảo vệ dễ thủ khó công, một vài gia đình tuần kiểm thậm chí còn là nô tài trong nhà, đã ký khế ước vĩnh viễn. Sống chết vinh nhục đều nằm trong tay Ngô Minh, thậm chí giết chết cũng chỉ cần đền bạc mà thôi, đương nhiên vô cùng trung thành.

Có bọn họ canh phòng, trừ khi đại quân vây công hoặc cao thủ phi phạm dùng lực phá bỏ, nếu không thì chẳng có gì phải sợ.

Cứ giữ vững như vậy thì đến Chu gia cũng không làm gì được. Do đó sau khi Ngô Minh sắp xếp bố trí xong xuôi, cuối cùng cũng có thể yên tâm.

- Nếu như không có hy vọng gia nhập đạo quán. vậy thì nghiên cứu quyển “Hoàng Đình Âm Phù kinh” này trước vậy...

Bên trong tĩnh phòng, Ngô Minh đã cố ý đuổi hết nô tỳ ra ngoài. Trong phòng đốt lư hương, khói xanh vấn vít, yên tĩnh tập trung tinh thần. Còn có một bình bằng gốm xanh đơn giản cắm một bó hoa mai, bên trên

cánh hoa màu hồng nhạt vẫn còn sương sớm đọng lại, hương thơm dịu nhẹ khiến lòng người đắm say.

Mai lan trúc cúc bởi vì có được cốt cách của người quân tử, tấm lòng bất khuất tao nhã nên từ trước đến nay vẫn luôn được người tu đạo và học trò luyện khí nho gia yêu thích.

Bên trên cái bàn cạnh bình hoa là quyển Ngân Triện Ngọc thư chiếm được từ Thanh Bình đạo nhân đang được mở ra, bề mặt hiện lên chi chít phù văn.

Đây là pháp thuật thật sự! Là nền móng của tu đạo. Khác với mấy cái thuật pháp nhỏ nhỏ như “Thái Âm Luyện Thi pháp”, là con đường của một Nhân Tiên chân chính!

- Xem xét đạo trời, cứ làm theo sự vận hành của trời, ghi chép tường tận về Nhân Tiên!

Ngô Minh lại mở một quyển sách lựa, bên trên chi chít những chữ cực nhỏ. Bên cạnh còn có chú thích, không ngờ lại là nội dung trong sách ngọc.

Đây là thứ có được từ công năng trao đổi, phiên dịch của Chủ Thần Điện. Số tiền phải bỏ ra là một trăm tiểu công, mua bán công bằng không đổi trên gạt dưới.

- Có thuật mà không có pháp, trọn đời không tìm ra cửa để vào. Thế nhưng có được phương pháp thật sự rồi mà đọc không hiểu thì cũng chẳng có tác dụng gì...

Ngô Minh thở dài một tiếng.

Thanh Bình đạo nhân cũng xem như may mắn, có được “Hoàng Đình Âm Phù kinh”. Chỉ có điều tích lũy của bản thân không đủ, đến thuật ngữ của đạo giáo cũng giải nghĩa sai. Lăn mò đến bây giờ cũng mới chỉ vào

được hàng đạo sĩ thu được bùa, cũng quá đau khổ đi. Cuối cùng chỉ có Ngô Minh được lợi.

Có điều, nếu bàn đến nền móng tu đạo và tích lũy kinh sách, Ngô Minh thậm chí còn không so được với Thanh Bình đạo nhân. Đương nhiên không dám mạo hiểm giải nghĩa, chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của Chủ Thần Điện.

- Cảnh giới Nhân Tiên của người tu đạo được chia thành năm cấp bậc Đạo Sĩ, Luyện Sư, Pháp Sư, Chân Nhân, Thiên Sư. Phần dành cho cấp bậc Đạo Sĩ, Luyện Sư trong quyển “Hoàng Đình Âm Phù kinh” này đều có đầy đủ, đến phần dành cho Pháp Sư thì lại bị khuyết thiếu, muốn bổ sung thì phải bỏ ra một trăm năm mươi đại công!... Chỉ có điều đối với mình hiện tại thì cũng đủ dùng rồi!

Ngô Minh chỉnh lại quần áo mũ mào rồi bình tĩnh điều chỉnh trạng thái của bản thân đến mức tốt nhất, sau đó mới tỉ mỉ đọc cuốn kinh sách này.

Lần đầu tiên đọc cuốn sách cổ này là một cơ hội hiếm có, quan trọng nhất là phải ghi nhớ được các đạo vận bên trên. Đây là một bí quyết nhỏ hẩn học được từ Ngô Tinh.

Trong khói hương vẫn vút, thời gian từng giây từng phút trôi qua. Một lúc lâu sau Ngô Minh mới hài lòng thở ra một hơi, đặt quyển sách cổ xuống.

- Đạo pháp tự nhiên! Tu luyện đạo giáo nói trắng ra cũng chỉ là thông qua một loạt các phương pháp như thuốc dẫn, xây dựng nền móng, sách cổ, chưởng pháp, bùa chú, nghiền ngẫm để mài nhẵn tâm tính tu đạo. Cuối cùng đạt đến quá trình hợp nhất với đạo... pháp thuật thần thông khác cũng chỉ là bổ sung thêm mà thôi...

Quyển “Hoàng Đình Âm Phù kinh” thông qua sự phiên dịch của Chủ Thần Điện trở nên thông dụng dễ hiểu hơn hẳn. Ngô Minh cũng hiểu rõ hơn về đạo sĩ.

- Nghe Ngô Tinh tử nói khi tử ấy mới gia nhập đạo quán ngày nào cũng phải đọc kinh sách, ngồi thiền luyện khí. Đây là lúc bồi dưỡng tâm tính tu đạo của cơ thể. Đợi đến khi hoàn thành thì có thể mở ra biển ý thức, luyện được pháp lực thần thông! Trong các đạo chính thống khác gọi đó là đốt đèn trời, ánh sáng chiếu rọi tấm lòng...

- Chỉ có điều bước này vô cùng khó. Trong đạo giáo còn có một con đường tắt chính là ban cho bùa chú để trợ giúp đột phá, bởi vậy mới được gọi là “thu được bùa”!

- Đạo sĩ được nhận bùa mới thật sự có tư cách thi triển pháp thuật! Trước kia tuy cũng có thể nhưng đều là tà môn ngoại đạo. Thậm chí còn phải tiêu hao chân nguyên khí huyết của bản thân, chỉ có thể được liệt vào hàng đạo sĩ giang hồ!

- Người tu đạo sau khi nhận được bùa mới được gọi là đạo sĩ, pháp lực cao cường nhưng cơ thể lại gầy yếu. Bước tiếp theo chính là vận chuyển khí huyết, tu luyện nội tại để trở thành một Luyện Sư!

Làm một kẻ luyện võ chuyên làm khiên thịch, Ngô Minh không khỏi so sánh hai bên một chút:

- Võ công và đạo pháp là hai con đường hoàn toàn khác nhau, do vậy nên cảnh giới cũng khác. Lại nói đến nếu một pháp thuật được chuẩn bị trước, đến lúc thi triển thì ngay cả người luyện võ ở cấp Cương Khí, Cực Biến cũng phải đau đầu. Thế nhưng nếu kéo gần khoảng cách, một người luyện võ cấp Tiên Thiên đối phó với một đạo sĩ mới thu được bùa không có vũ khí pháp thuật phòng thân lại quá dễ dàng... Do vậy ai mạnh ai yếu chỉ có thể đánh mới biết!

- Có điều cố gắng gượng ép thì cũng có điểm so sánh được... Chỉ nói đến tố chất thân thể thôi thì một đạo sĩ sau khi tu luyện nội tại xong, nền móng vững chắc rồi lại có chút tương tự với một người luyện võ ở cảnh giới Tiên Thiên... Đương nhiên, chỉ có thân thể khí huyết là giống thôi, đánh nhau thật đương nhiên không phải là đối thủ của người luyện võ rồi! Có điều lúc đó Luyện Sư tai thính mắt tinh, thân thể nhẹ nhàng, người luyện võ thông thường càng khó đánh lén, tránh né thì triển đạo pháp hơn. Thậm chí có thể uy hiếp đến người luyện võ Cực Biến cảnh...

- Cường khí mãnh liệt của người luyện võ tuy có thể khắc chế đạo pháp cao cường, thế nhưng nghe nói chưa đạt đến cảnh giới Tông Sư sau Cực Biến, đối mặt với một Pháp Sư tay không cũng có thể tạo ra pháp thuật thì cũng sẽ thất bại thảm hại.

- Từ đó có thể thấy, cái nghề đạo sĩ này vẫn vừa cao vừa giàu lại đẹp trai hơn, khiến thị không có tiền đồ...

Ngô Minh thở dài một tiếng.

Hắn biết thế giới Đại Chu suy cho cùng không phải là một trò chơi, cũng không có cái thứ gọi là cân bằng.

Người tu đạo ngay từ khi bắt đầu đã vượt qua người luyện võ. Cấp bậc khởi điểm không giống nhau chính là tàn khốc như vậy đấy!

- Chỉ có điều... tiền nào của nấy. Muốn tu luyện đạo pháp, tiêu hao quả thật rất khủng khiếp...

Ngô Minh chỉ mới xem qua các vật liệu cần có để tu luyện “Hoàng Đình Âm Phù kinh” cũng như các loại thuốc dẫn, phương pháp luyện đan được đăng sau thôi, tim nhỏ đã có chút run rẩy.

Văn nghèo võ giàu, tu pháp phá nhà quả không phải là một câu nói đùa.

- Số điểm thành tích còn dư lại sau mấy lần chi tiêu trước đó để mang ra vũ khí pháp thuật, bùa sấm sét, phiên dịch phương pháp luyện công cũng đủ để bổ sung đầy đủ phần dành cho Pháp Sư trong Âm Phù kinh. Giữ lại đến bây giờ cũng chỉ vì việc này...

Ngô Minh ghi nhớ từng phương pháp luyện công đầu tiên sau đó thu lại “Hoàng Đình Âm Phù kinh” và bản phiên dịch mang theo bên người. Sau đó mới gọi Ngô quản gia vào, mở ra một tờ danh sách: "Hàng tết là do người thu mua phải không? Xem xem nếu mua thêm những thứ này thì cần bao nhiêu?"

Ngô quản gia nhận lấy rồi nhìn qua thì thấy các loại khoáng thạch như đan sa, hùng hoàng, phèn chua, tảng thanh, đá từ và một vài vị thuốc. Tuy trong lòng cảm thấy kinh ngạc nhưng vẫn không động đậy, chỉ đến lúc nhìn số lượng phía sau mi mắt mới giật giật: "Nếu mua đủ số lượng thiếu gia cần thì ít nhất cũng mất năm trăm lượng bạc!"

- Ủ, ta viết một mẫu giấy nhắn, người đến kho phòng lĩnh tiền rồi mau chóng mua về đây... À còn nữa, số ngọc thượng hạng kia không cần bán nữa, tất cả đều giữ lại!

Sau khi đuổi Ngô quản gia đi, trên mặt Ngô Minh lại lộ ra một nụ cười khố.

Đây mới chỉ là những thứ thuốc phối thông thường thôi đó, những thứ hiếm có thật sự hẳn cũng chẳng hy vọng có thể bảo Ngô quản gia đi gom về mà chuẩn bị trao đổi ở trong Chủ Thần Điện.

...

Ban đêm mấy ngày sau đó.

Bên ngoài ánh sao rục rỡ, Ngô Minh lại ở trong phòng tập trung tinh thần canh chừng một cái lò nhỏ.

Phía dưới lửa cháy hừng hực, thứ dùng để đốt chính là loại than làm từ đầu thú tóc bạc thượng hạng, thậm chí còn chẳng có khói mảy.

Ngô Minh nhìn chăm chăm vào cái lò, thỉnh thoảng mở ra rồi bỏ thêm vài vị thuốc vào trong.

- Chủ dược thần dược tá dược sứ dược phối hợp với nhau, lò này cũng sắp hoàn thành rồi! Nếu như lại không thành công nữa thì mấy thứ bỏ vào trước đó đều đổ sông đổ bể hết...

Thứ hãn đang luyện lúc này chính là đan dược chuyên hỗ trợ mở ra biến ý thức được ghi chép trong Âm Phù kinh, là một phương thuốc khá quý trong tu luyện đạo pháp.

Cái giá phải trả sau khi phối một đợt thuốc không hề nhỏ. Nếu không phải giá cả nguyên liệu ở trong Chủ Thần Điện rẻ hơn thuốc thành phẩm nhiều thì mấy lò thuốc bị Ngô Minh làm hỏng lúc trước có thể khiến hãn phá sản hoàn toàn.

Vừa qua giờ tý ba khắc, một mùi thơm bỗng từ trong lò bay ra khiến sắc mặt Ngô Minh lập tức lộ vẻ vui mừng: "Thành công rồi!"

Mở lò ra thì thấy từng viên đan dược hình thù như quả trứng chim, óng ánh long lanh tỏa ra từng tia sáng rực rỡ như ngọc.

- Ngũ Thạch Phản Minh Tán là đan dược phụ trợ cho quá trình đột phá trong tu đạo. Có thể ổn định biến ý thức, thức tỉnh ánh sáng trong tâm hồn, vô cùng hiếm thấy. Mới bắt đầu tu luyện đã sử dụng có thể coi như một con đường thẳng cấp khá xa xỉ... Mỗi tội mình không có tích lũy trong con đường tu đạo, lại càng không có nhiều thời gian để mài nhẵn. Công pháp tu đạo không đủ, dùng đan dược để tích lũy cũng hơi qua loa thì phải...

Lúc này hãn cũng không dám chạm trễ mà liền dùng một cái muôi bằng ngọc vớt đan dược ra, sau đó bỏ vào trong vài cái bình ngọc được bịt

kín rồi mới thở ra một hơi.

Phải dùng đồ làm bằng ngọc là do thuốc này tương khắc với ngũ hành. Tuy vẫn chưa đến mức độ “gặp vàng là bị tổn thương, gặp gỗ là bị đốt cháy”, thế nhưng tiếp xúc lâu thì tác dụng của thuốc cũng sẽ bị giảm đi rất nhiều.

- Xa xỉ quá đi... chỉ tính mấy loại dược liệu từ khắp bốn phương, còn yêu cầu nghiêm khắc đối với thời tiết, phân lượng, thuộc tính trong thang thuốc này e là chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể phối được...

Sau khi cất kỹ thuốc xong, Ngô Minh trước tiên là ổn định lại tinh thần rồi mới ngồi xếp bằng, lấy ra một cái bình ngọc rồi đổ viên đan dược trong đó ra, khẽ chọc thủng tấm màng mỏng bên ngoài.

Viên thuốc này không ngờ lại có hình dáng giống quả trứng gà, ánh sáng chớp lóe, chảy ra từng giọt nước thuốc màu bạc.

Ầm!

Ngô Minh ngậm nó vào dưới lưỡi, một cảm giác như bị điện giật lập tức lan ra toàn thân.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 44: Chi Điểm

Sau khi đan dược vào miệng, Ngô Minh mới nhận ra mình có chút bất cần.

Ngũ Thạch Phản Minh Tán này được ghi chép một cách trân trọng trong “Hoàng Đình Âm Phù kinh”, lại phải bỏ ra số tiền lớn như vậy mới phối được, công hiệu sao có thể bình thường được chứ?

Cho dù là đối với Luyện Sư hay Pháp Sư thì cũng đều có một tác dụng nhất định.

Hắn chỉ là người mới bắt đầu đã uống đan dược, dược tính quá mạnh sẽ gây ra trở ngại lớn.

Lúc này hắn cảm thấy một luồng khí khô nóng cuộn cuộn không dứt tuôn trào trong cơ thể, xuyên qua toàn thân và lục phủ ngũ tạng, khiến hắn gần như muốn nhảy dựng lên múa may quay cuồng.

Loại thuốc này tuy không phải là tiên dược, một người bình thường uống vào nhất định sẽ nổ tung mà chết. Ngay cả một người tu đạo bình thường quả thật vẫn có chút không chịu nổi.

Ngô Minh chỉ mặc một cái áo mỏng, lúc này hơi nóng bốc lên, vậy mà cũng hơi đổ mồ hôi.

- Nếu bây giờ mà đứng lên, tùy ý thay đổi hay chạy nhanh đi thì khi thuốc phát huy công hiệu, chỉ sợ dược tính quá mạnh sẽ khiến nguyên khí bị tổn thương nghiêm trọng!

Ngô Minh nghĩ ngợi thấu đáo rồi dùng hết sức bình sinh để khắc chế.

Đương nhiên, trước khi hãn uống đan dược cũng đã có sự chuẩn bị và nền tảng để dựa vào, đó chính là tu vi võ công!

Người bình thường không thể chịu được dược tính của thuốc này, thế nhưng hãn lại có cơ thể Tiên Thiên, gượng ép cũng có thể bảo vệ Linh Đài (1) được thoải mái.

Lúc này hãn mạnh mẽ áp chế, nhắm đọc Hoàng Đình, vận hành Âm Phù đạo pháp để khóa luồng khí nóng lại. Từ đan điền men theo cột sống, mạch Nhâm Đốc lên thẳng đến huyết Thiên Linh rồi nối liền với não bộ.

Người người đều có biến ý thức, có điều trước khi được khai phá thì vẫn chỉ là một mảng hỗn độn mơ hồ.

Đạo sĩ khai mở biến ý thức chính là dùng ánh sáng chiếu rọi, trở thành cội nguồn của pháp lực.

Tuy rằng con đường tu luyện võ thuật và đạo pháp không giống nhau, thế nhưng một số phương pháp vẫn có điểm tương tự.

Lúc này Ngô Minh canh giữ chặt chẽ Linh Đài, mặc cho luồng khí nóng đi qua não bộ rồi lại chuyển hóa từ nóng sang lạnh, dường như có một tia khí mát mẻ tuôn trào trong biến ý thức.

Trong mảng hỗn độn mơ hồ ẩn giấu một tia sự sống đang rục rịch trôi dạt.

Ngô Minh cuối cùng cũng thu lại dáng dấp mà người ngoài nhìn vào thì thấy giống hệt một con tôm luộc lớn, hóa thành vẻ bình tĩnh trầm ổn.

Ánh trăng dần lặn mất, mặt trời đã mọc ở đằng đông.

Thấm thoát một đêm đã trôi qua.

Lúc này, Ngô Minh đang ngồi xếp bằng đột nhiên mở mắt, một tia sáng xẹt qua trong con ngươi rồi lại biến mất.

- Quả là sống động như thật...

Hắn sờ sờ đầu lông mày, lộ ra vẻ mừng rỡ: "Bây giờ mình ngồi thiền đã có thể cảm nhận sâu sắc được một tia sáng sinh động trong biến ý thức... Công hiệu của Ngũ Thạch Phản Minh Tán quả nhiên phi thường. Tuy rằng bất kì loại thuốc nào cũng chỉ phát huy tác dụng tốt nhất ở lần uống đầu tiên, thế nhưng mấy viên còn lại chắc cũng đủ để giúp mình mở ra biến ý thức!"

- Cứ cho là vào được đạo quán, nhiều lắm thì cũng chỉ có thể làm một đệ tử ngoại môn chuyên lo chuyện vật vãn. Chỉ khi thật sự khai phá được biến ý thức mới có thể xem như vào được cửa, trở thành một đệ tử nội môn được sư phụ truyền dạy...

- Thế nhưng hiện giờ mình chỉ cần dùng một tháng đã đuổi kịp tiến độ rồi!

Ngô Minh hơi nhếch mép khẽ cười.

Trở thành một đạo sĩ thu được bùa đương nhiên không phải một việc đơn giản. Theo như Ngô Minh được biết, đệ tử trong đạo quán có người bị kẹt lại cảnh giới này mấy năm thậm chí là mấy chục năm. Cả đời không bước vào được cánh cửa tu đạo cũng có cả đống.

Mà Đạo gia vì vậy cũng chuyên khai phá ra đủ các loại bùa phép như bùa Thái Thượng Tam Ngũ Đô Công Kinh, bùa Thái Thượng Chính Nhất Minh Uy Kinh, bùa Bát Quái Hộ Thân, bùa Trừ Tà Thần, bùa Tứ Bộ Cấm Khí, bùa Bảo Mệnh Trường Sinh... để đốt cháy giai đoạn.

Chỉ có điều dùng bùa để mở ra biến ý thức là hành động bất đắc dĩ, về mặt tiềm lực thì còn thua kém những người tự mình khai phá được. Những

người đó được xưng tụng là hạt giống tu đạo chân truyền “có thiên phú về bùa phép”.

Thậm chí những bùa phép này cũng không phải cứ muốn là có được.

Theo Ngô Minh được biết, bùa phép mà đạo quán Vân Bình truyền thụ chính là bùa Cửu Phượng Phá Uế. Năm năm mới có ba danh ngạch, đều phải đánh nhau võ đầu mới giành được.

Ngô Tinh sau khi gia nhập đạo quán thì dùng ba tháng để tự mở ra biến ý thức, có thiên phú về bùa phép nên danh tiếng mới vang dội, được xem là một hạt giống chân truyền mà dốc lòng bồi dưỡng.

- Ủ... Nếu so với Ngô Tinh tử thì mình đây chính là gian lận. Có điều đạo lớn ba ngàn, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì dựa vào vật ngoài thân cũng đâu to tát gì lắm? Chỉ là công lực và đạo hạnh của mình tăng nhanh như vậy, tâm tính tu đạo cũng phải tăng theo, nếu không căn cơ không vững thì cũng hơi phiền... Chắc phải bình tâm lại, đọc thêm nhiều sách đạo để tu thân dưỡng tính mới được...

Ngô Minh nhìn mây đen phía chân trời, chột thờ dài một tiếng.

Lúc này từng hạt tuyết lớn nhẹ như lông ngỗng tơ liễu rơi xuống ở đằng xa, trong chốc lát đã nhuộm trắng cả mặt đất. Không gian như được bao phủ bởi một tấm áo bạc trắng, khung cảnh xơ xác tiêu điều ập thẳng đến...

...

Niên hiệu Bình An năm thứ tư, ngày ba mươi tháng chạp.

Trong tiếng pháo báo hiệu một năm đã qua đi. Gió xuân đưa hơi ấm vào trong chén rượu Đồ Tô. Ánh bình minh chiếu rọi muôn nhà vạn ngõ. Nhà nào cũng thay thẻ đào mới để đón bình an.

Thế giới này cũng có Tết Âm Lịch - một ngày lễ cổ truyền của Đại Chu, cũng không khác lắm so với kiếp trước của hắn.

Thậm chí còn có một loạt các phong tục như thay thẻ đào, đốt gậy trúc, uống rượu Đồ Tô. Toàn bộ ụ bảo vệ từ trên xuống dưới đều tràn trề không khí ồn ào náo nhiệt khiến Ngô Minh cũng không khỏi có chút hoài niệm.

Cũng trong ngày hôm nay, Ngô Tinh ở trong đạo quán đã lâu cũng sắp trở về nhà.

- Mau lên một chút, quét dọn cho sạch sẽ vào. Nếu đại tiểu thư không hài lòng thì các người cứ coi chừng đấy!

Mới sáng sớm, toàn bộ ụ bảo vệ đã bắt đầu hành động. Ngô quản gia lại càng oai phong hơn, bận trong bận ngoài, thỉnh thoảng lại có tiếng răn dạy trách mắng truyền đến.

- Xem ra trong đạo quán quả thật có rất nhiều việc phải lo. Nghe nói tỷ tử mới được thăng chức, đến giờ vẫn bận rộn...

Ngô Minh chỉ riêng võ công thôi đã luyện đến cảnh giới nóng lạnh bất xâm, lúc này chỉ mặc thêm một cái áo choàng lớn, đầu đội mũ bạc, tay áo khẽ lay động trong gió. Lại do đọc nhiều sách đạo nên có tư thái khoan thai bình tĩnh mang theo hương vị thoát tục khiến nha hoàn bên dưới nhìn mà ngơ ngẩn.

- Đường đi lối lại cũng phải dọn dẹp sạch sẽ, trồng thêm vài cây mai trong vườn nữa, Tình tử rất thích như vậy...

Hắn tiện thể nhắc nhở Ngô quản gia vài câu rồi chợt nhìn thấy một bóng người, không khỏi ngần ra: "Người lạ đây!"

- Thiếu gia!

Lý Tú Vân mặc áo hồng cài trâm bạc, khuôn mặt tròn đỏ rục tiến lên cung kính hành lễ, rồi lại như có chút căng thẳng mà nắm chặt vạt áo: "Thiếp muốn đến giúp đỡ..."

- Ủ! Nếu như cô không ngại thì năm nay có thể cùng đón năm mới với chúng ta, cũng náo nhiệt hơn một chút!

Ngô Minh khẽ cười rồi nói. Hẳn có phái người giám sát cô gái này, thế nhưng cũng không phát hiện ra vấn đề gì, đương nhiên phải tỏ ra thân thiện một chút.

- Được!... À không, đa tạ thiếu gia!

Vừa nghe xong, trong mắt Lý Tú Vân chợt hiện ra một tia vui mừng, suýt nữa hí hửng mà quên luôn cả lễ nghĩa.

- Xe ngựa của tiểu thư đã đến rồi ạ!

Lúc này lại có một tên gác cổng chạy vào bẩm báo, Ngô Minh lập tức chạy nhanh ra đón.

Lý Tú Vân vốn cũng muốn cất bước, sắc mặt đột nhiên trở nên ảm đạm rồi chậm chậm lui xuống.

- Đại tiểu thư, thiếu gia đích thân ra đón người kìa!

Trên xe ngựa, một nha hoàn có chút nhan sắc đang yêu kiều cười khẽ bước xuống, nhìn thấy Ngô Minh thì cười hành lễ, nói với người đang ngồi trong xe ngựa.

Ngô Minh đương nhiên nhận ra đây là nha hoàn bên cạnh tỷ tỷ, tên là Tuyết nhi.

- Con khi bướng bỉnh như đệ giờ cũng học được cấp bậc lễ nghĩa rồi, quả là hiếm thấy nha!

Rèm xe vén lên, hiện ra bóng dáng xinh đẹp tuyệt trần của Ngô Tinh. Tuy mặc trang phục tu đạo nhưng vẫn không dấu được nhan sắc, áo khoác bên ngoài càng tôn thêm vài phần khí khái anh hùng hùng hực.

- Tỷ tỷ vất vả rồi. Trước kia tiểu đệ ngu dốt nên mới chậm chạp đến giờ, mong tỷ tỷ đừng trách mắng!

Ngô Minh tiến lên phía trước đỡ, thấy Ngô Tinh như ngẩn người rồi lập tức lờm hẩn một cái, mang theo vẻ mặt vui mừng rồi chậm chậm xuống xe.

- Xin chào đại tiểu thư!

Lúc này đám người Ngô quản gia, Phong Hàn đều hành lễ. Ngô Minh cầm tay Ngô Tinh đi vào trong ụ bảo vệ, tùy ý nói hết những hành động gần đây của hắn.

- Ủ, xây trường học, huấn luyện hương dũng đều là việc đúng đắn cần làm để căn cơ được vững chắc...

Đến sảnh chính, Ngô Tinh cởi áo khoác ngoài, giũ giũ tuyết đọng bên trên, mắt phượng lại như mang theo một tia hài hước nói: "Có điều... văn võ kết hợp, đệ đệ ngươi chẳng lẽ muốn làm giao long? Tranh giành thiên hạ?"

Phụt!

Ngô Minh phun ra một ngụm trà, sứt chút nữa ngã lăn trên mặt đất: "Tỷ... Tỷ nói gì cơ?"

- Ha ha!

Nhìn thấy dáng vẻ này của Ngô Minh, Ngô Tinh lại cười không kìm lại được: "Ta lừa đệ thôi, nhìn xem đệ bị dọa thành cái dạng này quả là thú

vị!"

Sau đó sắc mặt lại trở nên nghiêm túc: "Những người tu đạo như chúng ta đã ra khỏi tam giới, không thuộc ngũ hành. Vương quyền nơi trần tục, thế sự xoay vần đều là những cửa ải, không để ý tới là được! Nếu không thì vĩnh viễn không thể thành công!"

- Đa tạ tỷ tỷ chỉ bảo!

Ngô Minh nghe xong chỉ cảm thấy trong lòng chấn động lớn. Tích lũy công pháp tu đạo mấy ngày nay dường như chỉ thiếu một bước là có thể phá tan cửa ải, mở ra biển ý thức. Hắn lập tức nói lời cảm tạ rồi lại chột giật mình: "Tỷ tỷ người nhìn ra rồi!"

- Toàn thân đệ linh khí dồi dào, mầm sáng nảy sinh, đó là công pháp tu đạo. Tâm tính cũng đã được mài nhẵn đến đỉnh điểm, chỉ thiếu một bước là có thể đạt đến cảnh giới mở ra biển ý thức. Ta đương nhiên nhìn ra được!

Trong mắt Ngô Tinh như có khí đỏ lóe lên: "Ta vốn muốn tìm cho đệ hai bộ phương pháp luyện công, nhưng không ngờ đệ đã tự mình tìm được, hơn nữa còn là chính tông của Đạo gia. Đây là phúc đức của bản thân đệ!

- Hiện tại đệ đang luyện "Hoàng Đình Âm Phù kinh" lấy được trên người Thanh Bình đạo nhân của Chu gia, tỷ tỷ mau nhìn xem...

Ngô Minh vô cùng thần nhiên đưa Ngân Triện Ngọc Thư ra.

- Chu gia? Mà kiếm của Ngô Tinh nhếch lên mang theo một luồng sát khí, sau đó mới nhận lấy rồi tỉ mỉ xem xét, lộ vẻ xúc động nói: "Được! Phương pháp luyện công này cũng không kém hơn của ta nhiều lắm, đáng tiếc chỉ có một nửa... Sau này có tìm được quyển tiếp theo hay không phải dựa vào duyên phận phúc phần rồi!"

- Tỷ tỷ hình như không kinh ngạc lắm thì phải? Cũng không hỏi bí mật của đệ à?

Lần này Ngô Minh mới cảm thấy ngạc nhiên.

Bất kỳ ai có sự biến hóa như thay da đổi thịt như vậy đều sẽ rất đáng nghi.

Mà hắn đã sớm dựa vào ký ức của tên công tử bột lúc trước mà chuẩn bị tốt lời giải thích, có thể nói là không có một sơ hở nào.

Thế nhưng không ngờ Ngô Tinh lại mang dáng vẻ chẳng nghi ngờ gì.

- Tư chất, tâm tính tu đạo của đệ bình thường, có thể tăng tiến vượt bậc đến mức độ này đương nhiên là có cơ duyên của chính mình!

Ngô Tinh lại mỉm cười: "Chắc đệ cũng biết, từ sau khi tăng tiến vào cấp bậc Pháp Sư, tỷ tỷ đã có được linh cảm, thậm chí có thể bói toán cho người khác. Nếu đệ đã là đệ, linh hồn không có vấn đề thì còn gì để nói nữa chứ? Phúc phần duyên phận của đệ càng sâu ta chỉ có thể càng vui mừng!"

Ngô Minh nghe thấy lại có chút xấu hổ thẹn thùng.

Nếu không dựa vào cái đuôi vàng Chủ Thần Điện, có nó giúp đỡ che giấu thì chỉ sợ lúc này mình đã bị vạch trần, chết thảm không nở nhìn rồi.

- Lần này tỷ tỷ quay về còn có một việc quan trọng muốn dặn dò đệ!

Ngô Tinh lại cười nói hai câu, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, chắp tay nhìn tuyết rơi bên ngoài: "Ta được viện trưởng đề bạt, chọn làm cao công. Ngày mừng hai tháng hai năm sau sẽ phải đến kinh thành tham dự hội Long Môn, lành dữ khó đoán."

- Tỷ tỷ có lẽ đã biết hội Long Môn lần này vô cùng nguy hiểm, còn bị gia tộc lớn trong quận nhắm vào. Có thể tạm thời tránh né mũi nhọn được

không?

Ngô Minh lập tức cau mày.

Nếu như Ngô Tinh xảy ra chuyện gì, đừng nói đến bản thân có chịu được hay không, mà ngay cả Chu gia cũng sẽ chẳng còn gì phải kiêng kị nữa.

***

(1) Huyết Linh Đài: Huyết nằm ở sau tim (ở dưới đốt xương sống thứ 6), khi khom lưng nơi căng rộng và gù hơi cao thấy rõ.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 45: Mở Ra Linh Nhân

- Ta đương nhiên biết rõ!

Trong mắt Ngô Tinh phát ra tia sáng long lanh: "Lòng ta mơ hồ có cảm giác, lần này chính là kiếp nạn trên con đường tu hành của mình!"

Sau đó lập tức lạnh lùng cười: "Cho dù gặp trở ngại thì sao chứ? Tự mình một kiếm chém đứt là được!"

Vừa dứt lời, từ chân trời truyền đến tiếng sấm rền vang.

Gió tuyết bên ngoài như ngưng tụ lại, nữ quan trong phòng tóc mây bồng bềnh, tư thái yếu điệu, thấp thoáng dáng vẻ thiên tiên thoát tục khiến Ngô Minh cũng không khỏi ngẩn người trong tích tắc.

- Hội Long Môn này rốt cục là cái gì?

Ngô Minh nói xong mới chợt nhận ra mình đang thất lễ, lập tức tăng hăng một tiếng rồi chuyển chủ đề.

- Hội Long Môn...

Nét ửng đỏ xẹt qua trên mặt Ngô Tinh rồi biến mất, nghĩ một lúc rồi nói: "Đệ cũng biết quận Sở Phượng của chúng ta có một con sông tên là Nộ Long, trải dài ba trăm dặm, hội họp với mạch nước của quận Sở Phượng rồi cuối cùng chảy ra biển lớn phải không?"

- Có nghe nói sơ qua...

Ngô Minh xấu hổ, tên công tử bột lúc trước chẳng biết tí gì về địa lý nhưng lại từng nghe tên con sông Nộ Long này.

- Sông Nộ Long này là một nhánh của long mạch lớn Thiên Hà ở nước ta, sức nước khi chảy qua eo Long Môn thì đột nhiên chậm lại, bởi vậy mới có thể tạo phúc cho vạn dân... Chỉ có điều trăm năm về trước con sông Nộ Long này vẫn còn cuộn trào mãnh liệt, thỉnh thoảng gây hại cho bách tính thường dân, làm ngập lụt cả ngàn dặm! May mà quận thủ khi đó là Vương Trung đã phá núi lấy đá, dựa vào eo sông để xây đập chắn nước. Sau đó lại bắt giết thủy yêu, lập bia trấn thủ mới khiến ba trăm dặm dưới hạ du có thể kiểm soát được hạn hán lũ lụt, dân chúng không còn bị đói, trở thành một nơi giàu có đông đúc... Mọi người biết ơn, lập sinh từ cho Vương Trung. Người này sau khi mất cũng rất linh thiêng, trở thành thành hoàng của quận Sở Phụng, âm uy hiển hách...

- Hội Long Môn có liên quan đến việc này sao? Ngô Minh hỏi.

- Không sai! Dưới chân tấm bia công đức do thái thú Vương Trung lập nên thật ra còn trấn áp một con mãng xà trắng, đã có bề ngoài của giao long! Ngô Tinh cuối cùng tiết lộ một bí mật lớn động trời: "Con mãng xà này là con cháu của con thủy yêu năm đó. Từ xa xưa mãng xà sau năm trăm năm sẽ hóa thành giao long. Nghe nói con rắn này đã có một sừng, có bề ngoài của giao long, đã vậy lại còn có duyên phận với mạch nước sông Nộ Long nên không thể giết. Thế nhưng giao long một khi thoát được, nước sẽ tràn ra cả trăm dặm, dân chúng lầm than. Nếu đã không thể giết lại không thể thả, vậy chỉ còn cách trấn áp!"

- Năm đó Vương Trung mượn mệnh số của triều đình và sự giúp sức của nhiều kỳ nhân dị sĩ lập nên bia công đức, trấn áp rồi nhốt con mãng xà trắng lại. Các đạo chính thống cứ cách một khoảng thời gian lại tổ chức cúng bái hành lễ, bổ sung pháp lực mệnh số cho phóng ấn, lâu dần hình thành thông lệ. Đây chính là nguồn gốc của hội Long Môn!

- Lần này con đường tu hành của ta có bước tiến mạnh mẽ, được đề bạt làm cao công chính là để đi trấn áp mãng xà, hay có thể gọi là giao long trắng. Không chỉ là rèn luyện mà còn coi như một phần công đức!

- Thì ra là vậy!

Ngô Minh gật đầu, trong lòng lại có chút khiếp sợ: "Nói thẳng ra hội Long Môn chính là một lần cúng bái để trấn áp yêu quái quy mô lớn. Chỉ có điều không ngờ lại thật sự có giao long, cái thế giới này..."

- Con thủy yêu năm đó chẳng lẽ là một con nghiệt long? Có điều người phạm giết rồng có rất nhiều điều kiêng kỵ, do vậy mới gán cho nó cái danh thủy yêu?

Lúc này trong lòng hắn có chút lo lắng, hỏi: "Lần này... quả thật không nguy hiểm sao? Con rắn trắng kia có thể phá bỏ phong ấn mà bay ra không?"

- Đương nhiên không thể!

Ngô Tinh rõ ràng rất tự tin: "Đây chỉ là một cơ hội cho thế hệ sau rèn luyện mà thôi, có thể nguy hiểm đến mức độ nào chứ? Duy trì củng cố phong ấn vẫn là việc của những tiền bối tu hành và thành hoàng. Chúng ta đi là vì phần thưởng của quận khá là hậu hĩnh, hơn nữa còn lấy được công đức của trời đất, cũng xem như một công việc béo bở. Tỷ tỷ của đệ không biết phải đánh bại bao nhiêu đối thủ mới cướp được cái công việc này đấy! Bởi vì đây là kiếp nạn của ta, nếu trốn tránh tương lai sẽ liên lụy càng rộng, gây họa càng sâu!

- Xem ra cũng chỉ có thể binh đến nước chặn, nước đến đất ngăn mà thôi. Cùng lắm thì đến lúc đó cũng đi quận phủ một lần, dù sao cũng không thể để Ngô Tinh gặp bất trắc gì...

Lúc này tuy trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, nhưng trên mặt lại không để lộ chút gì, cười nói: "Tỷ tỷ công việc bận rộn, khi về lại vừa đúng dịp. Đêm mai là trừ tịch, nhất định phải uống nhiều hơn hai chén!"

- Trừ tịch?

Ngô Tinh như có chút hoài niệm: "Người xuất gia tu đạo, cũng không biết còn có thể nhìn khung cảnh náo nhiệt cùng sự phồn hoa chốn trần thế này được bao lâu..."

Ngô Minh chợt lạnh trong lòng. Hắn biết Ngô Tinh đạo pháp tinh thâm, cũng có chút dự cảm không lành mới tức cảnh sinh tình như thế. Hắn nói: "Vừa nhắc đến điều này, đệ lại nhớ lúc nhỏ vào đêm trừ tịch thường gói bánh sủi cảo nhân thịt lợn, mỡ chảy nóng hầm hập, thơm ngon vô cùng. Đệ còn thường cướp của tỷ nữa..."

- Cái này mà đệ cũng nhớ được...

Ngô Tinh lườm Ngô Minh một cái, khuôn mặt lại như trăm hoa đua nở, lộ ra nụ cười rung động lòng người.

...

Đêm khuya.

Ngô Minh đang ngồi xếp bằng trong tĩnh phòng, sắc mặt kiên nghị,

- Hôm nay Tinh tỷ nhắc nhở rất đúng! Trước kia mình có đan dược trợ giúp, lại lo căn cơ không vững vàng. Biến ý thức rất dễ hỏng, từng bước từng bước đều phải vô cùng cẩn thận nếu không sẽ mất đi cái tâm tu hành tăng tiến vượt bậc!

Một câu nói của hạt giống chân truyền lúc này như vén lên màn sương mù dày đặc, Ngô Minh trong chớp mắt giống như hoàn toàn lĩnh ngộ mà

thừa thắng xông lên. Trước tiên uống ba viên Ngũ Thạch Phản Minh Tán vào bụng sau đó im lặng nhắm mắt lại.

Trong tích tắc một luồng khí nóng mạnh mẽ hung ác hơn bình thường rất nhiều lập tức hình thành, bị chèn ép nhắm thẳng đến Tổ Khiếu giữa hai mắt và não bộ.

Trong biến ý thức, hỗn độn cuộn trào mang theo cảm giác nứt vỡ mãnh liệt.

Nếu là bình thường khi gặp phải tình huống này, Ngô Minh sẽ không dám làm bừa mà dừng tay luôn, làm tan đi công hiệu của thuốc.

Thế nhưng bây giờ hãn lại cắn chặt răng, để mặc cho biến ý thức đau đớn như sắp nứt ra, thúc giục luồng khí nóng hóa thành băng lạnh dội xuống.

- Mau... mở ra cho ta!

Ầm!

Một cảnh giới nào đó giống như trong chớp mắt bị phá vỡ, trạng thái hỗn độn mờ mịt dần dần rút lui, mở ra một tầng ánh sáng.

Tuy chỉ là một khoảng nho nhỏ ở chính giữa, thế nhưng Ngô Minh lại chợt có một loại cảm giác kỳ diệu, giống như tinh thần đang dần dần biến hóa: "Biến ý thức đã mở ra rồi!"

Lúc này hãn đã chính thức tiến vào cấp bậc địa vị của một người tu đạo, có thể xưng là đạo sĩ được rồi!

Mà linh thức pháp lực sẽ tự nhiên sinh ra, có thể tu tập đạo pháp, không cần tiêu hao tinh nguyên khí huyết của bản thân nữa.

Có thể nói bước xong bước này là đã vào được cánh cửa tu đạo!

- Phù... chuyển nghề cũng không dễ dàng gì. Giờ mình cũng thành pháp gia rồi!

Ngô Minh tự giễu cười, sau đó lấy “Hoàng Đình Âm Phù kinh” ra đọc.

- Sau đạo sĩ chính là Luyện Sư... tu luyện năm dòng khí bên trong, hợp lại với ngũ tạng. Mỗi ngày đều phải hấp thu khí màu tím của mặt trời lúc mới mọc, nước bọt, mài nhẵn thân thể, xây dựng thành công nền tảng... Về mặt này mình có kinh nghiệm luyện võ, cơ sở của thân thể vốn đã cực kì có lợi thế. Tiến độ có thể không đến mức một ngày đi được ngàn dặm nhưng nhất định cũng sẽ khiến người khác vô cùng kinh ngạc!

- Biến ý thức cũng đã mở ra, vậy trước tiên có thể luyện vài pháp thuật nho nhỏ rồi, khả năng thích ứng với các loại hoàn cảnh trong nhiệm vụ cũng sẽ tăng lên đáng kể... Hơn nữa uy lực khi vận dụng các loại vũ khí pháp thuật và bùa chú cũng sẽ tăng thêm ba lần so với bình thường, kích phát cũng nhanh hơn nhiều!

Vũ khí pháp thuật và bùa chú vốn dùng để trang bị cho người tu đạo, đây là điều đương nhiên.

Ngô Minh suy tư một lúc, sau đó lấy cái hộp sắt ra. Bên trong ngoài một quyển “Thái Âm Luyện Thi pháp” ra thì còn có một quyển sổ chép tay.

- “Thái Âm Luyện Thi pháp” có quá nhiều hạn chế, hơn nữa trộm thi thể còn khiến trời đất oán giận, nếu bị phát hiện sẽ bị đánh thành yêu nhân... Hơn nữa, mình cũng không thể mỗi lần làm nhiệm vụ đều mang theo hai con cương thi chứ?

Ngô Minh tiếc nuối lắc lắc đầu, "Hơn nữa... luyện chế đồng thi thiết thi rất phiền phức, lại cực kì sợ sấm sét, hơi bị kìm chế. Trừ khi luyện thành kim thi... đáng tiếc pháp lực của mình còn lâu mới đủ!"

Với chút pháp lực nhỏ nhoi nông cạn của một kẻ mới khai mở biển ý thức như hãn thì quả thật khó lòng tu luyện được các loại đạo pháp có lực sát thương kinh người.

- Hay là vào trong Chủ Thần Điện đổi lấy một bộ nhi? Chỉ có điều điểm thành tích quý giá, ít nhất cũng phải giữ lại một chút để sẵn sàng đương đầu với nhiệm vụ tiếp theo...

Ngô Tinh đương nhiên cũng là một con đường, thế nhưng Ngô Minh biết đạo quán quản lý các loại đạo pháp rất nghiêm ngặt. Hãn không muốn khiến Ngô Tinh khó xử, phải gánh vác nguy hiểm trên lưng.

- Trong sổ chép tay của Thanh Bình đạo nhân cũng ghi chép một ít pháp thuật nhỏ trong thời gian hãn đi đây đi đó, hình như cũng có thể xem xét...

Ngô Minh nghĩ vậy, vội lật mở quyển sổ chép tay.

Thanh Bình đạo nhân là một tán tu (1), rất có thiên phú xem phong thủy. Dựa vào mấy trò lừa đảo và vận may mà lấy được mấy câu khẩu quyết chính tông. Lại cộng thêm sự tự tu luyện tự lĩnh ngộ của bản thân mà khám phá ra một vài thứ.

Những thứ khác thì thôi bỏ qua, Thanh Bình đạo nhân lại khá tự đắc về một phương pháp mở linh nhãn, rất quý trọng mà ghi chép lại.

- Thuật linh nhãn?

Ngô Minh cân nhắc một chút.

Thực tế trong tu đạo không thiếu phương pháp để mở linh nhãn, đều dùng để nhìn thấy ma quỷ, nối liền âm dương.

Thế nhưng Thanh Bình đạo nhân tự nhận phương pháp mở linh nhãn của hãn không chỉ nhìn thấy cõi âm mà còn có thể chiếu được số mệnh, phân tích phong thủy mộ phần, vậy quả thật là quá phi thường rồi.

- Tướng trong đạo thuật này gồm có ấn tướng, danh tướng, nhân tướng, gia tướng, mộ tướng, từ xem tướng cho người đến phong thủy long mạch, cộng thêm mệnh số của một quốc gia, luyện được một thứ là có thể áo cơm không lo. Thanh Bình đạo nhân dựa vào nó mà có được một vị trí trong Chu gia quả thật cũng không phải là vô căn cứ...

Khẩu quyết mà Thanh Bình đạo nhân ghi lại có chút đơn giản. Ngô Minh nghĩ thầm một lúc, sau đó từ từ nhắm mắt.

Pháp lực trong biến ý thức ngưng tụ lại, đột nhiên hóa thành một tấm bùa chữ.

Đây là nền móng của pháp thuật, đạo văn chính tông!

Đến khi hai mắt mở ra một lần nữa, trong con người nổi lên ảnh ngược của phù văn, xẹt qua từng tia ánh sáng.

- Đơn giản vậy thôi á?

Tuy chỉ là một pháp thuật nho nhỏ, thế nhưng thành công quá nhanh vẫn khiến Ngô Minh có chút không thể tin nổi.

- Cái thuật linh nhãn này... vậy mà lại luyện thành rồi?

Ngô Minh cảm thấy hơi khó tin, nhìn một vòng bài trí trong phòng nhưng chẳng thu được gì. Trong lòng chột động, hãn nhấc tay trái lên thì thấy nhãn Ô Kim phát ra từng tia từng tia ánh sáng.

Lúc này trong lòng xuất hiện ý nghĩ, hãn lấy một cái gương đồng ra rồi soi thẳng về phía mình.

- Đây là...

Chỉ thấy bên trong gương đồng có một thiếu niên thoạt nhìn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, mặt trắng nõn như ngọc, luồng khí trắng đỏ tập trung trên đỉnh đầu cuộn cuộn như sóng nước. Ngoài ra còn có một vòng ánh sáng bảo vệ toàn thân.

Ngô Minh có chút kinh ngạc: "Hơn nữa còn chưa từng có thứ gì bị hao hụt..."

Hắn đi ra phòng ngoài, ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm.

Chỉ thấy trên mặt đất mênh mông rộng lớn, từng tia từng luồng khí trắng từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ ập đến, tập trung phía trên ụ bảo vệ. Trong khung cảnh mờ mịt lại hóa thành màu đỏ thẫm, tiếp thêm sức mạnh cho hắn.

- Đây chính là dòng khí của địa mạch! Là sức mạnh mà hai ngàn mẫu đất tốt cùng hai trăm tá điền mang lại! Thấy vậy, Ngô Minh lập tức ngộ ra.

- Kỳ lạ, trong sổ chép tay không phải viết là “muốn nhìn ra khí, nghiêm ngẫm suy nghĩ, thấy được màu sắc rực rỡ... địa mạch dày đặc, âm thầm phân biệt, bệnh nặng ba tháng...”

Ngô Minh không khỏi nhớ lại lời kể của Thanh Bình đạo nhân.

Hắn đã từng xem tướng cho người khác, mỗi lần chỉ có thể xem được sơ qua, vô cùng mơ hồ. Duy chỉ có một lần duy nhất chọn mộ cho Chu gia, trước tiên đốt hương khấn vái, trai giới (2) tắm rửa ba ngày ba đêm mới dám ra tay. Vậy mà cũng chỉ thấy được địa khí sáng rực, chỉ vì muốn nhận rõ một đềm cát tường mà phí sức nhọc lòng, thậm chí còn bị long mạch dưới đất cản trở, bệnh nặng ba tháng.

Cho dù là vậy, trong sổ chép tay cũng vẫn lộ ra một tia tự đắc.

- Vậy mình thì được tính là gì?

- Chẳng lẽ là do thể chất của mình vượt qua người bình thường, lại đặc biệt hợp dơ với món pháp thuật này, hay là vì mắt của mình... biến đổi lạ thường?

Trong chớp mắt Ngô Minh nhớ đến nhắc nhở dành cho tông đồ của Chủ Thần.

- Có được tầm nhìn chân thực... Chẳng lẽ năng lực nhìn xuyên qua hư ảo còn có thể mang đến thế giới Đại Chu?

***

(1) Tán tu: Người tu đạo không gia nhập vào một môn phái nào mà tự mình tìm một nơi, một pháp thuật thích hợp để tu luyện.

(2) Trai giới: Thời xưa khi cúng quỷ thần, ăn mặc nghiêm chỉnh, bỏ hẳn mọi đam mê như không uống rượu, không ăn đồ mặn... để biểu thị sự thành kính.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 46: Vận Khí

- Chào buổi sáng Minh thiếu gia!

- Xin chào thiếu gia!

Mới sáng sớm, đám hạ nhân trong ụ bảo vệ Ngô gia lại phát hiện ra một thú vui mới của Ngô Minh.

Cho dù gặp ai cũng đều thích đánh giá người ta từ đầu đến chân, nhìn đến mức khiến đối phương phải sợ hãi.

Mấy cô nha hoàn đang mong ngóng được một bước lên trời làm phượng hoàng đương nhiên mặt đỏ tim đập, không ngừng hy vọng, lén lút bày ra dáng vẻ yếu điệu của mình. Những tên sai vặt khác thì lại thít chặt cúc hoa, xoắn xuýt lo lắng cho trình tiết của cái mông mình.

- Ừ... vận khí số mệnh đều bình thường cả... có điều vận khí trong ụ bảo vệ của Ngô gia ta dày đặc vô cùng, thế mà lại không có âm quý tà vật gì gì đó...

Lại không biết đám nam nữ này đang nghĩ gì nhiều. Thứ mà Ngô Minh đánh giá chỉ là vận khí số mệnh của họ mà thôi.

- Đều có màu trắng... chẳng lẽ màu trắng đại diện cho thường dân?

- Hơn nữa... ta nhìn hơn mười người liên tiếp đều không cảm thấy một mảy may gì, có thể thấy pháp thuật này tiêu hao cực ít...

- Càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là những hình dáng, màu sắc nhỏ nhất của vận khí cũng đều hiện ra rõ ràng trong mắt mình. Đây quả thật không còn là linh nhân nữa mà phải là thần nhân! Thiên nhân!!!

Tồn tại chính là hợp lí.

Nếu đã xác nhận thuật linh nhân của bản thân có hiệu quả phi thường, lại càng có khả năng là do Chủ Thần Điện tặng cho, Ngô Minh cuối cùng cũng yên tâm. Chỉ là để đảm bảo, hẳn vẫn sẽ đưa pháp quyết cho Ngô Tinh xem thử.

- Xin chào thiếu gia!

Vòng đến sân luyện võ, bọn người Ngô Thiết Hồ tiến lên hành lễ. Khóe mắt Ngô Minh giật giật: "Cuối cùng cũng thấy được vài người không giống bình thường rồi..."

Trong mắt hẳn, trên đỉnh đầu hai người Triệu Tùng và Ngô Thiết Hồ dày đặc thứ khí màu trắng, tạo thành một vòng tròn. Ngoài ra còn có vài tia màu đỏ thẫm, bên ngoài còn có luồng khí màu đen huyền quanh quần vương vít.

- Khí màu đen... chẳng lẽ là khí đặc trưng của quân đội, sát khí?

- Hơn nữa... cái tên Ngô Thiết Hồ này...

So với một hương dũng như Triệu Tùng mà nói, vận khí trên đỉnh đầu Ngô Thiết Hồ lại càng dày đặc hơn. Thậm chí còn có một tầng ánh sáng màu đen kỳ lạ giống như tương ứng với trời đất. Vận khí cũng gợn sóng không ngừng tạo thành trạng thái công kích, giống như muốn cắn nuốt mãi để trở nên ngày càng to lớn. So sánh thì thấy dòng khí đặc trưng của quân đội cùng sát khí quanh quần trên người kẻ này nhiều hơn gấp mấy lần Triệu Tùng.

- Thiếu gia có gì cần dặn dò không ạ?

Ngô Thiết Hồ đương nhiên không biết ngọn nguồn của hấn đã bị nhìn thấu, trông thấy trong mắt Ngô Minh lộ ra vẻ trầm tư suy nghĩ thì không kìm được mà hỏi.

- Không! Không có việc gì... các người cứ tiếp tục huấn luyện đi!

Vẫy tay cho hai người lui xuống, Ngô Minh nhớ lại tình trạng kỳ lạ của Ngô Thiết Hồ rồi lại có chút kinh ngạc: "Cái này gọi là gì nhỉ? Vận lớn trời ban? Sát tinh ứng mệnh?"

Hấn suy nghĩ trên đường, rồi đi đến bên ngoài phòng của Ngô Tinh: "Tỷ tỷ có ở trong không ạ?"

- Tiểu đệ có chuyện gì sao?

Cửa phòng không có gió mà tự mở, lộ ra bóng dáng yếu điệu của Ngô Tinh.

Lúc này cô đã cởi bỏ trang phục tu đạo và thay bằng váy áo cung đình, tóc mây bông bành dung nhan kiều diễm quả thật làm tăng thêm ba phần quyến rũ. Cô chấp tay đứng đó, ánh mắt dường như đang tập trung vào bức vẽ trên tường.

Ngô Minh nhìn thì thấy đó là một bức tranh cảnh trúc, sắc mặt hơi hơi đỏ lên.

Cảnh trúc trong bức họa vươn cao xanh tốt, chỉ được xếp vào loại trung bình. Khoảng trống bên cạnh còn có đề một bài thơ:

“Dương liễu xanh xanh, nước sông phẳng lặng. Có tiếng chàng trai hát hò trên sông.

Phía đông mặt trời mọc, phía tây trời lại mưa. Nói rằng không tạnh mà lại tạnh.”

Bức họa lúc này đã được trang hoàng cẩn thận, đến cả trục tranh cũng dùng gỗ tử đàn thượng hạng, thể hiện rõ sự yêu thích của Ngô Tinh với bức vẽ này.

- Hôm đó uống rượu say mới vẽ ra, tý tý đừng trêu chọc đệ nữa...

Ngô Minh sờ sờ mũi, cười khổ nói.

Kiếp trước hẳn nhớ được bài thơ này mới làm ra để trêu đùa Ngô Tinh. Không ngờ Ngô Tinh nhìn thấy lại thích vô cùng, nhất quyết đòi cho bằng được, lại còn trân trọng như thế.

- Quà mừng năm mới của đệ, ta rất thích!

Ngô Tinh lại chỉ cười một tiếng: "Cấu tứ của tiểu đệ có tiến bộ, bài thơ này lại càng có đạo vận!"

- Khụ khụ...

Ngô Minh đằng hắng một tiếng, "Lần này đệ đến là có việc muốn tìm tở. Cái tên Thanh Bình đạo nhân kia lần trước có để lại một phương pháp mở linh nhãn, trong đó nói có thể thấy được vận khí!

- Xưa nay phương pháp để nhìn ra vận khí tuy nhiều, thế nhưng những người có thể xem được vận khí vẫn rất đáng quý!

Sắc mặt Ngô Tinh có chút thay đổi, lập tức lại cười: "Cái tên Thanh Bình đạo nhân kia quả thật là tổng tài đồng tử (1) của đệ!"

Sau đó nhận lấy, vừa xem qua lại chột ngẩn người.

Sắc mặt cô trở nên nghiêm túc, một lúc sau mới thản nhiên thở dài: "Vẫn là ta quá xem thường người này, thật không ngờ hẳn không những có thể xem được vận khí mà còn thấy được địa khí... Bộ pháp thuật này đã không còn kém cạnh gì “Linh Tế Thông Minh Thần Nhân” của đạo quán Vân Bình nữa rồi, đều là một phần cống hiến...

- Có điều... vận dụng pháp thuật này hình như cũng không xem được rõ lắm thì phải! Ngô Minh cố tình tỏ ra phiến não nói.

- Vận dụng?

Ngô Tinh sững sờ, sau đó đánh giá Ngô Minh từ đầu đến chân một lần nữa, trên mặt mang theo vẻ vui mừng vô cùng: "Tốt lắm, đệ có thiên phú về đạo bùa, phá được cửa ải là có thể đến đạo quán lĩnh một phần văn thư của đạo gia. Nếu là người bình thường thì có thể thoát khỏi thân phận dân đen, được miễn lao dịch, đi đây đi đó qua ải qua trạm mà không cần công văn của quan phủ. Đáng tiếc, đối với đệ mà nói lại là vô dụng!"

- Cái từ vô dụng này dùng đúng lắm! Tiểu đệ vẫn thích ung dung tự tại hơn, không cần vô cơ lại bị kìm chế thêm!

Ngô Minh sờ sờ mũi.

- Một khi bước vào cánh cửa tu hành thì bản thân mình cũng không thể làm chủ được...

Ngô Tinh thở dài, cũng không nói thêm về chủ đề này nữa: "Đệ trong vòng một đêm có thể luyện thành công pháp thuật này, có thể thấy rất có thiên phú về mặt xem tướng số phong thủy..."

- Còn về việc không xem thấu đáo được, đó mới là điều bình thường. Dù sao... lượng vận khí là cái gốc của mỗi người, sao có thể tùy tiện lộ hết ra được chứ? Còn về tìm long mạch chọn huyệt mộ, lại càng phạm phải kiêng kỵ của trời đất, nhất định không được hời hợt xem nhẹ!

Nhìn thấy dáng vẻ cẩn trọng nghiêm túc này của Ngô Tinh, Ngô Minh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Có điều lúc này lòng hấn chợt động, âm thầm vận dụng pháp thuật rồi nhìn về phía Ngô Tinh.

Trong tích tắc, Ngô Minh chỉ thấy luồng khí cát tường màu vàng đỏ mờ mịt giống như kết thành đám mây, xung quanh như có một ngọn lửa bốc lên cùng một thanh kiếm nhỏ màu đỏ thẫm lúc ẩn lúc hiện, nhả ra nuốt vào vận khí.

- Đây là... quả thật còn to lớn hơn mình cả chục lần!

Ngô Minh cảm thấy vô cùng thán phục, ngay sau đó hình như lại thấy ở giữa đám mây khí màu vàng đỏ thấp thoáng một điểm màu xanh.

Vẫn muốn nhìn thêm chút nữa, hai con mắt lại đột nhiên đau đớn. Hấn biết tiêu hao đã đến cực hạn đành lặng lẽ thu về, vô cùng khiếp sợ: "Vị tỷ tử này của mình... quả thật là... trời sinh phi phạm! Cho dù mình, Ngô Thiết Hồ hay thậm chí toàn bộ ụ bảo vệ của Ngô gia cột lại thành một đồng thì chỉ sợ cũng sẽ không bằng được..."

- Đệ?

Ngô Tinh hình như phát hiện ra điều gì đó, lờm Ngô Minh một cái.

- Không có gì... Ngô Minh lại cười khan hai tiếng: "Long mạch dưới đất hay phong thủy trước hết bỏ qua một bên. Đệ lại thấy có hứng thú với số mệnh con người. Tỷ tử nói cho đệ nghe đi.

- Đệ còn muốn nghiên cứu cái này?

Ngô Tinh lại liếc mắt xem thường: "Vốn dĩ thuật xem khí này chỉ có thể tự luyện, không thể giúp đỡ. Mà chỉ cần thành công bước đầu, có thể

nhìn sơ qua cũng đã được xem như một người khác thường, được truy tìm cung phụng bằng mọi cách, không lo cơm áo... Nếu còn có thể đi sâu hơn nữa, nghiên cứu kỹ số mệnh thì có thể trở thành khách quý của chư hầu, tiết độ sứ!

- Nếu có thể chỉ ra địa mạch long mạch thật sự, thậm chí xem được thế cục mệnh trời thì sao? Ngô Minh tò mò hỏi.

- Người như vậy... đương nhiên phải giết! Nếu không thì làm gì còn chỗ cho người khác kiếm sống chứ? Ngô Tinh như cười như không lại khiến Ngô Minh rùng mình.

Hắn biết Ngô Tinh đây là đang chỉ nói với mình, thuật xem vận khí này có lợi không hại, thế nhưng thật sự tinh thông thì lại dễ gây ra họa lớn.

Thế nhưng tình huống của Ngô Minh thì khác, sau khi tìm đủ mọi cách để hỏi han rồi lại liên tục bảo đảm chỉ là tò mò mà thôi, nhất định sẽ không đi sâu vào, Ngô Tinh mới lộ ra vẻ mặt “dọa chết đệ”, suy ngẫm một lúc rồi chậm rãi nói:

- Mệnh trời địa mạch cho dù là người xem vận khí xem xong cũng sẽ bị cản trở. Ta cũng không hiểu nên sẽ không nói với đệ. Tỷ tỷ từng thấy một quyển thuật xem tướng trong kho sách cổ ở đạo quán có nói về nhân tướng, có thể giảng cho đệ nghe!

- Vận khí vận khí! Chữ “khí ” này thực tế chính là nói đến “khí quan”! Vận khí nói trắng ra chính là “khí quan kết hợp với vận may”!

- “Khí quan” trong đó chính là số mệnh và bản mệnh! Đại diện cho tiềm lực cao nhất của mỗi người!

- Còn “vận may” lại là những trợ lực bên ngoài, vận khí, là thành tựu sau này!

- Mỗi quan hệ giữa hai thứ này giống như nước và chén vậ. Số mệnh là chén, vận khí sau này là nước. Có số mệnh mà không có vận khí thì phí hoài cả một đời, thế nhưng vận khí dày đặc mà số mệnh lại không tốt thì lại như nước nhiều mà chén nứt, có tướng chết yếu. Chỉ khi khí mệnh phù hợp với nhau mới có thể đường hoàng bước lên con đường đúng đắn!

Ngô Minh cau mày::"Nếu nói như thế, chẳng phải chúng ta đều bị số mệnh kìm chế hay sao. Tương lai cần gì phải phấn đấu nữa, cứ dựa theo mệnh là được rồi?"

- Vận khí có thể tìm, số mệnh khó thay đổi. Thế nhưng cũng không phải không có cách đổi mệnh!

Ngô Tinh nói: "Vốn dĩ... một người có cố gắng cả đời, vận khí cũng khó mà đạt đến giới hạn trên của số mệnh, do vậy cũng không cần phải nói đến nữa. Thế nhưng nếu tính ra được thì cũng có phương pháp để đổi mệnh!

- Muốn đổi mệnh thì phải làm thế nào?

- Một trời hai đất ba phong thủy, bốn tích âm đức năm đọc sách! Ngô Tinh trầm giọng nói: "Sau đó tập hợp lực lượng của số đông, đi ngược lại mệnh trời, sau khi vượt qua kiếp nạn thì cũng xem như số mệnh đã được thay đổi!"

- Trong đó số mệnh bao gồm các loại như Tử Vi, Giao Long, Tinh Thần ứng mệnh, mà vận khí cũng có màu sắc, hình dạng khác nhau. Dựa vào năm loại phẩm hạnh mà chia ra, màu đen là hung ác, trắng là bình thường, đỏ là may mắn, vàng là cao sang còn xanh tím lại là dòng khí tượng trưng cho sự đại phú đại quý!

- Sự biến hóa kỳ ảo trong đó nằm ở tấm lòng. Có điều vận khí tuy cao sang cũng phải phù hợp với mệnh lớn của trời đất, không phải chỉ cần đọc sách là có thể với được tới...

- Tiểu đệ hiểu rồi!

Ngô Minh nghiêm túc hành lễ, sau đó lại nhìn về phía Ngô Tinh.

Chỉ thấy cái điểm màu xanh trong đám mây khí màu đỏ vàng vẫn rất bắt mắt.

- Theo cách nói của tỷ tỷ thì số mệnh của tỷ ấy vô cùng cao quý. Không biết bản thân tỷ ấy có biết được điều đó hay không?

Lúc này hẳn cũng hiểu, nếu đổi lại là Thanh Bình đạo nhân thì sợ rằng chỉ nhìn thấy được một ít khí màu đỏ mà thôi.

Cao cấp hơn chút nữa thì có khi có thể nhìn thấy khí màu vàng.

Trong cả vạn người xem vận khí cũng chẳng ai có thể nhìn thấy được thanh kiếm nhỏ, càng không cần nói đến nhìn thấy cả điểm màu xanh tượng trưng cho bản mệnh kia.

Hơn nữa cho dù là một vị pháp thuật cao cường có thể nhìn thấy, nói không chừng sẽ bị cản trở lại.

- Không biết Chân Nhân có thể làm được không nhỉ?

Một ý tưởng đột nhiên lóe lên trong đầu.

Chào từ biệt tỷ tỷ rồi đi ra ngoài, Ngô Minh tâm sự nặng nề. Hắn tìm một cái gương đồng, hai mắt âm thầm vận dụng pháp thuật.

Chỉ thấy phía trên gương đồng là một cậu thiếu niên toàn thân bao bọc bởi một tầng ánh sáng lóng lánh, đây là dấu hiệu của việc tu hành đã có chút thành tựu. Mà luồng khí đỏ trắng vẫn vút quanh quần lại đại diện cho cách cục khá cao sang phú quý.

Xung quanh lại có sát khí và một vài luồng khí màu đen, đó chính là ác ý của hắc nhãn vào Chu gia và hương dũng do hắc cai quản.

- Nhưng mà... bản mệnh của mình nằm ở đâu, số mệnh thế nào?

Ngô Minh mím chặt môi, cẩn thận lật qua lật lại cái gương. Lúc này quả nhiên có thể thấy được ở giữa đám mây khí màu đỏ trắng của mình đang ôm lấy, bao bọc một tia sáng có màu đen huyền u tối.

Khác với sát khí, khí đặc trưng của quân đội của đám người Ngô Thiết Hổ, cái tia màu đen này lại quanh quẩn ở trong vận khí khiến Ngô Minh lo sợ hãi hùng.

- Màu đen là điềm hung, đây chính là... kiếp nạn?

Ngô Minh cắn răng: "Hơn nữa... không thấy được bản mệnh chẳng lẽ cũng là biến hóa mà Chủ Thần Điện tạo ra?"

***

(1) Tổng tài đồng tử: Cậu bé có sức mạnh mang lại tài phú.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 47: Gia Tộc Lớn Trong Quận

Tết Âm Lịch đã qua, năm Bình An thứ tư cũng một đi không quay trở lại, chớp mắt năm Bình An thứ năm đã gõ cửa.

Sáng sớm, mặt trời sắp mọc ở đằng đông.

Ngô Minh sắc mặt nghiêm túc đứng trên đỉnh lầu các, khí từ trong phổi dâng lên, hướng về phía đông nuốt vào nhà ra. Bên trong mây tía bốc hơi có một tia khí màu tím như ẩn như hiện đáp xuống.

Đến khi ánh mặt trời đầu tiên sáng lên, Ngô Minh lại không dám cử động tiếp. Ánh huỳnh quang xẹt qua trên mặt, hãn vận dụng phương pháp tu luyện nội tại để biến tia khí màu tím của mặt trời lúc sắp mọc thành nước bọt, chia thành ba ngụm rồi nuốt xuống.

- Phương pháp tu luyện nội tại này, mình có cơ thể Tiên Thiên của một người luyện võ làm nền tảng nên mới có thể thuận lợi phá bỏ cửa ải, tiến bộ mạnh mẽ, không hề có chút khó khăn nào...

Sau nửa canh giờ Ngô Minh chậm chậm thu hồi công lực, hãn lạng lẽ nhìn vào bên trong thì thấy ở giữa mảnh hỗn độn mờ mịt, phạm vi ánh sáng của biển ý thức lại được mở rộng thêm một phần. Hãn biết bản thân lại tiến bộ thêm một chút, không khỏi hài lòng gật đầu.

Sau đó trên mặt lại hiện lên một tia âm trầm:

- Ngày mừng hai tháng hai, rồng góc đầu dậy! Hội Long Môn!

Thời gian có chút gấp rút rồi.

- Ngô Tinh tử sau lần đón Tết này sẽ phải lập tức quay về đạo quán để chuẩn bị, chỉ sợ cũng đã linh cảm trước được điều gì đó!

- Đáng tiếc... tuy mình đã bước qua bậc cửa tu đạo, lại còn tăng tiến cực nhanh, thế nhưng để tham dự loại sự kiện này thì thực lực vẫn kém xa. Giống như con thuyền độc mộc giữa biển dữ vậy, một khi sảy chân thì nhất định sẽ thịt nát xương tan.

- Mà phương pháp duy nhất để nâng cao thực lực một cách nhanh chóng, chính là ở trong Chủ Thần Điện!

Ngô Minh tự bật cười: "Những Luân Hồi Giả kia ai mà không nơm nớp lo sợ nhiệm vụ chứ, hiếm thấy có tên ngốc nào mong đợi nó mau đến giống mình."

Hắn xuống lầu, đi vào trong lối vào của một địa đạo.

Nơi này uế khí âm khí lượn lờ, Ngô Minh hơi hơi cau mày.

Dưới ánh đèn tẩm tối, hắn bước thêm vài bước vào sâu bên trong thì thấy một gian phòng hình dáng giống địa lao.

Tiếng hét thảm, tiếng roi quất không ngừng truyền ra từ khe cửa.

- Xin chào thiếu gia!

Cửa phòng giam bật mở, Ngô Thiết Hồ trên mặt mang theo nụ cười ác độc đi ra thì nhìn thấy Ngô Minh. Hắn ngăn người rồi vội vàng hành lễ.

- Ủ, kẻ bên trong sao rồi?

Ngô Minh hỏi.

Hắn đã tìm hiểu kỹ càng thấu đáo về ánh sáng đen trên người Ngô Thiết Hồ. Đó là sao chiếu mệnh, hiện tượng kỳ lạ mà một kẻ trên người có mang ánh sáng của một hung tinh nào đó trên trời, tương lai nhất định sẽ làm nên một phần sự nghiệp.

Đương nhiên cũng chỉ có một tia mà thôi. Nếu quả thật là sao chiếu mệnh thì cách cục mới thực sự không thể nào đo lường nổi.

Tuy nhiên cho dù chỉ có một tia, cũng không phải số mệnh ban đầu có thể khống chế được, gặp phải thời đại loạn lạc thì cũng giống như anh hùng có đất dụng võ vậy. Số mệnh ban đầu chỉ có thể là một hiệu úy, thế nhưng thời vận đến có khi còn được làm tướng quân.

- Đạo lý vận mệnh, hoàn toàn không phải một khi hình thành thì không bao giờ thay đổi. Chân long thiên tử chính là chủ nhân tạo ra vận mệnh, có thể dùng vận khí của quốc gia để thay đổi số mệnh người khác. Mà một trời hai đất chính là nói đến sao trời hạ phàm cũng như sức mạnh của long mạch dưới đất cũng có thể sửa lại số mệnh...

Điều này Ngô Minh lại xem như hiểu rõ.

Cho dù đến thời loạn, mệnh cách giao long, chân long, tiềm long gì gì đó cũng không phải sinh ra đã có.

Khi sinh ra, trên người nhiều nhất cũng chỉ mang theo một ít bản mệnh ẩn sâu bên trong, nếu thời đại bình yên ổn thì cũng chả có tác dụng gì, có khi còn dễ phí hoài một đời.

Chỉ khi phù hợp với mệnh lớn của thiên địa, chiếm được ý trời sức đất, trong quá trình trưởng thành chậm rãi trau chuốt, sau khi mệnh lớn hình thành mới có thể giống như rồng bay lên trời.

Nếu không, có thêm vài người nữa giống như Ngô Minh thì chẳng phải ai cũng tìm ra hết rồi sao?

Tên Ngô Thiết Hồ này cũng là như thế.

Mang theo một tia ánh sáng của hung tinh chỉ khiến nền tảng của hắc tốt hơn người bình thường một chút mà thôi. Tính tình trời sinh hung hãn, dũng mãnh uy vũ hơn người, nếu cứ tiếp tục hay gây chuyện thì nói không chừng chỉ có con đường đi thẳng ra pháp trường.

Thế nhưng, nếu cho hắc nắm giữ binh lính, có quyền binh trong tay thì sẽ khởi động tiến hóa, lập tức xuất hiện điểm khác biệt!

Thậm chí đi kèm với quyền uy, vận khí của hắc cũng sẽ không ngừng mở rộng, còn có thể thu hút ngôi sao ban đầu đi vào càng sâu trong người, biến thành tinh mệnh giáng thế thật sự!

- Cũng không biết tên này mệnh ứng với hung tinh nào nhỉ?

Ngô Minh cũng biết, sức mạnh của một ngôi sao to lớn cuộn cuộn đến mức độ nào chứ? Người nhận được một tia sáng đen mà sinh ra, trên đời này không đến một ngàn thì cũng có tám trăm!

Nếu là một hung tinh có tiếng tăm thì hàng ngàn hàng vạn cũng có!

Gieo nhiều hạt giống như vậy chính là trồng nhiều mà thu ít. Không thèm để ý đến những kẻ giữa đường đã lăn ra chết mà đầu tư thêm vào những người sống sót cho đến khi chọn ra được chân mệnh cuối cùng của ngôi sao, người đó chính là sao trời giáng thế.

- Xem ra cũng có chút giống với đạo lý tranh đoạt mệnh rồng. Với tư chất số mệnh của Ngô Thiết Hồ thì thấy, muốn thu hút bản mệnh hung tinh thì ít nhất cũng phải đạt đến trình độ có thể nhìn ra được bản thể, ít nhất cũng phải là vận khí quan lại chính thất phẩm có thực quyền! Thực sự được sao chiếu mệnh mới có thể được chân mệnh trợ giúp, đại tướng tam phẩm, nhất phẩm cũng có thể...

Có điều nghe đồn những văn thần võ tướng được sao chiếu mệnh đều là điềm báo của thời loạn, phải đến trợ giúp chân long thiên tử... chẳng lẽ thiên hạ này... quả thật sắp đại loạn rồi?

Ngô Thiết Hồ đương nhiên không biết Ngô Minh trong một cái chớp mắt đã nghĩ đến nhiều thứ như vậy, lúc này liền khom người bẩm báo: "Vẫn như cũ ạ, Mã lão tứ cũng đã nói chỉ sợ không hỏi ra được nhiều, hơn nữa cũng chẳng sống được bao lâu nữa..."

- Ủ!

Ngô Minh đi vào trong địa lao thì thấy một bóng người máu thịt lẫn lộn, ngã trên mặt đất, bắp đùi bị đứt, hít thở gấp gấp nhưng khí đi vào chẳng được bao nhiêu.

Con người như tro tàn nhìn thấy Ngô Minh tiến vào thì động một cái, khuôn mặt vô cùng tiều tụy lại đầy rẫy vết thương lộ ra, không ngờ lại là chấp sự của Chu gia – Dư Thành!

Hắn vừa nhìn thấy Ngô Minh, toàn thân co rúm lại.

- Sao! Nhìn thấy ta đi vào, còn Ngô gia vẫn hoàn hảo không bị tổn hại gì người cũng nên hết hy vọng rồi chứ?

Ngô Minh thờ ơ nói, sau đó thấy được trong mắt Dư Thành hiện lên vẻ tuyệt vọng.

- Người là một người thông minh, đương nhiên đã đoán ra mình bị Chu gia vứt bỏ... Nói thật cho người biết, Chu gia đã liệt kê tội trạng của người sau đó xóa tên! Người già trẻ nhỏ trong nhà đều bị đuổi ra ngoài, có thể nói là cắt đứt quan hệ luôn rồi...

-Tuy rằng vẫn âm thầm chăm sóc, thế nhưng người là nô tài sinh ra trong nhà, cũng nên hiểu rõ đạo lý người đi thì trà cũng lạnh. Cái loại ân

huệ chăm sóc này không ổn định chút nào. Chủ nhà không nhớ nổi thì tình nghĩa còn sót lại được bao nhiêu?

Ngô Minh chậm rãi nói, trong mắt Dư Thành lại chớp lóe ánh sáng.

- Ta cũng không giấu diếm gì người, người chắc chắn phải chết. Mà lần này ta đến chính là cơ hội cuối cùng của người rồi...

- Nếu bây giờ người có thể nói ra tin tức gì khiến ta động lòng, ta có thể cho người nhà người ít bạc, âm thầm chăm sóc một chút...

- Người có thể lựa chọn không tin tưởng ta, thế nhưng nếu muốn bảo vệ người nhà mình thì đây chính là cơ hội duy nhất của người rồi đó!

Lạnh lùng nói xong vài câu, sau khi bày ra sự thật vô tình trước mặt Dư Thành, Ngô Minh lập tức quay người đi ra cửa.

Lên đến mặt đất, hít thở bầu không khí trong lành tươi mới, hẳn không khỏi chậm chậm hít thở.

Một lúc sau Ngô Thiết Hồ đi đến sau lưng rồi trình lên một tờ giấy trắng, bên trên là vài hàng chữ xiêu vẹo.

- Được, người vất vả rồi, đến phòng thu chi lĩnh năm mươi lượng bạc đi. Thưởng cho tên Mã lão tứ hai mươi lượng! Còn quy tắc đã nhớ kỹ chưa?

Ngô Minh nói băng quơ, Ngô Thiết Hồ lại nghiêm nghị, rùng mình một cái rồi lớn tiếng bảo đảm: "Thiếu gia yên tâm, nếu có một chữ bị lộ ra ngoài, ta nhất định giết chết Mã lão tứ, mang đầu của hắn tới gặp ngài! Sau đó tự vẫn để tạ tội!"

...

Đuổi Ngô Thiết Hồ đi rồi quay về phòng.

Ngô Minh sắc mặt bình tĩnh, châm lửa vào ngọn đuốc nhỏ rồi đốt mảnh giấy vừa rồi đi. Sau đó hẩn nhớ lại thông tin viết bên trên, thở dài thườn thượt: "Gia tộc lớn trong quận... Vương gia?"

Thứ được Dư Thành liêu mình giữ gìn đến bây giờ mới giao ra để đổi lấy vận mệnh của cả nhà chỉ là một tin tức.

Đáng tiếc đối với Ngô Minh mà nói thì cũng chẳng phải tin tức tốt lành gì.

Bàn tay đen tối ở đằng sau sai khiến Chu gia trong huyện không ngờ lại là một gia tộc lớn trong quận Sở Phượng, nhiều đời cư ngụ trong phủ thành – Vương gia!

Ngô Minh xoa xoa đầu lông mày, một tư liệu đột nhiên hiện ra.

Nhà họ Vương này sinh sống lâu đời trong thành quận Sở Phượng, phát lên vào trăm năm trước. Đến bây giờ họ hàng đã hơn ngàn người, diện tích hai trăm khoảnh đất, nô bộc, nha hoàn nhiều như mây bay. Bộ rễ quyền lực trải đều tám huyện trong toàn quận, là hào môn cự tộc, niềm hy vọng chân chính của cả một quận!

Đương nhiên, mấu chốt nằm ở chỗ gia chủ của nhà này trăm năm trước chính là quận thủ Vương Trung!

Chính Vương Trung là người đã dựa vào eo sông để xây đập chắn nước, còn lập bia để trấn áp giao long trắng, hóa điếm nguy hiểm của sông Nộ Long thành lợi ích, được toàn dân cảm kích mà xây dựng sinh tử cho. Sau khi mất còn vô cùng linh thiêng, theo lời đồn còn đang làm thành hoàng dưới phủ âm ty!

- Vương Trung, phủ thành hoàng, giao long trắng, ngày mùng hai tháng hai, rồng ngẩng đầu... hội Long Môn! Quả nhiên có liên kết với nhau cả!

Ngô Minh cắn răng, sau đó lại khẽ cười lạnh.

Sức mạnh của một gia tộc lớn trong huyện ít nhất cũng gấp hơn năm lần Chu gia, sức ảnh hưởng cũng khác xa.

Càng không cần nói đến còn một vị thành hoàng chốn âm ty âm thầm ủng hộ, tăng thêm vận khí âm đức!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một đối thủ mạnh mẽ đến mức đáng sợ!

Ầm!

Trong không gian dường như xẹt qua một tia sấm rền vang.

Ngô Minh chợt ngẩn người, lập tức mở linh nhãn ra, sau đó lại kinh ngạc,

Chỉ thấy sau khi bản thân có được tin tức về bàn tay đen tối đằng sau thì ở một nơi không xa vận khí ban đầu của mình, sương mù bị đẩy ra, một tầng khí màu đen dày đặc vô cùng chợt nổi lên!

Luồng khí màu đen này cuộn cuộn bốc lên, thậm chí kết thành mây đen mang theo cảm giác dễ dàng cuốn phăng tất cả.

- Mây đen áp thành, thành sắp đổ!

Trong lòng Ngô Minh đột nhiên hiện ra câu thơ này.

Thời đến thì vận mệnh cũng thay đổi để giúp đỡ. Vận đi rồi anh hùng cũng sẽ bị kìm hãm. Đạo lý vận khí chính là để năm giác quan của con người cùng trầm mê, nghiêng ngả rối loạn, không thấy được sự thật.

Đặc biệt là y sĩ không xem bệnh cho chính mình, pháp luật không thiên vị một ai.

Trước khi chưa nhìn thấu tầng cửa ải này thì không thể thấy được kiếp nạn dày đặc. Chỉ có đợi đến khi bắt đầu xảy ra chuyện, không thể vẫn hồi được nữa mới ngộ ra đôi chút.

- Chẳng trách lại nói cái thuật xem khí này là thứ vô dụng!

Ngô Minh cười khở hai tiếng, hẳn biết với vận khí của mình, hy vọng muốn vượt qua khoảng mây đen này e là vô cùng xa vời.

Thậm chí không nói đến bản thân mình, cho dù là Ngô Tinh cũng có chút hồi hộp.

Dựa vào bản mệnh cao quý của tử ấy thì có thể vẫn bảo toàn được tính mệnh của bản thân, thế nhưng vận khí chỉ sợ cũng bị tước đi hơn nửa. Tương lai ra sao quả thật rất khó nói.

- Trời đất luôn dịch chuyển, người quân tử cũng phải tự mình vươn lên không ngừng nghỉ!

Ngô Minh chần chừ, âm thầm trong chốc lát rồi đột nhiên ngâm nga một câu.

- Một cơ hội trời cho, cho dù là kiếp nạn lớn của trời đất cũng vẫn sẽ có một đường sống! Hơn nữa... gia tộc lớn trong quận thì giỏi lắm sao? Nếu đã muốn ra tay với nhà ta, vậy cũng không thể giữ lại!

Lập tức trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn:

- Để mình đến quận phủ trước, nhìn xem vận khí. Chỉ cần có sơ hở thì nhất định sẽ có cách để phá giải!

Sau đó, cũng ngay lúc này một tin tức đột ngột hiện ra:

- Đỉnh! Luân Hồi Giả canh thân số sáu mươi chín, tông đồ của Chủ Thần thân mến! Nhiệm vụ của ngài sẽ được mở ra vào ba ngày sau, xin hãy

chuẩn bị sẵn sàng!

- Nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ cỡ vừa! Độ lớn khung cảnh: Trung bình!

- Độ khó nhiệm vụ: Hồng!

- Miêu tả nhiệm vụ tuyển đầu:...

Ngô Minh sững sờ, sau đó lập tức cười lớn: "Đến đúng lúc lắm!"

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 48: Thế Giới Của Các Vì Sao

Thời gian ba ngày chớp mắt đã qua.

- Bắt đầu thôi!

Đêm tối, giờ tỵ, bên trong không gian Chủ Thần Điện, theo sau tiếng hô nhỏ của Ngô Minh, cảm giác trời đất đảo lộn đột nhiên ập đến.

Ầm!

Trong tích tắc, trời đất biến ảo.

Ngô Minh cố nhịn cảm giác choáng váng, nhìn trái nhìn phải một vòng thì thấy nơi hấn đặt chân xuống dường như là một thôn nhỏ nào đó dưới chân núi, xung quanh cảnh sắc mơ hồ, thời gian cũng đã vào đêm.

- Có điều... ánh trăng ở đây... thật là sáng!

Hấn ngẩng đầu nhìn, không tìm được mà hít vào một ngụm không khí mát mẻ.

Chỉ thấy bầu trời đầy sao lấp lánh, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Mặt trăng như một cái mâm bạc nằm ở chính giữa, mang theo từng tia từng tia ánh tím.

- Mặt trăng to quá, trăng cũng sáng quá đi!

Trong khoảng không phía trên, mỗi một ngôi sao đều to như cái đẩu, chiếu sáng rực rỡ khiến cho tầm nhìn ban đêm trở nên cực kỳ rõ ràng. Có

điều số lượng hơi ít, dường như chỉ có vón vện hơn ba ngàn.

Đám sao vây quanh mặt trăng, thái dương ở giữa như ngồi trên triều đình.

- Phù...

Ngô Minh thở dài một hơi, âm thầm liên lạc với Chủ Thần Điện, thứ hiện lên đầu tiên chính là thuộc tính cá nhân của bản thân:

- Số hiệu Luân Hồi Giả: Canh thân sáu mươi chín.

- Họ tên: Ngô Minh.

- Tu vi: Nhục Thân cảnh tầng sáu Tiên Thiên, Nhân Tiên cảnh tầng hai Luyện Sư.

- Trang bị: Nhẫn Ô Kim, Vô Trần pháp y, Tụ Âm phiến.

- Về ngoài và phục sức đã được điều chỉnh sơ qua, tự động trang bị thêm ngôn ngữ trong khung cảnh nhiệm vụ, có thể nói chuyện với các nhân vật trong khung cảnh mà không gặp trở ngại gì. Sau khi nhiệm vụ kết thúc thì sẽ mất đi... Chú ý: Cấm không được nói với nhân vật trong khung cảnh tin tức về Chủ Thần Điện hay thế giới bên ngoài, người vi phạm: loại bỏ!

- Á... đây là đâu?

Cùng với sự tỉnh lại của vài người mới, nhắc nhở của Chủ Thần Điện cũng không ngừng hiện ra:

- Tất cả các Luân Hồi Giả xác nhận, nhiệm vụ bắt đầu!

- Giới thiệu khung cảnh: Đại Lục Tinh Nguyên, niên hiệu Càn Nguyên năm thứ chín, thiên tử thất đức, đất nước hỗn loạn. Ở Tào Châu có một người họ Lý nổi dậy, chiếm giữ Cửu Sơn, binh lính có đến hơn vạn. Hãn

bái một kỳ nhân làm thầy, đánh bại quan quân của triều đình, Tào Châu thối nát mục ruỗng!

- Nhiệm vụ tuyển phụ: Gia nhập!

- Mục tiêu nhiệm vụ: Trong vòng mười ngày đạt được sự tín nhiệm, gia nhập vào quân đội Cửu Sơn! Nhiệm vụ hoàn thành sẽ được thưởng một trăm tiểu công. Nhiệm vụ thất bại: loại bỏ!

- Nhiệm vụ tuyển đầu: Xây dựng chế độ, xưng vương! Trong vòng ba ngày giúp đỡ Lý Như Bích lên ngôi vương! Nếu Lý Như Bích bại trận rồi chết, nhiệm vụ coi như thất bại: loại bỏ! Hoàn thành nhiệm vụ tuyển đầu sẽ được thưởng hai trăm đại công!

- Khung cảnh của nhiệm vụ lần này: Cờ vừa! Độ khó của nhiệm vụ: Hồng!

- Ba tháng... được lắm, lại có thêm nhiều thời gian tu luyện hơn khi ở thế giới Đại Chu...

Ngô Minh nhìn nhìn, trong mắt hiện thêm nét vui mừng.

- Đáng chết! Chủ Thần Điện lại lấy chúng ta ra làm trò đùa. So với nhiệm vụ lần trước tên của khung cảnh nhiệm vụ lần này không hề thay đổi gì thế nhưng độ khó lại trở nên khủng khiếp hơn nhiều. Lần này vậy mà lại bắt chúng ta đi giúp đỡ một tên giặc cỏ lên làm vua?

Một thanh niên vẻ mặt tuấn tú, dáng người cao gầy mặc đồ đen rên rỉ gào lên: "Đây mà là nhiệm vụ cấp Hồng á? Trước đây ít nhất cũng phải là cấp Vũ, cái cấp Vũ này... may mà còn có phần thưởng đại công, có thể an ủi phần nào tâm hồn bị tổn thương của mình..."

Lại thấy mấy người mới tỉnh tỉnh mê mê, người thanh niên này hét to: "Đừng có mà đứng ngây ra nữa, đám gà mờ! Nghĩ kĩ lại đi... lần cuối cùng

nhắc nhở các người một điều, đây là thế giới hoàn toàn chân thực, chết là chết luôn đó, chúc may mắn!"

Nói xong hẳn nhỏ giọng lầu bầu: "Nhiệm vụ cấp Hồng mà còn cho người mới vào, Chủ Thần Điện cũng quá tuyệt tình rồi..."

Ánh mắt có chút kỳ vọng lập tức hướng về phía Ngô Minh và một người khác, chắp tay nói:

- Tại hạ Tiêu Cực Độ, xin chào hai vị. Nhiệm vụ lần này phải dựa vào ba người chúng ta rồi!

Hắn bày ra tính cách chẳng quen biết gì thế nhưng lại làm như quen thuộc lắm, sau đó qua loa nói: "Xin tự giới thiệu trước, tại hạ tinh thông các loại võ công dựa vào chân, lại đổi được một bộ phương pháp giúp chân chạy nhanh như thần gió ở trong Chủ Thần Điện..."

- Chân chạy nhanh như thần gió? Sao người không tên là Nhiếp Phong luôn cho rồi?

Ngô Minh liếc mắt xem thường, thế nhưng khi nhìn thấy toàn thân Tiêu Cực Độ khí huyết ngưng tụ hai chân thon dài, lại khiến hẳn cảm thấy nguy hiểm, trong lòng không khỏi rung mình: "Võ công của người này còn cao hơn cả Phong Hàn!"

Sau đó cũng hành lễ: "Tại hạ Vô Danh, cũng là một người luyện võ, tầng sáu Tiên Thiên!"

- Vô Danh? Không tên không họ? Tiêu Cực Độ lú lo một lúc rồi lại chờ mong nhìn về phía người cuối cùng.

- Lần này lại chỉ có ba người có kinh nghiệm?

Ngô Minh lại khá có hứng thú với người cuối cùng này, không khỏi chuyển ánh mắt về phía hắn.

Chỉ thấy người này mặc áo bông, đầu đội mào ngọc, mày kiếm dài đến dưới tóc mai, khuôn mặt như ngọc quý mang theo sự ngạo mạn nhàn nhạt. Tay phải lại nắm một viên trân châu quý giá to như nắm tay, phát ra quang sáng ngũ sắc vô cùng rực rỡ hấp dẫn ánh nhìn.

- Hừ! Ta tên Dư Thiếu Quân, nói trước lần này các người đừng gây thêm phiền toái cho ta, nếu không ta cũng không ngại giải quyết các người luôn một thể đâu!

Dư Thiếu Quân thấy Tiêu Cực Độ và Ngô Minh đang nhìn về phía này thì lạnh lùng hừ một tiếng, có ý xem thường.

- Người!

Tiêu Cực Độ nghe xong lời này lập tức phẫn nộ.

Những người có thể vượt qua vài nhiệm vụ trong Chủ Thần Điện thì đều có chút ngạo mạn. Người này tuy vẻ bề ngoài bất cần đời, thế nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Dư Thiếu Quân thì vẫn không nhịn được mà âm thầm tức giận.

Ngô Minh trong lòng vừa động, cẩn thận đánh giá cái người như mang theo mệnh trời trên người tên Dư Thiếu Quân này.

- Ủ... thứ hắn mặc trên người không ngờ cũng là một bộ pháp y!

Đầu tiên Ngô Minh tập trung ánh mắt lên cái áo bông thô sơ vàng của tên này, mặt lại giật giật. Đối phương có mang theo vũ khí pháp thuật, vậy mà lại mặc qua loa ở bên ngoài, không giống mình còn cố ý mặc thêm một lớp bên ngoài Vô Trần pháp y.

Viên minh châu trên tay không ngờ lại cũng là một món vũ khí pháp thuật uy lực cao cường, thậm chí còn mang lại cho Ngô Minh một cảm giác nguy hiểm.

Thế nhưng lại càng làm hấn chú ý hơn chính là bản thân tên Dư Thiếu Quân này!

- Cảm giác mà người này đem đến cho mình, sao lại như vậy chứ... Ngô Minh liếc môi, bình ổn lại luồng máu nóng trong người.

- Ha ha... nhiệm vụ lần này chính là phải đối đầu với thiên quân vạn mã đó nha. Thiếu Quân người không biết đối mặt với sát khí, khí thế quân đội thì pháp lực cao cường lợi hại còn giữ lại được mấy phần? Cứ cho là giữ được, vậy có thể giết được bao nhiêu tên địch?

Tiêu Cực Độ đống thẳng lại luôn.

- Người có thể thử xem...

Dư Thiếu Quân rũ mắt, trong con người lộ ra tia sáng nguy hiểm. Hấn bước lên vài bước, phát hiện không thể rời khỏi vòng tròn thì xì một tiếng: "Nhiệm vụ vẫn chưa bắt đầu, vẫn còn bị hạn chế..."

Nhìn cái dáng vẻ quyết tâm muốn làm hiệp sĩ cô độc của hấn, Tiêu Cực Độ chỉ có thể bất lực mà nhún nhún vai với Ngô Minh: "Chưa gì đã mất một cánh tay, chỉ có thể hy vọng trong đám người mới có hạt giống tốt thôi..."

Ngô Minh nhần nhịn không đả kích Tiêu Cực Độ thêm một lần nữa, không nói cho hấn biết mình cũng là một vị khách thích đi riêng hơn.

- Sao có thể như vậy?

- Không muốn đâu, ta muốn về nhà?

- Ha ha... ảo giác, nhất định là ảo giác rồi!

- Là giả đó, tất cả đều là giả!

...

Lúc này đám người nằm trên đất có vẻ cuối cùng cũng tiêu hóa được tin tức, ai ai cũng mang dáng vẻ không thể tiếp nhận nỗi sợ thật này.

- Ta tin lời bọn họ nói, đây nhất định là một thế giới khác chứ không phải là Đại Chu!

Lúc này một giọng nói khác cũng lạnh lạnh giống Hoàng Oanh vang lên. Một cô gái có vài phần nhan sắc, da dẻ trắng nõn như ngọc, mặc một bộ váy áo cung đình màu trắng bước ra, chỉ chỉ lên trời: "Còn về bằng chứng, chính là khoảng trời đầy sao này!"

- Khoảng trời sao?

Những người mới từng người nhìn lên trên bầu trời, sau đó toàn bộ đều há hốc miệng.

- Sức mạnh tinh nguyên dồi dào như vậy, còn có thứ tự hoàn toàn khác so với tam viên tứ tượng nhị thập bát tú của Đại Chu. Nếu vẫn ở trong cùng một thế giới, Chu Thiên Tinh Cung sao có thể bỏ sót nơi này?

Cô gái này khẽ cười một tiếng, nhìn thấy vẻ mặt chẳng hiểu gì của những người xung quanh thì trên mặt không khỏi hiện lên vẻ không biết làm sao.

- Ơ?

Ngô Minh nhìn thấy cô gái này, đột nhiên giật mình.

Đường nét khuôn mặt của đối phương, còn có đôi mắt to long lanh ngập nước, thông minh nhanh nhẹn kia lại mang đến cho hắn một cảm giác quen thuộc.

- Là Tiểu Ngọc!

Hắn lập tức nghĩ tới cô gái mà mình đã gặp trong lần nhiệm vụ đầu tiên. Cảm giác mà cô gái này đem đến cho hắn cũng tương tự như Tiểu Ngọc.

- Vị công tử này hình như nhận ra tiểu nữ? Ta tên là Tiểu Địch, trước kia đã từng gặp công tử sao?

Tiểu Địch cô nường tiến lên phía trước, như cười như không mà hỏi.

- À không! Tại hạ chỉ là đột nhiên hoa mắt mà thôi!

Ngô Minh tâm vừa động, vội mở ra linh nhãn, lập tức thấy được xung quanh cô gái này có một dòng khí màu đỏ thẫm quanh quẩn, ngoài ra còn có một tầng sáng trong suốt dày đặc hơn cả của mình bảo vệ. Hắn lập tức biết rõ đạo pháp của cô gái này có thể còn vượt qua mình một bậc.

Sau đó hắn lại nhìn những người khác, đều là mấy mặt hàng bình thường. Chỉ có Tiêu Cực Độ là mang theo một luồng khí màu đỏ thẫm như một đám mây lửa.

Có điều bản mệnh đều không có, khóe mắt lại giật giật.

Ngô Minh dùng linh nhãn thấy được luồng khí vàng đỏ tập trung trên đỉnh đầu Dư Thiểu Quân, ở giữa dường như còn có một hạt nhân bị ẩn sâu bên trong. Có điều trong chớp mắt Dư Thiểu Quân lại cau mày như phát hiện ra gì đó, viên minh châu trên tay hắn khẽ phát sáng khiến Ngô Minh không dám nhìn tiếp.

- Vận khí của người này vậy mà chỉ hơi kém hơn Ngô Tinh tý một bậc, lại giống như có một bí mật lớn trên người...

Ngô Minh trầm ngâm: "Đương nhiên... vận khí của tất cả mọi người đều có một điểm giống nhau, đó chính là trộn lẫn với kiếp nạn. Hiện giờ bên ngoài đều có khí đen dày đặc, đây là điềm báo sắp gặp xui xẻo sao?"

- Nhiệm vụ bắt đầu!

Giọng nói to lớn máy móc của Chủ Thần Điện truyền đến. Không khí xung quanh lập tức bắt đầu chuyển động, tất cả hạn chế đều biến mất không thấy tăm hơi.

Lọc cọc!

Trên đường lớn có năm sáu binh lính cưỡi ngựa phi như bay tới. Ai nấy đều lực lưỡng hung hãn, mặc áo giáp da trên người, đeo kiếm dài bên eo, trên yên ngựa còn có bao mũi tên.

- Thôn trang đằng trước nghe cho kỹ đây, chúng ta chính là thân binh của Lý tướng quân trên núi Cửu Sơn. Nay vâng lệnh đến điều động lương thảo, dân phu, mau đem tất cả ra đây cho ta!

Một tên thân binh cưỡi ngựa nhìn về phía này, thấy đám người Ngô Minh thì khẽ ồ một tiếng rồi đột nhiên cười lớn. Sau đó mặt mang sát khí vọt đến như một cơn gió, rút dao bầu ra, mục tiêu không ngờ lại là Dư Thiếu Quân!

Thân binh thân tướng ở thế giới này vô cùng ngang ngược, giết người cướp của là chuyện thường như cơm bữa. Dư Thiếu Quân ăn mặc khoa trương như vậy quả là đồ chuyên gây rắc rối.

- Hừ!

Vốn nghe thấy là binh lính Cửu Sơn, Dư Thiểu Quân còn muốn tiến lên phía trước hỏi đường gì gì đó. Thế nhưng bây giờ lại hoàn toàn dập tắt ý tưởng vừa rồi, mình châu trên tay chóp lóe ánh sáng đỏ: “Thiên địa hỏa khí, mau nghe lệnh của ta, sắc!”

Phập!

Một chùm ánh lửa biến thành hình dạng giống một cái chùy rồi ập thẳng về phía đám kỵ binh.

- Há? Đạo pháp?

Nằm ngoài dự đoán, tên kỵ sĩ kia tay chân vô cùng nhanh nhẹn, vấp mà chật vật nhẩy lên một cái trốn thoát được khỏi thế tấn công của ngọn lửa. Con ngựa chiến hét thảm một tiếng, biến thành một bó đuộc. Tên kỵ binh nhếch nhác lăn vài vòng trên mặt đất rồi đứng dậy kêu lên sợ hãi.

- Có chuyện gì?

Tên cầm đầu đám kỵ binh chạy tới, nhìn thấy Dư Thiểu Quân và Tiểu Địch thì lạnh lùng hừ một tiếng: “Đều là yêu nhân, nam thì giết, nữ thì giữ lại!”

Trong tích tắc, năm sáu tên kỵ binh đồng thanh hét lớn sau đó kết thành từng đôi xông lên, trông giống như thiên quân vạn mã gào thét ập tới!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 49: Sát Phá Lang

- Giết!

Năm sáu tên kỵ binh lao đến như gió bão, lúc sắp tới lại đồng thanh hét lên một tiếng.

Khí thế quân đội, máu và sát khí ập thẳng đến khiến Ngô Minh cau mày.

- Chỉ vòn vện năm sáu tên huyết sát mà muốn sát thương ta? Nào, lên trước một đội đi!

Dư Thiệu Quân điên cuồng cười một tiếng, viên minh châu lóe lên tia sáng màu vàng nâu rồi ẩn vào trong mặt đất.

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động từng trận, đột nhiên năm sáu cái cột đá như thương dài kích lớn đột nhiên nhô lên hình thành một trận thế bao vây giết chết quân thù, chỉ đợi đám kỵ binh đối diện mắc câu.

- Xem đao của ta đây!

Ai ngờ tên thủ lĩnh của đám kỵ binh chỉ lạnh lùng cười một tiếng, bỗng nhiên rút ra một cái đao dài chém thẳng về phía trước!

Vút!

Dưới một nhát chém vừa rồi, bốn phía đều ngưng đọng lại. Trong ánh sao bao phủ bầu trời, một vì hung tinh to như cái đầu phát ra ánh sáng cùng với tầng sáng đen trên người tên võ tướng kia thu hút lẫn nhau, chậm chậm rơi xuống hóa thành trợ lực.

Một đao chém ra lại có thêm sức mạnh của một vì sao bổ sung thêm, ánh đao trở nên ác liệt!

- Đây là... Võ tướng có mệnh cách quy tinh? Không! Giống như phải mà lại không phải?

Tiểu Địch bên cạnh Ngô Minh thét lên kinh hãi.

Sụp!

Ánh đao lóe lên, chỉ thấy mấy cột đá ban đầu âm âm vỡ nát, trong ánh sao sáng ngời hóa thành tro bụi.

Ngô Minh cũng rất muốn chửi thề: "Quý tha ma bắt... ngẫu nhiên đụng phải một tên ngũ trường thập trường vậy mà đều cùng một hạng với Ngô Thiết Hồ, có nhầm lẫn ở đâu không thể?"

Hắn cũng có thuật xem khí, đương nhiên nhìn ra được trên người tên cầm đầu đám thân binh này cũng có vài tia ánh sao vấn vít. Võ công cũng mới chỉ đến Nội Tráng, xấp xỉ bằng Ngô Thiết Hồ.

Thế nhưng trên người kẻ này lại có một ánh sao sáng ngời mà mắt thường cũng có thể thấy được đang duy trì và làm trợ lực cho hắn, khiến sức mạnh của hắn khi bộc phát gần như không kém hơn một người luyện võ ở cảnh giới Tiên Thiên hay thậm chí là Nội Cương là mấy.

Đây là do sức mạnh của các vì sao, trời và đất ở thế giới này quá mạnh mẽ dồi dào.

Nếu để Ngô Thiết Hồ đến đây, chỉ cần là bản mệnh ứng với một ngôi sao vẫn còn thì vẫn có thể đạt được vị trí như bây giờ. Đương nhiên, tên thân binh này nếu bị đưa đến Đại Chu thì cho dù có liều mạng cũng chẳng làm được.

- Thế giới này tinh nguyên dồi dào, cho nên các loại mệnh cách đều quy tinh, thậm chí một người chỉ mang một hơi thở thôi lại càng có thể phát huy được thực lực hay sao?

Dường như chỉ trong một thời gian rất ngắn Ngô Minh đã nắm được bản chất của thế giới này: "Sức mạnh ánh trăng dồi dào, cũng đừng có quá nhiều các loại yêu mà quý quái..."

- Mau chết đi!

Chỉ trong chớp mắt ba tên kỵ binh đã phá tan được trở ngại, mặt mang theo nụ cười ác độc mà vung tay một cái, đầu của hai người mới đã bay lên, máu chảy ra như suối.

- Còn đứng ngăn người ra đó làm gì? Cùng nhau xông lên!

Tiêu Cực Độ gào lên giận dữ, trong tích tắc đã bay nhanh về phía trước, giống như bóng quỷ bay đến sau lưng đám kỵ sĩ. Chân trái quét ngang, một tên thân binh võ nghệ cao cường dùng hai tay để đỡ.

Răng rắc!

Một tiếng hét thảm truyền đến, xương cốt ở hai cánh tay của tên thân binh đứt lìa ra, từ trên yên ngựa ngã nhào xuống.

- Bắn tên!

Hai tên kỵ binh khác lập tức giương cung nạp tên, đó đều là những tay lão luyện giỏi bắn cung trên lưng ngựa!

Viu! Viu!

Hai mũi tên dồn dập bay tới, Ngô Minh lách mình né sang một bên, trong mắt lóe sáng. Hắn nhào lên vọt về phía trước, bóng dáng vừa xẹt qua móng vuốt đột nhiên dài ra, tóm lấy cổ một tên thân binh nhắc lên sau đó thuận tay ném một cái, tên thân binh kia lập tức sống chết không rõ.

- Đám giun để các người đã chọc giận ta rồi đấy!

Dư Thiếu Quân ở phía bên kia lại tức giận quát một tiếng, bên trong viên minh châu trên tay hắn lóe lên bốn tấm phù văn màu vàng, sau đó hóa thành thân ảnh của bốn vị thần nhân mặc áo giáp vàng, bao vây tên cầm đầu đám thân binh.

- Người dám tạo phản? Ta chính là thân binh dưới trướng quân Cửu Sơn trấn Liệt Sơn...

Tên thân binh này rõ ràng trước đó tiếp dẫn sức mạnh của các vì sao cũng đã tiêu hao rất nhiều sát chiêu, chỉ giỏi về khắc chế tà pháp. Thế nhưng nhìn thấy Dư Thiếu Quân chỉ khẽ động thì lại bày ra bộ dáng thần nhiên, lập tức khoe ra kẻ chống lưng cho mình.

- Thần tướng nghe lệnh, giết hắn cho ta!

Dư Thiếu Quân vừa phát tay, bốn vị đại tướng mặc áo giáp vàng gào thét sau đó dùng các loại vũ khí hạng nặng như kim qua chùy, thiết cốt đóa nện xuống, lập tức máu thịt thành bùn, thảm không nở nhìn.

- Mau chạy thôi!

Vài tên thân binh còn lại cuối cùng chẳng còn lòng dạ nào mà đánh đấm, hét to lên rồi chạy thoát thân.

- Không thể để bọn chúng chạy thoát!

Ngô Minh khóe mắt hơi động, lập tức hét lên.

- Ha ha, yên tâm đi!

Tiêu Cực Độ hóa thành một tia màu đen, thi triển công phu chân chạy nhanh như thần gió đuổi theo, quả thật là nhanh hơn cả gió lốc, ngựa phi nước đại.

...

Sáng sớm.

Ánh nắng mặt trời ở thế giới này không gay gắt chút nào, thậm chí còn thấp thoáng thấy được bóng hình của các vì sao.

Đám người Ngô Minh sớm đã rời khỏi phạm vi bên ngoài thôn trang, tìm một cái ao nhỏ để nghỉ ngơi chữa trị.

Cỏ xanh trải dài như tấm thảm, nước hồ lặn trong như một viên ngọc.

- Quân Cửu Sơn, dưới trướng Liệt Sơn, thân binh Trương Liệt!

Ngô Minh ngẫm nghĩa mặt trên của cái thẻ bài trong tay, vẻ mặt như cười như không: "Thật không ngờ nhiệm vụ của chúng ta là phò trợ Lý Như Bích, vậy mà ngay từ đầu đã giết hại thân binh dưới trướng hãn..."

- Quả này thảm rồi...

Tiêu Cực Độ lại ôm đầu: "Chiến tranh loạn lạc, chết vài tên thân binh thì thấm vào đâu chứ? Dù sao cũng chẳng ai nhìn thấy. Có điều thân binh ngang ngược như vậy, kỷ luật trong quân lại bại hoại như thế, từ cái nhỏ thấy được cái lớn, nhiệm vụ lần này của chúng ta quả thật tương đương với cấp bậc địa ngục luôn rồi..."

- Cũng không cần phải bi quan đến thế... Dù sao, đám tướng lĩnh binh lính cũng rất thiện chiến mà...

Một người mới ngập ngừng nói. Người này vừa rồi thể hiện không tốt, bây giờ cố lấy dũng khí nói ra suy nghĩ của mình thế nhưng cũng không được mọi người xem trọng lắm.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Địch lên tiếng giải thích: "Thân binh phiên trấn chính là quân lính riêng của chủ tướng và các thống lĩnh, là tinh binh! Tiêu hao gấp mười lần binh sĩ thông thường! Có tố chất thế này trong trăm người càng không có nổi một kẻ..."

- Cũng có nghĩa là, trong toàn bộ quân đội Cửu Sơn chỉ có khoảng vài trăm người như vậy mà thôi... Nếu quả thật có cả vạn thì thiên hạ nhất định sẽ đại loạn!

Ngô Minh tiếp lời nói, lập tức khiến đám người mới mặt đỏ tới mang tai, trốn sang một bên đứng.

- Ta lại muốn thỉnh giáo Tiểu Địch cô nương, loại mệnh cách quy tinh này rốt cuộc là gì vậy?

Tiêu Cực Độ lại vô cùng hứng thú hỏi.

- Mệnh cách quy tinh...

Tiểu Địch trầm ngâm: "Nói đến chính là số mệnh được một ngôi sao trên trời chiếu vào. Nghe đồn trong thời loạn mỗi người đều có thiên mệnh trên người, những văn thần võ tướng mệnh cách quy tinh chuyển thế để phù trợ chân long xây dựng trời đất. Trong đó nổi tiếng nhất chính là sao Tả Phụ và sao Hữu Bật, còn có sao Văn Khúc, sao Vũ Khúc... theo những ghi chép trong sách cổ, tên thân binh mà chúng ta vừa gặp phải nhiều nhất cũng chỉ có một tia tinh mệnh trên người mà thôi, còn chưa phải một võ tướng mệnh cách quy tinh chân chính!"

Vừa nói trên mặt vừa hiện lên một tia sần muện: "Nghe đồn loại tướng tinh này nguy hiểm càng đến gần càng có thể kích phát sự bảo vệ của bản mệnh được sao chiếu vào, nếu quả thật là chân mệnh ứng với một vì sao, thậm chí còn có thể xảy ra cảnh tượng kỳ lạ sao xuất hiện giữa ban ngày nữa. Khi chết cũng nhất định sẽ có một ngôi sao rơi xuống, hóa thành hiện tượng sao băng kỳ lạ... Đương nhiên ở thế giới này lại càng khủng khiếp hơn..."

Đám người Ngô Minh ngẩng đầu lên, dường như ngay cả ban ngày cũng có thể nhìn thấy đường nét của các ngôi sao. Tất cả chỉ biết nhìn nhau, im lặng.

- Hả? Mệnh cách quy tinh... nghe cô nói vậy ta dường như lại nhớ ra...

Tiêu Cực Độ ngời xồm xuống, cào cào đám tóc của mình: "Trước đây lâu lắm rồi ta dường như cũng nghe thấy một lời đồn liên quan đến điều này. Hình như là nói đến tên phản tặc mạnh nhất Đại Chu - Hoàng Kiệt thì phải, hẳn hình như cũng là ngôi sao gì đó chuyển thế đấy!"

- Sát Phá Lang!

Dư Thiếu Quân vẫn luôn im lặng đứng bất động bên cạnh lại đột nhiên mở miệng: "Phản tặc Hoàng Kiệt, mệnh cách Sát Phá Lang! Một khi xuất hiện, thiên hạ tất loạn!"

Hắn vừa nói, trong mắt thậm chí còn hiện lên một tia sáng nóng rực.

- Không sai! Tên Hoàng Kiệt năm đó khiến thiên hạ Đại Chu rối loạn hội tụ chân mệnh của ba ngôi sao Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang trên người, Tử Vi tọa mệnh, tứ chính hội chiếu hình thành bố cục "Sát Phá Lang", cuối cùng đảo loạn cả thiên hạ Đại Chu!

Tiểu Địch hít sâu một hơi rồi nói tiếp: "Thất Sát là kẻ làm loạn đất nước, Phá Quân là vị tướng tung hoành thiên hạ, Tham Lang là kẻ sĩ nham

hiểm xảo quyết. Ba ngôi sao này một khi tụ họp lại thiên hạ nhất định sẽ đổi chủ, không gì có thể nghịch chuyển được!"

Ngô Minh lần đầu nghe thấy bí mật này cũng có hơi thở ra khí lạnh.

Ba sao Phá Quân, Thất Sát, Tham Lang này chỉ cần có được một ngôi thôi đã có thể trở thành một đại tướng tung hoành thiên hạ. Thậm chí chỉ là một tia tinh mệnh thôi cũng đủ để khiến một người bình thường thay da đổi thịt.

Chân mệnh của ba ngôi hung tinh này tập trung trên người một kẻ thì sẽ đáng sợ đến mức nào chứ?

Chỉ sợ cho dù là chân long thiên tử gặp phải cũng sẽ kiêng kị đôi chút.

- Giờ ta lại mong tên Lý Như Bích kia quả thật có mệnh cách Sát Phá Lang, là Hoàng Kiệt chuyển thế! Con người Ngô Minh lóe sáng, vừa cười vừa nói.

- Không thể nào!

Tiểu Địch lại thẳng thắn nói: "Nếu người này quả thật có cách cục Sát Phá Lang thì ở thế giới này quả thật vô cùng thuận buồm xuôi gió, cả thiên hạ đều sẽ đại loạn, chắc chắn không chỉ đơn giản gây họa cho một nơi như vậy... có điều lại có thể khẳng định người này có mệnh cách quy tinh!"

- Một vị tướng có hung tinh tọa mệnh thật sự một khi đã nắm giữ đại quân, có khí thế quân đội, sát khí và tinh mệnh hộ thể thì gần như không có cách nào làm hấn bị thương. Trừ khi là...

Tiểu Địch nhỏ giọng nói vài câu, vài từ cuối cùng còn không phát ra âm thanh, chỉ có tai của Ngô Minh khẽ lay động.

- Được rồi! Nhiệm vụ có hạn định, giờ chúng ta đi gia nhập quân Cửu Sơn thôi!

Nhóm người lại nghỉ ngơi thêm một lúc, ăn lương khô. Ngô Minh vỗ vỗ tay, nêu ra ý kiến của mình.

- Gia nhập bằng cách nào?

Tiêu Cực Độ hứng thú hỏi.

- Rất đơn giản... quân Cửu Sơn lúc này tuy tự xưng có hơn vạn binh lính, thế nhưng thực tế chẳng qua chỉ là một đám giặc cướp trên núi, còn phải đối phó với sự vây diệt của triều đình. Người cho rằng quy củ của chúng nghiêm khắc đến mức độ nào? Cứ đến tận cửa tìm, nói muốn gia nhập là được rồi!

Ngô Minh lại cười.

- Thổ phỉ? Nhập bọn? Tiêu Cực Độ mắt sáng lên, vỗ đùi cái đét một cái: "Không sai, chính là cái lý này!"

- Có điều... Ngô Minh liếc nhìn Dư Thiếu Quân một cái, không nói tiếp nữa.

Ý tứ đã rõ ràng, đi đến trại thổ phỉ mà còn ăn mặc khoa trương như thế thì quả thật chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Dư Thiếu Quân nhăn mặt, tự mình vung ống tay áo một cái: "Nơi này không tồi, chúng ta từ biệt ở đây, sau đó mỗi người đi một ngả là được!"

Sau khi dứt lời bèn cất bước đi thẳng luôn, giống như vận dụng phép thuật Súc Địa Thành Thốn (1) vậy, trong tích tắc đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

- Này... đợi đã!

Tiêu Cực Độ nhắc người dậy đuổi theo, được vài trượng lại rầu rĩ quay về: "Trời đất! Gặp phải đồng đội như vậy thì lần nhiệm vụ này chúng ta xong rồi..."

Con người Ngô Minh chột lóe lên.

Nhiệm vụ lần trước độ khó khá là thấp, thế nhưng Đồ Dưỡng Hạo, Trịnh Tiềm hay Sơn Lan, Lăng Cô Hồng đều là các cao thủ có nét riêng biệt.

Thế nhưng nhiệm vụ lần này, trong đám người mới chỉ có cô gái Tiểu Địch là còn có thể hơi đặt kỳ vọng vào, quả thật không thể khiến hãn không sinh ra liên tưởng.

Chẳng lẽ số lượng những cao thủ đều bị Dư Thiếu Quân hoặc một người nào đó trong nhóm chiếm phần mất rồi?

- Vậy giờ chúng ta mau hành động thôi!

Người mới lúc trước tên Viên Thái kia lập tức đi dắt ngựa.

- Chờ đã!

Ngô Minh gảy ngón tay một cái, vài viên đá bay về phía đám ngựa khiến chúng đau đớn, gào thét rồi lao nhanh đi.

- Người làm gì vậy?

Đây chính là ngựa chiến thượng hạng, một con có giá hai trăm vạn tiền. Viên Thái cực kì yêu thích, lúc này vội hét lớn.

- Người muốn cướp ngựa của chúng đi đầu quân à?

Ngô Minh lại nhìn hãn giống như đang nhìn một con quái thú vậy: "Chẳng lẽ người không thấy con dấu đóng phía trên? Cướp ngựa chiến của

người ta sau đó đi nhập bọn, cẩn thận chết rồi còn không biết vì sao mình lại chết."

Viên Thái nghe xong thì cái mặt già chột đỏ ửng, chỉ muốn có cái lỗ nào đó để chui xuống luôn cho rồi.

***

(1) Súc Địa Thành Thốn: một pháp thuật dùng để thu nhỏ đất đai lại (từ vài dặm thành một thốn), như vậy bước đi sẽ nhanh hơn rất nhiều, một bước là đi được vài dặm.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 50: Quân Cửu Sơn

Nhóm người Ngô Minh thương lượng xong thì cải trang một chút, ném hết mấy thứ đồ dễ gây nghi ngờ rồi mới lên đường.

Đi qua thôn nhỏ tối hôm qua thì thấy một cột khói dày đen nhánh như mực bốc lên, nhắm thẳng lên trời giống một cây linh chi màu đen, dưới chân còn có ánh lửa vẫn vút.

- Đây là...

- Cái thôn hôm qua chúng ta đi qua sao lại bị cháy vậy?

Tiêu Cực Độ lẩm bẩm, ánh mắt đột nhiên lóe lên lộ ra vẻ không đành lòng, cương quyết trộn lẫn với căm hận.

- Cũng không có ai chạy trốn hoặc cứu hỏa... Tiểu Địch đứng bên cạnh cũng nhỏ giọng bổ sung một câu.

Viên Thái tỉnh tỉnh mê mê, Ngô Minh vừa nhìn đã hiểu được vấn đề.

Lửa này nhất định là do Dư Thiếu Quân phóng. Thậm chí trước khi phóng hỏa không chừng còn giết hết tất cả mọi người trong thôn luôn rồi.

Vì cái gì? Đương nhiên là vì bảo vệ bí mật của đám người bọn họ rồi.

Nếu không làm vậy, tin tức nha binh bị giết hại truyền ra ngoài, nhóm người mình lập tức biến thành kẻ bị tình nghi. Lúc đó ngay cả gia nhập quân Cửu Sơn cũng khó chứ đừng nói đến phò trợ xưng vương gì gì đó.

Giải quyết như vậy quả thật là sạch sẽ gọn gàng, kín kẽ không một lỗ hổng.

- Chúng ta đi thôi!

Ngô Minh và Tiêu Cực Độ nhìn nhau, nếu không phải Dư Thiếu Quân ra tay bọn họ cũng có tính toán tương tự, thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ là phát tiền phát bạc để đuổi đi mà thôi. Giờ đã có người giải quyết sạch sẽ, vô hình chung lại giúp họ một việc.

Mấy người này đều là những kẻ thông minh, nhìn nhau một cái thì đã hiểu ra vài phần, cũng không hỏi thêm nữa mà nhanh chóng rời đi.

Một nơi bị cháy lại có nha binh bị diệt khẩu nhất định sẽ có người đến điều tra, không thể ở lại lâu hơn nữa.

Đi thẳng ra khỏi thôn khoảng mười dặm thì lại thấy một cái trấn nhỏ. Tiểu Địch và Viên Thái đi trước hỏi thăm được lúc này Lý Như Bích đã khởi binh chiếm cứ quận Cửu Sơn, tự xưng là tướng quân, thanh thế không hề nhỏ.

Sau đó lại hỏi đường rồi lấy vàng bạc ra mua được bốn con ngựa bờm vàng, cả bọn chạy thẳng về phía quận Cửu Sơn.

Trên đường đi Tiểu Địch nói ra những tin tức mà cô nàng nghe ngóng được:

- Tên Lý Như Bích này vốn là con trai trưởng trong một gia tộc quyền thế ở quận Cửu Sơn, trong nhà có đến vạn mẫu ruộng tốt. Hơn nữa hẳn còn từng đậu cử nhân, trên người có công danh, quả thật không thể xem thường!

Ngô Minh và Tiêu Cực Độ đều gật đầu.

Những người ở giai cấp thấp thật sự dám nổi dậy vốn dĩ rất hiếm thấy, một vương triều chân chính bị lật đổ vẫn luôn bắt đầu từ sự phản bội đấu đá lẫn nhau của các tập đoàn lợi ích ở trong chính nó.

Bách tính thường dân không biết luật pháp, tuy có thể đặc thế một đoạn thời gian ngắn nhưng cuối cùng vẫn khó thành đại sự.

Chỉ có đám thế gia đại tộc mới hiểu rõ sức mạnh của thể chế, biết cách lợi dụng nhiều hơn nữa để xây dựng bá nghiệp.

Giống như các vương triều thời cổ đại ở kiếp trước của Ngô Minh, người thật sự có xuất thân thường dân mà chiếm được thiên hạ cũng chỉ có một mình Chu Nguyên Chương mà thôi.

Lưu Bang tuy xuất thân hàn vi nhưng dù sao cũng là một đình trưởng tiểu lại, là người ở trong thể chế. Điểm bắt đầu này tốt hơn Chu Nguyên Chương - người còn từng làm ăn mày nhiều lắm.

-...Tên Lý Như Bích này tài sản kếch sù, trọng nghĩa khinh tài, nuôi dưỡng rất nhiều môn khách. Ngoài ra hẳn còn âm thầm nuôi tử sĩ, giấu ba trăm bộ giáp trụ và cả ngàn cây cung dài...

Tiểu Địch nói.

- Đây là rắc tâm mưu phản rồi! Chỉ sợ không phải công sức một đời mà có được!

Ngô Minh và Tiêu Cực Độ đều ghen lời.

Ở thời cổ đại, áo giáp và cung nỏ đều là những cỗ máy giết người, tàng trữ cũng đồng nghĩa với mưu phản. Hơn nữa tàng trữ số lượng lớn như thế, cho dù là kho vũ khí của phủ quận cũng không chắc đã bằng.

Thậm chí còn truyền bá tiếng tăm, kết giao rộng rãi với nhiều hào kiệt, nuôi dưỡng tử sĩ, bất kì một tội nào trong đây thôi hình phạt cũng đã tương đương với phản nghịch rồi. Mấu chốt chính là, cách làm như vậy trong huyện trong quận không thể không biết gì.

- Quận thủ lúc trước của quận Cửu Sơn chỉ sợ cũng sớm bị kéo xuống nước rồi...

Tiêu Cực Độ lại thở dài.

- Đúng rồi! Nghe đồn tổ tiên Lý gia trên trời có linh, được chôn ở chỗ có long mạch, điểm trúng huyết tiềm phát, phúc trạch kéo dài dùng từ từ cũng đủ để bảo đảm mười ba đời phú quý. Có điều gia chủ đời này Lý Như Bích lại gặp được một vị kỳ nhân tên hiệu là Nam Sơn Ông, thay đổi mạch đất để long khí nhanh chóng phát ra, do vậy mới có sự tình này!

- Người tên Nam Sơn Ông này lai lịch kỳ lạ, hay hiển những mưu kế lạ lùng góp công lớn vào cơ nghiệp của Lý Như Bích, được bái làm quân sư, phong hiệu “Nam Sơn Chân Nhân”. Địa vị của lão trong quân Cửu Sơn chỉ thua mỗi mình Lý Như Bích, có thể coi như trên cả vạn người rồi...

Tiểu Địch chậm rãi nói.

- Loại bí mật này mà cũng lấy ra để bàn tán được?

Ngô Minh quả thật có chút kinh ngạc.

- Người đời ngu dốt, cái loại truyền thuyết về phong thủy này có thể khuếch trương uy danh. Ta nghi tên Lý Như Bích kia cố ý truyền tin tức ra ngoài!

Tiêu Cực Độ nói: "Long mạch đã điểm thì càng khó phá bỏ, làm gì cũng không sợ!"

- Nam Sơn Ông? Nam Sơn Chân Nhân! Chân Nhân!

Ngô Minh thở dài thăm thăm rồi lại cười khố: "Dám tự xưng như vậy thì ít nhất cũng thuộc cấp bậc Pháp Sư, hoặc cũng có thể là một vị Chân Nhân thật!"

- Lấy dị thuật phò trợ tiềm long tranh đoạt thiên hạ, người này quả là can đảm!

Sắc mặt Tiểu Địch cũng lạnh như băng: "Tranh giành vị trí đứng đầu thiên hạ bại trận đồng nghĩa với cái chết, ngay cả môn phái lớn Đạo gia cũng không dám vướng vào. Tên Nam Sơn Ông này tám phần là một yêu nhân tán tu tự tu luyện tự lĩnh ngộ! Nếu không thì là một loài khác thành tinh, vào đời lừa gạt vận khí!"

- Bất kể ra sao, cứ cho là người này chỉ mới là một Luyện Sư hay Pháp Sư, thế nhưng dựa vào sức mạnh của quân Cửu Sơn và vận khí của phong hiệu thì chúng ta cũng khó mà chống lại được...

Tiêu Cực Độ nói: "Cũng may người này ở cùng phe với chúng ta!"

Viên Thái lúc này cuối cùng cũng có thể xen mồm vào: "Không sai, chính là lý này! Nam Sơn Ông càng mạnh thì chúng ta càng chắc thắng. Chỉ cần chống đỡ qua ba tháng này, để Lý Như Bích lên làm vương là chúng ta có thể quay người chạy rồi, còn sợ gì nữa chứ?"

Lời này hoàn toàn là lời của một kẻ tay ngang.

Ngô Minh và Tiểu Địch nhìn nhau một cái, đều không kìm được mà lắc đầu cười khố.

...

Quận Cửu Sơn nằm ở chính giữa Tào Châu. Bên trong quận đồi núi nhấp nhô, non sông bị ngăn cách, có chín ngọn núi cực lớn tạo thành địa thế hiểm yếu dễ thủ khó công, cho nên mới có tên như vậy.

Lý Như Bích nổi dậy rất nhanh, đầu năm khởi sự đã lập tức đánh bại binh lính của quận, danh tiếng vang xa.

Nam Sơn Ông lại liên tục thuyết phục được đám đạo tặc hung hãn cất cứ chốn rừng sâu về đầu hàng. Sau ba tháng số lượng binh lính đã vượt qua hàng vạn, đánh bại đại quân do thứ sử phái tới.

Lúc này lại cướp được một đội ngựa chiến, liên tục đoạt được mấy quận. Thanh thế to lớn, uy chấn toàn châu.

Quận Cửu Sơn là đại bản doanh của tên này. Nhóm người Ngô Minh trên đường đến đây đâu đâu cũng thấy khung cảnh hoang tàn đổ nát, ruộng nương hư hại, quận huyện tàn tạ, lại còn có loạn quân tàn sát bừa bãi khiến người không đành lòng.

Cũng may nhóm người Ngô Minh thân thể khỏe mạnh, trên người có mang theo vũ khí nhìn khá là sắc bén tháo vát nên đám binh sĩ du đảng không dám mạo phạm đến.

Gấp rút chạy cả nửa ngày mới tới nơi đặt đại bản doanh của quân Cửu Sơn.

Ngô Minh phóng tầm mắt nhìn thì thấy phía trên đồng cỏ bát ngát có mấy doanh trại san sát nối liền nhau. Một doanh trại gồm có năm mươi hoặc một trăm người, đào rãnh thoát nước, có người tuần tra canh phòng nghiêm ngặt. Hắn dùng thuật xem khí nhìn thì lại thấy khoảng không phía trên doanh trại có những luồng khí đỏ đen nối liền nhau, mang theo cảm giác trang nghiêm lắm liệt, cũng xem như có chút khí tượng.

- Các vị anh hùng hảo hán nghe đây! Tướng quân của chúng ta cầu tài như người khát cầu nước, nếu như có văn trị võ công thì đều có thể vào doanh trại để thi tuyển. Chỉ cần là người có tài thì sẽ được tiến cử, tiền bạc nữ nhân đều có! Cùng chúng ta chung hưởng phú quý!

Ở cửa lớn của doanh trại còn có vài người gặm chiêng trống lớn tiếng kêu gào, bên trên còn dán cáo thị chiêu binh.

Thình thoảng lại có tốp năm tốp ba lưu manh côn đồ hoặc là phường liều mạng, thậm chí là hảo hán giỏi săn bắn cưỡi ngựa gia nhập, cùng vào trong doanh trại để tham gia sát hạch.

- Châu binh đại bại, triều đình vô cùng tức giận phái đại tướng thống lĩnh năm ngàn binh lính tinh nhuệ hội hợp với binh lính của quận của của châu để vây diệt một lần nữa... Lý Như Bích đương nhiên phải thu nạp các thành phần lưu lạc để liêu chết một lần...

Nhóm người Ngô Minh đều hiểu rõ tình hình bên trong. Lúc này nhìn thấy tư thế quân ngũ chỉnh tề thì lại có chút hy vọng, tiến lên phía trước: "Chúng ta muốn tòng quân!"

- Được được! Các vị đều là những hảo hán, xin mời vào bên trong!

Mấy tên gác cổng hai mắt lập tức phát sáng.

Bọn chúng ngày ngày đón người đến tiễn người đi, mắt nhìn người rất chuẩn. Trong người có tuyệt chiêu gì không, có phải hảo hán hay không chúng vừa nhìn là đã có thể thấy được gần hết.

Hơn nữa cho dù là một tên vô dụng, có thể tự chuẩn bị cung tên và ngựa cùng mang đến đây cũng đã rất tinh nhuệ rồi.

Lập tức không dám chậm trễ mà dẫn thẳng vào trong.

Vừa mới bước vào trong doanh trại thì thấy vài cái sân tập võ võ cùng lớn, có thể chứa đến cả ngàn người mà không phải chen chúc nhau. Bên cạnh mỗi cái là một cái giá bằng gỗ, bên trên bày đầy đao, thương, kiếm, kích và búa, còn có cung dài bìa ngăm đỏ và bốn con ngựa lớn, có thể thể hiện kỹ thuật cưỡi ngựa. Có điều thân thể luyện nhiều quá có chút sùi bọt mép.

Đám đông được sát hạch tại đây. Mà trong vài doanh trại không xa lại có tiếng kèn hiệu, tiếng hô giết truyền đến, rõ ràng là binh lính mới thu được còn đang tiến hành huấn luyện.

Vệ binh ngoài cửa tiến vào bấm báo. Không lâu sau lều trại bị xốc lên, một võ tướng mặt vuông tai to râu quai nón đầy mặt, nửa thân trên không mặc gì bước ra, nhìn thấy mấy người Ngô Minh như hạc đứng giữa bầy gà thì mắt sáng lên.

Đám lính này dù sao cũng phải thu nhận, cái khác không nói, chỉ nhắm vào cung tên và ngựa bọn chúng tự mang tới cũng đủ để thu hồi tiền vé vào rồi.

Nhìn thấy còn có một cô gái Tiểu Địch thì hơi có chút ngạc nhiên, thế nhưng cũng không để ý lắm.

- Các người muốn tòng quân?

Tên tướng này liếc mắt nhìn thoáng qua, trên mặt lúc này không để lộ bất kỳ điều gì, mang theo một vẻ xoi mói mỉa mai.

- Không sai, tại hạ Ngô Minh. Bên cạnh là Tiêu Cực Độ, Viên Thái đều là hiệp khách ở châu khác, do ngưỡng mộ uy danh của Lý tướng quân nên cố ý tới nương nhờ!

Ngô Minh bước ra khỏi hàng, chấp tay hành lễ.

Mấy người Tiểu Địch thấy hắn lấy một cái tên giả thì đều không khỏi khinh bỉ.

- Quân ta không thu nhận kẻ vô dụng, các người có bản lĩnh gì?

- Tại hạ bất tài nhưng cũng luyện võ được vài năm, có một ít võ nghệ. Ngoài ra còn biết được vài chữ!

Tên tướng quân cười: "Được! Đường Thắng, người đi thử võ công của hắn cho ta!"

- Tuân lệnh!

Một tên nha binh bên cạnh hành lễ rồi sắc mặt lạnh lùng đi vào trong sân, chậm rãi nắm con dao bên hông, một tia sát khí hiện lên rồi vọt ra.

- Khí chất võ công của người này cũng xấp xỉ bằng mấy tên nha binh lúc trước!

Nha binh là thân binh của đại tướng, không giống quân lính bình thường. Thế nhưng tên tướng quân này đứng đầu một binh doanh, đương nhiên sẽ có.

- Thất lễ rồi!

Ngô Minh nhanh nhẹn xuống đài, hai tay hơi rũ xuống: "Mời!"

- Không cần dùng đến vũ khí ư!

- Quá bất cần rồi!

Bên cạnh có một kẻ mang theo vẻ mặt khinh thường. Tên nha binh tên Đường Thắng mặt không đổi sắc, chỉ có bên trong con ngươi xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo, đột nhiên nhanh chóng nhào về phía trước như mãnh hổ xuống núi, đao dài nhắm ngay đầu mà chém xuống: "Giết!"

Loại binh lính tinh nhuệ bỏ ra từ trong núi thây biển máu này sẽ không vì thế giới bên ngoài mà hành động, càng không để ý đến những lời đánh giá như lấy mạnh hiếp yếu, thắng mà chẳng về vang gì gì đó.

Người học võ công đều thoải mái không câu nệ, dùng cái giá nhỏ nhất để sát thương kẻ địch.

Thậm chí trên người mang theo sát khí tà khí hợp lại mà nhào lên, đối thủ tâm tính không vững võ công đều sẽ giảm đi rất nhiều.

Xì!

Lưỡi đao hạ xuống, tay phải của Ngô Minh lại đột nhiên dài ra vồ về phía ánh đao, vô cùng mau lẹ mà bắt lấy cổ tay của Đường Thắng rồi lập tức gập lại.

Coong!

Đao dài rơi xuống, Đường Thắng lật người lại đứng lên. Một bên cánh tay đã bị trật khớp, mồ hôi lạnh rơi xuống, có điều người này là một kẻ dũng cảm, không kêu rên dù chỉ một tiếng.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 51: Sát Hạch

- Đa tạ đã nhường!

Ngô Minh chấp tay, những người xung quanh lúc này mới ồn ào cả lên.

Bọn họ mới chỉ thấy một bóng người xẹt qua, tên nha binh trước đó uy phong lẫm lẫm đã ngay lập tức thất bại, tốc độ cực kì nhanh.

Khi dần dần hiểu ra một điểm, trên mặt lại mang vẻ kiêu dè, ngưỡng mộ... mà đánh giá Ngô Minh.

- Được! Được lắm! Quả là có chút bản lĩnh!

Tên quan tướng đứng bên cạnh lại lớn tiếng cười. Dùng tay không để đỡ dao sắc, đây dường như đã là đỉnh cao võ thuật rồi. Hơn nữa đối phương còn là nha binh trong quân ngũ, khác hẳn những kẻ chỉ có tiếng mà không có miếng trong võ lâm. Hẳn hiểu rõ độ khó bên trong nên càng vui mừng.

- Đến đây, đánh tay đôi một trận với ta thử xem sao!

Tên tướng quân này nhảy vào sàn luyện võ, tự có nha binh dâng một thanh đao dài màu vàng có đầu hổ ngậm ở đằng chuôi cho hắn: "Bổn tướng tên Lưu Kiệt, là chỉ huy sứ của Tân Sơn đô. Các người nếu gia nhập đại quân thì sẽ ở dưới trướng của ta, đã nhớ kỹ chưa?"

- Tại hạ không dám!

Hai tay Ngô Minh khua loạn lên, liên tục lùi lại vài bước.

- Bảo người đánh thì người cứ đánh! Đây là quân lệnh! Lưu Kiệt cau mày.

- Vậy thì... Xin thứ cho tại hạ tội mạo phạm!

Nhìn thấy ý tưởng thật sự của người này, Ngô Minh lại hành lễ thêm một lần nữa rồi lấy một thanh kiếm dài ở trên giá gỗ.

- Ha ha! Được lắm!

Thấy Ngô Minh cầm vũ khí trên tay, Lưu Kiệt cuối cùng cũng hài lòng gật đầu: "Cẩn thận một chút, ta sắp đánh tới rồi đấy!"

Vù!

Trong chớp mắt, người này một bước lướt ngang ra khỏi phạm vi hai trượng, đến trước mặt Ngô Minh.

Xì xì!

Chỉ thấy một đao tùy ý hạ xuống, từng tia từng tia cương khí xé toạc không trung hiện ra, tạo thành đao cương.

- Trong ngoài như một, cương khí tinh luyện, Võ công của người này không hề kém mình... Bên ngoài sân đấu sắc mặt Tiêu Cực Độ chợt biến đổi.

Ầm!

Ngô Minh giữ chặt Linh Đài trong tim mình, dùng kiếm để đỡ. Sau một âm thanh vang dội, trên tay cảm nhận được một sức mạnh to lớn truyền đến, nửa bên người tê rần, chật vật lui lại mấy bước.

Có điều hãn tu luyện nội tại đã lâu, tu song song cả đạo pháp và võ thuật, chỉ trong một hơi thở đã lập tức khôi phục được lực hành động. Hãn

không lùi lại nữa mà phản công, kiếm dài tóe ra từng tia lửa đẹp mắt.

- Giết!

Đinh đing đang đang!

Dao kiếm chạm vào nhau, hai người ra tay nhanh như gió. Lấy tấn công chống lại tấn công, sức lực hai bên dường như lại cân bằng.

Chỉ có đám người Tiêu Cực Độ mới biết được lúc này Ngô Minh đã rơi xuống thế yếu, đang khổ sở chống đỡ.

- Ha ha! Sáng khoái! Sáng khoái lắm!

Lưu Kiệt lại đánh giết đến sững tay, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Gầm gào!

Tiếng hồ gầm truyền đến, đang là giữa ban ngày thế nhưng trên trời lại có một ngôi sao tỏa sáng mãnh liệt, từng mảnh ánh sáng lớn đáp xuống phía dưới.

Thanh đao vàng đầu hồ trên tay hắn như có sinh mệnh của chính mình, mắt hồ lóe ra ánh sáng màu đỏ, rít gào không ngừng.

- Hãy xem binh gia thần thông của ta đây, Bạch Hồ Thất Sát!

Một đao của Lưu Kiệt chém xuống có thêm sức mạnh của một ngôi sao nhập vào. Ngô Minh thấy quân khí, tà khí trên người kẻ này đột nhiên đều ngưng kết lại, hóa thành một con hồ lớn mắt nằm trên cái trán màu trắng, nhanh chóng nhào tới.

- Binh gia thần thông?

Tiểu Địch đứng bên ngoài sàn đấu mặt biển sắc: "Không ngờ ở đây lại có truyền nhân của binh gia thần thông. Tên tướng quân này rõ ràng chiến đấu kịch liệt nên có chút hí hứng đặc ý quá thì phải!"

Vốn dĩ đạo pháp hoặc Vu thuật cổ thuật dù sao cũng đều bị quân khí huyết khí khắc chế.

Một người tu đạo bình thường ở trên chiến trường cũng không có tác dụng gì lớn lắm.

Thế nhưng binh gia thần thông thì không giống vậy! Đạo này được sử dụng riêng trong quá trình hành quân tác chiến, bao gồm rất nhiều nội dung như nuôi quân, dụng binh và cả cách bài binh bố trận, rèn đúc kim loại. Chủ tướng có thể vận dụng quân khí sát khí để tạo thành công kích thần thông trong quân đội, uy lực càng tăng mạnh!

Tên Lưu Kiệt này là chỉ huy sứ của một đô, còn được sao chiếu mệnh, uy lực của một đao không ngờ đã vượt qua uy lực của Nhục Thân cảnh, tiến nhanh áp sát đến Tông Sư cảnh phía trên. Cho dù là Tiêu Cực Độ ở tầng chín Cực Biến cũng không chắc có thể thắng được.

Sao trời chiếu mệnh cộng thêm binh gia thần thông hóa thành bạch hổ đã vồ đến trước mặt Ngô Minh. Nó giơ móng vuốt thật lớn lên, gió mạnh lạnh thấu xương thậm chí còn thổi bay tóc của Ngô Minh.

Thế nhưng Ngô Minh sắc mặt lại sừng sững bất động, trên tay hiện ra hai lá bùa.

Hai lá bùa này, một lá màu xanh da trời, bên trên như có ánh sao lấp lánh. Một lá màu vàng óng, bên trên lá bùa đỏ tươi ướm át.

- Bùa Loạn Tinh? Bùa Phá Sát?

Tiểu Địch ở bên ngoài sàn đấu thét lên kinh hãi.

Chỉ thấy hai lá bùa nhanh chóng bốc cháy, hóa thành hai luồng ánh sáng huyền ảo một xanh một đỏ nhào tới.

Phùng!

Bóng hình mờ ảo của con hổ lớn mắt nằm trên cái trán màu trắng chấn động mạnh rồi lập tức chậm rãi tản ra, hiện ra dáng dấp đang cầm đao nhào lên của Lưu Kiệt.

Kiểm dài của Ngô Minh đâm về phía trước, đao kiếm đập vào nhau khiến kiếm dài gãy thành mấy mảnh, người cầm kiếm cũng bay lùi về phía sau: "Tướng quân thần uy cái thế, thuộc hạ hổ thẹn không bằng!"

- Người được lắm, võ nghệ quả nhiên cao cường!

Vừa rồi bản thân chém giết quá say mê mà bộc lộ tính tình, xuống tay cũng hơi quá, Lưu Kiệt còn có chút lo lắng. Hiện giờ thấy Ngô Minh thức thời như vậy, trong lòng không khỏi vô cùng thích thú.

- Cái thứ trên tay người...

- Là vài lá bùa khi thuộc hạ đi ra ngoài được kỳ nhân ban cho, đáng tiếc chỉ có vài lá...

Ngô Minh nói, trên mặt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Thực ra bùa này là hãn cố ý đổi về để nhằm tới nhiệm vụ lần này. Bùa Loạn Tinh làm xáo trộn sức mạnh của các ngôi sao, bùa Phá Thần có thể làm tan huyết khí sát khí. Còn có một đồng nữa, thế nhưng giờ không cần nói đến.

Lưu Kiệt ngẩn ra rồi lập tức cười lớn: "Ngô Minh nghe lệnh!"

- Thuộc hạ có mặt!

Bây giờ nhiệm vụ gấp rút, Ngô Minh cũng đành nhẫn nhịn mà tiến lên phía trước hành lễ.

- Người võ dũng hơn người, kiến thức uyên bác, ta trao quyền cho người làm đội trưởng thống lĩnh một đội năm mươi người!

Lưu Kiệt nói xong, thấy Ngô Minh dường như chưa hiểu rõ lắm thì giải thích: "Chế độ của quân đội Cửu Sơn ta, năm người thành một ngũ, thống lĩnh gọi là ngũ trưởng! Mười người thành một thập, thống lĩnh gọi là thập trưởng! Năm thập thành một đội, đội trưởng xưng là bồi nhưng giáo úy, hàm chính cửu phẩm! Hai đội thành một doanh, doanh trưởng xưng là ngự võ giáo úy, hàm chính bát phẩm! Năm doanh thành một vệ, bao gồm năm trăm người, vệ trưởng xưng là trí quả giáo úy, hàm chính thất phẩm! Trên vệ là chín đô như Tân Sơn, Liệt Sơn, Nộ Sơn, Xích Sơn..., số lượng các vệ bên trong không giống nhau. Ta là chỉ huy sứ của Tân Sơn đô, người là đội trưởng dưới trướng của ta!"

Người mới bình thường khi mới vào là tân binh, lên trên nữa thì là lão binh, tinh binh rồi tới ngũ trưởng, thập trưởng, phó đội trưởng, một mạch vượt qua các cửa ải cuối cùng mới có thể lặn lội tới vị trí đội trưởng thống lĩnh năm mươi người.

Lúc này Ngô Minh lại liên tiếp thăng mấy cấp, sự tiến cử này quả thật là trọng hậu mà.

Đương nhiên bên trong quân đội của đám loạn tặc thì còn có thể có quy tắc gì chứ?

- Thuộc hạ bái kiến tướng quân!

Ngô Minh không hề chậm trễ chút nào, lại hành lễ thêm một lần nữa. Loại nịnh hót này vẫn khiến Lưu Kiệt ha ha cười lớn.

Thực tế, chỉ huy sứ của một đô thống lĩnh khoảng một ngàn đến ba ngàn người theo chế độ quân đội của Lý Như Bích chỉ được xem là một chiêu võ giáo úy hàm chính lục phẩm mà thôi, phải đạt chính ngũ phẩm trở lên mới là tướng quân!

Bên trong quân đội Cửu Sơn này, người duy nhất có thể xưng là tướng quân chân chính chỉ có một mình Lý Như Bích mà thôi. Ngô Minh mệnh gọi tướng quân đương nhiên là đang nịnh hót.

Lúc này lại có một nha binh dâng quan phục, ấn tín và dây đeo triện lên, ánh mắt đều mang vẻ ngưỡng mộ. Ngô Minh lại hơi hơi kinh ngạc.

- Mưu đồ của tên Lý Như Bích này quả thật không nhỏ. Chỉ riêng đám quan ấn quan phục này cũng không phải một ngày là có thể chuẩn bị được. Hơn nữa... chế độ quân đội hoàn chỉnh, cũng xem như một người tài!

- Được lắm! Quả nhiên có anh khí!

Lưu Kiệt nhìn thấy Ngô Minh mặc vào quan phục võ tướng, không khỏi sờ sờ cằm, vô cùng hài lòng: "Phương pháp hành quân bố trận, nếu người đã biết chữ vậy tự mình đọc đi. Những người khác cũng không cần sát hạch nữa, trước tiên cứ đến doanh trại người mới tuyển chọn một đội đi. Ta trao quyền cho các người làm ngũ trưởng, thập trưởng dưới trưởng! Đi đi! Huấn luyện cho tốt, đợi đến sau này công thành xong thì đàn bà, tiền bạc đều có thể dành lấy tự mình hưởng dụng!"

- Vâng!

Một lời nói ra, trên đỉnh đầu Ngô Minh lại động động.

Hắn trong lòng biết có điều kỳ lạ, dùng linh nhãn xem xét thì thấy trên đỉnh đầu của mình hiện lên một tầng khí trắng đen, còn có một luồng vận khí nối liền thành một thể với đám mây khí ở trại lớn này.

Trong lòng bèn ngộ ra.

Sau đó lại phát hiện những vận khí này tuy về mặt số lượng thì vẫn chưa bằng luồng khí trắng đỏ mà thân phận thổ hào của mình mang lại, thế nhưng tính chất không giống, lại mang theo dáng vẻ kiên cường tấn công.

- Đây là do đã gia nhập vào thể chế nên khí số cũng nổi liền hay sao?

Ngô Minh trong lòng chợt động, âm thầm mở ra hạn chế. Trong giây lát tầng khí màu trắng kia dường như gặp phải một cái động không đáy, bị bản thân hút hết, chỉ còn một tầng quân khí quần quanh bên ngoài, đen huyền dữ dội.

Mà đạo công của chính mình cũng tinh tiến thêm một chút.

- Quả nhiên bất kể là đạo sĩ, vu sư hay tăng nhân nơi cửa Phật, hoặc thậm chí là thần tiên đều có thể hút lất vận khí để trợ giúp cho bản thân mình...

Lúc trước ở trong ụ bảo vệ của Ngô gia, Ngô Minh đã có cảm giác này.

Cơ mà Ngô Tinh nhiều lần khuyên bảo hấn, lại còn truyền pháp quyết để trấn áp căn cơ. Thế nhưng lúc này đối mặt với luồng khí từ bên ngoài tới này, Ngô Minh lại không cần phải kiêng dè nhiều.

- Tu đạo phá gia, chính là có thể hút lấy vận khí trong nhà... Thế nhưng căn cơ của mình đều ở ụ bảo vệ của Ngô gia, nếu như hút sạch vận khí vậy toàn bộ Ngô gia bảo đều sẽ lụn bại. Không có căn cơ, vận khí của bản thân sẽ trở thành một cái cây không có gốc, bình không có nước, lầu các trên không trung. Do vậy nên tiết kiệm để dùng dần vẫn tốt hơn...

- Nhưng khi ở trong thế giới này, vấn đề này cũng biến mất!

Trong lòng Ngô Minh vô cùng vui mừng, lập tức lại rùng mình: "Mình chỉ là một Luyện Sư nho nhỏ, còn chưa thấm vào đâu. Thế nhưng Nam Sơn Chân Nhân còn có phong hiệu, chỉ dưới quyền chủ tướng. Đạo công càng mạnh thì lượng vận khí hấp hút mỗi ngày chẳng phải là nhiều như sông như biển hay sao?"

Đây chính là lí do sâu xa mà lúc trước hắn và Tiểu Địch nhìn nhau cười khố.

Không chỉ Đại Chu và thế giới này, cho dù là kiếp trước, phàm là những hoàng đế đại phong Quốc Sư, Chân Nhân, Pháp Vương, có mấy người có kết cục tốt đẹp chứ?

Càng không cần nói đến mỗi khi tới thời loạn lại có yêu tinh quỷ quái trong núi chạy ra hóa thành người, làm loạn triều đình, lừa lấy vận khí.

- Tướng quân, thuộc hạ còn muốn tiến cử một người. Chính là người hầu cận của ta - Tiêu Cực Độ!

Lúc này Ngô Minh và Tiêu Cực Độ trao đổi ánh mắt. Ngô Minh tiến lên phía trước nói.

Chiến trường suy cho cùng vẫn là nơi binh gia và hào kiệt luyện võ tung hoành ngang dọc. Với võ công còn cao cường hơn cả mình của Tiêu Cực Độ hoàn toàn có thể một mình chống đỡ một phương.

- Ồ? Còn có người khác nữa sao?

Lưu Kiệt hai mắt lóe sáng. Khi kẻ địch bên ngoài áp sát, có càng nhiều nhân tài thế này càng tốt: "Vậy thì phải sát hạch rồi. Nếu thông qua thì ta cũng vui lòng tiến cử!"

Đợi đến khi tận mắt chứng kiến võ công của Tiêu Cực Độ, hai con mắt của hắn lại càng sáng quắc. Có điều không cho Tiêu Cực Độ làm đội

trưởng mà là làm nha tướng

Nha binh nha tướng đều là thân binh của chủ tướng, đây là quá xem trọng hẳn rồi.

Tuy chỉ là một thập trưởng nha binh, thế nhưng bàn về thân phận, đãi ngộ hay cả vị trí trong lòng Lưu Kiệt thì Tiêu Cực Độ lúc này nói không chừng còn vượt qua Ngô Minh một bậc.

Sau đó mấy người lại đi nhận lều trại được phân cho, sắp xếp cho Tiểu Địch và Viên Thái thân phận người nhà.

Vốn dĩ trong quân không được có đàn bà con gái, thế nhưng lúc đầu Lý Như Bích xây dựng doanh trại lớn cho dân lưu lạc, nam nữ đều có. Nơi này lại không phải là doanh trại chính, cộng thêm việc Ngô Minh và Tiêu Cực Độ lại đều được coi trọng nên cũng không có ai nói ra nói vào.

- Kỷ luật quân đội đã bại hoại đến mức độ này đây!

Ngô Minh và Tiêu Cực Độ lại có chút đau lòng nhức óc, niềm tin chắc chắn vào tương lai lại giảm xuống vài phần.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 52: Tuyển Chọn

Nếu đều đã gia nhập phe cánh của quân đội Cửu Sơn, Chủ Thần Điện đương nhiên cũng sẽ truyền đến lời nhắc nhở nhiệm vụ tuyển phụ đã hoàn thành.

Nhóm người Ngô Minh ăn thịt uống rượu rồi nghỉ ngơi một đêm. Qua ngày hôm sau, Tiêu Cực Độ lại phải đến lều của Lưu Kiệt nghe lệnh.

Nha binh nha tướng đều là thân binh của chủ tướng, ngày đêm kề cận, tình cảm đương nhiên sẽ khác, cũng có nhiều cơ hội được tiến cử hơn.

Ngô Minh thì dắt theo Viên Thái vào trong doanh trại lính mới.

Sau khi mỗi người được kiểm tra thân phận xong, một tên sĩ quan trên mặt mọc ra hai chòm râu mang theo vẻ khôn khéo liền dẫn Ngô Minh vào trong doanh trại.

- Mới huấn luyện được hai ngàn tân binh đều ở đây cả. Theo thể chế người chỉ có thể tuyển mỗi lần mười người...

Đám lính mới huấn luyện đều dựa vào thâm niên trong nghề lính để chọn ra ngũ trưởng thập trưởng. Thực lực cũng khá là đồng đều, nếu dẫn đi thì phải dẫn mười người đi cùng một lúc.

Hơn nữa những hạt giống nha binh, mãnh tướng trước đó đương nhiên đều bị chỉ huy sứ các đô, chủ tướng sàng lọc qua một lần rồi.

- Người là đội trưởng, có thể tuyển năm mươi. Sau đó đến kho trang bị quân nhu để lĩnh năm mươi cây đao, thương, năm mươi bộ áo giáp da cùng các thứ lặt vặt như chần nệm và đồ nấu nướng...

Tên sĩ quan này nói xong thì im lặng không nói nữa.

- Viên Thái!

Ngô Minh nháy mắt, Viên Thái lập tức cười rạng rỡ rồi tiến lên phía trước, lén lút nhét vài vật vào tay tên sĩ quan kia.

Tên sĩ quan nhận lấy, cảm thấy tay nặng nặng, khóe mắt liếc một cái thì thấy một vật sáng màu vàng dường như chiếu rọi đến hoa cả mắt, lập tức nở nụ cười: "Nhưng mà Ngô đội trưởng là anh tài của Cửu Sơn ta, đương nhiên được hưởng ưu đãi có thể tuyển một lần năm mươi người!

Sau đó cẩn thận không để lộ dấu vết mà giấu lá vàng đi, âm thầm kiểm kê một chút rồi căn rằng: "Còn nữa, trong mấy doanh trại lính mới này, trong mười người, người thích người nào thì dắt người đó đi!

Đây chính là đặc quyền mà doanh trưởng hay thậm chí là vệ tướng mới có được.

- Đa tạ!

Ngô Minh cũng không làm kiêu mà lập tức bước về phía trước. Hẳn đi qua từng cái trại, đánh giá kỹ càng tỉ mỉ từng người một.

Linh nhân mở ra, trong tích tắc khí tượng lấm tẩm, hoặc trắng xám hoặc đen huyền hoặc đỏ thẫm nối tiếp nhau hiện lên.

Tuy rằng trước đây đã bị trưởng quan các đô lựa chọn qua một lần, thế nhưng hai ngàn người vẫn còn không ít hạt giống còn sót lại.

- Ta có thiên nhân này quả thật là bản lĩnh cao minh sát bên người!

Ngô Minh lần lượt xem qua thì thấy khí màu đen trắng chiếm số lượng lớn, có điểm màu đỏ cực ít, lại có vài hạt giống có trộn lẫn ánh sao trên người. Lòng hân vô cùng vui mừng.

Cho dù đi đến một thế giới khác trở thành một người bình thường, thế nhưng chỉ cần dựa vào kỳ thuật này thôi cũng chắc chắn có thể phát lên.

- Đáng tiếc... người xem vận khí bình thường sao có thể nhìn rõ như mình chứ, thậm chí còn bị cản trở...

Trong lòng hân cũng hiểu rõ, nếu không có đặc quyền tầm nhìn chân thực của tông đồ Chủ Thần, tương đương với dùng Chủ Thần Điện để gian lận thì hân cũng chưa chắc có thể thấy rõ ràng tỉ mỉ như vậy. Chỉ sợ Chân Nhân Thiên Sư cũng chỉ đến thế mà thôi.

- Tuy thuật xem khí chỉ có thể thấy được bản mệnh và vận khí, vận khí dày đặc cũng không nhất định là người có tài, thế nhưng cũng xấp xỉ bảy tám phần rồi...

Vội vàng xem qua rồi chọn ra tám ngũ bốn mươi người: "Ngũ này, còn có ngũ này... ngũ này nữa, ra khỏi hàng!

- Há? Nhanh như thế?

Tên sĩ quan vừa nhận hối lộ có chút sửng sờ. Mấy tên đội trưởng doanh trưởng lúc trước đến đây tên nào mà không tuyển chọn cẩn thận, lẳng nhăng mất nửa ngày chứ? Sao tên khách hàng lớn này lại ngược lại, tùy tiện nhìn vài cái rồi quyết định luôn vậy?

Sau đó hân nhìn kỹ thì thấy tám ngũ này chỉ có thể xem là bình thường, không khỏi nói: "Chỉ cần trong ngày hôm nay là được, không cần chọn lại há?"

- Võ công đều như nhau, vậy nên kệ đi. Ta còn đang mong người đồng ý mời người ta chọn kìa!

Ngô Minh nói.

Thực tế tám ngũ này đều là do hấn tử mĩ nhìn rồi mới chọn. Bề ngoài cũng giống với mọi người thế nhưng vận khí của bản thân và số mệnh đều hơi cao hơn những người khác, còn có người trộn lẫn vài điểm khí màu đỏ và ánh sao.

Dựa vào kết luận mà Ngô Minh đưa ra dựa theo khẩu quyết của Ngô Tinh và sự quan sát của bản thân thì thuật xem khí này chủ yếu nhìn vào hình thái và màu sắc.

Hình thái trước tiên không nhắc đến, chỉ dựa trên màu sắc mà nói thì:

Khí màu đen đại diện cho cùng hung cực ác, thế nhưng quân khí cũng tương tự.

Mà màu trắng lại là dân thường, êm dịu dồi dào là chủ yếu. Nếu mang theo cảm giác âm trầm ngoan lệ màu xám đen thì lại có hại.

Khí màu đỏ thì lại cao hơn một chút, không phải người bình thường có được.

- Ngũ trường của các người đâu? Còn không mau lại đây bái kiến?

Nhìn thấy tia kiên quyết trên mặt Ngô Minh, tên sĩ quan này cũng hét lớn.

Lập tức tám người đàn ông lực lưỡng bước ra, quỳ một chân xuống hành lễ theo nghi thức quân đội: "Thuộc hạ tham kiến đội trưởng đại nhân!"

- Ủ, đứng dậy đi!

Cũng trong lúc bái lạy Ngô Minh thấy được trên đỉnh đầu bốn mươi người này nổi lên từng tia từng tia khói mây mang theo vài điểm màu đỏ thẫm, ánh sao quần quýt rồi tiến nhập vào luồng khí trên đỉnh đầu mình.

Mà mỗi ngày đều có một phần vận khí vốn thuộc về đội trưởng của quân Cửu Sơn xé toạc không trung mà nổi lên, cũng nhập vào khí số của mình giống như vậy.

- Khí vận của quan chức, dưới thì được đám thuộc hạ ủng hộ dâng lên vận khí của chúng, trên thì được thượng cấp đề bạt tiến cử, rút ra từ vận khí của thể chế...

Ngô Minh thấy vậy thì trong lòng ngộ ra.

Trở thành một chủ quan có thực quyền, hẳn quản lý năm mươi người nên đương nhiên có thể thu được vận khí của bọn họ, hội tụ trên người mình.

Mà đảm nhiệm chức vụ đội trưởng của quân Cửu Sơn, hẳn đương nhiên cũng có thể được chia phần vận khí từ trong thể chế rồi.

Tóm lại mà nói cống hiến của thuộc hạ là nhiều nhất. Thế nhưng, vận khí do quan chức đem lại tuy nhỏ nhưng mỗi ngày đều có phần.

- Chỉ cần có quan chức là mỗi ngày đều có thể được hưởng thụ vận khí rồi. Đáng tiếc mình chỉ có hàm chính cửu phẩm, nếu được phong làm Chân Nhân...

Ngô Minh đột nhiên giật mình một cái.

Bản thân hẳn giống như một con châu chấu nhai nuốt vận khí của quân Cửu Sơn. Vậy tên Nam Sơn Chân Nhân kia thì sao?

Chính Cửu Phẩm mỗi ngày chỉ có một phần khí màu trắng, chính thất phẩm có lẽ có khí màu đỏ thẫm. Mà tước vị Chân Nhân lại là ngũ phẩm hoàng đường, dồi dào khí màu vàng kim.

Khoản chi này quá là khủng khiếp, gần như tương đương với một người mỗi ngày đều bị hút máu.

Nam Sơn Chân Nhân đương nhiên sẽ tiến bộ vô cùng mạnh mẽ. Thế nhưng Lý Như Bích thì sao... Ha ha...

Sau đó hẳn cũng không khách khí mà vận chuyển đạo pháp, nuốt vào luồng khí màu trắng do chức quan hàm cửu phẩm kia mang lại, đạo hạnh lại tăng thêm một phần.

- Còn về vận khí của đám thuộc hạ thì vẫn nên giữ lại hạt giống, khi quản lý cần dùng đến!

Hẳn chợt nảy ra ý nghĩ, vận khí do bốn mươi người này dâng lên đã bị nuốt chừng hơn nửa, chỉ còn một phần nhỏ được giữ lại, lộ ra màu đen trắng mang theo vài điểm ánh sáng đỏ thẫm tạo thành hình dạng một cái ấn nhỏ mờ mờ ảo ảo rất giống với quan ấn của mình.

- Quả là sáng khoái!

Vốn vẹn chỉ là vận khí của một ngày đã tương đương với mình tu luyện khổ cực cả một tháng.

Ngô Minh không khỏi thở dài trong lòng: "Đáng tiếc... nếu như mình được phong làm Chân Nhân thì chỉ sợ trong tích tắc đã có thể nội luyện thành công, tiến vào cấp bậc Pháp Sư rồi!"

Tâm tư nghìn trùng cũng chỉ xẹt qua rồi biến mất. Ngô Minh tiến lên phía trước, nói với đám thuộc hạ: "Đứng lên đi! Nhỡ kỹ, bốn quan tên là Ngô Minh, sau này chính là đội trưởng của các người!"

Bốn mươi người đứng dậy, nhìn thấy Ngô Minh khí độ bất phàm thì âm thầm kính phục.

Biểu hiện trên mặt vận khí là từng tia từng luồng vận khí không ngừng nhẹ nhàng bay lên rồi ẩn vào trong cái ấn nhỏ.

Đương nhiên nếu so với hai lần thu hoạch vừa rồi thì cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi, thế nhưng lại hơn ở chỗ cuộn cuộn không dứt.

- Ở đây có bốn mươi người rồi, còn mười người nữa. Ta có thể tùy ý lựa chọn phải không?

- Đúng vậy!

Sau khi có được đáp án, Ngô Minh không nói nhiều nữa mà đến trước mặt vài người mà hẩn nhìn trúng.

Vừa rồi cười ngửa xem hoa, trong số hai ngàn người cũng vẫn phát hiện ra vài viên ngọc quý. Hẩn lập tức gọi bọn họ ra: "Người, cả người nữa, đều ra khỏi hàng!"

Hai tên lính mới bước ra: "Bái kiến đại quan!"

- Ủ, các người tên là gì?

Hai người này tuy rằng vóc dáng thấp nhỏ thế nhưng cơ bắp cường tráng, râu cứng như thép. Bề ngoài không đẹp lắm nhưng bản mệnh của một người có điểm màu vàng ánh kim, một người màu đỏ thẫm, đều không giống bình thường.

- Thuộc hạ tên Chung Đình, Ngưu Dững, bái kiến đại nhân!

Hai người nhanh chóng hành lễ.

- Tốt lắm, sau này các người đi theo ta!

Ngô Minh vẫn không dừng bước, lại đến trước mặt một người khác:
"Người tên là gì?"

- Tiểu nhân... Tiểu nhân tên là Hà Tử Hải!

Người đứng đối diện với Ngô Minh sắc mặt vàng vọt mang theo vẻ nghèo khó. Thậm chí trên người còn có vết thương, bị gạt bỏ xuống cuối đội.

- Ủ... Người đã từng đọc sách à?

Có điều, tuy vậy nhưng có thể thấy được ngón tay thon dài, da thịt trắng nõn. Ngô Minh thuận miệng hỏi.

Hà Tử Hải toàn thân chấn động: "Dạ có đọc qua vài quyển sách, biết sơ được vài chữ, chỉ không phải là một kẻ mù chữ mà thôi!"

Khí chất này có chút không tầm thường.

Thứ Ngô Minh để ý cũng là tư chất của người này.

Trong thuật xem khí của hắc, trên đỉnh đầu người này có một thước ánh sáng màu xanh đẹp đẽ rực rỡ. Chỉ có những người hay đọc sách cổ, thậm chí lĩnh ngộ ra được đạo lý ý nghĩa thật sự, không thua kém ai mới có được. Mà càng quan trọng hơn chính là từng tia từng tia sức mạnh của các vì sao cũng quanh quẩn vấn vít trong bản mệnh của hắc. Tuy không phải chân mệnh thể nhưng chủ tinh cũng đã hiện ra rồi.

-... mang theo khí chất của người đọc sách, lẽ nào là sao Văn Khúc?

Ngô Minh hơi buồn cười: "Với tiêu chuẩn tuyển chọn vũ phu thì con mọt sách này đương nhiên là bị loại ra rồi. Trong thời loạn binh quyền là quan trọng nhất, thư sinh đọc sách biết chữ quả thật chẳng có tác dụng gì!"

Do vậy hắn nói: "Ừ, đội của ta vẫn còn thiếu một thư lại, người có đồng ý nhận việc không?"

- Dạ đồng ý! Đương nhiên là đồng ý rồi!

Tên Hà Tử Hải này rõ ràng cũng không muốn ở trong quân ngũ thêm một giây nào nữa, gật đầu như gà mổ thóc rồi lại quỳ xuống nói: "Ti chức Hà Tử Hải bá kiến đại nhân! Ti chức từ trong bùn cỏ được đại nhân tiến cử, đại ân đại đức này chỉ có thể thịt nát xương tan để báo đáp!"

Chỉ lời này thôi cũng không phải một người bình thường có thể nói ra được.

Ngô Minh đỡ hắn dậy, nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ của người bên cạnh thì lại cười: "Còn người, người, tên đầu tiên ngũ thứ ba, người thứ ba giáp thứ bảy, toàn bộ đứng ra khỏi hàng!"

Sau đó hắn gọi ra mười người có vẻ ngoài dũng cảm, kiểm tra từng người từng người một rồi hạ lệnh diễn tập huấn luyện vũ khí, đấu võ với nhau rồi mới chọn ra được bảy người có thể xem như tráng sĩ dũng mãnh hào hùng.

Thêm ba người trước mặt nữa là vừa đủ mười người.

- Lấy mấy người này đi!

Tên sĩ quan thấy Ngô Minh chọn người vốn còn có chút nghi ngờ kinh ngạc. Thế nhưng sau khi nhìn bảy người phía sau đều dũng mãnh hơn người, chỉ kém hơn đám nha binh một tẹo. Những lần lựa chọn trước chỉ kém may mắn một chút nên mới bị loại ra thì thầm gật đầu trong lòng, cảm thấy thế này mới hợp lí chứ.

Đây chính là nguyên do Ngô Minh thu lại sự sắc bén của mình.

Nếu như chọn ra được một hai tráng sĩ kiệt xuất thì còn có thể dùng lý do có mắt nhìn người để qua loa lấy lệ. Thế nhưng chọn ra mười người, mỗi người vẫn có thể làm ra những áng thơ hoa mỹ như thêu hoa dệt gấm, võ có thể bài binh bố trận bắt rồng giết hổ thì ngay cả thằng ngốc cũng nhận ra là có vấn đề.

Hơn nữa chỉ có vận khí thôi cũng không được, dù sao cũng phải có tài cán mới có thể làm được việc.

Đội trưởng có thể quản lý năm mươi người, thế này là đủ rồi. Sau đó Ngô Minh lại dẫn bọn họ đến kho quân nhu, có tiền bạc mở đường nên đều lấy được những trang bị tốt nhất. Trở về bên trong doanh trại ban đầu, Ngô Minh hạ lệnh cho bọn họ xếp thành hàng ngũ, về phi phạm lập tức lộ rõ.

-Thuộc hạ bái kiến đại nhân!

Lúc này, một đội chinh tề ngay ngắn cùng nhau bái lạy. Tuy chỉ có năm mươi người, thế nhưng người nào cũng là quân tinh nhuệ. Mây khói mịt mờ thể hiện sự bất phạm, ít nhất cũng tương đương với vận khí của bốn, năm đội bình thường. Ngô Minh nhìn mà không khỏi vui mừng vô cùng.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 53: Quan Lớn

- Chung Đình!

Ngô Minh từ trên cao nhìn xuống, nghiêm giọng gọi.

- Thuộc hạ có mặt!

Chung Đình bước ra khỏi hàng, quỳ xuống đáp.

- Ta lệnh cho người làm đội phó của đội ta!

- Tuân lệnh!

Trong chớp mắt, Ngô Minh thấy trên đỉnh đầu người này có một vòng khí màu trắng được gia cố, tức khắc hiểu được tuy mệnh cách không tương đương với tài năng, thế nhưng ít nhất cũng có thể khiến địa vị thêm vững chắc.

- Ngưu Dững! Người là ngũ trưởng thân binh của ta! Mau lui xuống tuyển người!

- Viên Thái, lệnh cho người làm một ngũ trưởng, quản lý một ngũ!

- Hà Tử Hải, người là thư lại của đội ta, phụ trách những việc như hậu cần, ghi chép công trạng...

- Ngũ trưởng của các ngũ vẫn giữ nguyên, sau đó bầu ra thập trưởng!

...

Từng mệnh lệnh được ban bố ra đâu vào đấy.

Mà trong mắt Ngô Minh vận khí của toàn đội đã được củng cố vững chắc hơn so với vừa rồi, có trật tự mạch lạc, lợi ích mà nó đem lại cho mình càng lúc càng to lớn.

- Đào đất để đặt nồi nấu cơm! Luộc toàn bộ số thịt vừa được lĩnh. Tối nay ăn thịt!

Sau khi sắp xếp xong một loạt những việc lặt vặt thì đến buổi tối.

Mệnh lệnh Ngô Minh ban ra lập tức được mọi người hoan hô nhiệt liệt, thậm chí còn có người nhỏ giọng ủng hộ yêu mến. Hẳn không khỏi bật cười, ân uy của một vị chủ nhân lúc này được bộc lộ ra hoàn toàn.

...

- Không ngờ... người lại thật sự gia nhập vào trong thể chế của quân đội Cửu Sơn, còn lấy đó để tu luyện!

Thời gian đã vào đêm, bên trong đại bản doanh quân pháp được thực thi, nghiêm khắc đề phòng, có lính tuần tra. Khắp nơi đều không một tiếng ồn, vạn vật đều im lặng.

Mà trong lều lớn lại có một ngọn đèn lớn cỡ hạt đậu được thắp lên.

Tiểu Địch sững sờ nhìn Ngô Minh rồi chột thờ dài: "Chẳng lẽ người không sợ bị cản trở?"

Trong mắt cô, quanh người Ngô Minh tà khí lượn lờ lại còn nổi lên với quân Cửu Sơn, đã lún sâu vào vũng bùn rồi.

Người tu đạo có thể hút lấy vận khí để tu hành nhanh chóng tiến bộ, đương nhiên cũng sẽ có hạn chế.

Từ lúc này hãn và thế chế có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục. Đối với Ngô Minh mà nói, nếu bây giờ quân Cửu Sơn đại bại thì hãn không thể tránh khỏi phun ra một bụng máu, căn cơ tổn hại nặng nề.

Đây vẫn là do đạo hạnh của hãn còn thấp kém, nếu đổi thành Nam Sơn Chân Nhân đã được sắc phong thì chết cũng không phải là không có khả năng.

Có điều Tiểu Địch rất cuộc vẫn là một người thông minh, suy đoán rồi nói: "Cho dù người có phương pháp bí mật có thể cắt đứt vận khí trấn áp cản trở, thế nhưng nếu không làm đến Chân Nhân Quốc Sư thì vẫn có chút lỗ vốn..."

Dù sao, cắt đứt và trấn áp cũng đều không phải là hóa giải.

Nếu có căn cơ tu đạo của Chân Nhân và Thiên Sư thì có lẽ còn có thể chậm chậm dẫn dắt để phát ra rồi âm thầm xóa bỏ. Thế nhưng Luyện Sư Pháp Sư lại vẫn thiếu một tầng công danh sự nghiệp.

- Nói thật... ta dùng hết cả điểm thành tích trên người cũng chỉ có được một phương pháp tạm thời áp chế cản trở!

Ngô Minh lại ngăm ngúa thanh kiếm dài trên tay, cười cười nói: "Thế nhưng nhiệm vụ của chúng ta là phò trợ chân vương, chẳng lẽ còn có đường lui?"

Tiểu Địch sửng sờ.

Việc phò trợ minh chủ lên làm vương cũng gần như nâng đỡ triều đình vậy, quả thật là nhân quả lớn, nghiệp lực lớn, một khi dính vào thì khó lòng mà giã thoát ra được.

Bản thân vẫn cho rằng mình không nhận được chức vụ rõ ràng nên sẽ không dính vào nhân quả, thật là nằm mơ!

Cô lập tức cười khở, sau đó chỉnh lại vạt áo cung kính vái một vái: "Đạo huynh giáo huấn rất đúng!"

- Nếu đã lâm vào kiếp nạn mà không thể tránh né, vậy thì chỉ còn cách dũng cảm tiến lên thì mới có một con đường sống!

Đây là điều Ngô Minh tự mình lĩnh ngộ được, cũng là đạo lý đúng đắn nhất.

Tiểu Địch nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi lại lắc đầu: "Đạo huynh nói rất đúng. Đáng tiếc ta không phải là nam nhân, cho dù muốn liều một phen cũng lực bất tòng tâm. Trừ khi..."

Nữ nhân đương nhiên không thể quản lý một phương, đem quân đi đánh nhau được. Lựa chọn duy nhất chỉ sợ cũng chỉ có đi vào hậu cung của tên Lý tướng quân kia mà thôi.

Có điều với tính tình của nữ tử này, chỉ sợ cơ bản không làm được.

Ngô Minh nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Tiểu Địch thì chỉ cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Còn một tầng ý tưởng vẫn chôn sâu trong lòng hắn.

Nhờ may nâng đỡ triều đình thất bại, vậy ở lần cản trả cuối cùng, lực cản trả này từ đâu mà đến? Không thể nào vượt ra khỏi mảnh trời đất này được!

Thế nhưng có đại năng của Chủ Thần Điện, nhiệm vụ hoàn thành là có thể vô mộng rời đi, thoát khỏi cái thế giới này. Ý trời sức đất muốn cản trả hắn chẳng lẽ còn đuổi được đến thế giới Đại Chu hay sao?

Cứ cho là đến được đi, ý trời ở cái thế giới kia còn chưa chắc có đồng ý hình phạt của trời bên này hay không nữa.

- Chỉ có điều đối với mấy Luân Hồi Giả này mà nói, nhiệm vụ thất bại không đồng nghĩa với trời phạt, đã có sự loại bỏ của Chủ Thần Điện rồi. Do vậy cơ bản cũng sẽ không cần nhắc đến vấn đề này...

Ngô Minh liếc Tiểu Địch một cái: "Giống như tên Dư Thiếu Quân kia khẳng định đã trực tiếp gia nhập sau đó liều mạng bò lên cao, chẳng sợ hãi gì... Chỉ có cô gái người mới này mới như ếch ngồi đáy giếng không thấy Thái Sơn. Nay nói chuyện với mình một lúc chắc cũng đã nghĩ thông rồi..."

Đợi một lúc sau, Tiểu Địch rất lâu vẫn không động đậy cũng không có ý định ra ngoài, Ngô Minh có chút buồn bực: "Tiểu Địch cô nương?"

- Ủ!

Tiểu Địch nhỏ giọng đáp lại một tiếng rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi sáng rực như ánh sao nhìn thẳng vào Ngô Minh: "Có một câu hỏi ta vẫn mong đạo huynh giải đáp!"

- Ủ, cô nói đi!

Trong ngọn đèn mờ ảo, Ngô Minh chỉ cảm thấy thần thái của cô gái này càng lúc càng giống Tiểu Ngọc, không kìm được nói.

- Ta có một cô em gái, tên là Tiểu Ngọc... vài tháng trước chết không rõ nguyên do...

Tiểu Địch chậm rãi nói, thế nhưng lại khiến lòng Ngô Minh chột động: "Hả? Không biết nguyên nhân chết là gì?"

- Không rõ nữa...

Trong mắt Tiểu Địch hiện lên một tia đau khổ: "Với... sự phòng bị trong dòng họ ta, người ngoài nhất định không thể xâm nhập vào được. Sau khi sự việc xảy ra cũng không phát hiện ra dấu vết gì. Thậm chí trên người

Tiểu Ngọc cũng không có một vết thương nào, linh hồn lại tiêu tán, thần tiên cũng khó cứu được...

- Thì ra ở bên trong Chủ Thần Điện chết đi, ở thế giới hiện thực cũng sẽ hồn bay phách tán!

Ngô Minh rùng mình, biết muốn giết một người về mặt thân thể thì rất dễ dàng. Thế nhưng cái loại thủ đoạn mà không một tiếng động, không để lại chút dấu vết nào lại có thể khiến hồn bay phách tán này quả thật đủ để dọa chết người. Cho dù là loại thế gia đại tộc cũng không ngoại lệ.

- Dòng họ nhà ta có chút thế lực, tỉ mỉ tra xét cũng không thể phát hiện ra manh mối nào của hung thủ thật sự!

Tiểu Địch lại nói tiếp: "Thế nhưng trong thiên hạ, nơi nào cũng có những người chết đi một cách kỳ lạ như vậy. Việc này đã thu hút sự hứng thú của ta!

- Có thể lấy được tin tức hình sự trong thiên hạ? Ngô Minh lại âm thầm kinh ngạc thế lực của cái nhà này. Đây ít nhất cũng là trình độ của một gia đình quyền thế trong quận rồi, có khi còn cao hơn thế nữa: "Tại hạ thất lễ, không biết cô nương là?"

- Lạc Thủy Tạ gia!

Tiểu Địch hay còn gọi là Tạ Tiểu Địch nói.

Đáng tiếc tên Ngô Minh trước kia là một con đĩ nhũ, đến nghe cũng chưa từng nghe. Hắn chỉ âm thầm ghi nhớ để khi trở lại tra trong sách về các gia tộc lớn.

-... Còn mối thù của Tiểu Ngọc, ta đương nhiên càng cố gắng điều tra sâu hơn, đáng tiếc chẳng có thu hoạch gì. Những người này tuy nguyên

nhân chết giống nhau, thế nhưng vị trí trải khắp đại giang nam bắc, chẳng có chút liên quan gì đến nhau cả...

- Cuối cùng... ta dứt khoát chuyển vào trong “Du Nhiên cư” mà khi còn sống Tiểu Ngọc đã ở, cẩn thận suy xét, trong vài tháng đầu cũng chưa có chút manh mối nào. Thế nhưng vào đêm hôm trước, một sự lôi cuốn không tên lại hiện lên, sự việc sau đó đạo huynh chắc cũng biết cả rồi?

Tạ Tiểu Địch cười khố nói: "Lú đầu ta còn tưởng là ma quỷ bên ngoài xâm nhập vào hoặc là do trên người có công đức, được thiên đình tiếp dẫn... Đáng tiếc, đến khi bước vào thế giới này rồi mới phát hiện vốn dĩ là đại năng của Chủ Thần Điện, lại càng hiểu rõ nguyên nhân cái chết của Tiểu Ngọc muội muội chính là sự “loại bỏ” này!

Sắc mặt trở nên nghiêm túc, cúi sâu người hành lễ với Ngô Minh: "Lúc trước khi đạo hữu lần đầu tiên nhìn thấy ta đã ngăn người một lúc, chắc hẳn trước đây đã từng gặp Tiểu Ngọc, xin hãy nói rõ sự thật cho ta biết!"

Ngô Minh sờ sờ mũi mình, không ngờ giây phút ngăn người của mình lại bị cô gái này nhớ kỹ trong lòng.

Bất kể là thông minh nhanh nhẹn hay thuần khiết tao nhã, cô gái Tạ Tiểu Địch này hoàn toàn không kém hơn Tiểu Ngọc, gần như đã suy diễn ra toàn bộ sự thật.

Hắn nghĩ lần này cũng chẳng có gì đáng phải che giấu nên cũng nói thẳng: "Đó là vào vài tháng trước, ta lần đầu tiên tiếp xúc với Chủ Thần Điện..."

Tạ Tiểu Địch im lặng lắng nghe, hai tay bên trong ống tay áo nắm chặt, rõ ràng có chút không được bình tĩnh cho lắm.

Khi nghe đến đoạn Tiểu Ngọc bị thiết kỵ của quân Hồ Lỗ một mũi tên bắn chết, từng giọt nước mắt lóng lánh từ trên khuôn mặt xinh đẹp không ngừng rơi xuống.

- Hãy bớt đau buồn...

Ngô Minh nói xong, nhìn cô gái này rồi trịnh trọng nói.

- Đa tạ đạo huynh đã nói rõ sự thật, còn an táng Tiểu Ngọc!

Tạ Tiểu Địch lẳng lẳng hồi lâu rồi mới chân thành đứng lên, nghiêm túc hành lễ rồi lập tức đi ra nhìn ngắm ánh trăng bên ngoài lầu trướng.

Một lá bùa màu thiên thanh nổi lên trên tay.

- “Bùa Vấn Tâm” mà mình chế tạo ra cũng không có bất kỳ phản ứng gì... xem ra những lời người này nói quá nửa là sự thật... Tiểu Ngọc muội muội...

Một nỗi thất vọng lại hiện ra, mang theo tâm ý bi thương khôn cùng.

...

Sáng sớm hôm sau.

Năm mươi người do từng ngũ trưởng thập trưởng dẫn dắt xếp thành từng hàng, huấn luyện diễn tập trận pháp, rèn luyện võ nghệ.

Ba lần thao luyện sáng trưa tối là việc lớn trong quân, nhất định không được chậm trễ.

Lúc này đang giờ thương đâm về phía trước, do Chung Đình dẫn đầu. Hành động trật tự ngay ngắn rất có kết cấu bố cục, lại càng giống như nối liền thành một đường thẳng mang theo dáng dấp của thành đồng vách sắt.

- Chà chà!

Tiêu Cực Độ bước tới, nhìn đội ngũ và thân binh ngũ trưởng Ngưu Dững đứng sau Ngô Minh thì có chút ngưỡng mộ: "Uy phong quá đi! Sát khí quá đi! Huynh đệ người sống qua ngày quả là không tồi, nào có giống ta... ngày nào cũng phải luyện tập, phiền chết đi mất!"

- Người là nha tướng thân binh của đô chỉ huy sứ, tiền đồ vô lượng. Nếu nói bóng gió muốn đổi vị trí với một tên đội trưởng thì chỉ sợ tâm các đội trưởng của toàn bộ quân Cửu Sơn đều sẽ lung lay dữ dội mất...

Ngô Minh nói: "Ta lại có việc muốn nhờ đến người này!"

- Có việc gì cứ nói! Tiêu Cực Độ vỗ vỗ ngực, hào khí ngút trời.

- Ta sắp phải đi bá kiến đại quan. Có điều lần này đi có chút hiểm trở, cần mượn sức của người đây!

Ngô Minh trịnh trọng nói, lại chỉ nghe thấy Tiêu Cực Độ ha ha cười lớn.

- Ty chúc Ngô Minh, bá kiến doanh trưởng đại nhân!

Ngô Minh là đội trưởng hàm chính cửu phẩm, cấp trên trực tiếp của hắn chính là doanh trưởng hàm chính bát phẩm.

Lúc này tiến vào lều trại, lập tức hành lễ, không dám có một chút câu thả nào.

- Hừ!

Cấp trên của hắn là một vị đại hán trung niên khí vũ hiên ngang, thiết huyết sát khí quán quanh thân người tên là Tấn Cương, nghe vậy thì lạnh lùng hừ một tiếng: "Đứng lên đi! Ngô đội trưởng quả thật là quý nhân việc nhiều. Có điều cũng đúng thôi, là đô chỉ huy sứ một tay đề bạt mà!"

Ý tứ của câu nói này có chút hiểm ác.

Ngô Minh ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy mắt của người này giống như kiếm sắc, mắt đối mắt nhìn thoáng qua thì lại giống thương dài kích lớn mà chặt chém tới.

- Lại là một võ tướng mệnh cách hung tinh, đã thấy được bản mệnh!

- Mà mình lại được tiến cử quá nhanh, quả nhiên có người đổ mắt ghen tị hoặc buông lời dèm pha!

Hắn lập tức lại hành lễ rồi lớn tiếng nói: "Thuộc hạ từ khi gia nhập quân Cửu Sơn thì chỉ biết làm việc theo mệnh lệnh của quan trên mà thôi!"

- Người...

Tấn Cương lập tức thầm tức giận, không chỉ vì lời gièm pha của bọn tiểu nhân mà còn vì vị trí mà Ngô Minh được thăng cũng là vị trí mà hắn đã chuẩn bị cho tâm phúc của mình ngồi vào.

Thế nhưng lúc này nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Cực Độ xẹt qua thì con người chột động: "Thôi bỏ đi! Sau này người cũng phải dụng tâm làm việc mới được! Giờ thì đi đi!"

Ngoài mặt thì nhận lấy lễ vật sau đó đuổi Ngô Minh ra ngoài, bên trong lại chuẩn bị âm thầm ra tay tiễn tên thuộc hạ này về Tây Thiên!

Dù sao quân pháp nghiêm ngặt, trong đại quân mệnh lệnh áp xuống còn có thể phản kháng hay sao?

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 54: Phá Quân

- Đa tạ Tiêu huynh đã để ta cáo mượn oai hùm!

Ra khỏi lều trại Ngô Minh chấp tay hành lễ.

- Đều là huynh đệ một nhà cả, nói lời khách khí thế làm gì!

Tiêu Cực Độ cũng cười cười.

Bàn về phẩm cấp hẳn chỉ là tòng cửu phẩm, còn thấp hơn cả Ngô Minh. Thế nhưng có một số thời điểm không thể tính như vậy.

Tiêu Cực Độ là nha tướng thân binh ngày đêm theo hầu đô chỉ huy sứ Lưu Kiệt, quan hệ mật thiết, được tin cậy vô cùng.

Mà Lưu Kiệt lại là chủ nhân của Tân Sơn đô, là cấp trên của cấp trên của Tấn Cương. Hai người cách nhau hai phẩm bốn cấp, là một khoảng cách giống như một trời một vực vậy.

Nếu như động đến Tiêu Cực Độ, hẳn thỉnh thoảng lại dèm pha vài câu thì cũng vô cùng phiền phức.

- Có điều kẻ này hình như đã ghi thù người rồi. Có cần ta giúp người chạy chọt để chuyển qua nơi khác không? Tiêu Cực Độ đề thấp giọng hỏi.

- Không cần!

Nhớ lại cảnh tượng gặp mặt vừa rồi, Ngô Minh lại lạnh lùng cười.

Vận khí của quan chức từ đâu mà tới? Một phần đến từ thể chế cấp trên ban thưởng cho. Một phần lại là do thuộc hạ cố gắng.

Vừa rồi hẳn nhìn khí tượng của tên doanh trưởng kia cũng chỉ bình thường mà thôi.

Thậm chí là cấp trên trực tiếp, mỗi ngày hẳn đều phải phân ra một ít khí bị mình hút mất.

Thế nhưng mình lại có đạo thuật phòng thân, khẩu quyết để khóa vận khí, một chút thuế phải cung cấp cũng không nộp!

Dưới sự cảm ứng khí cơ, tên này ngứa mắt mình cũng là chuyện quá mức bình thường!

Mà loại tình hình này nếu cứ tiếp diễn, tên Tấn Cường này chỉ có một trăm người lập tức hụt đi một nửa, không được bổ sung lại còn thường xuyên bị mình nuốt mất, vận khí còn chưa dùng được bao lâu đã lụn bại.

Cũng có nghĩa kẻ này sớm muộn cũng sẽ gặp xui xẻo. Lúc đó sẽ là cơ hội của mình.

...

Đại quân của triều đình áp sát, Lý Như Bích không phải là một người ngồi yên chờ chết. Hẳn không đợi quân đội của quận và của châu tụ họp đã chủ động xuất kích, lệnh cho ba đô Tân Sơn, Liệt Sơn, Nộ Sơn tấn công quận Chân Định...

Quận này là cửa ngõ của châu thành, nếu bị công phá thì có thể một đường thuận lợi đến thẳng phủ thành của Tào Châu mà không gặp bất kì trở ngại nào.

- Mau lên! Mau theo sát, không được để lạc đội ngũ!

Đại quân quanh co uốn khúc tiến về phía trước, Ngô Minh nhìn cờ quạt to lớn che lấp cả không trung và mặt trời, còn có đại quân chi chít toàn người là người, trong con người lóe lên vẻ kỳ lạ: "Lúc này quả thật là một thời cơ tốt. Tinh binh đại tướng của triều đình còn chưa tới, nếu có thể đánh hạ châu thành, tạo thành sự thật, vậy có thể cát cứ một châu làm nên sự nghiệp, chính thức xưng vương rồi!... Đương nhiên hiện tại Lý Như Bích dụng binh cũng có chút khó khăn, nếu không cũng không phải một đô phụ trách lính mới như Tân Sơn đô tới đây..."

Lúc này ba đô Tân Sơn, Liệt Sơn, Nộ Sơn đi cùng nhau có đến hơn năm ngàn người, quả là vô biên vô hạn. Một đường thể như chẻ tre, vài huyện nhỏ đều không đánh mà hàng, đi thẳng đến vùng đồng bằng bên ngoài quận thành Chân Định, bày trận thế.

Ngô Minh mở linh nhãn, chỉ thấy khí màu đen đỏ trong quân phóng thẳng lên trời, mà bên trong phủ thành đối diện cũng có binh khí tụ tập, không khỏi khòe mắt giật giật.

- Nghe nói tướng thủ thành này là cháu của châu mục - Tào Độ, là một kẻ hữu dũng vô mưu, tính khí nóng nảy bộp chộp. Tuy cũng có năm ngàn binh lính của châu, thế nhưng...

- Báo!

Đúng lúc này, Chung Đình đi đến bấm báo: "Đô chỉ huy sứ triệu tập các vệ tướng, doanh trưởng tới bàn luận công việc, đã định ra trận thế rồi! Đây là thủ lệnh của doanh trưởng!"

Sau đó hẳn đưa cho Ngô Minh một lá thư.

Ngô Minh vội vàng mở ra, sau đó lạnh lùng cười: "Để ta đi làm tiên phong? Quả nhiên không cần che đậy lòng lang dạ sói nữa rồi!"

Binh lính hung ác chiến trường nguy hiểm, một trận chiến diễn ra quân tiên phong tổn hại ba, năm phần cũng có khả năng.

Mà lại càng không thể kháng lệnh, quân pháp có thể trực tiếp chém đầu.

- Đội trưởng, chúng ta phải làm sao?

Lúc này Chung Đình và Ngô Minh đã vinh nhục cùng chịu, lập tức lo sợ nói.

- Cứ theo mệnh lệnh làm việc là được. Bản đội trưởng bảo đảm với người, lần này nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, ngược lại còn có thể thăng quan tiến chức!

Lúc sáng hắt còn nhìn vận khí của Tấn Cương, trên đỉnh mây đen đã bao trùm, lung lay căn cơ rồi.

Lại nói vận khí phát tác lúc nào cũng có bằng chứng, không phải một lần là xong mà sẽ phóng to hoặc thu nhỏ một khả năng nào đó đến cực điểm.

Ví dụ như mấy người Chung Đình, Ngưu Dững và Hà Tử Hải đều là người có khí số. Khả năng trên chiến trường gặp phải chuyện không may sẽ nhỏ hơn đám binh lính tiểu tốt một chút.

Mà Ngô Minh dựa vào mấy người bọn họ, cũng có thể mượn khí số để bảo vệ bản thân.

Thế nhưng vận khí của bản thân Tấn Cương đã lụn bại, nếu trốn dưới hầm đất trong nhà không quản việc gì thì có lẽ vẫn còn một đường sống sót. Thế nhưng giờ còn đến chiến trường, không phải tự tìm đường chết thì là gì?

...

- Thụ Tử An dám làm nhục ta như thế?

Cùng lúc đó trên đầu thành, Tào Độ nhìn đồng quần áo phụ nữ mà loạn quân đưa tới tặng, tuy biết rõ chỉ là khiêu khích nhưng vẫn tức xì khói: "Người đâu! Mau điếm binh mã cho ta, ra ngoài quyết một trận sống mái!"

- Không thể!

Tên văn sĩ bên cạnh là mưu sĩ của hắn, vội vàng khuyên bảo: "Mệnh lệnh của châu mục đại nhân chính là muốn chủ công tử thủ quận thành, chỉ cần đợi đến khi đại tướng Vương Huyền Phạm của triều đình đến đây. Người này nghe đồn là chân mệnh Vũ Khúc, dưới trướng có sáu ngàn quân tinh nhuệ, đủ để bình định loạn quân. Đến lúc đó chủ công đã lập được công lớn rồi..."

Nếu là bình thường Tào Độ cũng sẽ nhẫn nhịn, thế nhưng nhìn đồng quần áo phụ nữ lòe loẹt còn vương mùi son phấn thì ngọn lửa phẫn nộ dưới đáy lòng lại không thể ngăn được mà tràn ra ngoài: "Mau rút đi! Hôm nay ta không giết được tên này thì quyết không làm người!"

Hắn vung tay một cái hất văng tên mưu sĩ ra ngoài, liên tục đập trán vào tường gạch, máu tuôn xối xả.

- Các người còn chưa nghe thấy mệnh lệnh à?

Nhìn thấy mưu sĩ thân tín còn bị đánh thành thế kia, đám tướng lĩnh bên dưới lập tức không dám làm trái.

Một lúc sau cửa thành mở rộng, Tào Độ đích thân dẫn theo đại quân mạnh mẽ xông ra ngoài, bày trận ở trong vùng đất bằng phẳng.

- Phụng mệnh trời tiêu diệt loạn tặc!

- Giết! Giết! Giết!

...

Hàng vạn người đứng sòng đôi, quân khí sát khí phóng thẳng lên trời, dường như tạo thành một tầng mây đen, lại còn mang theo cảm giác áp bách cường liệt.

- Ha ha, Hà Tử Hải, người có sợ không?

Đội của Ngô Minh được sắp xếp ở vị trí tiên phong, dường như chỉ cần ngược mắt lên là thấy được giáo dài kích lớn phía đối diện. Sắc mặt của Chung Đình, Ngưu Dũng và vài tên thập trưởng ngũ trưởng đều cứng đờ. Sắc mặt của Hà Tử Hải lại càng trắng bệch, thân thể run rẩy thế nhưng vẫn cố gắng dựng thẳng thắt lưng, cắn răng nói:

- Vì đại nhân mà liều mạng, chết cũng có ý nghĩa!

- Được lắm!

Thái độ này không chỉ có Ngô Minh gật đầu mà cả mấy người Chung Đình bên cạnh cũng thay đổi cách nhìn về hắn, cảm thấy tên thư sinh này ít ra cũng có chút cốt khí.

Thế nhưng vẫn phải bảo đảm với các người, trận chiến lớn này chúng ta có công không tội, cũng sẽ không tổn thất quá nhiều...

Khóe miệng Ngô Minh mang theo ý cười, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trong không trung có hai luồng quân khí đen đỏ phóng thẳng lên trời, cắn giết lẫn nhau.

Thậm chí bên trên chiến trận, hai mảng sao trời nối liền nhau đột nhiên tỏa sáng rực rỡ. Từng ngôi hung tinh lóe sáng, đối địch vẩn vít giống như đang thăm dò chém giết lẫn nhau.

- Tuy rằng quân khí của đại quân Tào Độ có hơi yếu, thế những cũng không phải là sức mạnh khi dốc hết sức. Hơn nữa...

Nhìn vài ngôi sao trong mảnh sao trời bên phía đối phương, con người Ngô Minh chợt động.

Hai quân sóng đôi một lúc, cuối cùng vẫn là Tào Độ không nhẫn nại được nữa, dẫn đầu làm khó quân địch:

- Đánh trống!

Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng trống nặng nề mà có lực xuyên thấu mạnh mẽ lập tức vang vọng toàn chiến trường.

- Tiến lên! Tiến lên! Tiến lên!!!

Trong trận địa đối diện, quân cầm giáo dài đi đầu đã nắm lấy giáo, dưới sự thúc giục của ngũ trưởng, thập trưởng thậm chí là đội trưởng chỉnh tề cất bước tiến lên phía trước giống như cơn lũ bằng sắt thép vậy.

Mệnh lệnh ở thời cổ đại rất khó truyền đạt, binh sĩ nghe tiếng trống mà tiến công, tiếng còi thì thu binh, đây là những mệnh lệnh cố định! Nếu làm trái thì chính là tội lớn! Quan thi hành quân pháp nhất định sẽ trực tiếp chém đầu!

- Giết!

Lưu Kiệt và vài tên đô chỉ huy sứ vừa nhìn, cùng ban xuống những mệnh lệnh tương tự nhau.

Trong tiếng trống, đám người Ngô Minh rút dao dài ra, nhìn chăm chăm vào thế trận giáo mác phía trước. Cung thủ hai bên cũng giương cung nấp tên, cánh tay chắc chắn như thép rèn sắt đúc.

Hai trận thế quân đội càng ngày càng áp sát.

Ba trăm bước!

Hai trăm bước!

Một trăm bước!

- Ngự!

Cuối cùng, theo sau tiếng gầm lên giận dữ của quân tướng, dây cung vừa buông lỏng, từng trận mưa tên giống như mây đen đổ ập xuống.

Cung thủ hô quát liên tục bắn tên, sau ba đợt thì thế lực có mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa cũng phải lui xuống.

Từng người từng người cầm khiên chắn giờ bao sắt làm bằng gỗ, đưa tấm khiên thô to dày nặng về phía mưa tên. Chỉ nghe thấy leng keng leng keng, âm thanh vàng sắt va đập vào nhau vang lên không dứt bên tai, lại có kẻ xui xẻo trúng tên ngã nhào xuống đất.

- Giết!

Quân lính hai bên đều chống lại mưa tên, kẹp chặt dao nhọn mà nhào lên, đột nhiên phát động xung kích.

Phùng!

Hai dòng lũ sắt thép mạnh mẽ va đập vào nhau. Võ công và sát khí, thậm chí là vận khí đều hùng hực thiêu đốt, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ chói lọi nhất!

- Giết!

Ngô Minh chỉ huy tiểu đội của mình, ba người một nhóm tiêu diệt kẻ địch đang đến gần.

Do thủ hạ của hắn độ tinh nhuệ sắc bén gần như đã có thể so với nha tướng, mấy người Chung Đình, Ngưu Dững lại có tài làm đại tướng. Lúc này hắn vẫn xem như có dư sức lực, có thể quan sát cảnh tượng xung quanh.

- Quả là quân khí, sát khí dồi dào! Cảnh tượng máu me khốc liệt khủng khiếp như vậy chỉ sợ... cho dù là pháp thuật do Pháp Sư thi triển uy lực cũng sẽ bị giảm mạnh đi?

Cảm nhận từng làn sóng huyết khí và sát khí nhắm thẳng vào bản thân, áp chế pháp lực trong biến ý thức, Ngô Minh không khỏi thềm than trong lòng.

Hắn đã gia nhập vào thể chế của quân Cửu Sơn, có khả năng thi hành quân pháp mà còn thành ra như vậy, các Luyện Sư thông thường đến chiến trường chỉ sợ chỉ có kết cục pháp lực mất sạch mà thôi.

Tiếng hô giết, tiếng kêu thảm, càng nhiều hơn là âm thanh vũ khí va chạm vào nhau, xông lên tấn công ra xung quanh.

Thế nhưng Ngô Minh lại phát hiện ra một tia khác thường.

Hai bên chiến trường mặt đất chấn động. Kỳ binh phi như bay, móng ngựa đập rầm rầm trên mặt đất.

- Phá Quân kỵ, tiến lên cho ta!

Tào Độ tọa trấn ở giữa quân, truyền mệnh lệnh xuống.

Một nhánh kỵ binh gồm một trăm người phi ra, lướt qua trận địa chính mà nhắm thẳng vào bên cánh của quân Cửu Sơn.

- Kỵ binh xuất kích!

Lưu Kiệt ra lệnh một tiếng, kỵ binh bên phía quân Cửu Sơn cũng xông ra. Hai dòng lũ màu đen mang theo tiếng ngựa chiến hí dài phi nhanh rồi va đập vào nhau.

- Phá Quân!

Lúc này một tên kỵ tướng bên phía quân Tào hưng phấn la hét, một tầng ánh sao sáng chói rực rỡ nổi lên quanh thân người.

Vù!

Trên không trung, một ngôi sao to lớn hơn hung tinh bình thường hai lần, mang theo tia sáng sắc bén lóe lên, sức mạnh của vì sao cuộn trào mãnh liệt hóa thành một cái thương dài đáp xuống.

Sao Phá Quân!

Người có mệnh cách được ngôi sao nay chiếu mệnh nhất định sẽ trở thành một dũng tướng phi phạm, vạn quân cũng phải tránh né!

- Phá Quân! Phá Quân!

Kỵ binh phía sau tên tướng này cũng liên tiếp hét lớn, ánh sao trên người như kết hợp thành một thể, một trăm kỵ binh dường như hóa thành một cây thương đáng sợ, kẻ chặn đường bị đánh tan tác tơi bời. Kỵ binh của quân Cửu Sơn bị xung kích đến mức rụng rời liếng xiếng.

- Phá Quân phó mệnh? Còn có binh gia thần thông?

Sắc mặt của Lưu Kiệt vô cùng khó coi.

Được sao phó mệnh, mệnh cách này đã vượt qua ánh sao quấn quanh thân thể. Bản mệnh thể hiện rõ hai cấp bậc, đủ tư cách để tranh giành chân

mệnh Phá Quân!

Mà sự dày đặc của ánh sao trên người kẻ này ít nhất cũng có một phần chân mệnh Phá Quân!

- Cánh trái nghe lệnh, bằng mọi giá phải giết chết kẻ này!

Sau lưng Lưu Kiệt nổi lên một tầng mồ hôi lạnh. Hẳn biết nếu một bên cánh bị đám kỵ binh này phá vỡ, sau đó lại bị loạn binh xông thẳng vào, thì tức khắc quân Cửu Sơn sẽ rơi vào cục diện đại bại!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 55: Trận Sát

- Ha ha!

Trông thấy kỵ tướng được Phá Quân phó mệnh thế như chẻ tre, Tào Độ sáng khoái cười lớn: "Thằng nhóc ngu ngốc, chẳng lẽ ta lại là người lỗ mãng như vậy? Nếu không nắm chắc được bảy phần lại có kỵ binh mai phục, sao ta dám ra ngoài thành nghênh địch chứ. Các huynh đệ, mau xông lên cùng ta lập nên công tích phi phạm!

- Tướng quân anh minh!

Lúc này đám tướng dưới tướng ai ai cũng tin phục mà hét lên, sĩ khí lập tức đại chấn.

...

- Mau giết, truy đuổi binh lính quân địch cho ta!

Tên kỵ tướng có Phá Quân trên người khá có trình tự, biết rõ trận pháp của đại quân vô cùng quan trọng, nên sau khi đánh tan một bên cánh lập tức xua đuổi bại binh, nhằm thẳng đến trận địa chính của cánh quân trung tâm.

Lúc này có thể nói hãn đã phát huy vô cùng nhuần nhuyễn sức mạnh của ngôi sao trên người cũng như binh gia thần thông. Cho dù quân Cửu Sơn cũng có võ tướng mệnh cách quy tinh thế nhưng cũng liên tiếp bị chém đầu dưới tay hãn.

Rất nhanh, hỗn loạn đã truyền tới trận địa chính, thậm chí là quân tiên phong.

- Kẻ làm loạn trận tuyến quân ta, giết!

Ánh đao lóe sáng, đầu của vài tên bại binh đã bay lên.

Bản thân Tấn Cường cũng là một võ tướng, nhìn thấy hỗn loạn đang nhắm tới người của mình, đao dài lập tức liên tiếp lóe lên giết chết đám bại binh.

Nếu Ngô Minh ở đây thì nhất định có thể thấy từng tia từng tia ánh sao vẫn vút trên người hắn hóa thành hình dạng giống như một ngọn lửa. Đó chính là toàn bộ sức mạnh của tinh mệnh và vận khí đang thiêu đốt, muốn giúp hắn thoát khỏi cục diện chết chóc này.

Lúc này sức mạnh tiềm tàng gần như đã phát huy hết, thậm chí còn đột phá đến trình độ hiện rõ bản mệnh ngôi sao.

- Hả?

Tên kỵ tướng đi đầu cũng sửng người lại: "Cũng là mệnh cách Phá Quân? Giết!"

Lập tức giục ngựa nhắm thẳng đến.

Võ tướng mệnh cách quy tinh ở thế giới này đại khái được phân thành các cảnh giới như ánh sao quần quanh thân thể, hiện rõ bản mệnh, ngôi sao phó mệnh và cuối cùng là ngôi sao chân mệnh.

Võ tướng thuộc cùng một sao có thể thông qua chém giết để cản nuốt cướp đoạt tinh mệnh của đối phương, cuối cùng đạt đến cảnh giới chân mệnh.

Tên kỵ tướng này ban đầu cũng mới ở trình độ hiện rõ bản mệnh mà thôi. Sau đó hần giết thêm vài kẻ địch có tinh mệnh Phá Quân mới làm cho tinh mệnh của bản thân thăng cấp đến cảnh giới Phá Quân phó mệnh.

Đối với hần bây giờ, những võ tướng có một tia ánh sao Phá Quân quấn quanh thân thể gần như giết cũng lười. Người đã hiện rõ bản mệnh ngôi sao thì lại có chút lợi ích.

- Mau... phá cho ta!

Kỵ binh xông lên lập tức đánh tan phòng tuyến.

Tấn Cương thì vừa mới thăng cấp, còn chưa hưởng thụ được ích lợi mà sao Phá Quân mang lại thì đã thấy tên kỵ tướng kia xông thẳng đến trước mặt mình, sắc mặt lập tức nhăn nhó vụn vụn: "Không!"

Trong tích tắc, ngựa chiến không hề do dự mà chạy vụt qua.

Trong ánh sao lóe sáng, Tấn Cương cơ bản không phải là đối thủ, một cái đầu to lớn bay ra.

Tinh mệnh trên đỉnh đầu tên kỵ tướng lại tăng thêm một tia. Hần lớn tiếng cười rồi tiếp tục chém giết.

- Báo! Doanh trưởng Tấn Cương chết trận!

- Báo! Vệ trưởng chết trận!

- Báo! Loạn binh bại binh đang xông thẳng đến cánh quân trung tâm.

...

Từng tin tức một truyền tới khiến sắc mặt của binh sĩ chợt biến đổi. Còn Ngô Minh khi đối mặt với binh lính của châu tinh thần lại vô cùng phấn chấn, liên tiếp xông lên giết địch.

- Kẻ nào dám không nghe mệnh lệnh mà bỏ trốn, giết!

Ngô Minh nghiêm mặt lại, bắn chết hai tên lính đào ngũ, trong lòng có chút kinh ngạc: "Vừa rồi mình thấy trong quân đội của châu có ánh sáng kì lạ đột nhiên phát ra, xem ra ứng với tên kỵ tướng được Phá Quân phó mệnh... Thế nhưng quân khí của quân Cửu Sơn tuy bại nhưng không loạn, căn cơ cũng chưa bị tổn hại, không đến nỗi đại bại mới phải chứ... thậm chí, có khi còn có biến hóa! Đến rồi!

Ánh mắt hần vừa ngưng đã thấy một cỗ quân khí từ phía đông vọt tới, hợp nhất với quân khí vốn có của quân Cửu Sơn.

Trước đó luồng khí của quân Cửu Sơn và quân lính của châu cũng xấp xỉ nhau, đánh giết đến khó mà rời ra. Thậm chí còn nhờ tia sáng kì lạ mà quân lính của châu còn chiếm thế thượng phong.

Thế nhưng luồng quân khí này vừa đến, vận khí quân đội của châu lập tức thua kém đại bại, trụ mệnh gãy nát, đây là điềm đại hung!

- Giết! Lập nên địa vị, thăng quan tiến chức, gia đình vợ con được hưởng đặc quyền chính là ở lần tấn công này đây! Mau tiến lên cho ta!

Ngô Minh lập tức vô cùng quyết tâm, lớn tiếng hét gào.

Mấy người Chung Đình dưới trướng còn đang mặt đối mặt nhìn nhau, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa giống như sấm sét từ phía đông truyền tới.

Đám người như một làn sóng tràn đến cực nhanh, người ngựa như rồng, đều mặc đồ đen giáp đen lại vây quanh một lá cờ lớn bên trên chỉ có một chữ "Lý" đang đón gió mà bay phấp phới.

- Là cờ của đại soái! Kỵ binh Hắc Sơn – thân quân của đại soái tới rồi!

Lưu Kiệt đang định nhắm mắt chờ chết, nhìn thấy lá cờ này thì ngẩn người một lúc sau đó chuyển thành vui mừng không xiết.

- Giết!

Chỉ thấy hơn ngàn kỵ binh tinh nhuệ xông vào trận địa chém giết, đánh nhau với võ tướng Phá Quân, sau đó hét lớn: "Đại soái đích thân mang theo Hắc Sơn đô tới cứu viện, quân ta nhất định đại thắng! Đại thắng!"

Chín đô trong quân Cửu Sơn, Hắc Sơn đô chính là quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ, là thân quân của Lý Như Bích.

Lần này mỗi đô xuất kích về bốn phía, Hắc Sơn đô cũng có nhiệm vụ quan trọng. Không biết vì sao lại nhận được tin tức mà ngày đêm chạy cả trăm dặm tới cứu viện.

- Đại thắng!

- Đại thắng!

Sĩ khí của quân Cửu Sơn vốn đã sắp sụp đổ lập tức chấn động mạnh. Kỵ binh Hắc Sơn chợt chiếm ưu thế số lượng, không ngừng vây diệt kỵ binh Phá Quân.

Tên đại tướng được sao Phá Quân phó mệnh kia liên tục gào thét rồi lại bị vài tên võ tướng cũng có hung tinh phó mệnh dây dưa cản lại, chỉ có thể nhìn thuộc hạ của mình không ngừng bị chém giết.

Mà binh gia thần thông chính là tụ hội quân khí, binh lính dưới quyền càng nhiều thì uy lực càng lớn. Tên tướng quân kia hiện tại chỉ còn một mình, nguy cơ ngã xuống lại càng lộ ra.

Hắn cũng hiểu rõ điều đó, nổi giận gầm lên một tiếng. Thương dài mang theo ánh sao dồi dào như cành mai đâm ra, sáu tia sáng bỗng nhiên xẹt qua đã bức lui tướng địch. Máu tươi trên người chảy ròng ròng, thế nhưng hắn lại cười dài một tiếng, nghênh ngang rời đi.

- Đội trưởng anh minh!

Lúc này, ánh mắt nhìn về phía Ngô Minh của đám lính dưới quyền bao gồm cả mấy người Chung Đình đều mang theo một tia không thể tin nổi, hơn nữa lại có thêm vẻ kính nể và sùng bái.

- Ha ha... giờ chính là lúc để kiến công lập nghiệp đây. Mau cùng ta xông lên!

Ngô Minh cười lớn một tiếng, biết bản thân mình đã có được lòng tin của binh lính trong đội, hơn nữa trận đánh này không những nhất định thắng lợi mà lại còn có chủ tướng đang nhìn, chính là thời cơ cực tốt để vơ vét công trạng. Hắn lập tức dẫn theo binh lính xông lên.

Sau khi chém giết đẩy lùi được vài làn sóng quân lính cầm thương dài, tầm nhìn cũng trở nên rộng hơn.

Ở phía đối diện, một tên kỵ tướng trên người máu me đầm đìa, vận khí trên đỉnh đầu tụ hội rồi bùng cháy. Hắn được tinh mệnh rót vào người, giống như một cái thương dài mà nhào đến tấn công, chính là tên đại tướng được Phá Quân phó mệnh của phe địch!

- Mau tránh ra cho ta!

Người này nhìn thấy đội của Ngô Minh cản đường thì ban đầu ngần ra một lúc, sau đó lập tức gầm lên giận dữ rồi giục ngựa chạy như bay tới. Tuy chỉ có một người một ngựa, thế nhưng lại giống như thiên quân vạn mã.

- Ha ha... tướng của bại quân mà còn dám mạnh mẽ như vậy? Mau nộp mạng cho ta!

Ngô Minh hét lớn, mục tiêu chính là kẻ này!

Năm lá bùa Loạn Tinh trong tay hắt bay ra hóa thành một tầng ánh sáng huyền ảo, cắt đứt sức mạnh của ngôi sao.

Mà đám người Chung Đình, Ngưu Dững đã được hắt dấn kĩ bùa Phá Sát từ trước cũng hét lớn xông lên!

- Giết!

Mấy tên ngũ trường, thập trường lúc này nhận được mệnh lệnh, chuẩn bị đao, thương, móc câu cố ý chém thẳng vào chân ngựa.

- Khốn kiếp! Đáng chết!

Tên kỵ tướng liên tục dùng thương đâm ra, sau khi giết được năm sáu tên lính, chiến đấu thời gian lâu cuối cùng cũng kiệt sức, trên người lại có vết thương, sức mạnh của ngôi sao cũng bị chặn đứng. Trong lúc sơ hở Ngưu Dững đã thừa cơ xông vào, đao dài quét qua chân ngựa rồi nhanh chóng lui ra

- Mau giăng lưới dây thừng!

Chung Đình gầm lên, một cái lưới vô cùng lớn ập xuống.

Tên kỵ tướng này cũng hết cách, chỉ có thể từ trên lưng ngựa nhảy xuống, vút thương đi rồi rút một con dao dài từ bên hông ra chém liên tiếp hai nhát, hai tên ngũ trường đang nắm dây thừng lập tức đầu lìa khỏi cổ.

- Nộp mạng đi!

Lúc này một tia sáng âm u xẹt qua trong mắt Ngô Minh, cuối cùng cũng hành động rồi.

Thậm chí một chưởng bổ xuống cũng là tuyệt kỹ mà Phong Hàn dựa vào nó để thành danh – Thiên Ưng Thập Tam Kích Liên Kích!

- Kẻ này thuộc hạ đều đã chết hết, không còn binh gia thần thông nữa rồi!

- Mấy lần xung trận đều bị quân ta cản lại, thương tích đầy mình! Thế lực tiêu hao gần hết!

- Hơn nữa sức mạnh của sao còn bị cắt đứt, khiến hãn không thể có được sự trợ giúp của sao Phá Quân!

- Cuối cùng, hãn là một kỵ tướng giờ lại biến thành lính đánh bộ, một thân võ nghệ cao cường ít nhất cũng bị giảm đi tám phần!

- Có nhiều nhân tố gộp vào như vậy, nếu không thể một kích giết chết hãn thì chính là ông trời muốn diệt mình rồi!

Con người Ngô Minh âm trầm mang theo tia sáng lạnh lẽo, móng vuốt xé gió liên tiếp xẹt qua.

Sau một kích lại nhẹ nhàng lùi về phía sau, dừng lại ở mấy trượng bên ngoài.

- Được lắm! Không ngờ hôm nay ta lại phải táng thân nơi này!

Tên kỵ tướng này đứng đó, vẻ mặt như buồn bã lại như vui mừng, quanh người đột nhiên bắn mạnh ra huyết quang rồi ngừng thở.

Ầm!

Cũng trong chớp mắt này sức mạnh của sao Phá Quân phá tan ánh sáng huyền ảo đang chặn đường nó mà rơi xuống mặt đất, thế nhưng lại không có điểm tựa, chỉ có thể bất lực mà tản ra.

Dường như là ảo giác, Ngô Minh ngẩng đầu lên thì thấy khi tên kỵ tướng kia tắt thở, sao Phá Quân phía chân trời cũng lóe lên ánh sáng rồi đột nhiên trở nên âm đạm.

- Tuy không biết tên người là gì, thế nhưng vẫn chúc người lên đường bình an!

Ngô Minh tiến lên phía trước, cúi đầu hành lễ với xác chết vẫn đang đứng yên. Sau đó hấn vung tay một cái, đầu của tên kỵ tướng này lập tức rơi xuống đất.

- Người giết chết kẻ này! Là đội trưởng Ngô Minh!

Hấn giơ cái đầu lên cao, lập tức gương giọng hô to.

- Người giết kỵ tướng của phe địch! Đội trưởng Ngô Minh!

- Người giết kỵ tướng của phe địch! Đội trưởng Ngô Minh!

...

Mấy người Chung Đình, Ngư Dũng hiểu ý cũng lập tức hét to.

- Hả?

Lúc này hàng trăm tinh kỵ người ngựa khí thế như rồng như hổ, đao kiếm dày đặc như rừng ở trên một khe núi nhỏ phía trên chiến trường đang uy phong lẫm lẫm mà vây xung quanh một người, cờ soái có chữ “Lý” ở đằng sau đón gió bay phấp phới. Người này nghe thấy âm thanh thì không kịp được mà hô lên một tiếng kinh ngạc.

Người này đương nhiên là chủ nhân của quân Cửu Sơn - tên phản tặc Lý Như Bích rồi. Hẳn khoảng tầm ba mươi tuổi, mặt sáng như ngọc lại mang theo vài phần khí thế nho nhã.

Bất kể là ai cũng sẽ không thể liên tưởng vị “Nho tướng” điển hình này với một tên phản tặc.

Lúc này Lý Như Bích nhìn thấy đám đông hò hét đằng sau cùng một bóng người cũng đang mơ hồ không rõ, hình như đang giơ cao một cái đầu lên thì không khỏi bật cười: "Kẻ giết được tên tướng kia tên là Ngô Minh? Là một đội trưởng sao? Cũng có chút kế sách võ công đấy..."

Hắn thuận miệng nói với những người xung quanh: "Kẻ này giết được đại tướng, công trạng có thể thăng liền hai cấp, nhớ ghi lại!"

Một tên mưu sĩ trong số đó lập tức nghiêm túc hẳn. Hắn biết tên đội trưởng nhỏ nhoi này đã lọt vào mắt xanh của chủ tướng, lần này xem ra đã đánh cược thắng rồi.

- Hả?

Vẻ mặt Ngô Minh lập tức thay đổi.

Vừa rồi hẳn cảm thấy mây khói trên đỉnh đầu đột nhiên có nhiều thêm một luồng khí màu đỏ đen dồi dào. Đó chính là khí tượng của một doanh trưởng hàm bát phẩm.

- Đây là... luồng khí tượng trưng cho việc lọt vào mắt xanh của cấp trên? Khà khà... xem ra chuẩn bị đề bạt mình lên làm doanh trưởng đây mà. Lý Như Bích cũng đã chú ý đến mình rồi...

Ánh mắt hắn lúc này lại nhìn liếc qua những võ tướng sắc mặt khó coi một cái.

Mấy người này chính là tướng lĩnh của đám kỵ tướng vây công vừa rồi, không ngờ cuối cùng lại làm áo cưới không công cho người ta, thù cũng đã ghi rồi!

- Nếu là lúc bình thường, to gan làm bừa, đắc tội với nhiều người như vậy thì đến cả Lưu Kiệt trong lòng cũng chưa chắc đã thoải mái, mình chết cũng chẳng biết vì sao lại chết nữa. Thế nhưng bây giờ có Lý Như Bích ở bên trên nhìn trúng thì lại khác!

Ngô Minh lau vệt máu tươi trên mặt, cười gằn: "Còn ngần người ra đó làm gì? Mau cùng ta xông lên!"

Quân Tào lúc đầu có được thắng lợi nhỏ sau đó đại bại, lại còn bị kỵ binh truy đuổi, tràn về phía chân thành. Đây chính là thời cơ để hạ thành trì!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 56: Tham Lang

- Phụt!

Đại quân tan vỡ, Tào Độ thân là chủ tướng cũng bị trúng một mũi tên, phun ra một ngụm máu rồi ngã nhào trên mặt đất, sống chết không rõ.

Lúc này đám đông bại binh vây quanh chân thành, nóng ruột muốn vào trong, mặt đỏ như máu, thậm chí còn vì tranh cướp một con đường sống mà đồng loạt hướng đao về phía đồng bọn của mình.

- Cùng ta xông lên!

Ngô Minh hai mắt lóe sáng, mang theo người trong đội của mình bám sát phía sau đám loạn quân.

- Mau! Mau đóng cửa thành!

Vài tên quan lại sốt ruột, thế nhưng loạn binh đông đảo lại đang hỗn loạn, bao nhiêu người có thể bỏ mặc đồng bọn thậm chí là người thân bạn bè bên ngoài chứ?

Lộp cộp!

Trong thời khắc mấu chốt, Ngô Minh một người một ngựa tiến lên phía trước, đao dài lóe lên mang theo vài cái đầu người: "Đầu hàng sẽ được miễn tội chết!"

Sau lưng hấn, mấy người Chung Đình và Ngưu Dững mang theo binh lính, lấy Ngô Minh làm gương mà không ngừng xông pha chém giết, lại

càng hét to: "Đầu hàng sẽ được miễn tội chết!"

- Chúng ta muốn đầu hàng!

- Chúng ta muốn đầu hàng!

...

Đám đông bại binh đã mất đi ý chí gào to, vứt binh khí trên tay xuống.

- Người đầu tiên phá thành! Đội trưởng Ngô Minh!

Ngô Minh ba chân bốn cẳng vọt lên đầu thành, chém đứt lá cờ ban đầu rồi thay bằng cờ của quân Cửu Sơn sau đó hét lớn.

Ba quân đồng thanh hoan hô, trộn lẫn với âm thanh đầu hàng của quân Tào, đại cục đã định.

- Phụt!

Lúc này Lý Như Bích đang uống nước suýt chút nữa đã phun ra: "Lại là tên đó?"

Gọi một tên hầu cận lại hỏi: "Công trạng phá thành đầu tiên thì tính thế nào?"

Người kia có chút do dự: "Tấn công thành trì rất khó khăn, người phá thành đầu tiên được thăng liền một cấp! Hơn nữa đây còn là quận thành, không thể so với mấy cái thành nhỏ được. Dựa theo quy định còn phải tăng thêm một cấp..."

Trên mặt lại mang theo vẻ giằng co: "Quan trọng nhất là... trước khi đại soái xuất phát đã hạ lệnh, người phá thành này sẽ được thăng liền ba cấp, đã thông báo tới toàn quân rồi..."

Lý Như Bích và những người xung quan thoáng nhìn lẫn nhau: "Lúc trước giết được ky tướng đã được đề bạt làm doanh trưởng, giờ còn thăng liền ba cấp? Vượt qua cả vệ tướng, vệ tướng, chẳng lẽ tiến cử hẳn lên làm phó đô chỉ huy sứ luôn hay sao?"

- Đại soái! Người này dù sao cũng chỉ là một đội trưởng nho nhỏ, đề bạt làm doanh trưởng đã là đại ân rồi. Lúc này trấn áp hẳn một chút mới thể hiện được sự yêu mến và bảo vệ của ngài!

Lúc này ánh mắt một tên nha binh thân tướng chột lóe lên, bước ra nói.

- Lý lẽ này cũng đúng...

Lý Như Bích do dự một lát: "Cơ mà bốn soái cũng không thể làm kẻ nói mà không giữ lời! Lúc trước cũng truyền lệnh đến toàn quân rồi... Như vậy đi! Tính cả lần trước chém chết một tên đại tướng và công phá thành lần này, đề bạt hẳn tăng lên bốn cấp làm vệ trưởng... Đúng lúc không phải Tân Sơn đô vừa có một vệ trưởng chết trận sao? Để hẳn lên đảm nhiệm chức vụ đó đi!

Lúc này đám người xung quanh vẫn có chút ghen tị.

Thế nhưng phá thành giết tướng là một công lớn thật sự. Bây giờ có nhiều ánh mắt nhìn vào như vậy, lại thấy chủ công nhà mình đang vui mừng, nói không chừng còn xem tên đội trưởng nho nhỏ kia như phúc tướng nên cũng chẳng đại mà đi rước xui xẻo vào người.

...

Chiến dịch ở quận Chân Định này quân Cửu Sơn đánh bại quân lính của châu, giết chết một ngàn, tù binh hai ngàn. Hơn nữa còn công phá quận thành Chân Định, tướng thủ thành Tào Độ bị thương nặng được một đám

gia đình tâm phúc trung thành đến chết hộ tống, liều mạng từ cửa sau phá vòng vây mà chạy thoát.

Tin tức tốt lành từ những phương hướng khác cũng liên tục truyền tới, không phải là công phá thành trì thì là giết được bao nhiêu bao nhiêu đó binh lính của châu của quận, tình thế đang vô cùng tốt đẹp.

Buổi tối sau khi đã xử lý gọn gàng quận thành, Lý Như Bích di chuyển vào trong thành đồng thời mở đại tiệc để khoản đãi tướng sĩ, phong thưởng cho các thần tử có công.

- Thuộc hạ Ngô Minh bá kiến đại soái!

Ngô Minh lập công đầu đương nhiên được xem trọng, là người bá kiến đầu tiên.

Ngô Minh bước vào trong sảnh lớn, cảm nhận được những hơi thở khùng bố xung quanh thì biết nhất định là các cao thủ hộ vệ. Hắn cũng chẳng quan tâm, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm mà cung kính hành lễ.

- Ủ! Người chính là Ngô Minh, kẻ đã chém chết đại tướng và có công dẫn đầu phá thành sao? Đứng lên đi!

Lý Như Bích vung tay, đánh giá Ngô Minh.

Chỉ thấy xung quanh Lý Như Bích có một luồng khí màu vàng như thủy triều cuộn cuộn mà đến, hình thành thanh khí mịt mờ. Ở giữa lại thấp thoáng một luồng khí đen tím cực kỳ bất phàm.

- Nghe đồn người này đã điểm trúng long mạch, có lẽ cũng không phải không có lý do. Dù sao loại vận khí này tuyệt đối không phải vài quận có thể tích lũy được... Có điều lại mang theo khí màu đen chính là kiếp nạn lớn, khó mà thành vương được...

Ngô Minh trong lòng chợt động.

Lúc này linh nhãn tiếp tục mở lớn đến cực hạn, lại có phát hiện khác.

Chỉ nghe thấy trong một tiếng sói tru, khí vận trên đỉnh đầu Lý Như Bích lại nổi liền với sao trên trời. Trong ánh sao rực rỡ, một vệt ánh sao còn mạnh mẽ gấp mấy lần so với Phá Quân phó mệnh lúc trước hạ xuống.

Trong ánh sáng chói lọi, ngoại hình của Lý Như Bích dường như có sự thay đổi, quay đầu mà thân người không hề động, ánh mắt sắc bén mà tham lam. Vận khí trên đỉnh đầu hẳn hóa thành một con quái vật như rồng như sói toàn thân đen nhánh, trong con người còn mang theo ánh tím.

- Tham Lang chân mệnh! Quả nhiên người này chính là Tham Lang tọa mệnh, có thể xưng là Tinh Quân chuyển thế rồi!

Nhìn thấy mắt sói chợt động như đã phát hiện ra, Ngô Minh vội vàng thu lại pháp lực không dám nhìn tiếp nữa.

Lý Như Bích lại chẳng có cảm giác gì nhiều, vẫn còn đang nói: "...người lập được công lớn, không thể không thưởng. Ta thăng cho người lên bốn cấp, lệnh người làm trí quả giáo úy chính thất phẩm thống lĩnh một vệ năm trăm người, vẫn nằm dưới sự quản lý của Tân Sơn đô!"

- Đa tạ đại soái ban ân, thuộc hạ dù có tan xương nát thịt cũng nhất định phải báo đáp!

Trong lòng Ngô Minh thở dài một tiếng, con vệt phó đô chỉ huy sứ bay mất tiêu rồi. Thế nhưng hẳn cũng biết đây là chuyện thường tình, thậm chí có thể làm đến vệ trưởng đã là kết quả của sự xem trọng và yêu mến đối phương dành cho mình rồi.

Dù sao toàn bộ quân Cửu Sơn mới có chín đô chỉ huy sứ. Bên dưới một đô ít thì có hai ba, nhiều thì có năm sáu vệ trưởng, đây đã được xem là

tướng lĩnh cao cấp có thực quyền rồi.

Lúc này hành lễ xong, Ngô Minh thấy một luồng khí đỏ thắm từ trên đỉnh đầu Lý Như Bích tách ra rồi nhập vào vận khí của chính mình.

Có được sự trợ giúp này đạo công của bản thân quả thật tăng nhanh như tên bắn.

- Người trước hết cứ về nghỉ ngơi vài ngày, bổ sung quân lính của một vệ đi. Tiếp theo còn phải đánh một trận lớn, bốn soái rất mong chờ biểu hiện của người!

Lý Như Bích lại nhẹ giọng nói vài câu rồi mới cho Ngô Minh lui ra.

...

- Vệ tướng đại nhân! Xin chúc mừng xin chúc mừng!

- Ngô giáo úy, tiểu nhân kính ngài một chén. Ta cạn trước, người cứ tự nhiên!

- Vệ tướng đại nhân, tiểu nhân có một đứa con gái hoa nhường nguyệt thẹn, hiền lương thực đức nguyện ý đến nâng khăn sửa túi cho ngài, mong ngài thu nhận nó...

...

Vừa mới bước ra, đám người nhiệt tình lại ồn ào suýt chút nữa đã nhấn chìm Ngô Minh.

Nhìn từng khuôn mặt không phải nịnh nọt thì cũng là nhiệt tình hoặc xem thường, còn có vận khí không hoàn toàn đối lập thì cũng vẫn vương không dứt, cấu kết lẫn nhau trên đỉnh đầu bọn chúng, Ngô Minh trong lòng lạnh lùng cười.

Thế nhưng ngoài mặt hần vẫn nho nhã lễ độ mà đáp lời, đến tận giờ tý ba khắc mới tận hứng mà cáo từ.

- Người... Người... Người...

Trở lại nơi vừa được ban thưởng, hình như là phủ đệ của một quan lớn nào đó thì thấy Tiêu Cực Độ đang bước ra. Hần nhìn thấy Ngô Minh thì ánh mắt như nhìn thấy quái thú.

- Vậy mà được thăng đến tận bốn cấp, lên thẳng vệ tướng!

Tiêu Cực Độ tấm tắc, lấy làm kỳ lạ: "Chỉ kém hai cấp so với Lưu lão đại nhà ta. Người lợi hại lắm!"

Nói xong còn dựng thẳng ngón tay cái.

- Bên trên vệ tướng muốn tích công trạng để thăng cấp khó lắm. Còn về đô chỉ huy sứ của một đô, đó đều là tâm phúc của Lý Như Bích, ta chỉ là một người ngoài mới gia nhập, sao có thể được làm chứ?

Ngô Minh cười khở nói: "Lần này chẳng qua là gặp vận may mà thôi!"

Đương nhiên việc hần có thể nhìn khí xem mệnh, biết trước thời cơ lại nhân đó để sắp xếp mọi việc thì không cần nói ra.

- Không nói việc này nữa, người nhìn thấy Lý Như Bích rồi, khí tượng thế nào?

Tiểu Địch bên cạnh hỏi thẳng vào trọng tâm.

- Ta sao có thể thấy rõ được chứ... Ngô Minh cười khở, sau đó đột nhiên lại trở nên nghiêm túc: "Có điều... ta khẳng định người này chính là Tham Lang chân mệnh!"

- Mệnh cách Tham Lang...

Tạ Tiểu Địch bấm ngón tay tính toán rồi lại lắc lắc đầu: "Vận khí tuy dày đặc những muốn đăng cơ làm vương thì còn thiếu một chút nữa. Trừ khi công phá châu thành, nhất thống Tào Châu mới được..."

- Việc này phiền phức rồi đây...

Sắc mặt Tiêu Cực Độ có chút kỳ quái: "Ta lấy được tin tức từ trên người một kẻ, các người đoán xem là ai?"

- Dù sao cũng không thể nào là Viên Thái đã chết trận, vậy chính là Dư Thiếu Quân rồi?

Ngô Minh nói.

Tên Luân Hồi Giả người mới này võ công kém cỏi, đi theo Ngô Minh xung phong mấy lần nhưng lại xui xẻo trúng phải mũi tên đi lạc, chết ngay trên chiến trường.

- Không sai, người biết tên này lăn đến đâu rồi không?

Mặt Tiêu Cực Độ đỏ ửng, mang theo dáng vẻ “người mau đến hỏi ta đi”: “mau cầu xin ta nói ra sự thật”.

Chờ một lúc lâu, nhìn thấy dáng vẻ không hề bị lay động của Ngô Minh và Tạ Tiểu Địch thì đành bất lực nói: "Ta cũng vừa mới biết thôi, người này đã lăn đến bên cạnh Nam Sơn Chân Nhân, hơn nữa còn làm một đạo đồng..."

- Biết vì sao đại soái và Hắc Sơn đô vốn phải chặn đánh quân tiếp viện, chờ đợi thời cơ đột kích châu thành lại xuất hiện ở đây không? Chính là vì Nam Sơn Chân Nhân mang tin tức đến... Đại tướng Vương Huyền Phạm của triều đình đang nhanh chóng chạy tới, mang theo sáu ngàn quân tinh nhuệ vào trấn thủ trong châu thành. Có người này ở đây Lý Như Bích có kiên ngoạ thế nào cũng phải từ bỏ kế hoạch rồi!"

Tiêu Cực Độ sờ sờ mũi rồi mới nói tiếp: "Hơn nữa... ta còn nghe nói tên Vương Huyền Phạm này không chỉ là Vũ Khúc chân mệnh mà còn có cách cục tướng tinh đặc địa. Đại soái Lý Như Bích lần này cuối cùng cũng đụng phải đối thủ rồi."

Sách cổ "Tử Vi tinh mệnh" có viết: "Vũ Khúc tọa cung, thủ mệnh tại thìn tuất ngộ mùi chính là tướng tinh đặc địa, như cá chép gặp nước giao long vào biển, xuất thế thì sẽ trở thành danh tướng bất phàm!"

Tạ Tiểu Địch nghiêm túc nói: "Ta từng đọc được trong kho sách của nhà mình, phàm là người có cách cục tướng tinh đặc địa đều là những tướng tài tuyệt thế tung hoành thiên hạ... Vốn dĩ sao Vũ Khúc kém hơn sao Tham Lang một bậc, thế nhưng có thêm mệnh cách này thì không chắc lắm..."

- Hơn nữa... triều đình ở thế giới này tuy bại nhưng chưa suy. Vương Huyền Phạm lần này tới mang theo thánh chỉ thảo phạt phản tặc, danh chính ngôn thuận, có vận khí chân long thiên tử trợ giúp...

Ngô Minh bổ sung một câu.

- Chẳng lẽ chúng ta xong đời rồi...

Tiêu Cực Độ bi phẫn nói.

- Cũng chưa chắc, nhiệm vụ của Chủ Thần Điện chỉ yêu cầu chúng ta phò trợ Lý Như Bích xưng vương, xây dựng chế độ!

Khóe miệng Ngô Minh lộ ra một nụ cười quái dị: "Cũng có nghĩa là... hiện giờ chỉ cần người này xưng vương, cho dù một ngày thôi cũng đã được tính là thành công rồi!"

- Ý người là...

Tạ Tiểu Địch mắt sáng lên: "Nếu như bây giờ Lý Như Bích xưng vương, thậm chí xưng vương khi mới chỉ có một thành trì một mảnh đất thì chúng ta cũng xem như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi!"

- Nếu không phải vậy, các người không thấy độ khó của nhiệm vụ lần này quả thật là quá cao rồi hay sao?

Ngô Minh nhún nhún vai.

Tạ Tiểu Địch và Tiêu Cực Độ đều như đang suy tư, cảm thấy bản thân dường như đã đi vào một cái ngõ cụt.

Bất luận nhìn từ góc độ nào mà nói, muốn xưng vương thì nhất định phải chiếm được đất đai cỡ một châu thì mới miễn cưỡng xem như đặt được nền móng vương nghiệp.

Đại sự chưa thành đã vội vàng xưng vương thì chỉ có thể coi như một tên vua cỏ thời loạn mà thôi. Không chỉ không có ích lợi gì mà ngược lại còn có hại lớn, tự nhiên lại làm tổn thất căn cơ.

Thế nhưng căn cơ của Lý Như Bích bị tổn thất thì liên quan gì tới bọn họ chứ?

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 57: Hồ Chân Nhân

- Do đó nhiệm vụ lần này có hai hướng đi...

Ngô Minh chậm rãi nói: “Một là Lý Như Bích đánh bại quân đội của triều đình, giết Vương Huyền Phạm sau đó đánh vào châu thành, xưng vương xây dựng chế độ. Đó là thuận theo mệnh trời!

- Còn có một khả năng nữa chính là, người này bại trận sau đó như con rùa rút đầu về quận Cửu Sơn, phát rồ mất trí, đi ngược lại thiên mệnh...

Nói xong lại vô cùng bất lực mà lắc đầu: “Mặc dù ta cũng rất mong mọi việc đi theo hướng đầu tiên, chỉ là độ khó quá cao, tình huống thứ hai có vẻ dễ xảy ra hơn!

- Nói cách khác... Lý Như Bích trước tiên sẽ đại thắng sau đó đại bại?

Tạ Tiểu Địch che đôi môi anh đào.

Thực tế trong lịch sử Đại Chu, loại việc anh hùng thời loạn lúc đầu thuận buồm xuôi gió, thế nhưng sau khi thất bại lại đi ngược lại mệnh trời mà xưng vương xưng đế, để cơ nghiệp lụn bại một cách uổng phí này cũng không thiếu.

- Cái tên này...

Có điều, ánh mắt Tạ Tiểu Địch nhìn Ngô Minh lúc này đã hoàn toàn khác trước: “Nhìn thấu sự đời, phân tích trôi chảy lại hiểu rõ đạo lý vận

khí, sử dụng mệnh cách, quả là một anh tài kiệt xuất bất phàm! Không! Có lẽ còn cao hơn một chút...

Dù sao lúc này nhìn bề ngoài Ngô Minh cũng mới chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi thôi!

- Vậy... bên phía Dư Thiệu Quân thì sao?

Tiêu Cực Độ lại có chút chần chừ.

- Có thể trao đổi tin tức một cách vừa phải...

Tạ Tiểu Địch trầm ngâm: “Dù sao nhiệm vụ của hãn cũng giống chúng ta, cũng là người trên cùng một chiếc thuyền rồi...”

- Nói cũng đúng...

Tiêu Cực Độ gật đầu đồng ý, lại không phát hiện trong mắt Ngô Minh hiện lên một tia kỳ lạ.

...

Đài điểm tướng.

Vài trăm lính mới đã đứng vào vị trí, nhìn Ngô Minh bước lên đài cao, gần hơn một chút là đám người Chung Đình, Ngư Dững vẻ mặt hưng phấn.

- Bái kiến vệ tướng đại nhân!

Lúc này năm trăm người đồng loạt hành lễ, luồng khí màu trắng phát triển mạnh mẽ thành đám mây, ở giữa còn nhả ra nuốt vào khí màu đỏ thẫm nhanh chóng chuyên hóa, mang theo thiết huyết sát khí.

- Vận khí này đã vượt qua trình độ của mình khi ở thế giới Đại Chu rồi...

Trong con người của Ngô Minh xẹt qua tia sáng kỳ dị, thoáng suy nghĩ rồi hạ lệnh: “Hạ Tử Hải!”

- Thuộc hạ có mặt!

Hạ Tử Hải sắc mặt kích động, là người đầu tiên bước ra khỏi hàng.

- Người lúc trước cũng có chiến công, bây giờ ta phong cho người làm công tào! Bây giờ người sẽ chịu trách nhiệm tuyên bố công trạng của từng người!

- Đa tạ đại nhân tiến cử!

Hạ Tử Hải dập đầu hành lễ sau đó đứng dậy, đối mặt với mọi người rồi mở sách ghi quân công ra: “Trận này có năm người lập đại công, đó là Chung Đình, Ngưu Dũng, Lý Chấn, Trần Quảng, Cố Quan...”

- Chung Đình!

Ngô Minh lớn tiếng gọi.

- Thuộc hạ có mặt!

Trong ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh, Chung Đình mơ hồ hít thở ồ ồ, bước ra khỏi hàng quỳ xuống.

- Người chém được hai mươi cái đầu, lại theo ta giết được tướng địch, công phá thành trì của địch... Bây giờ ta thăng cho người liền ba cấp, cất nhắc người làm doanh trưởng chính bát phẩm!

- Ngưu Dũng, người anh dũng dẫn đầu, cũng lập được công lớn. Ta cất nhắc người làm đội trưởng thân binh của ta!

- Lý Chấn, Trần Quảng, Cố Quan... đều thăng làm đội trưởng!

...

Thực tế vệ này không phải là quân riêng của Ngô Minh, đương nhiên không thể nói thế nào là đúng thế này được.

Thế nhưng những người này đều lập được công lớn, báo lên trên cũng sẽ không bị từ chối.

Hơn nữa Ngô Minh còn giữ lại rất nhiều vị trí trống, ví dụ như bốn chức vụ doanh trưởng. Trên thực tế đây chính là vị trí để các quan trên sắp xếp người của mình vào. Thái độ này cũng xem như không tồi rồi.

- Đa tạ vệ tướng đại nhân!

Những người này đều có khí số năm giữ vận mệnh, nghe vậy lập tức vái lạy.

Nhìn thấy vận khí tụ hội Ngô Minh không khỏi cười lớn.

Lúc này hãn cũng khá rõ ràng, màu trắng thuần tượng trưng cho hàm chính cửu phẩm, chính thất phẩm là màu đỏ thẫm, trong khi đó chính ngũ phẩm lại là màu vàng óng. Còn về màu đen tím, chỉ có tam phẩm trở lên hoặc siêu cấp mới có được.

Trên thực tế Chung Đình có bản mệnh màu vàng đủ để chỉ huy cả vạn người, có tài làm đại tướng. Giờ cho hãn làm một doanh trưởng chính bát phẩm đương nhiên là dư sức.

Mấy người Ngưu Dững cũng vậy, bản mệnh có màu đỏ đủ để ngồi lên vị trí của Ngô Minh, làm một tên đội trưởng quả là có tài mà không được phát huy.

- Vốn dĩ trong đội của mình không thiếu nhân tài, lần này đã hình thành nòng cốt, có được đôi cánh, không ai có thể cướp đi được. Hơn nữa... còn trợ giúp cho khí số của mình...

Ngô Minh rất hài lòng với điều này...

Có vận khí to lớn như vậy cùng cố thêm đã khiến đạo hạnh của hắn tăng tiến như bay.

Thậm chí nội luyện đã sắp hoàn toàn thành công, lập tức có cảm giác đạt được công trạng đức hạnh.

- Sau Luyện Sư chính là Pháp Sư... có điều... phần dành cho pháp sư trong “Hoàng Đình Âm Phù kinh” lại bị khuyết thiếu. Nếu như không bổ sung đầy đủ, tuy vẫn có thể đột phá lên thành Pháp Sư thế nhưng cả đời không có hy vọng được làm Chân Nhân, cũng không có cách nào đột phá thành Thiên Sư... Cơ mà hình như tính hơi xa quá rồi thì phải...

Sau khi sắp xếp xong chư tướng, Ngô Minh cầm văn thư phong chức của mình đi xin công trạng cho thuộc hạ, thăng quan tiến chức, còn phải đi lấy quan ấn và quan phục nữa.

Lúc này trong ngoài thành quận Chân Định đâu đâu cũng có thể thấy bóng dáng quân lính đang đi tuần, quân khí âm ỷ.

Từ sau khi sử dụng kế sách đánh úp thất bại, Lý Như Bích vẫn chưa hề từ bỏ tham vọng tấn công châu thành, ngược lại còn điều động ba đô đến, lúc này đang tụ họp ở đây. Ba đô gồm hai vạn chính binh và một vạn binh bổ sung, bề ngoài tự xưng có đến năm vạn binh lính, quân tiên phong nhắm thẳng đến châu thành Tào Châu.

Châu mục cũng hoàn toàn từ bỏ quyền hạn, lệnh cho Vương Huyền Phạm chinh đốn binh lính của châu, đại chiến đã đến rất gần.

Bên trong quận Chân Định, phủ đệ vốn dành cho quận thủ đương nhiên trở thành phủ đại soái của Lý Như Bích.

Phủ đệ này được tu sửa cực kỳ hoa lệ, gạch đỏ ngói xanh chạm trổ tinh xảo, đình đài lầu các chẳng thiếu thứ gì.

Trước cửa còn có một tốp binh lính trấn giữ, canh phòng nghiêm ngặt.

Cũng may hiện giờ Ngô Minh đã là một vệ tướng, thân phận cao quý, bầm báo một tiếng không lâu sau đã được gọi vào.

Thế nhưng cho dù là vậy vẫn phải đợi tới hai canh giờ sau mới xong việc.

- Đợi đã!

Có điều khi ra đến cửa Ngô Minh lại gặp phải một người quen.

- Là người!

Hắn đánh giá Dư Thiếu Quân lúc này, chỉ thấy đối phương mặc ngọc bào thêu chỉ vàng tơ bạc, ăn vận theo phong cách một người tu đạo. Thế nhưng viên minh châu trên tay không biết từ lúc nào đã biến mất không thấy tăm hơi.

Đương nhiên thứ người người khác khó quên nhất vẫn là thần thái cao ngạo xem thường mọi thứ, như hạc đứng giữa bầy gà của người này, là thứ mà một người bình thường không thể bắt chước được.

Trời đất không có tình người, coi vạn vật như con chó rơm, đó chính là đạo lớn.

Hắn lại thẳng thừng coi muôn dân trăm họ trong thiên hạ này đều là con chó rơm!

Đương nhiên ánh mắt Dư Thiếu Quân nhìn Ngô Minh lúc này lại giống như mang theo một vẻ khác lạ, chỉ lóe lên rồi lập tức biến mất.

- Thì ra là Dư đạo huynh!

Ngô Minh chấp tay hành lễ.

Người này xem ra cũng sống không tồi chút nào, quân lính quan lại từ xung quanh đi tới đều phải kính sợ mà hành lễ, sau đó mới dám rời đi.

- Đi theo ta, Hồ sư phụ muốn gặp người!

Dư Thiếu Quân lời ít mà ý nhiều, sau khi nói xong lại không kìm được mà đánh giá Ngô Minh từ đầu đến chân: “Không ngờ... người ở trong quân đội mà lại bò lên nhanh như vậy, chính thất phẩm cơ đấy, chà chà...”

Tuy đi theo quân vương vô cùng nguy hiểm, thế nhưng gia nhập được vào thể chế cũng sẽ có rất nhiều lợi ích.

Ít nhất chức quan chính thất phẩm này cùng với một phần vận may màu đỏ thắm mỗi ngày, đến Dư Thiếu Quân nhìn thấy cũng không khỏi ngưỡng mộ.

Người tu đạo có vận may lớn như vậy trên người, đạo công tăng mạnh cũng là điều bình thường.

- Hồ sư phụ? Người báii sư rồi?

Ngô Minh ngay tức khắc bắt trúng trọng tâm: “Đạo trưởng họ Hồ, chẳng lẽ là...”

- Không sai! Ta đã báii nhập vào dưới trướng Nam Sơn Chân Nhân, trở thành đệ tử ký danh của người, đi theo làm chút việc vặt vãnh... Đáng tiếc không được chân truyền!

Nam Sơn Ông ở trong quân Cửu Sơn rất được sùng bái, được xưng tụng là dưới một người mà trên vạn người. Thậm chí đến cả đệ tử chính thức cũng được nhận một chức đạo quan nhàn hạ, mỗi ngày không cần đánh nhau người sống ta chết cũng có vận khí chui vào túi.

Đương nhiên cũng chỉ có một vài hạt giống chân truyền mới có được đãi ngộ này, những người từ bên ngoài mới gia nhập như Dư Thiếu Quân thì đừng hy vọng xa vời món béo bở này làm gì.

- Đi thôi!

Dư Thiếu Quân tay áo rộng phất phơ trong gió, đi trước dẫn đường. Ngô Minh chần chừ một lúc rồi cũng đi theo sau.

Bên cạnh phủ quận thủ còn có một tòa nhà rộng lớn, lúc này đã được chia cho Nam Sơn Chân Nhân, nô bộc đông như mây, tỳ nữ nha hoàn nhiều như mưa. Các khoản hưởng dụng đều đầy đủ, thậm chí theo quy củ thì chỉ thua Lý Như Bích một bậc mà thôi.

- Xin chào tiểu Chân Nhân!

- Tiểu Chân Nhân dẫn người vào gặp lão Chân Nhân rồi sao?

- Tiểu Chân Nhân đạo pháp cao thâm, chúng ta...

Rõ ràng làm đệ tử của Nam Sơn Chân Nhân, cho dù là một tên ký danh thôi, Dư Thiếu Quân cũng đã được rất nhiều kẻ ton hót nịnh bợ.

Hai người không ngừng đi sâu vào trong, sau khi đi qua một vườn hoa rộng lớn xanh mướt một mảng thì một căn nhà tranh đơn sơ hiện ra trước mặt Ngô Minh.

- Sư phụ! Con dẫn người đến rồi ạ!

Dư Thiếu Quân đứng trước cửa gỗ khom người hành lễ, dáng vẻ vô cùng khiêm tốn kính cẩn.

- Tốt lắm, người lui xuống đi, để hãn tự mình đi vào!

Một âm thanh truyền đến, mơ hồ lạnh lốt và mang theo một cảm giác u ám không nói nên lời khiến Ngô Minh lập tức rùng mình.

Chỉ cần nghe giọng nói, với tạo hóa mượn vật để truyền công này cũng đủ để Ngô Minh biết được người này đạo pháp tinh thâm, tuyệt đối cao hơn mình, thậm chí còn là đạo pháp mạnh mẽ nhất mà hãn từng được thấy! Đến cả Ngô Tinh cũng kém hơn một bậc!

- Đã quấy rầy rồi!

Ngô Minh hít sâu một hơi, bỗng nhiên đẩy cửa bước vào.

Ầm!

Vừa vào cửa, theo thói quen hãn hơi hé mắt nhìn, chỉ thấy vận khí màu vàng óng mịn mờ thậm chí còn hội tụ thành thủy triều, ở giữa lấm tấm những điểm màu đen rơi xuống đỉnh đầu một ông già, sau đó không ngừng bị hút lấy giống như một cái động không đáy vậy.

- Quả nhiên có luồng khí ngũ phẩm hoàng đường!

Thấy vậy trong lòng Ngô Minh chợt nảy lên một cái.

Hãn biết phàm là quốc sư được vua một nước ban lệnh sắc phong thì thông thường đều có địa vị tương đương với nhất phẩm, thậm chí là siêu phẩm, Chân Nhân cũng sẽ là tam phẩm trở lên. Đây đều là những sự tồn tại có thể rút lấy căn cơ vận nước, biểu hiện về mặt vận khí chính là màu đen tím!

Thế nhưng hiện giờ trong tay Lý Như Bích chỉ có đất đai của vài quận, đến bản thân cũng chỉ có màu vàng đen, bản mệnh mang màu tím, sao có thể sắc phong được chứ?

Do đó Chân Nhân do hãn sắc phong nhiều nhất cũng chỉ có hàm chính ngũ phẩm, khí màu vàng óng mà thôi.

Thế nhưng người này lại quá khùng khiếp rồi.

Đối với Lý Như Bích lúc này mà nói vận khí vàng óng cũng là một trong những căn cơ nền móng, bị rút lấy như vậy, cứ cho là có sự bổ sung thì bên trong thân thể cũng đang dần dần yếu đi.

Đạo pháp Phật pháp đều xem trọng việc không dựa vào vua thì không thể làm pháp được.

Thế nhưng muốn thật sự thành công, quốc gia này cách bờ vực sụp đổ không còn xa nữa, thậm chí vua có khi còn chết, đạo cũng biến mất luôn!

- Ngô giáo úy! Không cần gò bó lễ tiết quá!

Ông già này sắc mặt hồng hào, đường nét mềm mại nhu hòa mang theo vẻ nhã nhặn dễ gần, thoạt nhìn giống một cao nhân đắc đạo.

Thế nhưng không biết vì sao, khi nhìn thẳng và mắt đối phương, Ngô Minh lại cảm thấy lỗ chân lông trên người mình dựng đứng cả lên.

Cùng lúc đó mũi hãn giật giật, lại ngửi thấy một mùi hương giống như hoa lan và xạ hương mang theo sự tanh tươi kỳ lạ.

- Là hồ ly!

Trong chớp mắt Ngô Minh đã hiểu rõ mọi việc: “Thì ra vị Nam Sơn Chân Nhân này lại là yêu tinh do một con hồ ly hóa thành!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 58: Pháp Sư

Tên Nam Sơn Chân Nhân này, vậy mà lại là một con yêu tinh!

Không những là yêu tinh, hắn còn trà trộn vào trong quân đội của Lý Như Bích, đạt được phong hiệu Chân Nhân rồi chiếm đoạt vận khí!

Trong chớp mắt Ngô Minh nhớ lại lai lịch của vị Chân Nhân này mà hắn nghe ngóng được.

Dòng họ Lý nhà Lý Như Bích vốn là một gia tộc giàu có quyền thế trong quận Cửu Sơn, tài sản kếch sù, nô bộc như mây. Bản thân hắn cũng là một cử nhân, danh tiếng khá tốt.

Hồ Chân Nhân lúc đó tự xưng là “Nam Sơn Ông”, đến quận Cửu Sơn để xem bói đoán mệnh cho người ta, đoán chưa trật bao giờ nên danh tiếng vang xa, được Lý Như Bích mời đến để xem tướng cho hắn.

Không ngờ Nam Sơn Ông vừa nhìn thấy Lý Như Bích đã vô cùng kinh ngạc mà vái lạy nói: "Đây chính là chủ nhân đích thực của thiên hạ này!"

Lý Như Bích lập tức động tâm, cộng với mưu đồ bí mật đã lâu, cuối cùng quyết tâm khởi binh tạo phản.

Ban đầu, Lý gia tuy tích cóp được nhiều nhưng áo giáp, cung tên lại không đủ. Tên Nam Sơn Ông này tinh thông pháp thuật Ngũ Quỷ Vận Tài nên đã vận chuyển đến hơn trăm bộ áo giáp, cung tên cùng vô số vàng bạc, lại càng làm tăng thêm dã tâm của Lý Như Bích.

Sau đó hấn lại giật dây Lý Như Bích cướp đoạt quân lính ngựa chiến, lập nên kỵ binh Hắc Sơn đò. Đây cũng là vốn liếng để xây dựng sự nghiệp.

Đến thời khắc sắp bắt đầu khởi binh, Lý Như Bích nhớ đến lời giáo huấn của dòng họ thì có chút chần chừ do dự, nói với Nam Sơn Ông: "Tổ tiên nhà ta tuy đã điểm trúng long mạch, được phù hộ có thể bảo đảm mười ba đời phú quý, thế nhưng chỉ là mạch tiềm phát không thể dùng để bay cao tranh bá, vậy phải làm sao?"

Do đó Nam Sơn Ông mới nói: "Chủ công không cần lo lắng! Lão đây tinh thông thuật phong thủy, có thể điểm lại huyệt mộ cho chủ công, kích phát long khí để chủ công sử dụng! Phương pháp này chính là đem vận khí phú quý của tất cả các đời sau tụ tập lên người một mình chủ công ngài, nhất định có thể đặt vững vương nghiệp!"

Lý Như Bích vẫn còn có chút do dự, lo lắng phúc báo của đời sau.

Nam Sơn Ông vì vậy lại nói: "Còn về con cháu đời sau, đợi sau khi chủ công bình định thiên hạ thì có thể tìm một cái huyệt tốt khác rời đời phần mộ tổ vào lăng hoàng đế, không cần phải lo lắng!"

Do đó Lý Như Bích cuối cùng cũng hạ quyết tâm, để Nam Sơn Ông sửa lại vận khí ở mộ tổ cho hấn, thay cách cục tiềm phát thành tốc phát rồi chính thức khởi binh tạo phản. Mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi, vì vậy hấn bái Nam Sơn Ông làm quân sư.

Đến khi đánh hạ quận Cửu Sơn thì lại xuất hiện vấn đề binh lính không đủ, Nam Sơn Ông nói với Lý Như Bích: "Trong Cửu Sơn có rất nhiều đạo tặc hung hãn. Lão đây tình nguyện đi thuyết phục bọn chúng để chủ công sử dụng!"

Hấn một người một ngựa đi vào trong núi, sau đó quả nhiên có thể thuyết phục được rất nhiều đạo phi nô nức tới đầu hàng, lại nhiều lần hiến kế để đánh bại quân đội của quận, của châu.

Từ đó về sau Lý Như Bích càng ngày càng tin tưởng ý lại vào Nam Sơn Ông, phong hãn làm Chân Nhân, nói gì nghe nấy.

...

- Cơ mà giờ nhìn lại thì thấy tất cả hình như chỉ là một cái bẫy!

Ngô Minh rùng mình, trên mặt lại càng thêm cung kính: "Nào có nào có, Chân Nhân là quân sư của quân ta, bày mưu tính kế. Lần này được diện kiến người là vinh hạnh của ty chức, sau này còn mong quân sư đại nhân ân cần chỉ bảo..."

Nói xong lời này đến bản thân hãn còn cảm thấy có chút buồn nôn.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, tên Nam Sơn Chân Nhân này là trùm thứ hai trong quân Cửu Sơn, pháp lực lại cao cường. Nếu để hãn chán ghét mình vậy thì mới là chết không có chỗ chôn thân.

- Ha ha... Người được lắm, rất tốt!

Nam Sơn Chân Nhân nghe thấy lời này, bên trong con ngươi hẹp dài lóe lên một tia sáng xanh, sau đó đánh giá Ngô Minh từ trên xuống dưới vài lần: "Trên người ngươi có kiếp nạn, là người đã định trước phải đi ứng kiếp! Vừa vận phù hợp để đại soái sử dụng... Sau này ngươi theo đại soái, cũng chính là theo chân long thiên tử lập công thì không chỉ có thể thoát khỏi kiếp nạn mà còn có hy vọng đạt được vinh hoa phú quý. Lui xuống đi!"

- Dạ!

Ngô Minh vô cùng vui mừng mà hành lễ sau đó nhẹ nhàng lui xuống.

- Thiếu Quân, con chọn được vài người đều rất tốt, đi tiễn hãn đi!

Nam Sơn Chân Nhân nói, Dư Thiếu Quân vội vàng hành lễ rồi đi ra ngoài tiễn Ngô Minh.

Đợi đến khi hai người rời khỏi, Nam Sơn Chân Nhân vung tay áo một cái, hai cánh cửa tự động khép lại. Hẳn ngồi im lặng hồi lâu sau đó mới bầm tay tính toán:

- Không thể nhìn thấy bản mệnh, trên người lại mang kiếp khí! Quả là hiếm thấy... Có điều chẳng cần quan tâm lai lịch của hã, chỉ cần phù hợp để mình sử dụng là đủ rồi... Người tài loại này không thấy được thiên cơ, dùng để che đậy ý trời là hợp nhất. Có bọn chúng đến đây thì đại sự có thể thành, hận cũng có thể báo rồi... hê hê...

Một tiếng cười thê lương vang vọng trong bóng tối như quỷ kêu yêu khóc, vô cùng đáng sợ.

...

- Sự phụ của ta tìm người là vì có một việc muốn giao cho người đi làm!

Dư Thiếu Quân tiễn Ngô Minh đến cửa, trong con người xẹt qua một tia dị thường, nói: "Vốn dĩ người chỉ là một đội trưởng thì rất phù hợp. Thế nhưng bây giờ người lại là tướng lĩnh cao cấp trong quân đội, đại chiến sắp đến nên có chút không hợp thời!"

- Nhưng mà cũng không sao, lần này Tiêu Cực Độ cũng lập được chút công trạng nho nhỏ nên được tiến cử làm đội trưởng kỵ binh, lại cộng thêm cô gái kia nữa cũng gần đủ rồi...

- Rất cuộc là có chuyện gì? Người đừng có mãi nịnh bợ mà quên mất nhiệm vụ của chúng ta!

Nét mặt Ngô Minh dường như có chút lo lắng mà nhắc nhở hã.

- Yên tâm yên tâm đi! Ta biết nặng nhẹ mà, sự loại bỏ của Chủ Thần Điện cũng không phải là trò đùa...

Trên mặt Dư Thiếu Quân giống như thấp thoáng lộ ra một tia xem thường, lại khẽ cười nói: "Tiêu Cực Độ đã nói với ta lý luận đại thắng đại bại của người rồi. Ta cảm thấy rất có lý!"

-... lúc này có ta và Hồ sư phụ ủng hộ người, người cứ mạnh tay làm là được! Việc điều động người của vệ kia đều theo ý người hết!

- Há? Ngô Minh giật mình.

Tuy nói hăn đã chuẩn bị từ trước, thế nhưng quân đội rất xem trọng quy củ. Cho dù hăn có báo lên mà quan trên không đồng ý thì cũng chẳng còn cách nào.

Thậm chí cho dù đồng ý việc thăng cấp, thế nhưng sau đó lại điều hết mấy người Chung Đình, Ngư Dững đi chỗ khác thì cũng xem như đã giải quyết xong tận gốc rễ.

Về mặt này tuy Ngô Minh cũng có chút sắp xếp, thế nhưng làm thì cứ dốc sức mà làm, còn sau đó đành nghe theo ý trời. Có điều Nam Sơn Chân Nhân đã lên tiếng thì lại khác!

Từ trước đến nay con cáo già này vẫn rất có danh vọng trong quân, lại còn là quân sư. Có sự bảo đảm của hăn cũng giống như có núi dựa, cái nhìn đối địch kiêng dè của các vị đại tướng khác đều trở thành gió thoảng qua mặt vậ, cơ bản chẳng cần phải để ý đến.

Gần như có thể khẳng định, mấy người tâm phúc cốt cán của hăn đều có thể được đề bạt và lưu lại, thậm chí hăn còn có tiếng nói rất lớn trong các chức vị còn trống khác nữa.

Vệ này gần như biến thành lính riêng của hăn rồi.

- Đa tạ đại ân của Chân Nhân, các người muốn ta làm gì?

Sắc mặt Ngô Minh không đổi, nhàn nhạt hỏi.

- Rất đơn giản, người chỉ cần...

Dư Thiệu Quân thấy Ngô Minh như vậy thì lại có chút kinh ngạc, ghé vào tai Ngô Minh mà thì thầm vài câu sau đó xoay người rời đi, bước đi cực kì tiêu sái.

- Quả nhiên...

Ngô Minh đứng sững một lúc, sau đó lại lắc đầu.

Hiện giờ hẳn có thể khẳng định vị Nam Sơn Chân Nhân này có tâm tư khác đối với Lý Như Bích!

Nếu không, chuyện khác thì không nói, nhìn thấy mình cần nuốt vận khí như vậy nhất định sẽ nhắc nhở cảnh cáo hoặc thậm chí còn muốn giết. Thế nhưng lúc này lại còn ủng hộ, cứ như sợ Lý Như Bích chết chưa đủ nhanh vậy.

Loại thái độ này quả thật giống như có mối thù vô cùng sâu nặng!

- Đem long mạch tổ tông giao vào tay loại người này, thậm chí giờ còn muốn đối phương đi bố trí sắp xếp, kích phát vận khí, ây dà...

Ngô Minh thở dài một tiếng, chậm rãi rời khỏi.

...

Sau khi trở lại quân doanh, không lâu sau mệnh lệnh được ban xuống.

Mấy người Chung Đình, Ngư Dũng đều được trọng dụng, đồng thời chức vụ vẫn do vệ của Ngô Minh quản lí, có thể nói tất cả đều vui mừng.

Có Nam Sơn Chân Nhân làm núi dựa, binh lính trang bị khác cũng nhanh chóng được bổ sung, thậm chí còn giành được hai vị trí doanh trưởng khiến Ngô Minh nắm toàn quyền quản lý vệ này.

Tiêu Cực Độ cũng được đề bạt, được điều đến Hắc Sơn đô làm đội trưởng nha binh của Lý Như Bích. Đây là đội trưởng kỵ binh, hoàn toàn khác với lính đánh bộ, theo lệ thường sẽ được tăng lên một phẩm do đó phẩm cấp ngược lại lên tới chính bát phẩm, vinh sủng phi phàm.

Chỉ là tháng trước tên này mang theo một đội kỵ binh, cùng với Dư Thiếu Quân và Tạ Tiểu Địch hộ tống Nam Sơn Chân Nhân biến mất không rõ tăm tích, chỉ có vồn vẹn vài người biết bọn họ muốn đi đâu.

Ngô Minh đương nhiên cũng là một trong số đó, thế nhưng miệng vẫn kín như bưng, nửa chữ cũng không để lộ.

Long mạch tổ tông, loại chuyện lớn như vậy đến cả đô chỉ huy sứ cũng bị gạt, hẳn chỉ là một vệ tướng nho nhỏ lại biết rõ rành rành, còn muốn sống tiếp nữa không hả?

Cùng lúc đó về phía châu thành, chinh viễn đại tướng quân Vương Huyền Phạm của triều đình cuối cùng cũng đã thu hết quyền binh của binh lính châu, quận về tay, không cần kiêng dè mà thao luyện, rèn giũa xây dựng đại quân gồm bốn vạn người rồi dần xâm lấn tới.

Bên trong quân doanh, tại lều lớn.

Ngô Minh ngồi xếp bằng, từng tia từng tia vận khí màu đỏ thắm mà mắt thường khó thấy được không ngừng ãn vào trong cơ thể khiến trên mặt hẳn nổi lên một tầng huỳnh quang.

- Cơ thể của một người luyện võ ở cảnh giới Tiên Thiên và pháp lực ở giai đoạn nội luyện của một Luyện Sư vốn dĩ có điểm tương thông... Mà

nền tảng Tiên Thiên ban đầu của mình đã hoàn thiện, trên người lại có vận khí lớn này củng cố thêm, quả là nước chảy thành sông!

Một loại linh cảm sâu xa nổi lên trong lòng hắn.

Ngô Minh khẽ hét lên một tiếng, trên đỉnh đầu vận khí lấy được từ chỗ Lý Như Bích và quân khí, sát khí do năm trăm thuộc hạ cố gắng hợp lại thành một, hóa thành áng mây vuông vức rộng hơn một trượng, từng vệt màu đỏ thẫm được chắt lọc ra từ bên trong rồi như sông dài hồ rộng mà đổ ào xuống.

- Ngũ khí hợp nhất, nội luyện thành công!

Có vận may này trợ giúp, bên trong cơ thể Ngô Minh ùng ùng nổ vang, chảy ra một tầng mồ hôi đen nhánh tanh tưởi. Toàn bộ cơ thể dần thay đổi hoàn toàn, xương cốt óng ánh, máu tươi long lanh, so với cơ thể không dính một hạt bụi của Chân Nhân thì chỉ kém một bước.

Ầm!

Cũng đúng lúc này ánh sáng bên trong biến ý thức của hắn lần thứ hai tăng vọt, từng mảnh bùa chú lại hiện ra, ngưng kết bên trong biến ý thức rồi hóa thành bùa chú thật sự!

- Cuối cùng cũng đạt đến cấp bậc Pháp Sư rồi!

Ngô Minh đứng dậy, mừng rỡ xoay người di chuyển hai bước rồi lẩm bẩm nói.

Có pháp mới làm được sư, biểu hiện quan trọng nhất của việc trở thành một Pháp Sư chính ra “dùng tay không cũng tạo ra được pháp thuật”!

Vừa nảy ra ý định là có thể thi triển pháp thuật, không cần nhờ đến vật ngoài thân làm bước đệm.

Mà mấu chốt của việc này chính là, trong biến ý thức hình thành bùa chú thật sự!

- Sau này mỗi lần mình học một pháp thuật thì bên trong biến ý thức có thể hình thành phù văn tương ứng, đợi đến khi cần dùng thì chỉ cần lấy pháp lực kích phát là có thể hoàn thành ngay lập tức!

Ngô Minh hơi bùi ngùi.

Người tu đạo tu luyện gian khổ, đạt đến cấp bậc Pháp Sư là có thể thu nhận đồ đệ để truyền dạy pháp thuật, thậm chí trong giới tán tu cũng gần như tự lập được một môn phái riêng rồi.

Đối với người tu đạo bình thường mà nói, đây gần như là giấc mộng cả một đời.

Thậm chí cho dù là Ngô Tinh cũng không biết đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức.

Thế nhưng hăn lại có vận may củng cố cơ thể, trong vòng hai tháng đã tu luyện nội tại thành công rồi bước vào cấp bậc Pháp Sư! Nói ra quả thật có thể khiến người khác kinh ngạc đến rớt cằm.

Dù sao điều kiện này cũng xem như ngặt nghèo, không phải mỗi một người tu đạo đều có thể làm một vị quan cao cấp chính thất phẩm có thực quyền. Không cần nói đến chức vụ của Ngô Minh còn ở trong quân đội, vận khí lại càng dày đặc, còn có long khí của Lý Như Bích trợ giúp.

- Cũng may chưa gia nhập đạo quán, nếu không cơ bản không biết giải thích làm sao...

Ngô Minh có chút vui mừng: "Chỉ có điều đã gia nhập vào thể chế, nâng đỡ triều đình, mượn long khí của Lý Như Bích để tu luyện thì sao có

thể không có nhân quả chứ? Tên này mà đại bại mình nhất định cũng sẽ gặp xui xẻo!"

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 59: Giao Tranh

Có điều, nếu đã đạt đến cảnh giới Pháp Sư, thì có thể sử dụng những thứ mình chuẩn bị lúc trước rồi!

Ngô Minh trầm ngâm, lấy ra một lá bùa màu vàng bốc khói, bên trên lại thấp thoáng lóe lên bóng rờng.

Sau khi thông qua đặc quyền của Chủ Thần tông đồ biết được thế giới nhiệm vụ tiếp theo chính là thế giới sao trời giáng mệnh, còn phải phò trợ xưng vương thì Ngô Minh đã trao đổi một cách có mục đích.

Số điểm thành tích lần trước hẳn kiếm được không ít, lại không bổ sung “Hoàng Đình Âm Phù kinh”, chỉ cần tốn tiền mang vật phẩm ra ra vào vào thôi nên vẫn còn dư lại gần một ngàn năm trăm tiểu công. Hẳn dùng toàn bộ để đổi lấy hai loại bùa Loạn Tinh, Phá Sát và loại cuối cùng này đây!

Trong đó Loạn Tinh và Phá Sát chỉ chiếm phần nhỏ, phần lớn đều tiêu hết vào một lá bùa “Thái Tuế Trấn Sát” này!

- Bùa Thái Tuế Trấn Sát: Do một Thiên Sư sau khi được sắc phong làm quốc sư tạo ra, dùng long khí vận nước để trấn áp sát khí, có thể trấn áp long khí cản trở trong vòng một tháng! Chú ý: Không thể lừa gạt ý trời! Sau một tháng thiên kiếp sẽ giáng xuống, sát khí cản trở thì không còn cách nào chống đỡ được, hơn nữa uy lực sẽ tăng mạnh hơn gấp hai lần so với ban đầu! Yêu cầu trao đổi: mười thiên công!

Một lá bùa bé tí tẹo, thậm chí còn bắt đổi bằng thiên công! Nếu không phải Ngô Minh có đặc quyền, không cần trả phí thủ tục thì nhất định sẽ bị Chủ Thần Điện ác độc bóc lột một món tiền lớn, điểm thành tích cũng chẳng đủ mà dùng.

Cho dù là vậy, sau khi tiêu tốn một ngàn tiểu công, trên người hắn cũng hoàn toàn trắng bóc như trứng gà, một điểm thành tích cũng không còn.

Lá bùa này đắt chết luôn, đã vậy phạm vi sử dụng cũng không lớn lắm.

Dù sao đối với những người tu đạo khác mà nói, có thêm cơ hội hít thở trong một tháng, thế nhưng uy lực của thiên kiếp giáng xuống lại mạnh gấp đôi thì cũng vẫn chết chắc. Mà đối với Ngô Minh, một tháng là đủ rồi.

- Thiên kiếp ở thế giới này sẽ không đuổi tới Đại Chu chứ hả?

Ngô Minh sờ sờ cằm: "Có điều dù sao cũng đã qua hai tháng rồi, vậy càng tốt!"

Hai tay xoa một cái, lá bùa màu vàng lập tức bay lên bốc cháy rồi hóa thành nhiều điểm sáng rơi xuống trên người hắn.

Ngô Minh khẽ rùng mình, cảm thấy toàn thân bỗng nhiên nhẹ nhàng hẳn đi, thanh thoát khoan khoái không ít. Hắn quan sát vận khí thì lại không thấy biến đổi gì, dường như tất cả chỉ là ảo giác.

Thế nhưng trong lòng hắn biết rõ, tác dụng của lá bùa này đã bắt đầu củng cố gia tăng.

Trong vòng một tháng, cho dù Lý Như Bích binh bại thân vong, long khí cản trở lại hắn cũng có thể chống đỡ được.

Nếu không phải còn có món đồ này phòng thân, hẳn ăn no rửng mỡ mới đem vận khí của bản thân buộc lại với với quân Cửu Sơn, nhất định phải có hành động giải quyết tận gốc.

- Nhưng mà... tuy đã có thứ để dựa vào, thì vẫn phải dốc hết sức mình. Ít nhất cũng phải áp chế cản trở xuống mức thấp nhất, hoặc không thì dứt khoát nâng đỡ triều đình thành công cho bằng được luôn, vậy thì chỉ có lợi chứ không có hại...

Ngô Minh suy tư rồi bước ra ngoài: "Người đâu, mau mang nước nóng vào đây. Ta muốn tắm rửa!"

Sau đó hẳn thoải mái tắm rửa, chỉ cảm thấy cả người tinh thần sáng khoái, sau đó thay một bộ trường bào bằng vải bố rộng rãi, đội mũ trúc đi tuần tra quân doanh.

Binh lính trong vệ chỉ thấy một thiếu niên nhanh nhẹn, tay áo đón gió bay bay tràn đầy phong thái thần tiên thì đều không khỏi kính phục.

Cũng không thèm để ý mấy người này, Ngô Minh đến một chỗ cao ráo rồi mở ra linh nhãn.

Sau khi thành công trở thành Pháp Sư, thuật linh nhãn của hắn lại càng thần kỳ. Lúc này hắn có thể thấy một luồng quân khí màu đỏ thẫm từ phía châu thành bay tới, khí thế mạnh mẽ, làm nổi bật đường chân trời như được nhuộm đỏ bằng máu.

Bị nó ảnh hưởng quân khí của quân đội Cửu Sơn đột nhiên lung lay rung động, có chút cảm giác không được vững vàng ổn định.

- Không xong rồi! Điều này thể hiện Vương Huyền Phạm đang đánh úp về phía này, hơn nữa khí thế rất hung mãnh!

Ngô Minh có chút ngẩn ra, lúc này nghe thấy lính truyền lệnh hét lớn: "Vệ tướng đại nhân! Binh lính của châu đánh úp tới đây! Đại soái có lệnh, các tướng lĩnh từ chức vệ trưởng trở lên đến phủ đại soái bàn việc!"

Ngày mùng ba tháng mười năm Càn Nguyên thứ chín, đại tướng quân Vương Huyền Phạm thống lĩnh bốn vạn binh lĩnh tinh nhuệ đánh úp tới.

Lý Như Bích điều khiển đại quân nghênh chiến ở quận Chân Định.

...

Bên trong quận Cửu Sơn lúc này.

Một nơi non xanh nước biếc, ít dấu chân người đột nhiên nghênh đón một đội quân tinh nhuệ.

- Quân sư, tất cả đều đã chuẩn bị xong rồi ạ!

Tiêu Cực Độ theo sát phía sau Nam Sơn Ông, bên cạnh là Dư Thiệu Quân và Tạ Tiểu Địch, sắc mặt tất cả đều vô cùng kính cẩn.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi!

Nam Sơn Ông vung tay áo, dẫn đầu bước đi.

Con người lanh lợi của Tạ Tiểu Địch đảo qua đảo lại, trong lòng lại có chút thán phục: "Núi sâu sông lớn, quả thật có thể sinh ra rồng rắn. Mạch đất nơi này dày đặc sâu rộng như vậy có thể sinh ra long mạch dưới đất, long mạch mộ tổ nhà Lý Như Bích tám phần là nằm ở đây... Đại chiến tới gần, người này lại phái quân sư đến đây lẽ nào là muốn kích phát vận khí thêm một lần nữa? Cũng không sợ tiêu hao quá mức sao?"

- Nhưng mà cũng đúng thôi, chỉ cần trận chiến này đại thắng là nhất định có thể đoạt được Tào Châu. Đến lúc đó còn có vận khí của vạn dân bổ sung nên cũng chẳng sao!

- Có điều... vị Chân Nhân này, hình như còn có mưu đồ khác...

Tuy chỉ mới nghĩ trong lòng thế nhưng Nam Sơn Ông dường như cũng phát hiện ra nên quay đầu lại nhìn, bên trong con người phát ra ánh sáng màu xanh ngọc bích.

Tạ Tiểu Địch không dám động đậy tiếp nữa, vội vàng cúi thấp đầu.

May mà Nam Sơn Chân Nhân cũng không nói gì nữa. Một hàng người im lặng đi sâu vào trong.

Thế của khối đất này dựa núi nhìn sông, có một dòng sông nhỏ như cái thắt lưng bằng ngọc chảy xuyên qua. Lại càng hiếm có hơn nữa chính là có chín đỉnh núi nho nhỏ bao quanh một huyệt đất ở giữa.

Nếu nhìn từ trên cao xuống thì nhất định có thể thấy được sự sắp xếp của chín cái đỉnh núi này vô cùng giống với chín ngọn núi lớn nối liền nhau của quận Cửu Sơn, lại giống như tự nhiên đã có, quý giá bất phàm.

Vừa bước vào khối đất này, tất cả đều thấy thân thể nhẹ nhõm hẳn, cảm nhận được địa khí bốc lên mang theo hơi ấm.

Tình hình này chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều biết nhất định có vấn đề.

- Mạch đất này không chỉ dày đặc mà còn đối ứng với sơn mạch của quận Cửu Sơn, có được nó cũng chính là có duyên với quận Cửu Sơn. Chẳng trách tổ tiên Lý gia chôn cất tại nơi này lại có thể đảm bảo vận may cho mười ba đời con cháu, phúc trạch kéo dài, phú quý không dứt! Tạ Tiểu Địch nghĩ thầm.

- Đến rồi!

Lúc này lại nghe thấy tiếng hoan hô của Tiêu Cực Độ.

Thì ra bốn người họ đã đến được trung tâm của chín cái đỉnh núi nhỏ, nhìn thấy một cây thương tùng sừng sững cao chót vót, cành lá xum xuê cao vút phất phơ tạo thành hình dạng giống cái lọng che.

Phía dưới cây tùng còn có một sơn động tự nhiên.

Tạ Tiểu Địch âm thầm vận chuyển pháp thuật, con mắt hơi nheo lại thì thấy mây khói màu vàng ùn ùn kéo đến, ở giữa còn lộ ra điểm màu đen liên kết với địa mạch của Cửu Sơn hình thành một con rồng lớn.

Vẫn muốn xem tiếp thì thấy mắt con rồng lớn mang theo ánh tím giận dữ nhìn về phía này, không khỏi chấn động, vội lấy tay áo che mặt rồi âm thầm lau hết máu đi. Cô biết mình đã bị cản trở, còn bị thương nhẹ, trong lòng rùng mình: "Hay cho một con rồng đất, gần như đã có thể xưng là mạch chân long rồi..."

- Đây là nơi rất quan trọng của tướng quân, các người đứng canh giữ bên ngoài đi. Đồ đệ, Tiêu Cực Độ và người nữa đi theo bốn Chân Nhân vào trong!

Vào đến trong này, Nam Sơn Chân Nhân lại lệnh cho binh lính canh phòng ở cửa động, hã và ba người kia tiến vào trong.

Đám người đốt đuốc rồi đi thêm một đoạn thì thấy sự khác biệt.

Đằng trước vẫn là hình dáng một cái hang bỏ hoang, thế nhưng đi qua vài cánh cửa ngăm thì nhìn thấy dấu chân người, một ngôi mộ thấp thoáng hiện ra.

Tạ Tiểu Địch cẩn thận nhìn thì thấy quy cách của ngôi mộ này mang theo khí thế to lớn đường hoàng, là quy cách của chư hầu, trong lòng rùng mình một cái.

Lại có một tấm bia mộ, bên trên chỉ viết vài chữ ít ỏi “Mộ phần tổ tiên Lý gia”, là cố ý làm như vậy rồi.

Lúc này, cô cảm thấy nơi đây có ngụ ý cao chót vót, biết được trong này có long mạch mà còn mạo phạm thì sẽ bị cản trở gấp mười lần, thế là không dám xem khí tượng tiếp nữa.

- Cuối cùng cũng quay lại nơi này!

Gió nhẹ thổi qua, ở bên trong huyết mộ thì lại thấy giống như có tiếng rỗng ngâm.

Tạ Tiểu Địch và Dư Thiếu Quân đều bị chấn động toàn thân, gần như khụy cả hai đầu gối xuống.

Một loại cảm giác kỳ dị khiến Tạ Tiểu Địch run lên cầm cập.

- Các người lại đây, bốn Chân Nhân có việc muốn dặn dò!

Nam Sơn Chân Nhân nheo nheo mắt, đột nhiên nói.

- Chân Nhân có gì cần sai bảo? Lúc này biết mình là thịt cá người khác là đao thớt, Tạ Tiểu Địch và Tiêu Cực Độ cũng chỉ đành khom mình hỏi.

- Đợi một lúc nữa, các người nghe mệnh lệnh của ta, như thế như thế... đã hiểu rõ chưa!

Nam Sơn Chân Nhân dặn dò vài câu, sau đó sắc mặt Tạ Tiểu Địch và Tiêu Cực Độ đều trắng bệch, lại liếc mắt nhìn Dư Thiếu Quân.

Thấy đối phương vẫn bình chân như vại, hai người liên tưởng đến lời giải thích đại thắng đại bại của Ngô Minh, cuối cùng mới gắng gượng kiềm chế.

...

Thời gian nhích dần về phía trước, trên đồng bằng trong quận Chân Định.

Ba vạn quân Cửu Sơn và bốn vạn quân lính của châu do Lý Như Bích và Vương Huyền Phạm thống lĩnh đang dàn trận.

Lý Như Bích được cả trăm kỵ binh vây quanh, đi một vòng tuần tra toàn quân rồi nhìn về phía trận thế của quân lính của châu. Chỉ thấy cờ quạt như rừng, hơn nữa còn mang theo sát khí trang nghiêm.

Tên Vương Huyền Phạm này không hổ danh tướng tài kiệt xuất, trong vòng vòn vẹn hai tháng mà bộ mặt binh lính của châu, quận đã rục rờ hẳn lên, nghiêm trang như núi khiến hẳn trong lòng sợ hãi.

- Có điều mình vẫn còn một chiêu cuối cùng, quân sư đã tới mộ tổ nhà mình kích phát vận khí ở long mạch, chỉ cần thắng được trận này thôi thì đại cục sẽ được định!

Lý Như Bích vung tay một cái: "Tấn công!"

- Uy vũ!

- Uy vũ!

- Uy vũ!

...

Trống trận vang lên, tiếng hò hét của ba vạn đại quân chấn động bốn phía.

- Thảo phạt nghịch tặc!

Một vị tướng ở phía đối diện cũng hét lớn, giọng nói như áp cả âm thanh của mười vạn đại quân xuống dưới.

Loại vũ dũng kiệt xuất này khiến người người bên phía quân Cửu Sơn mặt mũi biến sắc.

- Vũ Khúc giáng thế, tướng tinh đặc địa, người này chắc hẳn là Vương Huyền Phạm!

Ngô Minh phóng tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy trên đỉnh đầu đối phương tinh khí như khói lớn cai quản đại quân, lại hô ứng ăn khớp với sao trên trời, trong lòng cũng vô cùng sợ hãi.

- Xem vận khí thì thấy quân khí của đối phương tuy nhỉnh hơn, thế nhưng quân Cửu Sơn cũng không phải không thể cầm cự mà từ từ tranh đoạt thế thượng phong!

Nhìn thấy quân khí hai bên xuyên thẳng lên trời, mỗi bên đều có khí tượng, Ngô Minh không khỏi thở ra một hơi dài.

Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, sắc mặt hẳn lại hoàn toàn biến đổi!

Vù vù!

Từ phương xa, sáu luồng quân khí mãnh liệt ập tới, tụ hội vào trong quân khí của Vương Huyền Phạm khiến mây khói màu đen che kín không trung, giống như trụ trời vậy.

Cũng trong lúc này.

Ào ào!

Quân khí của quân Cửu Sơn lại như tuyết trắng gặp ánh nắng mặt trời mà sụp đổ, tiêu tán hỗn loạn, tức khắc không còn hình dạng.

...

- Cho dù kẻ địch có quân tiếp viện cũng sẽ không đến mức thế này. Đây là tướng căn cơ bị tổn hại nặng nề... Từ đó có thể thấy, trận này Lý Như Bích nhất định thua thiệt thê thảm, có thể bảo toàn tính mạng đã là tốt lắm rồi!

Ngô Minh không khỏi rụt cổ lại: "Quả nhiên... dị thuật hại chết người. Nếu không phải mình có sắp xếp trước thì lần này chắc phát điên quá..."

- Giết!

Quân lính hai bên đều xông lên phía trước, muốn chém giết lẫn nhau.

Đúng lúc Lý Như Bích đang hài lòng đặc ý thì chợt thấy một ngọn gió vô cùng lớn thổi qua, cờ soái của mình nghiêng ngả, không ngừng đung đưa thì sắc mặt biến đổi hoàn toàn.

...

- Thời gian đến rồi!

Bên trong huyệt đất ở quận Cửu Sơn, Nam Sơn Chân Nhân mở to mắt, trong con người giống như có ánh điện xẹt qua mang theo uy nghiêm cực độ mà áp bách xuống:

- Sao còn chưa ra tay?

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 60: Đại Bại

Đáng chết... đáng chết...

Tiêu Cực Độ nắm chặt cây kiếm dài trong tay, sau đó lại nhìn về phía Nam Sơn Chân Nhân, vẫn không dám làm bừa.

Sự việc vừa rồi đối phương dặn dò hẳn quả thật sẽ gây tổn hại lớn đến vận khí của Lý Như Bích, thế nhưng hẳn lại không dám không nghe theo.

Dù sao so với nhiệm vụ thất bại mà nói, hiện giờ không nghe lời thì lập tức chỉ có con đường chết. Hẳn cũng không chắc có thể chạy thoát khỏi tay Nam Sơn Chân Nhân được hay không, càng không cần nói đến...

Liếc nhìn Dư Thiếu Quân còn đang bình chân như vại bên cạnh một cái, Tiêu Cực Độ thầm cắn răng: "Thằng nhãi con nhà người cũng đừng có lừa ta... nếu không..."

- Khí tượng mệnh cách của Lý Như Bích quả thật cũng không đủ tư cách để xưng vương. Trừ khi ẩn giấu căn cơ rồi âm thầm cày cấy hai mươi năm, phối hợp với sự biến hóa của thiên cơ thì có khi còn có thể tiềm long bay cao...

Tạ Tiểu Địch lại từ từ suy nghĩ: "Không cần biết triều đình có cho hẳn khoảng thời gian này hay không, chúng ta cơ bản cũng không đợi được. Phương pháp đại thắng không thể tiến hành, quả thật chỉ có thể đi con đường đại bại này mà thôi..."

Vừa nghĩ đến đây, cô cũng không tiếp tục do dự nữa mà tiến lên ba bước, đi đến vị trí phía trước bia mộ ba thước rồi yên lặng đào.

Đất này có màu vàng đỏ, mới đào được ba thước thì thấy một lá bùa bao bọc một cây châm dài, trong lòng chợt động:

- Đây là phương pháp đâm rỗng! Tính tình của rỗng vốn mãnh liệt, nơi này chính là vậy ngược của nó, cố ý chôn kim châm huyết ở đây tiềm long nhất định sẽ động đậy. Có điều thủ đoạn quá kịch liệt sẽ làm tổn hại căn cơ!

- Thế nhưng... đây có lẽ là ý định ban đầu của tên đạo nhân này!

Trên mặt lộ ra nụ cười khổ, sau đó im lặng lấy ra một cây Kim Kích Tử, đập mạnh một cái lên cây châm dài!

Bịch!

Cây châm dài lại càng đâm sâu hơn, bên tai Tạ Tiểu Địch dường như có tiếng rỗng phần nộ rít gào truyền đến khiến cô cảm thấy trời đất đảo lộn, thất khiếu chảy máu mà ngã nhào về phía sau.

- Châm đâm sâu vào, long khí nhất định sẽ nổi giận!

Thấy mộ tổ cao chót vót thấp thoáng có bóng rỗng hiện ra, Nam Sơn Chân Nhân lại không hề có vẻ gì là sợ hãi, lạnh lùng cười mà thấp giọng lẩm bẩm::Có điều... giận rồi thì sao chứ? Ta là chủ trì tế bái được đại soái đích thân ra lệnh, có pháp lý chính thống. Hơn nữa long khí đã từng bị hao tổn nên yếu đi vài phần, ta mạnh lên người yếu đi, hôm nay chính là ngày báo thù!...Ha ha... đồ đệ mau ra tay!

Dư Thiệu Quân thấy vậy, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Hắn biết Nam Sơn Chân Nhân này nhất định có thù với Lý gia, muốn hủy đi mạch đất ở mộ tổ nhà này.

Thế nhưng long khí có linh, uy nghiêm vô cùng lớn. Nếu là một năm trước, tên Nam Sơn Chân Ông này bản thân là một yêu tinh khác loài chỉ sợ đến đến gần thôi cũng chẳng được, đương nhiên không thể nghĩ ra cách nào.

Thậm chí cứ cho là hủy được địa mạch, long khí bậc này đương nhiên cũng sẽ nương tựa vào chủ nhân đích thực của Lý gia, chẳng có tác dụng gì hết!

Do đó lão già này mới khổ tâm sắp đặt, trước tiên là lấy được lòng tin của Lý Như Bích, biến hắn trở thành người của mình, sau đó thay đổi mạch đất làm tiềm long bay lên, hao mòn vận khí.

Ngẫm lại mà xem, từ khi Lý Như Bích khởi binh đến nay, đánh cả trăm trận chỉ thắng chứ chưa hề thua trận nào, long khí sẽ hao tổn nhiều đến thế nào chứ?

Quân khí sát khí còn có oán khí của bách tính xung đột là tiêu hao vận khí nhất.

Đến bây giờ lại là một điểm giới hạn.

Sức mạnh của long khí không chỉ suy yếu mà còn bị hút lấy, cô đặc bên trên lăng mộ, Nam Sơn Chân Nhân lấy tư cách là người chủ trì tế bái hoàn toàn có thể đường hoàng ra tay.

Chỉ cần thêm một chút sức lực nữa là có thể hủy đi bố cục của long mạch này, khiến Lý gia hoàn toàn tuyệt hậu, thậm chí họa lây đến toàn tộc!

- Tuân lệnh!

Thế nhưng đây cũng là ước muốn của hắn, lập tức cũng không nói nhiều nữa, trên tay hiện ra một viên minh châu to như cái đầu bay vào trong hố.

Hắn bấm quyết, hét lớn: "Trấn!"

Ánh sáng ngũ sắc lóe lên bao bọc lại phần mộ, cường ép trấn áp con rồng đất vốn đang định bay lên chạy trốn xuống.

Một quyết bắn ra, sắc mặt Dư Thiểu Quân trở nên đỏ ửng. Hắn liên tiếp nôn ra ba ngụm máu lớn, vội vàng ngồi xuống uống thuốc điều chỉnh hơi thở.

- Ồ? Phẩm chất viên ngọc quý của đồ đệ người cũng được lắm. Đạo công của bản thân cũng khá là tinh thâm!

Nam Sơn Chân Nhân liếc nhìn Dư Thiểu Quân một cái, bước đi theo trình tự của thất tinh bắc đẩu, mỗi bước chân dậm xuống mặt đất lại rung chuyển, bốn phía mơ hồ vang lên tiếng sấm rền.

Từng tầng từng tầng ánh sáng của bùa chú nổi lên từ tám phương, đây chính là sự bố trí của hắn từ rất lâu về trước.

Hiện tại hoàn toàn xâu chuỗi lại với nhau: "Mau hiện lên cho ta!"

Gầm gào!

Hai mắt Tiêu Cực Độ đột nhiên trừng lớn.

Bởi vì ở phía trên mộ tổ Lý gia trước mặt hắn đột nhiên hiện lên bóng hình của một con giao long!

Con giao long này mình cá đuôi rắn, trên đỉnh đầu có một cái sừng, phần bụng có hai cái móng vuốt, toàn thân nổi lên ánh sáng màu vàng, con người màu tím đang phần nộ rít gào.

- Vận khí địa long của Lý gia đã hoàn toàn lộ diện, đến mắt của một người bình thường cũng có thể thấy được!

Dư Thiếu Quân lăm bằm.

- Còn ngân ra làm gì? Mau chém cho ta!

Nam Sơn Ông sắc mặt độc ác, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi ngưng tụ trên kiếm của Tiêu Cực Độ, hình thành từng phù văn bằng máu.

- Chết thì chết đi! Giết!

Lúc này đã bị ép đến đường cùng, Tiêu Cực Độ cắn răng cầm kiếm nhào lên.

Hắn võ công cao cường, nhảy một cái lên giữa không trung, sau đó tay cầm kiếm nhắm thẳng xuống cổ con giao long mà chém một nhát!

Ầm!

Vạn dặm bên ngoài huyết động bị mây đen phủ kín, mưa lớn xối xả, sấm sét điên cuồng đánh xuống!

Nếu long mạch bị chặt đứt, trời đất sẽ có linh cảm! Quỷ thần đều phẫn nộ! Máu trời tuôn ra như khóc!

Một kiếm này chém xuống, toàn hang động bị bao phủ bởi một luồng ánh sáng trắng chói mắt, âm ý truyền đến tiếng gào thét giận dữ của giao long.

Bên trong gió sấm mãnh liệt, mấy người đều thấy thân thể chấn động, bị một sức mạnh lớn đẩy ra, miệng phun máu tươi rồi bay ra vài mét đập vào vách đá.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Nam Sơn Chân Nhân lồm cồm bò dậy, nhìn thấy khắp nơi bừa bộn thì không khỏi cười rộ lên: "Việc lớn đã thành!"

Sau đó sắc mặt đột nhiên trắng bệch, nôn ra một ngụm máu tươi. Hắn nhanh chóng nuốt xuống một viên đan dược, sắc mặt mới hồng hào lên đôi chút.

Nhìn nhìn xung quanh, chỉ thấy Dư Thiểu Quân máu nhuộm đỏ cả trường bào thế nhưng vẻ mặt lại tỉnh táo, Tạ Tiểu Địch hôn mê trên mặt đất, chỉ có Tiêu Cực Độ bởi vì là người phạm nên ngược lại không xảy ra chuyện gì lớn, không tìm được mà thở dài một tiếng: "Không hổ là người không thấy bản mệnh, có vận kiếp trên người. Chém đứt long mạch mà chỉ bị cản trở chút ít như vậy..."

Long mạch là nơi tụ hội uy nghiêm của trời đất, cho dù trước đó có sắp xếp nhiều thế nào, nếu lão đạo này tự mình ra tay cũng nhất định sẽ bị năm đường sấm sét đánh thẳng xuống đỉnh đầu, không được chết tử tế.

Do vậy ngày đó vừa thấy Dư Thiểu Quân, thấy hãn ranh giới lẫn lộn có thể che đậy ý trời nên lập tức vô cùng vui mừng mà thu làm đồ đệ.

Sau đó lại dựa theo lời của hắn mà tìm được mấy người Tiêu Cực Độ, đều có thể dùng để làm việc đi ngược lại ý trời, giảm thiểu cản trở.

- Đáng tiếc... cái tên Ngô Minh kia lại làm đến chức vệ trưởng, Lý Như Bích không chịu thả người, nếu không cả đám cùng tới có thể làm giảm cản trở thêm một chút... Có điều, người này hiện tại có lẽ vẫn đang trên chiến trường chứ hả? Kiếp nạn nhất định sắp tới rồi, cách ngày chết không còn xa nữa...

Sắc mặt Nam Sơn Chân Nhân như buồn đau lại như vui mừng, lẩm bẩm nói.

- Đây là... thành công rồi?

Dư Thiểu Quân vịn vào vách đá để bò dậy, chỉ thấy từng tia từng tia khí đen tím không ngừng nhẹ nhàng tản ra rồi ẩn vào trong đất. Lại có một

phần bị hút vào ba thước phía trước bia mộ, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

- Đương nhiên là thành công rồi, nếu rồng lớn đã bị chém, đám long khí này sẽ trở thành vật vô chủ, tản ra rồi quay về với trời đất...

Nam Sơn Chân Nhân nói: "Cuối cùng ta cũng đã báo được hơn nửa mối thù của toàn tộc rồi, cũng may có người rộng lòng giúp đỡ, nếu không, muốn trấn áp con rồng dưới đất ép nó hiện thân cũng không dễ dàng gì..."

Sau đó mắt hăn hơi nheo lại: "Có điều thứ vũ khí pháp thuật kia của người cũng nhờ đó mà được tôi luyện, vô cùng có lợi, cũng coi như ai cũng có phần. Ta cũng không cảm ơn người nữa!"

- Nào có nào có...

Dư Thiếu Quân sắc mặt mừng rỡ, lại hỏi: "VẬY tên Lý Như Bích kia coi như xong đời rồi?"

- Long mạch bị chém nhất định sẽ lộ ra trong vận khí, lần này khẳng định hăn sẽ đại bại... Có điều Lý gia hăn có phúc trạch dư lại, vận khí trong thời gian ngắn chưa thể hoàn toàn tan biến, chỉ sợ có thể thoát khỏi họa sát thân. Có điều cũng đúng lúc lão đạo có thể tự tay giải quyết ân oán!

- Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!

Dư Thiếu Quân liên tục gật đầu, rồi nhìn từng tia từng tia vận khí tụ tập dưới chân thì không khỏi cực kỳ mừng rỡ.

...

- Chung Đình! Ngưu Dững!

Trên chiến trường, Ngô Minh giương giọng hét lớn, để tâm phúc và đám thuộc hạ có vận khí tụ tập quanh người: "Trận này có điềm xấu vô

cùng! Mau tập hợp ngựa lại, chúng ta bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị rút quân!"

Đây đều là tâm phúc đồng bọn của hắn, lại nhiều lần nhìn thấy phương pháp đoán trước sự việc của hắn nên lập tức im lặng không lên tiếng rồi âm thầm chuẩn bị.

Ầm!

Lúc này từ phía chân trời lại truyền đến một tiếng sấm rền vang, mây đen che kín nhật nguyệt.

Âm ý có tiếng rờng ngâm vọng đến khiến sắc mặt Ngô Minh tức khắc biến đổi: "Quả nhiên... bọn họ đi làm cái việc kia!"

Sau đó vội nhìn lên đài cao ở cánh quân trung tâm.

Vốn dĩ bóng người tuy nhỏ bé, thế nhưng luồng khí màu vàng cuộn cuộn như thủy triều, khí màu đen như cái lọng che còn bảo vệ điểm màu tím ở giữa lại rất rõ ràng.

Thế nhưng bây giờ, luồng khí màu đen tím đều đã rút đi, lọng che tán loạn, chỉ có từng tia từng tia khí màu vàng tàn tạ vẫn đang gắng gượng chấp vá. Cùng lúc đó sát khí, kiếp khí ở bên ngoài lại hóa thành mây đen đen điên cuồng bổ nhào lên.

- Long mạch đã bị chém, vận khí tổn hại nặng nề!

Ngô Minh lại thở dài một tiếng, thay một bộ quân phục dành cho ngũ trưởng rồi xoay người leo lên một con ngựa lớn màu nâu.

Lại nói ở trong quân Cửu Sơn Lý Như Bích là người vô cùng rộng rãi, từng ban cho Ngô Minh một con ngựa cao lớn màu trắng nghe đồn có

huyết thống thiên mã chốn thảo nguyên, là một con ngựa tốt cực kì thông minh.

Ngoài những lúc bình thường, mỗi khi muốn lên chiến trường Ngô Minh trước nay chưa từng cưỡi.

Vốn dĩ trên chiến trường, ngựa trắng không may mắn, đây không phải vận khí mà có ví dụ thực tế.

Ngựa trắng nổi bật dễ thấy, đem lên chiến trường sẽ trở thành bia ngắm sống vô hình chung thu hút hỏa lực. Tướng cưỡi ngựa này thường cực dễ bị phục kích, không được chết tử tế.

Lý Như Bích tuy có lòng cất nhắc, thế nhưng lại ban thưởng một con ngựa chiến thế này, đủ để khiến Ngô Minh đắc tội không ít người.

Cho dù Lý Như Bích không giết hẳn thì cũng khó mà lâu dài được.

Lúc Ngô Minh lên ngựa, bên ngoài bỗng nổi lên một trận hỗn loạn. Ngoài chiến trường mơ hồ có tiếng hô giết, kỵ binh chia thành sáu đường phục kích về phía này, mỗi đường đều có những vị tướng có ngôi sao trên người thống lĩnh.

- Phụt!

Lý Như Bích ngồi trên đài cao thấy vậy thì phun ra một ngụm máu: "Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại có nhiều kỵ binh như vậy?"

- Báo!

Lúc này một tên kỵ binh do thám phi ngựa như bay tới: "Đại soái, việc lớn không xong rồi! Tiết độ sứ U Châu điều sáu ngàn kỵ binh làm kỵ binh cho Vương Huyền Phạm, nói muốn báo mối thù cướp ngựa!"

- Mối thù cướp ngựa?

Lý Như Bích chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, đột nhiên nhớ tới đoàn ngựa chiến mà mình cướp lúc ban đầu, trong lòng không khỏi căm hận vô cùng.

- Giết!

Kỵ binh Yến Vân của U Châu là binh lính tinh nhuệ hiếm có trong thiên hạ.

Vốn đại quân của Vương Huyền Phạm đã chiếm ưu thế, hiện tại lại có sáu ngàn kỵ binh gia nhập, trong chớp mắt tạo thành tuyết lở.

Từng doanh binh lính Cửu Sơn bị kỵ binh xông thẳng vào, tức khắc tan rã.

Không ngừng mở rộng như vậy lập tức hình thành thế trận lớn lan tràn đến giống như trụ trời đổ sập xuống, sông biển rút ngược lại vậy, cho dù là Ngô Khởi sống lại, Tôn Tẫn còn sống cũng khó lòng xoay chuyển.

- Binh bại như núi đổ... Chúng ta đi mau!

Ngô Minh trước tiên dùng một đao chém phay đầu tên quan chấp pháp, sau đó cùng với đám tâm phúc lên ngựa, đột nhiên cảm thấy một trận trời đất xoay chuyển.

Cũng may lúc đó trên người nổi lên từng điểm từng điểm sáng màu vàng, thân thể đã ổn định lại.

Hắn biết cản trả đã hạ xuống, không dám đợi lâu nữa mà lập tức cùng mười kỵ binh phóng đi như bay.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 61: Làm Trái Ý Trời

Ngày mùng bốn tháng mười năm Càn Nguyên thứ chín, Lý Như Bích bị Vương Huyền Phạm và tiết độ sứ U Châu vây công mà đại bại!

Ba vạn đại quân thương vong quá nửa, thảm hại chạy thẳng về sào huyệt cũ là quận Cửu Sơn.

Wương Huyền Phạm lại vô cùng có phong độ của đại tướng, một đường vững vàng thu hồi những vùng đất bị mất, các huyện đều thuận theo, hơn nữa còn có quân Cửu Sơn đến đầu hàng, thậm chí trong đó còn có một đô chỉ huy sứ! Đến giữa tháng đã thu hồi lại hơn nửa số quận huyện bị chiếm đoạt, đại quân bao vây quận Cửu Sơn kín kẽ như một thùng sắt.

Bên trong quận thành Cửu Sơn.

Lúc này khung cảnh tiêu điều xơ xác, quán rượu tiệm trà và các cửa hàng khác hay thậm chí là những người dân nghèo đều lũ lượt đóng cửa không ra ngoài, giống như họa lớn sắp ập xuống đầu vậy.

Bên ngoài thì có loạn binh, bại binh quân kỷ bại hoại, thậm chí còn chặn đường cướp của giết người, trút ra hết nỗi sợ trong lòng.

- Ấy dà... hiện giờ khác gì quân trộm cướp chứ...

Ngô Minh cười ngửa, bên cạnh là hai người Ngư Dững và Hà Tử Hải, đột nhiên thở dài một hơi.

- Cứu mạng!

- Mau buông ta ra!

Bên trong một ngõ nhỏ ven đường truyền đến tiếng cầu cứu của một người phụ nữ. Lòng Ngô Minh chợt động, nói với Ngư Dũng: "Người đi xem xem!"

- Dạ!

Ngô Dũng đáp rồi đi xuyên vào trong ngõ, sau đó nghe thấy tiếng hét lên giận dữ và tiếng mắng chửi. Hai tên loạn binh rút đao ra, trên mặt mang theo vẻ ngang ngược: "Chúng ta là nha binh của vệ tướng đó..."

- Chọc mù mắt chó của các người đi, đại nhân nhà ta là đô chỉ huy sứ!

Hà Tử Hải lập tức mắng khiến hai tên nha binh chỉ biết câm nín chán chường bỏ chạy.

- Đa tạ đại nhân!

Lúc này Ngư Dũng mới đỡ cô gái đang khóc đến lệ rơi đầy mặt, ai nhìn cũng thấy thương ra ngoài. Cô gái dập đầu vái lạy.

- Mau đi đi! Ta cứu được người một lần, không cứu được lần thứ hai đâu!

Ngô Minh lại thở dài một tiếng.

Cô gái dưới chân ngẩng ra, sau đó dập đầu mạnh một cái rồi nhanh chóng chạy đi.

- Đô chỉ huy sứ đại nhân vì sao lại thở dài?

Thấy sắc mặt Ngô Minh không đúng lắm, Hà Tử Hải không kìm được thấp giọng hỏi.

- Các người...

Ngô Minh lại cười khở: - Ấy dà... bốn tướng vì kẻ địch nên mới thờ dài. Tên Vương Huyền Phạm này không chỉ biết cầm quân, sử dụng kế sách cũng vô cùng anh minh... Đô chỉ huy sứ của Vân Sơn đô qua đó đầu hàng lập tức được trọng dụng, hơn nữa còn cho quản lý một đô, quả là được cất nhắc. Chiêu này vừa ra, sĩ khí quân ta đã tan rã hơn nữa, binh tướng nhát gan chỉ biết sống mơ mơ màng màng...

- Đại nhân cẩn thận lời nói! Cẩn thận!

Sắc mặt Hà Tử Hải lập tức biến đổi, sau đó nhìn ngang ngó dọc rồi mới thở ra.

Ngô Minh lại lắc lắc đầu.

Lúc trước hẳn là kẻ đầu tiên chạy trốn, thế nhưng ba vạn đại quân tan vỡ nên cũng không bị ai phát hiện ra.

Thậm chí sau đó về đến quận Cửu Sơn kiểm kê, phát hiện thấy đô chỉ huy sứ và vệ trưởng chết trận hoặc đầu hàng hơn nửa, hẳn lại bởi vì thực lực dưới trướng vẫn gần như được bảo toàn nguyên vẹn nên được cất nhắc làm chỉ huy sứ Liệt Sơn đô, cũng xem như trong họa được phúc.

Có điều vận khí của Lý Như Bích lụn bại, đã sắp cạn hết. Vận khí của một đô chỉ huy sứ của quân Cửu Sơn thậm chí còn kém hơn vệ trưởng lúc trước nhiều!

- Hơn nữa... chuyện cản trở này quả là làm người ta chấn động!

Ngô Minh vừa ngược mắt lên thì thấy trên người kiếp khí dày đặc mang đến cho hẳn cảm giác lo sợ hãi hùng. Hẳn biết nếu cứ để mặc cho nó phát triển thì trong thời gian ngắn thôi sẽ có sấm sét đánh xuống.

Cũng may lúc này bị một tầng ánh sáng vàng trấn áp nên chưa phát tác.

- Tuy hai thế giới cách biệt có thể gạt bỏ thiên kiếp, thế nhưng mình vẫn xâm nhập vào quá sâu, bên trong vận khí lại trộn lẫn kiếp khí, do vậy vẫn nên sớm bày mưu tính kế, tốt nhất là tìm ra phương pháp để gánh chịu...

Hắn vừa nghĩ vậy thì đã đến giữa thành, phát hiện có một vị tướng dáng vẻ vô cùng giận dữ đi tới.

- Lưu đại nhân! Sao ngài lại tức giận đến vậy?

Ngô Minh nhận ra người này, chính là cấp trên cũ của hắn Lưu Kiệt – đô chỉ huy sứ tài giỏi duy nhất còn sót lại của quân Cửu Sơn cũ thì vội vàng tiến lên hành lễ.

Tuy rằng hiện tại cấp bậc đã tương đương, thế nhưng trong quân vẫn luôn xem trọng vai vế lai lịch bản thân nên nhất định phải làm vậy.

- Là người!

Lưu Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng thế nhưng vẫn nói: "Sau khi chủ công đại bại thì vẫn như con rùa rụt cổ ở trong phủ, mỗi ngày chỉ biết thưởng thức ca múa, uống rượu tìm vui, mê muội mù mịt. Đã vậy lại còn bị tên yêu nhân kia mê hoặc, vậy mà còn muốn xưng vương!"

- Hả? Tên yêu nhân kia là ai thế? Ngô Minh lại giật mình.

- Còn không phải tên Nam Sơn kia? Lần trước đại quân bại trận, ta đã kiến nghị phải chém tên yêu đạo này, không ngờ hắn lại dùng phương pháp nào đó mê hoặc chủ công, còn nói quận ta có chín ngọn núi hiểm trở, thành cao ao sâu đủ để cát cứ xưng vương làm thành nghiệp lớn! Loại lời nói vớ vẩn như vậy mà chủ công cũng tin, còn lệnh cho người chuẩn bị nghi lễ...

Cơn giận của Lưu Kiệt rõ ràng dồn nén đã lâu, có đường ra là lập tức thổ lộ hết.

Mà loại hành vi này của Lý Như Bích bất luận là ở đâu cũng sẽ bị đánh giá là mê muội bất lực, điên cuồng mất hồn, đi ngược lại với mệnh trời lòng dân.

- Đứng trước có phải là Lưu đô chỉ huy sứ không?

Lúc này một nhóm thiết kỵ mặc áo giáp màu đen, cầm đao mang cung hung mãnh ập tới. Ngô Minh nhận ra đây là kỵ binh Hắc Sơn – thân binh của Lý Như Bích.

- Là ta!

Lưu Kiệt lớn tiếng đáp.

- Tốt lắm! Chủ công có lệnh! Chỉ huy sứ Tân Sơn đô Lưu Kiệt xúc phạm bề trên, mưu đồ đại nghịch, lập tức giết!

Tên kỵ tướng hét lớn: "Người còn không mau chịu chết?"

- Không... Không thể như vậy... Ta và chủ công...

Lưu Kiệt sắc mặt trắng bệch, lâm bẫm nói.

- Người còn không tin, mau cho hắn xem thủ lệnh của chủ công!

Một phần thủ lệnh bị ném xuống, Lưu Kiệt vừa nhìn thì thấy bên trên có nét chữ, chữ ký và ấn tín thật sự của chủ công thì bi thảm cười: "Chủ công... người thực sự muốn mạng của thuộc hạ sao?"

Ánh mắt hắn hoảng hốt, lại nhớ đến cảnh tượng năm đó vừa gặp Lý Như Bích đã như quen biết từ lâu, quân thần vô cùng ăn ý.

- Lưu Kiệt người đã là loạn tặc, còn không mau bó tay chịu chết?

Kỵ binh xung quanh đều quát lớn.

- Hừ!

Lưu Kiệt nắm chặt kim đao đầu hổ, ánh mắt phẫn nộ nhìn quanh tự phát ra uy nghiêm, không kẻ nào dám mạo phạm.

- Lưu tướng quân là tâm phúc ái tướng của chủ công, sao có thể như vậy chứ?

Ngô Minh bước ra: "Các người đợi đó, đợi ta đi tìm chủ công..."

- Thôi đi! Thôi đi!

Lúc này Lưu Kiệt lại cười thảm một tiếng: "Nếu chủ công đã muốn mạng của ta, vậy thì để hãn lấy đi!"

Hãn vốn có sức mạnh và sự dũng cảm, lại còn là tướng tinh giáng thế và binh gia thần thông, nếu muốn sống thì có thể tàn sát để mở đường máu tháo chạy, nơi nào mà không thể đi chứ.

Thế nhưng lúc này quả thật là lòng đã chết, hãn rút kim đao đầu hổ ra rồi hét lên: "Lưu Kiệt ta là một người đàn ông chân chính, sao có thể chết dưới tay đám xấu xa các người được chứ?"

Sau đó nhắm thẳng cổ mà xoẹt qua một cái, đầu lập tức bay ra, máu tuôn xối xả.

Ngô Minh sửng sờ nhìn.

Chỉ thấy sau khi người này chết đi, một tầng khí đen lấy xác hãn làm trung tâm rồi không ngừng lan rộng ra.

Vận khí bên trên phủ đại soái thậm chí là toàn bộ quận thành đều vì vậy mà bị gãy mất một khúc lớn, lung lay sắp đổ, khí màu đen, xám ùn ùn xông lên.

Trong lòng hẩn hiều rõ, tên Lưu Kiệt này sinh ra do ứng mệnh, mang theo khí số, là nhân tài đặc biệt tới để phò trợ Lý Như Bích.

Mà hiện tại người này đi mất, Lý Như Bích đã tự hủy trường thành, đập tan cả chút căn cơ cuối cùng của chính mình.

- Xin chào đô chỉ huy sứ!

Đám kỵ binh Hắc Sơn này bỏ đầu Lưu Kiệt vào một cái hộp, lại nhìn thấy Ngô Minh.

Lúc này Ngô Minh đã là đô chỉ huy sứ, hơn nữa nghe nói còn có quan hệ mật thiết với Nam Sơn Chân Nhân nên bọn chúng không dám chậm trễ mà tiến lên trước hành lễ.

- Từ từ đã!

Ngô Minh lại gọi: "Các người phải về báo cáo đại soái phải không? Ta đi cùng với!"

Sau đó đi một mạch tới phủ đại soái, vào trong sân nhỏ, bên tai hẩn lập tức truyền tới thanh âm lả lướt.

- Bái kiến đại soái!

Vừa vào phòng đã thấy bên trong có rất nhiều nhạc sư, người kính rượu, ở giữa còn có vài nhóm phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp trên người chỉ khoác hờ một tầng voan mỏng, da thịt như ẩn như hiện, vận vẹo múa may.

- Đã giết Lưu Kiệt rồi hả, được! Được lắm! Tên giặc này chết cũng không đủ đền tội!

Lý Như Bích một tay ôm mỹ nhân một tay cầm bình rượu, nhìn thấy Ngô Minh thì vui mừng nói: "Ngô Minh, lại đây uống một chén!"

Lập tức có một cô gái dâng một chén rượu lên.

- Đa tạ chủ công!

Đổi lại là trung thần liệt tướng, nhìn thấy cảnh tượng này nói không chừng không những không uống rượu mà ngược lại còn thẳng thắn can gián.

Thế nhưng Ngô Minh vốn mang ý xấu trong lòng, lập tức uống cạn một chén khiến Lý Như Bích vô cùng vui vẻ.

Sau khi thuận theo nói vài câu, Ngô Minh âm thầm mở ra linh nhãn rồi nhìn về phía Lý Như Bích.

Chỉ thấy trên mặt Lý Như Bích tràn ngập khí đen, vận khí trên đỉnh đầu tuy đã bị tước mất hơn nửa, thế nhưng luồng khí đen tím ở giữa vẫn khá sục sôi, trong lòng hắc không khỏi nổi lên một cụm: "Ánh sáng lóe lên trước lúc tắt!"

Hắn cũng ngay lập tức hiểu được lòng ham muốn xưng vương của tên này đã vững như bàn thạch rồi.

- Vốn dĩ Lý Như Bích vẫn còn Tham Lang chân mệnh trên người, cũng không đến mức như vậy. Thế nhưng thành ở long khí mà bại cũng ở long khí! Hiện tại hắn đã bị long khí quấn lấy mê hoặc tâm hồn, thần tiên cũng khó mà cứu được...

- Tham kiến đại soái!

Lúc này có một người nữa lại tiến vào, đó là Nam Sơn Chân Nhân.

-Ồ? Lần này Chân Nhân đi kết quả thế nào?

- Khởi bâm đại soái!

Nam Sơn Chân Nhân dường như hoàn toàn tự tin: "Bần đạo bói toán nhiều ngày, đã có được thiên cơ, vận lớn của chủ công không thể nghịch chuyển. Lần này là kiếp nạn để thành vương, chủ công có thể trở về chứng tỏ đã thoát được kiếp nạn. Lúc này chỉ cần đăng cơ xưng vương là có thể ứng với đại vận long mạch, từ đó rồng bay lên trời!"

- Ha ha...

Lý Như Bích cười lớn rồi nhìn về phía Ngô Minh: "Chỉ huy sứ thấy sao?"

- Thiên hạ đại loạn, chân long lộ diện. Mong chủ công hãy xưng vương rồi xây dựng chế độ, ứng với vận lớn này!

Ngô Minh liên tục hành lễ, lớn tiếng nói.

Cũng không biết nếu Lưu Kiệt may mắn sống sót, nghe thấy lời này xong có tức chết thêm một lần nữa không.

- Được! Nam Sơn người đi tìm ngày tốt lành, ta sẽ tự chọn vương hiệu, ừ, cứ gọi là "Cửu Sơn vương" đi!

Lý Như Bích vẫy vẫy tay, Nam Sơn Chân Nhân và Ngô Minh lập tức lui ra.

Ra khỏi phủ đại soái, hai người lại bước nhanh tới một nơi không người.

- Sao rồi? Hải lòng rồi chứ?

Nam Sơn Chân Nhân cười: "Tuy không biết đám người các người có mưu đồ gì, thế nhưng hình như rất muốn người này đăng cơ?"

- Chỉ sợ cũng giống như ước nguyện của Chân Nhân!

Ngô Minh cũng mang vẻ mặt như cười như không: "Vốn dĩ người này tạo phản đã liên lụy đến cửu tộc rồi. Hiện tại một khi xưng vương thì lại càng không có cách nào xoay chuyển được!"

Hắn biết rõ tạo phản ở thời cổ đại, xưng vương hay không xưng vương là một giới hạn rất rõ ràng.

Lý Như Bích lúc trước chỉ tự nhận là chủ của quân Cửu Sơn, nếu hiện tại đầu hàng chịu đòn nhận tội, bản thân có lẽ phải chết nhưng có thể không liên lụy đến dòng họ.

Thậm chí nếu vận khí long mạch dồi dào, trong triều có người chạy chọt cho thì nói không chừng đến bản thân cũng không cần phải chết.

Thế nhưng hiện đã phạm phải kiêng kị, Vương Huyền Phạm có gan to hơn nữa cũng tuyệt đối không dám thu hàng hắn. Không những sẽ không thu hàng mà thậm chí còn phải giết sạch cửu tộc của Lý Như Bích, một người cũng không giữ lại!

- Ha ha... không như vậy thì khó lòng mà tiêu hết mối hận trong lòng ta!

Nam Sơn Chân Nhân phẩy tay áo một cái rồi xoay người rời đi. Ngô Minh thấy cảnh này, hai mắt hơi nheo lại.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 62: Phá Thành

Ngày mười lăm tháng mười năm Càn Nguyên thứ chín, Lý Như Bích ở trong quận thành Cửu Sơn dâng đàn tế trời, tự xưng là “Cửu Sơn vương”.

Bởi vì thời gian có chút gấp gáp, lại chỉ có một quận, nên nghi lễ xưng vương này cũng làm khá là sơ sài, chỉ sửa lại một cái đàn tế trời, đến phủ đại soái cũng không sửa sang gì.

Chỉ có điều khi Ngô Minh nhìn thấy Lý Như Bích mặc lễ phục có thêu mười hai chương, theo sự chỉ dẫn của người chủ trì buổi lễ bước lên đàn tế trời thì hẳn đến chửi tục cũng không buồn chửi nữa.

Đại cửu miện là là lễ phục chân long thiên tử dùng khi tế bái Hạo Thiên thượng đế, phối với mũ miện mười hai tua, áo đen và quần đỏ nhạt. Áo trên thêu sáu loại hình vẽ mặt trời, mặt trăng, ngôi sao, núi, sông và chim trĩ. Quần dưới thêu thủy tảo, lửa, gạo, tông di (1), rìu, hoa văn đen trắng đan xen. Tổng cộng là mười hai loại hoa văn, do đó mới gọi là lễ phục mười hai chương.

Theo quy định của thế giới này, thiên tử mười hai chương, vương chín chương, công hầu bảy chương, bá năm chương, tử ba chương, thấp nhất là nam tước được một chương.

Hiện giờ lễ phục mà tên Lý Như Bích đang mặc được làm theo quy định dành cho thiên tử!

Trong lòng hẳn biết tên này bị Nam Sơn Ông lừa cho một võ, thế nhưng Ngô Minh cũng không thêm để ý. Đứng vào một khắc Lý Như Bích

đăng đàn tế trời, nhắc nhở của Chủ Thần Điện cuối cùng cũng hiện ra trước mắt hắn.

- Nhiệm vụ tuyến đầu: Xưng vương xây dựng chế độ! Trong vòng ba tháng giúp đỡ Lý Như Bích đăng cơ làm vương!

- Lúc này Lý Như Bích đã xưng vương, nếu có thể duy trì được ba mươi sáu giờ thì nhiệm vụ coi như thành công. Phần thưởng là hai trăm đại công, cho phép quay về!

- Ba mươi sáu giờ, cũng chính là trong vòng ba ngày phải duy trì được cục diện hiện giờ của Lý Như Bích, ít nhất không để hắn bại thân vong sao?

Ngô Minh không khỏi ngược mắt nhìn luồng kiếp khí màu đen như che phủ cả bầu trời trên đỉnh đầu của Lý Như Bích và khí màu tím đã bị chèn ép đến tận cùng, cơ bản không nhìn thấy được thì cười khổ: "Độ khó này lớn quá đi!"

Ầm ầm!

Sau khi Lý Như Bích tế trời xong, trong tích tắc mây đen bao phủ trên đỉnh đầu, sấm sét điên cuồng chớp giạt, chưa được bao lâu, mưa lớn đã trút xuống xối xả.

- Chúc mừng đại vương! Chúc mừng đại vương!

Nam Sơn Chân Nhân lại tiến lên phía trước: "Giao long xuất hiện nhất định sẽ có mưa gió lớn nổi lên! Phạm là loài rồng muốn biến thành chân long thì phải bay thẳng lên chín tầng trời chịu kiếp nạn sét đánh, đây là điềm báo cực kỳ tốt lành!"

Ngô Minh dầm mưa ướt như con chuột lột, nghe thấy thì thiếu chút nữa lão đảo ngã xuống, sâu sắc cảm thấy bàn về trình độ da mặt dày và vô

liêm sĩ thì mình quả thật còn kém tên Nam Sơn Chân Nhân này một bậc.

...

Lý Như Bích cũng không phải thẳng ngực, mặt trầm cả xuống, sau đó leo lên kiệu trở về phủ đại soái, đóng cửa không ra ngoài.

Tâm trạng của hắn rõ ràng là đang vô cùng tồi tệ, không một tên thuộc hạ nào tình nguyện đi rước xui xẻo vào người.

Thế nhưng thuộc hạ không đi không đồng nghĩa với việc người khác cũng không đi.

Nghe thấy tin tức Lý Như Bích đăng cơ xưng vương, Vương Huyền Phạm cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, liên tục phát động đại quân tấn công vào quận Cửu Sơn, một đường thế như chẻ tre. Đến ngày mười bảy tháng mười thì đã bình định được toàn bộ các quận, hoàn toàn bao vây tòa quận thành cuối cùng.

- Gió nổi lên trong lầu trước cơn mưa!

Trong bóng đêm nghe thấy tiếng quân địch thao luyện bên ngoài, Ngô Minh nhắm mắt lại, dường như nhìn thấy cờ quạt dày đặc, còn có đại quân đông đảo đáng sợ.

- Có điều... lần nhiệm vụ này là lần đầu tiên mình có thể qua sát biến hóa của vận khí ở khoảng cách gần như vậy, ngoài ra còn có sự nổi dậy và hủy diệt của giao long, có khá nhiều lợi ích... thu hoạch cũng lớn!

Sau khi có được thuật xem khí cũng phải trải qua ví dụ thực tế mới có thể càng hiểu rõ hơn cách sử dụng của long khí.

Đến giờ Ngô Minh vẫn cảm thấy bản thân thu hoạch được rất nhiều, ít ra khi bản thân phải đích thân ra trận cũng không còn rụt rè nữa.

- Đại nhân!

Lúc này Hà Tử Hải và Chung Đình tiến vào, sau đó đều khom mình hành lễ.

- Làm tới đâu rồi?

Ngô Minh bảo Ngư Dững ra ngoài canh gác, đè thấp giọng xuống hỏi.

- Bẩm đại nhân, chúng ta không tiếc bỏ ra số tiền lớn để hối lộ cho vài vị đại nhân phía địch, đã thông được đường rồi, ngoài ra bọn họ còn hứa chỉ cần chúng ta mở cửa thành ra hàng thì sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu còn dăng lên...

Chung Đình nhìn về phía phủ đại soái, ý tứ vô cùng rõ ràng.

- Quả nhiên là vậy... đại soái xưng vương quá là không có lý trí. Hiện giờ triều đình không lấy đầu hãn không được...

Ngô Minh âm trầm thở dài, thế nhưng trong lòng lại nghĩ tới một việc khác.

- Vận khí của triều đình cũng có thể giúp mình gánh chịu tầng cản trở này...

Người tu đạo phò vua nên có được sự trợ giúp của long khí, đạo hạnh đương nhiên sẽ tăng tiến mạnh mẽ, thế nhưng nếu vận khí tan vỡ lập tức sẽ gặp họa lớn! Nhẹ thì bị trọng thương, nặng thì trực tiếp bị trời phạt, năm đường sấm sét đánh thẳng xuống đầu!

Bản thân Ngô Minh cũng có cảm giác.

Tuy rằng hãn nhờ khí số của Lý Như Bích mà đạo công tăng mạnh, một mạch thẳng đến Pháp Sư, thế nhưng cũng bị cản trở lại một cách khủng

khiếp.

Dựa vào cảm ứng của bản thân, e là đủ để đánh tan căn cơ tu đạo của hần.

Mà hiện tại hần dùng bùa Thái Tuế Trấn Sát, cho dù có thể trấn áp được một tháng, thế nhưng nguy hiểm lại tăng thêm hai lần, đến lúc đó thậm chí có thể bị trời phạt! Chết không có chỗ chôn!

Phương pháp chạy đến thế giới khác trong Chủ Thần Điện tuy có tác dụng, thế nhưng hiệu quả rất cục được bao nhiêu, trong lòng Ngô Minh cũng không biết rõ.

Do vậy vẫn nên tận sức giảm thiểu tầng sát khí cản trở này xuống.

Dựa vào triều đình ở thế giới này cũng là một cách.

Dù sao chút ít cản trở này đối với mình mà nói thì rất khủng khiếp, thế nhưng đối với “khí lớn” cai quản chín châu của triều đình thì lại hoàn toàn chẳng thấm vào đâu.

- Có điều... các người hẹn tối nay sẽ giao thành sao?

Ngô Minh mở ra linh nhãn quan sát khí tượng, vẻ mặt có chút kỳ dị.

Mấy người Chung Đình vô cùng kinh ngạc: "Chưa có được ý kiến của chỉ huy sứ chúng ta nào dám tự tiện làm chủ?"

-Ồ!

Ngô Minh gật gật đầu: "Vậy bây giờ các người có thể chuẩn bị bố trí khởi nghĩa rồi... cửa đông đêm nay nhất định sẽ bị phá, không muốn đầu hàng triều đình thì đi về phía cửa tây, xem như vẫn còn một đường sống!

- Đây nhất định là còn có người khác muốn dâng thành!

Mấy người Chung Đình đập tay một cái, tất cả đều đứng dậy nghiêm túc nói: "Chúng ta tình nguyện đi theo tướng quân!"

Không thể không nói, đây là do “dị thuật” của Ngô Minh quả thật quá dọa người khiến bọn họ không ý thức được mà theo bản năng phục tùng.

- Ha ha... nếu đã vậy ta nhất định cũng sẽ tìm một đường sống cho các người!

Ngô Minh nói xong, tự mình cũng có một phần tự tin.

Sau đó hắn bắt đầu sắp xếp và phân chia nhiệm vụ, đây đều là những thứ lúc trước âm thầm chuẩn bị nên giờ đã đâu vào đấy.

Các tướng vừa lui ra đã nghe thấy âm thanh hỗn loạn ở cửa đông, ánh lửa và tiếng hô giết chấn động trời đất, thấp thoáng còn có tiếng hét “đại quân đã vào thành”: “đầu hàng thì không giết”, trong lòng không khỏi vô cùng sợ hãi, bước chân cũng nhanh hơn.

...

Bên trong phủ đại soái.

- Sao?

Lý Như Bích đang ngủ say trên giường cao, bỗng nhiên toàn thân rùng mình một cái, đánh đổ bình rượu trong tay. Hắn nghe thấy âm thanh hô giết bên ngoài, lại nhìn thấy ánh lửa thấp thoáng thì vô cùng kinh ngạc: "Đã xảy ra chuyện gì?"

- Báo!

Một tên thị vệ tiến vào rồi quỳ xuống bẩm báo: "Dư Thiếu Quân ở phủ Nam Sơn Chân Nhân tạo phản, mang theo thân binh mở cửa đông đầu hàng... Hoàng thượng mau chạy!"

- Dư Thiếu Quân... Nam Sơn!

Lý Như Bích cắn chặt răng, con mắt đỏ sạm: "Trẫm muốn giết! Giết hết tất cả bọn chúng, diệt chín họ nhà chúng! Thân vệ đâu rồi? Mau giết cả nhà Nam Sơn cho ta!

- Nam Sơn Chân Nhân đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa, toàn bộ đệ tử bên dưới cũng biến mất không thấy tăm hơi!

Lúc này một tên nha tướng thân binh tiến vào, quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, người của ta vẫn canh giữ cửa tây, còn có một trăm kỵ binh, mau chạy thôi! Chậm nữa thì không kịp mất!

Tiếng hô giết càng lúc càng tới gần, rõ ràng binh lính trong thành đã từ bỏ đấu tranh, cũng không tiến hành kháng chiến trên đường phố.

Thậm chí có loạn binh xông tới, dường như còn muốn lấy đầu của hắn để đi báo công!

Lý Như Bích rùng mình một cái, cuối cùng nói: "Được! Giờ chúng ta sẽ đi!"

Hắn nhìn phủ đệ rộng lớn, lại cắn răng nói: "Truyền lệnh! Giết chết toàn bộ cơ thiếp của trẫm, phủ đệ cũng thiêu hết luôn! Nhất định không thể để kẻ khác chiếm được lợi ích!

- Dạ!

Không thể không nói, Lý Như Bích trước đây quả thật anh minh thần võ, gần mười năm ban phát ân đức, đến giờ vẫn còn tử sĩ tình nguyện đi theo.

Chỉ chốc lát sau phủ đại soái nổi lên ánh lửa, mà hơn mười kỵ binh cũng phi như bay về phía cửa thành phía tây.

...

Ánh nắng ban mai mờ nhạt.

Một nhánh kỵ binh đang kinh hoàng bỏ chạy, vội vã trốn vào trong rừng sâu.

- Hoàng thượng! Nơi này núi cao rừng sâu, chúng ta trốn qua trận này thì không sợ gì nữa rồi!

Một tên nha tướng dùng mũ sắt đựng nước sạch tiến lên phía trước mời Lý Như Bích uống.

Lý Như Bích tóc tai rối bời, liếm đôi môi khô khốc nứt nẻ của mình rồi lại nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy đám thuộc hạ theo hăn đột phá vòng vây không ngừng li tán, đến giờ chỉ còn lại mười kỵ binh.

Nhớ đến lúc trước khởi binh có trong tay hơn vạn quân, triều đình chấn động sợ hãi. Vậy mà đến bây giờ binh mã đại bại, chỉ còn lại mười người đi theo.

Trong lồng ngực không khỏi bị cảm giác bi thương chiếm đầy, hăn nhận lấy mũ sắt rồi mạnh mẽ uống một ngụm.

Nước suối mát mẻ đi vào cổ họng như một đường băng chảy thẳng xuống bụng, Lý Như Bích giật mình tỉnh táo không ít. Hăn nhìn ngó xung quanh, lại có chút nghi hoặc: "Đây là... núi sâu nơi mộ tổ nhà mình mà? Tại sao trong lúc hoảng loạn chạy bừa mà lại đến được đây?"

Có điều lúc này, hăn không khỏi thở dài mà nói: "Các người theo ta đi bái lạy tổ tông!"

Trong mơ hồ, hăn lại cảm thấy mình nên đi cáo lỗi với tổ tông, sau đó có tự vẫn trước bài vị để tạ ơn tổ tông hay mai danh ẩn tích để kết thúc

cuộc đời này thì cũng đều không quan trọng nữa.

Sau đó hắn tiếp tục đi về phía trước, đến nơi có long mạch.

- Cây thương tùng vẫn còn ở đây, vậy mà đã bao nhiêu mùa thu sương gió đi qua?

Nhìn thấy cây thương tùng phía trên hang động vẫn giống một cái lọng che, dường như còn mang theo luồng khí suy bại, Lý Như Bích không khỏi thở dài.

Một hàng người tiến vào bên trong hang động, đến chỗ mộ phần, hai mắt Lý Như Bích đỏ lên: "Kẻ nào dám làm vậy?"

Lại chỉ thấy được một phần đất tàn tạ, mộ tổ nhà mình bị người khác đào lên.

Người cổ đại rất xem trọng mồ yên mả đẹp, đào mộ tổ của người ta quả thật còn đáng hận hơn mỗi thù diệt cả nhà.

- Hê hê... cuối cùng người cũng tới rồi, suy cho cùng vận khí bị tổn hại nặng nề, không thoát được thuật mê hoặc của lão phu!

Vù vù!

Trong tiếng cười quái dị, chỉ nghe thấy tiếng mũi tên liên tiếp bắn ra, vài tên nha binh nha tướng còn sót lại lần lượt trúng tên ngã nhào xuống đất, tắt thở mà chết.

Một dáng người lom khom bước ra từ trong bóng đêm, bên trong con ngươi hẹp dài lóe lên tia sáng màu xanh ngọc bích.

- Là người!

Lý Như Bích nhận ra người này chính là kẻ hãn bá làm quân sư, lại vô cùng thân thiết xem trọng – Nam Sơn Chân Nhân thì không khỏi bi phần nói: "Ta tự thấy vẫn luôn không bạc đãi người, vì sao người lại làm như vậy?"

- Không bạc đãi? Ha ha... cả tộc của lão phu toàn bộ đều bị diệt dưới tay người, ân đức này quả nhiên không bạc chút nào. Ta nhất định phải diệt chín họ nhà người mới xem như báo đáp!

Nam Sơn Chân Nhân mặt không chút máu, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

- Diệt cả tộc nhà người? Lý Như Bích căn răng nói: "Người rốt cuộc là ai?"

- Hê hê... ta là ai? Người nhìn cho kỹ đi...

Giọng nói của Nam Sơn Chân Nhân trở nên thê lương, toàn thân như được bao trùm bởi một tầng sương khói, khuôn mặt cũng biến thành hẹp dài, con ngươi lóe lên tia sáng xanh ngọc bích cực giống một con hồ ly.

- Cáo! Người là cáo thành tinh!

Lý Như Bích lùi về phía sau ba bước, trong chớp mắt một sự kiện hiện lên trong đầu.

***

(1) Tông di: cốc dùng tế lễ ở tông miếu có khắc hình hổ và khí

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 63: Địa Long

Hồ ly! Người là hồ yêu tới báo thù?

Lý Như Bích nhìn thấy dáng vẻ này của Nam Sơn Ông thì đầu đột nhiên tỉnh táo, chuyện xưa việc cũ cũng hiện ra trước mắt.

Đó là vào hơn mười năm trước, hãn vẫn còn là một thư sinh trẻ tuổi đang lúc hăng hái tiến về phía trước.

Năm ấy Lý Như Bích mười bảy tuổi, vừa mới thi đậu tú tài, cầm kiếm đi du lịch Tào Châu.

Khi đi qua một thôn nhỏ thì thấy người dân trong thôn cung phụng một tòa miếu tên là “miếu Hồ Tiên”, lại yêu cầu phải cúng nhiều nhang đèn, máu và đồ ăn thì lập tức vô cùng giận dữ hét lên: "Đây là âm tư tà tế, ta nhất định phải hủy cái miếu này, trừ hại cho dân!"

Hãn trên người có long khí của dòng họ, lại là tú tài của một quốc gia mang vận lớn trên người, các loại quỷ thần chỉ có thể tránh né.

Đêm xuống Lý Như Bích lại mơ thấy một ông già tự xưng là lão Hồ khổ sở cầu xin hãn tha mạng, sau đó lại xin hãn thả ba ngày để di dời tộc nhân đến chỗ khác, sau khi việc thành nhất định sẽ báo đáp.

Lý Như Bích cũng là một người hung tàn, lập tức đồng ý ngay. Thế nhưng sang ngày tiếp theo lại âm thầm gọi tuần kiểm khoái ban tới, mang theo sắc lệnh của huyện tôn nghiêm phong miếu Hồ Tiên, sau đó lại dùng một

môi lửa đốt cháy. Lúc đó, miếu nhỏ hóa thành tro bụi, mùi hôi thối nồng nặc, đồng thời tìm thấy rất nhiều xác cáo bên trong.

Đêm một hôm khác hắt lại năm mơ, ông già lần trước trên người mặc đồ tang, tiến đến giận dữ hét lên: "Người nói mà không giữ lời, giết toàn tộc ta. Sau này nhất định sẽ bị báo ứng!"

Lý Như Bích lạnh lùng cười, quát nói: "Đến người ta cũng giết!"

Trong mộng hắt rút kiếm chém chết ông già ấy.

Sau đó, mỗi khi chuyện này được nhắc tới, người khác đều nói hắt là người đọc sách hiểu lý lẽ, là một quân tử thật sự không sợ quỷ thần, danh tiếng lại càng vang xa. Thế nhưng không ngờ lại để lại hậu họa này!

- Người chính là con cáo già năm đó!

Lý Như Bích nhìn lại mới thấy, tướng mạo của lão già này không phải giống ông già lúc trước tới bảy tám phần hay sao?

- Hê hê! Ngày đó người làm âm thần của ta bị thương, còn giết toàn tộc của ta. Hôm nay ta muốn người biết được báo ứng của mình!

Nam Sơn Ông chỉ lạnh lùng cười, rồi lấy ra một con búp bê bằng rơm, bên trên có máu và tóc của Lý Như Bích rồi đâm một châm xuống.

Tim Lý Như Bích nhói đau, phần nộ hét lên một tiếng. Trên trời hiện lên một ngôi sao to lớn, thấp thoáng có hình dáng của một con sói. Ánh sao rực rỡ đến núi cũng không thể chặn lại mà giáng xuống, tất cả đều tụ tập trên người, hắt rút đao ra: "Ta giết người!"

Hắt là tinh quân chuyển thể chân mệnh Tham Lang, lúc này phải đối mặt với nguy cơ cực lớn lập tức có sức mạnh của một ngôi sao giáng xuống, thiêu đốt toàn bộ, muốn giúp hắt thoát khỏi kiếp nạn chết chóc này!

- Hê hê... năm đó trên người người có long vận, lại còn có sức mạnh của ngôi sao củng cố tăng cường, ta chỉ có thể nhượng bộ lui binh, tất cả pháp thuật thần thông đều không có tác dụng gì... thế nhưng hiện tại...

Nam Sơn Ông lạnh lùng cười một tiếng, một lá bùa lập tức bay ra.

Vù!

Một tầng ánh sáng đen mỏng manh hiện lên gạt bỏ toàn bộ ánh sao ra bên ngoài., thấp thoáng có tiếng sói tru lên giận dữ thế nhưng cũng chỉ có thể bất lực.

- Tên đồ đệ kia của mình lai lịch vô cùng kỳ lạ, lá bùa này cũng khá có tác dụng! Mình cũng bớt nhọc công đi một chút!

Nam Sơn Ông có chút kinh ngạc, lại không tiếp tục chần chừ nữa mà liên tiếp đâm xuống hai châm.

Trong khoảnh khắc cuối cùng không trung như lóe lên tiếng sấm rền vang, Nam Sơn Ông lùi lại phía sau hai bước, hai hàng máu mũi chảy ra.

- Á!

Tim Lý Như Bích nhói lên hai lần liên tiếp, hét thảm một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh ngã nhào xuống đất, sống chết không rõ.

- Phù, phù... cuối cùng cũng thành công rồi!

Nam Sơn Ông dựa vào vách đá, điều chỉnh hơi thở của bản thân hai lần, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, thế nhưng sau đó lại có một tia kiêu dè: "Không hổ danh là chủ nhân của long mạch, Tham Lang chân quân. Đã bố trí nhiều như vậy, chỉ còn chút long khí sức mạnh của ngôi sao dư lại mà vẫn bị cản trở đến thế này!"

Vừa rồi tuy không nhìn thấy cảnh tượng tàn sát đầm máu, thế nhưng vị nghiệp của Chân Nhân và Tham Lang chân mệnh đối đầu nhau, âm thầm tranh tài quả thật là vô cùng nguy hiểm, một bước đi sai lầm cũng sẽ khiến cả ván cờ đổ bể.

- Có điều bây giờ cuối cùng mình cũng thắng rồi!

Trên mặt Nam Sơn Ông lộ ra vẻ vui mừng, hần lại lấy ra bảy cái châm bằng vàng rồi đâm lên người Lý Như Bích, sau đó lột sạch áo trên, khắc phù văn thần chú lên rồi mang Lý Như Bích đến trước bia mộ Lý gia đã bị nứt làm đôi.

- Bảy châm chế mệnh! Thần chú khóa rông! Địa khí, canh giờ đều vừa vặn.

Nam Sơn Ông lấy ra một con dao găm, trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Đây là một chú pháp cực kỳ lợi hại.

Tuy long mạch Lý gia đã bị chặt đứt, thế nhưng vẫn còn chút khí dư lại, cửu tộc nhà đó gặp nạn lớn nhất định sẽ bị triều đình truy bắt chém giết, thế nhưng vẫn còn một con đường sống.

Mà hiện tại tên Nam Sơn Ông này lại muốn dùng Lý Như Bích làm vật dẫn, lấy khí trong long mạch làm nền tảng để hạ thêm một lời nguyện vào dòng máu của Lý gia, khiến một tia huyết mạch này hoàn toàn bị cắt đứt!

Lúc này đã chuẩn bị gần xong, chỉ cần giết chết Lý Như Bích rồi lấy máu của hắn kích phát sát khí và oán khí là có thể thành công!

- Lúc trước người giết chết toàn tộc của ta, bây giờ ta muốn cửu tộc nhà người chết hết!

Con mắt Nam Sơn Chân Nhân đỏ quạch.

Tuy rằng thiên cơ luôn chừa lại một con đường, hẳn làm quyết tuyệt như vậy sau này nhất định sẽ gặp báo ứng không hề nhỏ. Thế những mỗi thù diệt tộc đang ở trước mắt, còn để ý những thứ khác làm gì chứ?

Dao găm lóe lên, sắp sửa hạ xuống.

Đình!

Đúng lúc này có một viên đá không biết từ đâu bay ra đập vào lưỡi dao khiến con dao nghiêng đi rồi rơi xuống, ma sát với mặt đất tạo thành từng đốm lửa.

- Người này không phải là người người có thể giết!

Một bóng người bước ra từ trong đêm tối.

- Há? Là người!

Nam Sơn Ông quay người lại thì thấy Dư Thiểu Quân, sắc mặt không khỏi biến đổi: "Đồ đệ ngoan, lúc trước người không phải vẫn một lòng muốn làm ô uế khí số của kẻ này sao? Tại sao bây giờ lại cản ta?"

- Câm mồm!

Sắc mặt Dư Thiểu Quân đỏ ửng giống như vô cùng hưng phấn, con người khinh thường nhìn về phía Nam Sơn Ông: "Người có tài đức gì? Một con yêu tinh cũng xứng làm sư phụ của ta?"

- Lúc trước chỉ vì muốn lợi dụng người nên mới lá mặt lá trái mà thôi. Nói thật cho người biết, mấy tên đạo nhân người phái tới để giám sát ta đều bị ta giết cả rồi!

- Ha ha! Loài người quả nhiên là vậy, nham hiểm xảo trá!

Nam Sơn Ông khẽ cười, cơ bản chẳng thèm để ý đến sống chết của mấy tên đệ tử. Sau đó lại thấy Dư Thiếu Quân vẩy tay một cái, mặt đất liền nứt ra, một viên minh châu rơi vào trong tay hắn, vẻ mặt Nam Sơn Ông chợt thay đổi: "Hóa ra là vậy, thứ người nhìn trúng vốn dĩ là long khí địa mạch này!"

- Ha ha! Không sai!

Dư Thiếu Quân nhìn thấy xung quanh viên minh châu thấp thoáng mang theo một tầng khí màu vàng đen, sắc mặt lộ ra vẻ đắc ý.

- Đáng tiếc... viên ngọc quý này của người tuy tốt, có thể hút được vận khí thế nhưng vẫn không đủ một phần, còn có sát khí quấn quanh... thậm chí – Sặc!!!

Nam Sơn Ông vừa bấm quyết, một tầng ánh bùa lập tức nổi lên trên viên minh châu, hiện ra ánh lửa.

Dư Thiếu Quân hét lên quái dị, vội ném viên minh châu đi.

- Ha ha... Vi sư nếu đã muốn dùng đồ của người thì sao có thể không bố trí thêm chứ? Hôm nay dạy người một bài học, viên minh châu này sớm đã bị ta âm thầm tế luyện rồi!

Nam Sơn Chân Nhân vẩy tay một cái, minh châu tự giác bay vào trong tay hắn, phát ra ánh sáng ngũ sắc vô cùng kỳ lạ: "Cũng phải cảm ơn người nhiều, tặng ta một bảo bối tốt như vậy! Há?"

Lúc này Dư Thiếu Quân vừa bay lùi về phía sau, trên mặt xẹt qua nụ cười lạnh lùng, cũng bấm quyết một cái: "Bạo!"

Oành!

Ánh sáng ngũ sắc đột nhiên lóe lên, viên minh châu nổ tung, ánh lửa bao trùm toàn thân Nam Sơn Chân Nhân.

- Á!

Ánh lửa này có năm màu, còn mang theo long khí. Nam Sơn Chân Nhân hét thảm một tiếng rồi rơi thẳng lên trên vách đá, toàn thân cháy đen, hơi thở mong manh.

Sau khi viên minh châu ngũ sắc nổ tung, ở trong lại hiện ra một viên minh châu nhỏ hơn, tròn đầy to khoảng một thước, màu trắng thuần phát ra ánh sáng như ánh trăng.

Viên minh châu mà Dư Thiếu Quân vẫn luôn cầm trong tay lại còn cất giấu bí mật, là cách cục trong ngọc giấu ngọc!

Thậm chí viên minh châu ngũ sắc trước kia tuy cũng được xem như vật thần kỳ, thế nhưng nếu so với viên này thì cũng chỉ như hạt gạo nhỏ bé, tốt xấu lẫn lộn.

- Không hổ là đạo nghiệp của Chân Nhân, đến vậy mà vẫn chưa chết!

Dư Thiếu Quân bước lên phía trước hai bước, nhìn thấy trên người Nam Sơn Ông hiện ra một lớp lông mềm mại, thân thể thu nhỏ biến thành một con cáo già lông bị cháy sém đang thoi thóp thở thì ngẩn người: "Người trước hết chém đứt long mạch đã bị cản trở, sau đó lại cứng đầu chống lại sức mạnh của Tham Lang chân mệnh để trấn áp Lý Như Bích, cuối cùng còn bị ta đánh lén, thế nhưng vẫn chưa chết mà chỉ bị đánh về nguyên hình, phần đạo công này quả là đáng thán phục!

- Người... vậy mà lại có được bảo bối quý giá như vậy, quả là đã tâm ngập trời... Ấy dà... Ta thi triển thần chú diệt tuyệt vốn dĩ đã làm hại đến sự hài hòa của trời đất, phải chịu kiếp số này cũng là xứng đáng...

Con hồ ly già tiếp tục nói tiếng người, sau đó nhắm mắt lại.

Dư Thiếu Quân mặt không cảm xúc vung tay một cái, máu tươi bắn ra tung tóe!

Sau khi giết Nam Sơn Ông, Dư Thiếu Quân đến trước mộ, nhìn Lý Như Bích trên mặt đất và địa mạch trùng sâu xuống, con người nóng cháy.

- Đến đây!

Hắn đỡ Lý Như Bích dựa vào tường rồi cắt ngón tay hắn để máu chảy xuống đất.

Gầm gào!

Tuy long mạch lúc này đã bị chặt đứt, thế nhưng Lý Như Bích có cảm ứng với địa khí, lập tức có một đám mây khói màu đen tím từ trong đất bốc lên, còn mang theo tiếng rờn ngâm âm ỷ.

- Khi con rờn dưới đất bị chém, mình đã dùng viên ngọc này cất giấu một tầng vận khí của nó, giờ còn có thêm Lý Như Bích làm vật dẫn... lại vừa vận có thể nắm quyền kiểm soát!

Dư Thiếu Quân không do dự nữa, bước đi theo trình tự thất tinh bắc đẩu, tay bấm pháp quyết rồi chỉ thẳng vào viên minh châu: "Sắc!"

Ầm ầm!

Ngoài trời sấm sét cuộn trào, từng tầng khí màu đen tím bên ngoài mang theo vận khí màu xám đen từ trong địa mạch không ngừng bị hút ra, giống như tạo thành một đám mây.

- Mau lên!

Đây là luồng khí của con rồng đất vốn đã tản ra, thế nhưng lại bị Dư Thiếu Quân dùng phương pháp bí mật hút lấy. Có điều long khí này còn mang theo sát khí, mang nó theo thì họa phúc khó lường.

Trong mắt Dư Thiếu Quân hiện lên vẻ vui mừng, sau đó lại chỉ thẳng vào Lý Như Bích.

Đám mây khói dày đặc cùng sức mạnh của kiếp khí lập tức không ngừng tuồn vào trong thân thể Lý Như Bích. Viên minh châu ở trong không trung cũng hiện lên sau lưng hắn, phát ra ánh sáng long lanh bao phủ toàn thân Lý Như Bích.

Bỗng nhiên.

Chỉ thấy đám vận khí này sau khi đi qua thân thể Lý Như Bích thì giống như được lọc qua vây. Luồng khí màu xám đen hoàn toàn dừng lại trong cơ thể Lý Như Bích, từng tầng khí vàng đen ở giữa có mang theo long khí thuần khiết màu tím bị hút ra, hóa thành một con giao long hai vuốt một sừng, vảy đen mắt tím, hướng về phía Dư Thiếu Quân mà phần nộ rít gào.

- Tốt lắm!

Dư Thiếu Quân không ngừng cười lớn, mạnh mẽ thúc giục pháp quyết. Viên minh châu phát ra ánh sáng trắng bao trùm lấy giao long ở bên trong, nhanh chóng hút lấy vận khí.

Con giao long kia liên tục phần nộ rít gào, chấn động đến mức vách đá bốn phía vang lên ầm ầm thế nhưng cuối cùng vẫn bị áp xuống, một cái móng vuốt rồng chạm vào viên minh châu.

Ầm!

Ngay sau đó bên trong viên minh châu như sinh ra một lực hút cực kỳ to lớn, hút cả con giao long vào bên trong sau đó quét sạch đám mây khí màu vàng đen.

Giây lát sau, bên trong hang động không xuất hiện hiện tượng kỳ lạ nào nữa. Viên minh châu rơi xuống, bị Dư Thiếu Quân một tay bắt được, giơ lên tỉ mỉ xem xét.

Viên ngọc này lóng lánh trong suốt, bên ngoài phát ra ánh sáng trắng, luồng khí vàng đen ở giữa cuộn cuộn bốc lên. Bên trong mây khói còn thấp thoáng một luồng khí màu tím, như rỗng như rắn không ngừng chìm nổi. Có điều khi cầm trong tay, lại giống như có vậ lớn vô biên trên người!

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 64: Loại Bỏ

Ha ha! Thành công rồi! Cuối cùng cũng thành công rồi!

Dư Thiếu Quân thưởng thức viên minh châu yêu thích đến không nỡ rời tay, trên mặt toát lên vẻ mừng rỡ vô cùng.

Đột nhiên hần lại nhìn ra ngoài động: "Các người nhìn lâu như thế, không đi vào xem xem sao?"

- Cái tên khốn kiếp nhà người!

Hai bóng người tiến vào trong, là Ngô Minh và Tiêu Cực Độ. Trong hai người, Tiêu Cực Độ toàn thân chi chít vết thương, rõ ràng đã trải qua một trận chiến đẫm máu. Hần nhìn thấy Dư Thiếu Quân thì hai con mắt đỏ cả lên: "Người dâng thành chính là vì cái này? Nhưng tên khốn kiếp nhà người không biết đợi thêm một ngày hay sao hả? Hiện giờ nhiệm vụ của chúng ta thất bại rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xong đời đó!"

- Ngô Minh người hình như có ý kiến gì khác?

Dư Thiếu Quân nhìn Tiêu Cực Độ thì thẳng thừng xem như con chó thua trận sủa bậy, thấy Ngô Minh điềm nhiên như không thì mới chú ý đến, không kìm được hỏi.

- Người dùng trăm phương ngàn kế chính là vì muốn lấy được long khí địa mạch này sao?

Ngô Minh nhìn chăm chú vào viên minh châu trên tay Dư Thiếu Quân, không khỏi hỏi.

- Không sai! Người có biết lợi ích lớn nhất của Chủ Thần Điện là gì không? Vũ khí pháp thuật sao? Mang ra mang vào đều mất phí, chẳng có tác dụng gì lớn! Thần công pháp quyết? Cũng có chút tác dụng thôi! Thế nhưng điểm thành tích khó có được! Lợi ích lớn nhất chính là vận khí này!

Dư Thiếu Quân cười lớn: "Vận khí này hợp nhất với ta, Chủ Thần Điện sẽ coi như một thể, không cần phải trả thêm điểm thành tích, là thứ thuận tiện nhất để mang ra thế giới bên ngoài rồi!"

- Mà long khí địa mạch này hiện giờ ta đã hút ra chín phần, lại có Lý Như Bích làm con rối thay thế nên không còn chút sát khí kiếp nạn nào nữa. Một khi đem đến Đại Chu thì hoàn toàn có thể nhờ vào nó để phát lên, cát cứ một phương!

- Thì ra người có chí hướng này!

Ngô Minh bưng tỉnh: "Chẳng trách lúc đầu nghe tên Hoàng Kiệt, dáng vẻ của người lại hưng phấn đến thế!"

- Đây chính là long khí, có nó thì việc cát cứ một quận một châu không thành vấn đề. Thậm chí còn có tư cách tranh giành vị trí chân long thiên tử, vì sao lại không muốn chứ?

Dư Thiếu Quân sắc mặt dữ tợn, sau đó cười quái dị nói: "Biết vì sao ta nói với các người nhiều như vậy không? Bởi vì trong mắt ta các người đều là người chết!"

- Nhiệm vụ thất bại, ai có thể thoát chết chứ? Thế nhưng trước khi chết Tiêu gia gia ta đây trước tiên phải làm thọt người đã! Tiêu Cực Độ tức giận quát lên một tiếng.

- Thất bại? Ừ... cũng đúng. Lý Như Bích xưng vương xây dựng chế độ, lúc này còn phải duy trì ba mươi sáu canh giờ nữa. Trong thời gian này không được binh bại thân vong, nếu không sẽ bị loại bỏ!

Dư Thiệu Quân lại cười: "Thế nhưng ta là người được trời giáng vận lớn trên người, khác với các người!"

- Thậm chí... có biết vì sao ta cứ để mặc cho các người đi vào không? Bởi vì ta cơ bản không hề sợ các người còn có con át chủ bài nào chưa xuất ra! Thậm chí không cần ra tay các người cũng sẽ bị loại bỏ!

- Cái gì? Không xong rồi!

Sắc mặt Tiêu Cực Độ và Ngô Minh đều biến đổi.

Đặc biệt là Ngô Minh, nhìn thấy trên đỉnh đầu Lý Như Bích kiếp khí bập bênh, tia quân khí cuối cùng kia cũng tản đi mất, ánh mắt hẩn nhìn Dư Thiệu Quân cũng mang theo vẻ u ám.

Lúc này Lý Như Bích tuy vẫn còn một hơi thở, thế nhưng bản mệnh gãy đứt vỡ nát, binh khí hoàn toàn tiêu tan. Hơn nữa còn bị sát khí xui xẻo vô cùng dày đặc bao trùm toàn thân, đã thất bại một cách triệt để rồi, chẳng còn con đường nào để gượng dậy được nữa!

- Đỉnh! Lý Như Bích binh bại, không duy trì được qua ba mươi sáu canh giờ, nhiệm vụ tuyển đầu xem như thất bại! Loại bỏ!

Lời nhắc nhở của Chủ Thần Điện hiện ra mang theo vẻ lạnh lùng.

Ngô Minh cứng đờ mặt: "Cút!"

- Đỉnh! Luân Hồi Giả số canh thân số sáu mươi chín sử dụng đặc quyền của tông đồ Chủ Thần: Miễn trừng phạt lần nhiệm vụ thất bại này, thoát khỏi loại bỏ!

Hắn thì như vậy, thế nhưng Tiêu Cực Độ bên cạnh trên mặt lại hiện lên vẻ cực kì sợ hãi.

Chợt ánh mắt hắn âm đạm dần đi rồi cứ như vậy mà ngã nhào xuống đất, hơi thở không còn, đã chết hẳn rồi.

Ngô Minh vẫn là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến cảnh tượng loại bỏ, không khỏi thở dài một tiếng.

- Người... Người... Người!!!

Dư Thiếu Quân ngón tay run rẩy chỉ vào Ngô Minh: "Người không chết?"

Vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên hưng phấn: "Ta biết rồi, người nhất định cũng là loại người đó! Chỉ cần người chết là ta có thể đoạt được tất cả của người!"

Trong lòng hắn vẫn luôn chôn giấu một bí mật lớn.

Vốn dĩ hắn chỉ là một Luân Hồi Giả bình thường, khổ sở tranh đấu ở giữa lằn ranh sống và chết. Thế nhưng trong một lần nhiệm vụ, hắn giết được một Luân Hồi Giả đối địch nào đó nên có được một đặc quyền.

Cũng chính nhờ đặc quyền này mà cuộc sống của hắn vô cùng thuận buồm xuôi gió, hơn nữa còn lấy được một viên ngọc vận khí cực kì quý giá vào tay.

Cũng chính do cơ hội lần trước mà hắn đã nổi lên sát tâm với các Luân Hồi Giả khác, gần như mỗi lần làm nhiệm vụ, hắn đều cố hết sức giết sạch các Luân Hồi Giả, đáng tiếc chẳng thu hoạch được gì.

Mà hiện tại hắn vô cùng khẳng định, lại có một con mồi đang ở ngay trước mặt hắn!

- Ủ, xem ra người quả thật biết được chút ít tình hình!

Ngô Minh vẫy tay một cái, Tụ Âm phiến liền hiện lên. Sau khi niệm một pháp quyết lên trên, trong tích tắc mây đen ùn ùn kéo đến, rất nhiều lệ quỷ cũng theo đó mà hiện ra.

- Tham kiến chủ tướng!

Đám quỷ binh thậm chí còn xếp thành hàng ngũ, bày ra trận thế, sát khí không ngừng tăng vọt lên gấp mấy lần!

Bàn về chất lượng quỷ âm hồn, thế gian này không có loại nào có thể vượt qua linh hồn của các tướng sĩ chết trận! Khi Ngô Minh đến chiến trường đương nhiên cũng âm thầm thu thập được rất nhiều. Thậm chí trong số đó còn có không ít các thuộc hạ cũ của hắn, dựa vào cái uy của cấp trên nên rất dễ dàng sai khiến.

- Giết hẳn cho ta!

Ngô Minh vừa chỉ vào Dư Thiệu Quân, có đến hơn trăm quân hồn chí chút dày đặc mãnh liệt nhào về phía trước lấp đầy bốn phía, bao vây Dư Thiệu Quân.

- Ha ha... không ngờ trong đám người này người lại là kẻ ẩn giấu sâu nhất. Đáng tiếc chẳng có tác dụng gì!

Trong mắt Dư Thiệu Quân có ánh điện xẹt qua: "Mau xem loi pháp của ta!"

Hắn giơ tay ra rồi vỗ một cái, gió to nổi lên quanh người, tay áo bào phồng ra lóe lên tiếng sấm.

Chỉ thấy vài tia điện quang màu trắng xẹt qua, đám quỷ binh đều chật vật chạy trốn, nhếch nhác thảm hại.

Sấm sét là thứ cứng rắn nhất, chuyên dùng để khắc chế yêu tà.

Mà lôi pháp trong hệ thống tu pháp của người tu đạo lại chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng. Năm giữ lôi pháp thì lực sát thương vô cùng kinh người, là một vũ khí lợi hại để tranh đấu!

- Người cũng không tồi chút nào, sắp tu đến cấp bậc Chân Nhân rồi chứ hả? Còn có lôi pháp hộ thân, chỉ sợ đến Nam Sơn Chân Nhân cũng chưa chắc có thể hạ gục người...

Bụi tung mù mịt, nhìn thấy Tụ Âm Phiến bị điện quang chọc thủng thế nhưng sắc mặt Ngô Minh cũng chẳng có vẻ gì là tiếc nuối.

Mà trên tay hắn lúc này lại thấp thoáng nâng một người lên, rõ ràng chính là Lý Như Bích đang hôn mê bất tỉnh, hơi thở thoi thóp!

Nhìn thấy người này, sắc mặt Dư Thiếu Quân cuối cùng cũng thay đổi.

- Xem ra... người rất lo lắng cho hắn!

Phát hiện sắc mặt hiện giờ của Dư Thiếu Quân, Ngô Minh cười nhẹ một tiếng, lại càng khẳng định một suy đoán nào đó trong lòng:

- Trước đây người... cho dù thế nào cũng không chịu giết người này. Cho dù là khi đấu pháp cùng với bọn ta cũng vẫn cố ý giữ khoảng cách để không ảnh hưởng tới hắn, thậm chí còn bố trí phòng vệ. Ha ha... vì sao lại phải lo lắng như vậy?

Lúc này Ngô Minh đã khẳng định đạo công của Dư Thiếu Quân còn cao hơn cả hắn.

Thế nhưng sau khi dùng Tụ Âm phiến để làm kế nghi binh, hắn đã lấy được điểm yếu của đối phương về tay mình.

- Người muốn làm gì?

Sắc mặt của Dư Thiếu Quân liên tục thay đổi: "Muốn cả hai cùng chết sao? Nếu giết hẳn thì người cũng phải chết!"

- Ta? Chết?

Ánh mắt Ngô Minh phát sáng, rồi lại thờ dài một tiếng: "Chỉ đáng tiếc... người không hiểu gì cả!"

Tay hơi dùng lực, cổ Lý Như Bích lập tức ngoẹo sang một bên, hơi thở ngừng bật.

- Người!

Khóe miệng Dư Thiếu Quân mở lớn: "Người dám!"

Trên người hắn nổi lên một tầng tia chớp khủng khiếp, hung hãn ập về phía Ngô Minh.

Thế nhưng trong tích tắc con người của hắn ảm đạm đi rồi ngã lăn ra đất, không còn hơi thở, đã chết rồi!

- Bị Chủ Thần Điện loại bỏ rồi?

Lúc trước Ngô Minh chỉ là suy đoán, giờ thấy vậy mới thở ra một hơi, đến trước mặt người này.

Một lời nhắc nhở của Chủ Thần Điện lập tức hiện lên:

- Luân Hồi Giả canh thân số sáu mươi chín, tông đồ của Chủ Thần đáng kính! Ngài đã thu được quyền hạn được chuyển giao từ tông đồ dự bị
- Luân Hồi Giả giáp sửu số mười ba. Đặc quyền của tông đồ Chủ Thần được tăng thêm!

- Ngài có được một quyền hạn mới: Mỗi lần làm nhiệm vụ có thể lựa chọn giảm độ khó của nhiệm vụ xuống hai lần hoặc tăng tiền thưởng lên

gấp đôi!

- Xin hãy chú ý! Quyền hạn của ngài đã tăng đến mức cao nhất, có thể nhận nhiệm vụ đối chiến!

- Quả nhiên người này cũng là kẻ có quyền hạn!

Nhìn nhắc nhở của Chủ Thần Điện, trong lòng Ngô Minh chột động.

Hắn vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, tại sao Chủ Thần Điện mãi mang bộ dáng nguồn năng lượng giạt gấu vá vai mà còn phải đi thu hút các Luân Hồi Giả, hoàn thành nhiệm vụ.

Mà hiện tại xem ra nó muốn giống như nuôi cở trùng, bồi dưỡng ra kẻ mạnh nhất. Hơn nữa còn tập hợp quyền hạn để tìm ra chủ nhân đích thực!

- Đây là phúc vận lớn, nhất định phải đoạt được về tay!

Ngô Minh nhìn nhìn thi thể bên dưới, khẽ thở dài.

Đối với Chủ Thần Điện mà nói, những Luân Hồi Giả bình thường chỉ là đồ bỏ, cứ mãi tỉnh tỉnh mê mê. Chỉ những kẻ có quyền hạn mới có thể tiếp cận được một phần sự thật.

Có điều quyền hạn của tên Dư Thiếu Quân này rõ ràng không cao bằng mình, cũng không có được hiểu biết giống mình cho nên mới hồ đồ như vậy.

Hắn sờ sờ cằm, gần như đã đoán ra được quá trình.

Tên Dư Thiếu Quân này không biết vì lí do gì, dù sao cũng may mắn có được một phần quyền hạn của Chủ Thần Điện, trở thành tông đồ dự bị của Chủ Thần.

Hơn nữa còn mở ra một đặc quyền, đó chính là trong lúc làm nhiệm vụ có thể lựa chọn giảm độ khó của nhiệm vụ xuống hai lần hoặc tăng tiền thưởng lên gấp đôi!

Lần nhiệm vụ này, điều kiện thất bại chính là Lý Như Bích binh bại thân vong, trong đó binh bại là một khoản! Thân vong lại là một khoản khác!

Do đó sau khi hẳn lựa chọn giảm độ khó xuống một nửa, hai khoản binh bại và thân vong phải cùng xảy ra thì mới xem như nhiệm vụ thất bại. Hẳn lại có thể dùng điểm này để hại chết các Luân Hồi Giả khác!

- Thậm chí... hẳn cho rằng tất cả những người có quyền hạn chỉ có một đặc quyền này thôi sao?

Ngô Minh bật cười khanh khách.

Dư Thiếu Quân thấy Ngô Minh không sao thì cho rằng Ngô Minh đã lựa chọn giống như mình.

Thế nhưng lại không biết Ngô Minh chính là một kẻ khác thường trăm phần trăm. Không chỉ dựa vào kiến thức ở kiếp trước, nắm rõ cơ chế vận hành của Chủ Thần Điện trong lòng bàn tay mà còn có quyền hạn quan trọng trên người, có thể trực tiếp miễn loại bỏ, do vậy mới hoàn toàn lâm vào bị kịch.

- Xét cho cùng người này vẫn thua vì quyền hạn không đủ...

Ngô Minh thở dài một tiếng, lại có chút cảnh giác.

Muốn tranh đoạt quyền kiểm soát Chủ Thần Điện, trọng trách thì nặng mà đường lại xa, hơn nữa lại nguy hiểm trùng trùng!

Nhanh như chớp!

Một viên ngọc tròn từ trên xác kẻ này rơi ra, lăn đến bên cạnh chân Ngô Minh.

- Long khí!

Ngô Minh nhặt nó lên, chỉ thấy viên ngọc này phát ra ánh sáng huỳnh quang, ở giữa có một con rắn màu tím đang uốn lượn, tỏa ra ánh sáng long lanh. Không nói đến bên trong còn cất giữ vận khí, bản thân nó đã là một viên ngọc quý giá. Ngô Minh không khỏi thở dài: "Bỏ bao nhiêu công sức như vậy đến cuối cùng lại để người khác chiếm được lợi ích!"

Sau đó lập tức cất chiến lợi phẩm đi rồi mới đào một cái hố lớn, chôn Dư Thiếu Quân và Tiêu Cực Độ xuống. Cuối cùng hẩn cắt lấy đầu của Lý Như Bích rồi đi ra ngoài.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 65: Tùỳ Hầu

Tướng quân!

Đi ra khỏi núi, mấy người Chung Đình, Hà Tử Hải và Ngư Dững đang chờ. Khi thấy Ngô Minh cầm theo đầu của Lý Như Bích đi đến thì cả bọn đều vô cùng vui mừng.

- Ủ! Các người xử lý qua cái đầu này rồi dùng cách nào đó dâng đến trước doanh trướng của Vương Huyền Phạm. Thêm nữa, phải tặng lễ thật dày để biểu lộ tâm ý... cứ nói chúng ta không cần công trạng, chỉ cần có chốn dung thân là được rồi!

Ngô Minh sờ sờ viên ngọc rồng trong ngực, trong lòng đã có tính toán.

Vương Huyền Phạm là một người khoan dung, phía mình lại dùng nhiều vàng bạc hối lộ để mở đường, dâng lên đầu của Lý Như Bích. Hơn nữa lại có long khí hộ thể, còn không ham công tích, lần này nhất định sẽ thành công!

Mà bản thân hắn chỉ mong thoát tội, có thêm một cái xuất thân. Dựa vào vận lớn của thể chế triều đình, tầng sát khí bên ngoài này nhất định có thể xóa bỏ hơn nửa, không đủ để uy hiếp hắn nữa.

Lập tức dẫn theo thuộc hạ chạy đi nương nhờ vào Vương Huyền Phạm.

Lúc này Vương Huyền Phạm đã đi vào trong thành quận Cửu Sơn, ở ngay bên trên phủ đại soái. Hắn nhìn đồng tro tàn bên cạnh, lại nghe thấy

tin Lý Như Bích đã chạy trốn thì tâm tình có chút phiền muộn, sau đó treo thưởng rất nhiều vàng bạc, không tiếc giá cao để tróc nã.

- Ấy dà... kẻ này thật là quá không có lý trí!

Vương Huyền Phạm nhìn về phía chân trời, sau đó cũng khẽ thở dài.

Nếu Lý Như Bích chỉ tự lập quân đội riêng, hiện giờ bỏ trốn, triều đình đang cần nắm quyền thì có khi cũng chỉ ban lệnh truy nã ngoài mặt vậy là coi như xong.

Thế nhưng hiện giờ hãn ngang nhiên xưng vương, cũng chính là khiêu chiến thần kinh mẫn cảm của hoàng đế và triều đình, không thể không bị tru di cửu tộc, bản thân thì bị ngàn đao băm thây.

Lúc này trong thành quận Cửu Sơn, cửu tộc của Lý Như Bích đã bị bắt hết, một người cũng không lọt, chỉ đợi báo cáo lên trên rồi xử chém.

Có điều không bắt được Lý Như Bích thì phần công lao này vẫn chưa được trọn vẹn, thậm chí còn bị khiển trách.

Vương Huyền Phạm nghĩ đến đây, trên mặt hiện lên chút sầu muộn.

- Báo! Có đại tướng phe địch tới đầu hàng, còn dâng đầu của Lý Như Bích!

Đúng lúc này có một người tiến vào, vẻ mặt cực kỳ vui mừng.

- Cái gì?

Vương Huyền Phạm đứng phắt dậy, đến chén trà trên bàn cũng bị kéo lên theo rồi đổ nhào xuống đất. Xung quanh bỗng trở nên bừa bộn, thế nhưng hãn cơ bản không thèm để ý đến: "Đã xác nhận chưa?"

- Đã tìm nô bộc trong phủ xác nhận rồi ạ, tất cả đều nói đây đúng là đầu của Lý Như Bích!

Người đó lại nói tiếp: "Người dâng đầu cũng là chỉ huy sứ của Liệt Sơn Đô mới được đề bạt không lâu, mới gia nhập quân Cửu Sơn được ba tháng..."

- Hừ! Tên Lý Như Bích này cũng xem như một kẻ trí dũng kiệt xuất, lúc sắp chết lại càng lúc càng mê muội hồ đồ..."

Vương Huyền Phạm lắc đầu, vô cùng xem thường.

- Còn nữa... tên tướng Ngô Minh kia cũng nói rõ, lần này hãn quy hàng là vì muốn xin một con đường sống cho huynh đệ dưới trướng. Cho dù đại soái bắt hãn cưới giáp về quê làm ruộng hãn cũng vui lòng...

- Hãn đây là không cần ghi công rồi...

Vương Huyền Phạm bước đi vài bước, trên mặt có chút hưng phấn: "Người này không tồi chút nào... hãn quả thật đã nói như vậy?"

Đối phương mới gia nhập quân địch chưa lâu, trong lòng hãn vốn có chút coi nhẹ, hiện giờ lại không tranh đoạt công lao.

Giết được Lý Như Bích là một công lớn! Lúc này mới qua một đêm, thậm chí có thể thẳng thắn mà nói là do mình giết.

- Hoàn toàn là sự thật đó ạ!

Tên này cũng không biết đã thu được bao nhiêu lợi ích, cứ như vậy mà bầm bóa.

- Vậy thì tốt! Nếu người này đã có tấm lòng thành thì ta sẽ nhận. Người nói với hãn, tuy hãn từng theo phe phản tặc thế nhưng chưa làm

những việc ác, sau này phải nhớ tận trung với triều đình, nhất định sẽ được phong thưởng hậu hĩnh!

Tâm trạng của Vương Huyền Phạm lúc này cũng xem như vui vẻ, không cần suy nghĩ gì mà nói.

- Dạ!

Người bầm báo khom người đi ra, trên mặt cũng mang theo ý cười nhẹ nhàng.

Một chuyện nhỏ như vậy mà còn được chia phần công lao, hơn nữa vàng bạc châu báu trong trướng cũng yên tâm là đã vào túi, quả là món hời lớn.

...

- Lần này đại nhân thoát khỏi kiếp nạn, sau này có thể tự do tự tại rồi!

Một đội người ngựa phi như bay trên cánh đồng bát ngát, Chung Đình chúc mừng Ngô Minh.

- Đây là ân lớn của triều đình. Không ngờ lại còn bổ nhiệm ta là quận úy...

Ngô Minh sờ viên ngọc trong ngực, có chút bùi ngùi. Sức mạnh của mệnh số ở thế giới này vậy mà lại mạnh đến thế, long khí lại càng thuận lợi.

Lần này hẳn cung kính dâng đầu của Lý Như Bích lên, hơn nữa còn hối lộ rất nhiều vàng bạc, Vương Huyền Phạm cực kỳ vui mừng, không những không phán tội mà ngược lại còn miễn hết những việc trước đây, không tính chuyện cũ.

Thậm chí sau khi triệu kiến một lần còn khá là yêu thích, chưa qua mấy này đã ban quân lệnh xuống, bổ nhiệm hẳn làm quận úy quận Thương Lãng.

Chức vụ quận úy này quản lý sương binh của một quận, mang hàm tòng lục phẩm đến lục phẩm, ở trong quận chỉ đứng sau quận thủ và quận thừa.

Hơn nữa còn nắm giữ binh quyền, trong thời loạn rất có tiếng nói.

Đây có lẽ là kết quả do Vương Huyền Phạm thấy Ngô Minh đã từng nắm giữ binh quyền, có chút tác dụng.

Thế nhưng thứ mà Ngô Minh để ý cơ bản không phải là những thứ này.

Hắn mở ra linh nhãn thì thấy trên đỉnh đầu mình, vận khí của quân Cửu Sơn ban đầu sớm đã biến mất, mà một luồng khí màu vàng đỏ dày đặc lại mãnh liệt tràn đến, tầng tầng lớp lớp tràn trề không dứt.

Đây là khí số do chức vị quận úy chính lục phẩm mang lại.

Mà tầng khí màu xám đen bên ngoài cũng đã tan biến đi hơn nửa, chỉ còn dư lại một ít, vẫn không ngừng bị vận khí của triều đình mài mòn.

- Kiếp nạn này đối với mình mà nói thì chính là mối họa to lớn, bị năm đường sấm sét đánh thẳng xuống đỉnh đầu. Thế nhưng đối với khí lớn của triều đình, cho dù có là một triều đình lụn bại đi chăng nữa thì cũng đều có thể tùy ý xóa bỏ...

Ngô Minh thấy vậy thì có chút bùi ngùi: "Có điều... người tu đạo muốn thay đổi phe cánh sao có thể dễ dàng như vậy được? Lần này nếu không có lá bùa Thái Tuế Trấn Sát này, trong lúc đại quân thất bại thì mình

chỉ sợ cũng đã bệnh nặng không dậy nổi rồi... Thậm chí khi dâng đầu của Lý Như Bích lên, nếu không có long khí trên người gây ra ảnh hưởng thì chỉ ngẫu nhiên một lời nói của kẻ nào đó, thậm chí Vương Huyền Phạm ngứa mắt một cái rồi chém đầu thì cũng chẳng có ai kêu oan cho mình...

- Có điều hiện giờ một khi thành công thì cũng giống như giao long đã vào biển, từ giờ có thể quang minh chính đại mà bước rồi...

Ngô Minh nhìn thấy mấy người Chung Đình, Hà Tử Hải đang vây quanh mình thì mỉm cười.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, kiếp nạn cũng đã tiêu tan. Tiếp theo đây phải đi vào trong quận nhậm chức rồi sắp xếp cho các thuộc hạ, xong xuôi là mình có thể “treo ấn” mà tiêu sái rời đi rồi.

- Nơi phồn hoa này tuy tốt, nhưng suy cho cùng vẫn không phải quê mình...

Một tiếng thở dài nào nề chầm chầm vang lên.

...

- Chủ Thần Điện, kết toán nhiệm vụ lần này đi!

Ánh sáng trắng lóe lên, Ngô Minh đã đi thẳng vào bên trong không gian Chủ Thần Điện.

Một cột sáng tự động bao trùm, đó là dải ngộ miễn phí trị liệu, không dùng thì phí.

Mà xung quanh Ngô Minh lại nổi lên từng tầng màn ảnh, đều là những cảnh tượng xảy ra trong nhiệm vụ.

Sau một lúc màn sáng dừng lại tại dáng vẻ Ngô Minh lên nhậm chức quận úy, một hàng số liệu hiện ra:

- Thế giới mà lần này ngài đi qua là thế giới của các vì sao, đang hạch toán nhiệm vụ...

- Nhiệm vụ tuyến phụ: Gia nhập! – Hoàn thành! Đạt được một trăm tiểu công!

- Nhiệm vụ tuyến đầu: Xưng vương xây dựng chế độ! Thất bại! Không được thưởng!

- Tổng số điểm thành tích thu được: Một trăm tiểu công!

Thu nhập ít đến thảm thương khiến Ngô Minh nhìn mà chỉ biết gượng cười: "Nếu không có các vật phẩm khác vào túi thì lần này quả thật là quá thảm thương rồi..."

Chuyển mắt một cái thì nhìn thấy thuộc tính cá nhân của mình:

- Số hiệu Luân Hồi Giả: Canh thân sáu mươi chín.

- Họ tên: Ngô Minh.

- Tu vi: Nhân Tiên cảnh tầng ba Pháp Sư, Nhục Thân cảnh tầng sáu Tiên Thiên.

- Trang bị: Nhẫn Ô Kim, Vô Trần pháp y.

- Danh hiệu: Tông đồ của Chủ Thần.

- Luân Hồi Giả mang danh hiệu tông đồ của Chủ Thần có thể có được các đặc quyền sau đây:

Thứ nhất, biết tình tiết nhiệm vụ luân hồi trước ba ngày!

Thứ hai, mỗi lần nhiệm vụ kết thúc được một lần trị liệu miễn phí trị giá năm ngàn tiểu công!

Thứ ba, có được tầm nhìn chân thực, miễn phí thủ tục khi trao đổi!

Thứ tư, sau ba lần nhiệm vụ luân hồi được một lần quyền lợi được miễn trừng phạt nếu nhiệm vụ tuyển đầu thất bại!

Thứ năm, mỗi lần làm nhiệm vụ có thể lựa chọn giảm độ khó xuống hai lần hoặc tăng phần thưởng lên gấp đôi!

- Quyền hạn của tông đồ Chủ Thần đã tăng lên rồi này... Nói cách khác quyền hạn mà Dư Thiếu Quân nắm giữ chỉ khoảng bằng một phần tư của mình thôi sao...

Ngô Minh sờ sờ cảm: "Lập tức sử dụng quyền hạn! Tăng phần thưởng lên!"

- Đỉnh! Tông đồ của Chủ Thần số canh thân sáu mươi chín đáng kính, phần thưởng nhiệm vụ lần này của ngài tăng lên gấp đôi, đạt hai trăm tiểu công!

Chủ Thần Điện lập tức trả lời, Ngô Minh nhìn thấy lại chỉ muốn khóc: "Nền tảng quá thấp, nâng lên gấp đôi cũng chẳng có tác dụng gì, đáng tiếc quá... nếu như hoàn thành nhiệm vụ tuyển đầu thì sẽ là bốn trăm đại công rồi!"

Có điều rất nhanh hẳn lại biết mình quả thật lòng tham không đáy.

Dư Thiếu Quân ẩn giấu khá sâu, thực lực thực sự vốn cao hơn mình rất nhiều. Nếu không dùng với cỗ máy giết người cỡ lớn mang tên “loại bỏ” của Chủ Thần Điện này, ai chiến thắng còn chưa biết được.

- Có điều...

Trên tay Ngô Minh tỏa ra ánh sáng lung linh, một vài vật hiện lên, sắc mặt hẳn liền hưng phấn: "Tên Dư Thiếu Quân kia dựa vào quyền hạn này,

mỗi lần làm nhiệm vụ nhất định sẽ thu được đầy cả túi, không biết sẽ mang đến cho mình sự kinh ngạc mừng rỡ nào đây. Chủ Thần Điện, giám định!"

Cột sáng đáp xuống, ngay từ đầu đã bao trùm lấy viên minh châu trong suốt lóng lánh, bên trong còn có bóng rạn kia.

- Tên vật phẩm: "Ngọc Tù Hâu."

- Chú giải: Cuốn "Sưu thần ký" thời thượng cổ có viết: Tù hâu lúc ra ngoài, giữa đường gặp một con rắn lớn đang bị thương. Nghi là con vật thần kì, ông sai người đem thuốc bôi cho nó. Con rắn này lại có thể di chuyển, nơi đó sau này gọi là "Đoạn Xà Khâu". Một năm sau, con rắn ngậm ngọc đến báo đáp. Ngọc đường kính cỡ một thước, màu trắng thuần, tỏa ra ánh sáng trong bóng đêm như ánh trăng soi rọi, có thể chiếu sáng căn phòng. Người xưa gọi đó là "Ngọc Tù Hâu", còn có tên khác là "ngọc Linh Xà" hay "ngọc Minh Nguyệt"!

- Giá cả trao đổi: Một trăm thiên công!

- Chú ý: Viên ngọc này là ngọc rỗng, có thể cất giấu vận khí, bên trong có chứa long khí. Vật này có thể thu hồi để đổi lấy hai trăm thiên công, có muốn giao cho Chủ Thần Điện hay không?

- Ngọc Tù Hâu...

Ngô Minh lại bị chấn kinh rồi.

Ở kiếp trước của hắn, viên Ngọc Tù Hâu này và Hòa Thị Bích được xưng tụng là hai viên ngọc quý giá nhất, giá trị cực lớn. Có điều Ngọc Tù Hâu đã sớm bị thất lạc, không rõ tung tích, không ngờ lại có thể trao đổi bên trong Chủ Thần Điện!

E là cũng chỉ có tên tiêu tiền như rác Dư Thiểu Quân mới đành lòng trao đổi như vậy.

- Có điều... cũng có lời đồn con rắn được Tù Hưu cứu được là một con rồng, có long tính! Viên ngọc ngậm trong miệng cũng là một viên ngọc rồng, có lẽ... Dư Thiệu Quân vì xem trọng điểm này nên mới cố ý đổi ra để chuẩn bị tích tụ vận khí? Quả là tính toán đủ đường rồi...

- Nếu long khí này bị Dư Thiệu Quân mang tới Đại Chu nói không chừng quả thật còn có thể quật khởi được... Đáng tiếc, cuối cùng chỉ làm lợi cho mình...

Ngô Minh đương nhiên cũng thành thật không khách khí mà cất kỹ, càng không tùy tiện giao cho Chủ Thần Điện.

Dù sao đây cũng là đồng tiền mạnh của điểm thành tích, không thấy Chủ Thần Điện cũng muốn sao? Cho dù hẳn không có dã tâm làm tiềm long chư hầu thì vẫn có thể giữ lại để bảo toàn giá trị.

Thậm chí, đợi đến khi sử dụng điểm thành tích không thuận tiện thì còn có thể đổi ra, dù sao cũng sẽ không lỗ.

- Hơn nữa...

Nghĩ đến hội Long Môn ở thế giới Đại Chu, Ngô Minh nắm chặt ngọc Tù hưu trong tay, vẻ mặt có chút suy tư.

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 66: Mưu Tính

Ngọc Tuyền Hầu đường kính tròn một tấc, trắng thuần và tỏa sáng trong đêm. Bên trong còn có mây khói vàng đen bốc lên, thấp thoáng bóng hình một con rắn màu tím.

Đây là chín phần vận khí của long mạch một phương, vô cùng to lớn. Làm tốt thậm chí còn có thể trợ giúp tiềm long bay lên, tranh đoạt vị trí chân long trong thiên hạ, bình định cửu châu!

Quan trọng hơn chính là, viên ngọc này sau khi trải qua tế luyện thì sát khí đã biến mất, chỉ còn lại vận khí thuần túy, cực kỳ quý giá!

Chỉ mới khẽ đụng vào đã cảm thấy tinh thần sảng khoái, sinh lực dồi dào, thuận lợi vô cùng khiến Ngô Minh tấm tắc: "Tốt! Tốt lắm! Quá là tốt luôn!"

- Tư chất của mình vốn rất bình thường, tư chất tu đạo cũng vậy, khổ luyện cả một đời nói không chừng còn không đột phá nổi cấp bậc Pháp Sư... Thế nhưng hiện giờ có vận lớn này ở trên người, trước khi đạt đến Thiên Sư thì hoàn toàn không cần lo lắng đến vấn đề vận khí nữa rồi, lương thực đầy đủ cả!

Trên người có long khí, đạo hạnh không tăng mạnh mới là chuyện lạ.

- Dù sao cũng không bổ sung “Hoàng Đình Âm Phù kinh”, điểm thành tích cũng chẳng đủ...

Vừa nghĩ tới đây Ngô Minh không kìm được mà nhăn nhó mặt mày.

Quyển mà hãn tu luyện chủ yếu - “Hoàng Đình Âm Phù kinh” là phương pháp chính thống để tu luyện Nhân Tiên! Dùng bản ghi chép trong Ngân Triện Ngọc Thư, có điều lại bị khuyết thiếu, muốn bổ sung phần của Pháp Sư cần tới một trăm lẻ năm đại công! Bổ sung phần của Chân Nhân cần năm trăm đại công! Bổ sung phần của Thiên Sư cần một ngàn đại công!

Mà quyển “Hoàng Đình Âm Phù kinh” dành cho Nhân Tiên bản gốc có ghi: "Xem xét đạo trời, cứ làm theo sự vận hành của trời, ghi chép tường tận về Nhân Tiên! – Đạo pháp hoàn chỉnh, có thể tu đến đỉnh cao của Nhân Tiên!"

Muốn đổi ra cũng phải mất hai trăm thiên công! Ném Ngọc Tuyền Hâu cho Chủ Thần Điện cũng gần đủ rồi.

- Có điều, phần Pháp Sư bị khuyết thiếu nửa sau, hiện giờ còn chưa gấp. Nếu thật sự không xong thì cùng lắm giao sắc lệnh phong thần lần trước cho Chủ Thần Điện để đổi lấy ba ngàn tiểu công là xong, dư sức bổ sung phần của Pháp Sư...

Ngô Minh cân nhắc, sau đó lại nhìn về phía những vật còn lại.

- Ngũ Lôi chưởng pháp: Do một vị tán tu dùng võ công để nhập đạo sáng tạo ra, có thể dẫn sức mạnh của sấm sét hòa vào trong cơ thể, luyện tới đẳng cấp cao thâm tay có thể phát ra năm luồng sấm sét vô cùng ác liệt. Đây chính là thứ công pháp mà Dư Thiệu Quân sử dụng, không ngờ vậy mà còn có bí kíp, quả là làm lợi cho mình mà...

- Ừ, pháp y trên người hãn cũng là một bộ vũ khí pháp thuật, gọi là pháp bào ngũ sắc. Đây là một vũ khí pháp thuật cao cấp, chất lượng vật phẩm còn cao hơn Vô Trần pháp y của mình nữa. Đổi ngay và luôn thôi!

...

Đồ vật này nọ trên người tên Dư Thiếu Quân này tuy không nhiều, thế nhưng thứ nào cũng là tinh phẩm khiến Ngô Minh vô cùng vui mừng.

Hơn nữa sự ngạc nhiên vẫn chưa dừng ở đó.

Từ trước Ngô Minh đã biết thân thế của Dư Thiếu Quân không hề bình thường, lập tức lột đến sạch sẽ. Bây giờ giám định từng cái một mới phát hiện đại đa số là đồ lật vặt, chỉ có một cái nhẫn đang đập dềnh phát ra ánh sáng khác thường.

- Tên vật phẩm: Nhẫn Thiên Công.

- Vật liệu: Vàng Tu Di, bạc Phương Thốn, đồng Giới Tử, sắt Đấu Hợp.

- Cấp bậc vật phẩm: Bảo khí.

- Tác dụng: Dùng một thứ bé nhỏ để cất giấu một vật to lớn hơn rất nhiều, bên trong có một thạch (1) không gian chứa đồ.

- Giá cả trao đổi: Năm mươi thiên công.

- Đây... đây chính là nhẫn không gian trong truyền thuyết đó sao? Túi không gian? Hơn nữa còn là bảo khí? Tức là còn cao cấp hơn cả vũ vũ pháp thuật nữa hả?

Ngô Minh hơi có chút cảm khái: "Đây là trang bị cơ bản nhất của một người xuyên không, hôm nay mình cuối cùng cũng lấy được về tay rồi!"

Còn về một thạch này hẳn cũng hiểu rõ, đó là cách đo lường của Đại Chu.

Theo quy định ở đây: Mười hợp bằng một thăng, mười thăng bằng một đấu, mười đấu lại bằng một hộc, mười hộc bằng một thạch. Đây đều là các đơn vị đo dung tích, sức chứa. Có điều thạch xếp cuối không chỉ là đơn

vị đo dung tích mà còn là đơn vị đo trọng lượng, đổi ra thì bằng khoảng một mét vuông thể tích, tầm trăm cân trọng lượng.

- Thế cũng có nghĩa là, chỉ cần là vật có thể tích không vượt quá một mét vuông, trọng lượng không vượt quá một trăm cân thì đều có thể cất vào trong...

Ngô Minh nhanh chóng đeo lên rồi dựa vào hướng dẫn thao tác mà Chủ Thần Điện để lộ ra, trước hết xóa sạch hơi thở của Dư Thiếu Quân, sau đó in dấu của chính mình lên.

Linh thức vừa động, lập tức có thể cảm nhận thấy một vùng hư không nho nhỏ, bốn phía đều hỗn độn mịt mờ, thật sự chỉ có kích thước khoảng một mét vuông.

Bên trong còn có một ít đồ lặt vặt nữa, cũng không khiến hấn ngạc nhiên cho lắm.

Thế nhưng Ngô Minh lật qua lật lại đánh giá thì lại vô cùng vui mừng.

Thứ đồ này quá quý giá rồi. Các hộ lớn trong huyện thì chỉ có thể nghe thấy tên mà thôi, gia tộc quyền quý trong quận có khi mới sờ được một hai lần. Cứ cho là có thì cũng sẽ giữ bí mật, không tuyên bố với bên ngoài.

Vài chục năm trước hình như có người dâng tặng vật này cho triều đình, thậm chí còn đổi được một tước vị!

- Mình hiện giờ trắng trợn lấy nó ra thì vẫn hơi phạm phải kiêng kị, rất dễ khiến kẻ khác dòm ngó...

Ngô Minh nghĩ nghĩ rồi lại thở dài một tiếng, đột nhiên con người khê động, lấy ra một tấm da cáo từ trong túi.

Tấm da cáo này khá là trơn bóng nhẵn mịn, có điều bị cháy sém mất một mảng lớn. Thế nhưng ở góc viền lại trắng nõn, còn có thể thấy từng tia từng tia linh quang, cực kỳ khác thường.

Kìa... Đây đương nhiên chính là di hài của vị Nam Sơn Chân Nhân kia rồi.

Nhìn thấy một con yêu quái lớn cấp bậc Chân Nhân, Ngô Minh đương nhiên sẽ không bỏ qua, lột da rút xương không bỏ sót một chút nào. Có điều không tìm thấy nội đan nên có chút tiếc nuối.

Lúc này linh thức quét qua, pháp lực khê động, tấm da cáo trên tay đã biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó bên trong không gian hỗn độn mịt mờ lại có nhiều thêm một vật.

Ngô Minh thử đi thử lại mấy lần, có chút vui đến quên cả mệt mỏi, sau đó chợt gọi: "Chủ Thần, trở về!"

Một lúc sau cũng vẫn chưa thấy quay về, hẳn bất lực lắc đầu: "Quá nhiên... cho dù cất giữ bên trong nhẫn hạt cải thì mang ra ngoài vẫn phải mất phí... Chủ Thần Điện không thể nào giữ lại một khe hở lớn như vậy cho mình được..."

Ngô Minh lắc lắc đầu, sau đó tính toán một chút. Lần này mặc dù mình không kiếm được nhiều điểm thành tích, thế nhưng thu hoạch lại cực kỳ phong phú, đổi ra ít nhất cũng bằng mấy vạn tiểu công!

Lúc này hẳn lại liếc nhìn thuộc tính của mình một cái, phát hiện số liệu đã thay đổi thành:

- Số hiệu Luân Hồi Giả: Canh thân sáu mươi chín.

- Họ tên: Ngô Minh.

- Tu vi: Nhân Tiên cảnh tầng ba Pháp Sư, Nhục Thân cảnh tầng sáu Tiên Thiên.

- Danh hiệu: Tông đồ Chủ Thần.

- Tuy Tụ Âm phiến bị hỏng, thế nhưng lại thu được Ngọc Tùy Hầu, Ngũ Lôi chương... quả thật là quá lời. Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là quyền hạn dành cho tông đồ của Chủ Thần được tăng lên...

Ngô Minh vừa nghĩ đến đây, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Hắn đã mơ hồ đoán ra ý đồ Chủ Thần Điện hút các Luân Hồi Giả vào, chính là vì muốn chọn ra chúa tể cuối cùng!

Ngoài ra, toàn bộ những người có quyền hạ đều là tử địch!

Đây là một con đường đầy chông gai, thế nhưng nếu có thể chiến thắng thì tiền đồ cũng không thể đong đếm được!

Ngọn lửa dã tâm hùng hực đang thiêu đốt trong con người Ngô Minh: "Chúa tể của Chủ Thần Điện, nhất định phải là mình!"

...

Thế giới Đại Chu, mưa phùn lâm râm mang theo từng cơn lạnh lẽo.

Quận Sở Phượng, huyện Vân Bình, bên trong ụ bảo vệ Ngô gia, Ngô Minh chợt mở mắt, khẽ hét lên:

- Nhất niệm thành pháp!

Ầm ầm!

Trong hư không dường như có tia chớp ánh lửa xẹt qua.

Hồn độn mờ mịt bên trong biến ý thức lại rút đi, pháp lực mạnh mẽ ngưng kết thành lá bùa thật sự!

Trong chớp mắt đã đạt đến cấp bậc Pháp Sư.

- Quả nhiên... tuy hảo huyền thế nhưng lại không hẳn là hảo huyền, vẫn có chút sự thật sao?

Ngô Minh lẩm bẫm.

Lúc này Chủ Thần Điện mới chỉ cho linh hồn xuyên việt mà thôi, thế nhưng đột phá lại không hề giả. Luân Hồi Giả khi trở về thế giới hiện thực, võ thuật thì chỉ cần luyện tập vài ngày là có thể đột phá. Còn về đạo sĩ, pháp sư các kiểu thì lại càng dễ, dù sao thứ tu luyện cũng là linh hồn mà!

- Có điều... kiếp khí cũng mang về luôn...

Ngô Minh nhìn vận khí của bản thân thì thấy trên đỉnh đầu chính mình tràn đầy luồng khí màu đỏ trắng.

Mà xung quanh vận khí lại là một vòng kiếp khí màu xám đen đang bị ánh sáng vàng khóa lại. Cách đó không xa lại là một đám mây đen to lớn, chính là ác ý của Vương gia – một gia tộc quyền thế trong quận!

- Trước tiên đừng để ý đến Ngô gia!

Nhìn thấy mảng mây đen kia, Ngô Minh lạnh lùng cười, sau đó lại tỉ mỉ quan sát kiếp khí xám đen xung quanh mình: "Ừ... Lý Như Bích đã chết, long mạch bị chém, long khí lại bị hút ra đến chín phần. Đây chính là lí do phản phệ bị cắt đứt, giải quyết tận gốc luôn. Hơn nữa lại có khí lớn của triều đình ở thế giới của các vì sao thay mình chặn tai họa lại, hiện giờ kiếp khí đã giảm chín chín phần trăm rồi! Chút ít dư lại mình có thể tự xử lý từ từ..."

- Thậm chí... cũng chả cần mình xử lý nữa!

Vừa nghĩ tới đây, Ngô Minh niệm một pháp quyết: "Sắc!"

Tầng ánh sáng vàng của bùa Thái Tuế Trấn Sát kia lập tức biến mất, kiếp khí màu đen sấp hóa thành một con rắn màu đen quấn lên.

Cũng đúng lúc này, Ngô Minh với vào trong ống tay áo, lấy ra một vật.

Găm gào!

Trong chớp mắt mấy khói trên đỉnh đầu hẵn thay đổi lớn, trong màu vàng đen tràn ngập thấp thoáng thấy được một con giao long đang uốn lượn, mang theo sự ngạo nghễ, chỉ một vuốt thôi tia khí đen này đã bị xóa sạch.

- Mình mượn vận lớn của triều đình, thế nhưng vẫn chỉ là cách cục lực phẩm của một quận úy mà thôi. Thế nhưng dùng long khí quét qua, một ít kiếp khí xám đen này lại là chuyện muỗi!

Ngô Minh nhìn nhìn Ngọc Tỳ Hưu trên tay.

Chỉ thấy viên ngọc này phát ra ánh sáng màu trắng, ở trong có bóng hình một con giao long đang uốn lượn, vừa rồi trung hòa một ít kiếp số vậy mà dường như chẳng hao tổn chút nào. Hẳn tức khắc hiểu rõ long khí bên trong quả là nhiều như núi như biển, mệnh mệnh đồ sộ, đủ để sử dụng thì trong lòng vô cùng vui mừng.

- Hơn nữa, mang viên ngọc này ra chỉ cần tiêu hao điểm thành tích vũ khí pháp thuật ban đầu. Về mặt vận khí, Chủ Thần Điện hình như coi nó và mình là một thể nên không thu phí...

Ngô Minh gật đầu: "Kế hoạch của Dư Thiệu Quân quả thật có thể thực hiện được. Đáng tiếc lại thiếu chút rộng rãi đường hoàng, tầm nhìn hạn hẹp!"

Quả thật nếu dựa theo cách làm của Dư Thiệu Quân, nói không chừng còn có thể đi tranh giành vị trí chân long ở Đại Chu!

Thế nhưng cho dù có chiếm được Đại Chu thì cũng chỉ là một thế giới mà thôi, so với chu thiên vạn giới trong Chủ Thần Điện thì có đáng là gì?

Đương nhiên, có lẽ cũng không phải Dư Thiệu Quân tầm nhìn hạn hẹp mà kiến thức của hắn chỉ có vậy, không thể so sánh với Ngô Minh được.

- Có được vật này, mặc dù là vận khí bên ngoài được mượn về nhưng cũng có thể khiến vận khí của mình tạm thời có thể so với giao long, vô cùng thuận lợi... Nên sử dụng thế nào đây?

Ánh sáng từ Ngọc Tuyền Hầu xẹt qua, tất cả vận khí trên đỉnh đầu Ngô Minh đều biến mất không thấy tăm hơi. Hắn sờ sờ cằm, không khỏi trầm ngâm.

Hiện giờ nguy cơ lớn nhất mà Ngô gia phải đối mặt chính là sự việc trọng đại của quận Sở Phụng – Hội Long Môn ngày mừng hai tháng hai!

Đã có thể khẳng định, đến lúc đó một gia tộc quyền thế trong quận là Vương gia nhất định sẽ gây khó dễ!

Gia đình này họ hàng đông đảo, lại có thành hoàng bảo vệ, âm đức vô biên, không thể coi thường được.

- Nếu vận khí của con giao long này là bản mệnh của mình, vậy thì không cần nói nhiều trực tiếp giết luôn thành hoàng, diệt cả nhà Vương gia cũng có gì phải sợ? Đáng tiếc, suy cho cùng cũng chỉ là vận khí bên ngoài!

Vận khí từ bên ngoài đến xét cho cùng vẫn không phải của mình, nếu không lúc trước Dư Thiếu Quân cũng không đến mức độ phải chết.

Ngô Minh hiện giờ nhìn thì thấy vận khí dày đặc, thuận buồm xuôi gió, thế nhưng một khi mất khi Ngọc Tuy Hầu thì kết cục...

Chỉ có sức mạnh từ chính bản thân mình mới không thể bị cướp đi, là thứ đáng tin cậy nhất!

Do đó hẳn đã sớm tính toán việc sử dụng long khí bên trong ngọc Tuy Hầu – dùng làm quân lương để tu luyện!

***

(1) Thạch: đơn vị dung tích khoảng 100 lít

CHỦ THẦN QUẬT KHỞI

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 67: Quận Thành

Long khí bên trong Ngọc Tuy Hầu đủ cung cấp cho mình luyện đến cấp bậc Pháp Sư, thậm chí còn dư dả... Có điều, không kịp nữa rồi!

Thời gian cấp bách khiến trên mặt Ngô Minh lộ ra một tia tàn nhẫn, cuối cùng hạ quyết tâm: "Giờ mình sẽ đi quận thành!"

Từ sau nhiệm vụ lần này hẳn đã sớm không còn là một tên ngọc kiến thức nông cạn.

Không chỉ đạo thuật đã tiến lên đến vị nghiệp Pháp Sư mà thuật xem vận khí cũng vô cùng thuần thực, trên người lại có rất nhiều bảo vật quý giá phòng thân!

Lần này lại tới quận thành nhất định phải tra xét khí số ba đời của Vương gia!

Gia tộc quyền quý trong quận thì thế nào? Chỉ cần trong vận khí có chút sơ hở thôi thì đều có thể phá!

Cốc cốc!

Đúng lúc này, sắc mặt Ngô Minh khẽ biến đổi.

Từ bên ngoài cửa sổ truyền đến vài tiếng gõ cửa, giống như có một con chim nhỏ đang mổ nhẹ vậy.

Hắn đứng dậy mở cửa sổ ra, một con hạc giấy nhỏ màu đen bay vào trong, trên thân còn mang theo ánh sáng pháp thuật sáng rực.

- Đây là phương pháp truyền tin bằng pháp thuật... bà chị mình cũng thật là, biết mình thắng thành đạo sĩ nên lừa sai người truyền tin luôn hả...

Ngô Minh khẽ bật cười, thực ra hẳn cũng hiểu được phương pháp truyền tin này không chỉ nhanh gọn tiện lợi hơn mà còn bảo đảm tính bí mật.

- Chít chít...

Hạc giấy phát ra tiếng gọi, bay quanh Ngô Minh một vòng rồi sau đó gập gập đầu. Một giọng nói từ trong miệng truyền ra: "Đệ đệ, đệ nghe cho rõ đây..."

Giọng nói của Ngô Tinh cứ vậy mà truyền ra.

Ngô Minh sắc mặt nghiêm túc, đợi đến khi lời đã truyền hết, nhìn con hạc giấy không có lửa mà tự thiêu hóa thành tro bụi rồi mới trầm ngâm một lúc: "Ngô Tinh tử muốn mình đi đến quận thành, tìm một người..."

- Những lời này nghe mùi giống như gửi gắm vậy! Xem ra thời gian càng đến gần, tử tử cũng càng linh cảm được có gì đó không đúng rồi sao?

Nghĩ đến đây trong lòng hẳn chột căng thẳng, đồng thời lại có chút tò mò: "Tử nói đây là một người bạn bí mật chốn khuê phòng, hoàn toàn có thể tin được... Chà chà, quả là hiếm thấy, cô gái mà Ngô Tinh tử kết bạn cùng, lại còn nắm giữ quyền lực..."

Ngô Minh sờ sờ cằm.

Hẳn hiểu rõ tính cách của Ngô Tinh, rờng không làm bạn với rắn. Với tính cách của tử ấy, cô gái được mà tử kết bạn nhất định không phải kiểu phụ nữ suốt ngày nhốt mình trong khuê phòng, chỉ biết vẽ mày tô son, giúp chồng dạy con.

Hơn nữa, lại còn nắm giữ thực lực rất lớn.

Không phải tùy tiện người nào cũng chắc chắn bảo vệ được một người hoặc một dòng họ nào đó dưới tay gia tộc quyền thế trong quận.

- Chẳng lẽ là con gái của thái thú? Hoặc là phu nhân của ông ta?

Ngô Minh không khỏi suy đoán: "Đúng lúc phải đi quận thành, cũng đỡ phải nhọc công thêm một lần..."

Hiện giờ dù sao cũng rảnh rồi, hẳn chuẩn bị một chút, giao ụ bảo vệ cho Phong Hàn, Triệu Tùng và Ngô quản gia cùng quản lý, mình thì ngồi xe ngựa đi đến quận thành Sở Phượng.

- Thiếu gia, ngồi vững vào ạ.

Ngô Thiết Hồ mặc áo mỏng, tuy vẫn đang là mùa đông thế nhưng hẳn lại không cảm thấy lạnh, đánh xe vừa nhanh vừa vững.

Vốn dĩ lần này Ngô Minh dự định vào thành một mình, thế nhưng sau đó lại nghĩ không có kẻ để sai khiến quả là có chút phiền phức, do vậy mới mang theo Ngô Thiết Hồ.

Lúc này Ngô Minh đang ngồi bên trong xe ngựa, hai mắt hơi nheo lại, nghĩ đến khí tượng của Ngô Thiết Hồ mà hẳn vừa mới thấy, có chút thầm khen ngợi.

Sát khí quần thân, ánh sao bao quanh cơ thể, đây đều là cách cục của một mãnh tướng!

Đáng tiếc tinh mệnh của người này lại quá yếu, vẫn ở cấp bậc chỉ có một tia ánh sao mà thôi, còn xa mới đến mức độ hiện rõ bản mệnh ngôi sao, càng không cần nói còn phải tăng lên đến cảnh giới ngôi sao phó mệnh thậm chí là chân mệnh nữa chứ.

Có điều cho dù là vậy, người này ở trong Ngô gia bảo vẫn là vật liệu dễ tạo thành nhất rồi.

Lần này Ngô Minh mang theo hãn ra ngoài là có ý đề bạt.

- Ngô Thiết Hồ, ta có một phương pháp này, người nghe cho kỹ!

Ngô Minh nghĩ nghĩ rồi thuận miệng nói cho hãn một phần pháp quyết.

Thế giới của các vì sao mà hãn tới lần này là một thế giới nơi mà sức mạnh của các vì sao vô cùng dồi dào, tầng tầng lớp lớp các loại chân mệnh ngôi sao.

Chỉ cần là đại tướng, thậm chí dũng tướng mãnh tướng thôi cơ bản đều có hung tinh hộ thể, chính vì vậy đã tạo ra rất nhiều công pháp trong quân đội, có những phương pháp chuyên môn càng thích hợp để kích phát sức mạnh của hung tinh.

Mà sức mạnh của các ngôi sao ở thế giới Đại Chu tuy kém hơn một bậc, thế nhưng bản chất giống nhau nên có thể lấy làm mẫu.

- Đây là...

Ngô Thiết Hồ vốn dĩ còn không để tâm, thế nhưng nghe được hai câu thì trong lòng lại chấn động lớn.

Chỉ cảm thấy vụn vụn vài trăm chữ, tuy đơn giản nhưng không chữ nào không chỉ thẳng ra con đường sáng, thậm chí còn có đôi chỗ vẫn chưa hiểu mà đã khiến hãn thu hoạch được không ít, không biết cao siêu hơn hãn tự tìm tòi bao nhiêu lần. Tay hãn run lên, xe ngựa lập tức nghiêng ngả.

Hãn vội vàng dừng xe, nhảy xuống đất dập đầu: "Đa tạ thiếu gia giúp đỡ! Ngô Thiết Hồ sau này sống là người của ngài, chết cũng là ma của

ngài..."

- Làm tốt việc cho Ngô gia ta là được rồi, muốn sống muốn chết để làm gì? Còn không mau đánh xe!

Ngô Minh cười mắng một tiếng.

- Dạ!

Ngô Thiết Hồ cung kính đáp lại rồi mới lên xe ngựa. Có điều thần thái càng trở nên kính cẩn.

Hắn có chút hiểu biết, đương nhiên hiểu rõ thứ này tuy đơn giản thẳng thừng thế nhưng lại có thể tu ra hàng thật, là đi theo con đường của quân đội, trừ khi đời đời theo nghiệp nhà binh nếu không thì rất khó lấy được về tay.

Ngô Minh lúc này gây cho hắn một cảm giác cao thâm khó dò.

...

- Quả nhiên là có chút nền tảng!

Ngô Minh sau khi truyền khẩu quyết xong thì cũng không nói nhiều nữa, nhắm hai mắt lại ngủ một lúc, để mặc cho Ngô Thiết Hồ tự mình lĩnh hội.

Nghĩ đến sự thay đổi của mây khói trên đỉnh đầu đối phương thì lại khẽ cười.

Người này vốn dĩ có cách cục hung tinh quán quanh thân thể, lại có thêm phương pháp rèn luyện của thế giới các vì sao này đương nhiên như hồ mộc thêm cánh.

Vận khí chính là biểu hiện của sức mạnh!

Sức mạnh mà mình nắm giữ tăng lên nhiều lần thì sao có thể không giúp ích gì chứ?

Giống như bản thân Ngô Minh, sau khi thăng lên đến Pháp Sư thì tổng thể vận khí vẫn là màu đỏ trắng, thế nhưng vị trí trung tâm lại có một điểm đỏ thẫm vô cùng vững vàng, thậm chí còn có dấu hiệu lan tràn sang các vị trí khác.

- Một Pháp Sư nếu như chuẩn bị tốt đủ khả năng giết chết mấy tên luyện võ Nhục Thân cảnh tầng chín đỉnh cao Cực Biến! Giống với đám người Tông Sư, Đại Tông Sư, Thánh Giả trong võ đạo đều là những sự tồn tại khủng bố tương đương có thể thay đổi sức mạnh của thế tục rồi... Hơn nữa bởi vì sức mạnh là thứ thuộc về bản thân, trong vận khí có chút thay đổi cũng là điều bình thường...

Ngô Minh thở dài một tiếng, lại có chút đáng tiếc.

Với một Pháp Sư, về cơ bản vận khí màu đỏ thẫm tượng trưng cho việc cầm rễ nảy mầm trong huyện hoàn toàn không thành vấn đề.

Thậm chí có thể nói cho dù hiện giờ Ngô Tinh không còn ở đây, một mình Ngô Minh vẫn có thể chống đỡ được, phát triển Ngô gia thành một hộ lớn trong huyện.

Mỗi tội so với màu vàng óng của các gia tộc lớn trong quận vẫn kém một vị cách lớn.

- Cái khác không nói... bất kể là Ngô Tinh tử hay là mình, cho dù là hai Pháp Sư cộng lại thì đối với Vương gia mà nói cũng chỉ là chút phiền phức nho nhỏ mà thôi. Thế nhưng nếu có thể cho ra một vị Chân Nhân, vậy thì sẽ khác rồi... Đối phương nhất định sẽ không dám âm mưu tính kế gì nữa!

Có điều Chân Nhân khó thành.

Cho dù Ngô Minh hiện tại có Ngọc Tuy Hầu và long khí bên trong, nhất định có thể đạt đến cấp bậc Chân Nhân, thế nhưng cũng cần có thời gian.

...

Quận thành cách huyện Vân Bình khá xa.

Cho dù có xe ngựa, không vướng víu gì lại chạy đường lớn, Ngô Minh mang theo Ngô Thiết Hồ xuất phát từ sáng sớm đến khi cổng thành sắp đóng mới gắng gượng chạy tới.

- Quận thành Sở Phượng... quả là đồ sộ!

Ngô Minh vén rèm xe lên, phóng tầm mắt ra xa thì thấy một tòa thành khổng lồ đứng sừng sững ở đường thẳng giao nhau giữa trời và đất. Nơi xa nhất mà mắt có thể nhìn tới vậy mà lại giống như không có điểm dừng.

Xe ngựa không ngừng chạy gần tới, hình dáng tòa thành này cũng theo đó mà cơ bản hiện lên trước mặt Ngô Minh.

Có lẽ do thói quen làm tướng quân ở thế giới của các vì sao lần trước, thứ Ngô Minh đánh giá đầu tiên chính là phòng ngự của tòa thành.

Lúc này chỉ thấy tường thành cao tới hai trượng, gần sáu bảy mét, bề mặt tường có màu đen, dày đặc mà không thấy khe hở, là dùng đá khối, cát sỏi trộn với cây trấu, thậm chí gạo nếp đập dập mà thành, vô cùng kiên cố. Bên trên còn có lầu quan sát và lỗ châu mai, mỗi lần thành bị tấn công, nơi này nhất định sẽ tạo thành sát thương cực lớn cho kẻ địch.

Ở bên ngoài còn có một con kênh đào bảo vệ thành, mặt nước phản chiếu ánh sáng mặt trời lấp lánh phát sáng. Chỗ rộng nhất tầm ba trượng, rộng rãi mênh mông, ở trên thỉnh thoảng lại có thuyền nhỏ chèo qua.

- Tòa thành to lớn như vậy, chẳng trách ở thời cổ đại có rất nhiều ví dụ kẻ địch có tới vài vạn, thậm chí vài chục vạn người bao vây mấy năm, cuối cùng phải đợi tới khi lương thực trong thành cạn sạch mới có thể chiếm được.

Ngô Minh nhìn thấy, không khỏi thở dài mà nói.

Với kiến thức của hắn đương nhiên biết rõ, cho dù kéo toàn bộ người ngựa một đô của mình tới, không! Cho dù Lý Như Bích có kéo toàn bộ quân Cửu Sơn tới đây, hai ba vạn đại quân bao vây tấn công một cái thành này thôi, chỉ cần bên trong không có nội gián đầu hàng thì nhất định có thể phòng thủ một cách vững vàng, ít nhất cũng phải được vài tháng trở lên.

Do đó ở thời cổ đại, binh pháp từ trước đến giờ vẫn coi công phá thành trì là hạ sách, công phá lòng người mới là thượng sách.

Nếu như cứ qua mỗi tòa thành đều phải hao tổn binh lính dưới trướng để tấn công đoạt lấy, vậy cho dù là tiềm long thì vận khí cũng sẽ hao tổn hết sạch!

- Có điều... kiếp này còn có các loại sức mạnh siêu phàm khác, lại không biết trong chiến tranh có những biểu hiện gì...

Sức mạnh lớn nhất chắc chắn sẽ dùng cho chiến tranh, đây là chân lý không thể bị phá vỡ!

Ở trên trái đất, khoa học kỹ thuật trong quân sự vẫn luôn vượt qua dân dụng một cách toàn diện. Ở nơi này những người có năng lực siêu phàm đều tập trung trong quân đội, hình thành lực chiến đấu đáng sợ!

- Có muốn tìm một cơ hội không, mau mang thuốc súng pháo lớn gì gì đó ra đây?

Ngô Minh nhìn quận thành Sở Phụng, con người lộ ra ngọn lửa hừng hực. Là một người đàn ông lại đến từ kiếp trước, từ trong đáy lòng hẳn vẫn có chút ước mơ kiên cường to lớn: "Có điều giờ không vội, trước hết vẫn phải thăm dò một chút, thu được tin tức toàn diện vẫn hơn..."

Lúc này cầu treo vẫn chưa bị kéo lên, Ngô Thiết Hồ vội vàng tiến lên phía trước thì thấy một đội binh lính bộ dạng lười biếng đang canh giữ cổng thành.

Nhìn thấy xe ngựa thì còn thúc giục: "Này! Cổng thành sắp đóng rồi, mau lên đi!"

Binh lính của quận phủ bên trong đương nhiên sẽ có một phần kiêu ngạo. Nhìn thấy xe ngựa kiểu dáng thô hào từ dưới thôn lên của Ngô Minh thì cũng chẳng khách khí lắm.

- Các vị quân gia vất vả, làm phiền rồi!

Ngô Thiết Hồ không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên phía trước.

Dù sao nếu cổng thành này mà đóng lại thì phải tới ngày mai mới có thể mở. Đêm muộn mà còn muốn đi ra, trừ khi có quân tình khẩn cấp thì còn có thể từ trên tường thành thả sà treo xuống, dân thường khác thì nằm mơ đi.

Lập tức giao nộp lệ phí vào thành, Ngô Thiết Hồ cười nịnh bợ, lại nhét một xâu tiền vào trong tay tên thập trưởng kia.

Thập trưởng áng chừng một lúc rồi mới hài lòng cười.

Xe ngựa chậm chậm vào thành, tên công tử bột lúc trước cũng tới quận thành vài lần, có chút ký ức. Ngô Minh nhìn thấy những cửa hàng san sát nối tiếp nhau hai bên và đường phố ồn ào náo nhiệt thì nói: "Đến cửa hàng lâu đời của Mã gia đi..."

- Dạ!

Ngô Thiết Hồ đánh xe đến một con phố khá vắng lặng.

Ở giữa có một nhà trọ diện tích không nhỏ, khá là tinh mịch đẹp đẽ, bảng hiệu “cửa hàng lâu đời của Mã gia” thếp vàng dưới ánh tà dương lộ ra màu sắc giống màu đồng cổ, rõ ràng là một vật đã cũ lắm rồi.

Table of Contents

Mục lục

- Chương 1: Vượt Thời Gian
- Chương 2: Nhẫn Vàng Của Ta Đâu?
- Chương 3: Xuyên Không? Vô Hạn?
- Chương 4: Đồng Đội
- Chương 5: Nhiệm Vụ
- Chương 6: Bất Ngờ
- Chương 7: Saman
- Chương 8: Kiến Bu
- Chương 9: Hỏa Công
- Chương 10: Trở Về
- Chương 11: Tông Đồ Của Chủ Thần
- Chương 12: Thế Giới Hiện Tại
- Chương 13: Chân Khí
- Chương 14: Nhẫn Ô Kim
- Chương 15: Giác Ngộ
- Chương 16: Thuế Đất
- Chương 17: Đến Gần
- Chương 18: Thế Giới Quỷ Thần
- Chương 19: Hắc Sơn
- Chương 20: Tuần Tra
- Chương 21: Thành Hoàng
- Chương 22: Hắc Sơn Quân
- Chương 23: Hắc Phong
- Chương 24: Nuôi Quỷ
- Chương 25: Tấn Công Bất Ngờ
- Chương 26: Lục Đinh Lục Giáp
- Chương 27: Kiếp Nạn
- Chương 28: Thiêu Hủy

[Chương 29: Trận Chiến Lớn](#)
[Chương 30: Bùa Sấm Sét](#)
[Chương 31: Kiểm Kê](#)
[Chương 32: Việc Nhà](#)
[Chương 33: Giết Ngược](#)
[Chương 34: Sách Cổ](#)
[Chương 35: Chu Gia](#)
[Chương 36: Chu Bình Lâm](#)
[Chương 37: Tuần Kiểm Của Làng](#)
[Chương 38: Thành Viên Nòng Cốt](#)
[Chương 39: Đạo Tặc Hung Hãn](#)
[Chương 40: Cướp Giết](#)
[Chương 41: Pháp Sư](#)
[Chương 42: Chết Yếu](#)
[Chương 43: Đan Dược](#)
[Chương 44: Chỉ Điểm](#)
[Chương 45: Mở Ra Linh Nhãn](#)
[Chương 46: Vận Khí](#)
[Chương 47: Gia Tộc Lớn Trong Quận](#)
[Chương 48: Thế Giới Của Các Vì Sao](#)
[Chương 49: Sát Phá Lang](#)
[Chương 50: Quân Cử Sơn](#)
[Chương 51: Sát Hạch](#)
[Chương 52: Tuyển Chọn](#)
[Chương 53: Quan Lớn](#)
[Chương 54: Phá Quân](#)
[Chương 55: Trận Sát](#)
[Chương 56: Tham Lang](#)
[Chương 57: Hồ Chân Nhân](#)
[Chương 58: Pháp Sư](#)
[Chương 59: Giao Tranh](#)
[Chương 60: Đại Bại](#)

[Chương 61: Làm Trái Ý Trời](#)

[Chương 62: Phá Thành](#)

[Chương 63: Địa Long](#)

[Chương 64: Loại Bỏ](#)

[Chương 65: Tùy Hầu](#)

[Chương 66: Mưu Tính](#)

[Chương 67: Quận Thành](#)